

Cuprinsul revistelor din anul 1930

Revista nr. 1 - 1 ianuarie 1930

CÂNTAȚI-I LUI IEHOVA

- PAG. 3

Revista nr. 2 - 15 ianuarie 1930

CASA REGALĂ A LUI IEHOVA - PARTEA I-A

- PAG. 23

Revista nr. 3 - 1 februarie 1930

CASA REGALĂ A LUI IEHOVA - PARTEA A II-A

- PAG. 43

Revista nr. 4 - 15 februarie 1930

CASA REGALĂ A LUI IEHOVA - PARTEA A III-A

- PAG. 63

Revista nr. 5 - 1 martie 1930

CASA REGALĂ A LUI IEHOVA - PARTEA A IV-A

- PAG. 83

Revista nr. 6 - 15 martie 1930

CASA REGALĂ A LUI IEHOVA - PARTEA A V-A

- PAG. 103

Revista nr. 7 - 1 aprilie 1930

FIUL OMULUI

- PAG. 123

Revista nr. 8 - 15 aprilie 1930

OCROTIREA SERVULUI LUI DUMNEZEU

- PAG. 143

Revista nr. 9 - 1 mai 1930

PACE ȘI NENOROCIRE - PARTEA I-A

- PAG. 163

Revista nr. 10 - 15 mai 1930

PACE ȘI NENOROCIRE - PARTEA A II-A

- PAG. 183

Revista nr. 11 - 1 iunie 1930

ÎNGERI ÎN SION - PARTEA I-A

- PAG. 203

Revista nr. 12 - 15 iunie 1930

ÎNGERI ÎN SION - PARTEA A II-A

- PAG. 223

Revista nr. 13 - 1 iulie 1930	
<u>ROADELE ÎMPĂRĂȚIEI - PARTEA I-A</u>	- PAG. 243
Revista nr. 14 - 15 iulie 1930	
<u>ROADELE ÎMPĂRĂȚIEI - PARTEA A II-A</u>	- PAG. 265
Revista nr. 15 - 1 august 1930	
<u>UN CHIP MARE - PARTEA I-A</u>	- PAG. 283
Revista nr. 16 - 15 august 1930	
<u>UN CHIP MARE - PARTEA A II-A</u>	- PAG. 301
Revista nr. 17 - 1 septembrie 1930	
<u>SPIRITUL SFÂNT</u>	- PAG. 317
Revista nr. 18 - 15 septembrie 1930	
<u>OMUL PĂCATULUI</u>	- PAG. 335
Revista nr. 19 - 1 octombrie 1930	
<u>STAȚI NECLINTIȚI</u>	- PAG. 353
Revista nr. 20 - 15 octombrie 1930	
<u>O VIȚĂ DE VIE</u>	- PAG. 371
Revista nr. 21 - 1 noiembrie 1930	
<u>PREMIUL</u>	- PAG. 389
Revista nr. 22 - 15 noiembrie 1930	
<u>A FI POTRIVNICUL LUI DUMNEZEU</u>	- PAG. 407
Revista nr. 23 - 1 decembrie 1930	
<u>ÎNCREDEREA RĂMĂȘITEI</u>	- PAG. 425
Revista nr. 24 - 15 decembrie 1930	
<u>CAMPANIA LUI</u>	- PAG. 443

de TURNUL I VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

1 IANUARIE 1930

Nr. 1

Cuprins:

CÂNTAȚI-I LUI IEHOVA	- Pag. 3
DRUMUL ȘARPELUI [Discurs radiofonic de treizeci de minute]	- Pag. 11
SUFLETUL UMAN - DESCOPERIT, DEFINIT [Discurs radiofonic de cincisprezece minute]	- Pag. 16
SCRISORI	- Pag. 18

STÂNCA VEACURILOR

Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în luptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întâm plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lețiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupă, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfințele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbă Domnului – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol . LI

1 Ianuarie 1930

Nr 1

Cântați-i lui Iehova

“Cântați-i Domnului o cântare nouă și lauda sa de la marginile pământului.” - Isa. 42:10

Iehova și-a luat marea sa putere și a început s-o exercite prin intermediul reprezentantului său principal, Isus Cristos. El se descoperă mai întâi pe sine și scopurile sale celor ce au încheiat un legământ cu el. El își arată puterea spre binele lor și prin puterea sa supremă îi apără de dușman. Cuvintele profetului sunt acum cuvintele celor unși: “Te iubesc, o, Doamne, tăria mea! Domnul este stânca mea, fortăreața mea și izbăvitorul meu; Dumnezeuul meu, tăria mea, în care mă voi încrede; scutul meu și cornul meu de salvare, turnul meu înalt. Eu voi chema pe Domnul, care este vrednic de laudă; astfel voi fi salvat de dușmanii mei.” - Ps. 18:1-3

2. Iehova este Suprem. El este Cel Preaînalt și voința sa exprimată în Cuvântul său este decisivă. El este “Regele veșnic” și “Dătătorul oricărui dar bun și perfect”. Cei ce au fost luminați și au gustat din darul divin și au fost făcuți părtași la spiritul sfânt, care au gustat din Cuvântul bun al lui Dumnezeu, și din puterea împărăției sale, au toate motivele să aducă laude numelui Celui Preaînalt. Rămășiței i-a fost acordat acum marele privilegiu de a depune mărturia care i-a fost la început încredințată lui Isus Cristos. Văzând ce loc favorizat au în desfășurarea scopurilor lui Dumnezeu, ei perseverază cu cântece pline de bucurie.

3. Pe măsură ce adunarea trece acum într-un nou an, este adecvat și potrivit să adopte ca text al anului aceste cuvinte care constituie o poruncă de la Iehova: “Cântați Domnului o cântare nouă.” Cei unși vor purta această cântare în inimile lor în fiecare zi a anului.

“SERVUL”

4. Capitolul patruzeci și doi al profeției lui Isaia începe cu cuvintele lui Iehova care îndeamnă toată creația să îl privească pe servul său. Cuvintele de descriere și de identificare folosite în profeție dovedesc mai presus de orice dubii că “servul” nu este un om, ci Cristos, Preaiubitul lui Dumnezeu. Domnul Dumnezeu l-a onorat mai mult decât pe oricine. Contextul arată că Iehova i-a conferit servului său cel mai înalt titlu pe care îl avea la dispoziție, și deci cel mai înalt titlu posibil. Cuvintele sale arată că astfel de titluri nu sunt potrivite spre a-i fi date omului. (Iov 32:21,22) Dumnezeu îi îndepărtează de el pe cei care insistă să le dea asemenea titluri de onoare oamenilor. Iehova spune cu privire la servul său: “Iată! Slujitorul meu pe care-l sprijin, alesul meu, în care își găsește plăcerea sufletul meu; am pus spiritul meu peste el; el le va aduce judecată Neamurilor [națiunilor].” Fie ca toată creația să ia aminte la faptul că Isus Cristos este reprezentantul principal al Celui Preaînalt, a fost pus pe tronul său cu autoritate, și-a luat puterea sa și a început să acționeze, și că nici o putere nu îi poate opri marșul neîntrerupt spre victorie. Iehova își găsește o mare plăcere în el deoarece el este întotdeauna în armonie cu Tatăl și s-a bucurat întotdeauna să împlinească voința Tatălui său.

5. Servii lui Satan, cei care îl reprezintă, “înaintează nebunește pe străzi”, cu mari sunete de trompete, pretind în mod hulitor că sunt mesageri ai luminii pentru a-i induce în eroare pe oameni și a-i întoarce de la adevărul și singurul Dumnezeu. (Naum 2:4; 3:1,2) Servul Celui Preaînalt acționează contrar. Atunci când Isus Cristos a fost în carne pe pământ, el a fost “umil și cu o inimă smerită” și a spus cu modestie și demnitate cuvintele pe care Tatăl său îi poruncise să le spună. Vine timpul pentru cea de-a doua venire a sa și el vine pregătind calea înaintea lui Iehova, vine calm și în

liniște, “ca un hoț în timpul nopții”, atât de puține sunt el și lucrările sale observați de alții. (2 Pet. 3:10; 1 Tes. 5:2) Cristos nu face paradă pentru a atrage atenția spre persoana sa. El a preamărit întotdeauna numele Tatălui său. După ce a sfârșit lucrarea de pregătire a căii înaintea lui Iehova, el a venit apoi la templul său și a început judecata cu casa lui Dumnezeu și a făcut acest lucru într-un mod observat numai de cei care iubesc prezența sa. De aceea s-a scris despre el: “El nu va striga, nu-și va ridica glasul și nu va face să I se audă vocea pe stradă.” (Isa. 42:2) Aceasta nu înseamnă că o persoană devotată Domnului nu ar putea să vorbească pe stradă sau în alt loc public, dacă împrejurările îi permit acest lucru, ci înseamnă neîndoielnic că lucrarea lui Cristos este făcută cu modestie, consecvență, și întotdeauna cu scopul de a atrage atenția la Iehova și nu la vreo creatură.

6. După cum arată relatarea, Iehova spune mai departe: “O trestie frântă nu o va frânge, și fitilul care arde nu-l va stinge; va aduce judecata spre adevăr.” (Versetul 3) Acest citat din *Versiunea Autorizată* este înșelător. Potrivit unei traduceri mai bune (*Young*), și consecvent cu acest text, versetul 3 spune: “Trestia frântă nu o va rupe; fitilul care arde nu-l va stinge.”

7. Când era pe pământ, Cristos a fost “disprețuit și respins de oameni”; rănit, înjosit și asuprit. (Isa. 53:3-5) El a fost întotdeauna ca o trestie frântă în ochii lumii și chiar și clerul, care pretindeau că vorbesc în numele lui, nu i-au recunoscut nici lui Cristos și nici lui Dumnezeu meritul pentru instituirea domniei drepte pe pământ. Evreii foloseau un tip de pânză pe post de fitil în lămpile lor iar acestea, arzând uleiul pe care îl absorbiseră, dădeau o lumină slabă. Deși Isus este lumina lumii, nu s-a dat decât puțină atenție acestei lumini. El a fost o lumină slabă pentru așa-zisa “Creștinătate”, nimic altceva decât un fitil care fumează într-o lampă cu ulei. Lumea aplaudă faptele agenților “curajoși” ai lui Satan, însă Isus Cristos nu este privit decât ca un exemplu drăguț de supunere voită la loviturile și respingerile altora. Pentru aceasta, multora le-a fost rușine să-l recunoască pe Iehova și pe Cristos ca Rege și să proclame cu curaj adevărul, iar alții, care cândva porniseră pe calea cea îngustă, s-au descurajat și s-au întors. Mulți au ajuns la concluzia că misiunea lui Cristos a eșuat și că Dumnezeu nu a reușit să își împlinească scopurile exprimate.

8. Dimpotrivă, Iehova nu s-a grăbit, iar acum a venit timpul pentru a acționa. Cel ce părea o trestie ruptă și un fitil care fumează va face acum printre națiunile pământului cea mai minunată lucrare care s-a făcut vreodată. Iată ce spune Iehova: “Nu va slăbi și nu va fi descurajat până nu va așeza judecata pe pământ și insulele vor aștepta legea sa.” (Isaia 42:4). A venit timpul ca “trestia ruptă” și “fitilul care fumează” să dea lumină și să lumineze întreaga lume și să le aducă justiție și adevăr tuturor. Aceste cuvinte ale lui Iehova despre Servul său conțin cea mai mare încurajare și mângâiere pentru cei pe care i-a uns Dumnezeu. Parafrazând cuvintele lui Iehova, el spune: ‘Iată, servul meu, el este umil și smerit; l-ați privit ca pe o trestie ruptă și ca pe un fitil fumezând de lampă care nu ar putea face nimic; dar acum vă spun tuturor, întregii creații: El va fi folosit pentru a face judecată și adevăr pământului și pentru a-mi justifica numele.’

9. Se va vedea că următoarele susțin concluzia de mai sus. Cu o anumită ocazie, Isus a vindecat un olog, iar fapta sa bună i-a ofensat pe clericii din acele zile, iar ei au conspirat să îl omoare. El s-a retras și i-a spus mulțimii care îl urma să nu spună unde era. Cu acea ocazie, el a citat din profeția lui Isaia; iar versiunea *Diaglott* îi redă cuvintele după cum urmează: “ El nu va zdrobi o trestie frântă și fitilul care arde încet nu-l va stinge, până nu va trimite judecata spre victorie. Națiunile vor spera, și ele, în numele său.” (Mat. 12:20,21) *Versiunea Americană Revizuită* și *Roterham* redau aceeași versiune a acestui text. Aceste traduceri arată că ”trestia frântă” este obiectul pe care el ”nu îl va rupe”, iar ”fitilul care fumează” este obiectul pe care ”nu îl va stinge”, și nu subiectul verbului. Textul este considerat ca aplicându-se fiecăruia dintre membrii credincioși ai corpului și, de asemenea, întregului corp, în mod colectiv. Servii credincioși ai Domnului sunt în ochii clericilor din prezent la fel de slabi, nesemnificativi și inutili ca o trestie ruptă și ca un ”fitil care fumează”. Dar acum, Domnul anunță că nu le va arăta favoare ”celor mari” ai pământului, ci îi va favoriza pe cei din clasa servului credincios și îi va folosi pentru a aduce judecată și dreptate în lume. Textul i se aplică așadar servului ca întreg și, în parte, fiecărui membru individual care perseverează cu credință.

TERMINAREA TUTUROR CONTROVERSELOR

10. Pentru o lungă perioadă de timp, după ce i-a făcut pe clericii ”Creștinătății” reprezentanții lui, Satan a cauzat o mare confuzie, orbire și multe controverse printre oameni. Jertfa lui Isus Cristos a fost ridiculizată de-a lungul timpului, iar scopul declarat de salvare a rasei umane al lui Dumnezeu a fost transformat într-un tabu și disprețuit. Clerul pios și ipocrit, care îl reprezintă în realitate pe Satan, i-au ”împins într-un colț” pe Isus Cristos și pe Iehova și le-au adus multe batjocuri. Însă acum a venit timpul fixat pentru ca orice controverse să se sfârșească. Cuvântul și numele lui Iehova vor fi acum înălțate, iar Iehova vorbește cu astfel cu autoritate absolută, după cum este scris: „Așa spune Domnul Dumnezeu, cel ce a creat cerurile, și le-a întins, Cel care așterne pământul și ceea ce iese din el, Cel care dă suflare oamenilor de pe el și spirit celor ce umblă pe el.” (Versetul 5) Cuvintele spuse de Iehova despre servul său, misiunea sa și lucrarea sa adresate întregii creații sunt cuvinte cu autoritate absolută și care pun capăt oricărei controverse. Aceste cuvinte nu se vor întoarce la Iehova goale. Scopul său va fi acum împlinit. Fie ca toată creația să asculte acum cuvintele sale, căci Iehova este Suprem. Fiecare dintre cei unși trebuie să se încurajeze și să se bucure la înțelegerea Cuvântului său.

ADRESÂNDU-SE SERVULUI SĂU

11. După ce și-a transmis mesajul plin de autoritate întregii creații, Iehova își adresează cuvintele ”servului”. Pare clar că versetele șase la zece, inclusiv, din acest capitol al patruzeci și doilea al cărții Isaia sunt cuvinte de instruire, încurajare și mângâiere spuse cu încredere servului. Este actul unui Tată iubitor care îi insuflă curaj și mângâiere propriului său fiu. Pare potrivit aici să luăm în considerare unele versete care vorbesc despre ”serv”; iar dacă și alții sunt incluși odată cu Cristos, aceste versete trebuie să conțină în special mângâiere și încurajare pentru aceștia, în aceste timpuri.

12. Multe persoane au primit o oarecare cunoștință din Cuvântului lui Dumnezeu și au fost născute ca fii ai săi și chemate cu chemarea cerească; dar Isus este autoritatea pentru afirmația că numai câțiva dintre aceștia vor fi aleși pentru împărăție. (Mat. 20:16) Timpul venirii Domnului la templul său este o dată de importanță vitală pentru cei chemați. Atunci, Cristos, în calitate de mare Judecător aflat pe tronul său, a început examinarea celor chemați, iar cei ce au fost aprobați au fost aduși în templu, sub roba dreptății, în locul tainic al Celui Preaînalt, și făcuți membri ai Sionului. (Mal. 3:1-3; Ps. 11:4-7; Isa. 6:1-3; 61:10; Ps. 91:1-3; 102:16; 110:3) Aceștia sunt cei despre care Domnul a declarat că îi va aproba și invita, și i-a invitat, să intre în bucuria sa. (Mat. 25:21) Isus Cristos este Capul templului; iar toți cei aprobați sunt aduși în templu și zidiți ca membri ai Sionului, și ca membri ai corpului său și de aceea sunt în Cristos. Deoarece sunt în Cristos și, prin urmare, o parte a corpului său, ei sunt și o parte a ”servului” ales al lui Iehova. Iehova îi alege prin Isus Cristos și îi face membri ai ”servului”, și de aceea este scris: ”Voi sunteți martorii mei, spune Domnul, și servul meu pe care l-am ales.” (Isa. 43:10) Cei aprobați și aleși constituie rămășița căreia i se încredințează o lucrare anume în numele lui Iehova.

13. Dumnezeu i-a încredințat servului său Isus Cristos marea lucrare de a-l reprezenta, aceasta incluzând mărturia care trebuie depusă despre numele său. La rândul său, el le-a dat membrilor credincioși ai corpului său o parte a acestei lucrări de depunere de mărturie. De aceea este scris cu privire la rămășiță că membrii ei ”au mărturia lui Isus Cristos” și devine privilegiul și datoria lor să predice, ca manifestare a ascultării de porunca lui Dumnezeu. Deoarece Cristos este ”servul” Celui Preaînalt și fiindcă Dumnezeu i-a uns pe alții ca membri ai corpului său, rămășiței i-a fost încredințată această lucrare și ei trebuie să predice acest mesaj. (Apoc. 12:17) Ca reprezentanți vizibili ai săi pe pământ, găsiți și aprobați când vine el la templul său, Isus Cristos numește membrii rămășiței ”peste toate bunurile sale”, adică peste toate interesele de pe pământ ale împărăției care, mai exact, constau în depunerea de mărturie pe care le-a încredințat-o el. (Mat. 24:45-47) Rămășița credincioasă este, prin urmare, o parte a ”servului” ales al lui Iehova doar în virtutea faptului că este în Cristos, parte a corpului său și credincioasă. De aceea, când Isus vorbește despre un ”serv

credincioși și înțelepți”, el nu se referă la un om, ci se referă la membrii corpului său care sunt credincioși și fideli, în mod colectiv.

14. Iehova I se adresează acum Fiului său preaiubit, Cristos Isus, Capul servului său ales, și prin el și membrilor corpului său, care sunt în templu și aud mesajul și îi dau ascultare. Atotputernicul Iehova vorbește cu demnitate și îi dă ”servului” asigurarea deplină că puterea sa nelimitată va fi exercitată spre binele ”servului” și că scopul său va fi împlinit. Nici un membru al ”servului” care aude și înțelege aceste cuvinte ale lui Iehova nu ar putea fi descurajat pentru mult timp, căci Dumnezeu le spune: ”Eu, Domnul, te-am chemat în dreptate și te voi ține de mână și te voi păzi.” Toți cei ce au mărturia spiritului sfânt că sunt în Cristos și în templu pot să își atribuie aceste cuvinte de promisiune prețioasă și astfel nu se pot descuraja, ci trebuie să se bucure. În acest fel li se oferă ocazia să ia parte la cântarea nouă.

DE CE SUNT CHEMAȚI

15. Profeția nu a putut fi înțeleasă și apreciată până când ”servul” nu a fost identificat și poziția sa apreciată. Continuând să se adreseze ”servului”, Iehova anunță de ce l-a chemat și însărcinat pe acel ”serv”. ”Te-am...chemat în dreptate”. Aceasta arată că Dumnezeu îi cheamă doar pe cei care au fost născuți ca fii ai săi, iar pe acești credincioși el îi face o parte a organizației sale și membri ai ”servului”. Apostolul a văzut de ce îi chema Dumnezeu pe aceștia și a spus: ” Simeon a istorisit amănunțit cum Dumnezeu mai întâi a vizitat pe națiuni ca să scoată din ele un popor pentru numele său.” (Fap. 15:14, *Rotherham*) Mai târziu, Petru s-a adresat sub inspirație adunării și a spus: ”Voi sunteți...aleși...ca să-I aduceți laudele celui care v-a chemat.” (1 Pet. 2:9) Prin profetul său se arată clar care este scopul pentru care a chemat Dumnezeu ”servul” și cum trebuie să-i aducă ”servul” laude lui Iehova. Este scris :” Eu, Domnul, te-am chemat în dreptate și te voi ține de mână. Te voi păzi și te voi da ca legământ al poporului, ca lumină a Neamurilor ca să deschizi ochii orbi, ca să-i scoți din temniță pe prizonieri, și pe cei stau în întuneric din temniță.” – Isa. 42:6,7

16. Pe lângă toate acestea, Scripturile arată că Dumnezeu a chemat oameni și i-a făcut membri ai ”servului” său nu doar cu scopul de a-i duce în ceruri, ci pentru ca acest ”serv” să împlinească serviciile cu care l-a însărcinat Dumnezeu, servicii care trebuie făcute printre oameni pe pământ și care constau în a face cunoscut cuvântul și numele lui Iehova. Cu mult timp în urmă, Dumnezeu a făcut un legământ, sau promisiune necondiționată, cu Avraam conform căruia prin el avea să binecuvânteze toate familiile pământului. În profeta pe care o analizăm, el îi spune servului său: Te voi da ca un legământ (o garanție) pentru oameni ca să-i luminezi și să le deschizi ochii orbilor și să le arăți calea cea dreaptă. Să le deschidă ochii orbi la ce? La adevărul că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și că Cristos este Răscumpărătorul omenirii, servul puternic și drept al lui Iehova care, sub îndrumarea lui Iehova, va aduce dreptatea și justiția printre popoarele pământului. Cel Preaînalt face ca să li se spună acum oamenilor că, deși Isus Cristos a fost disprețuit și respins mult timp, și deși din cauza ipocrițiilor care au pretins că-l reprezintă pe Dumnezeu se pare că scopurile lui Iehova nu se vor realiza, și deși marele nume al lui Iehova a fost dat la o parte, scopul său este acum să instituie dreptatea și adevărul printre oameni și că acest scop va fi atins în ciuda opoziției.

17. Există o mare mulțime de captivi ținuți în sistemele religioase ale pământului, organizate și operate sub numele lui Cristos și care sunt în întuneric în ceea ce privește scopurile lui Iehova. Ochii acelor captivi orbi trebuie deschși pentru ca ei să poată avea ocazia de a ieși din temnițe și de a lua poziție de partea lui Iehova Dumnezeu. ”Servului” i se acordă privilegiul de a face această lucrare iar rămășița care este acum pe pământ are și ea o parte la acea lucrare și este privilegiul și datoria ei să le ducă mesajul de adevăr acestor captivi orbi. Aceasta este o lucrare a timpului prezent, iar această lucrare de predicare trebuie făcută înainte ca cei credincioși să fie schimbați după imaginea glorioasă a lui Isus Cristos. Este cea mai îmbucurătoare lucrare le care ar putea lua parte o creatură și de aceea, prin ea i se cântă o cântare de laudă marelui Dătător al tuturor darurilor.

O ONOARE ANUME

18. Nu există decât un singur Dumnezeu *Atotputernic*; și toate creaturile trebuie să ajungă să cunoască adevărul. Prin profetul său, el spune: ” Eu sunt Domnul. Acesta este numele meu și gloria mea n-o voi da altuia, nici lauda mea chipurilor cioplite.” (Isa. 42:8) Explicația acestui text este că ’sunt mulți dumnezei și mulți sunt puternici și mulți au încercat să se înalțe pe sine, însă Iehova declară că nimeni nu va avea onoarea în afară de el.’ Contextul nu pare să sprijine această concluzie. Putem fi siguri că nimeni nu ar putea avea onoarea lui Iehova deoarece nu este nimeni ca el. El este din veșnicie în veșnicie și este Creatorul tuturor lucrurilor din ceruri și de pe pământ și declară acest lucru în această profeție. Contextul trebuie luat și el în considerare pentru a înțelege în mod corect acest text.

19. Contextul și textul arată că Iehova are un serv ales în care își găsește plăcerea sufletul său și că, deși acel serv a fost prezentat într-o lumină falsă și subminat de Satan și de agenții lui, el este cel mai mare reprezentant oficial al Dumnezeului Preaînalt și că a venit timpul lui Iehova pentru ca acest reprezentant să ducă la împlinire scopurile lui Iehova. Isus Cristos este cel mai mare din creația lui Dumnezeu și nu poate fi nimeni mai presus de el în toată creația. Prin el, Iehova a deschis ’calea adevărului și viața’ și nu este nici o altă cale prin care oamenii să poată obține viața. – Ioan 14:6; Fapte 4:12

20. Dumnezeu l-a ridicat pe Isus Cristos din morți și l-a înălțat mai presus de oricine altcineva și l-a investit cu onoare și glorie mai presus de oricine. (Fil. 2:8-11) El este servul ales al Celui Preaînalt. Dumnezeu i-a dat natura divină. Nimeni în afară de Cristos nu poate avea vreodată natura divină. Dumnezeu i-a dat o glorie separată și distinctă de a oricui altcuiva. Prin urmare, Iehova vrea ca toată creația să știe că Cel Preaînalt vorbește cu autoritate absolută și îi informează pe toți că numele său este Iehova, care înseamnă că scopurile sale trebuie să fie împlinite. El vrea ca toți să înțeleagă că l-a făcut pe Cristos servul său ales și că nimeni altcineva nu poate avea această onoare. Prin urmare, versetul opt înseamnă că Iehova l-a făcut pe Cristos servul său ales, al doilea după el ca autoritate, și i-a dat glorie și onoare cum nu va mai da nimănui.

21. Celelalte cuvinte din acest verset, ”nici lauda mea chipurilor cioplite” arată că acesta este adevăratul înțeles al textului. Dumnezeu vrea să se știe că nici un chip cioplit nu poate primi onoare și lauda sa. Oamenii și-au făcut organizațiile lor bisericești și pe liderii lor din aceste organizații asemenea lui Dumnezeu și au pretins că I se închină lui Dumnezeu prin intermediul acestor organizații și a conducătorilor lor. Toți aceștia sunt un lucru dezgustător în ochii Domnului. Aceștia intră în clasa care ”jură pe păcatul Samariei” și de aceea sunt dezaprobați. (Amos 8:14) Nimeni în afară de Iehova nu le poate conferi onoare creaturilor sale. El a arătat că servul său este Cristosul său și că nici o creatură umană nu este acel ”serv credincios și înțelept” și spune că nu va da gloria sa nimănui. Dacă alții sunt atât de neînțelepți și nechibzuiți încât să le dea onoare, glorie și titluri mari oamenilor și să identifice vreun om ca ”servul credincios și înțelept” și să insiste să I se închine lui Dumnezeu prin acesta, Scripturile arată că Dumnezeu nu va fi mulțumit de acești oameni și își va manifesta dezaprobarea și îi va pune deoparte. – Iov 32:21,22

DESCOPERINDU-ȘI SCOPURILE

22. Scopurile lui Iehova bine gândite se împlinesc la timpul său fixat. Dar până să vină timpul său, scopurile sale nu pot fi înțelese de nici o creatură și cu siguranță nu de oameni. Înainte de 1918, unele dintre scopurile lui Iehova s-au dezvăluit și s-au dezvoltat exact la timpul stabilit. Unii care făcuseră un legământ cu Domnul au ajuns să creadă că ”servul credincios și înțelept” al lui Iehova e un singur om și au ajuns să acționeze în mod nepotrivit pentru aceasta. În consecință, ei se poticnesc în greșeala că nu s-a mai descoperit nici un adevăr de către Iehova poporului său până în 1916. Aceștia nu au văzut adevărurile descoperite care le-au fost date unșilor lui Dumnezeu în ultimii ani și nu înțeleg nici acum prezentul adevăr. Alții aflați în legământ cu Dumnezeu și care au căutat cu sârguință să facă voința sa și să îi dea lui Dumnezeu gloria și onoarea care i se cuvin numelui său au ajuns să aibă o viziune mai clară a scopurilor lui Iehova. Aceștia au avut privilegiul de a înțelege lucrurile care s-au petrecut în trecut.

23. În acest sens să observăm acum cuvintele pe care le spune Domnul prin profetul său membrilor servului: ”Iată! Lucrurile dintâi s-au împlinit, și declar lucruri noi; înainte ca ele să vină, vă spun de ele.” – Versetul 9

24. Lucrurile dintâi legate de scopurile lui Dumnezeu care s-au petrecut în trecut au fost înțelese după ce a venit Domnul la templul său și lumina lui Iehova a strălucit peste Cuvântul său. Această clasă vede acum noi lucruri pe care le-a proclamat Dumnezeu. În lumina profetiei în curs de împlinire și a luminării date și mai mult de la Iehova, clasei rămășiței i se permite să vadă și alte lucruri care trebuie să urmeze în scurt timp, lucruri despre care Domnul spune: ”Îți spun despre ele înainte ca ele să apară.” Iehova include într-o anumită măsură rămășița în încrederea sa prin faptul că îi descopere unele lucruri prețioase care se află în grija lui. Aceștia au o înțelegere mai bună ca niciodată cu privire la ce va însemna marea bătălie a Dumnezeului Atotputernic și cum își va justifica Iehova numele. Ei înțeleg că el nu a împiedicat răul înainte de acest timp și că adevăratul său scop este ca numele și cuvântul său să fie cu totul justificare. Cei ce nu sunt o parte a ”servului” nu văd și nu apreciază prezentul adevăr, și nici alte lucruri legate de scopul divin și care sunt pe cale să se întâmple.

25. Evenimentele existente se potrivesc foarte bine acestei profeții. De când a venit Domnul la templul său, a strâns membrii Sionului și i-a făcut o parte a servului lui Iehova, scopurile sale continuă să se dezvăluie cu claritate rămășiței. Membrii acesteia au deplina asigurare a grijii ocrotitoare a lui Iehova. Ei nu mai caută să afle voința lui Dumnezeu, căci voința lui le-a fost descoperită iar ei se bucură să împlinească poruncile sale și bucuria lor crește în egală măsură. Spiritul Domnului le dă putere, iar ei se grăbesc să se folosească de ocaziile care se ivesc pentru a-i servi lui Iehova și a-i aduce laude numelui său.

CÂNTAREA NOUĂ

26. Adresându-se mai departe membrilor servului și mai ales rămășiței care este în prezent pe pământ, Iehova spune prin profetul său: ”Cântați-i Domnului o cântare nouă!” De ce o cântare nouă? Fiindcă Iehova și-a descoperit scopurile servului său mai mult ca niciodată. Când s-a născut Isus, Dumnezeu a făcut ca sfinții îngeri să cânte: ”Glorie lui Dumnezeu în înălțimi și pe pământ pace, bunăvoință față de oameni” (Luca 2:14) Dumnezeu le-a dezvăluit îngerilor scopul său ca la un moment dat și într-un anumit fel să instituie pacea pe pământ și bunăvoința față de oameni; însă îngerii nu au înțeles când sau cum. Îngerii au dorit să știe mai mult, dar încă nu venise timpul fixat al lui Dumnezeu pentru a dezvălui aceste lucruri. (1 Pet. 1:2) El a rezervat acest mare privilegiu pentru servul său ales. Dumnezeu i-a dat în mâna servului său ales Isus Cristos toată puterea în ceruri și pe pământ. Dar chiar și Fiul său preaiubit trebuie să aștepte până când va veni timpul stabilit al lui Dumnezeu de a-l trimite să îi împlinească scopurile. Timpul stabilit a sosit. Dumnezeu l-a pus pe Isus pe tronul său și Isus și-a început domnia; el l-a alungat pe dușman din ceruri iar apoi a venit la templul său și i-a adunat pe membrii corpului său și i-a făcut o parte a organizației lui Dumnezeu.

27. Când a venit timpul ca Isus Cristos să acționeze și să-l alunge pe dușman din ceruri și să justifice numele Tatălui său, el a făcut aceasta cu mare bucurie și fără îndoială că la acest lucru se referă și prin cuvintele ’bucuria Domnului’. Venind la templul său pentru a încheia socotelile cu servul său, el le spune celor credincioși: ”Intră în bucuria stăpânului tău.” Reiese că cei mai puțin credincioși nu au fost invitați să intre în bucuria Domnului și nici nu au făcut-o. Aceasta explică de ce unii care au încheiat un legământ cu Domnul nu au fost bucuroși de atunci încolo ci s-au preocupat cu a-i găsi vină și a-l calomnia însăși pe ”fiul mamei lor.” – Ps. 50:20.

28. Templul fiind deschis, cei din clasa templului au văzut două mari minuni, și anume organizația lui Iehova și organizația lui Satan în opoziție una cu cealaltă. Acestor credincioși li s-a permis să vadă și să înțeleagă semnificația ”nașterii națiunii”, sau începutul împărăției. Marele Creator le-a descoperit semnificația diferitelor sale nume și unele dintre scopurile sale. Credincioșii văd că scopul lui Iehova nu este în primul rând să îi ducă pe oameni în ceruri, ci că principalul său țel este justificarea cuvântului și numelui său, pentru ca creaturile să poată vedea calea spre viață; și că pentru a-și atinge scopurile el a furnizat ispășirea prin sângele lui Isus Cristos, l-a sculat pe

Cristos din moarte și l-a făcut marele reprezentant principal al lui Iehova și servul său ales și că Cristos este cel pe care îl va folosi el pentru a-și justifica sfântul nume. Mai mult decât atât, ei văd că Dumnezeu i-a făcut pe cei din rămășița credincioasă membri ai clasei servului și că le-a încredințat prețioasa îndatorire și privilegiu de a-i proclama laude numelui mărețului Dumnezeu. Clasei rămășiței i-au fost făcute cunoscute adevărurile care dezvăluie pe deplin voința lui Dumnezeu, iar această descoperire a adevărului le-a adus o cântare nouă pe care se bucură să o cânte.

29. Nu este deloc surprinzător că sunt unii care pretind a fi încheiat un legământ cu Dumnezeu și că sunt în adevăr, dar care nu înțeleg adevărul și nu au intrat în bucuria Domnului și se opun serviciului său. Scripturile ne spun clar că nimeni în afară de clasa servului nu poate înțelege și cânta cântarea nouă. Când Domnul spune "În templul său fiecare vorbește despre gloria lui" (Ps. 29:9), aceasta este o dovadă concludivă că cei ce nu vorbesc despre gloria sa nu sunt în templu. Ca un sprijin în plus a acestei idei, este scris: "M-am uitat și iată, un Miel stătea pe muntele Sion și cu el erau o sută patruzeci și patru de mii, având numele Tatălui său scris pe frunțile lor. Și am auzit un glas din cer, ca glasul multor ape și ca glasul unui tunet puternic; și am auzit glasul unor harpiști care cântă la harpele lor; ei cântau un fel de cântare nouă înaintea tronului și înaintea celor patru fiare și a bătrânilor; și nimeni nu putea să învețe această cântare ci numai cei o sută patruzeci și patru de mii care au fost răscumpărați de pe pământ." (Apoc. 14:1-3) Această nouă cântare trebuie să fie cântată de rămășiță cât timp încă mai este pe pământ, și nimeni altcineva nu o poate cunoaște sau cânta.

30. Domnul identifică mai departe această clasă a rămășiței spunând că "aceștia sunt cei ce nu s-au întinat cu femeii", ceea ce înseamnă că ei nu sunt contaminați de asocierea cu sistemele care îi defăimează numele și care sunt simbolizate de femeia rea. Cei credincioși își găsesc plăcerea în a-l urma pe Domnul Isus oriunde îi conduce el și nu urmează nici un om. Ei văd cu ochii lor, deoarece sunt membrii unui singur corp și de aceea lucrează împreună armonios. Cei care au intrat cu adevărat în bucuria Domnului nu au timp să se implice în controverse cu alții care se împotrivesc. Clasa templului va fi ocupată cu respectarea poruncilor lui Dumnezeu și cu predicarea pe care le-a încredințat-o Isus Cristos.

CÂNTAREA A ÎNCEPUT

31. Cântarea nouă a început, iar sunetele ei ajung până departe pe pământ în fiecare an. Ea e cântată ca o mărturie mondială despre numele lui Iehova și despre Regele său, în armonie cu instrucțiunile pe care le-a dat Isus continuatorilor săi credincioși. – Mat. 24:14

32. Iehova le spune celor credincioși: "Cântați-i Domnului o cântare nouă, și lauda sa de la marginile pământului, voi, care coborâți la mare și la tot ce este în ea, insulele și locuitorii lor!" – Isa. 42:10

33. Textul anului este ales din aceste cuvinte ale lui Iehova fiindcă ele sunt în perfectă armonie cu prezenta lucrare a adunării pe pământ. Micuța rămășiță din mijlocul omenirii care este acum aruncată de colo-colo și atacată de valurile mării mășăluiește cu încredere spre ziua mării bătălii a Dumnezeului Atotputernic. Cele mai înalte sau mai stabile locuri din mare îi reprezintă pe cei ce se încred în Domnul într-o anumită măsură dar care nu fac parte din rămășița sa. Aceștia au o speranță, în timp ce omenirea în general nu are speranță. La încercarea finală, cei ce compun această mare mulțime vor sta de partea Domnului și prin el vor fi duși prin marele necaz și vor primi aprobarea lui Dumnezeu. (Apoc. 7:14) Membrii rămășiței văd acum că Iehova l-a pus pe Preaiubitul său pe sfântul tron al Sionului și cu voce tunătoare le spune tuturor conducătorilor națiunilor să îl asculte. Ei văd că a venit timpul lui Dumnezeu pentru a restabili pacea și justiția pe pământ și că nimic nu va împiedica acest lucru. Inima tuturor din clasa servului este plină de bucurie și nici unul dintre ei nu poate împiedica noua cântare să-i sară de pe buze. A venit timpul lui Dumnezeu de a cânta noua cântare și trebuie cântată înainte de distrugerea divină a dușmanului.

34. "Să-i dea glorie Domnului și să declare lauda sa pe insule! Domnul va ieși ca un puternic, va trezi gelozia ca un om de război, va striga, da, va scoate un strigăt de luptă; va birui pe dușmanii

săi. Am stat mult timp liniștit, și m-am înfrânat; acum voi striga ca o femeie care naște, și voi distruge și voi devora dintr-odată.” – Isa. 42:12-14

35. Numele lui Iehova a fost defăimat timp de multe secole. Satan i-a adus batjocuri de repetate ori. Aceste batjocuri au căzut și asupra lui Isus Cristos, iar apoi asupra membrilor corpului său; dar acum a venit ziua răzbunării. Dumnezeu va distruge dușmanul și va institui adevărul și justiția pe pământ. Domnul dezvăluie apoi că servul său ales nu are decât un singur scop, iar acela este să facă voința lui Iehova.

36. Fiecare membru al clasei servului trebuie să fie în deplină armonie cu Capul, Isus Cristos, și să aibă și să urmărească un singur scop. În această privință este scris: ”Cine este orb, dacă nu servul meu? sau surd, ca mesagerul meu pe care l-am trimis? cine este orb ca acela care este perfect, și orb ca slujitorul Domnului?” (Isa. 42:19) Servul este orb la orice în afară de voința lui Dumnezeu. Rămășița realizează așadar că cel mai mare privilegiu de care s-ar putea bucura vreodată este să intoneze cântarea nouă de laudă pentru Iehova, și face acest lucru depunând mărturie despre Dumnezeu și despre împărăția sa.

37. Anii care au trecut au fost plini de oportunități de serviciu și au fost folosiți cu mare bucurie tocmai pentru acest scop. Anul 1930 ar trebui să marcheze cea mai măreață mărturie depusă până acum și ar trebui să fie însoțit de cea mai mare bucurie din partea celor ce au participat la aceasta. Având o mai bună înțelegere a scopurilor lui Dumnezeu, rămășița va simți o bucurie și mai mare datorită respectării poruncilor sale. Unșii Domnului sunt cei aleși pentru a face serviciul său. Cei unși care vor persevera cu credință vor face acest serviciu. În timp ce îl fac, ei vor fi ținta săgeților otrăvite ale dușmanului. Totuși ei nu se vor descuraja și nici nu vor fi deranjați de această opoziție deoarece au asigurarea că a venit timpul lui Iehova ca unșii săi să iasă victorioși pe muntele Sion și că niciun rău nu îi poate atinge.

38. Cântarea pe care o intonează acum servul spre lauda lui Iehova nu va înceta. Împărăția va fi în curând pe deplin instituită, iar adevărul și dreptatea vor domni pe tot pământul. Lauda lui Iehova va veni atunci și de la alții și nu va înceta până când ”tot ce are suflare va onora și va lauda gloriosul nume al lui Iehova”.

Întrebări pentru studiu berean

p. 1,2 Ce poziție a luat Iehova în ce privește lumea și poporul său? Care sunt binecuvântările speciale de care se bucură cei unși în relație cu Iehova și cu Isus Cristos, și care este responsabilitatea lor?

p. 3 Citați textul anual pentru anul 1930. Ce scop are acest text?

p. 4 Identificați ”servul” la care se face referire în Isaia 42:1. Cum îl ”susține” Iehova? Arătați de ce spune Domnul despre el ”în el își găsește plăcerea sufletul meu”.

p. 5 Cine ”aleargă nebunește pe străzi”? Cum și cu ce scop? Arătați contrastul dintre modul și procedul folosit de servul Celui Preaînalt. Care este semnificația versetului doi din care e luat textul nostru?

p. 6-9 Citați alte traduceri ale versetului trei și arătați-i aplicarea. Descrieți împrejurările în care a citat Isus această profeție și arătați cui i se aplică termenul ”serv”.

p. 10 Descrieți metoda și rezultatele operării lui Satan prin intermediul reprezentanților săi din mijlocul popoarelor. Ce trebuie să se întâmple acum în legătură cu acest lucru?

p. 11-13 Arătați la cine se referă ”tu” din versetul șase. Care este scopul cuvintelor din versetele șase la zece? Subliniați semnificația anului 1918 în această privință. Explicați cum iau parte cei unși la misiunea încredințată lui Isus Cristos.

p. 14 Cum este împlinită față de cei unși asigurarea ”Te... voi ține de mână și te voi salva”?

p. 15 Explicați ”...te-am chemat în dreptate”. Chemat pentru ce scop?

p. 16,17 Cum și cu ce scop este dat ”servul” ”ca legământ pentru popoare”? Cărei clasă i se adresează acum în special lucrarea ”servului”? Cu ce scop este depusă această mărturie?

p. 18-20 Ce înseamnă cuvintele ”Eu sunt Domnul, acesta este numele meu”? Ce este ”gloria” la care se face referire în acest verset și cui i-o dă Iehova?

- p. 21 De ce se folosește expresia ”Și nici (nu voi da) lauda mea chipurilor cioplite”?
- p. 22 Ce este acum evident în ceea ce privește timpul când pot fi înțelese scopurile lui Iehova? Ce beneficiu reiese din studierea profeției înainte de timpul împlinirii sale? Ce considerare a concluziilor trase înainte cere spiritul adevărului? Arătați ce importanță are o atitudine potrivită în ceea ce privește descoperirea treptată a scopurilor lui Iehova.
- p. 23-25 Explicați versetul 9. Arătați cum se potrivesc evenimentele profeției.
- p. 26 De ce se face invitația și porunca ”Cântați-i Domnului o cântare nouă”? Referitor la cântare și la înțelegerea ei, comparați poziția mesagerilor lui Dumnezeu la timpul nașterii lui Isus cu cea a martorilor săi când, la sfârșitul veacului, clasa ”servului” devine cunoscută.
- p. 27 Când și cum s-au împlinit cuvintele lui Isus ”Intră în bucuria stăpânului tău”?
- p. 28. Care sunt cele două minuni pe care le-a descoperit deschiderea templului? Cui au fost ele descoperite și ce avantaj au aceștia? Amintiți-vă și menționați unele adevăruri importante care le-au fost făcute cunoscute unșilor credincioși de când ”templul lui Dumnezeu a fost deschis în ceruri”.
- p. 29,30 Citați unele versete care servesc la a identifica clasa templului. Explicați Apocalipsa 14:4, care distinge și mai detaliat clasa templului.
- p. 31-33 Când s-a împlinit versetul zece? Descrieți modul în care s-a împlinit.
- p. 34-36 Când și cum se aplică versetele doisprezece la paisprezece? Ce legătură au ele cu versetul nouăsprezece?
- p. 37 Având în vedere că împărăția, odată întemeiată, trebuie să crească până când va umple pământul, la ce se pot aștepta cei credincioși în anul 1930?
- p. 38 Cu împărăția pe deplin instituită și în acțiune, care va fi apoi măreția numelui și laudei lui Iehova?

Drumul Șarpelui

[Discurs radiofonic de treizeci de minute]

În Scripturi, Diavolul este menționat cu patru nume separate și distincte. El este numit ”Balaurul”, ”Satan”, ”Diavolul” și ”Șarpele”. Pentru exemple citiți Apocalipsa 12:9 și 20:2. Aceste nume i s-au dat atunci când a înșelat-o pe Eva în grădina Edenului și prin ea l-a dus și pe Adam în păcat. Aceste nume sunt folosite pentru a descrie patru trăsături de caracter ale lui Satan. ”Balaur” înseamnă devorator și ilustrează cum Satan încearcă să-i devoreze și să-i distrugă pe servii Domnului de pe pământ. ”Diavol” înseamnă calomniator și arată că Satan îl acuză pe Dumnezeu ca fiind autorul doctrinelor false și rele și le atribuie motivații greșite și intenții rele atât lui Dumnezeu cât și poporului său de pe pământ. ”Satan” înseamnă adversar și simbolizează faptul că Diavolul este dușmanul lui Dumnezeu, dușmanul poporului lui Dumnezeu și dușmanul oricărei dreptăți.

”Șarpe” înseamnă amăgitor și arată că Satan îi minte pe oameni și îi amăgește și induce în eroare în ceea ce privește Biblia, Dumnezeu și poporul lui Dumnezeu. În această cuvântare îl vom analiza pe Satan din punctul de vedere de ”Șarpe”, marele amăgitor. Șerpii sunt cunoscuți pentru viclenia lor și pentru felul în care se pot strecura otrăvind cu venin pe oricine. Astfel își manifestă și Satan însușirile de șarpe. Prin metode viclene și înșelătoare, el otrăvește mințile oamenilor împotriva lui Dumnezeu, împotriva lucrării pe care o face Dumnezeu pe pământ și împotriva poporului lui Dumnezeu și împotriva Bibliei.

Satan este cea mai rea creatură care există. El este pe deplin desfrânat, ceea ce înseamnă că nu se poate întoarce de pe calea lui rea. Isus a spus că Satan este tatăl tuturor minciunilor. (Ioan 8:44) În Evrei 2:14 ni se spune că Satan trebuie să fie distrus în scurt timp. Sentința la distrugere veșnică a fost rostită împotriva lui în Eden atunci când l-a dus pe Adam în păcat. Totuși, această sentință nu va fi executată până nu va veni sfârșitul demoniei de o mie de ani a lui Cristos, după cum putem citi

în Apocalipsa 20:7-14: ”Când vor expira cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat din închisoarea lui și va ieși ca să înșele națiunile... Și Diavolul, care i-a înșelat a fost aruncat în lacul de foc și de pucioasă...Aceasta este moartea a doua.” Lacul de foc și de pucioasă este un simbol al distrugerii complete.

Să observăm cum, când și de ce a apărut acest mare amăgitor. Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva, i-a pus în grădina Edenului și le-a dat o stăpânire minunată și glorioasă peste tot pământul, cât și peste păsări, peste animale și peste pești. El a mai creat și un spirit înțelept și frumos care se numea Lucifer, nume care înseamnă cel strălucitor, și l-a numit ”heruvim ocrotitor”, un fel de înger păzitor, pentru Adam și Eva ca să acționeze ca îngrijitor, protector și supraveghetor al lor. Însărcinarea lui Lucifer era cât se poate de frumoasă și dacă el ar fi apreciat-o și i-ar fi rămas loial lui Dumnezeu și credincios încrederii sale nu ar fi existat nici un păcat în lume și, prin urmare, nici moarte, iar Lucifer ar fi fost și acum supraveghetorul și îngrijitorul a aproximativ douăzeci de miliarde de creaturi umane perfecte, lipsite de orice păcat și fericite, care ar fi fost toate urmașii lui Adam.

Însă Lucifer a comis păcatul de trădare împotriva lui Dumnezeu, a pierdut încrederea Lui și a fost condamnat la distrugere. El a permis ca în inima lui să pătrundă egoismul. A râvnit la o autoritate și stăpânire ca cea pe care o avea Dumnezeu. A dorit să fie rege și să aibă supuși și ca acești supuși să îl recunoască drept stăpânul și binefăcătorul lor. Gândindu-se la posibilitatea unui pământ plin de urmașii lui Adam, el a văzut că putea profita de ocazie. S-a gândit că, dacă l-ar fi putut face pe Adam să-i fie neloial lui Dumnezeu iar apoi să îl convingă că el (Lucifer) era prietenul și binefăcătorul lui și că Dumnezeu era dușmanul său, atunci Adam împreună cu toți urmașii săi urmau să devină bucuroși supușii lui. Relatarea despre crearea lui Lucifer, despre sarcina pe care i-a dat-o Dumnezeu și despre căderea și condamnarea lui se găsesc în Isaia 14:12-19 și în Ezechiel 28:12-19.

Nu a fost doar un complot diabolic și a implicat un act de trădare față de Dumnezeu, ci însemna și că trebuia să îl facă pe Adam să fie neascultător de Dumnezeu. Tocmai datorită acestui complot de a-i degrada devotamentul lui Adam față de Dumnezeu a început Satan să manifeste însușirile unui ”Șarpe”. Acolo a început drumul șarpelui. Atunci a început Satan să împrăște cu otravă, care trebuia să o inducă în eroare pe Eva iar mai târziu să se dovedească o ispită pentru Adam. Această otravă a fost un efort de a întipări în mințile lor ceva ce avea să le otrăvească mintea împotriva lui Dumnezeu și să-i facă să-și piardă încrederea în el și să nu îl mai asculte. De atunci și până în prezent Satan a folosit metode viclene și înșelătoare pentru a otrăvi mințile oamenilor împotriva lui Dumnezeu. Pentru a reuși aceasta, el trebuie să recurgă la minciuni.

Printre creaturile frumoase din grădina Edenului era și un șarpe, iar în Geneza 3:1 este scris că ”șarpele era mai subtil decât toate fiarele câmpului. Cuvântul ”subtil” înseamnă viclean. Trebuie să înțelegem că șarpele nu și-a folosit viclenia spre vătămarea altora, ci a folosit-o în armonie cu legile lui Dumnezeu. Pentru împlinirea acestui plan rău, Satan a folosit șarpele. El a profitat de el, l-a posedat și prin el a indus-o în eroare pe Eva. Relatarea ne arată că el i-a vorbit Evei prin intermediul șarpelui. Lui Adam și Evei li se interzisese să mănânce dintr-un anumit fruct, sub condamnarea la moarte. Vorbind prin intermediul șarpelui, Satan i-a spus femeii: ”Nu veți muri în mod sigur; căci Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca dumnezei, cunoscând binele și răul.”

Aceasta a fost prima minciună spusă vreodată, iar prin ea se făcea o acuzație directă cum că Dumnezeu ar fi mințit-o pe Eva. De aici a început calea sau drumul otrăvitor al șarpelui. A avut un puternic efect asupra Evei. Mintea ei a fost otrăvită împotriva lui Dumnezeu. Ea a fost înșelată să creadă că Dumnezeu o priva de ceva bun pentru ea și, desigur, a început atunci să îl privească pe Lucifer ca prietenul ei fiindcă îi dezvăluise că Dumnezeu o mințea.

Efectul acestei otrăvi este descris în Geneza 3:6, după cum urmează: „Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut ochilor și un pom de dorit ca să facă înțelept pe cineva; ea a luat din rodul lui, și a mâncat, și a dat și bărbatului ei cu ea, și a mâncat și el.” Minciuna lui Satan a trezit în mintea Evei suspiciunea că Dumnezeu nu era prietenul și binefăcătorul ei, ci că Satan era și astfel ea a devenit sclava păcatului și a lui Satan în loc să îi slujească lui Dumnezeu. Apostolul ne spune că Eva a fost amăgită, dar că Adam nu a fost. Se pare că Adam a mâncat din fruct deoarece a

realizat că soția sa trebuia să moară și a ales mai degrabă să moară cu ea decât să trăiască fără ea. Conduita sa a arătat o lipsă de credință față de Creatorul său și, fiindcă el nu a fost în realitate amăgit, păcatul său a fost intenționat și, de aceea, mai condamnabil decât cel al Evei.

Ca și consecință a minciunii lui Satan, Adam și Eva au fost condamnați la moarte și alungați din grădina, iar condamnarea le-a fost transferată și urmașilor lor prin legea eredității. Ei au pierdut favoarea lui Dumnezeu. Actul de trădare fusese comis, iar Dumnezeu i-a spus șarpelui cel vechi, numit și Diavolul și Satan: „Voi pune vrăjmășie între tine și femeie, și între sămânța ta și sămânța ei; ea îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” În această afirmație se găsesc două lucruri pe care este foarte important să le avem în vedere în prezent. În primul rând, că Satan urma să aibă o sămânță, iar în al doilea rând, capul său avea să fie zdrobit. 'Zdrobirea capului' ar însemna de fapt moartea lui, și tocmai prin aceste cuvinte a rostit Dumnezeu pedeapsa cu distrugerea împotriva lui Satan, pedeapsă care va fi executată atunci când el va fi eliberat din lanțurile lui după mia de ani.

Întrebarea care se ridică acum este: cine este sămânța lui Satan? Răspunsul este că această e compusă din oamenii care se află sub controlul lui, care au spiritul lui de egoism și neloialitate față de Dumnezeu; acei oameni pe care îi folosește el așa cum l-a folosit pe șarpe în Eden, adică pentru a spune minciuni despre Dumnezeu și pentru a răspândi înșelăciunea care are scopul de a-i face pe oameni să-l renege pe Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu. Sămânța șarpelui sunt urmașii sau continuatorii lui Satan, născuți de minciunile lui, prin spiritul lui de egoism și din dorința lui de a fi mare și cunoscut printre celelalte creaturi. Ei sunt ca și tatăl lor, Satan, în această privință.

Visul lui Satan de a avea o împărăție prin care să domnească peste oameni a fost năruit de faptul că rasa umană s-a născut sub condamnarea la moarte și a început să moară invariabil. Aceasta nu a convenit scopurilor lui Satan așa că, printr-o viclenie rea, el a conceput un alt complot, care includea inducerea în eroare a unora dintre îngeri. Scripturile dezvăluie faptul că sfinții îngeri se puteau materializa, ceea ce înseamnă că ei puteau să creeze numaidecât corpuri omenești și să apară ca oameni, iar apoi să "dizolve" oricând acele corpuri omenești și să se întoarcă la corpurile lor spirituale. Citim că lui Avraam i-au apărut trei îngeri în trupuri omenești și au consumat o cină cu miel. (Gen. 18:6,7) Satan i-a înșelat mai departe pe îngeri pentru a-I face să se căsătorească cu fiicele oamenilor și să întemeieze familii. Evident, ideea lui era că urmașii lor nu aveau să se afle sub condamnare, deoarece nu proveneau din linia adamică și, astfel, ar fi trebuit să trăiască pentru totdeauna și să fie supușii lui Satan. Astfel și-ar fi realizat marea ambiție de a avea o împărăție ca și Dumnezeu.

Relatarea despre această încercare a lui Satan se găsește în Geneza 6:1-4. Urmașii acestei uniuni neaprobată a îngerilor cu femeile au fost uriașii, care erau răi și cruzi, deoarece și ei aveau spiritul lui Satan. Rezultatul a fost o domnie a răutății și a degradării morale pe pământ, domnie provocată de acel "șarpe vechi" numit Diavolul și Satan. La timpul potopului această răutate devenise atât de des întâlnită încât Noe, soția sa, cei trei fii ai săi și soțiile lor au fost singurii oameni care nu erau implicați în această răutate generală. În acel moment Dumnezeu a acționat și a distrus toate progeniturile lui Satan, inclusiv uriașii, și i-a ținut pe Noe și pe familia sa în viață în ciuda potopului, iar apoi i-a folosit pentru a începe o rasă nouă după potop și le-a dat aceeași poruncă pe care i-a dat-o și lui Adam: "Fiți roditori, înmulțiți-vă și umpleți pământul."

Imediat după potop, Satan a născocit un alt plan de a se ridica mai presus ca Dumnezeu și de a-i îndepărta pe oameni de la servirea lui Dumnezeu. Aceasta a fost un alt plan viclan și demn de răul său creator. Planul respectiv consta într-un complot prin care să-i facă pe oameni să venerze un Dumnezeu *mitic*. Satan a plănuit să formeze pe pământ organizații de oameni și să lucreze prin aceste organizații. Organizațiile s-au transformat apoi în marile sisteme religioase păgâne ale pământului.

Complotul împotriva lui Iehova a început în zilele lui Nimrod, care este menționat în Geneza 10:8-10. Ni se spune că Nimrod a început să fie un vânător puternic înaintea Domnului. Istoria ne face să credem că în zilele lui animalele sălbatice erau o amenințare pentru viețile oamenilor și că Nimrod s-a dovedit un vânător bun și i-a salvat pe oameni de fiarele sălbatice. Expresia "înaintea Domnului" din textul ebraic original induce ideea că oamenii îl priveau pe Nimrod mai adorat decât pe însuși Domnul. De aceea Nimrod a devenit în cele din urmă un obiect de adorare și de închinare.

În conformitate cu tradiția, s-a petrecut astfel: Oamenii îl priveau pe Nimrod ca pe salvatorul

lor salvatorul și ocrotitorul lor. Mai târziu el a fost ucis iar mama lui i-a făcut pe oameni să creadă că el a fost înviat ca creatură spirituală și că era, de atunci încolo, un dumnezeu, sau zeu. El a fost apoi numit "tatăl zeilor" iar mama lui a ajuns să fie cunoscută ca "mama lui Dumnezeu" și astfel cei doi au ajuns să fie venerați de oameni ca "*mama și fiul*". Această idee, 'mama și fiul', s-a răspândit în toată lumea printre toate națiunile și toate au venerat un fals dumnezeu și pe mama sa. Diavolescul înlocuitor pentru Iehova Dumnezeu, pe care l-a insinuat Satan oamenilor exista deja în zilele când Israelul ajunsese să fie poporul ales al lui Dumnezeu și motivul pentru care le-a interzis Dumnezeu israeliților să încheie căsătorii cu oamenii din națiunile păgâne din jurul lor era că acestea îl venerau pe falsul zeu Baal și pe mama lui Așterot. Toate acele religii păgâne conțin acest motiv al mamei și fiului, imitația mizerabilă a lui Isus și a mamei lui, scornită de Satan.

În acest fel, Satan îl batjocorea pe Iehova și îi făcea pe oameni să se închine la ceva ce nu exista. Ca rezultat, cărarea șarpelui a făcut condiția națiunilor păgâne ale pământului una de întuneric, beznă și disperare; de sărăcie indescriptibilă și lipsă de locuri de muncă. Astfel Satan, prin viclenia lui crudă, a înșelat și otrăvit mințile popoarelor păgâne ale pământului împotriva lui Iehova.

În națiunile mai dezvoltate sau mai luminate ale pământului, el a ales o metodă diferită, însă nu mai puțin vătămătoare și rea, de a-l induce în eroare pe oameni. Această metodă este să-l facă să venereze oameni, așa-numiții mari oameni ai pământului. Înșelăciunea lui Satan a adus în existență "cultul eroilor". Apostolul descrie această practică în următoarele cuvinte: "Oamenii...au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu, și s-au închinat și au slujit creaturilor (omului) mai mult decât Creatorului." (Rom 1:18,25) Aceasta înseamnă că Satan i-a adunat pe oameni într-o mare organizație, i-a dat un nume răsunător și a prezentat-o ca fiind organizația lui Dumnezeu. Această organizație a fost compusă întotdeauna din elementele religioase, politice și financiare ale pământului.

Acestea au încercat să-și aroge dreptul de a fi reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ și pretind că ele și numai ele posedă înțelepciunea necesară pentru a-l reprezenta pe Dumnezeu. Ele avansează doctrine și învățături despre care pretind că au aprobarea divină dar care, în realitate, îl reprezintă în mod eronat pe Dumnezeu și aduc dezonoare și batjocură numelui său. Marii lideri politici pretind că prezentele guverne ale pământului, pe care le-au format cu brațul puternic al forței militare, sunt guvernele lui Dumnezeu. Ei pretind că Dumnezeu le-a încredințat misiunea de a governa pământul și i-a autorizat să folosească forța pentru a-și păstra controlul asupra oamenilor și că orice împotrivire față de eforturile lor este o împotrivire față de Dumnezeu. Liderii financiari pretind că Dumnezeu le-a dat dreptul de a controla bogăția și toate celelalte resurse ale pământului. Afirmă că masele de oameni nu au destulă cunoștință pentru a le administra în mod adecvat și, iarăși, că orice opoziție față de auto-asumatele lor drepturi este o opoziție față de Dumnezeu însuși.

Marii conducători religioși vorbesc despre doctrine false cum ar fi chinul veșnic, trinitatea, nemurirea oamenilor, alegerea oamenilor și îi îndeamnă pe aceștia să se supună guvernelor rele și uneltirilor asupritoare și nedrepte ale agenților financiari. Aceste doctrine false îi sunt atribuite lui Dumnezeu și îi fac pe oamenii rezonabili și cugetați să respingă Biblia și pe Autorul ei. Aceste doctrine false îl înjosesc pe Dumnezeu și aduc batjocuri numelui său; îl fac să pară crud, rău și nedrept, iar oamenii care sunt autorii acestor doctrine, care susțin întotdeauna puterea militară și care întemeiază cele mai rele, autocratice și tiranice guverne sunt considerați *mari* oameni.

Numele lor sunt onorate și respectate mai mult decât numele lui Iehova Dumnezeu. Această organizație a fost întemeiată de Satan cu scopul precis de a-i înșela pe oamenii în ceea ce îl privește pe Dumnezeu, despre înțelepciunea lui, dreptatea, iubirea și puterea sa; Satan i-a folosit mereu pe acești așa-zisi *mari* oameni cu o viclenie ca de șarpe ca să-i inducă în eroare pe oameni. Aceste clase, unite și lucrând împreună, constituie "sămânța" lui Satan, organizația lui de pe pământ. Această organizație îi asuprește, înșală și rănește pe oameni; îl reprezintă în mod fals pe Dumnezeu. Ea este "sămânța Șarpelui" menționată de Iehova Dumnezeu în grădina Edenului. - Gen. 3:15

Când a fost Isus pe pământ, cu aproximativ 1900 de ani în urmă, el le-a găsit pe aceste trei elemente aliate împotriva lui: politicienii, agenții financiari și marii lideri religioși. Satan i-a folosit pe acești așa-numiți *mari* oameni pentru a otrăvi mințile oamenilor privitor la Dumnezeu și la Biblie.

Să observăm câteva texte. Psalmul 58:3,4: "Cei răi...rătăcesc de îndată ce se nasc, vorbind minciuni. Otrava lor este ca otrava unui șarpe". Din nou, în Psalmul 140:1-3 citim: "Scapă-mă, o, Doamne, de oamenii răi...care...și-au ascuțit limba ca un șarpe, veninul viperei cu corn este sub buzele lor." Apoi, în Romani 3:10-13 citim: "Nu este nici un om drept, nici măcar unul...nu este nici unul care să facă binele, nici măcar unul...veninul viperei este sub buzele lor." Iar în Iacov 3:8 citim: "Limba...este nespus de vătămătoare, plină de otravă mortală." Aceste texte ne asigură că limba este cea pe care o folosește Diavolul pentru a-l calomnia pe Dumnezeu și pe servii săi, iar această limbă este limba celor ce constituie "sămânța șarpelui".

În zilele lui Isus această "sămânță a șarpelui" era compusă din marii conducători ai aceluia timp, cei care etalau o mare smerenie și pretindeau a fi reprezentanții lui Iehova Dumnezeu. Isus i-a numit pe aceștia ipocriți și cu siguranță că nimic nu putea fi mai rău și mai diabolic decât a poza în reprezentanți ai lui Iehova Dumnezeu cu scopul de a-i amăgi pe oameni, și în același timp fiind reprezentanții lui Satan. Acestea sunt metodele lui Satan.

Citiți cuvintele lui Isus însuși adresate acestor ipocriți și consemnate în Matei 23:28-33. El a spus: "La fel și voi, pe dinafară le păreți drepti oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți plini de ipocrizie și nelegiuire...Șerpi, generație de vipere, cum veți scăpa de condamnarea gheenei?" "Gheena" este un simbol al celei de-a doua morți. Din nou, Ioan Botezătorul a spus când i-a văzut pe mulți dintre farisei și saducheii care veniseră la botezurile lui: "Generație de vipere, cine v-a avertizat să fugiți de mânia care va veni?" - Matei 3:7

O idee demnă de reținut este că, deși acești ipocriți le păreau drepti oamenilor, Isus și apostolii știau că ei erau ipocriți. Care era otrava pe care o împrăstiau ei? Remarcați cuvintele lui Isus în această privință: "Poporul acesta se apropie de mine cu gura lor și mă onorează cu buzele, dar inima lor este departe de mine. În zadar mi se închină ei, învățând ca doctrine poruncile oamenilor." (Matei 15:8,9) În versetul șase al aceluiași capitol, Isus le-a spus acestor ipocriți: "Ați anulat porunca lui Dumnezeu prin tradiția voastră."

La fel stau lucrurile și în prezent: numele Domnului este hulit prin tradițiile oamenilor. Printre aceste tradiții sunt și unele doctrine cum ar fi "chinul veșnic", "trinitatea", "nemurirea umană" și "dreptul divin" al regilor și clerului. Acestea nu se găsesc nicidecum în Biblie. Ele sunt pur tradiționale și au ajuns până la noi ca moștenire din epocile întunecate.

Cei ce răspândesc aceste doctrine fac zadarnic Cuvântul lui Dumnezeu; cu toate acestea, ei pretind în fața oamenilor că sunt singurii care le pot înțelege așa cum trebuie, precum făceau și fariseii și alții din zilele lui Isus. Mințile oamenilor sunt otrăvite cu aceste doctrine false. Ei sunt făcuți să creadă că Dumnezeu este autorul acestor doctrine când, de fapt, el provine din mințile unor oameni orbiți și amăgiți. Doctrinile care îi induc astăzi în eroare pe oameni se cristalizează în convingeri și le sunt predate oamenilor, în timp ce Biblia este exclusă.

Trebuie să păstrăm în minte faptul că Satan este dușmanul lui Dumnezeu și că principalul său scop este acela de a-l reprezenta în mod eronat pe Dumnezeu și pentru a face acest lucru trebuie neapărat să spună minciuni despre Dumnezeu. Aceste minciuni sunt o calomnie răuvoitoare și sunt răspândite de așa-ziii mari oameni înțelepți ai pământului și de aceea au o și mai mare greutate decât dacă ar fi pornit de la oameni lipsiți de educație și influență.

Se pretinde că aceste reprezentări eronate, calomniatoare și veninoase ale lui Dumnezeu, ale poporului său și ale Bibliei se găsesc în Biblie. Se spune că Dumnezeu este autorul acestor minciuni. Consecința este că oamenii ajung să îl disprețuiască pe Dumnezeu și să ignore Biblia, iar oamenii au concepții pervertite și false de dreptate, adevăr, fidelitate, onestitate și patriotism, în timp ce ignoranța și superstiția predomină peste tot.

În încheiere atragem atenția asupra faptului că în viitorul apropiat acel "șarpe vechi" numit Diavolul și Satan va fi legat pentru o perioadă de o mie de ani pentru a nu mai putea înșela națiunile până nu se va sfârși acea mie de ani. Pe parcursul acestei perioade, Cristos va învia morții iar aceștia, împreună cu cei vii, vor primi o corectă înțelegere asupra voinței lui Dumnezeu și despre învățăturile adevărate și drepte. Satan și toți agenții săi umani vor fi demascați și vor putea fi văzuți sub adevărata lor înfățișare de ipocriți. Toate doctrinele false vor fi și ele demascate și autorii lor vor fi făcuți cunoscuți. Cei care încă iubesc ceea ce este drept, adevărat, pur și bun se vor conforma de îndată și cu mult zel aranjamentelor lui Dumnezeu și vor primi viața veșnică, în timp ce toți cei ce

iubesc nedreptatea vor fi distruși împreună cu Diavolul în lacul ce arde cu foc și pucioasă, care simbolizează moartea a doua. După aceea, dreptatea, pacea, justiția și iubirea vor domni pe pământ pentru totdeauna. Astfel, calea veninoasă a șarpelui se va sfârși pentru totdeauna.

Sufletul uman - descoperit, definit

[Discurs radiofonic de cincisprezece minute]

Despre Iehova Dumnezeu este scris: “În mâna (lui) este sufletul a tot ce are viață și suflarea întregii omeniri.” (Iov 12:10) Este evident, așadar, că Dumnezeu, Creatorul sufletelor, este singura autoritate în chestiunile legate de suflet, iar Cuvântul său, Biblia, este singura carte care poate da adevărata definiție și descriere a sufletului.

Deoarece nu cunoaște adevăratele învățături ale Bibliei, omenirea în general, inclusiv toți membrii clerului și oamenii care merg la biserici, au o idee foarte vagă despre sufletul uman. Pentru ei, acesta este un mister. Un episcop metodist a spus: “Sufletul nu are interior sau exterior, nu are corp, formă sau părți și ați putea pune un milion de suflete într-o coajă de nucă.” La cuvântul “suflet”, *The Standard Dictionary* (ediția din 1923) dă diverse definiții și spune: “În special Augustin, în parte din motive religioase și în parte ca discipol al filozofiei grecești târzii, a predat “o natură simplă, imaterială și spirituală a sufletului uman”, o convingere care a rămas și în cadrul filozofiei academice și printre teologii creștini până în prezent.”

Acest citat ridică întrebarea: “Este sufletul ceva “imaterial și spiritual” pe care nu îl putem vedea, auzi sau simți în prezent?”

Ce este sufletul uman nu a fost un mister pentru patriarhii credincioși, profeții și scriitorii Vechiului Testament al Bibliei și nici pentru apostolii lui Isus, scriitorii Noului Testament și creștinii din zilele lor. Oamenii nu au fost atât de confuzi în ceea ce privește sufletul omenesc decât de la sfârșitul celui de-al patrulea secol, când Augustin a început să predea filozofie greacă în loc de învățăturile biblice. Istoria arată clar că creștinii care au ținut la Cuvântul lui Dumnezeu au luptat împotriva doctrinelor lui Augustin spunând că erau necreștine, nescripturale, păgâne și subversive față de adevăratul creștinism. Dar, cu toate acestea, generațiile de mai târziu l-au canonizat pe Augustin ca sfânt. Însă noi întrebăm: a făcut-o oare și Dumnezeu?

Lăsând la o parte părerile oamenilor, ce spune Cuvântul scris al lui Dumnezeu despre sufletul uman? În Vechiul Testament ebraic, cuvântul pe care Biblia noastră (Englezească) îl traduce prin “suflet” este, în afară de două excepții, cuvântul ebraic *nephesh*. Acest cuvânt apare de aproximativ 668 de ori, însă Biblia noastră nu îl traduce întotdeauna prin “suflet”. El este tradus prin “suflet” doar de 428 de ori. Este tradus prin “viață” de 119 ori, “persoană” de 30 de ori, “creatură” de 9 ori, “om” de 3 ori, “sine” de 19 ori, “corp” de 7 ori, “(trup) mort” de 8 ori, “lucru” de două ori, “muritor” o dată și (incredibil!) “pește” o dată. (Num. 6:6; Hag. 2:13; Isa. 19:10) Fără îndoială că sunteți uimiți de toate aceste traduceri ale cuvântului ebraic care înseamnă “suflet”.

Revenind la Noul Testament grecesc, aflăm că apostolii au folosit cuvântul grec *psyche* și că versiunea *King James* a Bibliei traduce de 58 de ori acest cuvânt prin “suflet”, de 40 de ori prin “viață”, de 3 ori prin “minte”, o dată prin “inimă”, și o dată “din inimă”; adică de 103 ori în total. Acum, gândindu-ne la toate aceste traduceri neobișnuite ale cuvintelor originale ebraice și grecești pentru “suflet”, întrebăm: Predă Biblia ideea lui Augustin potrivit căreia sufletul este imaterial și spiritual, sau ideea episcopului, care afirmă că am putea pune un milion de suflete într-o coajă de nucă, sau că la moarte sufletul nu pierde ci scapă din închisoarea trupului și merge într-o lume invizibilă?

“Ei bine”, ar putea întreba cineva, “dacă nu mergem în rai la moarte, atunci la ce se referea David când a spus: ‘Mă voi duce la el, dar el nu se va întoarce la mine.’?” - 2 Sam. 12:23

David se referea la copilașul său care tocmai murise. Nu se poate ca el să fi vrut să spună că bebelușul era în ceruri pentru a i se alătura acolo deoarece, o mie de ani mai târziu, în ziua de Cincizecime, apostolul Petru s-a ridicat și, inspirat de spiritul pe care îl turnase Dumnezeu peste apostoli, a spus: “Bărbaților și fraților, să vă spun deschis despre patriarhul David că a murit și a

fost îngropat și că mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi. Căci David n-a urcat la ceruri.” (Fapte 2:29,34) Copilașul mort al lui David era un copil nelegitim, născut lui David în urma unui act de adulter comis cu soția unui alt bărbat. Nu ar trebui să credem, totuși, că bebelușul a ajuns într-un loc de chinuri eterne și ca David s-a referit la a-l urma în acel loc, deoarece David a fost pedepsit, s-a căit și i-a rămas credincios lui Dumnezeu până la moarte, iar Biblia chiar face unele profeții despre revenirea sa din moarte la viață în împărăția lui Cristos. Așadar, cuvintele lui David înseamnă pur și simplu că, deoarece atunci încă nu venise timpul învierii, David avea să moară înainte ca bebelușul să fie readus la viață și astfel el avea să i se alăture în moarte, sau mormânt. David știa că, la timpul stabilit, el și copilașul aveau să fie treziți la viață și să iasă din mormânt, deoarece așa arătau psalmii lui. În Psalmul 49:15 este scris: “Dumnezeu îmi va răscumpăra sufletul de puterea mormântului”, dar citirea marginală spune: “din mâna iadului”, arătând astfel că mormântul și iadul biblic sunt unul și același lucru.

Cândva, sufletele umane nu existau. Primul suflet uman a fost adus în existență în urmă cu peste șase mii de ani. Dar permiteți-mi să vă citesc unele texte care folosesc cuvântul original din Biblie pentru “suflet” și să vedem dacă vă puteți descoperi propriul suflet uman. Să ne întrebăm: Ar putea un suflet să mănânce un mic dejun sau să bea apă sau vin? Deuteronomul 12:20 răspunde: “Fiindcă sufletul tău va pofti carne, să mănânci carne.” Leviticul 7:20 spune: ” Sufletul care mănâncă din carnea jertfelor de pace, care aparțin Domnului”. Iar Proverbe 25:25 arată: “Ca apa rece pentru un suflet însetat, așa este o veste bună dintr-o țară îndepărtată.” (Ex. 12:16; Prov. 27:7) Veți spune: Oh, atunci sufletul trebuie să aibă dinți și un stomac și un tract digestiv și poate fi flămând și însetat! Ei bine, atunci, are un suflet uman carne și sânge? Să lăsăm Ieremia 2:34 să răspundă: “Pe poalele hainelor tale s-au găsit sângele sufletelor sărmanilor nevinovați.” În Leviticul ebraic, pasajul din 17:14 se spune: „Sângele lui reprezintă sufletul (ebraică *nephesh*) din el.” (Prov. 28:17) Din moment ce “viața cărnii este în sânge” (Lev. 17:11), sufletul uman trebuie să aibă un corp care poate fi atins sau zgâriat cu unghiile sau aruncat în închisoare. Psalmul 105:18,20 spune despre Iosif: “Sufletul lui (citire marginală) i-a fost pus în fiare; regele a trimis și l-a eliberat.” Psalmul 7:1,2 scrie: “salvează-mă, ca să nu-mi sfâșie sufletul ca un leu, sfâșiindu-l [sufletul] în bucăți.” (Iov 18:4) Pot ochii voștri să vadă sufletul omului? Dacă nu, atunci cum ar fi putut regele Saul să vadă în urmărirea sa? căci David i-a spus: “Tu îmi vânezi sufletul ca să mi-l iei”. (1 Sam. 24:11; precum și Ps. 70:2; 71:10; 62:1) Regele Saul a răspuns: “sufletul meu a fost prețios astăzi în ochii tăi.” (1 Sam. 26:21), arătând că David putea să vadă sufletul regelui Saul pentru a-i cruța viața. Cu siguranță că regele Sodomei nu cerea ceva imaterial și spiritual atunci când i-a zis lui Avraam: “Dă-mi mie sufletele (citire marginală), iar bunurile ia-le tu.” (Gen. 14:21) Și nici preoții evrei nu cumpărau numai vânt când, în Leviticul 22:11 se spune: “Dar dacă un preot cumpără cu banii lui un suflet, acesta (sufletul cumpărat) poate să mănânce din el (‘lucrul sfânt’, v. 10).” E cumpăra ceva care urma să-l coste pentru a-l hrăni.

‘Dar’, ar putea întreba cineva, ‘unde demască Biblia teoria ’nemuririi sufletului’?’ ‘De ce’, ar putea întreba altcineva, ‘moare sufletul uman?’ Din nou, să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu să răspundă: Judecători 16:30 ne arată cum s-a rugat Samson: “Sufletul meu (nota marginală) să moară împreună cu filistenii.” Iosua 10:28,30,32,35,39 ne arată cum a învins Iosua mai multe orașe și spune: “I-au lovit cu ascuțișul sabiei și au nimicit toate sufletele din el.” Vorbind despre capacitatea lui Dumnezeu de a priva un suflet rău de orice înviere la viață, Isus a spus: “Temeți-vă de cel care poate să distrugă atât sufletul, cât și corpul în Gheenă (nota marginală)!” (Mat. 10:28, *A.R.V.*) Iov 36:14 spune: “Sufletul lor moare (nota marginală) în tinerețe.” (Iov 33:22) Psalmul 33:18,19 arată: “Ochiul Domnului este peste cei ce se tem de el...ca să le scape sufletul de moarte și să-i păstreze în viață.” Apostolul Iacov (5:20) ne spune că dacă îl readucem la credință pe un creștin care a deviat de la calea sa vom “salva un suflet de la moarte”.

În sfârșit, pentru a îndepărta orice îndoială referitoare la caracterul muritor al sufletului uman, Ezechiel 18:4,20 arată cât se poate de clar: “Sufletul care păcătuiește, acela va muri.” Așadar, Biblia demonstrează vădit că cei morți sunt morți și spune că “morții nu știu nimic.” (Ecl. 9:5,10) Singurul suflet nemuritor este Iehova, încă de la început; iar Isus a fost făcut și el un suflet nemuritor mai apoi, “un spirit dătător de viață”, la învierea sa din morți (1 Cor. 15:45, *A.R.V.*; Apoc. 1:18); iar creștinii credincioși ce perseverează până la sfârșit vor obține și ei nemurirea și se vor înveșmânta

cu ea când vor învia din moarte ca ființe spirituale. (Rom. 2:7; 1 Cor. 15:53,54) Cu toate acestea, toate sufletele umane care nu câștigă premiul creștinului victorios de nemurire vor rămâne muritori pentru totdeauna. Dar prin ascultarea de Dumnezeu și prin iminenta împărăție a lui Cristos, creaturile umane pot trăi pentru totdeauna în perfecțiune pe pământ, fiind susținute pe veci de bunătatea și puterea lui Dumnezeu.

Ar putea fi citate mult mai multe versete, dar ați auzit oare destule pentru a putea descoperi ce este sufletul vostru? Dacă într-adevăr credeți cu sinceritate ceea ce se spune în Cuvântul scris al lui Dumnezeu, veți spune: Da, nu am un suflet spiritual înăuntru, diferit de corpul meu și care se eliberează de acesta la moarte, ci *sunt* un suflet.

Această afirmație este corectă. Primul suflet uman a fost Adam. 1 Corinteni 15:45 afirmă: “Chiar așa este scris: “Primul om Adam a fost făcut un suflet viu.” Dar unde este scris acest lucru? În Geneza 2:7 și vă rog să observați că nu se scrie că Dumnezeu a suflat în om un suflet, muritor sau nemuritor. Scripturile scriu așa: “Și Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului, și a suflat în nările lui suflarea vieții; și omul a devenit un suflet viu.” Sufletul uman este creatura conștientă vie și care respiră, ca întreg, care este omul. Din cauza păcatului, sufletul uman moare în prezent.

Dar Isaia 53:12 spune despre Isus: “El și-a vărsat sufletul în moarte” pentru noi. Prin aceasta, Dumnezeu va răscumpăra toate sufletele umane din puterea mormântului. - Ps. 49:15

Acele suflete care au ajuns deja în mormânt vor fi create din nou la timpul învierii, creștinii învingători la viață divină în ceruri, iar restul omenirii în general la viață umană pe pământ. Isus Cristos și adevărații lui continuatori, înviați la glorie cerească alături de el, vor domni peste omenire din ceruri. Atunci, numai acele creaturi umane care refuză cu încăpățănare să asculte și care continuă intenționat să păcătuiască vor fi distruse, trup și suflet, în *Gheenă*, a doua moarte. (Mat. 10:28; Apoc. 20:14) Dar cei dreپți de pe pământ vor spune: “Bindecuantați-l pe Dumnezeul nostru...care ne păstrează sufletul în viață și nu permite să ni se clatine piciorul.” (Ps. 66:8,9) Fiecare creatură umană care va fi păstrată în viață astfel îi “face o făgăduință Domnului,...legându-și sufletul printr-o promisiune”. Promisiunea deplinului devotament a sufletului său, adică întreaga sa ființă, suflare, trup, inteligență și toate celelalte, față de Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos pentru totdeauna. - Num. 30:2

Scrisori

'ACUZAREA LUI SATAN ȘI CONSTRÂNGEREA SERVILOR LUI IEHOVA'

Dragă frate Rutherford:

Pavel a scris referitor la cât de ne semnificativă este carnea: “Atunci cine este Pavel și cine este Apolo dacă nu servi prin care și voi ați ajuns să credeți?” Judecătorul Rutherford spune: “Nici un om nu are dreptul să își atribuie meritul pentru adevăr și pentru răspândirea lui.” Iar, din nou, Pavel spune: “Ca nici o carne să nu se glorifice în prezența sa”.

Păstrând în minte ca sfat aceste cuvinte de înțelepciune, cu voia Domnului, vreau să vă atrag atenția asupra noilor noastre cărți din punctul de vedere al unui cititor atent și plin de apreciere. Vă rog să mă ascultați.

Importanța și utilitatea acestor cărți ca reali învățatori ai publicului sunt mărite inestimabil de mult de către atitudinea lor candidă și necompromițătoare față de organizațiile, instituțiile, standardele și regulile civilizației noastre moderne.

Scrise în spiritul unei minți sănătoase și sub auspiciile Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia, ele le portretizează fără teamă și cu sinceritate cititorilor lor situația nesatisfăcătoare din prezent a lumii, precum și cauza și soluția ei. Niciodată până acum, în toată istoria omului, nu s-au mai scris asemenea cărți, așa cum niciodată până acum nu a fost nevoie de asemenea cărți. Atitudinea lor este chiar prezisă în Maleahi 3:5

Pe lângă descrierea curajoasă și sinceră a prezentei situații mondiale, aceste cărți dezvăluie în mod foarte deslușit nelegiuirea și corupția mereu crescândă a instituțiilor religioase, politice, sociale, industriale și financiare din prezent, precum și standardele lor false și pe liderii și conducătorii lor care îi exploatează pe alții.

De asemenea, ele îl *acuză* pline de autoritate pe Satan și îl identifică drept marele conducător al răului din prezent al acestor puteri mondiale împovărătoare și al liderilor tiranici și principalul pericol pentru interesele omenirii datorită faptului că îi ține în sclavia puterilor dominante și a conducătorilor aleși de el. (Ezec. 28:17; Isa. 14:16,17) În această etapă a serviciului lor, aceste cărți sunt unice iar poziția lor este de neschimbat.

Aceste cărți ne arată că Iehova Dumnezeu își instituie acum guvernul de dreptate pe pământ împotriva acestor guverne satanice ale omenirii demonizate și că are scopul de a-l lega pe Satan și a-i distruge în totalitate autoritatea, influența și puterea pe care le are pe pământ și asupra omenirii.. Dacă liderii pământului ar putea citi, înțelege și aprecia aceste cărți atât de utile, cât de mult i-ar ajuta acestea pentru a-și rezolva prezentele probleme și necazuri!

Pe de altă parte, în apelul lor sincer și nepărtinitor la ceea ce e mai bun în cititor, aceste cărți nici nu amenință, nici nu îl flatează și nici nu îl condamnă. Ci ele caută să fie prietenii și însoțitorii lui, precum o fac și Studenții în Biblie. Iar în această întovărire înțeleaptă cu el, ele îi insuflă mesajele biblice de speranță, încurajare și confort atât de necesare discipolului din zilele acestea atât de pline de scepticism și îndoieli.

Și astfel, pas cu pas, ei merg înainte, convinși de învățăturile din Cuvântul lui Dumnezeu că merg în direcția cea bună și spre un țel sigur și dezirabil. În acest fel, aceste cărți, în spiritul serviciului, fraternității și închinării și cu ajutorul descoperirii și folosirea judecății consacrate, *îi constrâng pe cititorii sinceri să devină închinători ai lui Dumnezeu mai devotați și studenți mai încrezători ai Cuvântului său și slujitori mai zeloși în serviciul său*. Nu se cere mai mult decât atât, iar mai puțin nu ar fi suficient pentru a-i fi pe plac lui Dumnezeu. Iar aceste cărți sunt cât se poate de potrivite și vin la noi din "1918". Aștept cu nerăbdare *Profeția*. Ca întotdeauna, sunt

Cel ce vă dorește numai bine,
J.P. Martin, *Ohio*.

COOPERARE CONTINUĂ

Dragă frate Rutherford:

La întrunirea anuală de afaceri a adunării, ținută la 6 octombrie, secretarul a fost instruit să vă transmită aprecierea simțită de membrii adunării pentru serviciul dumneavoastră iubitor și credincios și pentru multele favori primite de la Casa Bibliei pe parcursul anului trecut; precum și să vă asigure de cooperarea lor continuă cu dumneavoastră în marea lucrare pe care o face adunarea în prezent.

Anul acesta clasa și-a fixat pentru prima oară un obiectiv și scopul și încercarea lor va fi să plaseze o mie de cărți în următoarele doisprezece luni. Nu este un număr mare, dar cu numai cinci vestitori (neincluzându-i pe cei care fac lucrarea de pionierat) care oferă puținul timp pe care îl au la dispoziție, știm că va fi nevoie de cele mai zeloase eforturi și hotărâre. Cu toate acestea, vrem să "ne întrecem pe sine" dacă este posibil.

Rugându-ne ca lucrarea să vă fie sprijinită de cooperarea din toată inima a celor consacrați, pe măsură ce continuați zi de zi să proclamați mesajul lui Iehova,

A dumneavoastră în serviciu,
ADUNAREA DIN SOUTH NORWALK (Conn.)
Mas. A. E. PURVIS, *secretar*.

COOPERÂND CU ZEL

Dragă frate Rutherford:

Frații din Lowell vă transmit iubirea lor creștină și toată susținerea lor.

Apreciem peste măsură strălucirile luminoase de adevăr care ne sunt dezvăluite în *Turnul de Veghere* și în cărțile trimise la noi.

Fiecare nouă carte și număr al *Turnului de Veghere* este o nouă binecuvântare și inspirație pentru care îl laudăm pe Tatăl nostru ceresc.

Noi răspundem plini de bucurie la acestea mergând din casă în casă și căutând să-i aducem onoare numelui lui Iehova în timp ce proclamăm mesajul de dărâmare a organizației lui Satan și despre venirea împărăției lui Iehova.

Vizita recentă a fratelui Watt la Lowell a fost un mare stimulent și ajutor pentru noi. Ni s-au arătat multe căi prin care ar putea fi îmbunătățite eforturile noastre organizate pentru a reuși mai bine să aducem onoare Dumnezeului nostru, pentru care vă suntem sincer recunoscători.

Zelul și credința voastră neobosite din serviciul Domnului, dragă frate Rutherford, fac să crească iubirea noastră pentru voi. Ne amintim zilnic de dumneavoastră și de colaboratorii dumneavoastră la tronul îndurării. Cooperând zelos cu voi în toate eforturile voastre de a promova interesele împărăției, suntem

Frații voștri prin favoarea Sa,
Adunarea din LOWELL (Mass.)
D-șoara EMMA MILLER, *Secretar*.

de TURNUL VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

15 IANUARIE 1930

Nr. 2

Cuprins:

CASA REGALĂ A LUI IEHOVA	- Pag. 23
ÎNCEPUTUL LUMII NOI [Discurs radiofonic de 30 de minute]	- Pag. 31
ȘI DACĂ NU TE ALĂTURI ADEVĂRATEI BISERICI, CE SE ÎNTÂMPLĂ? [Prelegere radiofonică de 15 minute]	- Pag. 35
SCRISORI	- Pag. 38

STÂNCA VEACURILOR

Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în luptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slava mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întam plându-se aceste lucruri, să știți că Impărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lețiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfințele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbă Domnului – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei înșăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENTEI LUI CHRISTOS

Vol . LI

15 Ianuarie 1930

Nr 2

Casa regală a lui Iehova

*” Pentru că este Domnul domnilor și Regele regilor; și cei ce sunt cu el sunt chemați, aleși și fideli ”
– Revelația 17:14*

Iehova însuși este Regele veșnic. (Ier. 10:10) Prin Cuvântul său el ne dezvăluie că a uns un Rege și că la timpul său stabilit îl va pune pe Regele său pe tronul său și își va întemeia casa. (Ps. 2:6) Mai sunt și alții dintre fiii săi pe care Iehova îi asociază cu Regele său uns și pe care îi face membri ai familiei sale regale. (Evr. 3:6; Rev. 1:6; 5:10; 20:4) Scripturile par să arate cât se poate de clar și că numărul persoanelor din acea casă regală, în afară de Capul ei, este limitat la 144000. (Rev. 7:4-8; 14:1) Se mai spune în Cuvântul său și că există o mare mulțime al cărei număr nu ni se spune, mulțime formată din oameni care acceptă să împlinescă voința lui Dumnezeu, care sunt preschimbați din creaturi omenești în creaturi spirituale prin înviere și servesc la casa regală înaintea tronului. (Rev. 7:9-17) Se pare că în prezent există pe pământ multe persoane care cred sincer că sunt continuatori ai lui Cristos și al căror număr probabil că îl întrece pe cel al persoanelor care compun casa regală. Analizând versetele referitoare la acest subiect, vom observa că vor apărea unele întrebări care ar trebui luate în considerare de cei ce studiază Cuvântul lui Dumnezeu. S-ar putea ca aceste întrebări să nu fie vitale pentru bunăstarea veșnică a studentului, însă deoarece toate scripturile sunt date spre binele adunării, o analiză sinceră a acestor întrebări s-ar putea dovedi edificatoare și oportună. Având în vedere că se spune că numărul celor care sunt cu Cristos, Capul casei regale, sunt chemați, aleși și credincioși, apar următoarele întrebări pertinente:

2. Cum devine cineva o creatură nouă în Cristos? Există vreo diferență între ”aduși în existență de Dumnezeu” și ”născuți de Dumnezeu”? Cine sunt cei cărora li se aplică ”chemarea” și cum și când sunt ei chemați? Sunt unși toți cei născuți și chemați? Odată unsă, poate o creatură nouă în Cristos să își piardă vreodată ungera? Există persoane pe care Dumnezeu să le fi justificat și născut și care să nu fi fost unse? Ce înseamnă ”aleși” și ce grad de credință se cere de la cei ce vor să fie membri ai familiei regale? Pe măsură ce acest studiu se va desfășura, vor fi propuse și analizate și alte întrebări.

3. Vrem să se înțeleagă de la început că nu există nicio dorință de a răsturna pur și simplu ceea ce s-a publicat aici până acum referitor la întrebările de mai sus. Nu dorim să criticăm ceea ce a fost publicat până acum. Lumina pe care o aruncă Dumnezeu asupra Cuvântului său este progresivă. Strălucirile de lumină sunt de la Iehova. Iluminarea pe care le-o dă el fiilor săi este pentru binele lor. Dacă o strălucire de lumină mai recentă dezvăluie mai clar semnificația Cuvântului său, atunci toți cei ce îi iubesc pe Dumnezeu se vor bucura datorită luminii mai mari chiar dacă trebuie să renunțe la unele păreri sau concluzii pe care le-au susținut mult timp în trecut. Adevărul îi aparține lui Iehova, iar el îl dezvăluie poporului său la timpul său ales și în felul său. Una dintre cele mai edificatoare dovezi privitoare la modul în care tratează el cu servii săi de pe pământ este faptul că el continuă să le dea o viziune și mai clară a scopurilor sale, iar aceasta prin intermediul iluminării din Cuvântul său. Dacă abordăm studierea Cuvântului său cu onestitate și cu o dorință sinceră de a cunoaște Cuvântul Tatălui nostru, putem fi siguri va vom trage foloase. Din Cuvântul lui Dumnezeu știm sigur că rămășița va continua să primească o lumină din ce în ce mai mare în timpul cât se află pe pământ și că, în consecință, aceasta va fi nevoită să vadă anumite lucruri într-un mod diferit de cel în care le înțelesese până acum, iar pe măsură ce membrii ei obțin o mai bună înțelegere, bucuria fiecăruia dintre ei va crește.

CREATURA NOUĂ

4. Scripturile aplică termenul "laudă" celor care compun casa regală deoarece ei îl laudă pe Iehova Dumnezeu. Pentru a ajuta cititorul să înțeleagă mai bine argumentele prezentate aici vom numi "Laudă" pe orice persoană care caută să aibă un loc în familia regală și îl vom folosi pentru a-i ilustra pe toți cei ce au o astfel de conduită. Prin termenul "o creatură nouă în Cristos" folosit aici se înțelege orice persoană care a avut dreptul la viață ca și creatură umană și pe care l-a pierdut după consacrarea sa și a primit dreptul condiționat de a trăi ca și creatură spirituală. Dreptul la viață este subiectul prin care se poate decide dacă o persoană este o creatură umană sau spirituală, în măsura în care se tratează acest subiect, iar acest lucru se aplică indiferent de natura organismului. Omul perfect Isus a fost un om natural (de carne). El a avut dreptul de a trăi ca om deoarece a fost perfect și a ascultat în mod perfect legea lui Dumnezeu. Această viață a omului Isus a fost cea care a fost dată ca preț de răscumpărare. El a devenit o creatură nouă atunci când Dumnezeu i-a dat dreptul de a trăi sub formă de creatură spirituală. Lui i s-a dat atunci o superioritate față de toate creaturile, cu condiția ca el să fie credincios în orice încercare. Isus s-a dovedit credincios și loial până la moarte și a primit din mâna lui Iehova cea mai mare recompensă.

5. Membrii casei regale sunt luați dintre oameni și deoarece toți oamenii s-au născut păcătoși datorită moștenirii lor, rezultă că nimeni nu poate porni pe calea care duce la a deveni o creatură nouă până nu primește dreptul la existență ca om. Fiind născut în păcat și conceput în nelegiuire, nu are dreptul la viață căci existența sa este numai datorită permisiunii lui Iehova. Cel mai important lucru pentru el este să știe că Dumnezeu a furnizat răscumpărarea și salvarea prin intermediul mării jertfe a lui Isus Cristos, jertfă a cărei valoare a fost prezentată ca ofrandă pentru păcat. Omul Laudă trebuie să se folosească acum de beneficiul jertfei de răscumpărare având credință în Dumnezeu și în sângele vărsat al lui Isus Cristos și acceptând să facă voia lui Iehova. Din cuvintele Domnului află că trebuie să facă acest pas. Isus a spus: " Dacă vrea cineva să vină după mine, să se nege pe sine, să-și ia crucea și să mă urmeze; căci eu sunt calea, adevărul și viața; și nu este o altă cale de a veni la Tatăl". (Mat. 16:24; Ioan 14:6) Faptul că Laudă exercită credință în Dumnezeu și în Isus Cristos și i se dăruiește Domnului acceptând să împlinească necondiționat voința sa se numește consacrare. Aceasta reprezintă devotamentul cuiva față de Dumnezeu. Dumnezeu este cel care justifică omul și îl face drept. Dumnezeu hotărăște în mod judiciar dacă omul Laudă este drept în ochii lui pe baza a ceea ce s-a făcut pentru el – marea jertfă a lui Isus Cristos - și credința în aceasta. Această justificare nu este un subterfugiu, ci este cât se poate de reală, deoarece aceasta înseamnă că omul stă acum înaintea lui Dumnezeu ca om perfect. Dumnezeu nu folosește subterfugii.

6. Deoarece sângele lui Isus a fost folosit ca ofrandă pentru păcat și deoarece omul Laudă a învățat acest lucru, crede în el și acceptă de bunăvoie să facă voința lui Dumnezeu, Dumnezeu decide că omul este drept înaintea lui și, astfel, în pace cu el. (Rom. 5:1,9) Laudă este, așadar, înaintea lui Dumnezeu un om drept datorită acestei hotărâri judiciare iar pentru el aceasta înseamnă dreptul la viață ca om. Toate creaturile drepte au dreptul la viață. Înaintea lui Iehova, omul este astfel transferat de la o condiție de imperfecțiune la una justificată. Devoțiunea necondiționată a omului Laudă pentru Dumnezeu înseamnă că el face tot ceea ce poate pentru a călca pe urmele lui Isus. Când și-a obținut Isus autoritatea legală, el s-a prezentat înaintea Tatălui său declarându-și, așa cum se scrisese despre el, hotărârea de a împlini voința lui Dumnezeu. Pentru ca omul Isus să devină Capul casei regale a lui Iehova, el trebuia să moară ca om. Aceasta a fost voința lui Dumnezeu. Toți cei ce vor să fie făcuți membri ai acestei case regale trebuie să moară la fel. De aceea este scris: "noi toți, care am fost botezați în Cristos Isus, am fost botezați în moartea lui. Acum dacă suntem morți cu Cristos, credem că vom și trăi împreună cu el." (Rom. 6:3,8) Când consacrarea omului Laudă este acceptată de către Iehova, iar acesta a fost născut din nou ca fiu al lui Dumnezeu, dreptul său de a trăi ca ființă umană încetează și el obține dreptul de a trăi ca și creatură spirituală prin darul lui Dumnezeu, dar care va deveni în timp irevocabil dacă Laudă îndeplinește condițiile necesare. De aceea este scris: "Prin urmare, nu există nicio condamnare pentru cei care sunt în Cristos Isus, care nu umblă după carne, ci după spirit." (Rom. 8:1) Deși omul Laudă are acum un organism uman, dreptul său la viață ca om nu mai există, dar în schimb există,

condiționat, dreptul său la viață ca ființă spirituală. El este astfel, pe drept și în mod scriptural, numit creatură nouă.

ADUCEREA ÎN EXISTENȚĂ ȘI NAȘTEREA

7. Folosirea cuvintelor "aducere în existență" și "naștere" nu a fost înțeleasă clar de niciunul dintre noi, așa cum am fi dorit. Se poate ca acum să fi venit timpul fixat al Domnului pentru a primi o înțelegere mai bună. Expresia "aducere în existență" (engleză: "beget") înseamnă a face să existe, adică a începe o existență. Cum este o creatură nouă făcută să existe? Scripturile răspund: "După voința sa proprie, el ne-a născut cu cuvântul adevărului, ca să fim un fel de prime roade ale creaturilor sale." (Iac. 1:18) Începutul existenței creaturii noi este, așadar, rezultatul voinței lui Dumnezeu făcute sigure prin Cuvântul său de adevăr. Este voința sa ca acea creatură să înceapă să existe și își dă Cuvântul său că va fi așa; prin urmare, aducerea în existență este ceea ce provine din contractul sau legământul pe care îl face Dumnezeu cu creatura. Partea creaturii de legământ este un acord necondiționat de a împlini voința Domnului. Atunci când le este aplicată animalelor inferioare, expresia "a aduce în existență" este folosită pentru a arăta că există un început al existenței fetusului în pântecul mamei, fetus care începe să se dezvolte pentru un anumit timp iar apoi se naște. S-a crezut mult timp că există o perioadă de gestație iar apoi vine nașterea celor credincioși. De aceea s-a spus că, atât timp cât este în carne, orice om este o creatură duală. Această idee nu este sprijinită de Scripturi. Dacă ar exista o perioadă de gestație, sau dezvoltare, aplicată noii creaturi, iar mai târziu nașterea, atunci creatura nu ar mai avea nicio responsabilitate în timpul acestei perioade de dezvoltare, în timp ce Scripturile arată că responsabilitatea creaturii noi începe odată cu existența ei. Dacă nașterea are loc la înviere iar timpul dinaintea nașterii este o perioadă de dezvoltare, atunci creatura nu ar mai avea nicio responsabilitate înainte de înviere. O astfel de concepție este contrară Scripturilor deoarece creatura trece printr-o perioadă de încercare tocmai în timpul cât este pe pământ pentru a corespunde cerințelor necesare pentru a primi dreptul la viață în calitate de creatură spirituală.

8. Scripturile arată mai presus de orice îndoială că creatura nouă există și în timpul cât este pe pământ și că acea creatură are un organism uman. Dreptul său de a trăi nu este ca om, ci ea are un drept condiționat de a trăi ca spirit. Deoarece aducerea în existență (nașterea din nou) este rezultatul unui contract sau legământ, dreptul de a trăi ca și creatură spirituală există de când vrea Dumnezeu și își dă cuvântul în acest sens. (Iac. 1:18) Începând din acel moment, omul Laudă este o creatură nouă.

9. Atât Vechiul, cât și Noul Testament folosesc expresia "adus în existență (sau născut din nou)" cât și pur și simplu "născut" pentru a arăta că cineva este adus în existență din pântec. Deși nu ne așteptăm ca mulți dintre cititorii *Turnului de Veghe* să cunoască limbile ebraică și greacă, totuși unele referințe la cuvintele originale din aceste limbi l-ar putea ajuta pe cititor să înțeleagă mai bine acest subiect. Cuvântul ebraic *yah-lad* se aplică tatălui ca fiind cel ce aduce în existență (naște), sau zămislește, și mamei ca fiind cea care poartă și naște copilul. Observăm aici următoarele texte din Vechiul Testament pentru a susține această idee.

10. „ Femeii i-a zis: Voi mări foarte mult durerea ta, și concepția ta; în durere vei naște (*yah-lad*) copii.” (Gen. 3:16) În acesta și în alte texte care îl urmează, se vede că se face o distincție clară între concepție și naștere. La generațiile inferioare de animale, concepția are loc cu mult timp înainte de naștere, însă acest lucru nu i se aplică noii creații. ” Adam a cunoscut-o pe Eva, soția lui, și ea a conceput și l-a născut (*yah-lad*) pe Cain... Mai târziu, a născut (*yah-lad*) iarăși: pe Abel, fratele lui.” – Gen. 4:1,2

11. ” Și servul tău, tatăl meu, mi-a zis: "Știi că soția mea mi-a născut (*yah-lad*) doi fii.” (Gen. 44:27) Același cuvânt ebraic este tradus și prin "a da naștere". ”Deoarece evreicele nu sunt ca egiptencele. Pentru că sunt viguroase, dau naștere (*yah-lad*) înainte ca moașele să ajungă la ele.” – Ex. 1:19

12. Legământul lui Dumnezeu referitor la sămânță este simbolizat de femeie, iar despre aceasta este scris: ” Strigă de bucurie, stearpă, tu care n-ai născut (*yah-lad*)! Izbucnește în cântare, și strigă tare, tu care nu ai avut durerile nașterii unui copil.” (Isa. 54:1) Sionul dă naștere împărăției și

celor care compun familia regală, iar despre aceștia se scrie: ”Înainte de a începe să aibă dureri de naștere a născut (*yah-lad*)... Se va naște (*yah-lad*) o națiune dintr-o dată? Căci Sionul îndată ce a avut durerile nașterii, și-a și născut (*yah-lad*) fiii.” (Isa. 66:7,8) Profetul a scris cu privire la bebelușul Isus: ” Căci un copil ni s-a născut (*yah-lad*), un fiu ni s-a dat.” (Isa. 9:6) ” Despre cetatea Sion se va spune: „Omul acesta și acela s-a născut (*yah-lad*) în el.” – Ps. 87:5

13. Același cuvânt ebraic este folosit și referitor la munți: ” Înainte să se fi născut (*yah-lad*) munții și înainte ca tu să formezi pământul și lumea.”(Ps. 90:2) Se va observa că folosirea cuvântului de mai sus îi este aplicată mamei.

14. Să observăm acum că acest cuvânt ebraic, *yah-lad*, este folosit și cu referire la tatăl copilului, iar când este folosit astfel este tradus prin ”a i se naște” sau „a aduce în existență”. ”Zilele lui Adam, după ce i s-a născut (*yah-lad*) Set, au fost de opt sute de ani; și el a născut (*yah-lad*) fii și fiice.” (Gen. 5:4) Cu siguranță că acest text care îi aplică cuvântul ebraic *yah-lad* tatălui nu se referă la faptul că tatăl a fecundat mama, ci că bebelușul i s-a născut tatălui. Cu privire la Dumnezeu Atotputernic, Creatorul, același cuvânt ebraic este tradus prin ”a(-i) deveni tată (cuiva)”. ”Ai uitat Stânca aceasta care te-a născut (*yah-lad*) și l-ai uitat pe Dumnezeu, care te-a format.” (Deut. 32:18) Psalmistul vorbește în numele lui Isus și spune: ” Domnul (Iehova) mi-a spus: "Tu ești fiul meu. Astăzi te-am născut (*yah-lad*).” (Ps. 2:7) Pare cât se poate de clar că aceste expresii, ”a aduce în existență” și ”a(-i) deveni (cuiva) tată”, care sunt folosite în textele de mai sus, pot fi aplicate în mod potrivit în trei cazuri diferite, și anume: (1) La Iordan când Dumnezeu l-a ”născut” pe Fiul său și i-a dat un jurământ că va fi Preot pentru totdeauna în felul lui Melchisedec, moment în care s-a auzit glasul din ceruri care spunea: ”Acesta este Fiul meu preaiubit în care îmi găsesc desfătarea”; (2) când Dumnezeu l-a readus din mormânt și l-a înălțat la ceruri (Faptele 13:33); și (3) când Dumnezeu l-a îndrumat pe Isus Cristos să își înceapă domnia. – Ps. 2:6; 110:2

15. Aceste versete arată că acest cuvânt înseamnă a fi adus în existență sau născut de Tatăl. Nu se sugerează aici deloc că ar fi o perioadă de dezvoltare înainte de această naștere. Dimpotrivă, aceste versete arată că Dumnezeu îl aduce în existență și îl identifică pe preaiubitul său ca Fiul său. Când l-a născut la Iordan și l-a identificat ca Fiul său, responsabilitatea lui Isus ca și creatură nouă sau creatură spirituală a început imediat. Acest lucru trebuie să li se aplice și celor ce sunt făcuți membri ai corpului său.

16. Noul Testament susține concluzia de mai sus. Cuvântul grecesc *gennaoo* din Noul Testament este tradus atât prin ”a aduce în existență” cât și prin ”a naște” și îi este aplicat mai frecvent tatălui decât mamei. Unele dintre aceste texte sunt analizate aici: „Avraam a născut (*gennaoo*) pe Isaac; Isaac a născut (*gennaoo*) pe Iacov... Iacov a născut (*gennaoo*) pe Iosif, soțul Mariei, din care s-a născut (*gennaoo*) Isus, care este numit Cristos.” (Mat. 1:2,16) În Faptele 13:33 și Evrei 1:5 și 5:5 citatul este luat din al doilea Psalm. Aceste texte arată că cuvântul grecesc *gennaoo* îi corespunde exact cuvântului ebraic *yah-lad*. Tatăl Iehova este cel ce l-a născut pe Isus, Capul noii creații. Tatăl Iacov a fost cel ce l-a născut sau adus în existență pe Iosif, soțul Mariei și femeia Maria a fost cea care i-a dat naștere lui Isus, iar în fiecare dintre aceste cazuri, este folosit cuvântul original și nu apare nicio referință la vreo perioadă de gestație sau dezvoltare. Textele următoare sunt folosite pentru a dovedi că cuvântul grecesc *gennaoo* este tradus atât prin ”adus în existență”, cât și prin ”născut”.

17. „Soția ta, Elisabeta, îți va naște (*gennaoo*) un fiu, și îi vei pune numele Ioan.” (Luca 1:13) ” Spiritul sfânt va veni peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; de aceea, sfântul ce se va naște (*gennaoo*) din tine, va fi numit Fiul lui Dumnezeu.” (Luca 1:35) ” A sosit timpul ca Elisabeta să nască și ea născut (*gennaoo*) un fiu.” (Luca 1:57) ” Fericite sunt femeile sterpe, și pântecele care n-au născut (*gennaoo*)!” (Luca 23:29) ” După ce s-a născut Isus (*gennaoo*) în Betleemul din Iudeea”. (Mat. 2:1) ” O femeie, când naște, se întristează, pentru că i-a venit ceasul. Dar, de îndată ce dă naștere (*gennaoo*) copilului, nu-și mai amintește necazul.” – Ioan 16:21

18. Este scris: ” Căci copiii care nu se născuseră încă și nu făcuseră nici bine, nici rău, pentru ca să rămână planul lui Dumnezeu, potrivit alegerii, nu după fapte, ci după Cel ce cheamă.” (Rom. 9:11) Contextul arată aici că Rebeca concepuse cu ajutorul tatălui Isaac și înainte de naștere sau de aducerea în existență (*gennaoo*) a copilului, se spunea că cel bătrân trebuie să îi servească celui

tânăr, arătând astfel că acest cuvânt, ”născut” sau ”adus în existență”, nu se referă la actul tatălui, sau la concepere sau la perioada de gestație.

19. Lexicografii englezi definesc cuvântul (”beget”) tradus prin ”a aduce în existență” astfel: ”a procrea, ca un tată sau un părinte, și este folosit de obicei cu referire la tată”. Însă modul în care este folosit acest cuvânt în Biblie nu este definit și folosit în acest fel. În literatura noastră obișnuim să folosim expresia ”născut de Dumnezeu” (adus în existență de Dumnezeu) pentru a o aplica noii creaturi care este pe pământ și în carne, iar aceasta înseamnă pentru noi că noua creatură nu a fost încă născută sau adusă la viață, ci că nașterea aceasta trebuie să aibă loc în momentul învierii. Această folosire a expresiei nu este, evident, în armonie cu folosirea sa scripturală. Se spune uneori că expresia ”născut de Dumnezeu”, așa cum este ea aplicată noii creaturi care este încă pe pământ, este o traducere slabă sau nepotrivită a textului și că ar trebui tradusă în mod corect sau redată prin termenul ”adus în existență de Dumnezeu” pentru a arăta că noua creatură este încă în carne. O astfel de concluzie nu este nici ea în armonie cu folosirea scripturală a expresiei. Ca dovadă a acestui lucru este scris: ”atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe singurul lui Fiu născut (*monogenees*), pentru ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:16) De la botezul în Iordan și până la înviere Isus nu ar fi putut în niciun fel fi asemănat cu un fetus în perioada de gestație. El a fost dezvăluit la Iordan ca adevăratul Fiul al lui Dumnezeu, iar responsabilitatea sa în această capacitate a început din acel moment. La Iordan, vocea lui Dumnezeu a fost auzită spunând: ”Acesta este Fiul meu preaiubit”. El a fost atunci adus în existență sau născut și identificat drept Fiul lui Dumnezeu. Când s-a dus Isus la Iordan, el avea dreptul la viață ca om perfect, iar Dumnezeu a acceptat acea viață ca jertfă și chiar în acel moment dreptul la viață ca om a încetat și Dumnezeu i-a dat dreptul de a trăi ca ființă spirituală. El a fost o creatură spirituală începând din acel moment deoarece Dumnezeu l-a adus în existență în acel moment, și se poate spune în mod foarte potrivit despre el că a fost născut de Dumnezeu. Aceasta dovedește că cuvintele scripturale ”născut” și ”adus în existență” sunt identice. Faptul că același cuvânt grecesc *gennaoo* este tradus în același text în două moduri diferite dovedește că noua creatură de această parte a vâului poate fi numită ”născută”. ”Oricine crede că Isus este Cristosul, este născut din Dumnezeu și cine îl iubește pe cel care l-a născut îl iubește pe cel care s-a născut din el. Știm că cine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește; ci cel care este născut din Dumnezeu se păzește, iar cel rău nu-l atinge.” – 1 Ioan 5:1,18

20. Apostolul Petru, în calitate de martor al lui Dumnezeu, a spus: ”Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care potrivit mării sale îndurări ne-a născut (greacă, *anagennaoo*) la o speranță vie...Fiind născuți din nou (*anagennaoo*), nu dintr-o sămânță pieritoare, ci dintr-una nepieritoare: prin cuvântul lui Dumnezeu, care trăiește și rămâne pentru totdeauna.” (1 Pet. 1:3,23) În textul citat mai sus același cuvânt original este tradus și prin ”adus în existență” și prin ”născut din nou”, caz în care se arată clar că suntem născuți din nou ”prin Cuvântul lui Dumnezeu”, care dovedește încă o dată că Dumnezeu îi naște pe fiii săi potrivit termenilor legământului sau contractului și potrivit voinței și Cuvântului său. Partea care îi revine creaturii este să creadă în Dumnezeu și în Isus Cristos și să se supună în totalitate lui Dumnezeu și să accepte să facă voința sa, iar apoi Dumnezeu, potrivit voinței sale și prin Cuvântul său îi naște din nou pe aceștia ca fii. Atunci când e evident că aceste texte arată că cuvintele ”născut” și ”adus în existență” sunt ambele folosite și aplicate în același timp aceluiași lucru, nu putem spune că unele dintre texte au fost traduse în mod greșit.

21. Ca o dovadă în plus în sprijinul concluziei că noile creaturi de pe pământ în carne sunt descrise scriptural ca fiind ”născute din Dumnezeu”, apostolul, adresându-li-se membrilor adunării, spune: ”ca niște prunci nou-născuți (greacă, *artigenneeta*), să doriți laptele sincer al cuvântului, pentru ca prin el să creșteți.” (1 Pet. 2:2) Dacă noua creatură nu este altceva decât un fetus sau asemănătoare unui fetus în procesul de gestație și nu o creatură inteligentă, atunci cum ar fi posibil ca acestea să crească hrănindu-se din Cuvântul lui Dumnezeu? Noua creatură crește prin zidirea minții și tocmai mintea creaturii este cea care caută adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu și se hrănește cu acest adevăr. – Rom. 12:2,3

22. Pavel dovedește că noua creatură se naște asemenea unui bebeluș și crește în același fel, când le spune corintenilor: ”Vă vorbesc ca unor copii în Cristos; v-am hrănit cu lapte, nu cu hrană.”

(1 Cor. 3:1-3) Nimeni nu ar putea să fie un copilaș și să crească dacă nu ar fi născut asemenea unei creaturi care poate crește. Hrănindu-și mintea din Cuvântul lui Dumnezeu, aceștia cresc, devenind mai eficienți în cunoașterea și împlinirea voinței lui Dumnezeu.

23. Pavel arată o diferență de creștere între cei ce abia au fost născuți și cei ce deja s-au hrănit un timp din Cuvânt când spune: ”Pentru că, având în vedere timpul, ar trebui să fiți învățatori, iar voi aveți nevoie de cineva ca să vă învețe din nou primele principii ale cuvintelor lui Dumnezeu. Și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Pentru că oricine folosește lapte este neîndemânatic în cuvântul dreptății, fiindcă este copil mic. Însă hrana tare aparține celor care sunt maturi, care, prin folosire, și-au exersat simțurile de a discerne binele și răul.” – Evr. 5:12-14

24. Cu o altă ocazie, Pavel, adresându-se bisericii, subliniază faptul că Domnul a dat învățatori în adunare ”pentru desăvârșirea sfinților, pentru lucrarea de slujire, pentru zidirea corpului lui Cristos” iar acestea trebuie să continue ”până când vom ajunge toți la unitatea credinței și la cunoașterea Fiului lui Dumnezeu, la starea de om perfect, la măsura staturii plinătății lui Cristos, ca să nu mai fim niște copii mici.” – Ef. 4:12-15

25. Fără să fie născut efectiv ca o creatură, nimeni nu poate fi învățat și adus la acest nivel de om perfect în Cristos. Există mai mult grade de dezvoltare a noii creaturi: aceasta este mai întâi un copil mic, iar dacă crește în Cristos, ea devine un tânăr puternic, după care poate crește până la maturitate. Când a ajuns până la maturitate, apostolul Ioan a scris adunării iar cuvintele sale arată că unii din cadrul ei erau copii mici, unii erau oameni tineri și unii erau maturi, și toți nu fuseseră născuți până atunci decât în carne și crescuseră: ”Vă scriu, părinților, pentru că l-ați cunoscut pe cel care este de la început. Vă scriu, tinerilor, pentru că l-ați învins pe cel rău. Vă scriu, copilașilor, pentru că l-ați cunoscut pe Tatăl. V-am scris părinților, pentru că l-ați cunoscut pe cel care este de la început. V-am scris tinerilor, pentru că sunteți tari și cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și l-ați învins pe cel rău.” – 1 Ioan 2:13,14

26. Isus i-a spus lui Nicodim: ”Dacă cineva nu se naște din nou (de sus, nota marginală) nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu”. Ca răspuns la întrebarea lui Nicodim, Isus a răspuns: ” Dacă cineva nu se naște din apă și din spirit, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3:3,5) Nu este aceasta semnificația cuvintelor pe care le-a spus Învățătorul lui Nicodim, și anume că el nu putea vedea împărăția lui Dumnezeu dacă nu era mai întâi născut de puterea de sus, care este puterea lui Dumnezeu? El trebuia să cunoască adevărul, simbolizat de apă, deoarece nu putea intra în împărăție decât prin adevăr și prin puterea lui Dumnezeu exercitată față de creatură. Pavel pare să fi înțeles lucrurile astfel, căci el a scris: ”ca să nu mai fim niște copii mici, aruncați în toate părțile ca de valuri și purtați încoace și-ncolo de orice vânt de doctrină prin șiretenia oamenilor, prin născocire vicleană, prin care stau la pândă să înșele; ci vorbind adevărul în dragoste, să creștem în el în toate lucrurile, el care este capul, Cristos: din care tot corpul - armonios îmbinat și făcut să colaboreze prin toate încheieturile care dau ce este necesar, după lucrarea efectivă în măsura fiecărei părți, contribuie la creșterea corpului, pentru zidirea acestuia în iubire.” – Ef. 4:14-16

27. Deci, el trebuie să devină o creatură nouă cât încă se află pe pământ fiind născut prin voința și Cuvântul lui Dumnezeu; trebuie să fie instruit ca creatură nouă pe pământ și să crească la întreaga maturitate a omului Isus Cristos înainte de a putea intra în împărăția gloriei. În timpul cât se află pe pământ, creatura nouă are un organism de carne, bineînțeles. Atunci când va primi intrarea abundentă în împărăția gloriei, aceasta va primi un corp glorios și va fi atunci o creatură nouă născută în glorie. Următoarele cuvinte ale apostolului arată că aceasta este o creatură nouă și în timpul cât se află pe pământ: ” Astfel, dacă cineva este în Cristos, este o creatură nouă; lucrurile vechi au trecut; iată, toate lucrurile au devenit noi!” – 2 Cor. 5:17

28. Luând în considerare toate versetele, concluzia evidentă este că cuvintele ”a naște” și ”a i se naște” îi sunt aplicate tatălui copilului și înseamnă că bebelușul este născut ca fiu al tatălui; că cuvântul ”născut” i se aplică în special mamei, iar ambele cuvinte sunt derivate din același radical. Cuvintele ”naște” și ”născut” folosite în Scripturi nu se aplică niciodată procesului care are loc la creațiile animale inferioare înainte sau în momentul concepției. Perioada de gestație dintre momentul concepției și până la naștere la animalele inferioare nu se pot aplica în niciun fel noii creaturi nici măcar ca ilustrare.

29. Atunci când se naște un copilăș uman, mama nu poate nega nicidecum că ea este mama copilului, însă pot fi îndoieli cu privire la cine este tatăl. Mama, prin modul ei de a acționa, spune: "Acesta este fiul meu". Tatăl stă lângă ei privind nou-născutul și spune: "Acesta este fiul meu și mă bucur că este al meu." În acel moment ar fi potrivit să se spună că mama i-a dat naștere copilului, iar tatălui i s-a născut copilul, ambele însemnând că fiul a fost născut și identificat ca fiul bărbatului și femeii. Actul concepției sau al gestației nu sunt deloc implicate. Cuvintele se aplică numai în acel moment și atunci numai nașterii copilului. În acest fel sunt folosite cuvintele și în Scripturi, atunci când este vorba despre noile creaturi în Cristos.

30. Omul Laudă aude adevărul și crede în Dumnezeu și în Isus Cristos și I se supune în totalitate lui Dumnezeu, acceptând să facă voința sa; el îi este prezentat lui Iehova prin Isus Cristos, iar Iehova îl acceptă și îl justifică, ceea ce înseamnă pentru el dreptul de a trăi ca om; este voința lui Dumnezeu ca acest om să moară pentru a putea avea ocazia de a deveni un membru al casei regale. Astfel, prin voința și Cuvântul său, Iehova îi acordă dreptul condiționat de a trăi ca ființă spirituală. El e acum o creatură nouă deoarece i s-a acordat acest drept condiționat de a trăi. În acel moment, spun Scripturile, el este adus în existență de Dumnezeu, Tatăl, și de aceea se naște atunci și acolo în Dumnezeu prin legământ (mama) pe care Dumnezeu l-a făcut să poarte sămânță. Există o condiție importantă pe care trebuie să o îndeplinească creatura pentru a putea trăi: ascultarea de Dumnezeu. După aceea, pentru aceasta nu numai că este potrivit dar I se și poruncește să trăiască în onestitate și adevăr și dreptate. Totuși, trebuie chiar să facă mai mult decât atât. Trebuie să i se devoteze pe deplin Domnul și să stea de partea sa pentru a primi aprobarea finală a lui Dumnezeu și să primească binecuvântările vieții veșnice promise. " Căci oricâți sunt conduși de spiritul lui Dumnezeu sunt fiii lui Dumnezeu." – Rom. 8:14

31. Prin spiritul său, sau puterea sa invizibilă omului, Dumnezeu a adus în existență creatura nouă și a recunoscut-o ca fiu al său și, după cum arată apostolul, 'Ați primit spiritul de adopție, prin care îl putem numi pe Iehova Tatăl nostru.' (Rom. 8:15) Din acel moment, aceștia trebuie să fie conduși de spiritul Domnului. Responsabilitatea începe în cel moment și noua creatură trebuie să fie atunci transformată și să crească în Cristos dacă dorește să facă parte din casa regală a lui Dumnezeu. Scripturile au fost scrise spre binele creaturilor noi, care trebuie să se hrănească din Cuvântul Domnului și să asculte de el dacă vor să crească în asemănarea lui Cristos. (Rom. 12:2,3; 15:4; 1 Pet. 5:2-4) Legământul lui Dumnezeu cu creatura îi impune acesteia o obligație de care trebuie să se achite . Dacă noua creatură va suferi sau nu a doua moarte, sau va face parte din marea mulțime sau va face parte în cele din urmă din casa regală a lui Iehova depinde de pașii pe care îi va face și de împlinirea îndatoririi care i se încredințează prin termenii legământului său și a Cuvântului lui Dumnezeu.

DOUĂ CASE

32. Cuvântul "casă" folosit în Scripturi i se aplică deseori organizației lui Dumnezeu. "Eram bucuros când mi-au spus: Să mergem la casa Domnului". Picioarele noastre vor sta în porțile tale, o, Ierusalime!" (Ps. 122:1,2) "Dacă nu construiește Domnul casa, degeaba lucrează cei ce o zidesc: dacă nu păzește Domnul orașul, degeaba veghează străjerul." (Ps. 127:1) Acest termen îi este deseori aplicat anume părții oficiale a organizației lui Dumnezeu: "Iată, binecuvântați-l pe Domnul, toți slujitorii Domnului, care stați noaptea în casa Domnului!" (Ps. 134:1) Dumnezeu a organizat poporul Israelului cu Moise în calitate de conducător. Acesta a fost organizația sa arhetipală și a prefigurat adevărata sa organizație care va dăinui pentru totdeauna, avându-l pe Cristos drept Cap. Prin urmare, se poate spune în mod scriptural că Dumnezeu a organizat două case, una figurativă și una care este veșnică.

33. S-a sugerat că prima casă, cea arhetipală, peste care a fost numit cap Moise, a fost "casa servilor", spre deosebire de cealaltă care este numită „casa fiilor”. Scripturile nu susțin această concluzie. Ceea ce spun, totuși, Scripturile, este că Dumnezeu a instituit o casă figurativă, iar în acea casă Moise a fost serv și a slujit cu credință. Credința este enunțată, astfel, ca fiind condiția pe care trebuie să o îndeplinească toți cei ce vor deveni membri ai organizației veșnice a lui Dumnezeu peste care este făcut Cap Isus. Cuvintele apostolului sunt acestea: "Pentru că el a fost socotit demn

de mai multă glorie decât Moise, așa cum cel care a construit casa are mai multă onoare decât casa. Orice casă este construită de cineva, dar cel care a construit toate lucrurile este Dumnezeu. Moise, într-adevăr, a fost credincios în toată casa Lui, *ca serv*, ca mărturie a lucrurilor despre care urma să se vorbească mai târziu; dar Cristos a fost credincios ca Fiul peste casa Lui, a cărui casă suntem noi, dacă ne păstrăm cu tărie încrederea și bucuria speranței până la sfârșit.” – Evr. 3:3-6

34. Moise a fost credincios ca serv în casa sau organizația pământească a lui Dumnezeu, și ce a făcut el servește ca o mărturie a ceea ce trebuia să se facă mai târziu. Putem să fim siguri, Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu și este Cap peste casa sa, însă el, împreună cu cei ce rămân credincioși alături de el până la sfârșit, este și cel despre care Iehova spune: ”servul meu pe care-l sprijin, alesul meu, în care se bucură sufletul meu”. (Isa. 42:1-6) Membrii casei regale a lui Iehova sunt numiți regi. Isus Cristos este Cap peste această casă și, de aceea, Regele regilor. (Rev. 1:6; 3:21) Aceste versete arată că toți cei ce vor deveni membri ai casei regale a lui Iehova trebuie să fie servi ai Domnului și să se dovedească credincioși în această calitate. Atunci când o persoană este născută din nou ca o creatură nouă și, de aceea, ca fiu al lui Dumnezeu, *este* ea un serv al lui Dumnezeu începând din acel moment, sau numai i se deschide calea pentru a *deveni* un serv al lui Dumnezeu? Această întrebare și răspunsul la ea vor fi analizate în articolul următor.

(*Va urma*)

Întrebări pentru studiu berean

1. Cine formează casa regală a lui Iehova? Identificați ”marea mulțime”. De ce are ea acest nume? Care este moștenirea viitoare a membrilor ei?
2. Care sunt unele dintre întrebările care apar în mod logic aici?
3. Ce versete arată că lumina ce strălucește peste Cuvântul lui Dumnezeu este progresivă? În ce fel sunt acestea dovedite de fapte? Referitor la acest subiect, ce poziție vor lua cei ce îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu și Cuvântul său? Ce se poate aștepta în ceea ce privește această concluzie?
4. Definiți termenul ”creatură nouă”. Ilustrați, ca și în cazul lui Isus.
- 5,6. Ce cunoștință este esențială, și ce acțiune este necesară apoi pentru ca un membru al familiei umane să poată deveni un membru al casei regale a lui Iehova? Explicați și ilustrați cum este legată consacrarea de justificare. Arătați cum a primit cineva care acum este o creatură nouă dreptul la viață ca ființă umană și cum are acum dreptul condiționat la viață spirituală.
7. Ce înseamnă ”a aduce în existență” și cum se aplică această expresie noii creaturi? Arătați dacă aducerea în existență are vreo paralelă în lumea animală.
8. Explicați cum poate avea și cum are creatura nouă un organism uman.
- 9-13. I se aplică cuvântul ebraic *yah-lad* tatălui, mamei, sau ambilor? Arătați cu versete dacă acesta face referire la vreun act de dinaintea nașterii propriu-zise.
- 14,15. La fel, arătați cum se folosește acest cuvânt cu referire la tatăl copilului. Aplicați expresia ”a(-i) deveni (cuiva) tată” în modul în care este ea folosită în Psalmul 2:7.
- P 16-18. Arătați cu versete că Noul Testament susține concluzia de mai sus
- P 19,20. Arătați ce s-a întâmplat la Iordan cu privire la Isus, potrivit cu Ioan 3:16. Ce dovedește aceasta referitor la semnificația cuvintelor ”adus în existență” și ”născut”? Arătați cum sunt acestea în armonie cu 1 Ioan 5:1 și 1 Petru 1:3,23.
- 21-23. Aplicați și alte versete pentru a arăta dacă noua creatură este adusă în existență în sensul deplin al cuvântului, o ființă inteligentă și responsabilă, cât este în carne pe pământ.
- 24,25. Potrivit Scripturilor, ce aranjament a făcut Dumnezeu pentru creșterea și desăvârșirea noii creaturi? Ce indică 1 Ioan 2:13 referitor la dezvoltarea noii creaturi?
26. Explicați ce semnificație au cuvintele cu care i-a răspuns Isus întrebării lui Nicodim. Enunțați ilustrarea pe care a făcut-o Pavel despre creșterea și dezvoltarea ”corpului” al cărui Cap este Cristos,
27. Aplicați 2 Corinteni 5:17 pentru a arăta poziția din prezent a celor ”născuți prin Dumnezeu”.
- 28,29. Scriptural vorbind, când este creatura nouă născută sau adusă în existență efectiv?

30,31. În lumina versetelor analizate aici, descrieți ce trebuie să se întâmple pentru ca o persoană care aude adevărul să primească aprobarea finală a lui Dumnezeu și prin el să fie înălțat la viață divină.

P 32. Faceți diferența dintre cele două "case" menționate în Evrei 3:5,6. Ce anume este scos în evidență în afirmația făcută aici? Care este lecția care se desprinde de aici pentru unșii lui Iehova?

Începutul lumii noi

[Discurs radiofonic de 30 de minute]

Profeția divină ne spune că într-o zi le va fi vestit oamenilor că o nouă lume a început pe pământ, moment în care încă vor exista națiuni, sau grupuri naționale de indivizi care vor trăi pe pământ. În Psalmul 93:1 veți găsi aceste cuvinte: „Domnul domnește; el este îmbrăcat cu măreție; Domnul este îmbrăcat cu putere, cu care s-a încins; lumea este întemeiată încât nu se poate clătina.” Psalmul 96:10 spune, de asemeni: “Spuneți printre păgâni [națiuni] că Domnul domnește; lumea va fi întemeiată că nu se va clătina.”

Aceasta trebuie să se refere la lumea nouă, „lumea care va veni”. Nu se poate referi la lumea așa cum exista înainte de 1914 e.n., căci scripturile declară că vechea lumi se va sfârși, în timp ce psalmii afirmă în termeni atât de fermi că „nu poate să se clatine” și „nu se va clătina”. Sfânta Scriptură o numește, deci „lumea fără sfârșit” – Efeseni 3:21.

Atunci când savanții din secolul al 16-lea au stabilit faptul că pământul este rotund și se învârtește în jurul soarelui, marele reformator german, Martin Luther a făcut referință la textul Biblic „Lumea este ferm întemeiată, și nu poate să se clatine” (interpretabil și prin „să se miște”) și apoi a tunat și a fulgerat împotriva savanților, insistând că știința aceasta era potrivnică teologiei. Bietul Martin Luther! El considera că termenul biblic „lume” se referă la pământ în sine, și că acesta era fixat, astfel încât să nu se poată mișca. Nu părea să fi observat că, în cartea lui Iov, capitolul 26, versetul 7, se spune despre Dumnezeu Creatorul: „El întinde nordul peste spațiul gol, spânzură pământul pe nimic.” Cartea lui Iov este corectă din punct de vedere științific: astronomii știu acum că planeta noastră nu se sprijină de nimic, dar este suspendată în spațiu de ceea ce se crede că sunt forțele gravitaționale.

Preoții și predicatorii i-au convins pe cei mai mulți oameni să creadă ceea ce credea și Martin Luther, și anume că termenul „lume” din Biblie se referă la planeta pământ. De fapt, „lume” înseamnă doar rareori pământ. Amintiți-vă de cuvintele emoționante ale lui Isus: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe singurul lui Fiul, pentru ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” De ce ar trebui atunci ca Dumnezeu, din iubirea sa pentru lume, să-l dea pe fiul său unic-născut morții? Pentru că „lumea” era plină de păcate, așa cum o arată și Ioan Botezătorul când spune: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care înlătură păcatul lumii”. Ar fi absurd să credem că pământul neînsuflețit are păcate, și că Dumnezeu iubea atât de mult planeta încât și-a trimis Fiul să moară pentru păcatul ei. Este clar pentru orice minte rezonabilă că termenul „lume” se referă la oameni.

Dacă cercetăm mai departe, vom găsi că substantivul grecesc tradus prin „lume” în Biblia noastră înseamnă „ordine” sau „aranjament”. Deci, deducem de aici că „lume” înseamnă oamenii care există pe pământ într-o ordine anume, într-o organizație. Un alt termen grecesc tradus lume este *aion*, care înseamnă de fapt o epocă sau o perioadă de timp. Noul Testament vorbește despre *aion*-ul sau perioada de timp de la potopul din zilele lui Noe până la stabilirea împărăției lui Cristos ca despre „această lumea rea din prezent.” Isus a evidențiat faptul că Satan este „prințul acestei lumi” și Pavel l-a numit „dumnezeul (adică, cel puternic) acestei lumi”. Fiindcă Satan este rău și fără opreliști pe cale sa cea rea, lumea pe care o controlează ar trebui să fie, în mod logic, una rea. Satan este o ființă spirituală invizibilă.

Aducând toate datele laolaltă într-o încercare de a da o definiție atotcuprinzătoare a cuvântului biblic „lume”, îl percepem acum ca aranjamentul popoarelor de pe pământ sub guverne, toate aceste guverne supunându-se supravegherii unui suveran spiritual, măreț și invizibil, a unui stăpân superior. Folosindu-ne de această înțelegere a subiectului, să ne începem argumentarea.

Cum a devenit rea epoca și orânduirea societății umane descrisă ca „această lume rea din prezent”? Cum a devenit Satan conducătorul ei? Dumnezeu este atotputernic, iar versetul din Proverbe 15:3 spune că „Ochii Domnului sunt în orice loc, privindu-i pe cei răi și pe cei buni”. Drept urmare, condițiile din această „lume rea din prezent” trebuie să existe doar pentru că Dumnezeu nu a oprit forțele răului. Cu siguranță că răul nu a venit direct de la Dumnezeu, căci Iacob scrie că „Orice dar bun și orice cadou perfect vine de sus, și este de la Tatăl luminilor cerești”; și întrebă apoi: „Țănește oare din același izvor și apă dulce, și apă amară?”. Nu, și nici Iehova Dumnezeu, Cel Preaînalt, nu este autorul răului, adică al păcatului. Izvorul răului este nevăzut pentru ochiul omenesc. Este Satan.

La începuturi, ființa spirituală pe care Cuvântul lui Dumnezeu o numește acum Satan a fost un glorios și frumos copil al lui Iehova, purtând rangul de heruvim. Aceasta se petrecea cu mult timp înainte ca pământul să fie pregătit pentru a fi locuit de oameni. Numele său de pe atunci era Lucifer, ceea ce înseamnă „cel strălucitor” sau purtătorul de lumină. Profetul Ezechiel ne informează că Lucifer era „plin de înțelepciune” și „perfect în căile sale din ziua când a fost creat, până când . . .”, dar haide să privim cu atenție relatarea biblică.

La început, planeta noastră era fără formă și goală; nu știm pentru cât de mult timp; dar Biblia spune, pur și simplu „La început pământul era”. Cam cu 48.000 de ani în urmă (după cronologia biblică), Dumnezeu a început să aranjeze condițiile de pe pământ, astfel încât să poată fi locuit de oameni. Căci de aceea a creat Dumnezeu pământul, după cum se afirmă în Isaia 45:18: „Nu l-a creat în zadar, ci l-a întocmit ca să fie locuit”. Aproape de sfârșitul a șase zile de creație, care echivalează cu o perioadă de 42.0000 de ani, Dumnezeu a creat omul, făcându-l „drept”, „foarte bun”, o „lucrare perfectă”, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Dumnezeu a sădit mai înainte o grădină desăvârșită într-un colț al pământului numit Eden, și acolo l-a așezat pe omul perfect, încredințându-i lui și iubitei sale tovarășe, Eva să „fie roditori și să se înmulțească, să umple pământul, să-l umple și să stăpânească” peste toate creaturile de pe pământ. Luca 3:38 ne spune că Adam era pe atunci un „fiu al lui Dumnezeu”

Viața, în sine, era, desigur, o experiență nouă pentru om, care nu existase mai înainte. Dar cum avea să trăiască exact Adam, fie în supunere pentru Creatorul său, fie în răzvrătire împotriva lui, era ceva ce trebuia să vadă. Dumnezeu dorea în mod natural pentru el să meargă pe calea cea bună, așa cum se spune în Proverbe 19:23: „Teama de Domnul duce la viață, iar ce o are va locui satisfăcut; nu va fi vizitat de rău.”, iar Proverbe 11:19 adaugă: „Așa cum dreptatea aduce viață, așa cel ce urmărește răul îl urmărește spre propria moarte.” Dumnezeu nu l-a făcut pe om să moară, ci ca să trăiască pentru totdeauna și în veci pe această planetă. Rasa umană nu va trăi niciodată altundeva; și nu ar trebui să se teamă să meargă la cer atunci când mor.

Cu scopul de a-l ajuta pe Adam să aleagă calea cea dreaptă și să trăiască pentru totdeauna, Dumnezeu l-a pus pe Lucifer, cel frumos și înțelept, pentru a-l păzi și ocroti pe Adam, și pentru a-i lumina calea în primii ani ai vieții lui. Cu privire la Lucifer, Dumnezeu vorbește prin profetul Ezechiel, în capitoul 28, versetele 13 și 14, spunând: „Ai fost în Eden, grădina lui Dumnezeu; . . . ai fost heruvimul uns care acoperă și eu te-am făcut așa: ai fost pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu”.

Consemnarea ne spune că Dumnezeu era în comuniune cu omul în Eden, evident mijlocită de serafimi ca reprezentanți ai săi. Cursul lucrurilor era ca Adam să se teamă sau să-l respecte pe Domnul Dumnezeu Creatorul său și Cel care-l binecuvântează și să i se închine. Această condiție fericită și mulțumitoare avea să continue până când o condiție rea, cauzată de invidie, avea să se manifeste; de la cine credeți? De la Lucifer, heruvimul ocrotitor, ce-și spunea în sinea lui: „Voi fi precum Cel Preaînalt”, un Dumnezeu. Atunci s-a găsit în el nelegiuirea, ne spune Ezechiel, și atunci Lucifer și-a pierdut perfecțiunea și Dumnezeu l-a numit Satan, Diavolul.

Cu îndemnarea unui politician profesionist și cu aerul pios al unui preot, Satan și-a făcut planuri de a interveni între Dumnezeu și om, în încercarea de a-l face pe om să se închine și să-i

servească lui în locul lui Iehova Dumnezeu. Folosindu-se de un șarpe, Satan l-a mințit pe Dumnezeu și a amăgit-o pe Eva să creadă că Dumnezeu era nesincer și i-a mințit atunci când i-a avertizat că dacă nu i se vor supune, Adam și Eva vor muri literalmente. Atunci, profitând de puternica dragoste a lui Adam pentru soția sa, Eva, Satan l-a atras pe Adam să mănânce împreună cu Eva din fructul interzis. Atunci și acolo, Adam și Eva au păcătuit și și-au pierdut dreptul la viață, și Dumnezeu l-a condamnat pe Adam nu la „purgatoriu” sau la chinul veșnic în foc și pucioasă, ci la întoarcerea în pământul din care a fost creat. Acolo, Satan l-a făcut pe om captiv după placul lui, și întreaga omenire a fost supusă lui și i s-a închinat lui de atunci înainte. Doar puțini oameni, în toate veacurile, au scăpat de sub controlul său, ca să i se poată închina adevăratului și unicului Dumnezeu, Iehova.

În zilele nepotului lui Adam, Enos, Satan i-a îndrumat greșit pe oameni spre a iniția o închinare ipocrită sau prefăcută la Iehova. Geneza 4:26 ne spune că oamenii au început să cheme numele Domnului, dar era doar un pretext pentru a-și liniști conștiința, căci Pavel ne informează că în acea lungă perioadă de timp doar Enoh și Noe (și familia lui) au fost cei care într-adevăr au fost pe placul Domnului datorită credinței lor puternice în el.

La 1421 de ani după începerea ipocriziei religioase, Iehova Dumnezeu a adus marele potop peste pământ, datorită mării răutăți și desfrânări ce se răspândise în mijlocul oamenilor. Toți ipocriții religioși și nelegiuții au fost stârpiți de pe fața pământului. Doar cei din familia lui Noe, care erau singurii care se închinau la Iehova rămași pe pământ, au fost purtați prin apele potopului. Petru, referindu-se la acea catastrofă globală, scrie: „Dumnezeu . . . nu a cruțat lumea veche, ci l-a salvat pe Noe, a opta persoană, un predicator al dreptății, aducând potopul peste lumea păcătoșilor.” Astfel se dovedește că rezultatul marelui potop asupra “lumii vechi” sau “lumea celor păcătoși” a fost sfârșitul ei; dar pământul nu a fost distrus. Logic, atunci când Noe și familia lui au ieșit din arcă și au coborât de pe muntele Ararat și au început să umple pământul cu urmașii lor, o altă lume a început, dar, bineînțeles, nu un alt pământ. Această a doua lume care a apărut pe pământ este cea pe care Pavel o numește “această lume rea din prezent” sau “actualul sistem rău”.

Satan era încă dezlegat și pus pe fapte rele atât în ceruri, cât și pe pământ. Atunci când oamenii au început să organizeze forme de guvernare ca să încerce să se conducă, Satan a ajuns la ei toți și i-a controlat și ordonat în chip nevăzut. Amintiți-vă cum, atunci când Satan îl ispitea pe Isus, i-a arătat toate regatele și împărățiile lumii într-un moment al timpului și i le-a oferit, iar Isus nu i-a disputat pretențiile lui Satan de conducere a lumii, ba chiar l-a numit “conducătorul acestei lumi”.

Răul lumii al cărei Dumnezeu e Satan a ajuns la apogeul corupției în zilele noastre. Să-i mulțumim lui Dumnezeu că a decretat că va exista o limită sau un capăt pentru cât va dura această lume. Să-i mulțumim cu atât mai mult lui Dumnezeu că această lume rea se sfârșește în zilele noastre.

“Cum așa?”, veți spune. “Nu sunt guvernele și religiile noastre cu noi încă? Dovedește-ți afirmația!”

Conform Scripturilor, faptul că guvernele omenești încă activează pe pământ nu infirmă faptul că lumea s-a sfârșit în 1914, ci, mai degrabă, faptul că aceste guverne sunt încă aici și suferă ce suferă dovedește că o nouă lume a început, și că acest curs de evenimente din prezent a fost prezis de Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu.

Să luăm mai întâi în considerare adevărurile Scripturilor care afirmă că Isus Cristos este acum o ființă divină, nevăzută pentru om, și că, deci, a doua sa venire va nevăzută pentru ochii oamenilor; de asemenea, că împărăția sa va aduce o nouă lume pe pământ; că împărăția sa va fi cerească, nevăzută, și, deci, numită simbolic “noile ceruri”, iar aceasta va întemeia ceea ce este numit simbolic “un nou pământ.”

Scripturile arată incontestabil că “noile ceruri” vi întemeiate mai întâi, luând cu putere locul vechilor ceruri dominate de Satan și de îngerii căzuți asociați lui. Frământările prin care acest rău va fi distrus este asemănat de Apostolul Petru cu un foc distrugător în care cerurile înflăcărate sunt nimicite cu zgomot mare.

Al doisprezecelea capitol al cărții Revelația ilustrează începutul acestor frământări ce vor cuprinde aceste ceruri decăzute. Acolo, o femeie înveșmântată în soarele aprobării divine este înfățișată dând naștere unui copil de sex bărbătesc. “Un balaur mare și roșu” încearcă să devoreze

copilul la naștere dar Dumnezeu îl ia și îl duce în siguranță (la tronul său) și acesta devine conducătorul tuturor națiunilor de pe pământ. Imediat se iscă un război în ceruri, și frământări colosale izbucnesc; în acest conflict, Mihael și îngerii săi câștigă, iar balaurul și îngerii săi sunt înlăturați din poziția lor cerească și sunt aruncați pe pământ. Înfuriat de această înjosire, balaurul șerpuitor se războiește și persecută femeia care a dat naștere copilului de sex bărbătesc.

Sensul acestei ilustrații a devenit clar din 1914 e.n. Nașterea copilului de sex bărbătesc este axa imaginii profetice. Aceasta semnifică nașterea noului guvern al lui Dumnezeu pentru omenire, în 1914. În acel an, cronologia Biblică marchează finalul epocii de supremație a națiunilor. Acesta este timpul care a sosit pentru Isus, ca el să împlinească cele spuse în Revelația 11, versetul 17, și anume să ia puterea sa cea mare, așa cum i-a fost delegată de Dumnezeu Atotputernicul, și să domnească peste pământ.

Nu este neobișnuit să vorbim acum despre nașterea națiunii americane. Cum s-a petrecut această naștere? Poporul american, prin organizația sa, Congresul Continental, s-a declarat un popor liber și independent la 4 iulie 1776, și astfel a avut loc nașterea. Nașterea națiunii a fost însoțită de un război de 8 ani cu Marea Britanie.

Tot astfel se petrece și în imaginea din Revelația 12. Partea femeiască poate da naștere la copii; în consecință, adevărata organizație a lui Dumnezeu este cea care dă naștere noii națiuni sau noului guvern, adică împărăției lui Cristos, și de aceea este reprezentată ca o femeie, stând în lumina marelui Soare, care este Iehova. Copilul de sex bărbătesc reprezintă guvernul care se rezemă pe umerii celui ce este numit “omul Isus Cristos”. Despre balaurul roșu însângerat se spune că este “acel șarpe vechi, diavolul și Satan”. Atunci când copilul de sex bărbătesc, noul guvern al pământului, a fost născut, la sfârșitul timpurilor națiunilor, în 1914, Satan, precum un balaur, a încercat să devoreze sau să distrugă noua putere domnitoare, dar copilul de sex bărbătesc a fost dus departe, în siguranță, de puterea lui Dumnezeu și întronat conducător peste pământ. Aceasta înseamnă că Satan a declarat de atunci război împotriva noului guvern pentru a-și menține stăpânirea sa în ceruri și pe pământ. Noul guvern nu a dat înapoi, ci a intrat în război, și lupta care a urmat este reprezentată ca un război între Mihael și îngerii săi și balaurul, Satan, și îngerii săi.

Mihail este unul din numele pe care Domnul nostru le-a purtat în ceruri înainte de a deveni omul Isus. “Mihail” înseamnă cel precum Dumnezeu, cel dumnezeiesc, și, de la învierea sa, Isus este “chipul expres al persoanei Tatălui”, așa cum afirmă Pavel în Evrei 1:3. Imaginația umană nu își poate închipui cât de crâncenă a fost lupta din ceruri, dar cartea Revelației arată cum Satan este înfrânt, și cum cerul este curățat de armata sa de îngeri iar aceștia sunt aruncați pe pământ, unde li se îngăduie să își mai desfășoare activitatea, până când Satan va fi în cele din urmă legat.

“Dar”, ar putea obiecta unii, “descrieți lucrurile despre Biblia stabilește că se petrec în ceruri, nevăzute nouă. Cum puteți dovedi atunci că noul guvern ceresc a venit la putere și vechile ceruri rele ale lui Satan au fost zguduite din temelii, și, prin urmare, a început o lume nouă?”

Acestea pot fi dovedite scriptural în lumina evenimentelor binecunoscute tuturor, ce s-au petrecut pe pământ începând cu 1914 e.n.

Acum să revenim la subiectul în cauză. Dovezile despre profețiile biblice trebuie găsite în rândul evenimentelor sigure, adevărate. Isus și-a învățat discipolii că își va întemeia împărăția pentru a binecuvânta toate familiile pământului. Discipolii săi au fost iscoditori și au întreat: “Spune-ne! Când vor avea loc aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii tale și al sfârșitului lumii acesteia” (Cuvântul “lume” este tradus aici din grecescul *aiōn* care înseamnă epocă, veac.)

Ascultați acum profeția lui Isus: “Se va ridica națiune contra națiune și regat contra regat, vor fi mari foamete, ciume și cutremure de pământ în diverse locuri . . . pe pământ necaz al națiunilor cu perplexitate...inimile oamenilor vor leșina de frică și în așteptarea lucrurilor care vin asupra pământului, pentru că [atenție la ce spune] puterile cerurilor vor fi zguduite . . . Toate acestea sunt începutul durerilor . . . Iar această veste bună despre regat va fi predicată în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile.”

Confirmă oare adevărul spuselor lui Isus evenimentele mondiale ce au început din 1914 e.n.? Care este consemnarea disponibilă întregului public de pe pământ. Iată un comunicat de presă din Washington, D.C., datat 4 iunie 1928. Cităm:

Cincizeci și două de milioane de vieți au fost curmate din 1914 până acum în războaie și dezastre naturale, a declarat T.B. Kittredge, președintele Crucii Roșii la Conferința Pan-Americană a Crucii Roșii de astăzi. Totalul victimelor (acestor războaie și dezastre) este următorul:

Război	9.000.000
Agitații civile	6.000.000
Epidemii	40.000.000
Cutremure și alte dezastre	2.000.000

O sută patruzeci de milioane de persoane au fost rănite, totalizând mai mult de 10% din populația pământului ucisă sau rănită din cauze nenaturale (atenție: nenaturale).

Un alt raport din St. Louis, datat 22 octombrie 1925, arată:

Recensămintele actuale arată că mortalitatea cauzată de epidemia de gripă din 1918 în lume a atins 20.000.000 de persoane, cea mai mare catastrofă de acest fel de la ciuma neagră din Evul Mediu.

Au aceste cifre vreo însemnătate? Sunt ele suficient de înfiorătoare cât să ne convingă de faptul că un lucru neobișnuit, extraordinar a început în 1914? Să trecem pe lângă aceste date, să le uităm și să nu tragem nicio concluzie pe baza lor? Am avut oare mereu războaie comparabile cu acesta, cazuri de foamete ca acestea? Este oare întâmplător predicată vestea bună despre împărăția lui Dumnezeu pe tot pământul? Nu o auziți voi oare, chiar acum, predicată la radio? Nu sunt conducătorii lumii în necaz în ziua de azi, și nu se tem oare de ce e mai rău? Și dacă Isus a numit aceste lucruri “începutul durerilor”, nu putem aprecia oare că “marele necaz așa cum nu a mai fost de la începutul lumii”, pe care Isus l-a prezis va veni la timpul fixat după război și nu va mai exista unul ca el?

Aceste date și condiții trebuie să însemne ceva/ Cine le poate interpreta pentru noi? Ce concluzie ar trebui să tragem din ele?

Isus a spus: “Tot așa și voi, când vedeți aceste lucruri întâmplându-se, să știți [el nu a spus, să bănuți, sau să vă îndoțiți, ci să știți] că împărăția lui Dumnezeu este aproape.” Isus a spus că necazul națiunilor organizate sub Satan va sosi, pentru că “puterile cerurilor vor fi zguduite”. El a spus toate aceste lucruri cutremurătoare care se adună rapid în zilele noastre vor fi semnele sau dovezile vizibile ale prezenței sale ca nou Rege.

În lumina acestor fapte cunoscute universal și a măsurii de determinare date de Isus, adică profetia sa, să considerăm că este cazul, că este toate acestea sunt adevărate. Fie ca oamenii să se bucure că puterile cerurilor au fost zguduite și că activitățile lui Satan pe pământ vor fi curmate curând, prin legarea lui. Fie ca toți cei care își doresc o nouă ordine mai bună să se bucure deoarece lumea nouă a început, noile ceruri în Cristos au venit la putere și curând actualul sistem rău de pe pământ va fi înlăturat de “noua lume”. Fie ca toți cei asupriți să aștepte cu credință în Domnul Iehova Dumnezeu știind că în scurt timp el, cu marele său Reprezentant Principal, Isus Cristos, va lupta în “bătălia din marea zi a lui Dumnezeu cel Atotputernic” și va nimici deplin organizația pământescă a lui Satan și va izbăvi omenirea ce gemea sub lanțurile ei.

Să ne bucurăm cu toții pentru că lumea nouă, în care domnesc dreptatea, viața, sănătatea, pacea, belșugul și bucuria pentru toate popoarele, va fi întemeiată în așa fel încât va fi de neclintit. Fie ca toți cei care aud și cred mesajul Cuvântului lui Dumnezeu să “spună printre națiuni” că “Domnul domnește, să se bucure pământul, să se bucure mulțimea de insule de lucrul acesta!” – Psalmul 97:1.

Și dacă nu te alături adevăratei biserici, ce se întâmplă?

[Prelegere radiofonică de 15 minute]

Îngrijorată de binele copilului ei, o mamă întrebă: “Fiul meu este un tânăr moral, nu s-a alăturat niciunei biserici, nici celei catolice, nici celei protestante, și nu a fost niciodată botezat. Ar

trebui să fiu îngrijorată în privința lui” O altă persoană neliniștită întreabă: “Trebuie să aparținem unei biserici, fie catolică sau protestantă, pentru a fi creștini”.

Primul solicitator ne arată că crede în învățătura clerului, care susține că nu există salvare dacă nu ne alăturăm “adevărata biserică”. Al doilea ne arată dubiul său asupra faptului că bisericile catolică și protestantă sunt cu adevărat biserica lui Cristos sau măcar creștine. Îl poate învinui cineva pentru îndoiala sa?!

Timp de multe secole ale erei creștine oamenii, mai ales cei din Creștinătate, au fost învățați că nu există salvare în afara “adevărata biserica a lui Cristos” și că suferința veșnică (la propriu) în foc și pucioasă, în mâinile demonilor este condamnarea tuturor celor din afara bisericii. Cător milioane de oameni le-a fost indusă ideea, chiar prin teamă, de a se alătura uneia din multele confesiuni creștine! Câți copii au fost stropiți saubotezați grație acestei doctrine! Câte chinuri psihice și durere și griji a cauzat pentru miliarde de oameni!

Vă amintim că nimeni, nici Abel, Enoh, Noe, Avraam, Moise sau oricare din profeții credincioși de până la (și incluzându-l pe) Ioan Botezătorul nu a fost creștin, nici nu a aparținut “adevărata biserica”, deoarece Noul Testament declară în repetate rânduri că Isus a fost și este Capul adevărata biserica și Înaintemergătorul tuturor celor care-l urmează. Nimeni nu poate să îl fi precedat pe Isus Cristos și să îi fie și continuator, sau să se înalțe peste Isus, pe care Iehova Dumnezeu l-a pus ca piatra de temelie a adevărata biserica. (Efeseni 1:22, 23; 2:20-22; Coloseni 1:18; 1 Petru 2:21). Sunt toți acești oameni devotați ai lui Dumnezeu la un loc cu toți păgânii, necredincioșii, ne-creștinii, pierduți, așa cum cred unii, și condamnați la chin veșnic?

Și apoi se pune întrebarea milioane de păgâni: Pare să fie păcat când ne gândim că atâtea milioane de vieți prețioase vor fi pierdute doar pentru că au fost lăsați în ignoranță. Sau sunt ei, așa cum vor unii să creadă, scuzați îngăduitor datorită ignoranței lor, și salvați oricum? Cum ar putea fi așa, când în Romani 10:13-17 se spune contrariul: “Fiindcă "oricine va chema numele Domnului va fi salvat. Însă cum îl vor chema pe acela în care n-au crezut? . . . Și cum vor auzi fără un predicator? Și cum vor predica dacă n-au fost trimiși? . . . Astfel, credința vine prin cele auzite, iar cele auzite vin prin cuvântul lui Dumnezeu.” Dacă ignoranța ar fi o circumstanță atenuantă, lăsând deoparte necesitatea credinței în Cristos și supunerii inteligente față de Iehova Dumnezeu, atunci de ce să mai facem colecte pentru a trimite misionari în rândul păgânilor? De ce să nu-i lăsăm pe aceștia în ignoranță, ca să poată fi cu toții salvați?

Dacă salvarea păgânilor ar depinde de convingerea lor de către misionari, pentru a se alătura unuia dintre sistemele bisericesti, atunci Dumnezeu ar avea motive să se îngrijoreze! Dar dacă convertirea păgânilor ar fi lucrul corect de îndeplinit înainte ca Dumnezeu să răstoarne imperiul lui Satan în apropiatul “război al zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic”? și să întemeieze împărăția lui Cristos, în deplin control al pământului și al omenirii ce-l populează, de ce atunci Iona a fost singurul profet trimis de Dumnezeu păgânilor, oamenilor din Ninive, și aceasta doar timp de vreo 40 de zile? (Iona 3) De ce și-a limitat Isus lucrarea de predicare la “oile rătăcite din casa lui Israel” (Matei 10:5, 6; 15:21-28) și de ce nu a mers la mai numeroșii și mai puțin luminați păgâni? Și de ce l-a trimis Dumnezeu pe Petru să convertească la creștinism primii păgâni doar la trei ani și jumătate după moartea și învierea lui Isus Cristos? – Fapte 10; 15:4.

Răspunsul la aceste întrebări este: pentru că nu este scopul lui Dumnezeu de a-i avea pe toți păgânii sau pe toți cei din Neamuri în biserica adevărată, ci, așa cum a explicat Iacov sub inspirație: “ca să scoată din ele un popor pentru numele său:”. Acest popor pentru numele lui Iehova își va devota pe deplin inima, viața și loialitatea lui Iehova prin Cristos, fără să se angajeze prin legământ sau să se alătore niciunui sistem religios sau confesional; ei constituie, deci, adevărata biserică, adevărata adunare. Numărul membrilor adevărata biserica este limitat: Isus a numit-o o “turmă mică”, și asta arată că Dumnezeu nu permite ca toate popoarele civilizate sau necivilizate sau așa-zis “păgâne” să fie convertiți în acea organizație divină. (Luca 12:32) Cum putem armoniza ceea ce pretinde, de pildă, unul dintre cele mai mari sisteme religioase, care are aproape 350 de milioane de membri, cu spusele lui Isus: “strămtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o găsesc.”

Puteti fi sigur de salvare afiliindu-vă la oricare dintre confesiuni, sau siguri de salvarea celor dragi dacă aceștia se afiliază unei asemenea biserici, chiar dacă pretinde că este creștină sau

“singura biserică adevărată”? Sigur că nu: pentru că Biblia nu menționează nicio confesiune creștină, și la ce bun să te alături unei biserici dacă acela care merge la biserică nu împlinește voința lui Dumnezeu, așa cum a făcut-o cu credință Isus până la moarte, “lăsându-ne un exemplu, ca să călcăm pe urmele lui?”

Mulți dintre cei creștinați și crescuți într-o anumită credință și practică religioasă, și care i-au crezut pe învățătorii lui spirituali cum că ar fi în “singura biserică adevărată”, încredințați de viața veșnică în ceruri vor fi, în cele din urmă, crunt dezamăgiți, căci Isus a spus: “Nu oricine îmi zice: "Doamne, Doamne" va intra în regatul cerurilor, ci acela care face voința Tatălui meu care este în ceruri. Mulți îmi vor zice în ziua aceea: "Doamne, Doamne, n-am profețit noi în numele tău? și în numele tău n-am scos noi demoni și în numele tău n-am făcut noi multe lucrări minunate? Atunci le voi mărturisi: Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la mine, voi, care lucrați nelegiuire” (adică, aceia care pretind că fac lucrarea lui Dumnezeu, dar de fapt nu o fac) – Matei 7:21-23.

Și ce dacă nu te alături unei biserici oficiale? Ar trebui să fii felicitat în acest caz, pentru că Biblia spune că preinșii creștini de azi, care s-au înrolat în haosul Babilonian de religii și confesiuni sunt “prizonieri”, prizonieri religioși ai Babilonului mistic. Astăzi, în perfectă conformitate cu descriere profetică, “geamătul prizonierilor” se ridică până la Dumnezeu din cauza poverilor și privațiunilor și cheltuielilor cu care îi încarcă gardienii lor religioși, și trebuie împlini versetul care spune: “Domnul eliberează prizonierii.” – Psalmul 146:7.

Atunci, ce se petrece dacă nu te alături *adevăratei* biserici a Domnului? Nu vei merge în rai? Nu! Isus a spus că nici măcar Ioan Botezătorul și ceilalți profeți care au murit înainte de răstignirea și învierea și înălțarea sa la ceruri nu se vor afla “în împărăția cerurilor” (Matei 11:11; Fapte 2:34) Nu tei vei îmbrăca cu nemurire și neputrezire în înviere și nu te vei fi “înviat corp spiritual” și îl vei vedea pe Isus cel glorificat așa cum este el acum? (1 Corinteni 15:44, 53, 54; 1 Ioan 3:2) Nu! Ei bine, atunci, vei fi condamnat pe vecie și vei merge într-un loc de chinuri veșnice după ce mori? Nici! Pentru că, mulțumită lui Dumnezeu, acest pământ, terra firma, va exista pentru totdeauna, după cum spune Eclesiastul 1:4, ca și multe alte scripturi, și va rămâne căminul veșnic al omenirii și habitatul ei natural mult după ce ultimul creștin adevărat va fi înviat și primit în casa cerească de Isus – Ioan 14:1-3.

Isus Cristos a murit, dar nu doar pentru adevărații creștini, ci și pentru întreaga masă a omenirii care nu sunt și nu vor fi niciodată membri ai adevăratei sale adunări.: “El este ispășirea pentru păcatele noastre [ale creștinilor], dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru păcatele întregii lumi.”, spune 1 Ioan 2:2. Adevărații creștini acceptă și primesc beneficiile jertfei lui Cristos pentru păcate, adică iertarea păcatelor lor, prin credință acum, în timpul aceste epoci creștine. Cunoașterea acelei jertfe de împăcare pentru păcate va fi prezentată într-o manieră sinceră, nedeformată, întregii lumi, întregii omeniri, vii și morți, așa-numiților civilizați cât și păgânilor, în timpul domniei de o mie de ani a lui Isus ca Rege, când Satan, care acum orbește și amăgește întreaga lume, incluzându-i pe cei ce merg la biserică, va fi legat. – Revelația 20:1-3.

Scripturile nu îl numesc fără niciun sens pe Isus “Marele Preot al lui Dumnezeu”. În Evrei 3:1 li se spune creștinilor: “Așadar, frați sfinți, părtași ai chemării cerești, luați aminte la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, Cristos Isus.” Dacă Isus este Marele Preot, cine sunt subordonații lui, preoții mai mici în rang? Membrii corpului lui Cristos, adunarea sa credincioasă, răspunde apostolul Petru (1 Petru 2:5, 9), iar Revelația 20:4, 6 afirmă: “Ei au trăit și au domnit cu Cristos o mie de ani. Fericit și sfânt este cel ce are parte în prima înviere. Asupra lor moartea a doua nu are nicio putere, ci ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos și vor domni cu el o mie de ani.”

Observați că se spune că după ce vor experimenta “prima înviere”, creștinii credincioși vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos. Pentru cine vor fi ei preoți, nu jos pe pământ, ci sus în cer, cu Cristos? Pentru cei pentru păcatele cărora a murit “Mielul lui Dumnezeu”, aceia care vor fi încă în păcat și vor avea nevoie să fie purificați de ele, nu doar prin credință, ci în fapt. Ei sunt întreaga omenire, cei vii și cei morți. Precum marele preot al evreilor în ziua anuală a ispășirii, Isus va intra în cea mai sfântă prezență, a lui Dumnezeu, și va folosi valoarea sângelui jertfei sale umane și va șterge păcatul lumii, căci el este “Mielul lui Dumnezeu, care înlătură păcatul lumii” (Levitic 16; Evrei 9:24-28, Ioan 1:29, 36). Atunci, în calitate de Mare Preot, îi va învăța, ca și preoții israeliți

din vechime, pe oameni legea lui Dumnezeu, chiar și readucându-i pe cei morți la viață, pentru ca și ei să se poată bucura de foloasele lucrării sale preoțești: și astfel îi va conduce pe toți cei supuși pe calea adevărului și dreptății și îi va ridica, în fapt, din condiția lor păcătoasă și imperfectă a trupului, inimii, și minții, și, ca “mijlocitor între Dumnezeu și oameni (1 Timotei 2:3-6), îi va reconcilia cu Dumnezeu într-o condiție fără de păcat. Preoții de sub Isus, imitatorii lui credincioși, adevărata sa biserică, vor fi implicați împreună cu el în acest minister; și, astfel, ca preoți în ceruri și fără să ceară plată materială de la omenire pentru vreunul din serviciile lor, vor fi folosiți de marele Dumnezeu Iehova pentru a binecuvânta pe toți cei care supun din rândurile omenirii.

Scriptura mai spune și că “ei au trăit și au domnit cu Cristos o mie de ani”. Peste cine vor domni ei ca regi? Peste îngerii din ceruri? Nu, căci Iehova Dumnezeu este Regele lor suprem. Dar cine are atunci nevoie de un guvern perfect pentru a-i izbăvi de controlul ticălos al lui Satan și de păcat, boală, fapte rele, sărăci și moare, și pentru a le da o conducere dreaptă, și binecuvântări depline și lipsite de moarte aici, pe pământ? Isus ne-a învățat rugăciunea “Să vină împărăția ta” adică, să vină pentru popoarele de pe pământ, iar el și adevărata lui biserică vor elimina politica nedreaptă, egoistă și imperfectă, și le va da oamenilor un guvern drept. (Isaia 32:1; 9:6, 7). Ei îi vor învăța pe oameni voia lui Dumnezeu, și vor împlini cu credință voința lui, distrugând prin a doua moarte pe cei care, persistând în refuzul de a intra în armonie cu voința lui Dumnezeu, nu vor reuși să-și aibă numele scris în cartea vieții. Astfel, va fi împlinită rugăciunea: “Să se facă voia ta, precum în cer așa și pe pământ”

În cele din urmă, dacă nu vă alăturați adevăratei biserici, ce se va întâmpla. Logic, va trebui să deveniți supusul guvernului sau împărăției lui Cristos ce stă să vină, și va trebui să o slujiți cu credință și supunere. Va trebui să așteptați până ce ultimul membru al adevăratei biserici a lui Dumnezeu este instaurat în ceruri ca preot sub Cristos pentru a primi adevărata ispășire pentru păcatele voastre și împăcare cu Dumnezeu și readucere la asemănarea lui Dumnezeu, ca fiu uman al lui Dumnezeu. Dacă veți muri înainte ca acel glorios timp să se îplinească deplin, atunci, la timpul fixat de Dumnezeu va trebui să vă ridicați din mormânt împreună cu toți morții necreștini pentru ca să puteți trăi și bucura de toate binecuvântările pe care Dumnezeu le-a rezervat omenirii prin împărăția lui Cristos..

Scrisori de pe teren

IEHOVA ÎȘI FOLOSEȘTE MESAGERII

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

În numele adunării din Owen Sound, întrunită în sesiune de lucru seara trecută, mi s-a solicitat să încerc să vă transmit un semn al aprecierii noastre pentru licăririle de lumină pline de mare ajutor pe care le primim prin *Turnul de Veghe* în *fiecare număr*; toate sunt atât de folositoare și de instructive încât să alegem un articol ar însemna pur și simplu să facem o comparație și să eșuăm în a exprima dragostea pe care o avem pentru Iehova, acum că își folosește mesagerii credincioși de pe pământ pentru a ne dovedi ce Dumnezeu minunat este Iehova, cât de perfectă este întreaga lui lucrare, cât de înțelept este și cât de la timp face să îi fie împlinite profețiile.

Nu este minunat, Frate Rutherford, că Dumnezeu poate și chiar folosește doar câțiva oameni slabi de pe pământ pentru a împlini o lucrare atât de minunată, de proclamare a numelui său și aranjamentului său pentru binecuvântarea tuturor locuitorilor de pe pământ? Cu siguranță că face *toate* lucrurile bine!

Am citit toate cărțile voastre, toate în afară de ultima, *Profeția*, și o așteptăm cu nerăbdare și bucurie. Ne-am bucurat de articolele din *Turnul de Veghe* vreme de câțiva ani pentru un studiu de clasă, o dată în fiecare săptămână, și, pentru o scurtă vreme de două studii pe săptămână. Aceste articole principale din *Turnul de Veghe* par să fie măduva cărnii scopurilor lui Dumnezeu, ce acum sunt clarificate rămășiței sale ce încă se află pe pământ.

Fie care Regele regilor să continue să vă binecuvânteze, luminându-vă mintea cu Cuvântul său și dând energie mâinilor cu care scrieți, și celor care trudesc împreună cu voi, astfel încât toți cei ce doresc să poată păși în lumină cu voi. Nu, dragă frate, nu dorim să vă urmăm pe dvs., nici pe oricare alt om, ci dorim să pășim în lumină. Ne bucurăm, totuși, că Dumnezeu v-a folosit atât de vădit pentru a explica licăririle de lumină ce radiază de la tronul său, pentru a explica profeția sa scrisă înainte de a putea înțelege noi. Fie ca el să continue să-și arate binecuvântările față de voi.

ADUNARE DIN OWEN SOUND (Ontario)

J.A: MANNINO, *Secretar.*

DE LA O ASCULTĂTOARE DE RADIO

Judecătorului Rutherford.

DRAGĂ DOMNULE,

Am ascultat cu mare plăcere prelegerea dvs. (aș putea să o numesc chiar predică?) în această dimineață, și vă mulțumesc atât de mult. Mi-ați clarificat multe lucruri pe care nu le înțelegeam atât de bine înainte; și cred că aveți dreptate în ceea ce ați spus. Cum Dumnezeu călăuzindu-vă, cum v-ați putea înșela?

Sunt acum o femeie cu părul cărunt, și în toată viața mea nu am auzit o asemenea predică. Voi asculta și următoarea dimineață de duminică pentru a auzi ce aveți să ne spuneți despre înviere; și fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă aibă pururi în paza sa. O asemenea cântărire clară a lucrurilor și o asemenea judecată limpede nu pot veni de la un om obișnuit. Cu siguranță trăiți aproape de Dumnezeu, căci altfel nu ați putea vorbi așa cum vorbiți.

Cu respect,
Anonim, *Pennsylvania.*

CĂRȚI BINE PRIMITE DE ASCULTĂTORI

DRAGI FRAȚI

Vă scriem cu gândul de că veți aprecia câteva informații suplimentare cu privire la munca de la radio.

Tocmai am terminat de vestit în zona Goldsboro, N.C: (districtul de afaceri) care este acoperită de un post radio situat în Raleigh, iar rapoartele pe care le-am primit de la oameni ne-au adus, într-adevăr, satisfacții.

„Spuneți-i judecătorului Rutherford că mă îmi plac mult discursurile sale” a spus un om de afaceri important pe când ieșeam din magazinul său.”

„Eu și soția mea așteptăm cu nerăbdare să vină ora 10 duminică dimineața pentru a asculta programul *Turnului de Veghe*.”, a spus altul, pe când îmi dădea banii pentru cele 5 cărți cumpărate. „Am observat că de obicei spun câte ceva despre trimiterea de comenzi pentru acele predici. Sunt publicate unele din ele în cărți?” Un avocat a spus „Consider un privilegiu să am cărțile judecătorului în casa mea.”

Începem acum să înțelegem că radioul este cel ce deschide ușile distribuitorilor de cărți si servilor de clasă care lucrează aproape de Staten Island. Dar am mai observat încă un lucru: că programul *Turnului de Veghe* este pus pe canalul lor favorit, și niciodată programul local.

Ne rugăm pentru mai multă putere pentru voi în această ramură a serviciului, noi

PATRU DISTRIBUTORI DE CĂRȚI

BINECUVĂNTĂRI NEMĂSURATE

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Salutări în numele Împărăției. De multe ori am dorit să vă scriu, dar m-am abținut, știind cât de ocupat sunteți. Dar tocmai m-am întors de la „congresul nostru de serviciu” din Toronto. Cunosc adevărul doar de 6 ani, dar niciodată nu am fost atât de încântat ca la studiul despre Daniel, capitolul 12, pe care l-ați coordonat. Am crezut că numerele din *Turnul de Veghe* din ultimele luni au fost cele mai bune de până acum; dar se pare că Domnul toarnă atâtea binecuvântări peste unșii săi, încât slabele noastre trupuri fizice abia le mai pot cuprinde. Sunt hotărât prin grația sa să îmi arăt aprecierea mergând din casă în casă. Rugându-mă zilnic pentru dvs. și colaboratorii dvs. de la Betel, rămân,

În bucuriile Împărăției și serviciu,
G.H. Watcher, *Ontario*.

„TRĂGÂND ÎMPREUNĂ”

DRAGUL MEU FRATE RUTHERFORD,

Limbajul și cuvintele nu-mi sunt suficiente pentru a-mi exprima bucuria pe care am avut-o dimineața când, pe când vesteam, am intrat în case și v-am auzit vocea la radio. Oh, cât de entuziasmat am fost când le-am spus despre împărăție și timpurile glorioase pe care le avem în față! Ce privilegiu binecuvântat avem în fiecare duminică dimineața! Îmi amintește de o echipă bună de cai care trag împreună, dvs. predicând la radio iar noi vestind din casă în casă. Dorim să cooperăm mai deplin cu dvs.

Fratele dvs. iubitor prin grația lui,
WILBERT E. HOUSEMAN, *Ontario*.

NE BUCURĂM DE PRELEGerea DE DUMINICĂ

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Cu siguranță ne bucurăm de prelegerea dvs. de duminică dimineața, care sosește la noi prin stația radio din Hopkinsville (Kentucky). Am trăit atât de mult în Babilon, încât nu pot fi un judecător competent al multelor scripturi din care citați, dar citesc, studiez și mă rog să pot înțelege mai mult voința lui Dumnezeu.

Citesc *Turnul de Veghe* și *Vârsta de Aur*, și cred că sunt publicații minunate.

Îi mulțumim Domnului pentru oameni curajoși și îndrăzneți ca dvs., în această epocă a lumii.

Fie ca Iehova să continue să folosească munca dvs. umilă și neînfricată pentru gloria sa.

Al dvs., dornic să afle mai mult despre voința Domnului,

GEORGE T. SMITH, *Kentucky*.

de TURNUL VEGHERE

și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

1 FEBRUARIE 1930

Nr. 3

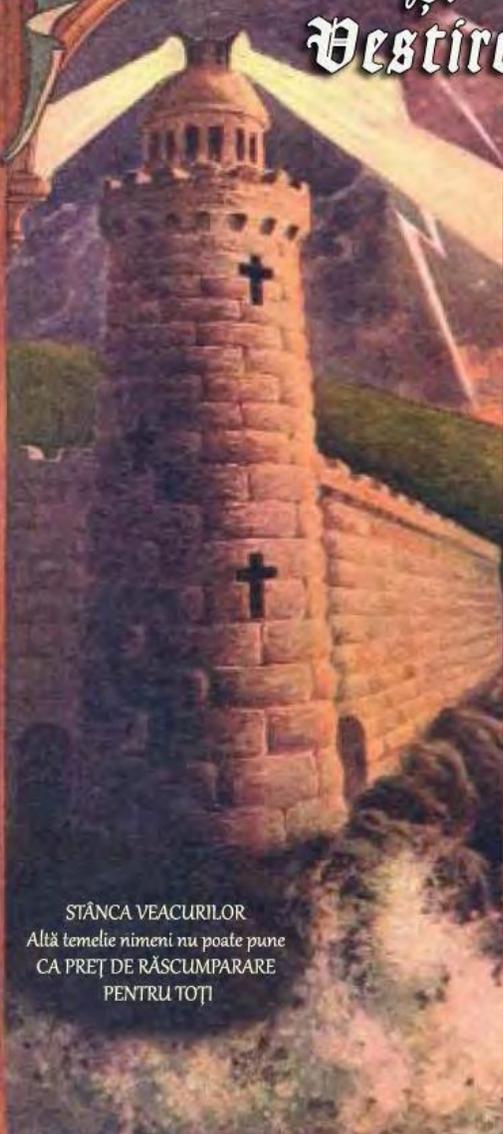
Cuprins:

CASA REGALĂ A LUI IEHOVA - part. a II-a - Pag. 23

CE SĂ FAC CA SĂ POT MOȘTENI VIAȚA VEȘNICĂ?
[Prelegere radiofonică de 40 de minute] - Pag. 35

NEMURIRE VS. VIAȚĂ VEȘNICĂ PE PĂMÂNT
[Prelegere radiofonică de 15 minute] - Pag. 35

SCRISORI - Pag. 38

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întâm plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lețiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupă, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfințele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbă Domnului – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei înșăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorioasă, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENTEI LUI CHRISTOS

Vol . LI

1 Februarie 1930

Nr 3

Casa regală a lui Dumnezeu

Aceștia vor face război cu Mielul, și Mielul îi va birui; pentru că este Domnul domnilor și Regele regilor; și cei ce sunt cu el sunt chemați, aleși și credincioși. – Apocalipsa 17:14

PARTEA a II-a

Iehova l-a înălțat pe Isus Cristos și i-a dat un nume deasupra întregii creații. Iehova l-a așezat pe tronul său, iar dușmanul Satan a fost izgonit din ceruri. Satan, care și-a devotat operațiunile lucrurilor ce țin de pământ, se pregătește pentru marea bătălie împotriva lui Cristos, Regele regilor. Cristos va fi victorios în acea luptă, în calitate de Reprezentant Principal al oștirilor lui Iehova. Cine va fi alături de el în bătălie și la victorie. Răspunsul său este: “Cei chemați, și aleși, și credincioși.” Pentru că acea oră crucială este aproape, rămășița are toate motivele să se aștepte la o viziune clarificată a lucrurilor ce țin de casa regală a lui Iehova. O viziune mai clară le va putea permite să înțeleagă de ce unii sunt atât de zeloși la proclamarea mesajului Regelui, iar alții nu au acel zel.

CHEMAREA

2. Cuvântul “chemare” folosit în textul ce va urma înseamnă o invitație. În mod necesar, trebuie ca toți cei care devin membrii ai casei regale să fie mai întâi chemați, sau invitați de cel care construiește acea casă. Acea casă este casa sau organizația lui Dumnezeu, și, drept urmare, chemarea trebuie să vină de la el. Atunci cine sunt chemați? Și cum sunt aceștia chemați? A fost Isus chemat sau invitat să fie Capul acestei case? Și, dacă este așa, când i-a fost dată această invitație. Dacă determinăm răspunsul scriptural la această întrebare, putem înțelege mai bine răspunsul și cu privire la ceilalți.

3. Casa regală este compusă exclusiv din creaturi spirituale de natură divină. Nimeni altcineva în afară de creaturile spirituale nu ar putea fi invitate să devină membri ai acelei case. Când Isus a mers la râul Iordan și i-a cerut lui Ioan să îl boteze, a primit oare atunci și chemarea? Această întrebare nu poate primi decât un răspuns negativ, căci Isus era atunci un om perfect, și, în această condiție, nu putea primi chemarea să fie Capul casei regale, și, ca să fim siguri, Dumnezeu nu îi putea face o invitație pe care nu o putea accepta. Atunci când a ajuns la Iordan, Isus s-a prezentat, s-a oferit lui Iehova, fiind de acord să facă voința lui Dumnezeu (Evr. 10:7). Este adevărat că Isus a făcut întotdeauna voia Tatălui său, dar în acel moment sosea ca un om perfect, care accepta să împlinească voința lui Dumnezeu în privința lui. Ca un om firesc, un om natural, carnal, nu ar fi putut să aprecieze pe deplin însemnătatea legământului prin jertfă; și, totuși, era firesc pentru el, ca Fiul iubit al Tatălui său, și îi făcea plăcere să facă voia Tatălui său, cu orice preț. El a coborât în apele Iordanului a fost cufundat în apă, și prin acea faptă a mărturisit public că s-a devotat deplin să facă orice i-ar încredința Dumnezeu. În lipsa unui cuvânt mai bun, vom numi această faptă a lui Isus „consacrare.” Când Isus s-a ridicat din apă, a „văzut spiritul coborând din cer ca un porumbel; și a rămas peste el.” Prin aceasta, Ioan l-a recunoscut pe Isus ca pe Fiul lui Dumnezeu (Ioan 1 :32, 34) Tot atunci a fost auzită o voce din ceruri, care a spus: „Acesta este Fiul meu, cel iubit, pe care l-am aprobat” (Matei 3:17) Acolo și atunci Isus a fost adus în existență sau

născut (din duh) de Tatăl său și s-a auzit clar aprobarea Tatălui său ca fiu al Său, de care era mulțumit. Aceasta a fost chiar primul moment în care Isus ar fi putut fi invitat sau chemat în locul ceresc.

4. A fost el, totuși, chemat în acel moment, sau chemarea a avut loc mai târziu? După botezul său, Isus a fost „(con)dus de spirit (puterea lui Dumnezeu) în pustiu” (Matei 4:1) și „cerurile i s-au deschis” și i s-a dat, începând cu acel moment, cunoaștere despre lucrurile ce țin de felul în care Dumnezeu își alege casa regală.

5. În perioada de 40 de zile ce a urmat, Isus postea în munți, și este firesc să conchidem că studia cuvântul Domnului pe care îl cunoștea bine, și era în comuniune cu Iehova, Tatăl său. Acesta pare să fie, în mod logic și rațional, timpul când chemarea sau invitația a fost lansată către Isus, chemarea de a deveni Capul casei regale a lui Iehova. După acest eveniment, a declarat că Tatăl său a făcut un legământ cu el pentru a-i da împărăția. La încheierea postului de 40 de zile, lui Satan i s-a îngăduit să-i aștearnă mari ispite în față lui Cristos. Satan știa, în mod aproape sigur, că Isus era pe atunci Fiul lui Dumnezeu, căruia i se pusese înainte sau oferise înalta chemarea a împărăției. Este scris că „atunci când el (Dumnezeu) îl aduce din nou pe Întâiul său născut în lume, zice: Toți îngerii lui Dumnezeu să se închine lui!” (Evrei 1:6) Deși Satan nu era unul dintre îngerii lui Dumnezeu, totuși, fiind o ființă spirituală, probabil că cunoștea această poruncă dată îngerilor lui Dumnezeu. Trebuia să fi știu și că Dumnezeu l-a invitat pe Isus în cel mai înalt loc. Tentația pe care Satan i-a pus-o în față lui Isus indică faptul că Satan înțelesese că Isus a primit promisiunea împărăției și a vieții veșnice. El l-a ispitit pe Isus să își folosească puterea divină într-un fel potrivit voinței lui Dumnezeu. Isus a refuzat și l-a respins pe Satan, iar atunci Satan s-a oferit să abdice de la poziția sa, de Dumnezeu al acestei lumi, și să i cedeze lui Isus toate regatele acestei lumi cu o singură condiție, și anume ca Isus să i se închine. Poziția fermă pe care Isus a luat-o împotriva lui Satan arată că Isus a primit chemarea și a acceptat-o și era hotărât să-și păstreze neclintit legământul.

6. Mărturia apostolului Pavel este: „Care, pentru bucuria care-i era pusă înainte, a suportat crucea, disprețuind rușinea, și s-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu.” (Evrei 12:2) Cu siguranță, această perioadă este aceea când lui Isus i s-a făcut chemarea iar el a răspuns la ea, când Isus a văzut că trebuie să moară pe stâlpul de tortură, dar era dornic să le îndure cu bucurie pe toate. Momentul botezului său în Iordan nu putea să fie perioada potrivită, căci abia după botez cerurile i s-au deschis. Concluzia pe care nu o putem refuza este că Isus nu a primit chemarea de a fi Capul casei lui Dumnezeu înainte de a se afla în pustiu. Dacă această concluzie este cea corectă, atunci stabilește și regula că chemarea celor invitați în Împărăție are loc după ce aceștia sunt aduși în existență sau născuți ca fii ai lui Dumnezeu. Aceia care vor fi membrii casei regale trebuie să meargă pe urmele lui Isus și să o ia pe o aceeași cale pe care a mers și el (1 Petru 2:21) Nimeni, deci, nu poate fi chemat înainte de a deveni o nouă ființă, o nouă creatură și de a fi născut ca fiu al lui Dumnezeu.

7. Mai mult, Scripturile declară că chemarea este înaltă, cerească (Evrei 3:1; Filipeni 3:14) Nici un om nu ar putea primi sau accepta această chemare, și, din moment ce Dumnezeu nu ar invita o ființă să facă ceva imposibil pentru ea, trebuie să conchidem că acea chemare se îndreaptă către cei care au fost născuți din spirit, de către Dumnezeu, ca o noi creaturi.

8. Pavel, vorbind despre membrii noii creații care au fost aduși în existență ca fii ai lui Dumnezeu, a spus că acesta le-a dat aceleași îndatoriri ca un tată copiilor săi, și apoi adaugă: “Ca să umblați într-un mod demn de Dumnezeu, care v-a chemat [invitat] la regatul [casa regală] și la gloria sa.” (1 Tesaloniceni 2:12) Doar o ființă nouă poate primi o asemenea chemare; căci nu pare deloc rațional ca Dumnezeu să înscrie arbitrat într-o cursă pentru premiul înalte chemări pe oricine, chiar și dacă aceștia nu îl cunosc, și să fără să le dea șansa de a accepta sau respinge chemarea.

9. “Pruncul” în Isus Cristos, omul pe care îl numim “Laudă”, a învățat în și prin Cuvântul lui Dumnezeu că există o chemare cerească. Cunoașterea aceluia fapt trebuie să fie șansa sa de a accepta chemarea. Dacă Isus trebuie să primească mai întâi cunoaștere, niște informații înainte de a accepta chemarea, aceeași regulă trebuie să fie adevărată și cu privire la toți cei care sunt chemați. Această concluzie este puternic sprijinită de cuvintele lui Petru. El se adresează tuturor aceluia care “au dobândit o (prețioasă) credință cu noi”. Apoi spune că lucrurile cerești, înalte, sunt puse înaintea

ființelor noi “prin cunoștința celui ce ne-a chemat la glorie și virtute” Apoi le spune acestor fii ai lui Dumnezeu ce li se cere pentru a se asigura de chemarea și alegerea lor. (2 Petru 1:2-10) Aceasta arată că noua creatură trebuie să aibă niște cunoștințe despre înalta chemare a împărăției sau a casei regale, și că trebuie să o accepte înainte de a fi ales.

CINE RĂSPUNDE CHEMĂRII

10. Tronul este folosit ca un simbol care îi reprezintă pe toți cei care domnesc cu Isus Cristos și care sunt, prin urmare, membri ai casei regale (sau “de domnie”) a lui Iehova. Ei sunt cei ce vor fi biruitori și vor fi așezați cu Isus pe tronul său (Apoc. 3:21) Aceștia sunt cei cărora li se acordă privilegiul de a domni peste națiuni (Apoc. 2:26, 27) Membrii ai casei regale trebuie să fie cei care “au fost decapitați pentru mărturia pe care au depus-o despre Isus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu.”, care nu se închină fiarei, nici imaginii ei, și care nu au semnul fiarei în frunte sau pe mâini. Despre ei, se spune aceasta: “Și au trăit și au domnit cu Cristos o mie de ani”. Așa sunt cei despre care Domnul declară că “vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos și vor domni ca regi cu el în cei o mie de ani.” (Apoc. 20:4-6) Există o singură concluzie pe care o putem trage din scripturile de mai sus, și anume că există două clase de creaturi care sunt născute sau aduse în viață prin cuvântul lui Dumnezeu, una dintre ele fiind alcătuită din cei care sunt biruitori și sunt făcuți membri ai casei regale, iar cealaltă alcătuită din cei care trăiesc ca ființe spirituale, dar nu sunt făcuți membri ai casei regale. Clasa din urmă este numită “marea mulțime”, și “de aceea stau înaintea tronului lui Dumnezeu, și-l slujesc”. (Apoc. 7:9, 15) Astfel, este sigur că aceștia nu sunt membri ai casei regale.

11. Examinând acum faptele, așa cum apar, este destul de evident că acum se află pe pământ un număr mare de persoane care au intrat într-un legământ cu Dumnezeu pentru a-i împlini voința, care încă arată credință în Dumnezeu și Isus Cristos, și care nu au, cu toate acestea, zelul specific celor din casa Domnului (Ps. 69:9) Mulți dintre cei ce alcătuiesc această clasă sunt menționați în scripturi ca “prizonieri” și se află în organizația cunoscută ca biserica obștească, convențională. Probabil că există și un număr mare (de oameni care aparțin acestei clase) și în afara acestei biserici. Ei nu s-au gândit să-l părăsească pe Domnul, dar se țin cu putere de Cristos ca Răscumpărător al lor. Un număr destul de mare dintre aceștia au cunoștințe despre scopul lui Dumnezeu, dar totuși nu arată nici un entuziasm față de Rege, pentru justificarea numelui lui Iehova și pentru împărăție. Trebuie să fie un motiv pentru aceasta; nu am putea o găsi oare o explicație pentru acest lucru legată de chemarea la lucrurile înalte? Dacă aceștia nu au fost niciodată chemați, sau au fost chemați și nu au răspuns chemării, este clar că nu ar fi putut fi aleși de Domnul, și, deci, nu ar fi putut niciodată să se numere între credincioșii care vor alcătui casa regală. Nu are rost să spunem că toți sunt chemați la timpul justificării, căci doar aceia care sunt născuți ca ființe spirituale pot fi chemați și accepta chemarea. Trebuie să avem mereu în gând că aceasta este o “chemare sfântă” și pentru viață veșnică. (2 Tim. 1:9; 1 Tim 6:12) Pare clar din ce arată scripturile că asemenea creaturi trebuie să aibă cunoștințe despre acea chemare, sau invitație, înainte de a o accepta, și că acea cunoaștere nu este obținută înainte ca ei să fie născuți ca fii ai lui Dumnezeu.

12. Este scris: “Este un singur corp și un singur spirit, așa cum voi sunteți chemați într-o singură speranță a chemării voastre.” Aceste cuvinte nu se adresează omului firesc, ci acelor care sunt aduși în existență ca fii ai lui Dumnezeu. Concluzia spre care ne poartă aceste cuvinte trebuie să fie că Dumnezeu nu are două vocații la care îi cheamă pe fii săi, ci doar una. Tot în legătură cu aceasta, apostolul îi îndeamnă pe cei ce îl urmează pe Isus să “umble într-un mod demn de vocația cu care sunteți chemați.”, adică statutul de membri ai casei regale. Cuvintele sale înseamnă că Dumnezeu îi alege pe membrii casei regale, iar chemarea sau invitația se referă doar la acest lucru; singura speranță a celor aleși este statutul de membri ai acelei case regale, și nici un unul dintre cei născuți din spirit nu are dreptul sau privilegiul de a aspira la orice în afară de aceasta. Textul nici măcar nu spune că toți ar fi chemați sau invitați, dar se poate deduce din limbajul folosit că această chemare se îndreaptă doar către cei născuți din spirit, căci nu există nici o dovadă că cei chemați răspund la chemare sau o acceptă. Faptele cunoscute sprijină concluzia că aceia care vor alcătui

marea mulțime nu au răspuns niciodată la chemare, pentru că nu arată nimic din zelul sau entuziasmul care îi distinge pe cei care caută stăruitor răsplata înaltei chemări.

13. Dumnezeu nu ar înscrie întâmplător pe nimeni în cursa pentru premiu, pentru că dacă ar proceda așa, nu ar fi conform, nu ar fi potrivit cu chemarea. Isus a rostit cuvintele solemne: “Mulți [născuți din spirit] sunt chemați [primesc invitația], dar puțini [răspund invitației și se califică] sunt aleși.” (Mat. 20:16; 22:14) Ei nu au putut fi aleși dacă nu au răspuns chemării, iar acest lucru ridică întrebarea dacă aceia ce vor alcătui marea mulțime au fost sau nu vreodată în cursa pentru premiul înaltei chemări. Dacă cineva este adus pe lume, s-au născut sau ca fiu al lui Dumnezeu și primește chemarea, dar nu o acceptă sau nu îi răspunde, nu poate fi în rândul celor din care se aleg membrii casei regale a lui Dumnezeu.

DOI ȚAPI

14. În legătură cu aceasta, putem să luăm în considerare ceremonialul îndeplinit într-o Zi tipică a Ispășirii. Această ceremonie prefigura ceva legat de selectarea membrilor casei regale a lui Dumnezeu (Evr. 10:1) Se alegeau doi țapi de către marele preot, pentru a fi folosiți da jertfă de ispășire a păcatelor. “(Aaron) Să ia din partea adunării fiilor lui Israel doi țapi ca ofrandă pentru păcat.” Acești țapi, când au fost luați, trebuie să fi simbolizat aceeași clasă de persoane, altfel ar fi fost imposibil ca ei să reprezinte persoane de un statut egal înaintea Domnului. În loc să spunem că acești țapi îi reprezentau doar pe cei justificați, nu ar fi mai potrivit să spunem că îi reprezentau pe toți cei justificați din rândul celor născuți din spirit, adică, pe toți cei născuți ca fii ai lui Dumnezeu? “Să ia cei doi țapi și să-i prezinte înaintea Domnului, la ușa cortului întâlnirii. Aaron să tragă la sorți pentru cei doi țapi, un sort pentru Domnul și celălalt sort pentru țapul ispășitor.” – Levitic 16:7,8.

15. Amândoi țapii trebuie să fi reprezentat aceeași clasă de persoane atunci când marele preot i-a pus înaintea Domnului, căci altfel nu ar mai fi fost nevoie de aruncarea sorților. Unul dintre țapi era apoi oferit ca o jertfă pentru păcate. Aruncarea sorților de către preot hotăra care dintre ei va fi oferit în acest fel, și dovedește faptul că Dumnezeu nu determină în mod arbitrar cine va fi ales ca membru al casei regale. Aruncarea sorților indica faptul că, în acel moment, cei doi țapi reprezentau aceeași clasă de persoane sau creaturi, care aveau un statut egal înaintea Domnului. Faptul că unul dintre sorți era pentru Domnul, iar celălalt pentru țapul ispășitor dovedește faptul că, din la acel moment, acești fii născuți ai lui Dumnezeu, aveau să fie împărțiți în două clase, dar că Domnul nu va determina el însuși, în mod arbitrar în ce clasă va fi fiecare. Aceasta pare să reprezinte foarte bine faptul că amândouă clasele primesc chemarea, dar numai una răspunde la ea.

16. Astfel, este clarificat faptul că nimeni nu poate să facă parte din casa regală dacă nu este un adevărat urmaș al lui Isus Cristos. “Căci la aceasta ați fost chemați, fiindcă și Cristos a suferit pentru voi, lăsându-ne un exemplu, ca să călcați pe urmele lui.” (1 Pet. 2:21) Exprimarea din versetul de mai sus arată clar că aceia care acceptă chemarea și continuă trebuie să sufere cu Isus Cristos. A suferi cu Isus Cristos este condiția ce precede domnia alături de el (2 Tim. 2:12). Asemenea suferință alături de Cristos este cea despre care Pavel declară că se bucură să o îndure, să ia parte la ea. (Col. 1:24) Cei care suferă astfel sunt oferiți ca parte a jertfei lui Isus Cristos, și au fost prefigurați în mod clar de țapul Domnului. Cei din marea mulțime nu suferă cu Cristos, și deci nu pot domni cu el. Aruncarea sorților pentru cei doi țapi spune, deci, în mod simbolic că 'toți cei născuți din spirit, atunci când sunt aduși în existență ca fii ai lui Dumnezeu au un drept egal de a auzi și a răspunde la chemare, dar sunt mulți chemați în acest fel care nu dau ascultare chemării și nu se străduiesc să îi împlinescă cerințele.'

17. După aruncarea sorților marele preot jertfea țapul Domnului. ” Și Aaron să aducă țapul căzut la sorți pentru Domnul și să-l aducă jertfă pentru păcat. Apoi să înjunghie țapul prezentat ca jertfă pentru păcat care este pentru popor, să aducă sângele lui după perdea și să facă cu sângele lui așa cum a făcut cu sângele taurului: să stropească cu el spre scaunului milei, și înaintea scaunului milei.” – Lev. 16:9,15.

18. Țapul jertfit era cel pe care căzuseră sorții Domnului. Însă acei sorți ar fi putut să cadă și pe celălalt țap. De aceea, concluzie evidentă este că, atunci când erau prezentați de către marele preot înaintea Domnului, ambii țapi îi reprezentau pe toți cei născuți de spirit, dintre care o parte

sunt oferiți de Domnul ca parte a jertfei sale, iar cei mai mulți dintre ei sunt nevoiți să sufere. Această concluzie este susținută și de faptul că, după oferirea șaupului Domnului ca jertfă, șaupul ispășitor era trimis în pustiu, simbolizând astfel clasa celor care sunt forțați să treacă prin marele necaz și reușesc să îi supraviețuiască datorită credinței lor în Cristos și în Dumnezeu și obțin aprobarea Domnului, care este simbolizată de faptul că robele lor sunt înălbite. (Apoc. 7:14) Singura concluzie rezonabilă este că toți cei născuți din nou sunt fii ai lui Dumnezeu și sunt chemați; că unii ascultă și răspund acelei chemări și intră apoi în cursa pentru premiul înaltei chemări, iar un mare număr dintre aceștia nu aud chemarea și nu răspund la ea, astfel că nu pot deveni niciodată membri ai casei regale a lui Dumnezeu.

19. Ca un fapt în plus în sprijinul acestei concluzii, putem analiza și cuvintele apostolului. Adresându-se fiilor născuți ai lui Dumnezeu, Pavel îi numește frați. Nu i-ar fi numit astfel dacă aceștia nu ar fi fost născuți din nou ca fii ai lui Dumnezeu. Trebuie să fi fost atunci și unii dintre frați săi care nu au răspuns acestei chemări. Aceștia nu au arătat aprecierea cuvenită pentru privilegiul care le fusese pus în față. De aceea, Pavel le spune: ” Vă implor deci, fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, să vă prezentați corpurile ca o jertfă vie, sfântă și acceptabilă lui Dumnezeu, care este un serviciu rațional”. (Rom. 12:1) Cei cărora le vorbește el fuseseră născuți din nou și erau indiferenți la marea perspectivă care li se oferea. Ei primiseră o anumită cunoștință privitoare la înalta chemare și de aceea primiseră și invitația, iar Pavel îi imploră să răspundă la aceasta și să îndeplinească cerințele prezentându-se pe deplin ca o jertfă vie și împlinind serviciul rezonabil care le fusese pus în față. Apoi, el adaugă: ” Nu vă mai conformați acestei lumi, ci fiți transformați prin înnoirea minții voastre, ca să puteți dovedi care este voința cea bună, acceptabilă și perfectă a lui Dumnezeu.” – Rom. 12:2

20. Este astfel cât se poate de potrivit să întrebăm: Cum ar putea o creatură nouă născută din spirit să se conformeze acestei lumi? Răspunsul este: Acordându-și ajutorul, influența, sprijinul și serviciul lucrurilor acestei lumi, cum ar fi reformelor sociale și politice, precum și depunând alte eforturi asemănătoare pentru a face lumea un loc potrivit în care să trăiască. Exact acest lucru îl fac și o mare mulțime de preținși urmași ai lui Cristos. Ei au manifestat un anume zel, însă nu potrivit cunoștinței din Cuvântul lui Dumnezeu. Zelul acestora a fost folosit pentru orice altceva în afară de casa regală a Domnului. Ei au căutat să aducă împărăția contrar felului în care spune Domnul că trebuie să se facă acest lucru.

21. Atunci când cineva acceptă chemarea împărăției lui Dumnezeu și i se devotază, acesta devine o țință pentru lume și trebuie să sufere deoarece refuză să se conformeze acestei lumi. Ca fiu al lui Dumnezeu, va urma o cale plină de zel și curaj pentru Domnul. Omul caută ceea ce iubește, iar acum, atenția sa trebuie să fie ațintită asupra lucrurilor de sus; nu trebuie să caute să reformeze lumea, ci să caute să facă voința lui Dumnezeu. (Col. 3:2) Vorbindu-le discipolilor săi despre împărăție, Isus a spus: ” Pentru că, unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră. Mijlocul să vă fie încins și luminile aprinse.” (Luca 12:34,35) Astfel, el arată că cei ce iubesc împărăția lui Dumnezeu au mințile ațintite asupra ei și devin servi ai ei.

22. Ca o dovadă în plus a faptului că această chemare le este adresată celor născuți de spirit, să dăm atenție cuvintelor profetului lui Dumnezeu: ” Ascultă, fiică, vezi și pleacă-ți urechea! Uită poporul și casa tatălui tău!” (Ps. 45:10) Iehova este Tatăl, iar cei ce sunt născuți sau aduși în existență de ei sunt văzuți ca fiice ale Domnului. Isus s-a referit la aceștia ca ’fiicele Sionului, care este mama noastră, a tuturor.’ (Ioan 12:15; Gal. 4:26); evident că aceștia sunt numiți fiice deoarece ei sunt cei ce trebuie să fie luați ca Mireasă a lui Cristos. Cuvintele profetului li se adresează acestor membri născuți de spirit: ”Ascultă, fiică”. Acestea reprezintă foarte bine chemarea, sau invitație. Apoi, profetul adaugă: ”Vezi și pleacă-ți urechea!” Aceste cuvinte par să fie ca și cum ar spune: Chemarea vă este acum pusă înainte. Gândiți-vă și hotărâți ce veți face! ”Pleacă-ți urechea” pare să însemne: Ți se cere acum să arăți ’ascultarea credinței’ prin spiritul și îndurarea lui Dumnezeu. (Gal. 3:5) Dacă aceștia arată ascultarea credinței, ei vor răspunde chemării sau invitației. Sfatul următor al profetului este acesta: ’Dacă răspundeți acestei chemări, trebuie să uitați sau să lăsați în urma voastră lucrurile din această lume și să vă devotați lui Dumnezeu și Regelui său’. Apoi se arată că cei ce răspund chemării și sunt aleși și progresează în credință sunt cei pe care îi dorește

Regele: "Astfel regele va dori frumusețea ta; pentru că el este Domnul tău, de aceea închină-te lui."
– Ps. 45:11

23. În această a doua scrisoare, Petru face o distincție clară între cele două clase care sunt compuse din cei ce sunt născuți din nou ca fii ai lui Dumnezeu. El le adresează aceste cuvinte "celor care au obținut o credință prețioasă asemănătoare cu noi prin dreptatea Dumnezeului și Salvatorului nostru Isus Cristos." Fără îndoială că aceste cuvinte le sunt adresate celor care au răspuns chemării. Nu toți cei născuți din nou au "o credință prețioasă asemănătoare" cu cea a apostolului. Unii au mult mai puțină credință. Apoi apostolul adaugă că Dumnezeu i-a chemat la glorie și virtute pe el și pe alții cu o credință prețioasă asemănătoare și că Dumnezeu, prin îndurarea și puterea sa, a furnizat pentru aceștia toate lucrurile care aparțin vieții și dreptății. Este necesar ca aceste cuvinte ale apostolului să limiteze clasa descrisă celor ce vor face parte din familia regală. Iehova promite cele mai minunate dintre aceste binecuvântări, spune apostolul, și pentru aceasta mulți dintre cei cărora li se fac promisiunile "pot deveni părtași ai naturii divine", ceea ce trebuie să însemne că ei pot fi ca Isus Cristos și să domnească împreună cu el. Apostolul spune apoi condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cei ce vor primi în cele din urmă aceste minunate binecuvântări. (2 Pet. 1:1-8) Fără îndoială că cei menționați de apostol și pe care îi sfătuiește el să îndeplinească aceste condiții sunt cei ce au fost 'chemați la glorie' și care au acceptat chemarea și au răspuns la ea.

24. După ce le spune că trebuie să adauge la credința lor virtute, cunoștință, stăpânire de sine, răbdare, bunătate și iubire frățească, el le spune: "Dacă faceți aceste lucruri, nu veți cădea niciodată." (2 Pet. 1:10) Este clar că aceasta este clasa ce constituie casa regală. În context, apostolul descrie o altă clasă când spune: "Dar cui îi lipsesc aceste lucruri este orb, și nu poate să vadă și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate". – 2 Pet. 1:9

25. Cei menționați în acest ultim verset sunt cu siguranță cei născuți de spirit, însă apostolul nu li se adresează lor. El îi spune celeilalte clase care este problema celor mai puțin favoriți. Cuvintele sale nu indică ideea că cei descriși ca fiind orbi au acceptat vreodată chemarea sau că ar fi răspuns la ea. El arată limpede că ei au fost cândva "curățați de vechile (lor) păcate". Ei au fost purificați astfel atunci când au fost justificați și născuți din nou ca fii ai lui Dumnezeu, și deoarece el menționează cealaltă clasă ca răspunzând chemării, este evident că această clasă nu răspunde. Deși au fost născuți din nou ca fii ai lui Dumnezeu, ei sunt orbi, goi și neroditori, iar din această clasă este compusă și marea mulțime. Deoarece sunt orbi la adevăr, profetul spune că ei sunt cei ce "stau în întuneric și în umbra morții, (și) fiind legați și asupriți", deoarece ei au nesocotit sfatul Celui Preaînalt, nu au răspuns chemării și nu s-au calificat. Apoi, în necazul lor, ei strigă către Domnul iar el îi salvează. (Ps. 107:9-14) Aceștia sunt captivii "sortiți morții". (Ps. 79:8-13) Fiind născuți din nou ca fii ai lui Dumnezeu, se poate ca ei să fi răspuns chemării și să li se fi permis să moară în felul simbolizat de jertfirea țapului Domnului, dar sorții lor au arătat altceva căci ei nu au răspuns invitației și trebuie să moară și să treacă prin marea necaz.

26. Toate versetele legate de acest subiect tind să demonstreze că cei ce vor compune marea mulțime nu au răspuns niciodată chemării, ci s-au mulțumit să opună cât mai puțină rezistență sau să se bizuie cu încredere pe speranța că Dumnezeu le va aduce o salvare cerească și că principala lor menire pe pământ este să se pregătească pentru acea salvare. Ei nu au manifestat niciodată zel pentru împărăție și nu au depus nici un efort pentru a glorifica numele lui Iehova și nu avem nici o dovadă că au fost în cursa pentru premiul înaltei chemări la casa regală a lui Dumnezeu.

27. Pe scurt, concluzia este aceasta: Isus a fost născut din nou și identificat ca Fiu al lui Dumnezeu la botezul său; după aceea, când era în pustiu, el a primit invitația sau chemarea de a fi capul casei regale, a acceptat-o și a fost pus la încercare; nimeni nu este chemat să fie membru al casei regale sau la înalta chemare în afară de creaturile născute de spirit; chemarea este pusă înaintea tuturor celor ce sunt născuți din nou ca fii ai lui Dumnezeu; puțini răspund chemării și sunt aleși, în timp ce mulți nu răspund niciodată chemării. Potrivit *Versiunii Revizuite*, este scris: "El, potrivit voinței sale, ne-a adus în existență prin cuvântul adevărului, ca să fim un fel de întâi roade dintre creaturile sale." (Iac. 1:18, *R.V.*) Adăugați la aceasta cuvintele lui Pavel potrivit cărora Dumnezeu are o singură menire la care i-a chemat pe fiii săi, iar aceștia "sunt chemați la o singură speranță". (Ef. 4:1-4) Adăugați la acestea și cuvintele lui Petru: "Fiindcă puterea sa divină ne-a dat toate lucrurile care țin de viață și evlavie, prin cunoașterea celui care ne-a chemat la glorie și

virtute.” (2 Pet. 1:3); și faptul că Petru afirmă că cei ce sunt orbi și nu pot vedea departe și faptul că sunt unii care răspund chemării și mulți alții care nu o fac, iar aceste versete sunt în armonie perfectă cu cuvintele lui Isus potrivit cărora ”mulți sunt chemați, puțini sunt aleși”. (Mat. 22:14) Cuvintele lui Isus arată că cei ce vor face parte din casa regală nu numai că sunt chemați, ci ei sunt și aleși și se dovedesc credincioși. Acum să analizăm cum sunt aleși cei ce răspund acestei chemări și care este dovada că aceștia au fost aleși.

(*va urma*)

Întrebări pentru studiu

P 1. Ce pași s-au făcut deja pentru îndepărtarea stăpânirii lui Satan și stabilirea lumii noi? De ce le-a dat Iehova în prezent servilor săi o viziune mai clară asupra lucrurilor ce aparțin casei sale regale?

P 2. Ce înseamnă cuvântul ”chemare” folosit aici? De unde vine chemarea și de ce?

P 3. Din ce clasă de creaturi este compusă casa regală a lui Iehova? Explicați dacă Isus a primit chemarea la Iordan. Ce s-a petrecut atunci?

P 4,5. Relatați ce a urmat după evenimentul de la Iordan și identificați chemarea și ungerea lui Isus.

P 6. Atunci când i-a fost pusă chemarea înaintea lui Isus? Când a înțeles el că viața sa se va sfârși pe stâlp? Ce se indică aici referitor la momentul când le este prezentată chemarea tuturor celor ce sunt invitați în împărăție?

P 7-9. Chemarea este o invitație la ce? Arătați cărei clase de creaturi i se va da această chemare. Ce trebuie să știe membrii ei pentru a putea discerne și accepta invitația?

P 10. Arătați de ce se distinge clasa domnitoare de o clasă care va servi înaintea tronului.

P 11. Identificați clasa ”captivilor”. Explicați dacă aceștia au fost chemați și aleși.

P 12. Explicați chemarea menționată în Efeseni 4:4 și dacă mai este o altă chemare și menire pe lângă aceasta. Ce înseamnă a ”umbla demni de menirea pentru care ați fost chemați”? au primit chemarea cerească toți cei născuți de spirit?

P 13. Ce voia Isus să spună când a spus că ”mulți sunt chemați, puțini sunt aleși”?

P 14,15. Descrieți alegerea țapului pentru oferirea ca jertfă pentru păcat în ziua tipică a ispășirii și explicați ce simboliza fiecare procedură în parte.

P 16. Ce se petrecea după aruncarea sorților și se simboliza prin acest lucru?

P 17,18. Ambii țapi erau la fel de acceptabili pentru a fi jertfiți atunci când erau prezentați înaintea Domnului. Unul devenea țapul Domnului și era jertfit, iar celălalt, țapul ispășirii, era trimis în pustiu. Arătați ce se întâmplă ce împlinire a acestor prefigurări.

P 19. Cărei clase de persoane se adresează cuvintele lui Pavel consemnate în Romani 12:1? Ce voia el să spună aici?

P 20-22. Aplicați cuvintele lui Pavel, ”nu vă conformați acestei lumi”. De ce au ”frații” nevoie de acest sfat? Arătați în ce fel sunt aceste cuvinte legate de cele consemnate în Luca 12:34,35. Arătați cum sunt acestea în armonie cu pasajul din Psalmul 45:10,11.

P 23,24. De ce se adresează apostolul Pavel ”celor care au obținut o credință prețioasă ca a noastră”? Ce spune el aici că este necesar să facă cei ce vor să își facă chemarea și alegerea sigure?

P 25. Ce spune el despre cei cărora la lipsesc aceste lucruri? Ce indică Scripturile despre partea acestei clase din urmă? Cine sunt ”captivii” și cei ”sortiți morții”?

P 26. Care a fost și este atitudinea celor ce compun marea mulțime?

P 27. Rezumați după cum urmează:

(a) Ce s-a întâmplat când era Isus la Iordan? Dar în pustiu?

(b) Cine sunt cei chemați să fie membri ai casei regale a lui Iehova?

(c) Cine sunt cei aleși și unși?

(d) Cine sunt cei chemați, dar nu și aleși? Care este partea lor?

(e) Cine va avea în final aprobarea lui Iehova și vor fi ”părtași la natura divină” ca membri ai casei regale a lui Dumnezeu?

Ce să fac ca să pot moșteni viața veșnică?

[Prelegere radiofonică de 40 de minute]

Textul ales pentru studiu în acest moment este un fragment dintr-o relatare găsită în capitolul 10 din Marcu, versetele 17-31, și pentru că acele versete conțin un răspuns la întrebarea pe care tânărul a pus-o, o întrebare de interes vital pentru toți, vom cita mai jos întregul pasaj:

„Și, pe când ieșea ca să-și continue drumul, un om a alergat și îngenuncheat înaintea lui, și l-a întrebat: Bunule Stăpân, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?”

Isus i-a zis: De ce mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât unul, adică, Dumnezeu. Cunoști poruncile: Să nu comiți adulter, Să nu ucizi, Să nu furi", Să nu depui mărturie mincinoasă, Să nu înșeli", Onorează-i pe tatăl tău și pe mama ta. Și el a răspuns și i-a zis: Stăpâne, toate acestea le-am păzit din tinerețea mea.

Apoi Isus privindu-l, l-a iubit, și i-a zis: Un îți lipsește: Du-te, vinde ce ai și dă-le săracilor și vei avea comoară în cer; și vino, ia-ți crucea și urmează-mă! Și el s-a întristat când a auzit asta și a plecat mâhnit, căci avea mari averi.

Și Isus s-a uitat înapoi, și le-a zis discipolilor săi: Cât de greu va fi pentru cei care au bogății între în regatul lui Dumnezeu! Dar discipolii au rămas uimiți de cuvintele sale. Atunci Isus le-a zis din nou: Copii, cât de greu este să pentru cei ce se încred în bogății să intre în împărăția lui Dumnezeu! Este mai ușor pentru o cămilă să treacă prin urechea unui ac decât pentru un bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu.

Ei au fost uluiți peste măsură, spunând între ei înșiși: Atunci cine poate fi salvat? Uitându-se la ei, Isus a zis: La oameni, lucrul acesta este imposibil, dar nu și la Dumnezeu; căci la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile.

Atunci Petru i-a zis: Iată, noi am lăsat totul și te-am urmat. Isus a răspuns și a zis: Adevărat vă spun că nu este nimeni care a lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau soție, sau copii, sau ogoare pentru mine și pentru evanghelie și care să nu primească însutit acum, în acest timp, case și frați și surori și mame și copii și ogoare, împreună cu persecuții, iar în lumea viitoare, viață veșnică”.

Câteva principii sunt stabilite aici pentru noi:

Supunerea la poruncile lui Dumnezeu pe cât de bine putem.

Trecerea bunurilor pământești pe un plan secund în inima noastră.

Urmarea lui Isus, Mielul lui Dumnezeu.

Putem stabili ca fiind sigur că nimeni dintre cei care nu recunosc aceste principii, și, mai devreme sau mai târziu, aderă la ele, nu va avea viață veșnică. Cu siguranță că nu există nici un motiv pentru care cineva să-și pună interesele personale mai presus de ale semenilor săi, și nu există nici un motiv pentru care cineva să refuze să îl urmeze pe cel pe care Dumnezeu l-a uns Salvatorul lumii, și călăuza pe drumul către viața veșnică.

Isus a mai fost întrebat și un alt lucru, și anume cum poate fi obținută viața veșnică. Relatarea se află în capitolul 10 din Luca, începând cu versetul 25. Cităm:

“Și, iată, un anumit legiuitor s-a ridicat și l-a ispitit, spunând: Stăpâne, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică? El i-a zis: Ce este scris în Lege? Cum citești? Răspunzând, el a zis: ""Să-l iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată forța ta și cu toată mintea ta și pe aproapele tău ca pe tine însuși. El i-a zis: Ai răspuns corect. Fă așa și vei trăi”.

În această relatare, sunt stabilite aceleași principii ca și în cealaltă. Acestea pot fi rezumate ca:

Să îi dăm lui Dumnezeu primul loc în inimile noastre.

Să arătăm iubire și îndurare față de toți oamenii.

Isus ne spune că “așa cum Moise a înălțat șarpele în pustiu, tot așa trebuie să fie înălțat Fiul omului, pentru ca oricine crede în el să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:14, 15). Aici se afirmă din nou, se întărește principiul că drumul către viața este prin acceptarea grijii lui Dumnezeu, prin Isus. Trebuie să credem în el pentru a câștiga viața veșnică, și o credință care nu duce la urmarea drumului și a călăuzei, Salvatorul, nu este o credință adevărată.

În Ioan 4:36, Isus ne spune că “cel ce seceră primește plata și strânge rod pentru viața veșnică”. Acesta este un alt mod de a spune că Salvatorul omenirii are de lucru pentru cei ce-l urmează, și împlinirea (de către ei) acelei munci îi duce către câștigarea vieții veșnice.

În Ioan 6:54, Isus a spus: “Cine mănâncă trupul meu și bea sângele meu, are viață veșnică” Acesta este doar un alt mod de a spune că Isus a fost pregătit să îi ia locul în moarte tatălui omenirii, Adam, sau, în alte cuvinte, să devină prețul de răscumpărare al oamenilor; și oricine vrea să obțină viață veșnică trebuie să accepte acest adevăr.

Din nou, în Ioan 10:27, 28 Isus ne spune: “Oile mele ascultă glasul meu, eu le cunosc și ele mă urmează: și eu le dau viață veșnică.” Aceasta este o reafirmare a faptului că a-l urma pe Isus este indispensabil pentru obținerea vieții veșnice. Acesta dar este de la Tatăl și prin Fiul, și nu poate fi avut decât pe calea aleasă de Dumnezeu.

În Ioan 12:25, Isus a spus: “Cine își iubește viața, o va pierde, și cine își urăște viața în această lume o va păstra pentru viața veșnică.”

Aceasta ne spune încă o dată că drumul către viața veșnică este altruist, lipsit de egoism, un drum pe care trebuie să lăsăm deoparte propriile interese în împlinirea voinței lui Dumnezeu și binecuvântarea și binefacerea pentru semenii noștri.

Avem, de asemenea, o afirmație a apostolului Ioan: “Cine își urăște fratele este un ucigaș și voi știți că niciun ucigaș nu are viață veșnică rămânând în el.” (1 Ioan 3:15). Aceasta este încă o reafirmare, într-un limbaj accentuat, care subliniază faptul că viața veșnică depinde de dragostea noastră pentru semenii noștri. Cu siguranță cineva care-și iubește semenul nu ar dori să-i ia viața.

Ultimul text pe care îl vom cita întregeste condițiile prin care putem avea viața veșnică, și se găsește în rugăciunea consemnată în Ioan 17:1-3: „Isus a spus aceste cuvinte, și-a ridicat ochii spre cer și a zis: "Tată, a venit ceasul! Glorifică-l pe fiul tău, pentru ca și fiul tău să te glorifice pe tine, după cum i-ai dat putere peste orice carne, ca să le dea viață veșnică tuturor celor pe care i i-ai dat! Și aceasta este viața veșnică: să te cunoască pe tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos, pe care l-ai trimis.”

În acest text ni se spune că darul lui Dumnezeu, care este viața veșnică, va fi revărsat asupra oamenilor de Isus, și aceasta implică sau include ca două dintre condițiile esențiale o cunoaștere a unicului Dumnezeu adevărat și a lui Isus Cristos, Fiul său. Astfel, ni se pun înainte în Scripturi 10 condiții pe care trebuie să le îndeplinim dacă dorim să câștigăm viața veșnică. Aceste condiții sunt:

1. Să-l cunoaștem pe unicul Dumnezeu adevărat.
2. Să-i dăm lui Dumnezeu loc de întâietate în inimile noastre.
3. Să respectăm poruncile lui Dumnezeu, pe cât de bine putem.
4. Să-l cunoaște pe Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu.
5. Să-l acceptăm pe Isus ca “pâinea din ceruri”, Răscumpărătorul și Salvatorul omenirii.
6. Să auzim, să ascultăm (de) glasul adevăratului Păstor.
7. Să ne supunem glasului lui Isus, să îl urmăm, să devenim imitatorii lui, oile lui.
8. Să împlinim munca pe care Isus ne-o dă de făcut.
9. Să trecem bunurile pământești pe un plan secund în inima noastră.
10. Să arătăm dragoste și îndurare pentru toți oamenii.

Nimeni nu are dreptul de a lăsa la o parte aceste condiții. Toate dintre ele sunt necesare și premergătoare salvării. Nu putem spune că unele dintre ele trebuie subestimate și altele supraestimate. Toate sunt importante. Dacă cineva respectă 9 din aceste condiții, dar o neglijează pe a zecea, atunci nu va putea agăța cu putere de viața veșnică până când deficitul nu va fi compensat.

Motivul este că fiecare dintre condiții este scripturală, iar Dumnezeu, marele Dătător de viață veșnică, are și se folosește de dreptul de a stabili condițiile în care își va oferi darul.

Fiecare scriptură din Biblie este în armonie cu condițiile numite mai sus, și sute de alte texte care sprijină aceste rezultate le vor apărea în gând persoanelor familiarizate cu Cuvântul lui Dumnezeu. Să luăm ca exemplu a cincea condiție: "Să-l acceptăm pe Isus ca "pâinea din ceruri", Răscumpărătorul și Salvatorul omenirii". Avem chiar cuvintele lui Isus care să susțină aceasta: "Nimeni nu vine la Tatăl, decât prin mine"; și, mai mult, avem declarația apostolului la Rusalii, care spune că "În nimeni altul nu este salvare, căci nu este sub cer nici un alt nume care să fi fost dat printre oameni prin care putem fi salvați". Aceste exemple ar trebui să fie suficiente pentru argumentarea acestui punct, și să arate cât de vane sunt speranțele celor care se încred în salvare în afara aceluia pe care Dumnezeu l-a numit să fie Salvatorul lumii.

Dar principala noastră preocupare nu este a cincea condiție, nici a șasea, șaptea, opta, noua sau zecea din listă. Nici a doua, a treia sau a patra. Nu avem timp să le discutăm pe toate acestea. Ci prima condiție, cea primară, este temelie, fundamentul de maximă importanță, pe care se ridică celelalte. Și anume, pentru a se bucura de favorul vieții veșnice, omul trebuie să îl cunoască pe unicul Dumnezeu Adevărat.

În ziua de astăzi, este în primul rând necesar să știm ce nu este Dumnezeu, pentru că a fost atât de mult reprezentat în mod greșit sau înșelător. Cum i-am putea oferi primul loc în inimile noastre lui Dumnezeu dacă nu credem mai întâi că Dumnezeu este vrednic, în fiecare sens al cuvântului, de acest loc? Cum am putea să ne străduim cu toate puterile noastre să ne supunem poruncilor lui, dacă, în inimile noastre, ne îndoim fie de iubirea, fie de înțelepciunea, fie de dreptatea sau de puterea aceluia căruia căutăm să ne supunem.

Ar putea părea poate o risipă de timp să declarăm că Dumnezeu nu este lipsit de iubire; și totuși este foarte necesar să o facem. Dumnezeu a fost reprezentat ca dând în clocot de intenții rele pentru nefericiții care nu s-au ridicat la standardele sale înalte, pe care le-a ridicat Cuvântul său. Aceste insinuări sunt de la Diavol, căci cea mai mare plăcere a lui este să încerce să îndepărteze mințile oamenilor de la Dumnezeu.

Ne-ar putea părea cea mai forțată afirmație să declarăm că Dumnezeu nu este lipsit de înțelepciune, atunci când avem în jurul nostru milioane de lucruri care dezvăluie o înțelepciune mult mai înaltă decât cea omenească, așa cum și cerurile sunt mai sus decât pământul; și totuși, ne e greu să ne gândim la ceva mai lipsit de înțelepciune decât să îngăduie să continue existența omului, ca creațiune, dacă în majoritatea cazurilor cei câțiva ani scurți de fericire din viața actuală sunt urmați de ani nesfârșiți de nefericire și mizerie de neconceput, întinzându-se pe tot cuprinsul eternității și în afară oricărei speranțe în viitorul nelimitat.

Cât de ciudat este să fie necesar să spunem că Dumnezeu nu e nedrept, atunci când tot ce știm despre dreptate, adică să facem altora ce am dori să ne facă ei nouă, am învățat de la el; și, totuși, sunt milioane de oameni care încearcă să creadă și sunt încurajați să creadă că din cauza unui lucru făcut de un om care a trăit cu 200 de generații în urmă, miliarde dintre urmașii lui nenăscuți încă sunt condamnați să plângă de chin, să se înece și să se sufoce în flăcările de pucioasă la nesfârșit.

Pare un lucru nebunesc să afirmăm că lui Dumnezeu nu îi lipsește puterea. Cât de jalnic ar fi dacă Dumnezeu ar avea intenții bune când a început universul, dar i-a scăpat din mâini și nu ar mai putea controla ce a făcut să existe. Cu toate acestea sunt persoane, chiar milioane, care declară că Dumnezeu face tot ce poate pentru a îndrepta problemele și a le remedia, dar că lucrurile sunt într-o asemenea stare, din cauza defectelor umane și a altor mici dificultăți ce stau în cale, încât Dumnezeu nu poate face, în cel mai bun caz, aproape nimic în legătură cu aspectele generale ale problemei.

Am ajuns acum la punctul în care toate aceste remarci converg, și anume la momentul când trebuie să afirmăm că falsa doctrină a chinului veșnic împiedică cunoașterea adevăratului Dumnezeu, și, în această măsură, și din multe alte motive foarte bune, este o piedică directă și un impediment pentru asigurarea vieții veșnice.

Cel mai puternic adept al doctrinei chinului veșnic va fi cu totul incapabil să-și apere convingerea când va fi pus față în față cu orice Student în Biblie familiarizat cu sensul termenilor

șeol, hades, gheena și tartar, și cu felul în care aceste cuvinte sunt folosite în Sfintele Scripturi, căci acestea sunt singurele cuvinte traduse ca “iad”.

Acest subiect a fost discutat în dezbateri publice între oameni educați și în fața unor asistențe mari în Pittsburgh, Cincinnati și Los Angeles, iar publicul a fost convins că apărătorii doctrinei chinului veșnic nu au nici un sprijin biblic pentru poziția lor atunci când textele pe care le-au invocat au fost explicate.

Subiectul a fost discutat vreme de 2 ani pe WBBR, postul principal al rețelei radio a *Turnului de Veghere*. Nici un text nu a fost trecut cu vederea, fiecare text a fost explicat în propriul lui context. Nu doar că toate textele unde apare cuvântul “iad” au fost explica, dar și celelalte, ce includ cuvinte ca “foc”, “mânie”, etc. Rezultatul la care s-a ajuns este că nu s-a găsit nici măcar un rând, de la Genesa până la Apocalipsa, care să justifice credința în această doctrină, cu atât mai puțin învățarea și răspândirea ei.

Avem în fața noastră *Dicționarul Bibliei* scris de Smith. Această carte poate fi găsită în orice librărie bună. Fără îndoială că mii dintre ascultătorii noștri o au în posesia lor. Lucrarea este efortul comun a 70 de oameni. 48 dintre aceștia sunt “reverenți”, care ocupă poziții de frunte în lumea educației religioase, 4 sunt “înalți prelați” sau episcopi, unul este un arhiepiscop iar celălalt este vicarul de Canterbury. Trei sunt arhidiaconi. Restul sunt profesori de facultate, oameni de stat, editori și autori. Nu ați putea spune că această pleiadă de talente ar trebui să știe ce ne învață Biblia despre subiectul torturii veșnice, cu condiția să poată fi convinși să lase deoparte interesul și deformările profesionale? Ei bine, în marea lor lucrare, prețuită pe drept, aproape că au reușit. Omul de rând, care trage cu ochiul sub capacul bine aranjat, poate desluși din ea următoarele.

La subiectul “Iad”, au următoarele de spus: “Este este cuvântul folosit în general de traducătorii noștri pentru a reda termenul ebraic *sheol*. Ar fi fost mai bine poate să se păstreze termenul ebraic, sau să fie tradus mereu prin “mormânt” sau “groapa” “.

Ce ne-am putea dori mai clar decât atât? Aici, acești oameni mari admit că acest cuvânt, care apare de 65 de ori în Vechiul Testament, și care este singurul cuvânt care, vreme de mai bine de 1000 de ani din istoria omenirii, a fost tradus prin “iad”, înseamnă de fapt (și corect) “mormântul”.

Să edem dacă putem verifica puțin această chestiune, și să vedem dacă în casele noastre avem dovada că au dreptate, chiar și fără a le folosi valoroasa lucrare. Să presupunem că fiecare ascultător al acestui discurs are o Biblie. Să presupunem și că fiecare are o hârtie și un creion. Acum, pregătiți-vă să notați câteva texte și să le analizăm împreună.

Primul din aceste texte este Psalmul 49:15. Dați la pagina potrivită din Bibliile voastre. Acesta spune: “Dar Dumnezeu îmi va răscumpăra sufletul de puterea mormântului, căci mă va primi.” Lângă cuvântul „mormânt” apare o literă sau o cifră mică, iar pe margine, scrie „sau, iad”. Aceasta ne spune că oamenii care au făcut comentariile marginale știau că în Biblia originală, care a fost scrisă în ebraică, este folosit acest cuvânt, *șeol*, cuvânt despre care cei 70 de savanți din *Dicționarul Bibliei* admit că este tradus de obicei „mormânt”.

Al doilea dintre texte este Psalmul 55:15, și spune: „Să vină moartea peste ei, să se coboare repede în iad! Căci răutatea este în locuințele lor, și printre ei.” Din nou, observăm lângă cuvântul “iad” o mică cifră sau literă. Din nou, face referire la nota marginală, unde găsim cuvintele “sau, mormânt”.

Al treilea dintre texte este Psalmul 86:13. Cităm: “Căci mare este mila ta față de mine, și Tu mi –ai eliberat sufletul din iadul cel mai de jos.” Tremurăm puțin până găsim mica cifră sau literă de lângă cuvântul “iad” și din nou suntem liniștiți când suntem trimiși la nota marginală și aflăm că compilatorii acesteia au scris “sau, mormânt”.

Un al patrulea text găsim în Isaia 14:9. Acesta spune: “Iadul, de dedesubt, se mișcă pentru tine ca să te întâmpine la sosirea ta; el trezește morții pentru tine, pe toți mai marii pământului; el a sculat de pe tronurile lor pe toți regii națiunilor.”. Din nou, găsim o cifră sau o literă mică, și citim din nou “sau, mormântul”.

Există și un al cincilea text în Vechiul Testament. Este în binecunoscuta poveste al lui Iona, capitolul 2, versetul 2, și spune: “a zis: „Am chemat pe Domnul, din cauza necazului meu, și el m-a auzit; din pânțece am strigat, și mi-ai auzit glasul.” Lângă cuvântul “iad” găsim micul simbol liniștitor și în nota marginală găsim încă o dată cuvintele “sau, mormântul”

Ne simțim atât de norocoși să putem obține aceste adevăruri din propriile noastre Biblii, pe care le-am avut mereu în casele noastre, încât vom extinde acest studiu și la Noul Testament și vom face trimitere la 1 Corinteni 15:55, care spune: "O moarte, unde îți este boldul? O, mormânt, unde îți este victoria?" Lângă termenul "mormânt" vom găsi din nou micul semn care ne direcționează către nota marginală, iar acolo, cuvintele "sau, iad".

În cele din urmă, facem apel la misterioasa carte a Apocalipsei, capitolul 20, versetul 13: "Marea a dat înapoi pe morții cari erau în ea; Moartea și iadul au dat înapoi pe morții cari erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui." Și, în ultimul nostru text, găsim din nou acea interesantă literă sau cifră, și, în nota marginală, "mormântul"

Am examinat până acum 7 texte, 5 dintre ele din Vechiul Testament și 2 din Noul Testament. În 4 locuri din Vechiul Testament în care Bibliile noastre, pe care deja le avem în case, au cuvântul "iad" în text, avem nota marginală care ne arată că termenul ar fi corect tradus prin "mormântul", și un loc din Vechiul Testament în care cuvântul "mormânt" apare și text și marginea ne sugerează că, dacă simțim că este cazul, îl putem traduce prin "iad". Dar credem că omenirea are parte deja de prea mult iad, așa că îl lăsăm în pace. Mormânt este tot ce înseamnă cuvântul. Avem de partea noastră cuvântul a 57 de "doctori în teologie", "reverenți", "înalți reverenți", episcopi, arhiepiscopi, vicari și arhidiaconi pe această temă, și asta ar trebui să fie de ajuns.

Ajungând la Noul Testament, situația este la fel de interesantă. Aici avem un caz în care este folosit cuvântul "iad", dar nota marginală ne spune că putem folosi în locul său cuvântul "mormânt" dacă gândim așa (și suntem liberi să admitem că gândim astfel); și avem un alt caz, în care cuvântul "mormânt" apare, și ni se spune că dacă dorim, îl putem traduce ca "iad", dar, din nou, ne exprimăm preferința de a-l lăsa așa cum este, și astfel să-l lăsăm să spună adevărul tuturor oamenilor, și anume, că în Biblie iadul și mormântul sunt unul și același lucru, și niciodată nu ar fi trebui să însemne altceva pentru nimeni, dacă teologii nu și-ar fi vârât coada.

Mulți oameni au citit că : "Cei răi se vor duce în iad, da, toate națiunile care-l uită pe Dumnezeu." dar nu știu de fapt că *se vor întoarce aici*, nici că pasajul (Psalmul 9:17) tradus corect, spune de fapt că "Cei răi se vor întoarce în iad, da, toate națiunile care îl uită pe Dumnezeu", arătând că există națiuni care merg în iadul biblic, adică mormântul, o singură dată, ies din el, învață despre Dumnezeu dar îl uită și se întorc acolo.

Mulți oameni au citit în Iuda 11 că Core a ajuns în iad, dar nu atât de mulți știu că a fost însoțit de casa sa, cu toate bunurile gospodărești, și două alte locuințe echipate similar – Numeri 16:32, 33.

Mulți au bănuț că sodomiții au ajuns în iad, dar au trecut cu vederea faptul că au fost însoțiți de orașul în care trăiau și se află acolo și alte orașe – Matei 11:23.

Fără îndoială mulți cred că marea majoritate a războinicilor păgâni din trecutul îndepărtat au ajuns în iad, dar nu au observat niciodată că au luat cu ei armele lor de război, sau că săbiile lor se află acum sub capetele lor, împreună cu ce a rămas din oasele lor – Ezechiel 32:27.

Sute de oameni ar fi de acord fără ezitare că bogații merg în iad, dar nu le-a atras atenția faptul că în iadul biblic se află oi, păr cărunt, viermi, praf, copaci și apă - Psalmul 49:14; Geneza 44:31; Iov 17:13-16; Ezechiel 31:16.

Fără îndoială că marea majoritate ar fi de acord că oamenii răi merg în iad, dar cât de mulți știu că Iacov și Ezechia se așteptau să ajungă acolo, și că credinciosul Iov s-a rugat să ajungă acolo? – Geneza 37:35; Iov 14:13.

Fiecare ar vrea să se țină departe de Iad, dar David spune că nici un om nu își poate scăpa sufletul de puterea lui, și Solomon spune că mergi acolo, oricine ai fi – Psalmul 89:48; Eclesiast 9:10.

Oamenii gândesc în general că aceia care ajung în iad merg acolo pentru a sta pentru totdeauna, și oamenii nu au fost învățați, de regulă, altceva; dar Samuel a zis: "Domnul omoară și păstrează în viață, duce în iad și scoate din el.", iar David a spus că Dumnezeu are aceeași putere de a-i ajuta pe cei din iad, pe care o are în a-i binecuvânta pe cei din ceruri." – 1 Samuel 2:6; Psalmul 139:8.

Puțini par să știe că iadul nu este o stare permanentă. Ei cred că aceia care intră în iad nu mai ies niciodată. Totuși, sunt cel puțin două persoane în istorie care au fost în iad și au ieșit din el. Una

este Iona, care s-a rugat în iad și a fost izbăvit din iad (Iona 2:2); iar celălalt este Cristos, al cărui suflet a mers în iad, dar “nu a fost părăsit în iad”, căci Dumnezeu l-a ridicat din el. – Fapte 2:31.

Și atunci când Cristos a ieșit din iad, a adus cu el “cheile iadului” și acum are puterea și dreptul de a-i elibera pe cei captivi acolo – Apocalipsa 1:18

Profetul vorbește despre viitoarea distrugere a iadului, iar apostolul Ioan spune că aceasta va fi făcută pentru “a-i da înapoi” pe morții ce se află în el, și iadul în sine va fi distrus. – Osea 13:14; Apocalipsa 20:13.

Ce putem spune acum despre cei ca căror datorie este să îi învețe pe oameni adevărul despre aceste subiecte și să curețe numele Dumnezeului nostru de mizeriile care s-a îngăduit să se așeze pe el?

Dacă o cunoaștere a lui Dumnezeu este una dintre condițiile legate de premiul vieții eterne, atunci aceștia, dacă au cunoștința pentru ei înșiși, au ascuns-o de ceilalți și sunt, deci, direct responsabili de eșecul lor de a obține cel mai mare dar dintre toate.

Dar dacă i-au împiedicat pe alții să obțină viața veșnică, se poate considera ca fiind sigur că și ei au pierdut darul, dacă erau conștienți de ceea ce fac. Am putea oare să scuzăm orice învățător din ziua de azi că nu a reușit să afle ce putea ști atât de ușor dacă era dornic să renunțe la prejudecăți și să cerceteze subiectul?

Din moment ce învățătorii s-au dovedit nedemni de încredere, iar subiectul este o grijă vitală pentru fiecare ființă umană, este datoria noastră, a tuturor de a cerceta noi înșine aceste lucruri; iar mijloacele prin care putem face asta ne sunt deja puse la dispoziției, și ieftine dintr-un punct de vedere bănesc.

Dacă avem înclinația mentală potrivită pentru acest subiect, ce mai mare crimă pe care o persoană o poate comite împotriva semenului său este să-i de impresia, falsa impresie, că Dumnezeu nostru, Dumnezeu nostru cel drept, atotînțelept, atotiubitor și Creator atotputernic, Sprijinul și Binecuvântătorul nostru este crud, răzbunător și răutăcios. Aceasta este lucrarea Diavolului, nu a lui Dumnezeu, și este un lucru pios, un lucru drept să retragem orice sprijin pentru orice instituție care învață sau consimte la asemenea învățături.

Este datoria clară a fiecărui cleric să spună oamenilor adevărul despre iadul din Biblie, așa cum l-am spus în această prelegere. Nici una dintre afirmațiile pe care le-am făcut nu poate fi negată sau pusă la îndoială de o persoană, de orice persoană care cunoaște într-adevăr Biblia.

Textele care sunt folosite pentru a întări și a susține doctrina chinului veșnic sunt parabole sau enunțuri ilustrative care, examinate în lumina contextului lor, nu înseamnă deloc ceea ce par să însemne, ci deseori, și de obicei, tocmai opusul.

Dar, pentru că nu cunosc sensul cuvintelor *șeol*, *hades*, *gheena* și *tartar*, multe persoane care nu s-au putut bucura de avantajele unei educații libere și nu au fost ajutați cum trebuie de cei care a căror datorie era să-i instruiască, cred cu sinceritate că Biblia este o dovadă autoritară pentru ceea ce denunțăm drept cea mai mare escrocherie și cea mai mare crimă din întreaga istorie.

Această doctrină a chinului veșnic este lucrarea Diavolului în persoană, iar cei care propovăduiesc (aceasta îi include pe toți, indiferent de sectă sau confesiune) fac munca Diavolului, și fac imposibil, sau foarte greu pentru oamenii sinceri să afle ceva despre adevăratul Dumnezeu din Biblie.

Mulți oameni sinceri, care nu sunt membri ai vreunei biserici, spun fără ocolișuri: “Dacă Dumnezeu este felul acela de ființă care ar tortura omenirea neajutorată pentru întreaga eternitate pentru greșeala de acum 6000 de ani a unui om, atunci nu vreau să știu nimic despre el.”

Alții, crezând că doctrina este una biblică, și neștiind de fapt adevărul și necunoscând dovezile, își păstrează statutul de membri și sprijinul dat instituțiilor acestora, care nu ar vedea nici măcar un cent din banii lor, nici nu i-ar mai vedea vreodată în rândul publicului lor dacă ei ar ști adevărul. Este obiectivul prelegerii noastre să îi ajutăm pe acești prizonieri, prizonieri cinstiți ai unui sistem rău, să își obțină liberate în Cristos și să își folosească propriile facultăți de gândire, de mult timp îngărdite de gândul nescriptural că scripturile fac diferența între clerici și laici.

Nu există o asemenea diferență în Cuvântul lui Dumnezeu. Toți sunt la un nivel comun. Este datoria oricărui om care dorește să câștige viața veșnică să facă 10 lucruri care să dovedească

sinceritatea și fidelitatea lui, și repetăm aceste lucruri care sunt de cea mai mare importanță pentru toți:

1. Trebuie să obțină cunoaștere despre unicul Dumnezeu adevărat.
2. Trebuie să-i dea lui Dumnezeu primul loc în inima lui.
3. Trebuie să se supună poruncilor lui Dumnezeu, pe cât de bine îi stă în putință.
4. Trebuie să obțină cunoaștere despre Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu.
5. Trebuie să îl accepte pe Isus ca “pâinea din ceruri”, Răscumpărătorul și Salvatorul nostru, al tuturor.
6. Trebuie să audă și să asculte glasul bunului păstor.
7. Trebuie să se supună glasului lui Isus, să devină imitatorul său, una din oile sale.
8. Trebuie să împlinească munca pe care Isus i-o dă de făcut.
9. Trebuie să dea bunurilor pământești un loc secund, mai puțin important, în inima lui.
10. Trebuie să arate iubire și îndurare pentru toți oamenii.

Dacă face aceste lucruri, fie el învățator sau nu, se află pe drumul spre viața veșnică. Dacă nu le face, atunci nu se află pe acel drum, dar trebuie să ajungă cândva pe el, și e mai bine acum decât mai târziu. Iar primul și, credem noi, cel mai important pas dintre toți, este să obțină o cunoaștere a Dumnezeului adevărat.

Să-l izgonim, deci, cu toții pe zeul cel fals, pe Diavol, din locul său înalt, de unde are putere și influență în desfășurarea vieților noastre. De ce să mai dăm atenție celor ce nu îl cunosc pe Dumnezeul cel adevărat, ci doresc, pentru un preț, să își închidă ochii în fața lumii ce se apropie, lumii adevărului și să lase ca semenii lor să se împotmolească, rătăcind pe drumurile întunericului și morții. Să avem lumina, și să nu ne fie teamă, nici rușine să mergem în ea. Făcând astfel, vom avea în cele din urmă darul lui Dumnezeu, darul darurilor, darul vieții veșnice.

Nemurire vs. viață veșnică pe pământ

[Prelegere radiofonică de 15 minute]

Scrutând Sfintele Scripturi în căutarea adevărului despre subiectul nemuririi, ne surprinde să vedem că nici unul dintre scriitorii Vechiului Testament nu învață despre nemurirea sufletului uman; cuvântul „nemurire” sau „nemuritor” nu apare nici măcar o dată în scripturile ebraice. Nici cele patru vești bune ale lui Matei, Marcu, Luca și Ioan nu relatează ca Isus să fi menționat măcar o dată cuvântul nemurire, și totuși marii clerici începând cu zilele Sf. Augustin și până acum, afirmă solemn că nemurirea (care este proprie) sufletului omenesc este însăși temelia învățăturii lui Cristos. Dar ne continuăm căutarea, doar pentru a găsi că în întreaga Biblie singurul scriitor care folosește cuvintele „nemurire” și „nemuritor” este Apostolul Pavel. Totuși, în cele 14 cărți pe care le-a scris, Pavel a folosit primul termen doar de 5 ori, și pe al doilea doar o dată; dar, după cum o arată versiunile revizuite, a folosit de fapt cuvântul grecesc care înseamnă „nemurire” doar de 3 ori. Gândiți-vă! Și, cu toate acestea, păgânii au propovăduit nemurirea sufletului uman încă de la moartea lui Nimrod, adică cu câteva sute de ani înainte ca Moise să primească inspirația pentru a scrie primele 5 cărți ale Bibliei.

Dar Biblia vorbește mult despre viața veșnică și fără sfârșit! Nu sunt aceste expresii totuna cu nemurirea? Nu; exceptând cazul lui Isus și al discipolilor săi. Pentru a ilustra situația; Adam și Eva, prin ascultare continuă de Dumnezeu, s-ar fi putut bucura de viața veșnică sau eternă pe pământ. De asemeni, prin darul de nedescris al Fiului său unic-născut, se va deschide calea prin care, în timpul împărăției lui Cristos, omenirea va putea scăpa de moarte și de mormânt și va putea căpăta viață fără de sfârșit pe acest pământ; totuși, asta nu ne va face nemuritori și nesupuși putrezirii. Ceea ce se spune despre ființele umane în Ezechiel 18:4, 20 va fi mereu adevărat: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri”. Tocmai pentru că Adam cel perfect nu era nemuritor,

Dumnezeu l-a avertizat să nu mănânce din fructul interzis, spunând: „În ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri” – Geneza 2:17.

Scriptura de bază în jurul căruia gravitează întreaga învățătură despre nemurire este 1 Timotei 6:15, 16, care spune: „Fericitul și unicul Stăpânitor, el, Regele regilor și Domnul domnilor, care singur are nemurirea, locuind într-o lumină de care nu te poți apropia, pe care nimeni dintre oameni nu l-a văzut, nici nu-l poate vedea.” Această scriptură contrazice total teoria acelor preinși creștini care spun că oamenii au suflete nemuritoare sau că la facerea omului, Dumnezeu i-a transmis o scânteie divină misterioasă care nu putea muri pentru că era parte din Dumnezeu cel nemuritor. Această scriptură pe care tocmai am citat-o dovedește că nici măcar îngerii, heruvimi sau serafimi din ceruri nu sunt nemuritori. De aceea a trebuit ca Fiul unic-născut al lui Dumnezeu să coboare din ceruri și să moară, pentru a împlini profeția lui Isaia, capitolul 53, versetul 12: „Și-a vărsat sufletul în moarte”. Aceasta nu ar fi fost posibil dacă Dumnezeu și-a fi creat Fiul nemuritor dintru-nceput.

Biblia ne învață mai departe că fiului neloial al lui Dumnezeu, Lucifer, care a devenit Satan, Diavolul, îi va fi curmată existența. Dacă Diavolul ar fi nemuritor, nu s-a putea adevăra scriptura care spune că Isus a murit „ca prin moartea lui să-l nimicească pe cel care avea mijloacele de a cauza moartea, pe diavol” (Evrei 2:14). De asemeni, Ezechiel 28:15-19, care spune: „Ai fost perfect în căile tale din ziua când ai fost creat până s-a găsit nedreptatea în tine . . . Te voi distruge . . . Și nu vei mai exista”.

Ar trebui să înțelegem atunci din Scripturi că Dumnezeu este singurul care are și va avea vreodată nemurire? Nu; însuși Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că a aranjat încât să împartă această calitate cu un număr limitat de ființe, și anume Fiul său Isus Cristos și „turma mică” de imitatori ai lui Isus care au fost „credincioși până la moarte”. Nemurirea este oferită ca răsplată pentru credință nezdruccinată în Dumnezeu în mijlocul „actualului sistem rău.”

Isus a fost prima ființă din univers care a câștigat acea răsplată. Pentru a o obține, a trebuit să își părăsească gloria cerească, să fie născut ca om, să-și dovedească devoțiunea și supunerea față de Dumnezeu cu prețul rușinii, persecuției, admonestării și suferinței, și, în cele din urmă, să moară, nu pentru păcatele sale, ci ca jertfă. Isus știa că nemurirea avea să-i fie răsplată încă de când se afla aici, în carne, căci a zis: „Așa cum Tatăl are viață în sine, așa a făcut ca și Fiul să aibă viață în sine”, adică, nemurire. (Ioan 5:26). Cu toate acestea, nu a primit răsplata înainte să se dovedească credincios până la moarte pe stâlpul de tortură și a fost sculat din morți cu trei zile mai târziu. A murit precum un suflet uman muritor, dar la învierea sa s-a ridicat la viață ca o ființă spirituală, așa cum se menționează în 1 Corintei 15:53, cu privire la el: „Ceea ce este muritor trebuie să se îmbrace cu nemurire” Astfel, în revelația dată lui Ioan, la mulți ani după învierea lui Isus, Isus spune: „Eu sunt cel care trăiește, și am fost mort; și, iată, sunt viu pentru totdeauna.” (Apocalipsa 1:18) Fiind acum nemuritor, Isus nu mai poate gusta din nou moartea pentru păcătoși, căci în Romani 6:9, 10 se menționează: „După ce a fost sculat din morți, Cristos nu mai moare; moartea nu mai are stăpânire peste el. Fiindcă în ceea ce a murit, el a murit o dată pentru păcat, dar în ceea ce trăiește, el trăiește pentru Dumnezeu.”

De la învierea lui Isus, Dumnezeu a făcut o chemare prin vestea bună, invitându-i pe cei născuți prin spiritul său ca fii ai săi în legământul pentru împărăție. Acelora care acceptă invitația, și sunt aleși și unși, Isus le spune: „Fii credincios până la moarte și îți voi da coroana vieții!” (Apocalipsa 2:10, *A.R.V.*) Această coroană a vieții este răsplata ce constă în apogeul vieții, sau în nemurire. În Filipeni 3:14 este numită: „premiul chemării înalte a lui Dumnezeu în Isus Cristos”. Este viața spre care conduce la „poarta cea strâmtă” și „calea îngustă”. (Matei 7:13, 14) Dacă toate ființele umane (adică oricare om) ar fi avut deja nemurirea (de la sine), atunci nu ar fi avut nici un sens sau însemnătate să caute nemurirea ca răsplată, atât pentru cei răi, cât și pentru cei virtuoși, atât pentru păcătoși cât și pentru cei drepti, diavoli și îngeri, căci toți ar fi fost deja nemuritori. Oricum, Psalmul 145:20, spune: „Domnul îi păzește pe toți cei ce-l iubesc, dar îi va nimici pe toți cei răi.” În Romani 2:5-7 se spune: „Dumnezeu... va da fiecăruia după faptele lui: viață veșnică celor ce caută glorie, onoare și nemurire prin perseverență răbdătoare în facerea binelui...” - “nemurire” de aici ar fi trebuit să fie tradus ca “neputrezire”, dar nemurirea și neputrezirea sunt strâns legate, așa cum arată 1 Corinteni 15:53. Imitatorii credincioși ai lui Isus sunt cei care vor fi „părtași naturii divine”

(2 Petru 1:4) ca moștenitori împreună cu Cristos, iar ei sunt cei ce „caută gloria, onoarea și nemurirea”.

Grația lui Dumnezeu și jertfa de răscumpărare a lui Isus Cristos au făcut posibil ca creștinii să se poată strădui pentru o asemenea răsplată supremă cum este nemurirea și neputrezirea în ceruri. Aceeași jertfă de răscumpărare a lui Cristos, prin grația lui Dumnezeu, face posibil ca omenirea pe moarte și moartă (adică păgânii și toți cei care nu câștigă și nici nu se străduiesc să obțină răsplata nemuritoare a creștinătății) să primească totuși viață veșnică pe pământ. Astfel, 2 Timotei 1:9, 10 spune: „[Dumnezeu] ne-a salvat și ne-a chemat . . .după planul și harul său, care . . . a fost arătat acum prin apariția Salvatorului nostru, Cristos Isus, care a abolit moartea, și a adus viața și nemurirea [neputrezirea] la lumină prin evanghelie.”

Aceasta dovedește că toate învățăturile păgânilor de dinainte de Cristos despre nemurire erau nefondate, și le-au fost inspirate filozofilor păgâni de Diavol. Lucrarea de predicare a lui Isus Cristos a scos pentru prima dată la lumină privilegiul oricărei ființe umane care caută nemurirea. Aceasta este numită „marea salvare, care la început a fost vorbită de Domnul și ne-a fost confirmată de cei ce l-au auzit” (Evrei 2:3) În același timp, Isus a adus la lumină viața, adică, restabilirea omenirii căzute, readucerea ei la viața omenească perfectă pe pământ.. De aceea, trebuie ca moartea să fie în fine „abolită” de pe pământ; cei morți trebuie să fie sculați din morminte, căci stă scris: „El trebuie să domnească până când Dumnezeu îi va pune pe toți dușmanii sub picioarele sale. Ultimul dușman care va fi distrus este moartea.” – 1 Corinteni 15:25, 26.

La momentul când Pavel scria epistola sa către Timotei, Dumnezeu, Tatăl cere și Isus Cristos, Regele regilor erau singurii din univers care se bucurau de nemurire. Acei discipoli despre care Pavel spunea că “au adormit” în moarte nu fuseseră încă înviați. Isus nu s-a întors încă pentru a-și întemeia împărăția pe pământ, timp când “cei morți în Cristos [adică creștinii morți] se vor scula primii. (1 Tesaloniceni 4:16) Atunci, la învierea lor la viață cerească în calitate de ființe spirituale, când cei credincioși “îl vor cunoaște pe el [Cristos] și puterea învierii lui” (Filipeni 3:10) Căci este scris: “Dacă noi [creștinii] am fost sădiți împreună într-o moarte ca a lui, cu siguranță vom avea și o înviere ca a lui”, adică o înviere la natura divină și nemurire. Atunci, “atunci când se va arăta el, vor fi ca el, pentru că îl vor vedea [nu ca pe o ființă umană,ci] așa cum este [acum]”. (1 Ioan 3:2) Atunci, la învierea biruitorilor, care este “prima înviere” versetele din 1 Corintei 15 (53, 54) se vor împlini cu privire la creștini: “Fiindcă această putrezire trebuie să se îmbrace în neputrezire și ceea ce este muritor trebuie să se îmbrace în nemurire. Deci, când ceea ce putrezește se va îmbrăca în neputrezire și ceea ce este muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: "Moartea este înghițită de victorie.” Despre aceștia se scrie: “Fericit și sfânt este cel ce are parte în prima înviere. Asupra acestuia moartea a doua nu are nicio putere.” (Apocalipsa 20:6) De ce nu? Pentru că ei sunt atunci neputrezitori și nemuritori.

Omenirea în general, fiind alcătuită aproape în totalitate din ne-creștini, nu se va îmbrăca niciodată în nemurire și neputrezire. Cu toate acestea, dacă în vremea domniei de 1000 de ani a lui Isus Cristos ei vor crede în el, adică dacă vor accepta importanța și meritele jertfei sale de răscumpărare pentru păcatele lor, și se vor supune legii lui Dumnezeu așa cum este exprimată prin împărăția lui Cristos peste oameni, atunci Dumnezeu se va îngriji pentru totdeauna de fericirea lor pe pământ; și se vor bucura de întreținere permanentă de la el, și deci de viață fără sfârșit pe acest pământ, care va deveni atunci un paradis. Atunci, așa cum spune Apocalipsa 21:4: “nu va mai fi moarte, nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi; lucrurile dintâi au trecut” de pe pământ.

Scrisori de pe teren

Cea mai clară, cea mai ascuțită, cea mai puternică

DRAGUL MEU FRATE RUTHERFOD

Tocmai am terminat de citit *Profeția*. Minunat! Atât de frumoasă! Atât de remarcabilă! Atât de plină de inspirație și mișcătoare! M-am grăbit să vă spun despre bucuriile mele și recunoștința

mea, pentru ca să putem lăuda împreună numele lui Iehova, de la care izvorăsc toate binecuvântările.

Cartea este un mesaj minunat care dezvăluie *ca niciodată până acum* cele două mari „semne” sau „minuni din ceruri” și care m-a făcut să apreciez mai mult scopul lui Iehova de a-și glorifica numele folosind Sionul, organizația sa, în primul rând pentru a demasca, a mărturisi împotriva, și în cele din urmă a distruge marele „balaur roșu” și toate forțele sale, vizibile și invizibile. Să-l lăudăm pe Domnul!

Sunt atât de bucuros și recunoscător că Dumnezeu ne-a chemat în minunata lui lumină pentru a mărturisi aceste adevăruri. Și, cu siguranță, în *Profeția*, Domnul *ne-a pus în mâini cea mai clară, cea mai ascuțită și cea mai puternică* mărturie scrisă vreodată împotriva Diavolului și mulțimii lui; depășind în această privință toate celelalte volume. Nu-i de mirare că Diavolul este furios, și nici că Sionul se bucură! Ce privilegiu avem de a purta acest mesaj până la oameni!

Chiar în aceste rânduri aș dori să menționez câteva aspecte ce mi-au atât de *evident* în atenție în această săptămână, venite de la mulți oameni de afaceri din diverse domenii, pe când încercam să mărturisesc împărăția lui Dumnezeu și furtuna ce se apropie. E remarcabil de observat cu „Eufratul seacă”. De când acea „mare voce” s-a auzit pe cuprinsul ținutului, de la Toronto, prin radio, care striga „Creștinătatea organizată este a Diavolului, abandonați-o!”, s-a văzut o pronunțată plecare a oamenilor din această zonă din rândurile acelei părți a organizației Diavolului. Chiar mulți dintre acești oameni de afaceri erau sprijinitori febrili și lucrători activi ai acestor confesiuni. Dar s-a terminat. Unii dintre aceștia sunt fii de predicatori. Au terminat cu asta. Unii au folosit cuvinte foarte aspre, care nu ar arăta așa bine într-o scrisoare, blestemând și condamnând clericii, drept „escroci pioși, mincinoși și ipocriți”. Fără îndoială că aceste condiții sunt motive în plus pentru care acești „fii ai Diavolului” îi urăsc pe martorii lui Dumnezeu și doresc să fie distruși.

Aceiași oameni de afaceri se plâng cu voce tare din cauza condițiilor disperate în care se desfășoară afacerile și bugetelor cu adevărat restrânse. Nu mai văd nici o lumină la capătul tunelului, uluiți în deznădejdea lor. Una dintre marile îngrijorări ce mi-au fost mărturisite suna cam așa: „Dacă ceva nu se ivește curând, ne îndreptăm spre naufragiu”. Unii erau mișcați până la lacrimi. Ce privilegiu să le pot da mărturie acestora despre scopul lui Dumnezeu și semnificația evenimentelor din lume.

Ei nu au, de asemenea, nici un fel de încredere în seria de conferințe pe care președintele a inițiat-o cu magnați pentru a stabili condițiile de afaceri. Se pare că și-au investit milioanele în căile de comerț și negoț pentru a se salva. Dar știm că asta nu îi va salva.

Cu siguranță, atunci, că vom avea marea șansă de a vesti în rândul oamenilor „Babilonul a căzut!” „Împărăția lui Dumnezeu este aici”

Din nou, sunt bucuros că Domnul Dumnezeu nostru ne-a oferit o armă atât de ascuțită precum *Profeția* cu care să plecăm cântând laude Dumnezeului nostru „până când orașele vor rămâne fără nici un locuitor” „O, cântați Domnului o cântare nouă, căci minunate sunt lucrurile pe care le-a făcut!”

Mica echipă de lucrători de aici, din Easton, se bucură de multe privilegii, mai ales în cea mai *bună* dintre zilele săptămânii, duminica. Așteptăm ordinul de a pune *ultima și cea mai bună* carte în mâinile oamenilor.

Dumnezeu să te binecuvânteze, dragă Frate Rutherford, pentru munca ta și lucrarea iubitoare pe care o faci în mijlocul nostru. Este apreciată din plin.

Cu iubire, colaboratorul tău,

HIRAM P. KLEINHANE, *Pennsylvania*.

Un dar de la Dumnezeu

DRAGUL MEU FRATE RUTHERFORD,

Pachetul cu două exemplare din *Profeția* pe care l-am primit a fost o comoară pentru mine. M-am bucurat să-l citesc, ca pe cel mai recent dar de la Dumnezeu pentru adunare. Cu siguranță le întregeste foarte bine pe celelalte; și cizelează adevărurile stabilite în volumele anterioare. Adunarea

nu a avut niciodată până acum așa ceva. Sunt sigur că va fi un mare ajutor pentru toți cei care sunt chemați la acest război, căci arată în cel mai vădit chip cum marele nostru Domn, Iehova, înfăptuiește toate lucrurile la îndemnul voinței sa, exprimată cu atât de mult timp în urmă. Chiar și pentru o persoană care știe multe despre căile Domnului, nu se găsește alt cuvânt decât *minunat* care să se potrivească acestor expuneri ample ale scopului său. Mă bucur împreună cu voi de această bunătate nemeritată și binecuvântare a Domnului prin ofertă prin gura și mâna voastră acele favoruri speciale ale luminii și călăuzirii poporului său. Abilitatea de a exprima un argument și de a-l exprima în cuvinte magnifice, dar totuși simple este un talent folosit spre lauda Domnului. Mă rog să puteți continua să fiți mult folosiți de Iehova și înaltul său Fiu, Domnul nostru.

Vă doresc bogatele binecuvântări ale Domnului pentru Anul Nou, și, cu foarte multă dragoste,

Rămân fratele vostru și servul vostru în el,

J. HEMERY, *Londra*.

de TURNUL I VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

15 FEBRUARIE 1930

Nr. 4

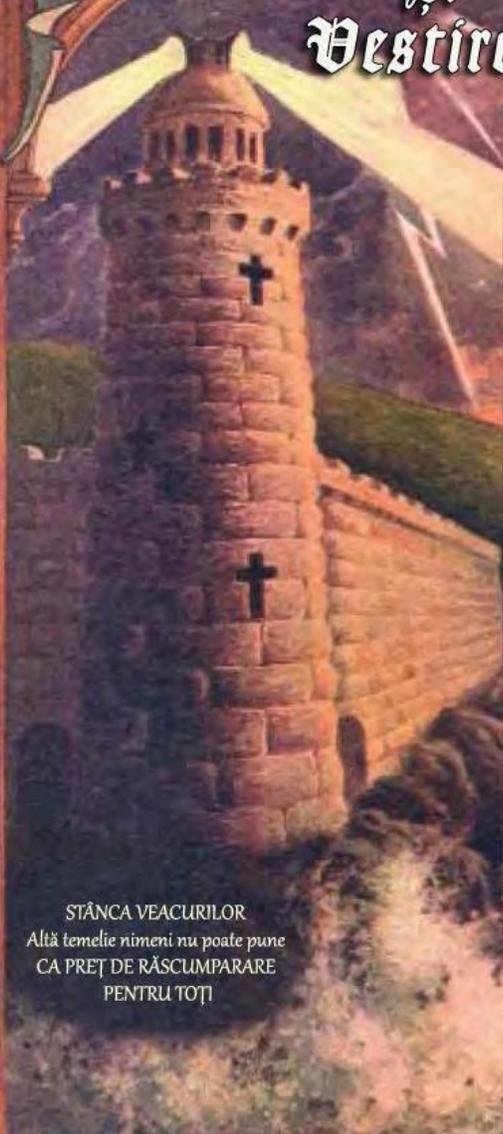
Cuprins:

CASA REGALĂ A LUI IEHOVA - part. a III-a - Pag. 63

CE SĂ FAC CA SĂ POT MOȘTENI VIAȚA VEȘNICĂ?
-part a II-a [Prelegere radiofonică de 40 de minute] - Pag. 70

DUMNEZEU SE UITĂ LA INIMĂ
[Prelegere radio de 15 minute] - Pag. 75

SCRISORI - Pag. 78

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întam plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lețiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupă, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfințele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbă Domnului – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei înșăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENTEI LUI CHRISTOS

Vol . LI

15 Februarie 1930

Nr 4

Casa regală a lui Iehova

„Aceștia vor face război cu Mielul, și Mielul îi va birui; pentru că este Domnul domnilor și Regele regilor; și vor învinge și cei ce sunt cu el, chemați, aleși și credincioși. – Apocalipsa 17:14, R. V.

PARTEA A III-A

Casa regală a lui Iehova va fi compusă exclusiv din cei ce vor ieși învingători. Potrivit *Versiunii Revizuite* a textului de mai sus, acest lucru reiese clar. Sunt și alte versete care susțin această concluzie. (Apoc. 2:25,26; 3:12,21) Isus le-a spus discipolilor săi că el învinsese lumea și că lumea avea să le facă necazuri tuturor discipolilor săi credincioși, însă că ei trebuiau să aibă curaj. (Ioan 16:33) El mai arată clar și că ”lumea” este organizația dușmanului care i se împotrivesc împărăției lui Dumnezeu. (Ioan 12:31; 14:30; 18:36) Aceste versete scot în evidență faptul că există dușmănie și un puternic conflict între organizația lui Satan și organizația lui Iehova și că în această bătălie, Cristos va ieși victorios. Înainte de venirea bătăliei finale, Dumnezeu îi aduce în existență sau naște dintre oameni mai mulți fii pentru el; el pune înaintea lor înalta chemare sau invitația de a intra în cursa pentru acea înaltă chemare și pentru a deveni o parte a casei regale. Scripturile arată că unii răspund la acea chemare și sunt aleși, iar alții care sunt născuți de spirit nu răspund la chemare și de aceea nu sunt aleși. Numai cei chemați, aleși și credincioși vor fi alături de Domnul în victoria lui.

CINE SUNT CEI ALEȘI

2. Iehova Dumnezeu îi alege pe membrii casei sale regale. Promisiunea sa către Avraam a fost aceasta: „În sămânța vor fi binecuvântate toate națiunile pământului.” (Gen. 22:18) Această sămânță promisă este Cristosul. Cristos, adică unsoarea lui Dumnezeu, care este ales și credincios, și cei ”care sunt cu el”, împreună cu Capul, constituie sămânța potrivit promisiunii. (Gal. 4:29) Iehova spune prin profetul său: ”Iată! Slujitorul meu pe care-l sprijin, Alesul meu, în care își găsește plăcerea sufletul meu. Am pus spiritul meu peste; El le va aduce judecata Neamurilor.” (Isa. 42:1) Cuvântul redat aici prin ”ales” înseamnă cineva preferat, selecționat dintre mai multe persoane. Cu privire la această clasă, Isus a spus: ”El își va trimite îngerii cu un sunet mare de trâmbiță și ei îi vor aduna pe aleșii săi din cele patru vânturi, de la o margine la alta a cerurilor.” (Mat. 24:31) Această ’adunare a aleșilor’ menționată aici de Isus se aplică anume la sfârșitul veacului.

3. Cuvântul ”ales” este derivat din același cuvânt grecesc ca și cel tradus prin ”aprobat”. (Apoc. 17:14) Scripturile nu susțin concluzia conform căreia fiecare, atunci când este născut de spirit, este ales și pus în clasa aleșilor. Ordinul pe care îl primesc cei născuți de spirit, după cum se arată clar în Scripturi, este de (1) chemare; (2) alegere și (3) credință în fața încercărilor. Nu pare rezonabil ca Dumnezeu să pună pe cineva într-o clasă aleasă înainte ca persoana respectivă să răspundă la chemare, și chiar după ce răspund la chemare, creaturile trebuie să își dovedească devoțiunea față de Domnul înainte de a fi alese pentru scopurile lui Dumnezeu.

4. Apostolul, adresându-se adunării, arată deslușit distincția dintre cei ce sunt atenți la chemare și răspund la ea și cei care sunt ”orbi și nu pot vedea departe”. El scoate în evidență lucrurile pe care trebuie să le facă cei chemați, iar apoi spune: ”De aceea, fraților, dați-vă sânguința să vă asigurați chemarea (care este menționată prima în ordinea timpului) și alegerea (greacă,

eklogce, a alege sau alegere, care este menționată a doua în ordine).” Din aceste cuvinte ale apostolului din context trebuie să se tragă concluzia că cei ce nu sunt devotați din tot sufletul lui Dumnezeu și nu adaugă la aceasta credința lor, virtutea, cunoștința, stăpânirea de sine, răbdarea, neprihănirea, bunătatea frățească și iubirea, nu vor putea răspunde chemării și astfel nu vor putea să-și facă alegerea sigură. În sprijinul acestei concluzii, Pavel i-a scris adunării și s-a referit anume la cei ce arătaseră devoțiune față de Dumnezeu. El a spus: ”Știind, frați iubiți de Dumnezeu, alegerea voastră (greacă, *eklogce*, a alege sau alegere) , pentru că vestea bună a noastră a venit la voi nu numai cu vorbe, ci și cu putere, cu spirit sfânt și cu confirmare abundentă.” (1 Tes. 1:4,5, *Diaglott*) Reiese, așadar, că Cuvântul de adevăr vine și la unii care nu vor da ascultare și nu vor răspunde, iar de aceea nu vor fi aleși. Aceasta este singura concluzie care se poate trage din cuvintele apostolului, iar el spune despre cei ce au răspuns astfel: ’sunteți iubiți de Dumnezeu și știți că ați fost aleși’.

5. Ordinea și cursul de acțiune ales de cei ce ’sunt chemați potrivit planurilor lui Dumnezeu’ și aleși pare să fie marcat de cuvintele apostolului, și anume: ”fiindcă pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte (dinaintea începutului alegerii sau selecției), pe aceia i-a și predestinat (înainte de întemeierea lumii și de începutul alegerii) să fie conformați după chipul Fiului său, pentru ca el să fie întâiul născut între mulți frați. Ba mai mult, pe aceia pe care i-a predestinat i-a și chemat (la timpul său fixat) , iar pe aceia pe care i-a chemat i-a și justificat (aprobat, datorită răspunsului lor la chemare și credințioșiei cu care s-au devotat Domnului); și pe cei care i-a îndreptățit, i-a și glorificat (făcându-i astfel ’servi capabili ai noului legământ’).” (Rom. 8:28-30) Cuvântul ”a îndreptăți” folosit în textul de mai sus nu pare să se refere la acea îndreptățire pe care o primește persoana în momentul consacrării sale și când este spălată de păcatele sale prin sângele lui Isus, ci mai degrabă înseamnă a fi aprobați de Domnul atunci când este aleasă noua creatură. Această idee pare să fie sprijinită de cuvintele din context, când spune: ”Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Din moment ce Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile? Cine va ridica o acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu acela care îndreptățește?” – Rom. 8:31-33, *Diaglott*.

6. Apostolul a folosit cuvântul ”justificat” în același fel când a scris: ”Da, mare este, într-adevăr, secretul sfânt al devoțiunii sfinte: ”El a fost dezvăluit în carne, a fost justificat (a fost aprobat de Dumnezeu atunci când a fost născut din nou ca creatură spirituală) în spirit, a fost văzut de mesageri (Evr. 1:6), a fost proclamat printre națiuni (după 36 e.n.), a fost crezut în lume, a fost primit luat în glorie.” – 1 Tim. 3:16, *Diaglott*

7. Parafrazând cuvintele apostolului, iată ce înțelegem din spusele sale (Rom. 8:29,30): Că Dumnezeu a știu dinainte și și-a predestinat casa regală cu Isus Cristos în calitate de Cap al ei, și toți ceilalți care sunt chemați potrivit scopurilor sale să fie membrii în cadrul ei trebuie să se conformeze imaginii Fiului său preaiubit, Capul, pentru ca acest Cap să poată fi întâiul născut și primul între membrii acestei case; și că dintre fiii născuți, el cheamă sau invită aceste creaturi pentru a deveni membrii ai casei, iar pe cei ce răspund la chemare îi justifică, adică îi aprobă și îi alege, iar cei pe care îi justifică, aprobă și alege, îi onorează făcându-i servi capabili ai noului legământ.

8. Din nou, Pavel folosește cuvântul ”justifica”, prin care se referă clar la cei aleși în textele ce urmează. Aici el se adresează ”celor ce sunt sfințiți în Cristos”. Apoi îndreaptă atenția spre însărcinarea anumitor lucrări și spre alegerea unui anumit mod de acțiune de către noua creatură care îl va descalifica pentru împărăție, și avertizează împotriva acestor lucruri. Apoi adaugă: ” Și așa erați unii dintre voi (cândva). Dar (acum) sunteți spălați [de păcat prin sângele lui Isus și astfel sunteți în pace cu Dumnezeu și justificați de păcat (Apoc. 1:5; Rom. 5:1)], sunteți sfințiți, sunteți justificați [aprobați datorită devoțiunii voastre față de Dumnezeu și deoarece ați fost aleși de el] în numele Domnului nostru Isus (Cristos) și prin spiritul Dumnezeului nostru.” (1 Cor. 6:11) Aceste cuvinte par să indice că, chiar dacă cineva este născut de Dumnezeu și chemat și răspunde la chemare, totuși el trebuie și să urmeze calea dreptății înainte de a fi ales, în cadrul semnificației date de Scripturi.

9. Mulți au făcut regretabila greșeală de a se convinge pe sine că, după ce s-au consacrat Domnului, tot ce trebuie să facă este să se țină departe de nedreptate și de lucrurile pe care le menționează apostolul în 1 Corinteni 6:9,10, și că ținându-se departe de aceste lucruri rele, ei își

dezvoltă un caracter care îi va ajuta să intre în împărăție. Dar apostolul nu spune deloc acest lucru, ci că ei trebuie să se țină departe de aceste rele și după ce au răspuns la chemare, înainte de a putea fi aleși de Domnul. Scripturile arată apoi că aceștia trebuie să facă mai mult decât pur și simplu să aibă o atitudine inactivă sau pasivă. După ce sunt aleși, ei trebuie să își dovedească credința.

10. Referindu-ne din nou la imaginea simbolică făcută în ziua tipică a ispășirii: după ce marele preot a aruncat sorții, el a luat țapul pe care căzuseră sorții Domnului, l-a jertfit și a făcut cu sângele lui cum făcuse și cu sângele taurului. (Lev. 16:15) Această ilustrare simbolică pare să îi prefigureze pe toți cei născuți din nou care răspund chemării și care sunt aleși de Domnul și jertfiți cu Isus Cristos ca o parte a jertfei sale. Putem fi siguri că aceștia nu se jertfesc pe sine, dar, în calitate de noi creaturi, se prezintă marelui preot ca jertfă vie, cu totul devotați lui Dumnezeu și făcuți acceptabili prin Cristos, iar dacă vor fi credincioși vor activa cu bucurie în serviciul său, așa cum îi sfătuiește apostolul său. (Rom. 12:1) Cei născuți din spirit care nu răspund chemării nu sunt aleși. Țapul ispășirii pare să simbolizeze acest grup, iar Scripturile arată că acesta va fi o mare mulțime. Țapul ispășirii nu a fost încă jertfit.

UNGHEREA

11. Este corect să spunem că toți cei justificați și născuți din nou de Dumnezeu sunt unși cu spiritul sfânt în momentul nașterii lor din nou ca fii ai lui Dumnezeu? Autoritatea scripturală răspunde negativ la această întrebare. Dacă vom descoperi că concluziile trase anterior de noi referitor la acest subiect nu sunt în conformitate cu Scripturile, atunci ar trebui să ne bucurăm deoarece avem o vedere mai clară asupra acestei chestiuni, căci cu siguranță toți fii Domnului doresc să cunoască adevărul și nimic altceva. Ca sprijin al acestei concluzii ni se oferă și mai multe detalii referitoare la ce s-a întâmplat în ziua tipică a ispășirii.

12. Ambii țapi prezentați înaintea Domnului erau la fel de acceptabili pentru a fi jertfiți în momentul prezentării lor. Altfel nu ar fi apărut ocazia de a trage la sorți pentru a dovedi care dintre ei trebuia jertfit. În același fel, în ziua tipică a ispășirii, toți cei justificați prin credința în sângele lui Isus Cristos și prin hotărâre judiciară de către Iehova pot fi la fel de acceptabili pentru jertfire ca o parte a jertfei lui Isus Cristos. Nu se poate face nici o diferență între aceștia înainte să se facă următorul pas. Toți aceștia trebuie să moară ca ființe umane pentru a putea veni la viață ca ființe spirituale, iar dreptul la viață umană trebuie să înceteze atunci când Dumnezeu îi aduce în existență sau naște din nou la o astfel de speranță de viață și, prin urmare, la dreptul de a trăi ca ființe spirituale.

13. Faptul că țapul ispășirii nu a fost ucis nu putea însemna că acesta nu reprezintă clasa născută de spirit. Atunci când erau prezentați Domnului, ambii țapi reprezentau aceeași clasă, și anume toți cei ce au fost justificați și cărora li s-a dat dreptul la viață umană, drept care încetează atunci când sunt născuți din nou și li se dă dreptul condiționat de a trăi ca ființe spirituale. Țapul Domnului prefigura acea clasă de persoane care "leagă jertfă cu legături, până la coarnele altarului." (Ps. 118:27); în timp ce țapul ispășirii îi reprezenta pe cei ce pornesc pe o altă cale, nu răspund chemării și nu sunt acceptați ca parte a jertfei lui Cristos. Acesta fiind cazul, clasa prefigurată de țapul ispășirii nu primește niciodată ungerea spiritului sfânt.

14. Pare important ca subiectul ungerii să fie analizată aici în mod mai detaliat. În Vechiul Testament există mai multe cuvinte ebraice care sunt traduse prin "a unge" sau "uns". Cuvintele ebraice indică distincția, dar cele din română nu o fac. Cuvântul ebraic *dah-shehn* este tradus în general prin "a face grăsime". Acesta este tradus o singură dată, în Psalmul 23:5, prin "a unge", iar în nota marginală a textului din *Versiunea Autorizată* este tradusă prin "face grăsime". Trebuie să facă referire la uleiul bucuriei, și astfel, textul din *Versiunea Autorizată* este în mod evident o traducere greșită. Cuvântul ebraic *sooch* tradus prin "a unge" nu se referă la ungerea oficială, ci la ungerea făcută sieși. (Rut 3:3; Dan. 10:3; Deut. 28:40) Cuvântul ebraic *sich-men* este tradus prin "ulei, grăsime, lucruri grase" și tradus o singură dată prin "a unge". (Isa. 10:27) În ultimul text citat, unul dintre traducătorii recunoscuți (Rotherham) îl redă prin "grăsime".

15. Ungerea menționată mai sus poate fi numită în mod potrivit neoficială. Ungerea oficială este definită ca numirea în funcție și însărcinarea dată de o persoană care are autoritatea de a da

această numire. Cuvântul ebraic *mah-shach* este cuvântul de la care este derivat cuvântul Mesia, care înseamnă Unsul lui Dumnezeu. Versetele care folosesc acest cuvânt arată că el este limitat exclusiv la ungerea oficială. Dovada acestei lucruri ar putea fi găsită în următoarele texte: Exodul 28:41; 29:7; 40:15. Regii Israelului au fost unși în acest fel oficial. (1 Sam. 9:16; 10:1) Iehova l-a uns în acest fel rege și pe David, iar David l-a prefigurat pe Cristos. (2 Sam. 12:7) Iehova, prin profetul său, a prezis timpul când îl va unge pe Cristos. (Dan. 9:24) Același cuvânt ebraic este tradus și prin "Mesia" în Daniel 9:25,26.

16. În Noul Testament sunt mai multe cuvinte grecești care sunt traduse prin cuvântul "a unge", însă, cu o excepție, toate aceste se referă la o ungere neoficială. Spre exemplu, în Apocalipsa 3:18 apar cuvintele "Unge-ți ochii cu alifie." Singurul cuvânt folosit în Noul Testament și care desemnează o ungere oficială făcută de Iehova, adică excepția menționată mai sus, este cuvântul grecesc *chrīoo*, de la care sunt derivatele cuvintele *chrisma* – "ungere" și *christos* – "Cristos", "Unsul" lui Dumnezeu. Cuvântul grecesc *chrisma* este singurul cuvânt aplicat ungerii membrilor corpului lui Cristos. Cuvintele "Mesia" și "Cristos" au același sens, și ambele înseamnă Regele uns al lui Dumnezeu, după cum se arată în Scripturi. – Mat. 22:42; Ioan 6:14,15; 7:41,42.

17. Nu se poate spune despre orice persoană asupra căreia își pune Domnul spiritul său că a fost unsă de Domnul. Ioan Botezătorul a fost profetul lui Dumnezeu și despre el s-a scris înainte de nașterea sa: "Va fi umplut cu spirit sfânt încă din pântecele mamei sale". (Luca 1:15) Știm bine că Ioan nu a fost uns cu spiritul sfânt. Spunându-i-se să se identifice, Ioan a spus: "Eu nu sunt Cristosul (cel Uns)". (Ioan 1:20; 3:28) Acest verset susține ideea că o persoană poate avea spiritul lui Dumnezeu fără să fie totuși unsă.

18. Isus Cristos este începutul și capul unsului lui Dumnezeu. Când a fost Isus uns? Nu ar fi potrivit pentru oameni să răspundă în mod dogmatic la această întrebare, dar cu siguranță că nu i-ar putea dispăcea Domnului dacă am medita la acest subiect pentru a putea obține în acest fel o mai bună înțelegere, dacă e posibil, a ungerii membrilor corpului lui Cristos. Ideea transpusă aici, și bazată pe Scripturi, pare să susțină că Isus a fost chemat după ce a fost condus de spiritul lui Dumnezeu în pustiu. Pare rezonabil să credem că ungerea sa trebuia să urmeze după acceptarea sa și răspunsul la acea chemare. După marile ispite care i-au fost prezentate, Isus a aflat că Ioan fusese aruncat în închisoare, iar apoi s-a dus în Galileea și de acolo la Capernaum. (Mat. 4:12,13) El a făcut acest lucru ca împlinire a profeției lui Isaia. (Isa. 9:1,2) Apoi Isus și-a început serviciul, după cum se descrie în relatare: "Din acel moment, Isus a început să predice și să spună: Pocățiți-vă, căci împărăția cerurilor este aproape." – Mat. 4:17

19. Având în vedere că "ungere" înseamnă o numire oficială și include autoritatea de a predica, este sigur că Isus a primit ungerea atunci când a început să predice, după cum se arată mai sus. Asta a fost, totuși, după ispitirea lui. După aceea, și în timp ce el predica în sinagogi, Isus Cristos a declarat pentru prima dată că profeția lui Isaia cu privire la ungerea de către Iehova a fost împlinită în persoana lui. (Isa. 61:1-3; Luca 4:14-21) Nu ar fi rezonabil, atunci, să tragem concluzia că Dumnezeu l-a uns pe Isus când acesta era în pustie și înainte să fie supus celor mai mari ispite de către dușman? Imediat după relatarea ispitirii sale se spune: "Și Isus s-a întors în puterea spiritului în Galileea, iar faima despre el s-a răspândit în toată regiunea din jur. Și el preda în sinagogile lor, fiind glorificat de toți." – Luca 4:14,15

20. Relatarea nu afirmă că în momentul botezului lui Isus în Iordan Dumnezeu l-a uns cu spirit sfânt. Ceea ce afirmă, de fapt, Scripturile este că spiritul lui Dumnezeu a coborât asupra lui fiind materializat într-un porumbel și că s-a auzit un glas care spunea: "Acesta este Fiul meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea". (Mat. 3:16,17) Dumnezeu l-a născut atunci din nou pe Isus, sau l-a adus în existență, și l-a recunoscut public ca Fiul său iubit. Este adevărat că Luca scrie despre Isus înainte de ispitirea sa, astfel: "Și Isus, plin de spirit sfânt, s-a întors de la Iordan și a fost dus de spiritul în pustiu." (Luca 4:1) Totuși, aceasta nu dovedește că Isus era în acel moment uns ca Rege și Cap al casei regale a lui Iehova, căci exact același lucru s-a spus și despre Ioan Botezătorul, iar el nu a fost uns de Iehova. – Luca 1:15

21. Fără îndoială că Dumnezeu are un scop stabilit pentru care l-a trimis pe Isus în pustie; și nu este rezonabil să tragem concluzia că un scop a fost ca Dumnezeu să-i poată prezenta acolo lui Isus chemarea și că Isus a răspuns cu bucurie acesteia, în ciuda faptului că a văzut că drumul spre

glorie trecea prin suferință și răstignire? Pare rezonabil să credem că acela a fost momentul când a făcut Dumnezeu un legământ cu Isus pentru o coroană și pentru o împărăție, și astfel l-a uns oficial pe Isus ca Rege și Cap al casei sale regale.

22. Cu privire la ungerea lui Isus, iată ce mărturisește Petru: După botezul pe care îl predica Ioan, a început să se predice cuvântul în Galileea cum Dumnezeu l-a uns pe Isus din Nazaret cu spiritul sfânt și cu putere; iar Isus a continuat să facă bine și să-i vindece pe cei asupriți de Diavol, căci Dumnezeu era cu el. (Faptele 10:37,38) Petru nu afirmă că Isus a fost uns la Iordan, ci putem să conchidem că Isus a primit ungerea după ce a fost condus în pustiu, căci Petru spune că, după ce Isus a fost uns, el a început să facă lucruri bune. Dacă este adevărat că Isus nu a fost uns la Iordan, ci după aceea, adică în timpul dintre botezul său și începutul serviciului său, atunci aceasta dovedește că ungerea membrilor corpului nu are loc odată cu nașterea din spirit, ci după ce este auzită chemarea și se răspunde la ea și când alege Iehova. Păstrând acestea în vedere, reiese și că cei ce nu răspund chemării nu sunt unși niciodată.

23. Următoarele versete arată că sunt unii care au fost justificați și născuți de spirit, dar care nu au primit încă ungerea cu spirit sfânt de la Dumnezeu: "Când apostolii care erau la Ierusalim au auzit că Samaria primise cuvântul lui Dumnezeu [prin care au fost născuți din spirit (Iac. 1:18)], i-au trimis la ei pe Petru și pe Ioan, care când s-au coborât, s-au rugat ca ei să primească spiritul sfânt(căci acesta nu coborâse încă peste nici unul dintre ei, ci doar fuseseră botezați în numele Domnului Isus). Atunci și-au pus mâinile peste ei și ei au primit spirit sfânt." – Faptele 8:14-17

24. „Mai târziu, când Apolo era în Corint, Pavel a trecut prin ținuturile din interiorul țării, a coborât la Efes, unde a găsit câțiva discipoli, pe care i-a întrebat: "Ați primit spirit sfânt de când ați crezut? Ei i-au răspuns: Nici n-am auzit că există spirit sfânt. El le-a zis: Cu ce ați fost botezați? Și ei au răspuns: Cu botezul lui Ioan. Pavel a zis: Ioan a botezat într-adevăr cu botezul pocăinței, spunând oamenilor în cel care va veni după el, adică în Isus Cristos. Auzind aceasta, au fost botezați în numele Domnului Isus. Când Pavel și-a pus mâinile peste ei, spiritul sfânt a venit peste ei și vorbit în limbi și au profețit. Cu toții erau cam doisprezece bărbați." Fapte 19:1-7.

25. Apostolii au fost investiți cu o anumită autoritate în adunare, fiind mai presus ca toți ceilalți (Rom. 13:1-4), și se pare că cei cărora li se dăduse o cunoștință a adevărului și fuseseră născuți de spirit trebuiau să primească mai întâi anumite informații și să vină în contact cu apostolii înainte de a fi unși cu spirit.

LA CINCIZECIME

26. Cei unsprezece discipoli ai lui Isus au umblat cu el și au învățat de la el timp de trei ani și jumătate și îi erau devotați lui Dumnezeu. Dumnezeu îi dăduse pe acei oameni lui Isus, iar el i-a instruit din cuvânt, după cum a spus: "Le-am dezvăluit numele tău oamenilor pe care mi i-ai dat din lume, ai tăi erau și tu mi i-ai dat, iar ei au respectat cuvântul tău. Acum au ajuns să știe că toate lucrurile pe care mi le-ai dat sunt de la tine." – Ioan 17:6,7

27. Înainte de răstignirea sa, Isus a făcut un legământ cu acești oameni credincioși pentru un loc în împărăție. (Luca 22:28-30) Înainte de urcarea sa la ceruri, Isus, fiind alături de ei, "a suflat peste ei și le-a spus: Primiți spirit sfânt!" (Ioan 20:22) Chiar dacă acei oameni credincioși făcuseră tot ce au putut pentru a-l servi pe Dumnezeu, noi înțelegem că ei nu fuseseră încă născuți de spiritul lui Dumnezeu până în acel moment deoarece prețul de răscumpărare nu fusese încă prezentat în ceruri ca jertfă pentru păcat, iar calea nu fusese încă deschisă. Așa cum spiritul lui Dumnezeu a fost asupra lui Ioan Botezătorul, tot așa a fost și asupra acestor urmași credincioși ai lui Isus, se pare.

28. Relatarea divină nu spune cât timp a trecut de la înălțarea lui Isus la ceruri și până în momentul când a fost prezentat prețul de răscumpărare în cer, însă putem conchide că cei unsprezece credincioși au fost născuți ca fii ai lui Dumnezeu la scurt timp după aceea. La Rusalii, spiritul sfânt a fost turnat asupra lor, iar ei au început să vorbească în limbi și să explice Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta marchează clar timpul ungerii discipolilor, iar cel ce a făcut ungerea oficială a fost Dumnezeu. (Vezi Fap. 2:1-4, 33-38) "Dar cel care garantează că și voi, și noi suntem ai lui Cristos și care ne-a uns este Dumnezeu. El ne-a și sigilat și ne-a dat arvuna spiritului în inimile noastre." (2 Cor. 1:21,22) Apostolii au fost unși pentru serviciu, iar apoi au început să activeze plini

de credință în acel serviciu. Acest lucru susține și mai mult concluzia că toți cei unși sunt aleși oficiali pentru serviciu la Iehova. Cele de mai sus sprijină și concluzia că cei unsprezece discipoli credincioși nu au fost unși în momentul când au fost și născuți.

CINE ESTE UNS

29. Dar primesc ungerea toți cei ce sunt născuți sau aduși în existență ca fii ai lui Dumnezeu? Pentru a afla răspunsul la această întrebare trebuie să păstrăm în minte faptul că cel care este uns e Cristosul. Profeția lui Isaia referitoare la ungere și pe care Isus o aplică la propria persoană, deoarece aceasta se împlinește la începutul serviciului său, face o distincție clară între cei unși și cei ce trebuie să fie serviți de cei unși. Această profecie, care a avut o împlinire în persoana lui Isus la începutul serviciului său, se împlinește și în persoana membrilor corpului său, și mai ales asupra "picioarelor sale". Profeția spune: "Spiritul Domnului Dumnezeu este peste mine, pentru că Domnul m-a uns să predic vestea bună celor smeriți. El m-a trimis să-i leg pe cei cu inima frântă, să proclam libertatea celor captivi, și deschiderea închisorii pentru cei ce sunt legați; să proclam anul acceptabil al Domnului și ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru, să-i mângâi pe toți ce plâng, să le dau celor ce plâng în Sion, să le dau frumusețe în loc de cenușă, uleiul bucuriei în loc de jale, mantia de laudă în locul spiritului descurajării, pentru ca să fie numiți copaci ai dreptății, plantația Domnului, pentru ca el să fie glorificat." – Isa. 61:1-3

30. Cei incluși în această profecie ca membri unși ai corpului lui Cristos au însărcinarea de a le predica altora, dintre care sunt menționați în mod special prizonierii și cei legați. Alte versete arată că prizonierii sunt cei născuți de spirit și ținuți în casele închisorii și care strigă către Domnul; iar cei unși au însărcinarea de a le duce acestor prizonieri mesajul de consolare. Cei ce sunt identificați astfel ca prizonieri nu sunt dintre cei unși. – Ps. 79:9-13; 146:7.

31. Este la fel de clar și că cei ce sunt în închisoare sunt născuți de spirit și că ei sunt cei prefigurați de țapul ispășirii. Nu s-ar putea spune că acești prizonieri, sau captivi, au fost cândva unși și că au pierdut acea ungere, ci, dimpotrivă, ei nu au primit niciodată ungerea. Deoarece nu au răspuns la chemare, ei s-au conformat, cel puțin într-o anumită măsură, acestei lumi și rămân într-o organizație care încearcă să reformeze lumea. Intențiile lor au fost bune, însă ei s-au trezit acum și au descoperit faptul că sunt captivi și că au nevoie de ajutorul Domnului, astfel că strigă către el, iar la timpul său și în felul ales de el, Domnul îi va salva.

32. Nimic din Scripturi nu pare să indice faptul că o persoană care a primit ungerea în Cristos se va întoarce în marea mulțimea din cauza faptului că a pierdut acea ungere. Țapul ispășirii, care a fost folosit de Domnul pentru a simboliza clasa mării mulțimi, arată că această clasă nu a răspuns la chemare, nu a fost aleasă niciodată pentru a fi membră a casei regale și, prin urmare, nu a primit ungerea. Dacă Dumnezeu ar unge pe cineva pentru a-I oferi un loc în casa sa regală, iar după aceea acea persoană ar pierde ungerea și ar intra înapoi în clasa mării mulțimi din cauza necredinței, nu ar însemna aceasta că Dumnezeu l-ar răsplăti pentru lipsa de credință sau pentru nerespectarea termenilor legământului său pentru împărăție? Saul a fost uns rege al Israelului. El a fost necredincios și alungat de Domnul, însă Scripturile nu spun că el a pierdut ungerea din cauza necredinței sale. Biblia relatează că David, la moartea lui Saul, a spus că acesta încă era unsul lui Dumnezeu. "Și David i-a zis: "Cum de nu ți-a fost teamă să întinzi mâna și să-l distrugi pe unsul Domnului?" – 2 Sam. 1:14

33. Iar care este soarta celor care sunt necredincioși după ce au primit ungerea putem să ne dăm seama din cuvintele apostolului Pavel: "Căci Dumnezeul nostru este un foc mistuitor." "Este un lucru înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu." (Evr. 12:29; 10:31) Celor care au răspuns chemării și au fost aleși și unși le sunt încredințate o responsabilitate și obligație mai mari decât celor care au fost numai născuți de Dumnezeu. Cei unși au fost incluși în legământ pentru a primi un loc în împărăție. Orice compromis al lor cu vreo parte a organizației dușmanului ar fi cel puțin o dovadă de necredință. Dacă sunt aleși numai cei ce răspund chemării, atunci aceasta trebuie să însemne că ei trebuie să fie credincioși după ce sunt aleși. Concluzia corectă pare să fie, așadar, aceea că fiii lui Dumnezeu, născuți din nou, care răspund chemării prezentându-se pe sine ca o jertfă vie și care sunt acceptați în cadrul legământului pentru împărăție, sunt aleși; iar această

alegere este indicată de ungere. Prin urmare, aceștia sunt în Cristos, acceptați ca membri ai corpului său și aleși de Iehova pentru scopurile sale. Aceștia au fost prefigurați de țapul Domnului oferit ca jertfă, astfel că ei sunt cei răstigniți împreună cu Cristos. Fiind unși, lor li se rezervă un loc în împărăție, iar dacă se dovedesc credincioși până la moarte, ei vor primi acel loc. Se poate spune, totuși, că sunt versete care arată că tuturor celor născuți sau aduși în existență de Dumnezeu li se rezervă un loc în împărăție. Și aceste versete ar trebui analizate.

(*va urma*)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

P 1. Din ce clasă va fi compusă casa regală a lui Iehova? La ce conflict ia parte acum această clasă? Cum ajunge ea să ia parte la acesta? Ce trebuie să facă membrii ei pentru a fi părtași la victorie?

P 2. Identificați 'sămânța promisă' și 'alesul lui Dumnezeu'.

P 3,4. Pe cine cheamă Dumnezeu? Explicați dacă toți cei chemați devin membri ai clasei aleșilor. Care este singura cale prin care cei chemați se pot asigura de aprobarea finală a lui Dumnezeu?

P 5-7. Referitor la modul în care a prezentat apostolul Pavel această problemă în Romani 8:28-30: Pe cine a "cunoscut dinainte" Dumnezeu? Când și în ce sens? Când au fost aceștia predestinați? Predestinați pentru ce anume? De ce? Când au fost ei chemați? Cum? În ce sens sunt ei 'justificați' după ce sunt chemați?

P 8. Ce se indică în 1 Corinteni 6:11 referitor la calea pe care trebuie să o urmeze cei aleși?

P 9. Ce mare greșală au făcut mulți în legătură cu cerințele pentru 'a-și împlini consacrarea' și 'a obține un loc în împărăție'? Ce se mai cere pe lângă faptul de a se păstra neatinși de rău?

P 10. Care dintre cei doi țapi era jertfit în ziua arhetipală a ispășirii? Explicați împlinirea acelei părți a imaginii profetice.

P 11. Ce cere spiritul de adevăr de la toți fiii Domnului referitor la chestiunile de mai sus?

P 12,13. Referitor la imaginea simbolică: Ce se arată prin prezentarea a *doi* țapi înaintea Domnului? Pe cine reprezintă acești doi țapi? Ce prefigura metoda folosită pentru a decide care țap trebuia jertfit? Ce se indica prin faptul că țapul ispășirii nu era jertfit?

P 14-16. Analizând derivația cuvântului "a unge", ce aflăm despre aplicarea corectă a acestui cuvânt?

P 17. Explicați dacă Ioan Botezătorul a fost uns cu spirit sfânt.

P 18-21. Referitor la consacrare, naștere din nou, chemare și ungere, spuneți cum I s-au întâmplat acestea lui Isus de la apariția lui la Iordan și până la începutul serviciului lui în Capernaum.

P 22,23. Cum prezintă Petru chestiunea ungerii lui Isus? Ce concluzie se poate trage de aici? Ce lumină aruncă asupra acestui subiect relatarea experienței avute de Petru și Ioan în Samaria?

P 24,25. Relatați ce s-a întâmplat când a venit Pavel la Efes, fapt care susține concluzia referitoare la cine sunt cei unși și ce cunoștință este necesară.

P 26-28. Ce s-a petrecut în ziua de Rusalii? Referitor la relația cu Iehova și Isus, care pare să fi fost poziția celor unsprezece credincioși înainte de Rusalii?

P 29. Citați Isaia 61:1-3, care declară ungerea și enunță însărcinarea dată unșilor lui Dumnezeu?

P 30,31. Identificați "captivii" cărora trebuie să le fie transmis în special mesajul. Arătați cu versete dacă aceștia sunt o clasă născută de spirit. Explicați de ce nu sunt ei unși și spuneți în ce situație sunt ei în prezent. Descrieți situația, poziția și conduita clasei simbolizate de țapul ispășirii din momentul când acesta era prezentat înaintea Domnului și până când era trimis în pustiu.

P 32,33. Ce indică Scripturile referitor la pierderea ungerii? Ce găsim în ele care să ne arate care este soarta celor unși care devin necredincioși? Arătați (a) care este responsabilitatea și obligația adițională pe care o au cei ce au răspuns chemării și au fost aleși și unși; (b) relația și privilegiul prezente și viitoare cu care sunt binecuvântați cei unși credincioși.

Ce să fac ca să pot moșteni viața veșnică?

PARTEA A II-A

[Prelegere radiofonică de 35 de minute]

Într-un studiu anterior pe acest subiect am luat în considerare opt scripturi care arată că sunt 10 lucruri pe care fiecare om trebuie să le facă, mai devreme sau mai târziu, dacă dorește să se câștige favorul vieții veșnice. Nimeni nu poate nega faptul că fiecare dintre aceste propuneri este scripturală și logică:

1. Trebuie să obțină cunoaștere despre unicul Dumnezeu adevărat.
2. Trebuie să-i dea lui Dumnezeu primul loc în inima lui.
3. Trebuie să se supună poruncilor lui Dumnezeu, pe cât de bine îi stă în putință.
4. Trebuie să obțină cunoaștere despre Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu.
5. Trebuie să îl accepte pe Isus ca “pâinea din ceruri”, Răscumpărătorul și Salvatorul nostru, al tuturor.
6. Trebuie să audă și să asculte glasul bunului păstor.
7. Trebuie să se supună glasului lui Isus, să devină imitatorul său, una din oile sale.
8. Trebuie să împlinească lucrul pe care Isus i-l dă de făcut.
9. Trebuie să dea bunurilor pământești un loc secund, mai puțin important, în inima lui.
10. Trebuie să arate iubire și îndurare pentru toți oamenii.

Am observat că este nevoie să înlăturăm unele dintre reprezentările greșite și înșelătoare ale lui Dumnezeu, înainte de a-l putea cunoaște cu adevărat, să abandonăm, să respingem acuzațiile de scopuri și intenții rele față de omenire pe care Diavolul i le-a pus în brațe.

Am văzut nebunia celor slabi de a fi în asentiment cu ideea că marele Dumnezeu al universului este lipsit de înțelepciune, sau că ar putea fi nedrept, în cea mai mică măsură, sau că ar putea fi împiedicat de lipsa lui de putere. Am văzut că toate acestea acuzații sunt subînțelese dacă suntem de acord cu concluzia că cineva, oricine, va fi ars de viu în fumul înecăcios de pucioasă arzândă, și, apoi, am examinat împreună întreaga chestiune a iadului.

Nu putem trece din nou în revistă dovezile prezentate atunci, dar îi invităm pe toți ascultătorii noștri să verifice dovezile ce se găsesc în propriile lor Biblii, dovezi că iadul și mormântul sunt unul și același lucru, și traducătorii tuturor versiunilor știau aceasta. Luați-vă creionul și un carnețel și notați repede următoarele texte. Cercetați-le voi înșivă și, dacă aveți o Biblie cu note marginale, nu puteți să nu fiți convinși. Textele sunt: Psalmul 49:15; Psalmul 55:15; Psalmul 86:13; Isaia 14:9; Iona 2:2; 1 Corinteni 15:55; Apocalipsa 20:13.

Acum că am eliminat această barieră din calea înțelegerii corecte al lui Dumnezeu, să cântărim cuvintele Salvatorului omenirii, pe care le-a adresat marelui nostru dușman. Diavolul i-a propus lui Isus ca, dacă va cădea în genunchi înaintea lui și îl va venera, îi va da control asupra Ligii Națiunilor (sau echivalentul ei). Va putea să aibă toate navele lor de război, mitralierele, aruncătoarele de flăcări și soldații lor, incluzând corespondenții de război și birourile de propagandă. Dar Isus nu voia nimic din acestea, și majoritatea oamenilor din ziua de azi sunt convinși în inimile lor că Isus avea dreptate, chiar dacă se tem să îi calce pe urme.

Răspunsul dat de Isus lui Satan a fost remarcabil prin concizia și laconismul său: „Atunci Isus i-a zis: "Pleacă, Satan! Căci este scris: "Domnului, Dumnezeuul tău, să te închini și numai lui să-i slujești"". Isus se adresa unei personalități, Diavolului, care era atunci dumnezeul acestei lumi. Isus era însă loial altei personalități, Creatorului Atotputernic al tuturor lumilor, Iehova Dumnezeu, Autorul întregii vieți, și despre el vom vorbi acum.

Isus era familiarizat cu scripturile. Din copilărie, le-a auzit în fiecare Sabat în sinagogă. A crescut cu o bună cunoaștere și respect pentru lucrurile care au fost “scrise mai înainte pentru instruirea noastră, pentru ca prin răbdarea și mângâierea Scripturilor să avem speranță.”.

Deseori, se întâmpla ca Isus să vorbească despre Moise, menționându-i chiar numele de 15 ori. Cităm câteva din texte:

“Oferă darul pe care l-a poruncit Moise.” – Matei 8:4;
“Moise a zis: "Onorează-i pe tatăl tău și pe mama ta"” – Marcu 7:10;
“N-ați citit în cartea lui Moise?” – Marcu 12:26;
“Îi au pe Moise și pe Profeti, să asculte de ei.” – Luca 16:29;
“Așa cum Moise a înălțat șarpele în pustiu.” – Ioan 3:14;
“Dacă l-ați crede pe Moise, m-ați crede și pe mine.” – Ioan 5:46;
“Nu Moise v-a dat pâinea din cer.” – Ioan 6:32
“Nu v-a dat Moise Legea?” – Ioan 7:19.

Acestea și multe alte scripturi arată cum Isus se sprijină implicit pe Moise și cărțile pe care Moise le-a scris, respectiv Geneza, Exodul, Leviticul, Numeri, Deuteronomul și, probabil, Iov.

În Exod 20:3 și Deuteronom 5:7, Iehova însuși, adresându-i-se lui Moise, i-a dat porunca: „Să nu ai alți dumnezei în afară de mine”. Aceasta era o adresare a persoanei supreme, care, pentru binele creaturilor sale, limita toată închinarea convenită la persoana sa. Despre această personalitate, Moise a spus: „Iehova, el este Dumnezeu în ceruri sus și jos pe pământ. Nu există altul.” (Deuteronom 4:39) Despre scăparea Israelului din Egipt, Moise a spus: „Iehova îl conducea singur, nu era cu el nici un dumnezeu străin.” – Deuteronom 32:12.

Am putea foarte bine să lăsăm problema personalității Dumnezeului nostru doar în mărturiile acestor doi oameni, Isus și Moise, dar nu e nevoie să ne oprim aici. Isus a declarat în mod expres că David a scris ca un instrument al lui Dumnezeu atunci când a zis: „Atunci cum îl numește David, în spirit, Domn?” (Matei 22:43). Să vedem ce are de spus David asupra acestui subiect.

Ascultați ce a spus David când Nathan a venit la el cu asigurarea ca fiul său avea să-i construiască un templu Domnului: ”Tu ești mare, o, Iehova Dumnezeu; căci nu este altul ca tine și nu este Dumnezeu în afară de tine.” (2 Sam. 7:22) Și, din nou, iată ce spune și în Psalmul 96, versetul 5: ”Toți dumnezeii națiunilor sunt idoli; dar Iehova a făcut cerurile.”

Domnul nostru Isus Cristos l-a amintit pe Isaia pe nume, spunând despre necredincioșii din Israel: “Cu ei se împlineste profeția lui Isaia” (Matei 13:14) și spunând altor câtorva, cu alt prilej: “Bine a profețit Isaia despre voi, ipocriților.” (Marcu 7:6). Într-adevăr, Domnul nostru și-a început serviciul citind dintr-una din profețiile lui Isaia. Religia creștină și profețiile lui Isaia sunt, astfel, legate puternic împreună și de nedespărțit. Să ascultăm acum ceea ce Iehova Dumnezeu are să ne spună prin profetul Isaia:

“”Dar cu cine mă veți asemăna, ca să fiu egalul lui?, spune Cel Sfânt. Eu sunt Iehova. Acesta este numele meu și gloria mea n-o voi da altuia. Eu sunt Acela. Înainte de mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu și nici după mine n-a mai fost vreunul. Eu, eu, sunt Iehova, și în afară de mine nu este nici un Salvator. Eu sunt cel dintâi și eu sunt cel de pe urmă, în afară de mine nu există alt Dumnezeu! Eu sunt Iehova și nu este altul. În afară de mine nu există alt Dumnezeu; ca să se știe de la răsăritul soarelui și de la apus că nu este nimeni în afară de mine. Eu sunt Iehova și nu este altul. Nu este alt Dumnezeu în afară de mine: un Dumnezeu drept și un Salvator? În afară de mine nu există altul. Cu cine mă veți asemăna, egalul cui mă veți face sau cu cine mă veți compara ca să semănăm unul cu altul? Eu sânt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sânt Dumnezeu, și nu este nici unul ca Mine.” – Toate aceste afirmații se regăsesc în profeția lui Isaia, în capitolele 40-46 inclusiv.

Din nou, același comentator de încredere, Matei, care ne redă cuvintele lui Isus, ne relatează despre cel puțin 2 incidente din viața lui Isus care au fost împlinire ale profeției lui Ieremia, și anume uciderea nevinovaților din Betleem și vânzarea lui Isus pe 30 de arginți. Astfel, îi leagă pe Ieremia și pe Isus, și iată ce are de spus Ieremia despre personalitatea lui Dumnezeu:

“O, Iehova, nimeni nu este ca tine! Mare ești tu și mare în putere este numele tău! Cine nu se va teme de tine, o, Rege al națiunilor? Căci ție ți se cuvine lucrul acesta. Fiindcă printre toți înțelepții națiunilor și printre toate regatele lor nimeni nu este ca tine. Dar Iehova este Dumnezeul adevărat. El este Dumnezeul cel viu și un rege veșnic. Este oare printre deșertăciunile Neamurilor vreunul care să aducă ploaie? Sau pot cerurile să dea ploi bogate? Nu ești tu Acela, o, Iehova, Dumnezeul nostru?” Aceste citate sunt din capitolele 10 și 14 ale profeției lui Ieremia.

Iată deci, cum aceste scripturi pe care le-am citat, în afară de multe altele, căci sunt sute de aceste fel, dovedesc dincolo de orice umbră de îndoială că Iehova Dumnezeu este o personalitate, o

persoană, o Ființă cât se poate de reală, vie, și nu există un alt Dumnezeu în afară de el. Am citat aceste dovezi pentru a ne întemeia primul punct, primul pas în cunoașterea lui Dumnezeu, și anume că “EL ESTE”.

Așa cum abordează problema apostolul în Evrei 11:6: “Cel ce vine la Dumnezeu trebuie să creadă că el este și că este răsplătitorul celor ce îl caută stăruitor.” Următorul nostru pas logic este să determinăm din aceeași sursă de dovezi ce *fel* de ființă este el: ce principii îi sunt fundamentale, îl definesc. Dumnezeu a fost binevoitor să dezvăluie și aceasta.

Este adevărat că “întreaga lume zace în cel rău”, și că majoritatea oamenilor, fără să o știe deloc, i se închină, îl servesc, îi împlinesc voia, în ciuda faptului că cred că Diavolul personifică tot ceea ce este rău, vicios, sălbatic, crud și nedrept. Dar scripturile dezvăluie faptul că adevăratul Dumnezeu, singurul căruia i se cuvine închinarea, este opusul total al tuturor acestor lucruri.

Am putea foarte bine să ne sprijinim afirmația pe dovezile date de Domnul Isus în persoană, provenite de la unica sursă a tuturor adevărilor, că regula de aur este să le faci celorlalți ceea ce ai dori să-ți facă și ei ție, și cu siguranță că cel mai elementar raționament ar spune că această regulă are aplicabilitate universală. Dumnezeu nu le-ar face niciodată celorlalți ce nu și-ar dori să i se facă, în aceleași condiții. Lucrurile pe care le-ar face el și ce face Diavolul sunt la fel de îndepărtate și deosebite ca estul de vest.

Timpul ca justiția generală a lui Dumnezeu să fie aplicată tuturor oamenilor nu a sosit încă, dar putem vedea în ce elemente va consta atunci când observăm ce reguli a stabilit el pentru îndrumarea celor ce vor să devină copiii săi. Sunt atât de multe dintr-acestea, încât va trebui să omitem citatele din scripturi, și să ne mulțumim cu a le rezuma. Toți cei care sunt familiarizați cu scripturile vor ști că următoarele sunt în întregime bazate pe Cartea Cărilor.

Nu trebuie să se raporteze și răspândească lucruri false, nici să ne alăturăm altora într-o mărturie strâmbă. Nu trebuie să urmărim mulțimea în a face rău, așa, cum, de exemplu, se procedează de regulă în vremuri de război sau de revoltă sau în scheme pentru obținerea ilicită de bani.

Nu trebuie să se facă discriminare de nici un fel în aplicarea principiilor justiției, fie în favoarea bogaților sau a săracilor, nici nu trebuie acceptate daruri de orice fel pentru a influența judecata, de partea sau împotriva unui om sau a unei cauze. Aproapele (și asta înseamnă orice om) nu trebuie nici jefuit, nici înșelat.

Salariile trebuie plătite prompt, atunci când se cuvine. Surzii și orbii trebuie tratați cu respect și milă. Nu trebuie să se țină cont de persoane atunci când se emit decizii judiciare. Cei drepti trebuie să fie recunoscuți în dreptatea lor, iar cei păcătoși și răi trebuie condamnați.

Săracii și orfanii trebuie apărați, iar cei neputincioși și nevoiași trebuie să se bucure de atenție specială. “Dreptatea, da, dreptatea s-o urmărești”. “Cel care-l declară drept pe cel rău și cel care-l declară rău pe cel drept, da, amândoi sunt o urâciune pentru Iehova.”

Unei persoane nu trebuie să i se dea clemență deosebită doar pentru că este primul caz în acea pricină. Datornicului nu trebuie să i se ia și patul. Să nu fiți: „răi, nici violenți cu străinul, orfanul și văduva, și să nu vărsați sânge nevinovat.”

Cererea de favoruri judiciare de către conducător este numită “facerea de rău cu bună știință cu amândouă mâinile”. Judecata, în orice pricină, nu va fi emisă după aparență sau înfățișare, înainte de a-l asculta pe cel acuzat.

Scripturile declară că justiția și judecata sunt ale tronului divin și, când Dumnezeu se va scula să judece, o va face pentru a-i salva pe cei umili, pe cei slabi de pe pământ, și va judeca lumea cu dreptate și oamenii cu adevărul său.

Fiecare persoană care are o fire justă, dreaptă, se va bucura când va auzi cele scrise în Proverbe 11:31: „Iată că cel drept va fi răsplătit pe pământ. Cu atât mai mult cel rău și cel păcătos!” Această afirmație este deosebit de adecvată și justă, și anume, că în exact același loc unde oamenii au făcut rău sau bine vor primi și răsplata, roadele faptelor lor. Dar a presupune că această îndreptare a tuturor lucrurilor care acum sunt nedrepte sau nelalocul lor va avea loc în această lume, de această parte a vâlului înseamnă a presupune ceva ce toți știm că este imposibil. Chiar această afirmație, dacă nu ar exista alta, ar chema la trezirea tuturor celor din morminte.

Faptul că timpul dreptății este în viitor, și nu acum, este stabilit și de afirmația profetului Isaia (28:17) care spune: „Voi face din judecată o sfoară de măsurat și din dreptate o nivelă”.

„Dumnezeu va aduce la judecată orice faptă și orice lucru secret, fie bun, fie rău.” – Eclesiastul 12:14.

Observați regula care va fi atunci în vigoare cu privire la cei răi, în timpul când judecata se va desfășura: „Când îi spun celui rău: Vei muri negreșit, iar el se întoarce de la păcatul lui și face ce este legal și drept, dacă cel rău înapoiază lucrul luat ca zălog, restituie lucrurile luate prin jaf și umblă potrivit legilor vieții necomișând nici o nedreptate, în mod sigur va trăi. Nu va muri. Nici unul dintre păcatele prin care a păcătuit nu va fi amintit împotriva lui. A făcut ceea ce este legal și drept. În mod sigur va trăi.” – Ezechiel 33:14-16.

Aceleași principii frumoase ale justiției perfecte vor lucra atunci și în direcție inversă, către cei care urmează un curs invers, și concluzia, care nu poate să nu fie pe placul fiecărui om cinstit, este că: “Când cel drept se întoarce de la dreptatea lui și comite o nedreptate, el va muri din cauza aceasta. Iar, dacă cel rău se întoarce de la răutatea lui și face ce este legal și drept, va trăi datorită acestor lucruri.” – Ezechiel 33:18, 19.

Acest timp al judecății, acest timp când justiția se va face pentru toți, va fi un timp de ușurare pentru cei care până acum au primit doar puțină alinare. Dumnezeu declară: “Voi fi un martori grabnic împotriva vrăjitorilor, împotriva bărbaților adulteri, împotriva celor ce jură strâmb, îl înșală la plată pe muncitorul tocmit și se poartă necinstit cu văduva, cu orfanul de tată, precum și împotriva celor ce încalcă drepturile străinului.” – Maleahi 3:5.

În final, suntem asigurați despre viitor și despre cum va fi natura judecăților care vor fi aplicate atunci de declarația apostolului, din Fapte 17:31, și nume că Dumnezeu: “A stabilit o zi în care va judeca lumea cu dreptate prin omul pe care l-a numit.” Acel om este Isus Cristos, Salvatorul oamenilor; și nimeni nu a putut niciodată să arate în cuvintele sale sau faptele sale un singur moment de nedreptate de orice fel. Observați ce au scripturile de spus despre lucrarea perfectă a acestui administrator perfect al lucrărilor pământești, și gândiți pentru dumneavoastră cum trebuie să fie cumpăna perfectă a Celui de la care a venit această scriptură, Iehova Dumnezeu:

“Spiritul lui Iehova se va odihni peste el, spirit de înțelepciune și de pricepere, spirit de sfat și de tărie, spirit de cunoștință și de teamă de Iehova, iar desfătarea lui va fi în teama de Iehova. El nu va judeca după cele văzute de ochii săi, nici nu va muștra după cele auzite cu urechile sale. Îi va judeca pe cei săraci cu dreptate și va muștra cu nepărtinire în folosul celor smeriți de pe pământ.” – Isaia 11:2-4.

Aceasta ar trebui să fie de ajuns pentru a trage concluzia. Iehova este drept, în mod absolut; și aceasta înseamnă că are dreptate perfectă, și va face lucrurile absolut drepte și perfecte, luând în considerare toate circumstanțele. Ce binecuvântare este să știm că viitorul este în mâinile unui asemenea rege.

Următoarea noastră afirmație este că Dumnezeu este pe deplin capabil să-și aplice justiția, și nimic nu îl va împiedica de la a o face atunci când timpul se va împlini pe deplin. Cu alte cuvinte, Iehova are putere deplină, are toată puterea. Să ne gândim puțin la aceasta.

Priviți urechea umană. În fiecare copil normal născut în această lume se află, în fiecare ureche internă, cel mai minunat instrument cunoscut. Este o harpă cu 2700 de corzi, perfect proiectată și construită, care, atunci când este bine antrenată, poate distinge și se bucura de mii și mii de armonii. Cu toate că aceste harpe sunt făcute cu atâta îndemânare, în chip atât de minunat, milioane de oameni nici măcar nu se gândesc la Creator, ca avânt un merit pentru asta.

Iată ochiul uman. Are câteva mii de celule cu conuri și piramide, care, când sunt exersate, pot distinge 200.000 de nuanțe de culoare. Ce putere trebuie să fie aceasta, care poate construi un organ care poate face asemenea lucruri uimitoare, de milioane și milioane de ori fără greșală, și într-un mod atât de discret, de puțin supărător încât chiar posesorii ochilor, sau cel puțin majoritatea lor, îi primesc ca atare, și nu se gândesc niciodată la el?

Sau, am putea să ne gândim, dacă dorim, la lucrurile mai mari, căci cerurile sunt munca mâinilor sale. Soarele nostru pare mare, și așa și este, căci, dacă ar fi gol și ar fi vârat în interiorul lui, luna ar putea orbita în jurul pământului la distanța ei de acum, de peste 350.000 de km, și tot ar fi la mii de kilometri de marginea exterioară a soarelui.

Dar iată gigantica stea Antares, de curând măsurată, care este atât de mare încât, dacă ar fi goală, ar cuprinde soarele înăuntrul ei, și pământul învârtindu-se în jurul soarelui la distanța actuală,

și luna orbitând în jurul pământului, și, chiar și atunci, la distanța ei maximă, tot s-ar afla la multe, multe milioane de kilometri de marginea exterioară. Mai trebuie să ne mirăm că îngerul a întrebat-o pe Sara: “Este ceva prea greu pentru Domnul?”

Să ne gândim la memoria Domnului, și la cum o va întrebuița la înviere. Apostolul a spus: “Și am în Dumnezeu speranța pe care o nutresc și oamenii aceștia: că va fi o înviere atât a celor dreپți, cât și a celor nedreپți.” Scripturile ne spun despre morți că le pierd îndată și gândurile, și că nu există, nu simt nici dragoste, nici ură, nici invidie, de fapt, absolut nimic.

Dacă Dumnezeu nu ar înfăptui învierea morșilor, aceștia ar rămâne morșii pentru totdeauna; dar însuși faptul că o va face ne oferă cea mai impresionantă viziune a lucrării sale pe care am putea-o concepe. El plănuiește să îi recreeze pe toți cei care au murit vreodată, și să îi înzestreze cu amintiri care vor fi replici perfecte ale celor pe care le-au pierdut. Ce dovadă uimitoare de putere este aceasta! Ascultați propriile sale cuvinte cu privire la capacitatea sa de a-și duce la împlinire scopurile.:

“Da, așa cum mi-am pus în gând, așa se va întâmpla și așa cum am hotărât, așa se va împlini. Domnul oștirilor a luat această hotărâre, și cine poate s-o anuleze? Mâna sa este întinsă, și cine poate s-o întoarcă? Hotărârea mea va rămâne în picioare și voi face tot ce-mi place. Da, eu am spus și eu voi face să se împlinească. Eu am hotărât și eu voi și împlini.” – Isaia 14:24, 27; 46:10, 11.

“N-ai auzit că Dumnezeul veșnic, Iehova, Creatorul marginilor pământului, nu obosește și nu se istovește. Oare mi s-a scurtat atât de mult mâna, încât să nu poată răscumpăra? Sau nu am putere să izbăvesc? Mâna Domnului nu s-a scurtat ca să nu poată salva, iar urechea lui nu s-a îngreunat ca să nu poată auzi.” – Isaia 40:28; 50:2; 59:1.

Este un lucru lesne pentru cei care nu au credință, fie în Creatorul lor sau în Salvatorul lor, și își doresc ca nici ceilalți să nu aibă o asemenea credință salvatoare, să denigreze ceea ce numesc cu încântare “faptele unei zeități făcătoare de minuni”, ceea ce implică bineînțeles, și este deseori spus deschis, că niciodată nu au fost de fapt înfăptuite asemenea fapte de îndurare și bunătate, ci că acestea sunt doar simple impresii, iluzii create în mințile unor oameni simpli, naivi precum copiii, gata mereu să vadă un miracol în orice lucru dincolo de puterea lor de înțelegere.

Dar dacă miracolele au fost într-adevăr împlinire? Dacă un Dumnezeu iubitor și un Răscumpărător iubitor și-au deschis vistieriile de putere nemărginită cu scopul întru-totul demn de laudă de a da ajutor și mângâiere imediată celor nevoiași, și nu au făcut-o pentru ei, ci și pentru noi? Nu erau perfect îndreptății să facă asta? Și dacă faptele lor de bunătate nemeritată sunt atestate din abundență, uneori de mai mulți martori, nu avem dreptul să găsim în ele alinarea, mângâierea pe care au fost menite să ne-o dea?

Trei martori au declarat că un om leproș a căzut cu fața la pământ înaintea lui Isus, spunând: “Doamne, dacă vrei, poți să mă faci curat.” Isus a fost mișcat de compasiune. Aceste cuvinte, “mișcat de compasiune” provin din traducerea unui singur termen grecesc, care înseamnă “a fi emoționat atât de mult, încât să simți un tremur în mijloc (în abdomen) care să își afecteze întregul trup, întreaga ființă”. Ce poate fi mai magnific în elocvență decât simpla relatare că Isus “și-a întins mâna, l-a atins și a zis: “Vreau. Fii curățat! Și îndată ce a vorbit, lepra s-a depărtat de el imediat, și a fost curățit.” (Luca 1:40-42). Omul a fost binecuvântat, Isus și apostolii au fost binecuvântați, și la fel suntem și noi, la această manifestare a puterii lui Dumnezeu; căci a fost puterea lui Dumnezeu, și nu a lui Isus, cea care a înfăptuit acest miracol uimitor.

Trei martori au scris și despre omul din sinagogă care avea o mână uscată, și cum cei care îi căutau pricină lui Isus au încercat să profite de aceasta. Poate că a vindecat acest biet om în ziua sabbatului. Dacă s-a petrecut așa, aceasta trebuia să fie o dovadă, credeau ei cu tărie, că că Isus era un om lipsit de evlavie. Dorința li s-a împlinit. Isus i-a cerut omului să-și întindă mâna, și imediat a fost vindecat și făcut precum ceilalți, iar oamenii aceștia, care au fost martori la această demonstrație a puterii lui Dumnezeu, au plecat ca să se sfătuiască cum îl pot distruge pe Isus.

Trei martori au scris despre acea minunată manifestare a puterii divine de la Gadara. Un om nefericit, posedat de demoni, gol și de neîmblânzit, rătăcea printre morminte și în munți, strigând și tăindu-se cu pietre, și, când l-a văzut pe Isus, a țipat că o legiune de demoni i-au luat mințile. La un

singur cuvânt al lui Isus, aceste ființe rele l-au părăsit și a rămas la fel de liniștit și sănătos ca orice om.

Trei scriitori ne spun despre fiica lui Iair, zăcând în pragul morții, care a murit chiar pe când tatăl său îl ruga pe Isus să vină la căpătâiul ei. Pe drumul lui către casa lui Iair, Isus a fost atins de o femeie bătrână, bolnavă de 12 ani, care s-a vindecat, fiindu-i îngăduit de către Dumnezeu să se apropie de aceleași izvoare de putere din care Isus însuși se adăpa. La sosirea în casa lui Iair, Isus a luat copila de mână și, deși era adânc adormită în moarte, a strigat: “Fetițo, Scoală-te!”, iar ea s-a ridicat și a mers, simțindu-se la fel de bine ca întotdeauna.

Patru oameni au mărturisit despre felul în care puterea lui Dumnezeu a făcut ca cinci pâini și doi pești mici să sature cinci mii de bărbați înfomețați, în afară de femei și copii, și, când masa s-a terminat, rămăsese de mai bine de 12 ori mai multă hrană decât se găsea la început.

Trei oameni au mărturisit despre acea noapte teribilă pe lac, când bătea un vânt puternic, apa se ridica, și discipolii nu puteau să își aducă barca la mal. Isus le-a apărut mergând pe apă, ca un mesager care să-i aline la ceas de nevoie.

Și, în cele din urmă, trei oameni mărinimoși ne-au scris despre orbul de lângă Ierihon, Bartimeu și tovarășul său cerșetor, care, când au auzit că Isus trece pe aproape, au strigat cât au putut de tare: “Isuse, fiu al lui David, ai milă de noi!” Mulțimea i-a muștrat să tacă, dar au continuat să strige tot mai tare, până când, în cele din urmă, Isus i-a auzit. “Isus s-a oprit, i-a chemat și a zis: “Ce vreți să fac pentru voi?” Ei i-au spus: “Doamne, să ni se deschidă ochii!” Făcându-i-se milă, Isus le-a atins ochii și imediat au putut să vadă și l-au urmat.”

Nu am avut timp să prezentăm decât șapte dintre cele 150 de miracole care sunt atestate în Cuvântul lui Dumnezeu, dar toate acestea adevăresc din plin puterea lui Dumnezeu de a face așa cum dorește. Trebuie să notăm că fiecare dintre aceste miracole era un act de bunătate dezinteresată, o faptă pentru alții, care doreau mult să o poată împlini, dar nu puteau.

Prin puterea lui Dumnezeu, și doar prin ea, aceste 150 de miracole au fost împlinite, și le împlinește și astăzi veghind peste cei care s-au dedicat întru-totul lui, acum și pentru vecie, și care sunt pe deplin devotați în a-i împlini voia.

Pe baza dovezilor pe care le-am prezentat astăzi, putem stabili ca sigur că Dumnezeul nostru este drept în mod absolut, și datat totalmente la a face ce e drept și perfect, la timpul potrivit, și atunci când acționează are puteri absolut nelimitate și va face întocmai precum dorește.

Aceasta ne poartă către concluzia interesantă că lucrul care îi place și pe care îl dorește este bunăstarea eternă a tuturor creaturilor sale, a întregii sale creații, că iubirea este motivul care îl determină să se poarte așa cu oamenii și cu toate celelalte entități inteligente pe care le-a creat, dar va trebui să vorbim despre aceasta cu altă ocazie.

Și, atunci când vom aborda acest subiect al dragostei lui Dumnezeu, vom vedea nu doar că împreună cu ea, lucrează în perfectă armonie și justiția perfectă și puterea nelimitată care am văzut deja că îi aparțin, ci și că înțelepciunea perfectă s-a așternut peste toate acestea și că Dumnezeu nostru este, într-adevăr, perfect în dreptate, iubire, putere și înțelepciune. Aceste studii ar trebui să ne ajute să îl cunoaștem mai bine, pe El, pe cel a cărui cunoaștere dreaptă duce la viața veșnică.

Dumnezeu se uită la inimă

[Prelegere radio de 15 minute]

În Scripturi, cuvântul „inimă” este deseori folosit pentru a reprezenta motivațiile ascunse, scopurile, dorințele sau intențiile care fac o anumită persoană să spună sau să facă anumite lucruri. Se spune despre o persoană că are o inimă rea sau bună, în funcție de motivațiile ei, rele sau bune. Roadele unei inimi bune sunt cuvinte sau fapte bune, iar roadele unei inimi rele sunt cuvinte sau fapte rele. Isus însuși spune: „Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea.” În spatele fiecărui cuvânt sau faptă se ascunde un motiv, o dorință, o intenție sau un scop, fie el bun sau rău. De aceea profetul lui Dumnezeu a rostit aceste cuvinte: “Păzește-ți inima cu toată sânguința, căci din ea ies chestiunile vieții.” Aceasta înseamnă că viitoarea viață veșnică a fiecărui om depinde de condiția inimii sale; adică va depinde de motivele,

de intențiile sale, și scopurile sale; dacă acestea sunt bune, atunci rezultă că faptele și cuvintele sale vor fi bune.

În rândul oamenilor, totuși, se dă o atenție mai mare înfățișării exterioare decât felului în care e inima oamenilor, și deseori se petrece ca, în spatele unu chip și unor forme frumoase, unor rochii fastuoase, unui limbaj ireproșabil și unor maniere plăcute să se ascundă o inimă rea și viciată, depravată. Deseori, aceste realizări sunt folosite pentru a ascunde motive sau scopuri nevrednice. Acest lucru este adevărat în special când vine vorba de cei ce pretind că sunt pioși, religioși. Sub deghizarea unei preținse religiozități, oamenii donează sume mari de bani pentru a se construi biserici și a se înzestra școli, spitale și instituții caritabile, pentru a-și avea apoi numele gravate pe plăcute de bronz sau vitralii ca binefăcători ai omenirii, în timp ce adevăratul lor motiv este să ascundă de oameni faptul că îi înșeală și îi păcălesc profitând sau speculând necesitățile vieții și deci făcându-le rău semenilor lor.

Oamenii pot fi înșelați în acest fel deoarece nu pot citi inima, dar pot vedea aparența exterioară, aparenta caritate. Este imposibil, cu toate acestea, să îl înșelăm astfel pe Iehova Dumnezeu. Este deplorabil că oamenii își apreciază și laudă semenii pe baza înfățișării personale, a hainelor, a succesului în afaceri, educației, popularității, descendentei sau aparentei lor pioșenii. Acestea nu indică în nici un fel starea inimii; și așa se explică de ce oamenii sunt amăgiți atât de des în felul în care își evaluează semenii.

Iehova și-a rezervat pentru el însuși dreptul de a judeca cine va fi vrednic de viață eternă, pentru că doar el poate vedea, poate citi inima; și când se vor da răsplățile din urmă, se va descoperi că mulți dintre cei care par, în aparență, dreți pentru ceilalți oameni, nu vor fi îndreptățiți să primească viața veșnică, pentru că au fost atât de egoiști și răi în inimile lor în ochii lui Dumnezeu. Ipocrizia prevalează mai mult în rândul preținșilor creștini decât la orice altă clasă de oameni; și motivul este că oamenii egoiști, răi și nesinceri înclină să se folosească de religie ca de o mască pentru a-și ascunde răutatea. În zilele lui Isus, clasa clerului, alcătuită din farisei, mari preoți și bătrâni constituia grosul ipocriților din acele zile.

Acești clerici au reușit să-i înșele pe oameni, care cred că sunt sarea pământului. Oamenii nu pot vedea decât înfățișarea lor exterioară. Le-au văzut robele, filacteriile (talismane) late, vocile și fețele lor pioase, evlavioase; i-au văzut rugându-se îndelung la colțuri de stradă, le-au văzut poza demnă și i-au auzit numindu-se unul pe altul Rabi, Tată și alte titluri. Isus a apărut pe scenă. Metoda lui de judecată era diferită de cea a oamenilor. Pietatea, rugăciunile, titlurile și pompa cu care acești escroci se înconjurau au fost rapid depistate de Isus ca simple falsuri. El i-a judecat după roadele lor, nu după veșmintele, manierele, educația sau profesiile lor.

Isus le-a înșiruit roadele rele și greșite în Matei 23, și aceste roade dezvăluiau o stare păcătoasă a inimii. El i-a acuzat că împovărează greu oamenii, și nu doresc să miște măcar un deget pentru a-i ușura. Le-a spus că iubeau locurile de sus din sinagogi, și că le îngăduiau oamenilor să le spună „învățătorule” și „rabi”, nume care aparțineau lui Cristos; le-a spus că rugăciunile către Dumnezeu ar trebui spuse în secret, dar ei le făceau la colțul străzii și în sinagogă, și le făceau ca să fie văzuți de oameni; i-a acuzat că au neglijat dreapta judecată, mila și credința, în timp ce îi ofereau lui Dumnezeu a zecea parte din legumele mici din grădinile lor; i-a acuzat că îi persecutau pe profeți și pe cei înțelepți, și apoi a adăugat: „Iată, casa vă este lăsată părăsită!”

A-i împovăra pe ceilalți oameni, a râvni la locuri de frunte înaintea publicului, a accepta titluri care îi aparțin lui Isus, sau a face rugăciuni publice pentru a fi văzuți de oameni, și a-i persecuta pe ceilalți sunt simptome ale unei inimi vicioase și rele. Acestea sunt roadele după care îi putem recunoaște pe cei ale căror inimi nu sunt în stare bună.

Este posibil ca o persoană să aibă o inimă curată pentru Domnul și, totuși, carnea lui, trupul lui să fie imperfecte. A avea o inimă curată înseamnă a avea o dorință de a face ce-i face plăcere lui Dumnezeu, și a face apoi un efort în armonie cu acea dorință. Înseamnă că atunci când Domnul cercetează motivele și intențiile noastre, să nu găsească în ele nici o pricină, chiar dacă am fost neînțelepți în eforturile noastre de a ne duce la capăt bunele intenții. Dar țineți minte că doar bunele intenții nu sunt de ajuns. Trebuie să existe un efort onest pentru a afla voia lui Dumnezeu și a o împlini. Este necesar să avem atât dorința sinceră de a-i face pe plac Domnului, cât și a efortul la fel

de onest de a realiza cele necesare. Și, pentru a face un efort onest pentru a-i face pe plac Domnului, *este necesar* să studiem Cuvântul său pentru a ști care este voința lui.

În 2 Cronici 16:9 citim: „Ochii Domnului străbat tot pământul ca să-și arate puterea în numele acelora a căror inimă este întreagă față de el.” Acest text ne învață două lucruri; și anume, că este posibil să avem o inimă întreagă, perfectă față de el și că Domnul îi caută pe cei cu astfel de inimi și are binecuvântări pentru ei. Din nou, în Psalmul 24:3, 4 citim: „Cine cine urca pe muntele Domnului? Sau cine va sta în locul său sfânt? Cel care are mâini curate și o inimă pură”.

În repetate rânduri, Scripturile admit că este posibil ca oamenii să aibă o inimă perfectă și pură față de Domnul. Aceasta nu înseamnă perfecțiune a trupului. Dacă Domnul voia de la poporul său să fie perfecți în trup, în carne, nici măcar o singură ființă umană nu ar putea să o facă, și, deci, nimeni nu i-ar putea face pe plac. Unii oameni pretind că nu au păcătuit de ani de zile. Aceasta este o greșeală. Chiar și Apostolul Pavel spune că a găsit legea păcatului în carnea sa, războindu-se cu legea minții sale, și că lucrul pe care îl ura era tocmai lucrul pe care îl făcea. Tot astfel, fiecare om sincer va admite că păcătuiește, că este imperfect, și nici un lucru bun nu sălășluiește în carnea sa.

Este deci oportun pentru noi, deci, că Domnul ne judecă după inimi și nu după carne. În nenumărate rânduri, Scripturile ne încurajează cu acest gând. În Psalmul 26:2 se găsesc aceste cuvinte: „Cercetează-mă, o, Doamne, și pune-mă la încercare, purifică-mi rinichii și inima!” De asemenea, și Psalmul 139:23, care spune: “Cercetează-mă, o, Dumnezeu, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile.” În Evrei 4:12, citim: “Cuvântul lui Dumnezeu este viu și puternic; este mai ascutit decât orice sabie cu două tăișuri și...poate să discearnă gândurile și intențiile inimii.”

Nu există bărbat sau femeie pe acest pământ care să poarte în carne ceva ce Dumnezeu să aprobe. Este totuși adevărat că toți au păcătuit și nu s-au ridicat la înălțimea gloriei lui Dumnezeu. Trecând peste acest aparent handicap, este totuși posibil ca bărbații și femeile, chiar și imperfecti, să se bucure de aprobarea divină și să fie plăcuți lui Dumnezeu. Pentru a face aceasta, trebuie să aibă inimi curate, loiale, perfecte și devotate. Dar, chiar și cu cele mai bune intenții și eforturi, carnea noastră va da greș și nu va reuși să se ridice la înălțimea standardelor divine. Dumnezeu a făcut un aranjament cât se poate de îndurător ca, atunci când carnea dă greș și facem un lucru detestabil, să putem veni cu curaj înaintea tronului bunătății sale nemeritate și să ne mărturisim păcatul, și ne-a dat promisiunea că este credincios și drept și ne va ierta păcatul.

Trebuie să notăm că această cedare a cărnii nu afectează starea inimii noastre. Nu ne afectează nici loialitatea, nici devoțiunea inimii. O ilustrație excelentă a acestui principiu se regăsește în cazul lui David. El a fost adânc devotat Domnului, și totuși carnea sa l-a mânat într-un păcat grav. A luat-o pe soția lui Urie, și l-a trimis în luptă pe Urie în prima linie și astfel i-a pricinuit moartea. Mai târziu, când păcatul său a fost scos în evidență, l-a recunoscut și i-a cerut Domnului să îl ierte. Domnul l-a pedepsit pentru acesta, dar l-a și iertat. Consemnarea divină despre David este după cum urmează: “L-am găsit pe David, fiul lui Iese, om după inima mea, care va împlini toată voia mea.”

Dumnezeu îl aprobă pe servul său cu inimă loială, în timp de mulțimea acelora care se laudă cu împlinirile lor carnale sunt un lucru dezgustător pentru văzul său. Mulțimile acelora care țin foarte mult să participe la slujbe, formalități, ceremonii, posturi și zile de sărbătoare, și care țin neapărat la limbajul și conduita politicoasă nu se bucură de favorul divin. Isus s-a referit la cei care au grijă de tradițiile oamenilor, respectarea doctrinelor și respectarea atentă a regulilor “bisericii” lor cu următoarele cuvinte:

“Poporul acesta se apropie de mine cu gura, și mă onorează cu buzele, dar inima lor este departe de mine.”- Matei 15:8.

Aceștia au fost numiți ipocriți sau fățarnici de Isus, pentru că nu aveau motive curate, intenții bune. În zilele noastre, sunt mulți oameni care pretind că îl servesc pe Domnul, și țin foarte mult să meargă la biserică duminică, și mai ales duminică Paștelui, și Crăciunului, țin la ziua copiilor și nu mănâncă nici un fel de carne vinerea, dar inima lor e departe de Domnul. În alte momente sunt ocupați cu a trage foloase, minți, amăgi și face rău semenilor lor și prietenilor lor, în diferite moduri. Unii dintre ei ocupă poziții înalte, ca episcopi ai bisericii și joacă la bursă pe de altă parte.

Isus a spus: “Fericiți sunt cei cu inima curată, căci ei îl vor vedea pe Dumnezeu!”. Iehova, prin profetul său, spune: “Iehova îi detestă pe toți cei cu inima mândră.” O persoană are inima mândră atunci când încearcă să nege ce spun scripturile, căci afirmă practic că este mai înțelept decât Dumnezeu și ar putea să scrie o Biblie mai bună de unul singur. Biblia îi menționează și pe cei care au inima împietrită. Aceasta înseamnă că și-au permis gânduri nedrepte, necinstite și rele, până când inimile lor au devenit atât de secate și refractare la principiile dreptății, încât cea mai mare plăcere a lor este să dovedească faptul că Biblia nu este adevărată, că este plină de contradicții, că Dumnezeu e nedrept, și că nu a fost necesar ca Isus să moară ca o jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.

Acești oameni trufași și cu inima împietrită din vremea noastră pot fi găsiți în rândul marilor învățători și predicatori religioși ai zilei. Este un fapt binecunoscut că aceia care neagă caracterul inspirat al Bibliei, care pretind că omul nu a căzut, că nu a fost nevoie de o jertfă de ispășire, că Isus a avut un tată pământesc sau că Isus era Dumnezeu însuși, și care resping Biblia în orice alte feluri, sunt chiar teologii educați din vremea noastră, într-un cuvânt, clericii.

Ne-am putea întreba: De ce cheltuiesc atunci unii clerici atât timp și efort pentru a dovedi că nu ne putem bizui pe Biblie? Iar răspunsul este: inimile lor nu sunt drepte. Au inimi mândre. Au o părere prea bună despre ei înșiși. Au contrazis și au negat afirmațiile din Biblie până când inimile lor s-au uscat și s-au întărit, și nu ezită să-l critice pe marele Iehova Dumnezeu. Dar Dumnezeu le cunoaște inimile, și va veni timpul când fiecare persoană de pe pământ va ști că aceia ce-l critică și condamná pe Iehova Dumnezeu sunt un lucru dezgustător pentru el, și că sunt nevrednici de darul lui Dumnezeu, viața veșnică.

Scrisori de apreciere

LICĂRIRI DE LUMINĂ DE LA TEMPLUL SĂU

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Cuvintele nu pot exprima bucuria și recunoștința mea atunci când am citit aceste două noi cărți, *Viața și Profeția*. Ca întotdeauna, fiecare dintre ele este „cea mai bună de până acum”. Îi mulțumesc iubitelui Domn pentru aceste licăriri de lumină de la templul său, și dvs., ca unuia pe care l-a așezat în Corpul său. Nu puteți ști ce mare încurajare a fost cartea *Profeția* pentru mine, și scrisoarea de mare ajutor ce a sosit o dată cu ea.

Turnurile din decembrie, ca și prelegerile radio, ne inspiră, ca și statornicia și zelul dvs. „Fericit este cel care stă în așteptare și care ajunge la cele o mie trei sute treizeci și cinci de zile!”.

A voastră în Cristos,

DNA. WOOD-TOULSON, *Indiana* .

FULGERE CE REÎNNOIESC CURAJUL ȘI ZELUL

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Ultima voastră carte, *Profeția*, este, dacă e cu putință, cea mai bună de până acum. Atinge efectiv apogeul. Nu pot găsi cuvinte care să exprime aprecierea mea pentru Domnul pentru toate aceste minunate binecuvântări. Cât de mult ne aprinde sufletele de bucurie pe măsură de aceste licăriri de lumină continuă să lumineze prețiosul său Cuvânt și să ne dea curaj reînnoit și zel pe măsură ce ne luptăm să mergem înainte, cântând laudă numelui său,

Interpretarea clară și fără echivoc a capitolului Daniel 12 este minunată, și mi-a adus atâta binecuvântare încât, chiar dacă am încercat să-i mulțumesc bunului nostru tată, nu am putut să fiu mulțumită fără să vă las să știți cât de mult o apreciez, cât de mult vă iubesc, și în ultimii 12 ani, v-am amintit zilnic înaintea tronului Tatălui nostru.

Dorindu-vă statornicele binecuvântări ale Domnului, și cu dragoste fierbinte, sunt

Fratele vostru în Cristos,

J.P. WELLS, *Kentucky* .

DEZVĂLUIREA ORGANIZAȚIEI DIAVOLULUI

DRAGUL MEU FRATE RUTHERFORD,

Mi-am luat libertatea de a vă scrie câteva rânduri pentru a vă mulțumi pentru cartea *Profeția*. Tocmai am terminat de citit cartea, și pot spune cu adevărat că este cea mai bună dintre toate. *Viața* este o carte minunată, dar am primit mai multă alinare din cartea aceasta, *Profeție*, decât din oricare dintre celelalte. Nu mai poate rămâne nici o urmă de îndoială în mintea oricui om sincer despre organizația Diavolului. Dovezile sunt cu siguranță acolo.

Fie ca Dumnezeu tuturor mângâierilor să vă păstreze credincios până când lucrarea va fi încheiată, este rugăciunea mea.

De la cineva care lucrează umăr la umăr cu dvs., prin grația lui Dumnezeu, până când organizația Diavolului va fi distrusă și numele lui Iehova este slăvit între toți, rămân

Fratele vostru prin grația sa,

G.W: COOK, *Distribuitor de cărți pionier*

INSPIRĂ ACTIVITATE CU FORȚE PROASPETE

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Tocmai am citit cu atenție noua voastră carte, *Profeția*, și doresc să vă ofer opinia mea, deși neavizată, despre ea: Cred că această carte va fi cel mai mare ajutor pentru poporul lui Dumnezeu în vremea lor de nevoie din prezent; că le va arăta clar, cum nimic altceva nu a reușit, datoriile lor, privilegiile lor și responsabilitățile lor față de Adevăr; și, de asemeni, va arăta maselor de oameni agențiile pe care Diavolul le folosește ca să îi distrugă, cu o claritate care va fi cu siguranță aplaudată.

Cartea este minunat de bine scrisă, exprimarea excelentă, aranjamentul în pagină este foarte bun; și este de asemeni un exemplu de artă tipografică..

A citi cu grijă această carte înseamnă a primi inspirație pentru o reînnoită exprimare a mesajului pe care cu toții îl iubim. Dumnezeu să binecuvânteze mâinile care au pregătit-o.

Fratele vostru prin grația lui,

GLENN G. SMITH, *Distribuitor de cărți* .

de TURNUL VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

1 MARTIE 1930

Nr. 5

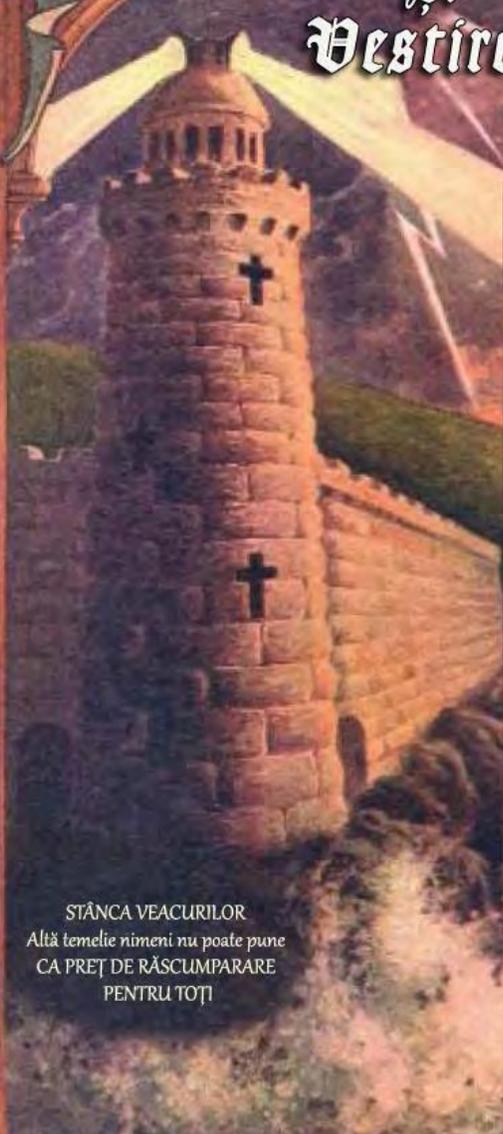
Cuprins:

CASA REGALĂ A LUI IEHOVA - part. a IV-a - Pag. 83

SCRISORI DE PE TEREN - Pag. 90

AȘTEPTAȚI-L PE DOMNUL
[Prelegere radiofonică de 15 minute] - Pag. 91

IEHOVA DUMNEZEU, PRIETENUL CELOR SĂRACI ȘI ASUPRIȚI
[Prelegere radiofonică de 30 de minute] - Pag. 94

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slăva mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întâm-plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lețiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupă, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfințele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbă Domnului – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei înșăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol . LI

1 Martie 1930

Nr. 5

Casa regală a lui Iehova

Aceștia vor face război cu Mielul, și Mielul îi va birui; pentru că este Domnul domnilor și Regele regilor; și vor învinge și cei ce sunt cu el, chemați, aleși și credincioși. – Apocalipsa 17:14, R. V.

Partea a IV-a

Iehova Dumnezeu este constructorul casei sale regale. (Evr. 3:4). Există un corp din care se compune acea casă, și anume, Cristosul, care este Unsul lui Dumnezeu. “Dar Dumnezeu a pus mădularele în corp - pe fiecare dintre ele - așa cum i-a plăcut.” În legătură cu aceasta, Pavel spune mai departe: “ Căci, așa cum corpul este unul, și are multe mădulare, și toate mădularele acestui corp, deși, fiind multe, sunt un singur corp, tot așa este și Cristos. Fiindcă, într-adevăr, fie iudei, fie greci, fie sclavi, fie liberi, toți am fost botezați printr-un singur spirit într-un singur corp, și toți am fost făcuți să bem dintr-un singur spirit.” – 1 Cor. 12:12, 13.

2. Unii ar putea contesta că această scriptură indică faptul că toți cei justificați prin credința în sângele lui Cristos, prin hotărârea judecătorească a lui Iehova, și care sunt născuți sau aduși în existență în calitate de copii ai lui Dumnezeu sunt, de asemenea, și unși și li se desemnează locuri în casa regală. Dar trebuie să notăm că apostolul nu spune că toți cei care sunt născuți din spirit sunt botezați în corpul lui Cristos. El se adresează “cei sfințiți ai adunării” (1 Cor. 1:2) Afirmația sa este că toți cei care au fost botezați în corpul lui Cristos au unul și același statut în Cristos și nu mai există vreo distincție între evrei și cei din națiuni, sclavi sau liberi. Esența argumentului să este că toți cei care sunt botezați astfel în Cristos sunt ca unul. Tot așa, a scris într-un alt loc: “Nu știți că toți, care am fost botezați în Cristos Isus, am fost botezați în moartea lui? Căci, dacă am fost sădiți cu el într-o moarte ca a lui, cu siguranță vom fi și într-o înviere ca a lui.” – Rom. 6:3, 5.

3. Este clar din ultimul citat că aceia care vor fi ca Domnul la învierea sa trebuie să moară jertfindu-se, cum a făcut-o și Domnul Isus. Țapul ispășitor nu a fost sacrificat, și nu prefigurează clasa care este jertfită împreună cu Cristos Isus. Țapul Domnului, din ziua simbolică a ispășirii îi prefigurează pe aceștia, care sunt jertfiți cu Cristos, și, deci, botezați în sacrificiul morții sale. Aceștia sunt cei care sunt unși ca membri ai casei regale a lui Iehova.

4. În plus, apostolul scrie: “Spiritul însuși depune mărturie împreună cu spiritul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu; și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: da, moștenitori ai lui Dumnezeu, și comoștenitori cu Cristos, dacă suferim împreună cu el ca să putem fi și glorificați împreună cu el.” (Rom. 8:16, 17) Nu indică oare acest text scriptural că aceia care sunt făcuți drepti și născuți din spirit sunt, de asemenea, și unși în calitate de comoștenitori împreună cu Cristos în împărăția sa? Aici, apostolul nu spune că toți cei născuți din spirit au mărturia că vor fi comoștenitori cu Cristos Isus. Accentul din text trebuie pus pe aceste cuvinte, și anume: “să suferim împreună cu el ca să fim și glorificați împreună cu el.” Acestea sunt condițiile care preced statutul de comoștenitor, și aceste condiții nu pot fi ignorate, iar textul se aplică tuturor și oricui s-a învoit prin legământ să facă voia lui Dumnezeu.

5. Clasa țapului ispășitor nu suferă cu Cristos Isus și nu ia parte la moartea sa ca jertfă. Toți aceștia sunt, totuși, născuți sau aduși în existență ca fiii ai lui Dumnezeu, așa cum am stabilit până acum, dar, așa cum o prefigurează țapul ispășitor, nu sunt aleși pentru jertfă. Aceștia nu reușesc să se prezinte în fața înaltului preot chiar dacă sunt acceptabili ca jertfă. – Rom. 12:1.

6. Pavel a scris – “Căci noi suntem lucrarea mâinilor sale, creați în Cristos Isus pentru lucrări bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte ca să umblăm în ele.” (Efes. 2:10) Nu înseamnă oare acest text că toți cei care sunt născuți din spirit primesc totodată și ungera? Pentru a determina ce vrea să se spună prin acest text, trebuie să ne gândim la persoanele sau creaturile la care se face referință. În mod evident, atunci când Pavel folosește persoana a II-a plural, se referă la el și alții cu o credință la fel de mare, la “noi”, care au fost aleși și care sunt “credincioși în Cristos Isus” (Efes. 1:1) Cuvintele lui Pavel au fost scrise în acord cu scopurile lui Dumnezeu de a alege “sămânța lui Avraam”, care este Cristosul. Deci, prin folosirea cuvântului “noi”, el nu îi include pe cei care au fost doar născuți din spirit, ci doar pe cei care au răspuns chemării și au fost aleși și au primit ungera. La fel se poate spune și referitor la următoarele texte: Col. 1:24, 25; 3:3; Gal. 2:20; 3:27; 1 Pet. 4:13.

7. Din mărturia scripturală luată în considerare până în acest punct, concluzia pare să fie că nașterea din spirit și ungera nu au loc în același timp; că nu toți născuții din spirit primesc ungera; că clasa care va alcătui marea mulțime nu primește ungera și că nimeni nu va intra în această clasă pe motiv că și-a pierdut ungera. Aceste concluzii fiind corecte, suntem mai apti să înțelegem de ce există un mare număr de persoane acum pe pământ care pretind că îl iubesc pe Domnul și că îi sunt adepți, dar nu manifestă zel pentru Domnul și cauza sa. Vedem că există un număr relativ mic de oameni care par să fie pe de-a-ntregul devotați Domnului. Motivul trebuie să fie marea majoritate a acelor care pretind că îl urmează pe Cristos nu au fost aleși, nici unși.

LIMITAREA UNGERII

8. Faptul că apostolii și cei aflați în strânsă asociere cu ei au fost unși este arătat clar de Scripturi. După moartea acestora și până la venirea a doua a Domnului probabil foarte puțini au fost unși. De la Rusalii până la a doua venire a Domnului au existat câțiva care predicau în numele Cristosului răstignit; dar numărul lor era relativ mic comparativ cu cel al celor care pretindeau că ar călca pe urmele Învățătorului, și, deci, indică faptul că doar un număr mic de oameni au primit ungera. Aceasta, desigur, este doar exprimarea unei opinii bazate pe scripturi și pe fapte, așa cum sunt arătate.

9. La a doua venire a Domnului Isus Cristos, el a început să “pregătească calea înaintea Domnului” Iehova. O lumină mai mare a venit atunci peste cei ce căutau atunci să știe și să împlinescă voința lui Dumnezeu. Adevărurile fundamentale au fost îndelung și adânc ascunse, și, în perioada pregătirii căii lui Iehova, aceste adevăruri fundamentale au fost redactate celor consacrați și devotați Domnului. Se cuvine să menționăm și că, în acea perioadă de timp, fratele Russel a fost intens folosit de Domnul pentru a aduce aceste adevăruri restabilite în atenția celor consacrați. El a fost sincer și zelos pentru Domnul în predicarea adevărului. Fără îndoială, a fost unul dintre unșii lui Dumnezeu și a fost credincios până la moarte. La fel se poate spune și despre alții care au fost binecuvântați de Domnul și asociați cu el în serviciu în acea perioadă de timp. S-ar putea, totuși, spune cu greu că toți cei care au ajuns la o cunoaștere a adevărului în acea perioadă au primit ungera spiritului sfânt.

10. Lucrarea din timpul acelei perioade de timp a fost prefigurată de experiențele profetului Ilie. Faptul că Ilie avea spiritul Domnului este fără nici un dubiu, pentru că Elisei a dorit să ia o parte dublă din acel spirit, și a primit-o. Scripturile nu dezvăluie actul ungerii lui Ilie, dar ne dezvăluie clar că avea spiritul Domnului. S-ar putea spune foarte bine că Ilie îl reprezintă pe unsul lui Dumnezeu, care este implicat cu sinceritate și zel în lucrarea adunării în timpul perioadei lui Ilie. Nu toți cei consacrați, totuși, au procedat astfel în acea perioadă de timp. Despre Elisei se scrie: “Iar pe Elisei, fiul lui Șafat [nume care înseamnă “judecător”, și se poate justifica că acest nume face referire la faptul că Elisei îi reprezintă pe fiii lui Dumnezeu, Judecătorul tuturor], din Abel-Mehola, să-l ungi profet în locul tău.” (1 Regi 19:16) Se poate spune deci, în mod consecvent că Elisei îi prefigura pe acei unși ai Domnului care vor avea și vor manifesta partea mai mare a spiritului Domnului în perioada cunoscută ca perioada Elisei a lucrării adunării. De asemeni, îngăduie concluzia că unșii lui Dumnezeu vor face lucrarea spre gloria Domnului în perioada Elisei a adunării.

PERIOADA DE ÎNCERCĂRI

11. Sfârșitul lucrării lui Ilie a fost marcat de o perioadă de încercări și teste deosebite. Iehova și-a trimis mesagerul cu scopul de a-i pregăti drumul. El a pregătit calea lui Iehova, și, când acea lucrare a fost terminată, Domnul a venit pe neașteptate la templul său. (Mal. 3:1) Acest fapt a marcat finalul lucrării prefigurată de Ilie. Apoi, o mare perioadă de încercări a venit asupra bisericii în acel timp, și apoi a urmat lucrarea prefigurată de Elisei. Dumnezeu a prezis că timpul venirii Domnului la templul său va fi marcat de încercări de foc – “Dar cine va suporta ziua venirii sale și cine va sta în picioare când se va arăta el? Căci el este focul topitorului și ca leșia înălbitorului.” – Mal. 3:2.

12. Acela a fost momentul când a început judecata fiilor lui Dumnezeu. Fii lui Levi i-au reprezentat foarte bine pe toți, și, în general, pe cei care, în acel timp au primit o cunoaștere a adevărului și care au fost născuți sau aduși în existență ca fii ai lui Dumnezeu. Unul dintre scopurile venirii Domnului ai fost să-i testeze pe acei antitipici fii ai lui Levi, așa cum e scris – “El va sta ca un topitor și ca un purificator al argintului și-i va purifica pe fiii lui Levi. Îi va purifica așa cum se purifică aurul și argintul, ca să-i aducă Domnului o jertfă în dreptate.” – Mal. 3:3.

13. Scripturile indică faptul că nu toți vor fi acceptați și vor ieși din încercare sau test, ci că unii, nereușind să se conformeze, nu vor trece testul. Cei care au rezistat acelei încercări sau test au fost acceptați, iar scopul său a fost ca cei acceptați să-i poată “aduce Domnului o jertfă în dreptate.” Apostolul arată clar că o asemenea jertfă include devoțiunea loială și nepătată a celui acceptat de Domnul, prin cântarea de laude și mărirea numelui său (Evr. 13:15) Pare destul de clar că cei acceptați au fost atunci aleși și unși.

14. Dacă cei acceptați, în acea încercare, au primit ungerea Domnului, ar trebui să rezulte că acei care nu au fost acceptați nu vor fi unși de Domnul. Dacă această concluzie este adevărată, atunci ar trebui să ne așteptăm ca existența celor două clase diferite să fie evidentă începând cu și după vremea venirii Domnului în templul său. Faptele care s-au petrecut de atunci confirmă pe deplin această concluzie, așa cum o știu foarte bine toți cei care sunt devotați Domnului.

15. La Rusalii, apostolii au primit ungerea spiritului sfânt. Atunci și acolo, ei au început să predice mulțimii “și în ziua aceea le-au fost adăugate cam 3000 de suflete” (Fapte 2:41) Consemnarea divină nu spune, totuși, că toți din rândul acelor 3000 de suflete au primit ungerea cu spirit sfânt. Vărsarea spiritului cu acest prilej a fost o împlinire a profeției lui Ioel (Ioel 2:28-32). Aceasta a fost prima împlinire a profeției, sau împlinirea la scară miniaturală. Faptul că avea să îi urmeze mai târziu o altă împlinire și “înainte de marea și însemnata zi a Domnului” este arătat clar de cuvintele lui Petru, care, cu acel prilej, a citat profeția lui Ioel, spunând: “Și în zilele din urmă, spune Dumnezeu, voi turna din spiritul meu peste orice fel de carne, iar fiii și fiicele voastre vor profeti, tinerii voștri vor avea viziuni și bătrânii voștri vor avea vise. Și chiar și peste servii mei și peste sclavele mele voi turna din spiritul meu în zilele acelea și ei vor profeti.” (Fapte 2:17-18) Dovada scripturală că această profeție are o împlinire la scară mai mare după venirea Domnului la templul său în 1918 a fost publicată anterior în *Turnul de Veghere* (15 noiembrie, 1925).

16. Împlinirea acestei profeții implică ungerea celor aduși în existență de Dumnezeu și aleșilor săi de către spiritul sfânt. Această concluzie pare să fie corectă, pentru că exprimarea este următoarea: “iar fiii și fiicele voastre vor profeti, tinerii voștri vor avea viziuni”. Deducția clară pe baza acestei exprimări este că va trebui să fie dăruită o mai bună înțelegere a adevărului și că acea înțelegere va duce la vestirea mesajului și către alții. Deci, pare rezonabil și scriptural să tragem concluzia că, în perioada lucrării lui Ilie a adunării un număr relativ mic din cei care au fost născuți din spirit au primit ungerea și, că, o dată cu venirea Domnului la templul său, spiritul Domnului a fost turnat “peste orice fel de carne”, adică peste toți cei care au primit aprobarea Domnului și care au fost, deci, aleși; și tuturor celor cărora au fost astfel unși le-a fost încredințat să profetească, sau să predice, și așa au și făcut.

17. Profeția lui Ioel citată de Petru referitoare la cele de mai sus declară că “tinerii vor avea viziuni”. “Tinerii” sunt foarte potriviți pentru a-i reprezenta pe cei puternici și viguroși în Domnul. Cu privire la aceștia, Ioan a scris: “Vă scriu vouă, tinerilor, pentru că l-ați învins pe cel rău.”

Consecvenți adevărilor de după venirea Domnului la templul său, cei care au luat o poziție fermă împotriva celui rău și organizației sale și l-au servit cu zel pe Domnul au o viziune mult mai clară a scopului Divin.

18. Profetul lui Dumnezeu a scris: "Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul suntem în Israel niște semne și niște minuni de la Domnul oștirilor, care locuiește pe muntele Sion." (Isa. 8:18) Astfel, se arată că Isaia și fii lui îi reprezentau pe cei pe care i-a ales Domnul. Lui Isaia i s-a dat o viziune în care l-a văzut pe Domnul în templul său (Isa. 6:1) Astfel, Isaia i-a înfățișat acolo pe cei care primesc ungera Domnului la momentul turnării spiritului sfânt, ceea ce corespunde profeției cu privire la tinerii care au viziuni. În momentul când a avut viziunea, Isaia a auzit vocea Domnului, spunând: "Apoi am auzit glasul lui Iehova spunând: "Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi?" Atunci eu am zis: "Iată-mă! Trimite-mă!" Și el a spus: "Du-te și spune acestui popor: "Într-adevăr auziți, dar nu înțelegeți; într-adevăr vedeți, dar nu percepeți." – Isa. 6:8,9.

19. Fără îndoială, Isaia îi reprezenta în acest moment pe mulți dintre poporul Domnului care nu au fost activi în proclamarea mesajului adevărului; dar care, din moment ce au primit acum curățarea, acceptarea și ungera, și au auzit vocea Domnului și au primit porunca, această scriptură arată o însărcinare clară și pozitivă oferită celor pe care Isaia i-a reprezentat ca mergând și făcând lucrurile menționate în aceea misiune, în acea însărcinare. Ungerea nu este doar o desemnare într-o poziție oficială, ci o însărcinare cu autoritatea de a face lucrurile desemnate în acea însărcinare. Viziunea menționată de Isaia coincide exact ca timp și fapte cu profeția lui Ioel și împlinirea sa ulterioară. Este, de asemenea, în concordanță exactă ca timp și fapt al împlinirii cu profeția lui Maleahi despre purificarea fiilor lui Levi, cu scopul ca cei acceptați să poată da Domnului o jertfă în dreptate.

20. Nu dovedesc aceste scripturi, prin urmare, că începând cu 1875 și ulterior, până la venirea Domnului la templul său doar un număr mic dintre cei născuți sau aduși în existență ca fii ai lui Dumnezeu au primit ungera cu spirit sfânt; că după venirea Domnului la templul său și încercarea celor prefigurați de fii lui Levi a fost a revărsare abundentă a spiritului sfânt peste toți cei aprobați, și că aceștia au fost trimiși să facă lucrarea în numele Domnului, și că, deci, aceasta marchează timpul ungerii membrilor picioarelor lui Cristos, care predică cu bucurie adevărul? – Isa. 52:7, 8.

PROFEȚIA DESPRE UNGERE

21. Isaia a fost cel pe care Domnul l-a folosit pentru a da glas profeției: "Spiritul Domnului Dumnezeu este peste mine, pentru că Domnul m-a uns să predic vestea bună celor smeriți. El m-a trimis să leg pe cei cu inima frântă, să proclam captivilor libertatea și deschiderea închisorii pentru cei ce sunt legați." (Isa. 61:1) Această profeție și-a început împlinirea prin ungera lui Isus, așa cum declară el. Faptul că profeția avea să aibă o împlinire specială asupra "picioarelor lui" este arătat în alte părți ale spuselor aceluiași profet – Isa. 52:6, 7.

22. Capitolele 59 la 64 inclusiv ale profeției lui Isaia arată că scenariul profeției despre ungera are o aplicare specială cu privire la timpul când Domnul vine la templul său și oferă mantia dreptății și îi aduce pe cei acceptați sub ea, roba în sine reprezentând acceptarea. Este clar că roba dreptății este veșmântul oficial al clasei celor unși, așa cum "mirele se îmbracă precum un preot" care tocmai a primit ungera. O dată cu venirea Domnului la templul său și încercarea și purificarea celor prefigurați de fii lui Levi, despre cei acceptați fiind aduși sub roba dreptății, sau a acceptării Isaia spune că vor rosti cuvintele: "Mă voi bucura în Domnul. sufletul meu se va bucura în Dumnezeul meu. Căci el m-a îmbrăcat cu veșmintele salvării, m-a acoperit cu mantia dreptății, ca mirele care își pune ornamente, și ca mireasa care se împodobește cu bijuteriile ei." – Isa. 61:10

23. Acest lucru coincide în mod clar cu împlinirea ulterioară a profeției lui Isaia despre ungera (Isa. 61:1-3) și arată ungera acelora care au fost acceptați de Domnul după examinarea pe care au avut-o la venirea sa în templul său. Cei acceptați se bucură, pentru că spun: "M-a acoperit cu mantia dreptății . . . ca mireasa care se împodobește cu bijuteriile ei." Cei aleși și cei unși sunt acum considerați parte a clasei mireasa, și este privilegiul ei să se bucure și să preamărească numele lui Iehova și să aibă parte de împlinirea acelei profeții, despre care se scrie: "Spiritul și mireasa

spun: Vino!” (Apoc. 22:17) Cei acceptați au toate motivele să se bucure în acest moment, pentru că au mărturia că au fost aleși și au primit ungerea de la Domnul și au fost însărcinați să îl reprezinte.

24. Tot Isaia a fost cel folosit pentru a da glas profeției despre rămășiță. Rămășița este cea căreia îi este încredințată mărturia lui Isus Cristos, și deci, este investită cu autoritatea de a da acea mărturie (Apoc. 12:17). În 1918, așa cum credem, la venirea sa la templul său, Domnul a început cercetarea servilor săi. A sosit timpul unei mărturii deosebite despre sfârșitul lumii și începutul împărăției lui Dumnezeu. Cine va fi investit cu autoritatea de a face acea lucrare și de a da acea mărturie? În mod clar, aceia pe care Domnul îi va găsi credincioși după cercetarea care va avea loc începând cu venirea sa la templu. Fii simbolici ai lui Levi au fost puși la încercare, iar cei acceptați au fost trimiși ca să îi dea Domnului o jertfă în dreptatea, și, așa cum a prezis profetul Isaia, ei i-a răspuns Domnului spunând: “Iată-mă, trimite-mă!” Aceștia par clar să fie cei peste care a fost turnat spiritul și careu au primit, deci, ungerea. Ei au primit veșmintele salvării, fiind deci identificați cu Cristos, și roba dreptății, prin care se arată aprobarea lor; deci, aveau toate motivele să se bucure, căci aceștia sunt cei care au intonat de atunci cântări de laudă lui Dumnezeu.

25. Cei unși aduși în templul lui Dumnezeu sunt cei care au o viziune mai clară a adevărului. Aceste fapte sunt în perfectă concordanță cu aceste concluzii bazate pe Scripturi. Încă din 1918, poporul Domnului au primit o viziune mai clară asupra scopului divin și au apreciat și s-au bucurat de licăririle de lumină care au venit de la Iehova prin Capul casei templului, Cristos, Fiul său iubit.

26. Scripturile par deci să sprijine concluzia că, din zilele apostolilor până la venirea Domnului la templul său, un număr foarte restrâns de oameni au primit ungerea, și că, atunci când Domnul a venit la templul său, a fost o revărsare a spiritului său sfânt, și, deci, a avut loc ungerea tuturor celor acceptați, și aceștia au fost însărcinați să facă lucrarea adunării prefigurată de Elisei.

CEASUL DIN URMĂ

27. Cuvintele lui Isus dovedesc că la sfârșitul lumii și aproape de timpul venirii sale la templul său vor exista Cristoși falși . Din moment ce “Cristos” înseamnă Unsul Domnului, “falșii Cristoși” trebuie să însemne cei care pretind că au ungerea, dar care de fapt nu au primit ungerea spiritului sfânt. Isus a spus: “Dacă cineva vă va zice atunci: "Iată! Cristosul este aici!" sau "Acolo!", să nu-l credeți. Căci se vor ridica Cristoși falși și profeți falși și vor face semne mari și minuni ca să-i înșele, dacă este posibil, chiar și pe cei aleși.” (Mat. 24:23, 24) “Chiar și cei aleși” menționați aici se referă la cei aleși și unși și însărcinați să dea mărturia pe pământ; iar aceștia sunt cei pe care ceilalți vor încerca să îi inducă în eroare pretinzând că sunt unșii Domnului. Aceasta sprijină în mod adițional concluzia că ungerea a fost limitată, restrânsă până la venirea Domnului la templul său. Aceasta se coroborează și cu mărturia lui Ioan, apostolul lui Isus Cristos. Cuvintele apostolului asociază ungerea cu “ceasul din urmă”: “ Copilașilor, este ceasul de pe urmă! Și după cum ați auzit că vine anticristul, să știți că acum sunt mulți anticriști. Prin aceasta știm că este timpul din urmă.” (1 Ioan 2:18) *Diaglott* redă acest text ca: “este ceasul din urmă.”

28. Toți falșii Cristoși vor fi neapărat anticriști, pentru că pretind că sunt unși când, de fapt, nu au primit ungerea. Anticristul va pretinde că face un lucru în numele lui Cristos, dar, de fapt acel lucru nu va respecta Cuvântul lui Dumnezeu, de vestire a Împărăției sale și preamărire a numelui său. Ioan declară că aceste condiții vor fi semne ale ultimului ceas. Apoi, apostolul adaugă: “Ei au ieșit dintre noi, dar nu erau dintre noi. Căci, dacă ar fi fost dintre noi, ar fi rămas cu noi, dar, au ieșit ca să arate că nu toți sunt dintre noi.”. (1 Ioan 2:19) Acest text arată clar o separare ce va avea loc în „ceasul din urmă”.

29. Cei care ies din compania celor unși vor arăta, prin cursul faptelor lor, că nu au primit ungerea. Trebuie să ne așteptăm să existe atunci o separare, o distincție între cei care sunt într-adevăr devotați Domnului și cei care pretind că îi sunt devotați, dar nu arată zel pentru cauza sa.

30. Adresându-se în continuare celor unși, apostolul spune: „Dar voi aveți o ungere de la Cel Sfânt, și cunoașteți toate lucrurile.” Deci, falșii Cristoși și falșii profeți, adică aceia care pretind să fie unșii lui Dumnezeu dar nu au primit ungerea sunt cei care încearcă să îi amăgească și inducă în eroare pe cei aleși, așa cum a prezis chiar Isus. Cei unși văd și înțeleg adevărul.

31. Mai departe, apostolul spune: “Nu v-am scris fiindcă nu cunoașteți adevărul, ci pentru că-l cunoașteți și pentru că din adevăr nu iese nici o minciună... V-am scris aceste lucruri cu privire la cei ce încearcă să vă ducă în rătăcire. Cât despre voi, ungera pe care ați primit-o de la El rămâne în voi și nu aveți nevoie ca cineva [care nu este capabil să lumineze] să vă învețe, ci, așa cum ungera [Unsul, Cristos Capul casei regale, care este învățătorul vostru] Lui vă învață cu privire la toate lucrurile [despre planul Tatălui său], iar ea este adevărată și nu este o minciună, rămâneți în El, așa cum v-a învățat ea [margin, spiritul sfânt]” – 1 Ioan 2:18-27.

32. Mărturia lui Isus este că atunci când își va lua în seamă servii la venirea sa la templu, își va face clar simțită prezenta o clasă credincioasă pe care el o numește “un serv credincios și prevăzător”, pe care îl pune să conducă peste toate bunurile sale, sau interesele împărăției. Acesta este o declarație limpede a încredințării date unei clase anume și, deci, arată că aceștia sunt unșii lui Iehova. Isus a menționat și că, în același timp, va fi vădit și un “serv rău”. În mod sigur, acea clasă a “servului rău” nu va primi ungera. La aproximativ același moment, cei “buni și credincioși” ai Domnului vor primi talantul nefolosit, și, din acest motiv, a fost luat de la cei necredincioși (Mat. 25:26) Aceasta este o altă dovadă a faptului că unii sunt unși, iar alții nu.

33. Este sigur, bazându-ne pe Scripturi, că prizonierii nu primesc ungera Domnului. Pare la fel de clar și rațional să conchidem că nici cei “căldicei” nu au primit ungera; căci altfel, de ce ar primi acest avertisment: “Dar fiindcă ești căldicel – nici în clocot, nici rece – o să te vărs din gura Mea! Pentru că zici: ‘Sunt bogat, am adunat avere și n-am nevoie de nimic!’ și nu-ți dai seama că ești nenorocit, vrednic de milă, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățat prin foc – ca să fii bogat; haine albe – ca să te îmbraci și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și alifie pentru ochi – ca să-ți ungi ochii și să poți vedea.” (Apocalipsa 3:16-18) Prezența unui asemenea avertisment arată că, totuși, după ce este emis, există o șansă pentru cei căldicei să se ridice și să facă ce le-a poruncit Domnul și apoi să primească acceptarea și ungera sa.

34. Domnul ne-a dat o altă imagine simbolică prin veșmântul de nuntă. Pare destul de illogic ca cineva să fie invitat la nuntă fără să fi făcut un legământ de a împlini voința lui Dumnezeu: “Când împăratul a venit să-și vadă oaspeții, a văzut acolo un om care nu se îmbrăcase în haină de nuntă și l-a întrebat: – Prietene, cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă? Acesta a amuțit. Atunci împăratul le-a zis slujitorilor: – Legați-l de mâini și de picioare și aruncați-l în întunericul de afară! Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților! Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.” (Mat. 22:11-14) E sigur că aceia care au lepădat hainele de nuntă sau care nu le purtau când Domnul a venit la templul său nu vor primi aprobarea lui Dumnezeu, și, deci, nu vor avea parte de ungera.

35. În acest moment, pe pământ sunt milioane de oameni care își spun creștini. Numele este greșit aplicat. Din moment ce “Cristos” înseamnă unsul lui Dumnezeu, este foarte clar și adevărat că nimeni nu poate fi numit într-adevăr creștin dacă nu este în unitate cu Cristos și dacă nu a primit ungera. Vorbind la modul strict, în acest caz doar ce care sunt în Cristos și au fost unși de Domnul și rămân neclintiți până la capăt pot fi numiți creștini. “Noi avem parte de Cristos dacă păstrăm cu fermitate, până la sfârșit, încrederea pe care am avut-o la început.” – Evr. 3:14.

36. Esențialul întregii chestiuni pare, deci, să fie următorul: Că apostolii și cei aflați în strânsă legătură cu ei au primit ungera cu spirit sfânt de la Dumnezeu; că, după moartea acestora și în secolele ce au urmat, până la a doua venire a Domnului, doar un număr limitat de oameni au fost unși cu spiritul sfânt; că, o dată cu a doua venire a Domnului Isus Cristos, el a “pregătit calea lui Iehova” așa cum a prezis profetul Maleahi, și că, în acea perioadă de timp, un număr limitat de oameni născuți din spirit au fost unși, și că aceștia erau cei care cu bucurie și credință s-au implicat în lucrarea de tip Ilie a adunării; că atunci când Domnul a venit la templul său a început să îi cerceteze pe cei consacrați și născuți din spirit, și, găsind unii pe care i-a aprobat, și aceștia au fost aleși și unși; că acela a fost timpul când a avut loc o mai mare împlinire a profeției rostite de Ioel cu privire la revărsarea, la turnarea spiritului peste orice fel de carne, însemnând că toți cei acceptați au fost unși cu spiritul sfânt, și, după aceea a început proclamarea mesajului de adevăr așa cum au fost însărcinați; că aceia “căldicei” trebuie să fie vestiți că aceia dintre ei care se ridică și devin zeloși pot și ei să primească ungera și să între în lucrarea pe care Domnul o are pentru ei; că cei unși la venirea Domnului constituie clasa “servului credincios și prevăzător”, și că acea clasă este și ea

prefigurată în profeția lui Isaia despre lăsarea “cheii casei lui David” pe umerii lui Eliachim (Isa. 22:20-22); și că aceștia sunt cei aleși ai Domnului și vădiți prin ungere.

37. Dar sunt aceștia pe deplin pregătiți să devină membrii ai casei regale a lui Iehova? Scripturile arată destul de clar că mai este încă ceva, încă un lucru pe care trebuie să-l facă.

(Va urma)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1-3. De cine este construită casa regală a lui Iehova? Din cine este alcătuită? Citați pe apostolul Pavel legat de acest subiect. Care este esența argumentului apostolului de aici și din Romani 6:3, 5? Cum a fost acest lucru reprezentat de cei doi țapi din ziua simbolică a ispășirii?

4. Indicați concordanța dintre Romani 8:16, 17 și ideile precedente.

5. Ce fel de viziune asupra aceleiași circumstanțe ni se oferă în Romani 12:1?

6. Clarificați folosirea cuvântului “noi” de către Pavel, așa cum este folosit în Efeseni 2:10.

7. În lumina Scripturilor luate în considerare până acum, explicați faptul că din marele număr de așa-ziși creștini doar atât de puțini par să fie deplin devotați Domnului.

8. Ce pare să rezulte din numărul relativ mic de unși pe pământ de la Rusalii până la a doua venire a Domnului?

9. Ce binecuvântări au primit cei consacrați și devotați Domnului, care participă la “pregătirea căii” înaintea Domnului? Ce deducție pare logică cu privire la numărul celor unși înainte de acel moment?

10. Indicați clasa reprezentată de Ilie, și lucrarea prefigurată de experiențele sale. Ce a prefigurat ungerea lui Elisei ca succesor al lui Ilie? Ce prefigurează cererea aprobată a lui Elisei de a primi o parte dublă din spirit?

11, 12. Care a fost scopul lucrării prefigurate de Ilie? Ce arată Maleahi 3:2 cu privire la experiențele bisericii la momentul venirii Domnului în templul său? Folosiți-vă de Maleahi 3:3.

13. Scoateți în evidență scopul încercării sau testului care marchează lucrarea “topitorului, de purificare”.

14. Ce rezultă din faptul că are loc o încercare în această privință?

15. Ce a avut loc la Rusalii? Care a fost însemnătatea aceluiași eveniment?

16, 17. Descrieți rezultatul “turnării spiritului peste orice fel de carne”. Când va avea loc împlinirea la scară largă?

18-20. Pe cine reprezintă Isaia și fii săi? Ce lucru a fost simbolizat de această viziune, așa cum se menționează în Isaia 6:1? Explicați împlinirea profeției din Isaia 6:5, 8. Arătați concordanța dintre profeția lui Ioel și împlinirea sa. Cât despre ungere, ce indică aceste scripturi cu privire la perioada dintre 1875 și 1918?

21. Evidențiați împlinirea lui Isaia 61:1. Cum se leagă de acesta Isaia 52:6, 7?

22-23. Cum s-au împlinit cele din Isaia 61:10, și când? Care este relația dintre aceasta și declarația făcută în primele trei versete ale aceluiași capitol și Apocalipsa 22:17?

24-25. Cui îi este încredințată mărturia lui Isus Cristos? Legat de aceasta, descrieți ce s-a petrecut la venirea Domnului la templul său. Care sunt faptele ce dovedesc împlinirea în acel moment a profeției din Isaia 6:8?

26. Ce concluzie, atunci, pare să urmeze Scriptura cu privire la numărul relativ al celor unși din zilele apostolilor până la venirea Domnului la templul său?

27. Care este sensul termenului “falși Cristoși”? Cine sunt “chiar cei aleși”? Arătați concordanța dintre Matei 24:23, 24 și 1 Ioan 2:18.

28, 29. La ce clasă se face referire în 1 Ioan 2:19? La ce acțiune întreprinsă de ei?

30, 31. Explicați la ce se referă Ioan prin “ungerea de la cel sfânt”. Cine se bucură de această ungere? În ce sens cunosc ei “toate lucrurile”?

32. Care sunt “bunurile” Domnului menționate în Matei 24:47? Identificați “servul credincios și prevăzător”. În ce privință a fost acest serv “credincios și prevăzător”, încât Domnul,

la venirea sa la templu, l-a făcut conducător peste toate bunurile sale? Ce indică faptul că Isus a vorbit despre un “serv credincios și prevăzător”, cât și despre un “serv rău”?

33. Arătați dacă “prizonierii” și “cei căldicei” au primit ungera.

34. Aplicați parabola “veșmintelor de nuntă”.

35. Arătați adevăratul sens al termenului “creștin”, și dacă a fost folosit corect.

36. Oferiți un scurt rezumat pentru ceea ce pare să fie evoluția ungerii martorilor lui Iehova de la Rusalii și până în prezent.

37. Ce indică textul nostru legat de următoarele cerințe de la cei chemați și aleși, care să le permită să devină în cele din urmă membri ai casei regale a lui Iehova?

Scrisori de pe teren

MISTUIȚI DE ZEL ARZĂTOR

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Salutări creștine! Am făcut rost de un exemplar al cărții *Profeția* duminică după-masă și tocmai am terminat-o, o parte a ei chiar a doua oară. Nu am mai putut aștepta ca să vă scriu și să-mi exprim marea apreciere pentru binecuvântările pe care le-am primit prin citirea ei. Următorul lucru pe care îl voi face va fi să o studiez temeinic acasă și să caut toate referințele. Marta și eu o vom citi împreună și vom căuta toate versetele citate în ea.

Cele două ”semne” din Apocalipsa sunt explicate atât de bine încât au devenit la fel de clare ca soarele de amiază din San Diego. Nu a mai rămas nimic neclar, compromisul este imposibil. Lupta se apropie de sfârșit și ce sfârșit glorios va fi acesta! Tânjesc să fiu în prima linie a frontului când vechiul Babilon va primi ultima lovitură. Cu siguranță că șarpele cel vechi trebuie să fie foarte furios. Timpul său este scurt. Însă el nu se va preda fără o luptă năprasnică. Aveți grijă la săgețile sale și nu lepădați armele. Va încerca să vă prindă, acest lucru este cât se poate de sigur. Însă Domnul este tăria și scutul vostru. Iehova este la cârmă și el nu poate fi învins.

Mica adunare de aici este mistuită de zel arzător pentru Domnul, iar în lucrare se depune mărturie mai bine și cu mai mult zel ca niciodată.

Fie ca iubitul nostru Tată să vă binecuvânteze și să vă aibă în grijă.

A. G. Eckols, *Calif.*

CONVINGĂTOARE ȘI ÎNVIORĂTOARE PENTRU INIMĂ

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Nu știm cum să ne exprimăm aprecierea și recunoștința pentru cea mai minunată carte pe care ne-ați prezentat-o până acum. *Profeția* este cea mai convingătoare și înviorătoare carte pentru inimile noastre dintre toate de până acum. Cu siguranță că Tatăl nostru ceresc nu ne privează de nici un lucru bun!

Domnul vă iubește și noi te iubim foarte mult, dragă frate, pentru devoțiunea ta neobosită pentru Iehova și pentru frați și, în încheiere, nu ne putem gândi la nimic mai potrivit pentru a te încuraja decât ultimele două paragrafe din *Profeție*.

Suntem recunoscătoare că suntem părtașe cu tine la proclamarea veștii bune a împărăției și dorim să fim și mai credincioase.

Ai voștri spre onoarea numelui lui Iehova

Minnie A. și Ethel M. Taylor, *Pioniere.*

MAI PREȚIOS ÎN FIECARE ZI

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Salutări în numele lui Iehova și a iubitului său fiu. Simțim că am fi nerecunoscători dacă nu ne-am exprima mulțumirile și aprecierea pentru minunatele adevăruri și luminarea revelate în cartea *Profeția*. Este cea mai minunată carte pe care am citit-o până acum. Cu siguranță că adevărul devine din ce în ce mai prețios în fiecare zi și este o mare mângâiere în timp de nevoi că ne impulsionați să acționăm în serviciul Domnului.

Este cea mai mare bucurie a inimilor noastre să ne alăturăm ție în această mare lucrare de mărturie.

Rugăciunea noastră pentru tine este *ca iubitul Domnul să te binecuvânteze în eforturile tale de a-i servi din ce în ce mai mult și să îți dea toată puterea de care ai nevoie.*

Fratele și sora ta prin îndurarea sa,

Dl. și D-na A. H. Sampley, *Pionieri*.

HOTĂRÂȚI SĂ CONTINUE MĂRTURIA

Noi, cei din Asociația Internațională a Studenților în Biblie care ne-am strâns la acest congres, trimitem iubirea și salutările noastre Societății Turnului de Veghere și Tractatelor Bibliei și dragului nostru frate Rutherford, președintele ei, și îi mulțumim marelui nostru Dumnezeu Iehova pentru strălucirile de lumină care vin de la templu prin intermediul coloanelor *Turnului de Veghere*.

Și hotărâm cu toții în unanimitate să perseverăm în această depunere de mărturie până când lucrarea de pe pământ se va fi sfârșit.

Adunarea din Erie (Pa.)

M. R. Maynard, *Secretar*

Așteptați-l pe Domnul

[Prelegere radiofonică de 15 minute]

Fiecare bărbat și femeie cu suflet bun tânjește să vină o vreme când dreptatea și pacea vor domni pe pământ; tânjesc să fie eliberați din sărăcie, păcat și moarte; boală, durere și asuprire. Majoritatea oamenilor au un fel de speranță vagă, nedefinită, că lucrurile după care tânjesc vor fi împlinite în viitorul îndepărtat, și, când vor ajunge în ceruri, dacă sunt suficient de norocoși să obțină acea răsplată. Această speranță, cu toate acestea, nu este pozitivă, clară sau satisfăcătoare. Motivul pentru acest lucru este că, încă din copilărie până la bătrânețe, oamenii sunt învățați anumite doctrine care nu sunt sprijinite de Scripturi, iar aceste doctrine care se bucură de popularitate și acceptarea generală, cunoscute ca doctrine „ortodoxe”, îi fac pe oameni orbi la frumusețile și armoniile Bibliei și le îngreunează speranța adevărată.

Vom enumera în continuare câteva dintre aceste învățături false, care îi orbesc pe oameni. Se crede, în general, că toți cei salvați merg în ceruri. Acest lucru este considerat atât de corect și ortodox încât rareori este pus la îndoială, și, dacă cineva îl contestă, va fi considerat pe dată eretic, neortodox. Majoritatea oamenilor consideră că e un lucru dezonorant și rușinos să fii eretic, și sunt atât de siguri, atât de aroganți și inflexibili în siguranța lor că toate așa-zisele învățături ortodoxe sunt corecte, încât vor refuza să cerceteze, chiar și când li se dau dovezi care demonstrează

contrariul. Nu este adevărat că toți cei salvați merg în ceruri. Scripturile ne învață că „biserica” (adunarea), alcătuită dintr-o mică turmă de biruitori credincioși, va merge în ceruri la prima înviere. Scripturile ne învață și că Dumnezeu a creat pământul pentru a fi căminul, casa omului și că, în cele din urmă, va fi locuit de o rasă de oameni, femei și bărbați, care vor sta fiecare sub via și smochinul său, fără să facă rău sau să amenințe pe cineva (Ps. 37:29; Isa. 60:21). Învățătura că toți oamenii merg în ceruri îi face pe oameni orbi la acest minunat și liniștitor adevăr biblic.

O altă învățătură așa-zis ortodoxă, în care cred toți - și, deci, foarte populară – este că atunci când oamenii mor sunt mai vii ca niciodată. A critica această învățătură atrage imediat după sine condamnare, ostracizare, izolare și persecuție. Totuși, învățătura nu este adevărată, iar cei care o cred nu pot înțelege învierea din morți, din motivul că dacă o persoană nu este moartă, nu poate fi înviată. În Eclesiastul 9:5 ni se spune că „morții nu sunt conștienți de nimic”. Aceasta este o declarație făcută de unul din profeții inspirați de Dumnezeu, și, cu toate acestea, ortodoxia este atât de sigură că dogma „ortodoxă” e corectă încât va nega cu încăpățănare adevărul acestui text și multe altele similare lui, și va rămâne la religia strămoșească doar pentru că este populară și are părul alb de bătrânețe.

O altă dogmă populară, dar falsă a ortodoxiei este că împărăția lui Dumnezeu este în inima fiecărui creștin, și că împărăția a fost întemeiată de Isus cu aproape 1900 de ani în urmă. Această învățătură le ascunde oamenilor faptul că împărăția este una viitoare, că va opera chiar aici, pe pământ, și că este menită pentru binecuvântarea tuturor oamenilor de pe pământ, fie vii sau morți. Având în gând această falsă concepție, oamenii nu pot spune nici rugăciunea Domnului cu semnificația corectă, în mod rațional. Căci Isus ne-a învățat să ne rugăm spunând: „Să vină împărăția ta [în viitor]. Să se facă voia ta, precum în cer, așa și pe pământ.” Dacă crede această învățătură falsă, că împărăția este în fiecare, o persoană nu poate aștepta cu bucurie viitorul, în speranța sosirii timpului întemeierii ei; nici nu poate înțelege în mod adecvat care sunt binecuvântările împărăției.

Să conștientizăm acum că împărăția va fi întemeiată la a doua venire a Domnului: că va opera chiar aici, pe pământ, și că este menită pentru binecuvântarea oamenilor; că binecuvântările vor consta în viață veșnică, sănătate perfectă, libertate perfectă, fericire perfectă și izbăvire de boală, durere, asuprire și moarte, și că ne vom putea bucura de toate aceste lucruri chiar aici, pe acest pământ.

Acestea fiind adevărate, cea mai importantă învățătură din Biblie este exprimată în cuvintele „SĂ VINĂ ÎMPĂRĂȚIA TA”. Această venire a împărăției este speranța lumii. Isus a vorbit mereu de împărăție, și întotdeauna a localizat venirea ei într-un viitor îndepărtat; la fel și discipolii. Atât Isus, cât și ei i-au învățat pe oameni să „aștepte” împărăția. Această așteptare este necesară, pentru că Dumnezeu a decretat că împărăția va dura 1000 de ani, și că va începe la a doua venire a Domnului. Scopul divin a fost ca *Isus* să aștepte de la vremea învierii sale până la timpul fixat al lui Dumnezeu pentru a începe lucrarea împărăției. De aceea citim următoarele despre Isus: „După ce a adus o singură jertfă pentru păcate, pentru totdeauna, S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu și de atunci așteaptă până când dușmanii Lui vor fi făcuți așternut al picioarelor Lui.” (Evrei 10:12,13). Atunci când va veni timpul fixat al lui Dumnezeu, această perioadă de așteptare se va încheia, și Dumnezeu îi va așeza pe dușmanii săi la picioarele lui Isus, ceea ce înseamnă sub controlul său.

Cât timp Isus a așteptat timpul fixat al lui Dumnezeu pentru a începe să-și exercite puterea, și restul familiei umane a trebuit să aștepte. În Romani 8:19-22, citim: “Creația așteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu...pentru că și creația însăși va fi eliberată din robia degradării și adusă în libertatea glorioasă a copiilor lui Dumnezeu”..”

Nu doar că oamenii trebuie să aștepte împărăția, dar toți creștinii adevărați trebuie să predice, să vestească venirea acestei împărății. La asta se referă cuvântul “evanghelie”. Acest cuvânt înseamnă “vestea bună” și se referă la vestea bună că toți cei care vor accepta binecuvântările vor fi binecuvântați cu viață, libertate, pace, fericire și vor fi scăpați de durere, oprimare, păcat și moarte. Această veste bună trebuie predicată pentru ca oamenii să fie mângâiați; ca să poată avea speranță; ca să poată ajunge la o mai bună înțelegere a bunătății și iubirii lui Dumnezeu, și, astfel, să fie mai apti să-i servească în spirit și adevăr. Isus a predicat, a vestit întotdeauna împărăția, la fel și discipolii săi.

Oamenii nu se pot aștepta la adevărate binecuvântări de la organizații omenești, cum ar fi o “ligă a națiunilor”, federație a bisericilor sau legi de prohibiție. Nici un om sau grup de oameni nu poate aduce binecuvântări celorlalți, și nici o binecuvântare permanentă nu va veni, decât atunci când va fi adusă de împărăție; de aceea, oamenii trebuie să aștepte împărăția. Atunci când va sosi, primul lucru va fi să distrugă împărăția rea și perversită a lui Satan, care controlează acum pământ; apoi, va schimba lumea și va întemeia un aranjament, un sistem în întregime nou și drept, pe plan financiar, politic și religios. Nu va reforma și nu se va folosi de actualele sisteme financiare, politice și religioase, deoarece nu au nimic bun.

Timp de multe secole, oamenii au încercat să reformeze aceste organizații rele și nedrepte folosind urna de vot împotriva lor, și făcând legi de reformă, dar au eșuat, în cele din urmă, să realizeze vreo lucrare într-adevăr de reformatoare; nici nu au reușit să convertească, să schimbe lumea. Strategiile umane de convertire a lumii au dat întotdeauna greș și vor da întotdeauna greș. Oamenii nu posedă fie înțelepciunea, fie puterea de a o face, și acesta este motivul pentru care Dumnezeu și-a fixat timpul său și calea sa de a împlini acest scop mult-dorit. Acest lucru explică de ce oamenii trebuie să aștepte împărăția. Nicio putere sau agenție sau organizație nu poate converti lumea, în afară de împărăție. Ideea că Dumnezeu le-a poruncit unor oameni să convertească lumea este absolut nescripturală. În termeni lipsiți de echivoc, Biblia ne spune că această convertire a lumii va fi pusă în așteptare până la întemeierea împărăției.

Legat de aceasta, vom cita unele dintre multele texte care se referă la această perioadă de așteptare, care se va sfârși la a doua venire a Domnului. În 1 Cor. 1:7, Pavel se adresează astfel adunării din Corint: “Astfel că nu duceți lipsă de niciun dar, *în timp ce așteptați* venirea Domnului nostru Isus Cristos.”; 1 Tesaloniceni 1:9, 10 – “V-ați întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului viu și adevărat și *să-l așteptați* din ceruri pe Fiul său.” În Romani 8:19-25 găsim aceste cuvinte: “Căci creația așteaptă revelarea fiilor lui Dumnezeu, . . . toată creația geme și suferă împreună, până acum. Și nu numai atât, ci și noi . . . da, și noi gemem în noi înșine, *așteptând* adopția, adică, eliberarea corpului nostru. Fiindcă suntem salvați prin speranță . . . dar, dacă sperăm într-un lucru pe care nu-l vedem, atunci îl *așteptăm* cu răbdare.”

În Galateni 5:5, citim: “Noi prin spirit, așteptăm speranța dreptății prin credință.” În Luca 23:50, 51 se află aceste cuvinte: “Era un bărbat pe nume Iosif, un sftenic, un om bun și drept . . . , care aștepta și el împărăția lui Dumnezeu.”

Atunci când Isus era pe pământ, i-a îndemnat pe discipolii săi, în acest fel: “Și să fiți ca oamenii care îl așteaptă pe Domnul când se întoarce de la nuntă.” În 1 Petru 1:3-5, citim: “Dumnezeu, ne-a născut din nou la o nădejde vie, prin învierea lui Isus Cristos din morți, și la o moștenire nepieritoare și nepângărită, care nu se ofilește și care este păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea care este gata să fie descoperită în vremea de pe urmă”. Această idee a *așteptării* împărăției și binecuvântărilor ei ne este foarte evident adusă în atenție și în Vechiul Testament. În Țefania 3:8, 9 găsim aceste cuvinte: “De aceea, așteptați-Mă numai, zice Domnul, până în ziua în care Mă voi scula la pradă, căci am hotărât să adun neamurile, să strâng regatele ca să-Mi revărs asupra lor indignarea, toată aprinderea mâniei Mele! Tot pământul va fi mistuit de focul geloziei Mele! Atunci le voi da popoarelor buze curate, pentru ca toți să cheme Numele Domnului, ca să-I slujească cu un consimțământ”. Aceste texte ne spun că prima lucrare a împărăției este să distrugă regatele și națiunile, și apoi să le dea o limbă pură (adevărul) oamenilor pentru a-l chema și a-l servi pe Dumnezeu împreună, într-un singur crez, și nu într-o mare diversitate de crezuri diferite.

Psalmul 37:7 ne spune nu doar să *așteptăm*, ci nici să nu ne neliniștim, să ne agităm din cauza păcatului și răului din lume. Cităm: “Odihnește-te în Domnul și așteaptă-l cu răbdare; nu te mânia din pricina celui ce reușește în umblarea lui, a celui ce-și împlinește planurile lui rele.”. În deplină concordanță cu acest gând, avem cuvintele lui Isus din Matei 5:39, care spun: “Dar eu vă spun: Nu vă împotriviți celui rău.” În al cincilea capitol al cărții lui Iacob, după ce trece în revistă felul greșit în care a fost folosită averea de către bogați în aceste zile din urmă, și mijloacele frauduloase prin care au acumulat această bogăție, și persecuția și asuprirea pe care au adus-o asupra oamenilor, apostolul spune: “Fiți deci răbdători, fraților, până la *venirea Domnului!* . . . întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului se apropie!”

În Daniel 12:12, citim: “Fericit este cel care așteaptă și ajunge la cele o mie trei sute treizeci și cinci de zile!” Această perioadă de timp profetică ține de a doua venire a Domnului. Iov știa că trebuie să moară și să *aștepte* în mormânt până la venirea împărăției. În Iov 14:13, 14; 17:13; 19:25, 26, el spune: „Oh, de m-ai ascunde în mormânt . . . până-ți va trece mânia, de mi-ai stabili un timp și ți-ai aminti apoi de mine! *Voi aștepta* în toate zilele timpului meu stabili, până-mi va veni schimbarea. Dacă aștept, mormântul este casa mea . . . Căci știu că Eliberatorul meu trăiește și că va fi în ziua cea din urmă pe pământ: și deși . . . viermii distrug acest trup, totuși în carnea mea îl voi vedea pe Dumnezeu.”

Profetul Habacuc a avut o minunată viziune de la Domnul, și i s-au spus următoarele despre Domnul: “Căci viziunea este încă pentru un timp stabilit, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; dacă ar zăbovi, așteapt-o; căci va veni în mod sigur.” (Hab. 2:1-3) După ce înfățișează distrugerea împărăției răului de pe pământ, Isaia, vorbind ca purtător de cuvânt al lui Iehova, spune: “Nu vor fi făcuți de rușine cei ce mă așteaptă.” (Isa. 49:23). Aceia care nu îl așteaptă pe Domnul, dar încearcă să convertească lumea folosind propriile lor planuri și căi vor fi, cu siguranță, rușinați.

Împărăția lui Cristos este chiar la ușa noastră. Curând, binecuvântările ei vor fi clare pentru toți. Împărăția va învia toți morții, și va converti lumea. Va înlătura tot răul, și instituțiile nedrepte și asupritoare ale omului și va întemeia instituții drepte, juste și binevoitoare în locul lor, care vor fi o binecuvântare pentru toți oamenii. Dacă ascultătorii noștri doresc să audă mai mult despre aceste binecuvântări, le prezentăm o carte scrisă de judecătorul Rutherford și intitulată *Viața*. Valorează cât greutatea ei în aur.

Iehova Dumnezeu, prietenul celor săraci și asupriți

[Prelegere radiofonică de 30 de minute]

Idealurile, standardele și metodele lui Iehova Dumnezeu se opun direct celor pe care le au oamenii. Prin profetul său, Iehova menționează acest adevăr, după cum urmează: „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, iar căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Pentru că, așa cum sunt de sus cerurile față de pământ, tot așa sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.” – Isa. 55:8, 9.

Bogățiile, puterea, influența și o armată de prieteni sunt considerate, în rândul oamenilor, cele mai de dorit lucruri de pe pământ. Chiar dacă acestea sunt obținut prin fraudă, oprimare, minciună și corupție, cei care le posedă sunt priviți ca demni de imitat, iar ușile așa-zise înalte societăți de pe pământ le sunt deschise; iar acest lucru este valabil chiar și dacă au fost acuzați legal sau trimiși la închisoare pentru felul ilegal în care și-au obținut bogățiile și alte avantaje. Arestul, condamnarea și îndeplinirea unei sentințe, ca infractor, nu îl face pe cel bogat să nu mai fie onorat și respectat și nu-l împiedică să se bucure de favorurile birourilor politice, cât și de alte avantaje, care ar trebui să aparțină doar celor mai onești și mai nobili oameni. Profetul lui Dumnezeu a prezis tocmai această condiție, în cuvintele: “Acum îi numim fericiți pe cei înfumurați; cei ce lucrează răutate prosperă; cei ce îl ispitesc pe Dumnezeu scapă.” (Maleahi 3:15) Încă un profet a prezis această condiție, spunând: “L-am văzut pe cel rău în mare putere și întinzându-se ca un copac cu frunza deasă.” – Ps. 37:35.

Într-un contrast sever cu acest lucru se află faptul că Biblia este adresată celor săraci de pe acest pământ, în timp ce, din scoarță în scoarță, bogății și cei puternici și cei inteligenți dar vicleni sunt denunțați pentru folosirea în scopuri greșite a bogăției lor, pentru asuprirea săracilor și sunt avertizați că le va fi greu, dacă nu imposibil să fie pe placul Domnului.

Să avem în gând faptul că un om bogat, în accepțiunea biblică a termenului, nu înseamnă neapărat un om cu bani. Cu siguranță că un om cu mulți bani în bancă, sau acțiuni, sau obligațiuni este un om bogat. Dar la fel este și omul care are o educație superioară; sau are o putere sau o influență mare; sau deține o funcție publică sau altă poziție de mari îndatoriri și importanță; la fel sunt și cei care sunt foarte populari și au o grămadă, milioane de prieteni, și aceștia sunt bogați, iar când Biblia menționează termenul bogați se referă la toate acestea.

Iubirea de bani este rădăcina a toate felurile de rele”, spune apostolul în 1 Timotei 6:10. După ce îi vorbește tânărului și bogatului conducător, Isus spune: “Cât de greu vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei ce au bogății!” (Marcu 10:23). În 1 Timotei 6:9, Pavel spune: “Cei ce vor să fie bogați cad în ispită, în cursă și în multe dorințe nesăbuite și vătămătoare, care îi cufundă pe oameni în distrugere și în pierzare.” Nu e un păcat să fii bogat, dar, așa cum sugerează acest text, cei care “vor” sau se hotărăsc să fie bogați sunt expuși la ispite deosebite și pericole deosebite. În primul rând, există tentația de a acumula bogățiile pe o cale necinstită, adică de a folosi mijloace sau metode opresive pentru a obține bogățiile. Toți oamenii sunt egoiști, pentru că sunt născuți în păcat și, drept rezultat, foarte puțini sunt capabili să reziste tentației de a căpăta bogății pe căi necinstite.

Apoi, după ce au obținut bogățiile, există tentația de a le folosi în moduri egoiste, și anume pentru a-și satisface mândria, poftele, sau alte tendințe tipice pentru omul căzut. Apoi, există tentația de a folosi bogăția pentru a mitui oficialitățile, a cumpăra demnități publice, a angaja acoliți care să încerce să îți apere interesele și să corupă legislația; să controleze piețele și să forțeze creșterea sau scăderea prețurilor și să cumpere imunitate atunci este arestat pentru încălcarea legii. Sub apăsarea acestora și a altor ispite foarte puțini bogați reușesc să reziste. O altă tentație este să te încrezi în bogății și să-l neglijezi pe Iehova Dumnezeu.

Cei care sunt bogați au foarte puțin timp de devotat studiului Cuvântului lui Dumnezeu. Vorbind despre asta, Isus a spus: “Cel ce a primit sămânța printre spini, aceasta este cel ce aude cuvântul, dar îngrijorările acestei lumi și înșelăciunea bogățiilor înăbușă cuvântul și el ajunge neroditor.” (Matei 13:22). Din nou, a mai spus: “Dar vai de voi, bogaților, pentru că v-ați primit mângâierea!” (Luca 6:24). Și apostolul Iacov, în capitolul 5, versetele 1-4, spune: “Ascultați acum voi, bogaților! Plângeți și jeliți-vă din pricina nenorocirilor care vin peste voi! Bogățiile voastre au putrezit, iar hainele voastre sunt mâncate de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit, iar rugina lor va fi o mărturie împotriva voastră și vă va mânca trupurile ca focul. Ați adunat bogății în zilele de pe urmă. Iată că plata pe care le-ați oprit-o, prin înșelăciune, lucrătorilor care v-au secerat câmpurile strigă, iar strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului Savaot”.

Biblia nu condamnă bogățiile, dar condamnă iubirea de bani și folosirea greșită a acestora, și avertizează cu privire la tentațiile legate de posedarea lor. Este binecunoscut că, practic, toți oamenii imorali, mituitori, cei ce corup moravurile publice, asupritori, contrabandiști și cei ce corup tribunalele, judecătorii și jurații sunt oameni bogați. Săracul nu are banii necesari pentru a intra în aceste infracțiuni nelegiuite. Aceasta explică de ce Biblia conține atât de multe texte ațintite către cei bogați. Sunt zeci, poate sute de astfel de texte.

În lume există probabil 500 de oameni săraci la unul bogat, și totuși bogații controlează guvernele, tribunalele, legislația, folosirea fondurilor publice, tribunele și presa; ei determină și când trebuie să se înceapă un război și să arunce lumea în datorii de război care vor fi o povară pentru generațiile următoare care nici măcar nu au luat parte la acele conflicte. Este, de asemenea, binecunoscut că bogații își sporesc întotdeauna bogățiile în vremuri de război, în timp ce săracii plătesc prețul necesar ducerii războiului, atât în bani, cât și în vieți. Este adevărat că bogații plătesc sume mari ca taxe, dar aceste sume se adaugă la costul mâncării, hainelor și adăpostului și sunt pasate consumatorilor, care sunt săracii, pentru că ei îi depășesc ca număr pe bogați în proporție de cel puțin 500 la 1.

Este un fapt binecunoscut și că bogații sunt întotdeauna cei care asupresc, iar săracii sunt mereu cei asupriți. Asta nu înseamnă că nu există oameni răi și în rândul săracilor. Este adevărat că mulți săraci sunt răi și egoiști; dar e la fel de adevărat că mulți dintre ei au fost conduși la un asemenea comportament din cauza asupririi ce vine de la cei bogați. Din acest motiv, Biblia ne spune că Dumnezeu îi va elibera pe cei săraci și nevoiași din mâna asupritorului. De aceea Dumnezeu este proclamat Apărătorul și Eliberatorul celor săraci. De regulă, ei sunt născuți în sărăcie, nu au mijloace pentru a obține o educație decentă și, ca rezultat, funcțiile de răspundere și demnitate nu le sunt disponibile; deci, sunt ținuți cu forța în sărăcie. Nefiind vinovați de starea lor și nefiind ei înșiși asupritori, Iehova Dumnezeu devine Apărătorul și Eliberatorul lor. A-i răni și jigni pe cei care nu se pot apăra e o crimă ticăloasă, din punctul de vedere al lui Dumnezeu.

Isus a fost un om sărac; căci se scrie despre el că „nu avea unde să-și pună capul”. Discipolii săi erau și ei săraci, și, de asemenea „oameni fără carte și de rând”. Vorbind despre aceștia, pe care

Dumnezeu i-a ales să fie moștenitori ai împărăției, Pavel spune (1 Cor. 26-29): „Fraților, uitați-vă la voi, cei care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul oamenilor⁶, nici mulți puternici, nici mulți de viță nobilă. Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ca să le facă de rușine pe cele înțelepte; și Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să le facă de rușine pe cele tari. Dumnezeu a ales lucrurile de jos ale lumii și lucrurile disprețuite, ba chiar lucrurile care nu sunt, ca să anuleze lucrurile care sunt. Astfel, nimeni nu se poate lăuda înaintea lui Dumnezeu”

În Iacov 2:5, 6 citim: „Ascultați, iubii mei frați! Nu i-a ales Dumnezeu pe cei săraci în felul lumii ca să fie bogați în credință și moștenitori ai regatului, pe care l-a promis celor care-l iubesc? Însă voi l-ați disprețuit pe sărac. Oare nu bogații vă asupresc și vă târăsc înaintea tribunalelor?”

Vorbind despre bogații din ziua sa, Isus a spus: “Adevărat vă spun că vameșii și curvele vor intra înaintea voastră în regatul lui Dumnezeu.” – Mat. 21:31.

Înțeleptul spune: “Cine-l asuprește pe sărac îl batjocorește pe Făcătorul lui, dar cine-l onorează [pe Făcătorul lui] are milă de sărac.” (Proverbe 14:31) David spune, de asemeni: “Fericit este cel ce se îngrijește de sărac; Domnul îl va izbăvi în ziua nenorocirii. Domnul îl va păzi și îl va păstra în viață.; și va fi binecuvântat pe pământ”. Acest text ne spune că aceia care se îngrijesc de săraci vor fi cruțați atunci când marea bătălie a Armagedonului va avea loc. Această bătălie are tocmai scopul de a distruge asuprirea și pe asupritorii de pe acest pământ.

Ne va fi de folos să citim, câteva dintre multele texte care arată clar că Dumnezeu îi iubește pe săraci și are binecuvântări pentru ei, și că cruzimea și oprimarea vor fi pedepsite. În Exod 22:21-25 citim: “Să nu te porți rău cu străinul și să nu-l asuprești, fiindcă și voi ați fost străini în țara Egiptului. Să nu asupriți pe văduvă sau pe orfanul de tată. Dacă îl vei asupri și va striga către mine, îi voi auzi negreșit strigătul. Mânia mea se va aprinde și vă voi omorî cu sabia . . . Dacă îi împrumuți bani vreunui din poporul meu care este sărac...să nu fii ca un cămătar pentru el și să nu-i ceri camătă.” Acel cuvânt tradus „camătă” înseamnă „dobândă”. Domnul nu a dorit niciodată ca o persoană să trăiască cerând dobândă pentru bani; dar tocmai asta e baza bogățiilor din lume.

În Levitic 19:15 citim: „Să nu-i defavorizezi pe cei săraci și să nu-i onorezi pe cei puternici; ci în dreptate să-l judeci pe semenul tău” În Deuteronom 24:14, 15 citim: “Să nu-l asuprești pe lucrătorul tocmit care este sărac și nevoiaș . . . În ziua convenită să-i dai plata și să nu apună soarele peste ea, ca să nu strige către Domnul împotriva ta, și lucrul acesta să fie un păcat pentru tine.” Astfel, Domnul a cerut că săracul trebuie plătit pentru munca sa la sfârșitul fiecărei zile de muncă.

În Proverbe 22:22, 23 citim: “Nu-l jefui pe sărac, pentru că este sărac; nici nu-l asupri pe cel necăjit la poartă. Căci Domnul le va apăra cauza și va prăda sufletul celor ce-i prădează.” În Isaia 49:24-26 citim: “Poate fi luată prada de la cel puternic, sau pot fi eliberați captivii închiși pe bună dreptate? Dar așa spune Domnul: "Captivii celui viteaz vor fi luați și prada celor tirani va fi eliberată: Căci, voi lupta împotriva oricui luptă împotriva ta...și îi voi hrăni pe cei ce te asupresc cu propria lor carne și se vor îmbăta cu propriul sânge.”

Mai mult, citim din nou în Amos 4:1, 2: “”Ascultați cuvântul acesta, tauri din Basan,...care îi asupriți pe cei săraci, care-i zdrobiți pe nevoiași și le spuneți stăpânilor lor: Aduceți și să bem. Domnul Dumnezeu a jurat pe sfințenia sa, că vor veni peste voi zile când el vă va ridica cu cârlige, iar pe urmașii voștri, cu undițe.” În Zaharia 7:9,10 citim: “Așa spune Domnul oștirilor: Faceți judecată dreaptă, și arătați milă și îndurare fiecare față de fratele său; n-o asupriți pe văduvă, nici pe orfanul de tată, nici pe străin, nici pe sărac.””

Ba mai mult în Maleahi 3:5 citim: “ Atunci mă voi apropia de voi pentru judecată și mă voi grăbi să fiu martor împotriva vrăjitorilor, a adulterilor, a celor ce jură fals, a celor ce opresc din plata simbriașului, a celor ce asupresc pe văduvă și pe orfan și a celor ce nedreptătesc pe străin”. În Proverbe 19:17 stă scris: “Cine are milă de sărac îl împrumută pe Domnul, și ceea ce i-a dat El îi va da înapoi.” Asta nu înseamnă că își va primi banii înapoi, ci că va fi plătit în binecuvântări de favor divin și acceptare, lucruri ce nu pot fi cumpărate cu bani. În Proverbe 21:13, citim:” Cine își astupă urechea la strigătul săracului, va striga și el, dar nu va fi auzit.”

Toate aceste texte ne spun că Iehova Dumnezeu vede asprimea, cruzimea și oprimarea de pe pământ și promite o pedeapsă sigură și dreaptă pentru cei care fac aceste lucruri. Aceste texte ne spun că este eliberatorul săracilor și nevoiașilor, din orice formă de oprimare, și vă va îndrepta toate relele. Dar când se va petrece aceasta? Cel rău și cel asupritor au prosperat vreme de 6000 de ani, și

se pare că nu au suferit nimic din cauza faptelor lor rele. În textele citate, se observă că își vor găsi pedeapsa “în zilele din urmă” și, din nou “în vremurile de necaz”, și, mai mult, că “Domnul se va ridica la judecată” și îi va pedepsi pe răufăcători. Aceste “zile din urmă”, acest timp de necazuri și ziua judecății se referă la unul și același lucru.

Acestea se referă la timpul când Iehova Dumnezeu îl va așeza pe regele său, Regele Isus, pe tron și va începe lucrarea de judecată. Judecata înseamnă a-i răsplăti pe cei care au făcut bine și a-i condamna pe cei care au făcut rău. Pedepsirea răufăcătorilor, a tuturor tiranilor, asupritorilor, mituitorilor, și a tuturor celor care au uneltit în vreun fel împotriva dreptății, justiției și adevărului va avea loc în ceea ce Biblia numește „bătălia din marea zi a lui Dumnezeu Atotputernicul” și ceea ce oamenii numesc „Bătălia Armagedonului.”

Vorbind despre generația rea care trăia în acea vreme, Isus a spus, la prima sa sosire (Matei 23:35) „Să vină asupra voastră tot sângele celor drepti vărsat pe pământ, de la sângele dreptului Abel până la sângele lui Zaharia.” Atunci când Ierusalimul a fost distrus, aceste cuvinte s-au împlinit. Pedeapsa pentru uciderea oamenilor lui Dumnezeu de la Abel până în zilele lui Isus a venit asupra a acelei generații în forma unei vremi de necazuri care a distrus complet națiunea evreiască. Dar ce de să fie obligați cei ce trăiesc în acea vreme să sufere pentru păcatele comise de alții, care au trăit și au murit cu multe secole în urmă? În versetele 29-34 din același capitol, Isus răspunde la această întrebare, după cum urmează (îi vom parafraza cuvintele): 'Spuneți că dacă ați fi trăit în zilele strămoșilor voștri nu i-ați fi ucis pe profeți. Dar am trimis la voi profeții mei și înțelepții mei, și, deși aveți lecția strămoșilor voștri de dinaintea voastră, acum îmi ucideți reprezentanții. Deși știți mai multe decât părinții voștri vă dați consimțământul pentru lucrurile rele pe care le-au făcut, și, prin aceasta, sunteți mult mai vinovați decât părinții voștri, și de aceea voi cere pedeapsa maximă de la această generație.'

În viitoarea bătălie a Armagedonului, de care suntem foarte aproape, Dumnezeu va aplica pedeapsa maximă pentru această generație, pentru nedreptatea și asuprirea din ultimii 1900 de ani. Oamenii ce trăiesc acum își spun: 'Dacă am fi trăit în evul mediu nu i-am fi persecutat și oprimat pe săraci, așa cum o fac oamenii din aceste zile'. Dar, fiind mai luminați, știind mai multe și cu lecția trecutului întunecat în dintr-o perspectivă mult mai largă și mai clară, bogații continuă să îi oprime pe cei săraci, să îi macine cu sărăcie și să-și continue nedreptățile și fraudele împotriva lor; și, acum „zilele din urmă” sunt aici și judecata va fi aplicată tuturor celor ce au făcut fapte nedrepte și și-au asuprit semenii. Din cauza faptului că beneficiază de o perspectivă, o lumină și o cunoștință mai bună, această generație este considerată vinovată de tot.

S-ar putea pune întrebarea: Oare asupritorii din trecut, care au trăit și au murit fără să primească vre o pedeapsă deosebită pentru asuprirea și tirania lor vor primi vreodată o pedeapsă mai mare? Răspunsul nostru este: DA. Ei vor învia ca să fie puși față în față cu victimele lor, fiind pe deplin conștienți de faptul că victimele lor, ca și toți ceilalți vor cunoaște duplicitatea, înșelătoria, tirania și asuprirea pe care le-au practicat cu oamenii în trecut; vor fi obligați să-și recunoască păcatele și să plătească. Aceasta va fi o pedeapsă foarte severă, o pastilă amară și greu de înghițit pentru profitori, mincinoși, dătători de mită, netrebnici și asupritori. Scripturile menționează clar că aceia care refuză cu încăpățănare să își recunoască păcatele, să plângă în fața lui Dumnezeu pentru iertare și să plătească drept vor fi pedepsiți cu moartea a doua, care înseamnă distrugerea lor veșnică.

Scripturile ne arată în multe locuri că bătălia Armagedonului trebuie să aibă loc. Iată exemple în următoarele texte: În Osea 4:1-3 citim: „Domnul are o acuză împotriva locuitorilor țării: „Nu există adevăr, nu există bunătate, nu există cunoștință de Dumnezeu în țară! Fiecare jură strâmb, înșală, ucide, fură și comite adulter. Ei năpăstuiesc, iar vărsările de sânge se țin lanț. De aceea țara jelește”.

Din nou, în Mica 2:1-3 găsim următoarele cuvinte: “Vai de cei ce urzesc nelegiuire și uneltesc răul în așternutul lor! Chiar din zorii dimineții încep să le săvârșescă, pentru că le stă în putere. Poflesc ogoare, și apoi pun mâna pe ele! Poflesc case, iar apoi și le însușesc! Îl jecmănesc pe om și casa lui, pe bărbat și moștenirea sa. De aceea, așa vorbește Domnul: Iată, plănuiesc împotriva acestui clan o nenorocire de care nu vă veți putea feri grumajii!”.

Din nou în Mica 7:2-4 citim: ” A pierit cel evlavios din țară și n-a mai rămas nici un om drept! Cu toții stau la pândă, ca să verse sânge; fiecare îl vânează pe semenul său cu o plasă. Măinile lor sunt deprinse cu răul! Conducătorul cere daruri, iar judecătorul pretinde mită; cei mari își spun dorința pe față și conspiră împreună pentru a și-o îndeplini. Cel mai bun dintre ei este ca un măracine, iar cel mai drept – mai rău ca o tufă de spini. Ziua vestită de străjerii tăi, ziua pedepsei tale, a sosit! Acum va fi stupoare pentru voi.”Iar în Mica 6:10-13 citim: “Mai sunt în casa celui rău comori nelegiuite și blestemata aceea de efă mică? Pot socoti Eu curat pe cel cu cântare măsluite și cu greutate înșelătoare în sac? Bogații cetății sunt plini de violență; locuitorii ei spun minciuni și limba le este înșelătoare.” „De aceea și Eu te voi lovi cu boală, te voi pustii pentru păcatele tale”.

Întregul capitol 59 din Isaia condamnă oprimarea din prezent. Vom cita aici doar câteva versete. Versetele 3 și 4 spun: “ Căci mâinile vă sunt mânjite cu sânge și degetele cu nedreptate; buzele voastre spun minciuni iar limba voastră murmură nelegiuiri. Nimeni nu cheamă la dreptate, nici unul nu-și susține cauza cu sinceritate, ci se bazează pe vorbe goale și spun minciuni, zămislesc necaz și nasc nedreptate”. Versetul 7: „Picioarele lor aleargă la rău și se grăbesc să verse sânge nevinovat”; versetele 13 și 14 spun: „răzvrătire și lepădare de Domnul, spatele întors către Dumnezeu nostru, instigare la asuprire și revoltă, plănuire de cuvinte mincinoase și rostirea lor din inimă. . . adevărul s-a poticnit în piață și adevărul nu poate să intre.”; versetul 18 spune: “El va răsplăti cum se cuvine, după fapte: furie pentru vrăjmașii săi, răsplată pentru dușmanii săi.”

Aceste texte și multe altele descriu destul de exact condițiile din zilele noastre și explică pe deplin de ce Armagedonul este necesar. Săracilor le e cu totul cu neputință să se scoată de sub lanțuri; dar împărăția lui Cristos este aproape, și el vine chiar cu scopul de a-i elibera pe toți cei ce se află în orice formă de sclavie, și de a-i elibera din puterea lui Satan și a acoliților săi. Cei care au învățat minciuni despre Dumnezeu și Biblie, sau doctrine false, pe care Dumnezeu nu le-a autorizat, vor primi la rândul lor pedeapsă în această bătălie a Armagedonului. Ieremia îi menționează pe aceștia în 23:31-34: “Iată că sunt împotriva profeților”, zice Domnul, "care-și folosesc limba și spun: El spune: Iată , că sunt împotriva profeților care au vise mincinoase, zice Domnul, care le istorisesc și-l duc în rătăcire pe poporul meu cu minciunile și cu lăudăroșenia lor; dar nu eu i-am trimis și nu eu le-am dat poruncă . . . Îl voi pedepsi pe el și pe casa lui”.

Faptele consemnate de profeții lui Iehova Dumnezeu sunt binecunoscute astăzi. Adevărarea acestor cuvinte profetice se regăsește zilnic în paginile fiecărui ziar și în arhivele tuturor tribunalelor de astăzi. Dar pedeapsa va veni curând asupra întregului pământ pentru toate nedreptățile și asupririle care au domnit în ultimii 1900 de ani. Pedeapsa va fi pusă în aplicare de Isus Cristos, ca Reprezentant al lui Iehova. El va fi marele Rege care va aplica dreptatea. Se consemnează că “în zilele sale, cel drept va înflori”.

Vorbind despre noul Rege și lucrarea sa, Isaia spune în capitolul 32, versetele 1-7 următoarele: “Iată! Un rege va domni pentru dreptate... Nebunul nu va mai fi numit ales la suflet și ticălosului nu i se va mai spune că este distins. Căci nebunul spune numai nebunii și mintea lui se gândește numai la rău: e lipsit de evlavie și spune neadevăruri cu privire la DOMNUL; îl lasă fără hrană pe cel flămând și fără apă pe cel însetat. Mijloacele celui ticălos sunt rele; el face planuri mișelești pentru a-l distruge pe cel sărac cu minciuni, chiar și atunci când cauza nevoiașului este dreaptă”.

Vorbind din nou despre noul Rege, Isaia (în 11:4) spune: “Îi va judeca pe cei săraci cu dreptate și va muștra cu nepărtinire în folosul celor smeriți de pe pământ. Va lovi pământul cu toiagul gurii sale și îl va omorî pe cel rău cu suflarea buzelor sale.”

În Psalmul 2:6-9, Iehova spune: “Totuși eu am pus pe regele meu (Regele Isus) pe muntele meu sfânt al Sionului." Voi anunța hotărârea . . . Tu ești fiul meu . . . Cere-mi și-ți voi da națiunile ca moștenire și marginile pământului ca proprietate. Le vei zdrobi cu un sceptru de fier, le vei sfărâma ca pe vasul unui olar.” Apoi urmează un îndemn de la Domnul pentru mai marii pământului, ca să caute dreptatea și să își înceteze asuprirea și să intre în armonie cu Domnul, căci altfel îi va distruge. Aceasta se regăsește în versetele 10-12 ale celui de-al doilea Psalm; cităm: “Și acum, regi, fiți înțelepți! Lăsați-vă corecți, judecători ai pământului! Slujiți Domnului cu teamă și bucurați-vă tremurând! Sărutați-l pe fiul, pentru ca El să nu se mânie și ca să nu pieriți de pe cale, căci mânia lui se aprinde ușor.”

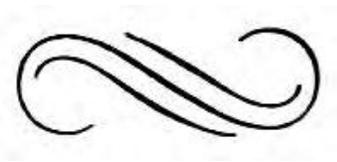
Ziua judecății a început în 1914. Atunci, noul Rege a preluat puterea și început lucrarea de distrugere a organizațiilor rele, corupte și asupritoare ale oamenilor. Pedepsa se va coborî curând asupra celor care, cu răutate și nedreptate i-au asuprit sau rănit pe semenii lor. Este prea târziu să scape de acea pedeapsă. Nu poți scăpa de bătălia Armagedonului. Dar nu este prea târziu ca indivizii să se întoarcă la Dumnezeu, să-i caute mila și favorul, să-și înceteze oprimarea și să fie iertați. Asta vrea să spună psalmistul prin cuvintele: “Sărutați-l pe fiul, ca el să nu se mânie și să pieriți.” O, dacă oamenii și-ar da totuși seama că Isus spunea adevărul atunci când zicea (Mat. 12:36): “Vă spun că oamenii vor da socoteală în Ziua Judecății de orice cuvânt nefolositor [vătămător sau injurios] pe care-l rostesc”; dacă și-ar da seama de asta, mulți oameni s-ar întoarce pe calea cea dreaptă și ar căuta neprihănirea.

În Eclesiastul 12:14, înțeleptul spune: “Dumnezeu va aduce la judecată orice faptă și orice lucru secret, fie bun, fie rău.” Trăim acum în ziua în care “lucrurile ascunse ale întunericului” vor fi dezvăluite; când corupția din pozițiile înalte va fi demascată, când oficialitățile care trădează încrederea rangului lor vor fi scoși la lumină, condamnați și muștrați. Acel “plâns și scrâșnire a dinților” despre care se predică, pe care îl vor avea cei ce sunt astfel demascați se aude deja acum. După cum spune profetul: “Acum va fi uluirea lor!” Marele Judecător stă pe tron, și lucrarea de judecată merge în ritmul potrivit. Isus a vorbit de un timp când “oamenii vor leșina de frică și în așteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului.”

Pentru unii oameni, acest mesaj poate suna dureros și pesimist. Dar nu este chiar așa, pentru că “bătălia Armagedonului” nu este altceva decât “ziua de răzbunare a lui Dumnezeu” împotriva sistemelor rele și corupte de pe pământ, pe care Satan le-a întemeiat, și înseamnă deplina eliberarea a săracilor și asupriților, bolnavilor și suferinzilor, celor îngroziți și uluiți; eliberarea de sub orice lucru asupritor, nedrept și vătămător. Înseamnă un timp de binecuvântare pentru toți oamenii.

Chiar și pedeapsa ce vine peste toți cei care acum își oprimă și rănesc semenii îi va domoli, purifica și face umili pe mulți dintre ei, și, în cele din urmă îi va ajuta să intre în armonie cu aranjamentul divin, care cere ca fiecare om să-l iubească în cel mai înalt grad pe Dumnezeu și pe aproapele său ca pe sine însuși.

Mânia lui Dumnezeu împotriva națiunilor și judecata sa împotriva indivizilor sunt pentru justificarea numelui său și pentru binecuvântarea finală a tuturor; de aceea profetul Isaia spune: „Când judecățile tale sunt pe pământ, locuitorii lumii vor învăța dreptatea.” (Isa. 26:9) Dumnezeu face acum ca acest mesaj să se răspândească pe tot pământul, mesajul că Cristos și-a preluat puterea, că împărăția sa va fi, în curând, cunoscută clar tuturor, că Satan va fi legat, că toate instituțiile rele vor pieri în curând în Armagedon și că binecuvântări de nedescris vor urma imediat.

de TURNUL I VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

15 MARTIE 1930

Nr. 6

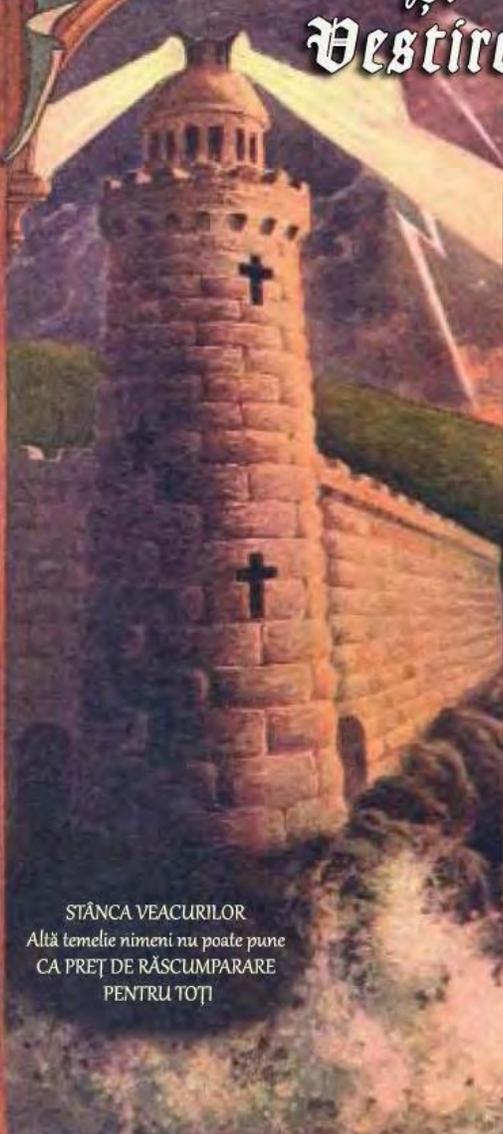
Cuprins:

CASA REGALĂ A LUI IEHOVA - part. a V-a - Pag. 103

TREBUIE SĂ VĂ NAȘTEȚI DIN NOU: CINE? DE CE? CUM?
[Prelegere radiofonică de 30 de minute] - Pag. 111

MESAJUL DE MÂNGÂIERE ȘI SPERANȚĂ A LUI DUMNEZEU
[Cuvântare radiofonică de 15 minute] - Pag. 117

DE PE TEREN - Pag. 119

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în luptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întam plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lețiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupă, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfințele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbă Domnului – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei înșăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol . LI

15 Martie 1930

Nr 6

*Aceștia vor face război cu Mielul, și Mielul îi va birui; pentru că este Domnul domnilor și Regele regilor; și vor învinge și cei ce sunt cu el, chemați, aleși și credincioși. – Apocalipsa 17:14,
R. V*

Casa regală a lui Iehova

PARTEA a V-a

Casa regală a lui Iehova ocupă cel mai înalt loc în întregul său aranjament, și este aproape de Cel Etern, și prima ca importanță în întreaga sa Creație. El i-a dat lui Isus Cristos, iubitul său Fiu, care este Capul acelei case, un nume mai presus de toți ceilalți, mai puțin de el însuși. El poruncește ca fiecare creatură să se plece în fața aceluia nume și casa sa, și toate lucrurile legate de ea să fie gloria lui Dumnezeu, marele Creator. Dumnezeu este cel care s-a îngrijit de casa sa regală, și asta cu mari costuri pentru el însuși. El a adus în existență pe mulți din rândul oamenilor și i-a făcut fii ai săi și le-a pus înainte șansa de a deveni membri ai casei sale regale. Pe unii dintre aceștia i-a ales și i-a uns, și la timpul său fixat și convenit, această sămânță regală va deveni instrumentul său prin care va binecuvânta toate familiile pământului.

2. Necredința unora dintre creaturile sale a făcut să fie necesar să-și sacrifice iubitul său Fiu; și acum, că Dumnezeu i-a chemat din rândul oamenilor pe cei care vor fi asociați cu fiul său Iubit la reconstrucția lumii, este sigur de la toți aceștia va cere credință și loialitate absolută. Aceasta înseamnă, deci, că, deși cineva este adus în existență de Dumnezeu, chemat, ales și uns de și cu spiritul lui Iehova, înainte de înălțarea sa la statutul de membru al casei regale, acea creatură trebuie să își dovedească credința față de Iehova și Cristos. Nu se poate pune suficient accent pe credință. Promisiunea de glorie și înălțare este doar pentru cei credincioși. Celor chemați, aleși și unși li se spune: “Fii credincios până la moarte și îți voi da coroana vieții.” – Apoc. 2:10.

TRAIUL ZILNIC

3. Mulți dintre cei aduși în existență de Dumnezeu ca fii ai săi au crezut că se pot pregăti pentru înălțarea cerească urmând pur și simplu un drum al cinstei, purității, curăției și integrității. Adresându-se adunării din Corint, Pavel scria: “Sau oare nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați! Nici cei desfrânați, nici cei idolatri, nici cei adulteri, nici bărbații care practică prostituția, nici homosexualii, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici bârfitorii, nici tâlharii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” (1 Cor. 6:9, 10). Și, din nou, apostolul a scris: “Căci, fraților, voi ați fost chemați la libertate; numai să nu folosiți această libertate ca prilej pentru carne, ci, prin iubire, slujiți-vă unii altora.” (Gal. 5:13) Și, mai mult, scrie adunării: “Dar acum înlăturați-le pe toate de la voi: mânia, furia, răutatea, balsfemia, cuvintele murdare din gura voastră.” (Col. 3:8, 9) În alt loc, adunarea este îndemnată: “Urmăriți pacea cu toți oamenii și sfințenia, fără de care nici un om nu-l va vedea pe Domnul.” (Evr. 12:14) Aceste texte nu au nevoie de multe comentarii, pentru că sunt declarații clare în sine și arată lucrurile ce ne împiedică să intre în împărăția lui Dumnezeu.

4. Mulți dintre cei consacrați s-au făcut să creadă că dacă se vor abține de la toate lucrurile rele menționate în textul de mai sus, și vor trăi zilnic o viață cinstită și sinceră, vor fi curați în gând, în cuvânt și în purtare, vor trăi în pace cu toți oamenii și vor face lucrurile drepte între oameni își vor dezvolta un caracter perfect, care le va asigura o intrare îmbelșugată în împărăția lui Dumnezeu.

Gândind astfel, se amăgesc. Fiecare persoană care a făcut un legământ cu Dumnezeu trebuie să se abțină de la relele menționate de apostol mai sus. Trebuie să urmeze îndemnul scripturilor de a trăi o viață curată, onestă și integră; trebuie să se străduiască pe cât poate în fiecare zi să se mențină la standardul de dreptate și viață dreaptă; dar poate face toate aceste lucruri și totuși nici măcar să nu înceapă întrecerea pentru premiul înaltei chemări a lui Dumnezeu în Cristos Isus.

5. Pentru că *Turnul de Veghere* a declarat că este imposibil pentru cineva aflat în carne să construiască un caracter perfect, unii au dedus că asta ar însemna că un creștin poate să urmeze un trai zilnic liber, atât timp cât se implică în vreo parte a lucrării în numele lui Dumnezeu. Nimic nu e mai departe de adevăr și de ceea ce spune *Turnul de Veghere*.

6. Lucrul pe care *Turnul de Veghere* a pus accentul este că a trăi zilnic o viață curată și pură nu asigură, în sine, un loc în împărăție. Un creștin trebuie să facă asta, dar și mult mai mult. Trebuie să facă într-un mod pozitiv, voluntar, ceea ce scripturile îi poruncesc. Nu se poate baza doar pe propria sa dreptate, căci dreptatea sa este de la Dumnezeu, prin meritul lui Isus Cristos. Dacă se bazează pe propria sa dreptate, va gândi cu mai multă apreciere despre sine decât s-ar cuveni și va uita de ce Dumnezeu i-a chemat pe oameni la înalta sa chemare. După ce este născut ca fiul al lui Dumnezeu și aude chemarea și îi răspunde, creștinul trebuie apoi să își arate devoțiunea față de Dumnezeu și cauza sa dreaptă înaintea de a fi ales și uns. După ce este ales și uns, trebuie să își dovedească apoi credința înaintea de a fi făcut un membru în casa regală a lui Dumnezeu.

7. Adresându-se celor aleși, Petru folosește aceste cuvinte înțelepte: "Ca niște copii ascultători, nu vă mai conformați dorințelor pe care le aveți înaintea în neștiința voastră, ci, așa cum Cel care v-a chemat este Sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră, căci este scris: "Fiți sfinți, căci eu sunt sfânt!" (1 Pet. 1:14-16, *Diaglott*) Cât timp se află în carne, nimeni nu poate fi perfect în fapte sau cuvinte, nici măcar în gânduri. Dacă cineva spune că se poate aduce la perfecțiune, în punctul în care nu are păcate, după cum spune apostolul, se amăgește și adevărul nu este în el. – 1 Ioan 1:8.

8. Dumnezeu cere însă perfecțiune în iubire; iar aceasta înseamnă o devoțiune lipsită de egoism pentru Dumnezeu (Col. 3:14) O nouă creatură în carne poate fi perfectă în această privință. Atunci când Dumnezeu cheamă și alege și unge pe cineva, aceasta înseamnă că această nouă creatură este chemată și așezată de partea lui Dumnezeu.; deci, trebuie să fie sfântă, adică în întregime și pe deplin devotată lui Dumnezeu și cauzei sale drepte. Trebuie să fie credincioasă lui Dumnezeu; și nu poate fi credincioasă dacă nu este credincioasă misiunii pe care a primit-o datorită ungerii sale cu spiritul lui Iehova. Ungerea sa poartă în sine o misiune, o însărcinare și o datorie de a face anumite lucruri cât se află pe pământ; iar creștinul trebuie să fie credincios și să facă aceste lucruri înaintea ca Dumnezeu să îl facă membru al casei sale domnitoare. Este de primă importanță, atunci, ca cel chemat, ales și uns să înțeleagă ce îi cere să facă însărcinarea sa cât se află pe pământ, și apoi să-și depună cu credință spre îndeplinirea ei.

DE CE SUNT ALEȘI

9. De ce i-a ales Dumnezeu pe unii și i-a uns? Doar pentru ca să îi poată salva și așeza în ceruri să domnească alături de iubitul său Fiu? Apostolul Petru răspunde la această întrebare cu aceste cuvinte: "Dar voi sunteți „o generație aleasă, o preoție regală, o națiune sfântă, un popor special, ca să anunțați laudele celui care v-a chemat din întuneric la lumina sa minunată" (1 Petru 2:9) Chemată din întuneric, noua creatură trebuie să "se dezbrace de lucrurile întunericului și . . . să se îmbrace cu armura luminii" și "să se curețe de orice întinăciune a cărnii și a spiritului, și să își desăvârșească sfințenia în teamă de Dumnezeu." (Rom. 13:12; 2 Cor. 7:1). Pentru a realiza aceste lucruri, noua creatură trebuie să se devoteze lui Dumnezeu și să vestească lauda lui Dumnezeu care l-a chemat din întuneric.

10. Nicăieri în Scripturi nu se scrie că oamenii sunt chemați să își dezvolte un caracter perfect pentru a fi demni de folosit în ceruri. Ni se spune doar să ne dezbrăcăm de lucrurile întunericului și să apoi să ne devotăm pe deplin lui Dumnezeu și să urmăm o cale a dreptății. Trebuie să mergem vrednici de vocația la care am fost chemați (Efes. 4:1) Dar nu putem face

aceasta doar privind la calitățile noastre admirabile și încercând să le facem chiar mai bune. Suntem aleși și unși pentru un scop anume.

A PREDICA

11. Cei unși sunt însărcinați, și, deci, li se poruncește să predice vestea bună a adevărului. “Duhul Stăpânului Domn este peste Mine, căci DOMNUL M-a uns ca să aduc celor sărmani vestea bună. El M-a trimis să-i vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc celor captivi eliberarea și celor legați, izbăvirea.” (Isa. 61:1) Nu există nici o excepție de la această regulă fixă. Nu există nici o distincție de sex între cei care fac parte din clasa unșilor. (Gal. 3:28) Iar acest lucru nu intră în nici un fel în conflict cu spusele apostolului Pavel, și anume: “Nu-i dau voie femeii să predea, nici să exercite autoritate asupra bărbatului, ci să stea în tăcere.”- 1 Timotei 2:12, *Diaglott*.

12. În ultimul text, Pavel discută doar despre ordinea din interiorul adunării. Acolo spune că unei femei nu îi este permis să îl învețe pe un bărbat. Domnul are un motiv pentru asta. Aceasta, totuși, nu interzice și nu împiedică nici un bărbat și nici o femeie care sunt unși cu spirit să vestească mesajul împărăției lui Dumnezeu celorlalți. Predicarea nu se face doar cu cuvinte rostite. În prezent, cel mai eficient mod de a predica vestea bună a împărăției este de a pune în mâinile oamenilor mesajul tipărit. Este un fapt binecunoscut în acest moment că o asemenea predicare este făcută de femeile care sunt din clasa celor unși. Unii dintre bărbați par să se creadă mai importanți decât o îngăduie scripturile și au refuzat să ducă mesajul tipărit la oameni, mergând din ușă în ușă. Domnul dă partea mai mare a acestui privilegiu femeilor, și le binecuvântează prin aceasta.

13. Atât scripturile, cât și faptele dovedesc că această obligație este pusă pe umerii fiecăruia uns de Domnul pentru a-și dovedi credința prin predicarea cuvântului adevărului, așa cum o permite ocazia. Sunt unii, desigur, cărora starea fizică sau alți factori le îngreunează posibilitatea de a avea un rol activ în această lucrare. Domnul cunoaște circumstanțele, și fără îndoială cere de la aceștia doar după posibilitățile lor. Fiecare trebuie să se examineze și să se judece pe sine în această privință.

14. Dacă o persoană își îngăduie să predice doar pentru a-și vădi propria învățătură, și deci, se laudă cu propria importanță, nu își îndeplinește misiunea. Cei unși sunt aleși și însărcinați să anunțe laudele lui Dumnezeu, care i-a chemat și i-a uns. Ca un uns al lui Dumnezeu, Pavel a spus: „Chiar dacă predic, nu este un motiv de laudă, căci mi s-a impus o necesitate. Într-adevăr, vai de mine dacă nu predic evanghelia!” (1 Cor. 9:16) Această declarație ilustrează, într-adevăr, faptul că unșii nu se pot dovedi credincioși lui Dumnezeu dacă fie eșuează, fie refuză să predice vestea bună cu orice prilej oferit. “Urmați-mă pe mine, așa cum și eu îl urmez pe Cristos.” (1 Cor. 11:1) Isus a spus că Iehova l-a uns pentru a predica vestea bună și asta a făcut (Luca 4:18) Fiecare dintre cei care au ungera lui Dumnezeu în Isus Cristos trebuie să facă același lucru când Domnul îi deschide oportunitatea de a o îndeplini.

RESPONSABILITATE

15. Pe umerii apostolilor apăsa o mai mare responsabilitate datorită relației lor confidentiale cu Dumnezeu și cu Cristos. Această relația a fost creată datorită ungerii lor, care i-a investit cu autoritatea de a declara mesajul împărăției lui Dumnezeu. Datorită luminii adevărului pe care o aveau, și pentru că au fost însărcinați în mod special să predice, ei trebuie să facă asta. Din ziua lor până la a doua venire a Domnului, responsabilitatea a fost pe umerii altora care au primit ungera, proporțional cu lumina pe care o aveau. Atunci când lumea (sistemul) s-a sfârșit, și Domnul Isus s-a întors să își cerceteze servii, a început să facă asemenea cercetări, și, unii fiind găsiți credincioși, au fost aduși în templu și pe umerii lor a fost pusă o și mai mare responsabilitate. Aceștia nu au fost acceptați și aduși în templu datorită siguranței lor de sine, ci datorita faptului că au fost găsiți credincioși, împlinind ce li s-a cerut să facă (Mat. 24:45, 46; 25:21) Servul nefolositor sau necredincios a fost trimis în întunericul de afară. Era de așteptat ca aceia acceptați, sau aceia găsiți credincioși să primească lumina mai mare; iar cele așteptate s-au și petrecut.

16. Regele uns de Dumnezeu, simbolizat de “Piatra” perfectă a fost pus înaintea celor aleși, și Iehova a făcut ca lumina sa perfectă să strălucească pe această “Piatră” Această lumină se reflectă

asupra celor din clasa templului, și deci, și ei se bucură de o lumină mai mare (vezi Zaharia 3:9) Care este atunci scopul acordării celor din templu o mai mare lumină? Este doar pentru ca ei să aibă o viziune a propriei lor glorii viitoare? Cu siguranță nu se limitează la atât. Este adevărat că se bucură mult de lumina sporită și gloriile împărăției care îi așteaptă; dar, de asemenea, ei văd că lumina sporită a adus asupra lor o mai mare responsabilitate.

17. Fiecare dintre cei unși se află într-o relație aparte și confidențială cu Dumnezeu și în unitate cu Isus Cristos. Lor, celor unși de pe pământ, Domnul le-a încredințat toate bunurile sale, ceea ce înseamnă interesele împărăției sale. Dacă înainte ca servul să fie adus în templu se cerea de la el credință, loialitate, cu atât mai mult știm că de acum înainte li se va cere în continuare credință tuturor celor din templu. Trebuie să rezulte, deci, că unșii trebuie să împlinească cu credință datoriile cu care au fost însărcinați. În mod vădit, deci, unșilor li se oferă lumina mai mare pentru a putea vedea ce datorii și obligații le sunt atribuite. Dumnezeu trimite la ei licăririle sale de lumină, revelându-le mai clar prin intermediul acestora ce au de făcut. Este necesar ca unșii să păstreze mereu în gând lucrurile pe care Dumnezeu se așteaptă să le facă. Misiunea sacră a *Turnului de Veghere* este să atragă atenția celor unși asupra acestor lucruri și să le reamintească cerințele Cuvântului Domnului. Scopul nu este doar de a pune cărțile în mâinile oamenilor. Scopul este de a-i încuraja pe cei unși să împlinească lucrurile cu care au fost însărcinați.

“ACEASTĂ EVANGHELIE”

18. Cuvintele lui Isus definesc mai precis o parte a misiunii, a însărcinării date celui uns, atunci când a zis “Această evanghelie despre Împărăție va fi predicată în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile. Și atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:14) Această declarație este una afirmativă și confirmă că mărturia va fi dată și lucrarea de mărturie terminată înainte de sfârșitul deplin. Cui îi va încredința Domnul această lucrare de mărturie? Servului său uns, bineînțeles; pentru că servul acela este cel ce trebuie să urmărească interesele împărăției. Domnul cere credință pentru această lucrare. Există mai mult decât un singur scop pentru a predica această veste bună a împărăției. Această scriptură, citată mai sus, menționează explicit că va fi o mărturie; iar alte scripturi indică mai clar cui i se va da mărturia.

„STINDARD PENTRU POPOARE”

19. Vreme de mulți ani, Satan a fost dumnezeu acestei lumi, acestui sistem. S-a folosit de diferitele sale organizații și agenții pentru a-i face pe oameni orbi la adevăr și a-i îndepărta de Iehova. Scopul anunțat al lui Dumnezeu este să aducă oamenii la un discernământ al adevărului astfel încât, la timpul potrivit, toți să aibă o șansă de a-l asculta. El începe încă de acum să ofere discernământ, cunoaștere unora dintre oameni. Vreme de mulți ani, oamenii au fost învățați doctrine false, și s-au împotmolit în acestea, și s-au împiedicat de acestea. Dumnezeu le dezvăluie unșilor săi faptul că acum și-a așezat Regele pe tron și că a venit vremea să-și așeze împărăția. Deci, le spune celor unși: „Treceți, treceți pe porți! Pregătiți calea poporului! Înălțați, înălțați drumul cel mare! Curățați-l de pietre! Înălțați un stindard pentru popoare!” (Isa. 62:10)

20. Acest lucru este o parte din însărcinarea de a predica vestea bună. Unșilor li se spune să adopte drumul care este pe calea împărăției, reprezentată de “porți”. Modul lor de acțiune atrage atenția oamenilor, popoarelor către împărăție, și li se spune să pregătească calea poporului spunându-le de împărăția lui Dumnezeu și scopurile sale, de a-i elibera și binecuvânta. Li se spune să adune și să scoată din cale pietrele falselor doctrine de care se împiedicau oamenii, făcându-le cunoscut adevărul.

21. Mai mult, li se poruncește să ridice un stindard pentru popoare arătându-le că eliberarea lor de sub asuprire nu poate veni decât prin calea desemnată de Dumnezeu. Pentru ca acest lucru să fie făcut, Dumnezeu a aranjat oameni, mașini și materiale pentru a pregăti și tipărit cărți și altă literatură pentru distribuție, și le-a făcut disponibile în multe limbi, pentru ca mărturia să poată fi dată popoarelor. Este privilegiul binecuvântat al celor unși să distribuie mesajul de adevăr al Domnului, și, pentru a face asta, este nevoie de credință.

RĂZBUNARE

22. În însărcinare, este scris că cineva trebuie să “vestească ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru.” Unșii sunt cei ce trebuie să facă asta. Răzbunarea lui Dumnezeu împotriva întregii nedreptăți, și împotriva lui Satan, și, în particular, împotriva organizației sale trebuie vestită. Unul dintre primele mari adevăruri revelate clasei templului la deschiderea templului a fost că Satan are o organizație rea și că Iehova Dumnezeu are o organizație a cărei cap este Isus Cristos. De ce ar dezvălui Dumnezeu aceste mari adevăruri celor unși? În mod foarte clar, cu scopul de a le permite să spună altora în mod inteligent despre cele două organizații și despre scopul lui Dumnezeu de a distruge organizația rea și a stabili, a așeza dreptatea pe pământ.

23. Fiind însărcinați să le spună popoarelor despre organizația lui Satan, și planul lui Dumnezeu de a o distruge, cei unși trebuie să se dovedească credincioși dând acest mesaj. Cei unși văd că organizația vizibilă a lui Satan este compusă din trei elemente principale, și anume părți comerciale, politice și religioase unite împreună pentru a-i oprima pe oameni. A refuza sau a nu reuși să atragi atenția asupra acestora ar însemna, în lumina poruncii lui Dumnezeu, necredință. Arătând și deosebind organizația lui Satan, martorii unși atrag împotriva lor înșiși indignarea vădită a dușmanului și a agenților săi. Dar să ne amintim că organizația lui Satan este cea care se războiește cu Regele, și că cei ce sunt de partea lui Cristos Regele în război și în victorie, nu trebuie doar să fie chemați și aleși, ci și să fie credincioși, loiali în împlinirea însărcinării. Domnul spune în mod expres că acolo unde cineva cunoaște adevărul și vede agenții lui Satan îndepărtând pe oameni de Dumnezeu, dar nu îi avertizează este el însuși complice la crimă. – Ps. 50:17-19.

“PRIZONIERI”

24. Misiunea încredințată celor unși cere în mod explicit ca cei unși să “le vestească captivilor libertatea și prizonierilor deschiderea închisorii.” Iar aceste lucruri le face prin predicarea adevărului. Prizonierii nu sunt unși, dar sunt copii născuți ai lui Dumnezeu și ținuți captivi în închisorile religioase. Ei văd nedreptatea și strigă către Domnul, iar el le aude strigătele și își exprimă hotărârea de a-i izbăvi (Ps. 79:8-13; 102:20) Domnul a oferit mesajul tipărit despre împărăția sa, și, de asemeni, și radioul, ca mijloc de a le spune prizonierilor adevărul, și, apoi își trimite și mesagerii săi unși din casă în casă pentru a-i alina și mai mult. Domnul a pus pe umerii celor unși obligația și privilegiul de a-și dovedi astfel credința și loialitatea față de el, și demnitatea ungerii. Ei trebuie să se dovedească credincioși în această lucrare.

ÎN SION

25. Însărcinările unșilor ne arată că trebuie să se facă o lucrare de ajutorare chiar și a celor ce sunt în Sion. E ușor să ne neglijăm privilegiile. Neglijența e o greșeală împotriva Domnului și o încălcare a termenilor legământului făcut cu el. De aceea, Domnul le spune unșilor săi: “Strigă tare, nu te reține! Înălță-ți glasul ca o trâmbiță și arată poporului meu nelegiuirea lor și casei lui Iacov păcatele lor!” (Isa. 58:1) Acesta și alte versete indică faptul că în Sion trebuie să existe câțiva care încă mai trebuie să fie treziți și să profite de privilegiile lor; de aceea este dat acest avertisment. Unșii trebuie să fie credincioși în această parte a lucrării.

MARTORII SĂI

26. În prezent, sunt fără îndoială mai mult oameni pe pământ induși în eroare de Satan decât în orice al moment al istoriei omenirii. Milioane de oameni care pretind chiar că sunt imitatori ai lui Isus Cristos sunt cu totul în întuneric. Oamenii pozează ca învățători ai Cuvântului lui Dumnezeu și în mod deschis și sfidător neagră supremația lui Dumnezeu și sângele lui Isus Cristos și scopul divin al salvării. Acești falși învățători promovează teoriile lor proprii cu privire la capacitatea omului de

a se salva și înălța de unul singur. Diferitele sisteme religioase sunt, bineînțeles, o parte a organizației lui Satan, iar Dumnezeu și-a exprimat hotărârea de a le distruge pe toate aceste.

27. Iehova nu face nimic pe ascuns sau în secret. El dorește ca lumea să fie anunțată de scopurile sale și, deci, declară scopurile sale de a se mărturisi oamenilor că vor avea ocazia să știe că el este singurul Dumnezeu adevărat, Cel etern și suprem, Salvatorul și Eliberatorul omenirii. Unșii săi sunt însărcinați prin legământ să facă această lucrare de mărturie. Mărturia lui Isus Cristos a fost cea care a fost încredințată rămășiței unse. Clasa care respectă poruncile lui Iehova trebuie să depună această mărturie, și să primească atacurile dușmanului (Apoc. 12:17) Ei refuză să facă orice fel de compromis cu orice parte a organizației lui Satan, pentru că sunt cu totul ai lui Iehova și pentru Iehova. De aceea, Dumnezeu le spune unșilor săi: „Nu este nici un dumnezeu străin printre voi [căci sunteți unșii mei]. Voi sunteți deci martorii mei”, zice Domnul, că eu sunt Dumnezeu” - Isa. 43:12.

28. Aceasta și alte scripturi arată că o asemenea mărturie trebuie dată de cei unși chiar înainte de marea bătălie a lui Atotputernicul Dumnezeu, în care Isus Cristos va fi învingătorul. Acelorași unși Dumnezeu le spune: “Am pus cuvintele mele în gura ta și te-am acoperit cu umbra mâinii mele, ca să întind cerurile, să pun temelii pământului și să spun Sionului: "Tu ești poporul meu!"” (Isa. 51:16) Astfel, Dumnezeu îi asigură pe unșii săi nu doar că sunt temeinic însărcinați ca martori ai săi pe pământ, dar că le-a oferit toată protecția de care au nevoie. El i-a adus în “locul său secret” și, stând acolo, sunt în siguranță deplină. (Ps. 91:1,2). Pentru a continua să fie în siguranță, și pentru a primi marele privilegiu de a fi părtași la victorie cu Isus Cristos, trebuie să fie credincioși în lucrarea lor de mărturie, de dare a veștii.

29. Atunci când Domnul Isus Cristos își încheie lucrarea pe pământ, unul dintre titlurile ce i-au fost date era: “martorul credincios și adevărat”. Cei care vor sta cu el trebuie să fie, la rândul lor, martori credincioși și adevărați în Dumnezeu și în Cristos.

NUMELE SĂU

30. În perioada timpurie de selectare a membrilor casei regale, Dumnezeu a făcut ca unul dintre martorii săi credincioși să scrie: “Simeon a declarat cum Dumnezeu mai întâi a vizitat pe Neamuri, ca să scoată din ele un popor pentru numele său . . . După aceasta mă voi întoarce și voi construi din nou tabernacolul lui David care este căzut, și voi zidi ruinele acestuia, și-l voi întemeia.” (Fapte 15:14, 16) Domnul a pregătit acum Sionul, i-a adus pe unșii săi în templu, i-a făcut martorii săi și le-a porunci să-i proclame splendoarea și numele său sfânt. Cei unși trebuie să fie credincioși. Cu un alt prilej, Petru a declarat că scopul în sine pentru care ei sunt aduși în existență, chemați și aleși este pentru ca aceștia să fie martorii lui Dumnezeu și să anunțe gloria sa. (1 Pet. 2:9) Ne aflăm acum în “ziua Domnului”, atât de des menționată în scripturi ca “ziua aceea”. Cei unși o văd, și văd că bătălia se apropie, și se bucură și se roagă Domnului pentru izbândă. “Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul; ne vom veseli și ne vom bucura în ea! Ah! Doamne, salvează, te rog! Ah! Doamne, te rog, trimite prosperitate acum.” – Ps. 118:24, 25.

31. Cei unși ne se pot mulțumi doar cu trăirea unei vieți cinstate, curate și integre, în accepțiunea generală a acestor termen. Mulți dintre prizonieri fac tocmai asta, și trăiesc totuși între idoli. Pentru cei unși, Dumnezeu spune: “ Ce înțelegere poate fi între Templul lui Dumnezeu și idoli? Voi sunteți Templul Dumnezeului celui Viu, așa cum a spus Dumnezeu: „Voi locui în ei, voi umbla printre ei și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.” „De aceea, ieșiți din mijlocul lor, separați-vă! zice Domnul. Nu atingeți nimic necurat, iar Eu vă voi primi. Eu voi fi Tatăl vostru, iar voi veți fi fiii și fiicele Mele, zice Domnul cel Atotputernic.” – 2 Cor. 6:16-18.

32. Unșii trebuie să fie pe deplin și fără rezerve de partea Domnului. Beneficiind de lumina mai mare, căci sunt în templu, ei scot cu bucurie adevărurile din fântânile salvării. Lor le vorbește acum Domnul Suveran Iehova prin profetul său: “În ziua aceea veți spune: Aduceți-i mulțumiri lui Iehova! Chemați numele său, declarați printre popoare lucrările sale! Spuneți că numele său este înălțat! Cântați-i lui Iehova, pentru că a făcut lucruri mărețe! Lucrul acesta să fie cunoscut pe tot pământul. Chiuie și strigă de bucurie, locuitor al Sionului, căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel!” (Isa. 12:4-6, R.V.) Unșii lui Dumnezeu împlinesc acum această profeție, prin grația lui

Dumnezeu, și o fac străbătând pământul și proclamând măritul și sfântul nume al lui Iehova Dumnezeu și spunând oamenilor despre lucrările sale mărețe și că timpul venirii împărăției sale e foarte aproape.

33. Atunci când profetul vorbește despre “picioarele sale” se referă fără îndoială la picioarele unșilor lui Dumnezeu. Deci, următoarea profecie înseamnă, și se referă la membrii picioarelor Cristosului, clasa templului, cei care sunt unși și care au și manifestă spiritul Domnului: “Cât de frumoase sunt pe munți picioarele mesagerului care vestește pacea și aduce vești bune, care vestește mântuirea și spune Sionului: Dumnezeul tău împărățește! Ascultă! Străjerii tăi își înalță glasurile și strigă împreună de bucurie, căci văd cu ochii lor cum Se întoarce Domnul în Sion.” (Isa. 52:7, 8) Unșii lui Dumnezeu, și doar aceștia vor continua astfel să servească cu credință până la capăt, și doar lor le va fi permis să stea cu Regele regilor în acea mare bătălie și victorie ce este aproape.

GLORIA SA

34. Dovezile scripturale și faptele binecunoscute dovedesc în mod copleșitor că Domnul este în templul său sfânt și că acum este vremea finală de încercare a celor aleși. (Ps. 11:4, 5; 1 Pet. 4:17; Mal. 3:1-3) În acea încercare se va afla cine este credincios și cine, deci, va fi parte din împărăție. Ce ar trebui să facă, atunci, cei din clasa templului acum? Sau ce fac ei?

35. Profetul lui Dumnezeu răspunde la întrebare, spunând: “În templul său fiecare vorbește despre gloria sa.” (Ps. 29:9) Nu este acesta oare un criteriu scriptural sigur pentru ca un om să se evalueze și să afle unde este. Apostolul menționează o clasă de oameni care 'se laudă cu ei înșiși și se compară cu ei înșiși, și nu au pricepere' (2 Cor. 10:12) Cei unși nu trebuie să cadă în această greșală. Nu este prerogativa nimănui să-i judece pe ceilalți; dar fiecare se poate examina și judeca temeinic pe sine. Este timpul pentru autoexaminare solemnă.

36. Dacă o persoană găsește că urmează un drum al minimei rezistențe și nu spune nimic despre Satan și organizația sa și despre hotărârea exprimată clar de Dumnezeu de a o distruge și a întemeia dreptatea, atunci poate începe să se întrebe dacă are spiritul Domnului. Dacă un om găsește în mintea sa o obiecție sau opoziție față de efortul organizat ce acum este pus în acțiune pentru a vesti mărturia lui Iehova Dumnezeu și împărăției sale, nu este aceasta oare o puternică dovadă circumstanțială că nu este din templu? Dacă se găsește potrivnic tipăririi de cărți care conțin mesajul care glorifică numele lui Dumnezeu și anunță pe Regele său și împărăția sa, și se opune ducerii lor din casă în casă și punerii lor în mâinile oamenilor, nu ar fi bine să se întrebe “Sunt oare unul dintre unșii lui Dumnezeu și mă aflu oare în templu?” Dacă se găsește intrigat de ceea ce *Turnul de Veghere* a scris despre lumina mai mare pe care Dumnezeu o dă poporului său, și nu reușește să vadă el însuși acea lumină, sau să o aprecieze și se opune altora care încearcă să o folosească pentru gloria lui Dumnezeu, un om astfel de om ar trebui să se gândească serios și să afle dacă este sau nu din clasa templului.

37. Pe de altă parte, dacă cineva s-a devotat cu totul Domnului Dumnezeu și găsește că nu are nici un fel de simpatie organizației rele a lui Satan, și că distinge, are o viziune a organizației lui Dumnezeu și a organizației dușmanului; se găsește mișcat de un zel pentru Domnul și că se străduiește zilnic să ducă o viață pură și curată, în concordanță cu înalta chemare; găsește că se bucură de lumina mereu crescândă aruncată asupra cuvântului lui Dumnezeu și este nerăbdător să ia parte la predarea mesajului celorlalți, și că își oferă cele mai bune strădanii pentru a da mărturia lui Isus Cristos, și găsește mare bucurie în ea, nu ar fi acestea dovezi puternice că este din clasa templului și deci unul dintre unșii lui Dumnezeu? Toți cei care cântă astfel lauda lui Iehova în armonie cu cuvântul său au motive să creadă că sunt dintre cei unși.

38. Isus a spus: „Nu te teme, turmă mică, pentru că este plăcerea Tatălui vostru să vă dea împărăția.” (Luca 12:32) În concordanță cu acest lucru, nu e oare clar acum că numărul celor unși este mic și că doar aceia care vor stăruii credincioși la împlinirea însărcinării ungerii lor până la sfârșit vor avea împărăția? Mare mulțime a fost adusă în existență de Dumnezeu, și chemarea înaintea lui a fost făcută. Mulți nu au răspuns la acea chemare. Probabil mulți dintre cei care au acceptat chemarea și au început drumul nu au fost aleși. Cei care au răspuns și au fost aleși au

primit ungerea cu spirit sfânt. Ei au spiritul lui Cristos și sunt ai săi. Acum, trebuie să fie credincioși sub încercare, iar asta cere de la fiecare din ei să apere cu onestitate, zel și grijă interesele regatului care le-au fost încredințate celor însărcinați prin legământ și unși. Aceștia trebuie să fie și sunt lipsiți de orice fel de simpatie pentru organizația demonică a dușmanului; și trebuie să continue astfel, credincioși până la capăt; și așa vor primi marea răsplată. Ei vor sta alături de Regele regilor în marea sa victorie. Căci este scris despre cei victorioși: “Vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos și vor domni cu el o mie de ani.”

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU BEREAN

1, 2. De ce mare onoare se bucură casa regală a lui Iehova? Cât de înaltă e poziția pe care Iehova i-a dat-o lui Isus Cristos? Cum și pentru ce scop au fost făcute îngrijiri pentru această casă regală? Prin ce sacrificiu a fost așternută fundația ei? De ce a fost necesar acest sacrificiu? Menționați standardul, etalonul de credință pentru cei ce vor fi înălțați la statutul de membri ai acelei case.

3,4. Indicați, pe baza scripturilor, calea potrivită de purtare zilnică.

5. Menționați dacă este posibil să urmăm întocmai, în mod perfect calea menționată, și dacă acest fapt afectează importanța eforturilor sincere în acest sens.

6,7. De cealaltă parte, care este tendința aceluia care se devotează în exclusivitate acelui standard? Care este, atunci, natura și măsura de devoțiune așteptată (a) de la cei care sunt născuți ca fii ai lui Dumnezeu? (b) de la cei aleși și unși?

8. Definiți “perfectiunea” și “sfînțenia” pe care Dumnezeu le cere de la cei care doresc să aibă aprobarea lui.

9, 10. Citați-l pe apostolul Petru despre scopul chemării lui Dumnezeu și al alegerii și ungerii unora. Ce spune Pavel despre aceasta?

11, 12. Menționați însărcinarea celor unși, așa cum este conținută în Isaia 61:1-3. Explicați de ce 1 Timotei 2:12 pune o limitare la această însărcinare.

13. Cum se leagă responsabilitatea de condiții și circumstanțe? Cum este determinată responsabilitatea fiecăruia?

14. Arătați, cu citate din scripturi, dacă, fiind uns, cineva poate privi această însărcinare ca pe o chestiune opțională. Care este singura procedură și motivul care vor avea aprobarea lui Dumnezeu?

15-17. Comparați responsabilitatea celor unși din vremea apostolilor cu cea din prezent, menționând baza comparației voastre. Explicați lumina mult sporită de care se bucură acum cei din clasa templului. Cum afectează responsabilitatea lor această lumină mai mare? Cărui scop special îi servește *Turnul de Veghere*?

18. Care este mărturia aparte despre care Isus a spus că trebuie dată la finalul vremii (al sistemului)? Cui îi este încredințată această lucrare de mărturie?

19-21. Explicați Isaia 62:10 și indicați împlinirea sa. De ce este necesară mărturia? Ce mijloace de vestire a acestei mărturii între popoare a oferit Domnul?

22, 23. Descrieți organizația împotriva căreia Dumnezeu a declarat război. De ce este nevoie de o asemenea declarație? Evidențiați responsabilitatea în această privință a tuturor celor care cunosc adevărul.

24. Descrieți condițiile care cer “să se vestească libertatea captivilor și prizonierilor deschiderea largă a închisorii”. Cum va fi îndeplinită această lucrare?

25. Care este lucrarea care va fi făcută “în Sion”? Cum va fi realizată aceasta?

26, 27. Având în vedere că sunt milioane de preinși imitatori ai lui Cristos, de ar trebuie să fie tocmai acum necesar să-i învățăm pe oameni chiar și cele mai simple adevăruri cu privire la salvarea oamenilor? Cine sunt singurii care pot și vor da o mărturie adevărată popoarelor? De ce vrea Iehova ca această mărturie specială să fie depusă acum?

28, 29. Aplicați Isaia 51:16. Care sunt singurele condiții în care cineva poate revendica siguranța exprimată în Psalmul 91:1, 2?

30. "Prima oară, Dumnezeu și-a îndreptat atenția spre națiuni ca să scoată din ele un popor pentru numele său." Când s-a întâmplat aceasta? Cum a făcut aceasta? Indicați împlinirea profeției din Fapte 15:16.

31, 32. În lumina scripturii din Isaia 12:4-6 și a adevărului pe care Dumnezeu l-a dezvăluit poporului său, când vor fi împlinite condițiile legământului personal doar prin onestitate, puritate și integritate? De ce altceva mai este nevoie?

33. La ce activitate a "picioarelor lui" se referă Isaia 52:7, 8, și la ce concordanță, armonie?

34-37. Cu ce test important se confruntă cei aleși? Potrivit cu Psalmul 29:9, ce lucru îi deosebește pe cei din clasa templului? Dați mai multe detalii despre autoexaminare pentru a determina dacă cineva este din clasa templului.

38. Cum a fost privită chemarea decât cei înaintea cărora a fost pusă? Care sunt oportunitățile și responsabilitățile din prezent ale fiecăreia dintre aceste clase. Descrieți poziția pe care trebuie să o ia acum toți cei care vor să fie părtași cu Regele regilor la marea sa victorie.

Trebuie să vă nașteți din nou: Cine? De ce? Cum?

[Prelegere radiofonică de 30 de minute]

Vaporul cu aburi transatlantic „Montnairm” era gata să ridice ancora de pe docul Prince, din Glasgow, Scoția. Majoritatea pasagerilor se aflau la tribordul (partea dreaptă) a navei, privind cu interes mulțimea adunată pe cheiul de sub el. Unii din acea mulțime își fluturau mâinile în chip de rămas bun de la cei dragi care plecau spre alte țărături, neștiind dacă aveau să se mai revadă în această viață. Pe chei, o femeie scoțiană robustă își lua un destul de ciudat rămas bun de la pasagerii navei. Ea ținea mereu înaintea ei o pancartă mare pe care scria, cu litere mari, negre și sumbre: „Trebuie să vă nașteți din nou”. Brusca, fluierul navei a dat semnalul de plecare. Polițiștii de pe chei au început să aducă înapoi mulțimile în ordine, și după mult timp au reușit să le ducă în spatele cheiului, după o poartă cu garduri înalte. Dar insistența purtătoare de semn a reușit să ajungă chiar lângă poartă, și și-a ridicat mâinile și brațele în afară printre stâlpii gardului și a ținut sus acel semn, cu mesajul său neobișnuit. Nava a început să se îndepărteze de chei, dar semnul a rămas încă ridicat. Curând, nava s-a rotit și s-a dus în jos pe râul Clyde, iar cheiul și mulțimea din spatele porții s-au pierdut curând din vedere. Dar un tânăr de la bordul navei a observat femeia și ciudatul ei semn de rămas bun, și amintirea acestuia i-a dăinuit în minte.

„Trebuie să vă nașteți din nou!” Ce semn ciudat, și ce mesaj de ținut înaintea unor oameni care pleacă pe mare, credea tânărul; și fără nici un alt cuvânt de explicare! Fără îndoială că aceia care citeau semnul bănuiau că aceste cuvinte provin dintr-o sursă sacră. Desigur, dacă pe vas s-ar fi aflat scoțieni ortodocși, nu ar fi fost nevoie să li se spună că aceste cuvinte sunt ale lui Isus, către conducătorul evreu Nicodim, și au fost consemnate în evanghelia după Ioan, capitolul 3; dar chiar și atunci, puțini, foarte puțini oameni care ar fi citit aceste simple cuvinte de pe semn le-ar fi înțeles! Învățătorul Nicodim a fost uimit, și l-a întrebat pe Isus: „Nicodim i-a zis: "Cum poate să se nască un om când este bătrân? Mai poate el să intre a doua oară în pântecele mamei lui și să se nască?" . . . "Cum se poate întâmpla așa ceva?" Răspunzând, Isus i-a zis: "Ești învățător al lui Israel și nu știi lucrurile acestea? . . . Dacă eu v-am vorbit despre lucruri pământești și nu ați crezut, cum veți crede dacă vă voi vorbi despre lucruri cerești?" – Ioan 3:4-12.

Cuvintele lui Isus, „Trebuie să vă nașteți din nou” (sau, ca în nota marginală: să vă nașteți de sus) sunt într-adevăr o invitație minunată și mărinimoasă. Dar femeia care ținea semnul cu aceste cuvinte pe chei le folosea ca pe o amenințare; erau cuvinte înfricoșătoare și de cea mai solemnă avertizare. La fel este și felul în care majoritatea oamenilor religioși ortodocși văd declarația lui Isus, și anume că, în afara cazului în care noi toți, creaturile pământești, suntem născuți din nou nu există nici o speranță de viață eternă pentru noi, ci doar perspective ale unui viitor etern oribil. Dar chiar trebuie ca toți de pe pământ să fie „născuți din nou” sau „născuți de sus” pentru a câștiga o viață veșnică în fericire? Dacă este așa, cum se poate și de ce trebuie ei să se nască din nou? Dacă, totuși, acest lucru nu este necesar pentru toată lumea, atunci cine sunt cei care trebuie să se nască din nou, și cum? Și de ce trebuie ei să se nască din nou? Cu siguranță merită, ba chiar este important

să cunoaștem răspunsurile la aceste întrebări; și, dacă suntem toți îngrijorați de acest subiect sau nesiguri în privința lui, atunci este cât se poate de esențial pentru fericirea noastră din prezent; și cine altcineva decât Dumnezeu poate ști ce influență poate avea asupra unui viitor fericit în timpurile ce vor urma?

Adam, primul om de pe pământ, și soția sa, Eva, nu au fost născuți. „Căci,” spune apostolul Pavel, „Adam a fost făcut primul, apoi Eva.” (1 Tim. 2:13) Adam a fost creat prin puterea lui Dumnezeu direct din țărâna pământului, pe când nu exista încă nici o femeie pe pământ. Scriptura (Gen. 2:7) spune: „Și... Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul a devenit un suflet viu.” Pentru ca să poată fi “os din oasele lui, și carne din carnea lui”, Dumnezeu a ales să ia una din coastele lui Adam pe când era adormit adânc, și folosind-o ca lucru de început, Dumnezeu a format prima femeie, Eva. Asta afirmă și 1 Corinteni 11:8, 9 – “Căci nu bărbatul este din femeie, ci femeia din bărbat; și nu bărbatul a fost creat pentru femeie, ci femeia pentru bărbat.” După aceea, toate ființele umane care au venit în existență pe planeta noastră au trebuit să se nască de la bărbat și prin femeie, după miraculosul curs al lucrurilor pe care Dumnezeu l-a aranjat pentru oameni. Și astfel e scris: “Căci, așa cum femeia este din bărbat, tot așa și bărbatul este prin femeie, dar toate lucrurile sunt de la Dumnezeu.” (1 Cor. 11:12) Din acest motiv Adam i-a pus soției sale numele Eva, care înseamnă viu, viață, sau dătător de viață, pentru că știa că avea să fie “mama tuturor celor vii.” Dar păcatul a transformat privilegiul maternității într-unul de mare durere și tristețe.” – Gen. 3:16.

Nașterea oricărui copil este un lucru minunat, dar ce lucru minunat trebuie să fi fost în ochii lui Adam și ai Evei primul copil născut pe această lume. Acela a fost primul descendent natural născut dintr-o femeie. Nu era nimic ceresc la acest urmaș, sau descendent, sau copil: nu fost nici “născut de sus”, și nu putea să fie nimic mai mult decât pământean sau de carne, căci mama sa era pământeană, umană, de carne, și Isus însuși a precizat regula: “Ce s-a născut din carne este carne.” (Ioan 3:6) Tatăl său a fost de carne, “din pământ, pământean” (1 Cor. 15:47) Dacă Adam și Eva nu ar fi păcătuit, ci ar fi rămas în perfecțiunea, integritatea și curăția lor originală, primul lor născut ar fi fost născut fără pată, fără păcat, un copil perfect, cu toate șansele să crească într-un om perfect, ca tatăl său Adam. Dar faptul acel prim copil a fost adus pe lume în păcat și crescut în nelegiuire (Ps. 51:5) este sugerat de faptul că a devenit un om care își ura propriul frate și, în cele din urmă, ucigașul lui sângeros. Cine poate nega adevărul din Iov 14:1, 3, care spune: “Omul, născut din femeie, are viața scurtă și este plină de necazuri. Cine poate face să se nască o ființă curată dintr-una necurată? Nimeni.” Nu este, deci, nici unul dintre noi care să nu fie născut cu defecte, neputințe, și fără procesul de moarte care lucrează înăuntrul nostru. “După cum este scris: "Nu este nici un om drept, nici măcar unul. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu.” – Romani. 3:10, 23.

Înțelepciunea lui Dumnezeu spune mai multe, în Ecclesiastul 7:20 – “Căci nu există un om drept pe pământ care să facă numai binele și să nu păcătuiască.” și 1 Ioan 1:8, 10 spune: “Dacă spunem: "N-avem păcat", ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi. Dacă spunem că n-am păcătuit, îl facem mincinos și cuvântul său nu este în noi.” De aceea, trebuie cu toții să plătim plata păcatului, care este moartea, și nu chinul veșnic în foc și pucioasă (Rom. 6:23) A existat o singură excepție de la această condiție din rândul familiei umane, iar acea excepție a fost “omul Isus Cristos.” Isus le-a spus dușmanilor săi, care încercau în toate felurile să îl condamne: “Cine dintre voi mă dovedește vinovat de păcat?” (Ioan 8:46) El a lansat această provocare către ei ca să răspundă la aluzia grosolană că el, Isus, ar fi fost “născut din curvie” și că ar fi fost un copil nelegitim. Ori, dacă pretențiile lui Isus nu ar fi fost întemeiate, dacă el nu e singura excepție veritabilă, atunci speranțele omenirii de a obține vreodată viața veșnică în bucurie și prosperitate sunt zdrobite și vane.

Faptul că o naștere în chip minunat va trebui să apară, naștere care va duce la repararea întregului rău făcut omenirii de lucrarea dușmanului a fost menționat în mod afirmativ de Iehova Dumnezeu părinților noștri originari, imediat după ce păcatul a intrat în lume, aducând după sine moartea. Dușmanul omului, care este și dușmanul lui Dumnezeu, a folosit vicleanul șarpe pentru a o ademini pe Eva, și, o dată cu ea, pe Adam, la păcat împotriva lui Dumnezeu. Astfel, vorbind despre șarpe ca un simbol al adevăratului dușman care induce în eroare, Diavolul, Iehova Dumnezeu a

rostit cuvinte de blestem și de speranță: „Și femeia a răspuns: Șarpele m-a amăgit și am mâncat. Și Domnul Dumnezeu i-a spus șarpelui: Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat să fii între toate animalele domestice și între toate animalele sălbatice ale câmpului! Pe pântece te vei târî și țărână vei mânca în toate zilele vieții tale! Voi pune vrăjmășie [ură] între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei; ea [sămânța femeii] îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul [seminței femeii]” (Gen. 3:13-35) Această declarație a lui Dumnezeu însemna de fapt o viitoare binecuvântare pentru viitoarea familie umană care va suferi de răutățile aceluia “balaur, șarpele cel vechi, care este Diavolul, și Satan.” – Apoc. 20:2.

Clericii și învățătorii religioși i-au făcut pe oameni să înțeleagă că femeia la care Dumnezeu se referea era fecioara Maria, iar sămânța era Isus. Într-adevăr, Isus a fost născut dintr-o virgină, și nu din puterea umană de procreare, dar puterea sfântă a spiritului lui Dumnezeu a transferat viața unicului-născut Fiul al lui Dumnezeu din ceruri în pântecele virginei, pentru ca Isus să poată fi “născut dintr-o femeie” și “făcut din carne”. Cu toate acestea, nici fecioara Maria, nici oricare altă femeie de pe acest pământ nu poate fi femeia de care Dumnezeu vorbește în această primă profeție pe care Dumnezeu a dat-o omenirii. Afirmatia că Dumnezeu a pus dușmănie între orice femeie anume, sau chiar femei, în general, și șarpe, diavol, nu poate fi corectă. Am putea pretinde, pe baza a ce arată sfintele Scripturi, că femeile l-au urât pe șarpe mai mult decât bărbații? Cu siguranță, apostolul Pavel nu se referea la fecioara Maria atunci când le-a scris creștinilor și, practic, a citat prima profeție făcută de Dumnezeu omenirii, spunând: “Dumnezeul păcii îl va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre. Harul Domnului nostru Isus Cristos să fie cu voi.” (Rom. 16:20) Este clar că șarpele este simbolic: nimeni nu poate nega asta. Tot astfel, femeia la care s-a referit Dumnezeu este simbolică, și la fel și sămânța ei. Șarpele îl simbolizează pe cel pe care cartea Apocalipsei îl numește “șarpele cel vechi, care este Diavolul, și Satan.” Femeia simbolică este înfățișată în aceeași carte, Apocalipsa, cap. 12, v. 1, care spune: “Și în cer s-a văzut un semn mare: o femeie îmbrăcată cu soarele, cu luna sub picioare și o coroană de douăsprezece stele pe cap. Ea era însărcinată și striga în durerile nașterii ca să fie izbăvită.” Această exprimare nu ar putea în nici un fel să se refere la fecioara Maria, căci ea nu a fost niciodată în ceruri, nici nu a fost încoronată cu o diademă cu 12 stele, nici nu a stat pe lună când Isus a fost născut în Betleem, un orașel de aici de jos, de pe pământ.

“Sămânța” acestei femei este portretizată în versetele cinci și șaptesprezece ale aceluiași capitol; cităm: “Ea a dat naștere unui copil, de sex masculin, care va conduce toate națiunile cu un toiag de fier. Copilul ei a fost luat la Dumnezeu și la tronul său. Atunci balaurul [șarpele cel vechi, care este Diavolul, și Satan] s-a mâniat pe femeie și s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Cristos.” Majoritatea comentatorilor, catolici sau protestanți, vor susține că Maria a rămas virgină, urmașii ei limitându-se doar la Isus; și, deci, dacă nu a avut alți copii, nu poate fi Maria din care exista „rămășița seminței ei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Cristos.” Fără îndoială aici Dumnezeu, care ne-a dat cartea Apocalipsei care conține ultimele sale profeții, a folosit “femeia” ca simbol, așa cum a folosit termenul “femeia” ca simbol și în prima sa profeție către omenire. Cine este “sămânța femeii” devine clar din afirmația că fiul ei “va păstori cu un toiag de fier . . . așa cum am primit și eu de la Tatăl meu.” (Apoc. 2:26, 27) Acest lucru clarifică faptul că “sămânța femeii” care va conduce toate națiunile cu un toiag de fier trebuie să însemne guvernul drept, “împărăția cerurilor” sau “națiunea sfântă”, al cărei Cap, sau membru principal, este Isus Cristos, iar corpul ei îi alcătuiesc continuatorii săi credincioși, care înving și alcătuiesc adevărata sa adunare, și astfel împart puterile de guvernare cu el.

Câteva scripturi descriu această sămânță în cuvintele: “Căci, așa cum corpul este unul, și are multe mădulare, și așa cum toate mădularele acestui corp, deși multe, sunt un singur corp, tot așa este și Cristos. Fiindcă, într-adevăr, fie iudei, fie greci, fie sclavi, fie liberi, toți am fost botezați de un singur spirit într-un singur corp. . . Voi deci sunteți corpul lui Cristos și membre în particular.” (1 Cor. 12:12, 13, 27) “Fiindcă așa cum într-un corp avem multe mădulare, dar nu toate mădularele au același rol, tot așa și noi, deși suntem mulți, suntem un corp cu Cristos, și fiecare mădulare unii altora.” (Rom. 12:4, 5) Fiecare discipol credincios al lui Cristos este o ramură în el, în “adevărata viță”. Isus a vorbit despre faptul că discipolii săi sunt în unitate, sunt una cu el, atunci când, chiar

înainte să fie vândut dușmanilor, a zis: “Tată sfânt, păzește, în numele tău, pe aceia pe care mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, așa cum și noi suntem una. Eu mă rog pentru ei; nu mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care mi i-ai dat, fiindcă sunt ai tăi. Nu mă rog numai pentru ei, ci și pentru cei care cred în mine prin cuvântul lor, pentru ca toți să fie una, așa cum tu, Tată, ești în mine și eu în tine, ca și ei să fie una în noi.” – Ioan 17:11, 9, 20, 21.

Astfel, devine clar pentru noi cum sămânța femeii se referă și cuprind atât pe Isus, cât și pe discipolii, urmașii săi credincioși, și, de asemenea, cum sămânța femeii poate fi reprezentată sau simbolizată de copilul de sex bărbătesc. Toți membrii acestei semințe sunt copii unei singure mame simbolice. Chiar așa cum se spune în Evrei 2:11 – “Pentru că atât cel care sfințește (Isus), cât și cei care sunt sfințiți sunt dintr-unul singur și, de aceea, nu-i este rușine (lui Isus) să-i numească "frați!"” Deci, este clar că femeia a cărei sămânță va strivi capul șarpelui nu poate să fie fecioara Maria, și nici o altă mamă pământească, umană. Apostolul Pavel arată cum un legământ cu Dumnezeu dă nașterea unei semințe, unei descendente, și iată de ce Dumnezeu folosește uneori femeia ca simbol pentru un astfel de legământ, sau acord solemn cu Dumnezeu. Explicând aceste lucruri dificile, Apostolul Pavel scrie: “Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul de la servitoare și altul de la femeia liberă. Dar cel de la servitoare s-a născut, de fapt, potrivit cărnii, iar celălalt, de la femeia liberă, prin promisiune. Aceste lucruri au o alegorie, fiindcă aceste două femei reprezintă două legăminte: cel de la muntele Sinai [făcut cu evreii prin Moise], care dă naștere la copii pentru sclavie și care este Agar [sclava]. Însă Ierusalimul care este deasupra este liber și el este mama noastră. Noi însă, fraților, suntem copii ai promisiunii, cum a fost Isaac. Astfel, fraților, noi nu suntem copiii servitoarei, ci ai femeii libere” (Galateni 4:22-24, 26, 28, 31) Astfel, Cuvântul scris al lui Dumnezeu interpretează în propriul său limbaj simbolic și arată cum “sămânța femeii” îi include atât pe Isus, cât și pe frații săi creștini; arată că “femeia” reprezintă un legământ, așa cum a fost prefigurată de Sara, adevărata soție a lui Avraam, sau că “femeia” reprezintă organizația lui Dumnezeu, sau organizația alăturată lui, la fel ca “Ierusalimul de sus”, “care este Sionul” – 1 Regi 8:1.

În explicația sa, apostolul lui Dumnezeu citează din capitolul 54 al profeției lui Isaia, care se adresează Sionului, organizației lui Dumnezeu. Observați acum cum Dumnezeu se adresează Sionului, organizației sale, ca unei “femei”; în versetele 5 și 13 spune: “Pentru că Făcătorul tău este soțul tău, Domnul oștirilor este numele său. Sfântul lui Israel este Răscumpărătorul tău. El va fi numit Dumnezeul întregului pământ. Toți fiii tăi vor fi învățați de Domnul și mare va fi pacea fiilor tăi.” Isus a citat ulterior aceste cuvinte ale profeției și a arătat că acești “copii ai Sionului” sunt adevărații săi frați creștini; el a spus: “Nimeni nu poate veni la mine dacă nu-l atrage Tatăl, care m-a trimis. Și eu îl voi învia în ziua din urmă. Este scris în profeți: Și toți vor fi învățați de Dumnezeu. Este scris în profeți: Oricine a...învățat de la Tatăl vine la mine.” (Ioan 6:44, 45) Din moment ce, astfel, organizația lui Dumnezeu, Sionul, sau “Ierusalimul de sus” a fost prefigurată de Sara, soția lui Avraam, devine sigur în continuare că “sămânța femeii” despre care vorbim e aceeași cu “sămânța lui Avraam”, despre care Dumnezeu a vorbit când i-a zis lui Avraam: “În sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului, pentru că ai ascultat de glasul meu.” Soția lui Avraam fiind folosită pentru a prefigura organizația lui Dumnezeu, Avraam îi reprezintă deci pe Iehova Dumnezeu, marele Tată ceresc al seminței. Însuși Cuvântul lui Dumnezeu ne asigură că sămânța lui Avraam este totuna cu a femeii, spunând: “Căci toți (creștini) sunteți copiii lui Dumnezeu prin credința voastră în Cristos Isus. Căci toți care ați fost botezați în Cristos v-ați îmbrăcat cu Cristos . . . pentru că toți sunteți una cu Cristos Isus. Și dacă sunteți ai lui Cristos, sunteți într-adevăr sămânța lui Avraam, moștenitori potrivit promisiunii.” (Gal. 3:26-29)

Acum putem să apreciem mai bine de ce conducătorul Nicodim nu a înțeles spusele misterioase ale lui Isus, ci a întrebat: “Cum poate un om să se nască când este bătrân? Cum se poate întâmpla așa ceva?” Nicodim nu putea înțelege cuvintele Salvatorului nostru, “Dacă cineva nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu”, dar noi le putem înțelege. Isus voia să spună că orice om care a fost născut dintr-o mamă pământească trebuie să se nască din nou din organizația lui Dumnezeu, Sionul, dacă vrea să vadă și să intre în împărăția lui Dumnezeu. De ce? Pentru că omul născut dintr-o mamă umană este născut din carne, și este, deci, carne. Trebuie să fie mai mult decât o ființă umană carnală pentru a reuși să meargă în ceruri și să devină un membru al

împărăției lui Dumnezeu, care va conduce toate națiunile cu un toiag de fier și care va binecuvânta toate familiile de pe pământ cu pace, sănătate, prosperitatea, viață și împăcare cu Dumnezeu. Căci 1 Corinteni 15:50 susține faptul că “Sângele și carnea nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu.” De aceea, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că moștenitorii împărăției, care sunt luați din rândul oamenilor, trebuie să sufere o schimbare de natură, de fire, iar această schimbare este rezultatul procesului prin care sunt născuți din nou, născuți din spirit: “căci ceea ce este născut din spirit este spirit.”

Atunci când Isus s-a născut din fecioara Maria, a “devenit carne” (Ioan 1:14), pentru că mama sa era de carne; și astfel Isus a fost “născut din carne”. El era “carne și sânge”, și, drept urmare, el însuși, de unul singur, nu putea nici “să vadă împărăția lui Dumnezeu”, nici să “între în împărăția lui Dumnezeu”, sau “să o moștenească”. La botezul lui Isus în râul Iordan a fost prima dată când, ca să-l cităm pe Matei (3:16) “cerurile i s-au deschis”, adică misterul împărăției lui Dumnezeu a fost deschis înțelegerii sale, și l-a văzut sau l-a înțeles și a apreciat că Dumnezeu îi deschidea calea să se întoarcă în cer și astfel să se întoarcă la gloria pe care a avut-o cu Tatăl ceresc înainte ca această lume să existe (Ioan 7:15) De aceea, chiar dacă este născut din pântecul fecioarei Maria, a fost totuși necesar ca Isus să se nască din nou dacă dorea vadă, să intre și să moștenească împărăția cerurilor. Voința lui Dumnezeu îi privința lui Isus nu era ca el să rămână pentru totdeauna “sânge și carne”, fapt care l-ar fi limitat pe Isus la a trăi mereu pe acest pământ. Isus a devenit carne doar pentru a oferi o jertfă de aceeași valoare ca viața umană și natura pe care Adam le avea în stare perfectă în grădina Edenului. După cum spune Isus: “Eu sunt pâinea vie care a coborât din cer. Dacă cineva mănâncă din pâinea aceasta va trăi pentru totdeauna. Și pâinea pe care o voi da eu este carnea mea, pe care o voi da pentru viața lumii.” (Ioan 6:51) Toate prefigurările, simbolurile și profețiile din Vechiul Testament au arătat că Dumnezeu și-a propus ca Isus să moară și să se întoarcă în ceruri și să fie făcut gloriosul Rege ceresc care va “zdrobi capul șarpelui”, și să dea omenirii decăzute un guvern perfect, să le învie toți morții, să regenereze și să ridice omenirea din groapa de păcat și imperfecțiune, să restabilească relația lor cu Dumnezeu, și să-în vindece complet de mușcătura de moarte a aceluia “șarpe vechi, care este Diavolul.” Profeția lui Isaia (9:6, 7) spune despre Isus: “Un fiu ni s-a dat și guvernarea va fi pe umărul lui. El va fi numit Minunat, Sfetic, Dumnezeu Puternic, Tată Etern, Prinț al Păcii. Guvernarea se va întinde până departe și pacea nu va avea sfârșit . . . ca să-l întărească și să-l mențină prin judecată și prin dreptate, de acum și pe vecie.”

Atunci când Isus a venit la Ioan Botezătorul pentru botez, a venit ca un bărbat de 30 de ani (Luca 3:21-23), liber de obligații legale care să-l lege de mama sa pământeană, Maria, un om independent și liber să facă voința lui Dumnezeu, oricum i-ar fi arătat-o Dumnezeu după botezul său. Pentru a simboliza aceasta, a fost cufundat sub apele Iordanului de Ioan Botezătorul. (Evrei 10:5-7). Atunci, la ridicarea sa de sub ape, Isus a fost născut din nou, de această dată nu dintr-o mamă de carne, ci din spiritul lui Dumnezeu și după legământul lui Dumnezeu; căci atunci Dumnezeu a mărturisit că Isus este fiul său iubit, și a început să se împlinescă profeția care spune: “Domnul mi-a spus: Tu ești fiul meu; astăzi te-am născut.” (Ps. 2:7). Isus a fost născut acolo, dar nu ca sămânță a fecioarei Maria, ci ca “sămânță a femeii”, femeia simbolică a lui Dumnezeu, legământul lui Dumnezeu, sau Sionul. Pentru ca să putem primi pe dată dovadă că Isus a fost născut acolo din spiritul sau puterea invizibilă a lui Dumnezeu, Dumnezeu ne-a oferit un simbol. A făcut să apară o viziune pe care nimeni dintre cei ce asistau, în afară de Ioan și Isus, nu au putut-o vedea, și anume: “spiritul coborând din cer ca un porumbel, și a rămas peste el [peste Isus]” – Ioan 1:32-31; Mat. 3:16, 17.

Astfel i s-a făcut lui Isus intrarea în clasa împărăției cerurilor, ca prim membru și Cap al său; a intrat în împărăția lui Dumnezeu pentru că a fost atunci născut din apă și spirit (Ioan 3:5), împlinind prin aceasta regula pe care el însuși a declarat-o: “Dacă cineva nu se naște din apă și din spirit, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu.” Scripturile folosesc apa pentru a simboliza adevărul lui Dumnezeu; și spiritul lui Dumnezeu, sau puterea sa sfântă, sau forța sa activă, operând împreună cu adevărul divin, a fost cel care l-a născut pe Isus ca membru principal al seminței care va “zdrobi capul șarpelui”. Se afla, atunci, sămânța șarpelui, sau servii lui Satan în dușmănie cu Isus? Da, ei erau cei care au făcut ca Isus să fie răstignit. Dar Isus a fost sculat din morți ca “întâiul născut din morți.” (Col. 1:18) Dumnezeu nu l-a înviat pe Isus ca pe o ființă de carne; apostolul Petru

spune clar că Isus a fost carne când a fost ucis, dar a fost trezit la viață ca spirit (1 Pet. 3:18, *R.V.*) Isus a fost născut din spiritul lui Dumnezeu la botezul său; deci trebuie să fi fost născut din morți ca ființă spirituală: “ceea ce se naște din spirit este spirit.” Apostolul Pavel s-a referit la acest lucru cu un prilej, spunând, „promisiunea făcută strămoșilor, Dumnezeu a împlinit-o în întregime pentru noi, copiii lor, înviindu-l pe Isus, după cum este scris în psalmul al doilea: "Tu ești fiul meu, astăzi te-am născut". – Ps. 2:7; Fapte 13:32, 33.

La cine se referă, atunci, cuvintele lui Isus: “Trebuie să vă nașteți din nou?” Nu omenirii ca întreg, ci doar celor care nutresc vreo speranță de a vedea, moșteni și intra în împărăția cerească a lui Dumnezeu. Omenirea, familia umană, atât cei morți cât și cei vii, nu vor moșteni acea împărăție, căci sunt de carne și sânge; dar vor deveni supușii ei atunci când Isus va lega Diavolul, răsturna imperiul său și a întemeia împărăția lui Dumnezeu peste omenire. Atunci, omenirea va fi regenerată, va fi întoarsă din moarte și mormânt la perfecțiunea umană după chipul și asemănarea lui Dumnezeu pe acest pământ. Doar cei răi, cei de nereabilitat și cei răzvrățiți din rândul oamenilor vor fi distruși permanent prin a doua moarte. (Ps. 145:20) Astfel, omenirea regenerată va avea parte de o înviere naturală, una pământească. Totuși, creștinii vor avea parte de “prima înviere” care este o înviere spirituală, cerească (Apoc. 20:6) și vor domni împreună cu Cristos ca membri ai “împărăției lui Dumnezeu”; toți aceștia trebuie să “se nască din nou.”, trebuie să se nască din apă [adevăr divin] și spirit sfânt”. Căci sunt servii lui Cristos, și deci nu sunt mai presus de Domnul lor (Mat. 10:24). Ei trebuie să urmeze același proces de perfecționare a lor, ca creaturi divine, cerești, pe care l-a urmat și Isus. Dumnezeu “i-a și predestinat ca să fie modelați după chipul Fiului său, pentru ca el să fie întâiul născut între mulți frați.” (Rom. 8:29) Ei nu trebuie doar să se căiască de păcate și să se convertească și să se îndepărteze de ele, ci și să se dedice sau să se consacre fără nici o rezervă să facă voința lui Dumnezeu. (Mat. 16:24) Ei trebuie să primească justificarea sau curățarea de păcat prin valoarea sau meritul jertfei de răscumpărare a lui Isus, ei trebuie să se nască din nou, de sus, după voința lui Dumnezeu și prin spiritul său; așa cum este scris: “El, potrivit voinței sale, ne-a născut prin cuvântul adevărului, ca să fim un fel de prime roade din creaturile sale.” (Iacov 1:18). Ei trebuie să devină astfel parte din “sămânța femeii”, membri ai organizației lui Dumnezeu, Sionul, răspunzând la chemarea în serviciul lui Dumnezeu, ca martori ai săi, pentru a putea primi ungera de la Dumnezeu. Astfel aleși și unși de Dumnezeu, ei trebuie să îi fi credincioși Lui, adevărului său și lucrării sale până la moarte, căci Isus a spus următoarele doar despre cei care vor face așa: “Fii credincios până la moarte și îți voi da coroana vieții.” “Celui care învinge îi voi da să stea pe tronul meu, așa cum și eu am învins și m-am așezat cu Tatăl meu pe tronul său.” (Apoc. 2:10, *R.V.*, 3:21) Astfel, ei trebuie sădiți împreună după chipul morții lui Cristos, ca să poată fi în asemănarea învierii sale și să se nască din morți ca ființe spirituale și, astfel, să moștenească și să intre cu îndrăzneală în împărăția lui Dumnezeu (Rom. 6:5) și să domnească cu Cristos o mie de ani și să fie veșnic cu Domnul – 1 Tes. 4:16; Apoc. 20:4, 6.

Apocalipsa, în capitolul 12, o înfățișează pe femeia simbolică, Sionul, dând naștere copilului de sex bărbătesc, care este noul guvern al lui Dumnezeu pentru oameni. Această naștere a acestui guvern nou, dar nevăzut, a avut loc la sfârșitul “timpurilor națiunilor”, care s-a petrecut în anul 1914 e.n. Acest nou guvern a fost așezat pe umărul lui Isus Cristos. Guvernele de pe pământ refuză să accepte aceste adevăruri, și continuă pe drumul lor actual, imperfect și fără reușită. Curând, foarte curând, la timpul fixat al lui Dumnezeu, Cristosul va folosi toiagul de fie și va face distruge națiunile, ca pe vasele unui olar, și atunci mersul omenirii va fi în întregime în mâinile împărăției lui Dumnezeu, spre binele veșnic al omului. Atunci va primi răspuns deplin rugăciunea care se înalță atât de des la Dumnezeu: “Vie împărăția ta. Facă-se voia ta, precum în cer, așa și pe pământ.”

Mesajul de mângâiere și speranță a lui Dumnezeu

[Cuvântare radiofonică de 15 minute]

Lumea e plină de oameni asupriți și lipsiți de speranță, iar Biblia abundă de mesaje de mângâiere și speranță pentru binecuvântarea și încurajarea lor. Oamenii asupriți și oprimați sunt cei ce au nevoie de mângâiere, și singura mângâiere reală poate fi numai ceva ce le va da o speranță de scăpare de toate necazurile lor. Astfel putem vedea că mângâierea și speranța sunt strâns legate și în continuare vom vedea și că Biblia le asociază întotdeauna pe cele două. Este deplorabil că cei ce au nevoie de mângâiere reală rareori o caută în Biblie și de rareori îndreaptă cei ce acționează ca mângâietori atenția spre asigurările mângâietoare pe care le-a pus Dumnezeu în Biblie.

Scopul acestei cuvântări este să-i ajute pe cei în necazuri să vadă că Dumnezeu este un Dumnezeu al mângâierilor și singura sursă de reală mângâiere, să atragă atenția asupra faptului că Biblia abundă de mesaje mângâietoare pentru cei cu *orice fel* de probleme, mesaje care, odată înțelese, vor umple inima de bucurie și îl vor încuraja pe cel nefericit să sperie într-o deplină salvare din toate necazurile sale, și să facă fiecare inimă să răspundă cu laude și recunoștință față de Iehova Dumnezeu, care este autorul acestor ”promisiuni prețioase și peste măsură de mărețe”.

Calea lui Iehova de a câștiga iubirea, recunoștința și *serviciul* oamenilor pentru sine este să le arate bunătatea sa vărsând peste ei binecuvântările sale. De aceea, apostolul spune în Romani 2:4 că ’ bunătatea lui Dumnezeu îi conduce pe oameni la căință’. Odată ce învățăm lecția că toate binecuvântările adevărate și durabile pe care le primim vin de la Dumnezeu și nu de la oameni, nici de la guvernele făcute de oameni, legile oamenilor, sistemele lor religioase și nici de la doctori umani, chirurghi sau dentiști, am învățat o lecție utilă și cât se poate de necesară, fiindcă atâta vreme cât așteptăm salvarea de la aceștia, nu sunt pregătiți sau dispuși să ne îndreptăm spre Domnul pentru ajutor.

Timp de șase mii de ani, Dumnezeu i-a lăsat pe oameni să încerce să rezolve necazurile omenirii, lăsându-i să încerce să îi aducă unele binecuvântări rasei umane prin mijloacele eforturilor lor exercitate cu ajutorul guvernelor, a legilor, religiei, medicinei, chirurgiei, a instalațiilor sanitare și a dieteticii, cu scopul de a-i convinge pe toți că omul nu poate rezolva problemele rasei umane și că numai puterea divină poate face acest lucru. Atunci când această lecție va fi pe deplin învățată, Dumnezeu va interveni și va umple pământul cu femei și bărbați bucuroși, fericiți și recunoscători care îl vor lauda întreaga eternitate pentru minunata sa salvare.

Dumnezeu a rezervat o mie de ani, cunoscuți ca domnia lui Cristos, cu scopul de a împlini această salvare și în așteptarea acestei domnii, el i-a lăsat pe oameni să încerce orice vor pentru a-și rezolva problemele, știind că ei nu vor reuși. Vorbind despre această salvare viitoare Pavel spune în Romani 8:21,22: ”Căci creația însăși va fi eliberată din sclavia stricăciunii în glorioasa libertate a copiilor lui Dumnezeu. Căci știm că întreaga creație geme și suferă împreună până acum.”

Întreaga creație continuă să geamă împreună în durere deoarece această împărăție promisă nu este încă pe deplin instituită pe pământ, iar oamenii încă nu au auzit de toate binecuvântările pe care le va aduce ea fiilor oamenilor. În prezent, *noi* avem privilegiul de a-i anunța la radio pe ascultătorii noștri că împărăția este aici la porți și că salvarea este iminentă. În Luca 21, Isus le-a spus discipolilor săi care sunt unele semne care aveau să indice că împărăția va fi aproape, iar apoi adaugă aceste cuvinte în versetul 28: ”Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, ridicați-vă și înălțați-vă capul, pentru că eliberarea voastră se apropie!”

Scopul nostru nu e să discutăm acum dovezile care arată că împărăția este aproape, deoarece timpul nostru e prea limitat pentru a o permite, însă dorim să discutăm despre promisiunile referitoare la deplina eliberare pentru ca ascultătorii noștri să aibă o speranță scripturală sigură care să îi mângâie și să îi încurajeze.

Mai întâi să observăm care sunt unele dintre necazurile familiei umane pentru a putea înțelege mai bine ce va însemna deplina eliberare. De când a pronunțat Dumnezeu sentința împotriva lui Satan, toți oamenii se află sub blestemul morții. Miliarde de oameni au murit deja și alte milioane așteaptă sumbra perspectivă a morții în viitorul apropiat, cu toate durerile acestuia, despărțirile de rude și prieteni și agoniile procesului morții. Alte milioane sunt la pat în dureri în case spitale, sau

pe mese de operație. Pe lângă aceștia, mai sunt încă alte milioane de oameni care sunt obligați să lucreze pentru a-și câștiga traiul, cu durerea străpungându-le corpurile și desfigurându-le trăsăturile. Rudele îi plâng pe cei iubiți ai lor care trăiesc în dependența de alcool, depravare sau ilegalitate, sau care au ajuns prematur în mormânt sau zac în celule de închisoare. Alte rude plâng un fiu ucis pe câmpul de bătaie sau care zace neputincios în vreun spital sau azil de boli mentale, în timp ce inimile le tremură la perspectiva unui alt război, cu gazul său otrăvitor, focul lichid și alte invenții demonice care aduc moartea, temându-se că următorul război li-i va lua și pe ceilalți fii.

Apoi mai sunt criminalii, sinucigașii și cei ce trăiesc în cuiburile de viciu și jocuri de noroc, cauzându-le cu toții multă suferință prietenilor și rudelor lor. Milioane de alți oameni suferă din cauza lipsei de locuri de muncă cu ajutorul cărora să se poată întreține pe ei și pe cei dragi ai lor. Alții suferă din cauza salariilor mici, a chirii mari, a taxelor mari și a costului mare de trai, precum și a altor forme de tiranie și oprimare. Apoi mai sunt multe milioane de oameni care au fost învățați doctrina chinurilor veșnice și care suferă deoarece cred că unii dintre cei dragi ai lor suferă agonii de nespus într-un lac propriu-zis cu foc și pucioasă. Alții suferă deoarece nu pot înțelege cum un Dumnezeu al iubirii ar putea fi atât de crud și nedrept încât să îi pedepsească în acest fel pe oameni, fie ei chiar și cei mai răi păcătoși.

Să cităm acum unele texte ce promet o deplină eliberare de toate aceste necazuri. În Apocalipsa 21:4 citim: "Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi, nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi; căci lucrurile dintâi au trecut."

Lucrurile dintâi sunt suferința, lacrimile, plânsetele și moartea. În Isaia 33:24 citim: "Nici un locuitor nu va spune: "Sunt bolnav". Poporul care locuiește în țară va fi iertat de nelegiuirea lui." Isaia 35:4-6 spune: "Spuneți-le celor cu inima neliniștită: "Fiți tari! Nu vă temeți! Iată că Dumnezeul vostru va veni... și vă va salva. Atunci ochii orbilor se vor deschide și urechile surzilor se vor destupa. Atunci șchiopul va sări ca un cerb și limba mutului va cânta."

Din nou, în Isaia 2:2-4 citim: "În zilele din urmă... se va întâmpla că din săbiile lor vor făuri pluguri și din sulitele lor, cosoare. Nicio națiune nu va mai ridica sabia contra altei națiuni și nu vor mai învăța războiul." De asemenea, Psalmul 46:9 spune: "El face să înceteze războaiele până la marginile pământului." Isaia 62:25 ne spune că „nu vor răni și nici nu vor distruge pe tot muntele meu sfânt (împărăția mea)", spune Domnul."

Ce mângâiere va fi pentru milioane de oameni când vor afla că morții nu sunt arși în chinuri, ci dorm în moarte, în mormânt, până când Cristos îi va chema din morminte în timpul domniei sale de o mie de ani și le va da ocazia de a obține viața veșnică aici pe pământ în condiții mult mai bune decât cele din prezent. Apoi, Diavolul va fi legat și toate formele exterioare de rău și ispitire vor fi înlăturate. Atunci oamenii vor afla și vor crede cuvintele profetului: "Morții nu știu nimic". – Ecl. 9:5

Mesajele mângâietoare nu se opresc la cei vii, căci Biblia ne asigură cât se poate de clar că 'toți cei din morminte vor auzi glasul fiului omului și vor ieși afară' pentru a învăța și ei aceleași lecții și a lua parte la aceleași binecuvântări ca și noi. Gândiți-vă că veți putea să-i întâlniți din nou pe cei dragi ai voștri aici pe pământ și să vă bucurați împreună de viață, libertate, pace, sănătate și fericire. Acestea sunt asigurările ce vin din Cuvântul lui Dumnezeu, iar timpul împlinirii acestor promisiuni este la porți.

A spera înseamnă a dori ceva și a se aștepta să îl primească. Așadar, în Scripturi speranța înseamnă o dorință de viață veșnică, sănătate și fericire împreună cu o așteptare de a le primi pe toate acestea la un moment dat. Toate promisiunile Bibliei sunt date pentru a inspira tocmai o astfel de speranță.

Acum să cităm câteva texte. În Psalmul 119:49,50 citim: "Adu-ți aminte de *cuvântul* spus slujitorului tău, pe care îl aștept potrivit promisiunii tale. Aceasta-mi este *mângâierea* în necazul meu." În Romani 15:4 găsim următoarele cuvinte: "Căci toate lucrurile care au fost scrise mai înainte au fost scrise pentru instruirea noastră, pentru ca noi prin răbdarea și *mângâierea* scripturilor să avem speranță." În 1 Tesaloniceni 4:13-18, apostolul vorbește despre învierea morților, iar în versetul 18 el spune: "Așadar, *mângâiați-vă* unii pe alții cu aceste cuvinte!"

Dumnezeu a dat aceste promisiuni în Cuvântul său pentru ca cei ce le găsesc să le poată folosi pentru a-i mângâia pe alții. Apostolul spune acest lucru în 2 Corinteni 1:3,4: "Binecuvântat să fie

Dumnezeu...Dumnezeul *oricărei* mângâieri, care ne mângâie în *toate* necazurile noastre, pentru ca prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu să-i putem mângâia pe cei ce se află în *orice fel de* necazuri.” Dumnezeu a intenționat ca acest mesaj de mângâiere să fie predicat și nici un om nu are dreptul să predice altceva. Chinul veșnic nu este un mesaj mângâietor, iar Cuvântul lui Dumnezeu nu autorizează nici un om să răspândească acest mesaj. În Isaia 61:1-3 Domnul ne spune clar ce vrea să se predice peste tot, zicând: ” Spiritul lui [Iehova] este peste mine, pentru că [el] m-a uns să le predic vestea bună celor smeriți. El m-a trimis să-i leg pe cei cu inima frântă, să le vestesc captivilor libertatea...să proclam anul acceptabil al Domnului...să-i mângâi pe toți cei ce plâng.” Acest mesaj de mângâiere ajunge acum la milioane de oameni cuprinși de jale și la cei nenorociți de pe tot pământul prin milioane de cărți și broșuri publicate în peste treizeci de limbi și la mai mult de 135 de stații de radio, inclusiv aceasta.

DE PE TEREN

SUTĂ LA SUTĂ ÎN ARMONIE

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Salutări în numele Domnului.

La o întrunire de afaceri din această săptămână, adunarea a decis să îți scriem câteva cuvinte de apreciere și loialitate pentru lucrarea pe care o faci pentru Domnul. Suntem sută la sută în armonie cu lucrarea, iar Domnul ne binecuvântează din plin eforturile.

Deoarece suntem într-un loc atât de apropiat de Chicago ne-am gândit că nu ar fi rău să îți facem o invitație ca să îți spunem că oricând vei veni pe aici noi ne-am bucura dacă te-ai opri și ne-ai face o vizită. Dacă ne vei anunța cu suficient timp înainte, vom putea să strângem un număr frumos de oameni.

Apreciem foarte mult minunatele articole care apar acum în *Turnul de Veghere* și ne rugăm ca Domnul să îți binecuvânteze cât mai bogat eforturile în viitor.

Frații tăi în Domnul,
ADUNAREA DIN GARY (Ind.)
F. J. Myers, *Secretar*.

de TURNUL VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

1 APRILIE 1930

Nr. 7

Cuprins:

FIUL OMULUI	- Pag. 123
CE ÎNSEAMNĂ EVANGHELIA? [Prelegere radiofonică de 15 minute]	- Pag. 130
DE CE EXISTĂ ATÂT DE MULTE CONFESIUNI RELIGIOASE [Prelegere radiofonică de 30 de minute]	- Pag. 133
SCRISORI	- Pag. 138

STÂNCA VEACURILOR

Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în luptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întam plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -*

APRIL 14, 1912
THE BIBLE SOCIETY

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lețiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupuări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfințele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbă Domnului – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei înșăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENTEI LUI CRISTOS

Vol . LI

1 Aprilie 1930

Nr 7

FIUL OMULUI

„Ce este omul ca să-ți amintești de el, și fiul omului ca să-ți pese de el ?” – Psalm 8:4.

IEHOVA este Domnul nostru. Prin pronumele „nostru” înțelegem pe aceia care sunt în relație de legământ cu Cel prea înalt, sunt fii unși pentru serviciul și împărăția sa. Acești fii, dacă privesc la Iehova numai ca la un Dumnezeu care i-a ales ca poporul său, ca în mod deosebit să se bucure de favoarea sa, aceasta este insuficient și o viziune prea îngustă. Copii unși ai lui Dumnezeu trebuie să-l accepte pe Iehova ca Domnul și Stăpânul lor. Aceasta înseamnă din partea copiilor lui Dumnezeu că acceptă voința lui Dumnezeu și cu bucurie caută să o împlinească. Înseamnă o apropiere călduroasă de marele Tată. Psalmistul, vorbind în cuvinte care se aplică specific lui Cristos Isus, a spus: „Am spus lui Iehova: Tu ești Domnul meu Suveran, căci bunăstarea mea nu trece dincolo de Tine.” (Psalmul 16:2, *Rotherham*). Cine vorbește așa, pentru acela Iehova este totul, el este toată comoara lui. El totdeauna dorește să fie în armonie cu voința singurului Dumnezeu adevărat. Numai urmașii adevărați ai lui Isus pot să prețuiască relația aceasta binecuvântată, călduroasă.

2. Prin urmare, pe bună dreptate se poate întreba: Ce mesaj special are Psalmul 8 pentru unșii Domnului? Această întrebare este potrivită pentru că „toate lucrurile care au fost scrise mai înainte, au fost scrise pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea scripturilor, să avem speranță.” (Romani 15:4 ; 1 Corinteni 10:11). În lumina acestor texte și a dovezilor scripturale suplimentare că Domnul este acum în templul său și că, prin urmare, clasa templului primește mai multă lumină de atunci înainte, se poate spera că acest psalm conține un mesaj folositor pentru rămășița lui Dumnezeu.

3. David – care este simbolul lui Cristos – este privit ca autorul psalmului 8. Înainte de ungerea sa, David nu a scris psalmi sau cântece. El numai după ungerea sa a devenit „cântărețul plăcut al lui Israel”. (1 Samuel 16:12,13; 2 Samuel 23:1,2). Acesta s-ar putea spune că indice că fiii unși ai lui Dumnezeu vor înțelege psalmul, înțelegere care va fi mai clară după venirea Domnului la templul său și după revărsarea spiritului sfânt, așa cum a fost prezis de profetul Ioel.

4. Până acuma psalmul 8 a fost privit ca o descriere poetică frumoasă a măreției lui Dumnezeu, pe care o vede omul cu ochii în creație și în crearea lui Adam și în stăpânirea ce i-a fost dată și în măreția de mai târziu a omenirii, pe care o va avea cu ocazia restaurării. Să nu uităm că Biblia nu este o colecție a poeziei ebraice. Și nici fructul lucrării învățaților. Sfânta Scriptură s-a născut prin spiritul lui Dumnezeu și este un mesaj pentru poporul lui Dumnezeu. Acela, care nu vede altceva în acest psalm, decât un mărgăritar al poeziei evreiești, acela se uită numai la ceea ce se vede dinafară. Isus s-a referit la acest psalm și Pavel într-o scrisoare a sa, citează cea mai mare parte a lui. Acest psalm deci trebuie să însemne ceva mai mult decât preamărirea poetică a gloriei lui Dumnezeu și a lucrurilor sale create descoperite înaintea ochilor omului.

5. Autorul acestui psalm a fost unsul lui Dumnezeu, și prin urmare trebuie să închipuie pe acei unși ai lui Dumnezeu care vor trăi pe pământ în timpul, când Dumnezeu va înălța Sionul. Vorbitorul spune: „O, Doamne, Domnul nostru cât de înălțat este Numele Tău pe tot pământul! Slava Ta se înalță mai presus de ceruri”(versul 1). Aceasta nu poate să însemne că numele lui Iehova este preamărit pe pământ înaintea tuturor oamenilor. Aceasta n-a fost adevărat până acum. Dar dacă luăm în seamă că vorbitorul a fost unsul lui Dumnezeu, atunci aceste cuvinte pot fi privite

ca o exclamație a unșilor datorită faptului că Dumnezeu își face cunoscut numele poporului său, care trăiește împrăștiat pe pământ. Aceasta este în armonie și cu următoarea declarație a profetului Isaia: „Și veți zice în ziua aceea: „Lăudați pe Domnul, chemați Numele Lui, vestiți lucrările Lui printre popoare, spuneți că Numelui Lui este înălțat!” – Isaia 12:4.

6. Iehova, în Egipt, a început să-și facă cunoscut numele, însă numai în măsură restrânsă. Când Isus a venit pe pământ, în Palestina a făcut cunoscut numele Tatălui său câtorva oameni. Când Cristos vine la templul său și strânge pe unșii săi în Sion, clasa templului atunci primește mesajul Domnului și Domnul este înălțat în Sion și „servul” vestește gloria numelui său. (Psalm 29:9). Cei din Sion știu că măreția lui Iehova Dumnezeu este mai presus de ceruri. Situația adevărată a scopurilor sale a fost ascunsă până acum chiar și de poporul său; dar când zidește Sionul, el se arată în strălucirea sa.

7. „Când Domnul va zidi Sionul, Se va arăta în slava Sa”. (Psalm 102:16) „Din Sion, perfecțiunea frumuseții, a strălucit Dumnezeu”. (Psalm 50:2) . Cei din Sion văd lucrările lui Iehova și cheamă numele său într-ajutor și vestesc faptele sale printre popoare. (Isaia 12:3-6). Ei văd, de asemenea, și organizația lui Satan, care este organizată împotriva lui Iehova și a unșilor săi. Ei văd că Dumnezeu a așezat pe tron pe regele său uns și va supune totul stăpânirii sale, atât în cer, cât și pe pământ. Deci Iehova și-a așezat scaunul de domnie mai presus de ceruri și toate lucrurile trebuie aduse în armonie cu voința sa.

8. Vorbitorul recunoaște apoi slăbiciunea sa și a acelora pe care Domnul îi folosește; însă deoarece cei unși sunt uneltele folosite de mâna Dumnezeului Atotputernic, ei sunt tari în El și în tăria puterii sale. În continuare el spune: „Din gura bebelușilor și a celor ce sug la sân, Ți-ai scos o întăritură, din cauza dușmanilor tăi; ca să reduci la tăcere dușmanul și răzbnătorul”. (vers 2). Niciodată ca acuma, n-au înțeles unșii faptul că sunt slabi, neputincioși, dar pentru că sunt în locul secret al Celui Preaînalt și locuiesc la umbra aripilor sale și pentru că el și-a pus mâna peste ei, și cuvintele lui sunt în gura lor, ei sunt la adăpost în Domnul și pot fi folosiți cu putere de El.

9. Acest text nu înseamnă că mulți pe pământ dau laudă lui Iehova și că „sugarii și copilașii” se alătură în acea laudă. Dimpotrivă aceasta înseamnă, că Iehova folosește ca unelte pentru preamărirea sa niște oameni slabi asemenea bebelușilor. Isus, în alai glorios, a intrat în Ierusalim, a mers în templu și l-a curățit, fapt care preoții și fariseii timpului de atunci l-au privit cu murmur și neplăcere. Însă copiii au cântat mai departe: „Osana, Fiului lui David!”. Această cântare n-a plăcut preoțimii și au voit să-i oprească pe cântăreți. În răspunsul ce l-a dat Isus acestor fățarnici, a citat partea din versul 2 al Psalmului 8: „Nu ați citit: Din gura copiilor și a celor ce sug la sân, ți-ai scos laudă?”. Evenimentul de atunci a împlinit în mic acest psalm profetic. Însă putem spera și o împlinire mai mare, pentru că după cum am văzut, unele profeții se împlinesc îndoit.

10. Iehova Dumnezeu, în 1914, a așezat pe Isus pe tronul său, și la scurt timp după aceea a venit la templul său și a început să-l curețe; pe cei ce i-a curățit i-a adus sub haina dreptății și i-a strâns în templu, și aceștia au început să cânte un cântec plin de bucurie și aceia, care de atunci au rămas în templu, cântă cu bucurie, așa cum a prezis Domnul . (Isaia 61:10 ; Maleahi 3:3 ; Evrei 13:15). Așa după cum fariseii au susținut că sunt servii lui Dumnezeu, și Isus i-a muștrat pentru aceasta, tot așa și azi sunt unii, care susțin, că au încheiat legământ cu Dumnezeu, care însă ascultă cu neplăcere cântarea rămășiței, cu care preamăresc pe Iehova și pe regele său, și cântarea îi supără și ar vrea s-o oprească. Colportorii și lucrătorii clasei din întreaga țară relatează că cea mai că cele mai multe atacuri trebuie să le suporte din partea acelora care susțin că sunt în adevăr, dar care caută să împiedice răspândirea mesajului tipărit al adevărului, răspândire care este făcută de rămășiță. Lucrarea de cântare a laudei numelui lui Iehova este făcută acum de cei care au credință și încredere în Domnul și care Îi sunt devotați și, evident, aceștia sunt „sugarii și copilașii”, despre care vorbește profeția.

11. Când Isus a citat o parte a acestui psalm fariseilor, raportul arată că el a omis cuvintele „din cauza dușmanilor tăi; ca să reduci la tăcere dușmanul și răzbnătorul”. Cuvintele acestea le-a omis, desigur, pentru că în timpul acela nu a sosit încă timpul lui Dumnezeu pentru nimicirea dușmanului, Satan și al acelora, care se silesc la răzbnări. Acum Satan este aruncat jos din cer și prăbușirea lui completă este foarte aproape. Dușmanul și răzbnătorul nu peste mult va fi redus la

tăcere. Cuvântul „răzbunător” de aici nu este același cu cuvântul care este tradus ”răzbunător de sânge”. – Numeri 35:12 , Deuteronomul 19:6.

12. Satan este dușmanul, și cei luminați cândva și care au devenit membrii ai clasei „servului rău” și care îl calomniază pe fiul mamei lor (copii ai legământului) caută răzbunare, și în aceasta sunt îndemnați de pornirea lor stricată.(Ps. 50:16-20 ; Mat. 24:49-51) Aceasta dovedește, că „ în ziua aceea” în care Dumnezeu își va întemeia împărăția, adevărul și lauda sa vor fi vorbite doar de „sugarii și copilașii săi”. Copilul bine crescut totdeauna ascultă de părinții lui. Copii devotați lui Dumnezeu se umilesc cu bucurie sub mâna puternică a Lui, urmează poruncile sale, și prin urmare sunt asemănați în mod corect cu copilașii. Prin urmare, dovada este convingătoare, că „sugarii și copilașii” amintiți în acest psalm se referă la credincioșii lui Dumnezeu, care trăiesc acum pe pământ și care sunt membrii Cristosului și sunt ai rămășiței.

Preamărirea numelui lui Iehova

13. Acuma unșii lui Dumnezeu vorbesc și spun: „Când privesc cerurile, lucrarea degetelor Tale, luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: „Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-ți pese de el?”(vers 3,4). „Gloria lui Iehova mai presus de ceruri” despre ce este vorba în versetul 1, trebuie să se refere atât la tărâmul spiritual, cât și la cel fizic al Celui veșnic. Cu toate acestea, „cerurile” menționate în versetul 4, se referă fără îndoială la cerurile fizice, din care și omul vede o parte. Vorbitorul compară minunile lui Dumnezeu cu omul și cu relația omului cu pământul. El arată acele lucruri mari și minunate pe care omul le poate vedea ziua, și care se perindă în fața ochilor săi noaptea. Omul vede soarele, care în puterea și măreția sa, excluzând toate celelalte corpuri cerești, reține atenția creației în timpul orelor în care strălucește. Soarele este singurul corp ceresc pe care omul poate să-l vadă ziua; când însă strălucirea lui apune la vest, și întunecimea nopții se lățește peste pământ, atunci nenumărate milioane de stele apar pe cer și cântă lauda Creatorului Atotputernic. Acestea, împreună cu nebuloasa vastă și cu planetele care sunt mai aproape îmbucură inima și mintea celui ce iubește pe Dumnezeu. Claritatea aerului în vecinătatea Palestinei sau în zonele de deșert fac pe om să vadă clar noaptea minunile de nedescris ale creației vizibile a lui Dumnezeu, iar omul temător de Dumnezeu exclamă fără voie: „Cerurile declară gloria lui Dumnezeu”. Din contemplarea acestei creații gigantice, a spațiului fără margini ocupat de aceasta, și măreției Creatorului însuși, autorul, prin comparație, spune: „Ce este omul, ca să te gândești la el? și fiul omului ca să-ți pese de el”?

14. Cei unși numai acum încep să înțeleagă ceva din măreția Veșnicului Iehova. Poporul lui Dumnezeu cu o conștiință curată și cu devotament respectuos de mulți ani a folosit termenul „plan divin”, acesta însemnând că Dumnezeul Atotputernic are un plan bine definit și lucrează într-un mod ordonat. Acum unșii încep să înțeleagă că „planul” sau „schema” nu se potrivește lui Dumnezeu. Un „plan” este o schemă premeditată marcată și care trebuie urmată pentru a se atinge un sfârșit dorit sau intenționat. Omul își face planurile cu atenție și încearcă să le ducă la îndeplinire. Nu tot așa este cu Creatorul.

15. Creatorul Atotputernic trebuie doar să vrea pentru ca un lucru să se facă și nu mai există vreo îngrijorare sau îndoială în privința îndeplinirii lui. Când Dumnezeu a creat cerurile și pământul nu a trebuit să facă un plan pentru aceasta. Când a adus în existență oceanele puternice care spală țărnițele el nu a trebuit să planifice mai întâi acea lucrare. Când a creat soarele, luna și stelele și nenumăratele corpuri care apar pe cer, nu a trebuit să planifice acea lucrare. Raportul său despre creație este că 'Dumnezeu a spus: Să fie, și a fost'. „Ele să fie niște luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul. Și așa a fost”.(Gen. 1:15). Înțelepciunea infinită a lui Iehova Dumnezeu și puterea lui nemărginită nu fac necesară pregătirea unui plan. A fost voia Lui ca să fie făcută creatura, și lucrarea s-a făcut. Dacă spunem că Dumnezeu a făcut mai întâi un plan pentru toate lucrările sale, aceasta ar indica o limitare a puterii și înțelepciunii sale; și prin urmare, noi știm că o astfel de concluzie nu este corectă. Puterea lui Dumnezeu nu are limite. Înțelepciunea lui este perfectă.

16. *Turnul de Veghere* a spus până acum, în esență, că Dumnezeu trebuie să-și fi făcut planul în privința omului în mod alternativ; adică, dacă omul rămânea credincios, Dumnezeu

urma să ia un curs, iar dacă omul păcătuia, Dumnezeu urma să ia un curs diferit de acțiune. O astfel de afirmație făcută în Turnul de Veghere este total incompatibilă cu Dumnezeul Atotputernic. El este la fel în orice urgență care apare. El poate reține cunoașterea sa dacă dorește așa; și în toate condițiile care apar, el este egal cu acest lucru. Scripturile spun: „Cunoscute lui Dumnezeu sunt toate lucrările lui, de la începutul lumii”. (Fapte 15: 18) Dar aceste cuvinte nu indică faptul că Iehova a avut sau are un plan. Atotputernicul hotărăște să facă anumite lucruri și înțelepciunea lui infinită știe aceste lucruri și știe când vor începe și când se vor termina. El este în întregime și complet independent.

17. Apostolul vorbește despre planul lui Dumnezeu: „Potrivit bunei sale plăceri pe care a plănuțit-o în sinea lui”. (Efes. 1:9-11). „Plan” înseamnă hotărâre de a face un anumit lucru. Când Dumnezeu hotărăște un lucru este ca și cum s-ar fi și făcut; și într-adevăr acela se și împlinește la timpul și în modul său. El spune: „Eu sunt Dumnezeu și nu este altul ca mine ...eu am plănuțit, eu îl voi și împlini”. (Isa. 46:9-11 ; 55:11). Cuvintele „intenție” sau „plan” admit posibilitatea unui eșec de a realiza ceea ce se încearcă. „Intenție” înseamnă hotărâre de a-l face, iar pentru Dumnezeu intenția este egală cu un fapt împlinit. Dumnezeu nu eșuează niciodată, și prin urmare, creatura poate avea deplină încredere în el. Există un singur Dumnezeu Atotputernic și lui i se cuvine toată lauda și slava. Când creatura știe și înțelege că Dumnezeu nu are nevoie de un plan, înțelegerea eu a Celui Preaînalt este lărgită.

18. În ultimi ani Dumnezeu s-a arătat în mai mare măsură poporului său și numele său este înălțat în Sion. Clasei templului el s-a revelat sub numele său Dumnezeu, ceea ce înseamnă, că El este Creatorul cerului și al pământului. El s-a revelat și sub numele de Atotputernic, ceea ce înseamnă, că puterea lui este nemărginită; el s-a revelat și ca Iehova, ceea ce înseamnă că planurile sale față de creaturile sale; el se revelează sub numele său de Cel Preaînalt, ceea ce înseamnă că el este mai presus de toate și peste toate, și că voința sa este legea sa și că el trebuie doar să dorească pentru ca un lucru să se facă și acela trebuie să se facă.

19. Învățătorii Bibliei au avut o viziune prea îngustă despre Iehova și fără să știe, au pus numele său la colț; acum însă a sosit timpul Domnului, când el își dezvăluie numele și se face cunoscut unșilor săi. Aceștia văd că Dumnezeu nu are nevoie de un plan pe care trebuie să-l urmeze pentru a-și atinge scopurile, pentru că El este Atotputernic și înțelepciunea lui este nemărginită. A spune că Iehova trebuie să-și facă un plan pentru a face anumite lucruri, prin aceasta îl facem să pară neimportant și asemănător creaturilor care trebuie să-și facă planuri. Cu cât mai mult vedem măreția lui, cu atât mai clar vedem necesitatea ca creaturile sale să-l cunoască, ca să poată trăi și să-l poată servi. Prin urmare, autorul psalmului, nu putea fi un om de rând condus de porniri omenești. Cel dintâi care a spus acest lucru a fost David, dar el a vorbit ca un profet și cu mintea mișcată de spiritul lui Dumnezeu. El a reprezentat pe cei care sunt devotați lui Dumnezeu și care-l recunosc pe Iehova Dumnezeu, care este fără limite. Nici Adam, și niciunul din urmașii lui nu puteau rosti cuvintele acestui psalm cu semnificația adevărată a acestuia dacă nu ar fi fost conduși de spiritul lui Iehova. Adam nu l-a iubit niciodată pe Dumnezeu și nici nu l-a adorat. Din moment ce Scripturile au fost scrise pentru mângâierea și încurajarea acelor care sunt într-un legământ cu Dumnezeu, rezultă că autorul psalmului trebuie să fie aceia care au spiritul lui Iehova.

Omul

20. Oamenii care nu cunosc pe Dumnezeu se gândesc că ei înșiși și alți oameni sunt importanți și dau onoare și slavă oamenilor și lucrării mâinilor omului. Doar copilul lui Dumnezeu poate aprecia lipsa de importanță a omului în comparație cu Atotputernicul Creator. Atât Scripturile, cât și faptele arată că este vorba de un om care vorbește aceste cuvinte: „Ce este omul, ca să te gândești la el? și fiul omului, ca să-ți pese de el? Pentru că l-ai făcut puțin mai prejos decât îngerii și l-ai încununat cu slavă și cinste. L-ai făcut să aibă stăpânire peste lucrările mâinilor tale, ai pus toate lucrurile sub picioarele lui: oile și boii, da, și fiarele câmpului; păsările cerului, peștii mării și tot ce străbate cărările mărilor.”- Vss. 4-8.

21. Într-un sens general, aceste cuvinte ale psalmistului se aplică omului Adam și restaurării omului și a urmașilor săi. Ele nu s-ar putea aplica astfel decât ca o simplă ilustrare. Dumnezeu nu a pus toate lucrurile sub Adam, și nu i-a dat stăpânire peste toate lucrurile. Dumnezeu a pus toate lucrurile sub Cristos. Așadar, cuvintele profetului „omul”, trebuie să se refere la Cristos. Pavel citează cuvintele psalmistului și le aplică lui Cristos. (Evr. 2:6-9). Aici Pavel nu a vorbit despre restaurarea omului, ci spune, de fapt, că Dumnezeu l-a făcut pe Isus „cu ceva mai prejos decât îngerii și l-a încununat cu slavă și cinste” ca pe cel mai mare dintre oameni, pentru ca el să poată fi Răscumpărătorul omului; și Dumnezeu i-a dat stăpânire peste toate lucrurile cerului și ale pământului. Când Dumnezeu a creat pe Adam, i-a pus înaintea viața, de care el urma să se bucure, cu condiția ascultării sale continue. El nu l-a încununat pe Adam cu glorie și onoare. Nu pare să existe niciun motiv pentru a concluziona că Dumnezeu va încorona omul cu slavă și onoare. Dumnezeu va da omului ascultător restaurare, care include viață veșnică pe pământ. Dar Dumnezeu nu va face pe om conducător al pământului. David a vorbit cuvintele acestei profeții; și el nu a vorbit pentru el însuși, nici despre Adam. Fiind un profet, el vorbea despre Cristos, așa cum a făcut într-o altă ocazie. - Ps. 16: 10; Fapte 2: 27-30.

22. „Fiul omului” este unul din titlurile care aparțin pe bună dreptate lui Isus. El a aplicat acest titlu sieși după ce a fost uns să fie Rege. (Mat.13: 41 ; 24:27-30 ; 25:31 ; Ioan 6:62 ; 3:13). Prima dată când termenul „fiul omului” se aplică unei ființe oarecare este atunci când apare în Psalmul 8. Cu toate că Iov a folosit termenul, aceasta este doar într-un mod descriptiv. „Omul Isus Cristos” a devenit stăpânitorul acelor lucruri, pe care le putea stăpâni Adam, dacă ar fi rămas în armonie cu Dumnezeu; însă acele lucruri urmau să se limiteze la pământ. Isus Cristos a devenit stăpânitorul tuturor lucrurilor din cer și de pe pământ. Despre El este scris că Dumnezeu l-a numit moștenitorul tuturor lucrurilor și toate le-a supus lui. (Evr. 1:2 ; Fil. 2:10,11). Isus s-a făcut stăpânitorul nu numai acelor lucruri care puteau fi a lui Adam, ci prin legământul pe care Iehova Dumnezeu l-a făcut cu el, el a devenit stăpânitorul tuturor lucrurilor din cer și de pe pământ și de sub pământ, ceea ce include și animalele inferioare și omul. Este adevărat că omul restaurat va fi mai presus de animalele inferioare și că acestea vor fi supuse omului, dar el va avea această poziție doar când intră în armonie cu Cristos, care este stăpânitorul adevărat al tuturor lucrurilor. Omul restaurat nu va fi un conducător al altor oameni. El se va bucura să aibă viață și binecuvântările legate de aceasta, dar nu există nimic care să arate că el îl va conduce pe semenul său. Cristos este conducător peste toate până când predă regatul lui Iehova.

23. Dumnezeu a făcut un legământ cu omul Isus Cristos pentru regat, legământ care cuprinde în sine stăpânirea peste toate lucrurile. Isus Cristos, prin harul lui Dumnezeu, a invitat pe discipolii săi să aibă parte cu el în acel legământ. Scopul declarat al lui Dumnezeu este acela de a face toate membrele trupului lui Cristos, membre ale „Omului”. Pavel se adresează acelor care au fost luați în legământul cu Cristos și le spune: „Dumnezeu...va da fiecăruia după faptele lui...viața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea” . (Rom. 2:5-7). Apoi, apostolul adaugă cu privire la membrele corpului: „Până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om perfect, la măsura staturii plinătății lui Cristos”. (Efes. 4:13). Cei ce sunt în legământ cu Dumnezeu și sunt sfinții săi unși au o promisiune că vor fi moștenitorii lui Dumnezeu și vor fi împreună moștenitori cu moștenitorul tuturor lucrurilor, Cristos, dacă vor suferi împreună cu Isus Cristos și continuă credincioși până la sfârșit – Rom. 8:16,17 ; Evr. 1:9.

24. Dumnezeu poartă grijă de binele creaturilor sale. Psalmistul spune: „Ce este omul...? și fiul omului ca să Te îngrijești de el?” Din Scripturi reiese că Dumnezeu a purtat grijă de Fiul său preaiubit, l-a cinstit și mărit mai presus de oricare altul și l-a făcut Răscumpărătorul omului. După aceea apostolul arată că planul lui Dumnezeu este acela de a aduce mulți fii la slavă sub Capul și Căpitanul salvării lor, Isus Cristos. De aceștia el îngrijește și îi scoate afară din lume pentru numele său. (Evr. 2:9-11 ; Fapte 15:14-16). „Omul dintâi [Adam] este din pământ, pământesc; omul al doilea [Cristos] este Domnul din cer.” (1Cor. 15:47). Omului Cristos, Dumnezeu i-a supus toate și toate lucrurile trebuie să-i fie supus, după cum este scris: „Căci el a pus toate lucrurile sub picioarele Lui. Dar când zice că toate lucrurile i-au fost supuse, este evident că în afară de Cel ce l-a

supus toate lucrurile.” (1Cor. 15:27). Așadar, este convingătoare dovada că cuvintele Psalmului 8: „Ce este omul... Și fiul omului”, nu se referă la Adam și urmașii săi, ci la Cristos.

25. Slava și onoarea amintită aici de psalmist nu se referă la slava și cinstea sau bărbăția perfectă în timpurile de restaurare, ci se referă la slava și onoarea pe care i-o conferă Iehova lui Cristos. Cristosul este cel pe care Dumnezeu îl face servul său ales și revarsă asupra lui spiritul său și se bucură de acel serv ales. Vorbind mai departe despre acel serv, Dumnezeu spune prin profetul său: „Eu Sunt Domnul [Iehova], acesta este Numele Meu; și slava Mea n-o voi da altuia”. (Isa. 42:1-8). Aceasta înseamnă fără îndoială că Iehova este singurul Dumnezeu, și nu este nimenea asemenea lui; că pe Cristos l-a numit marele său serv, și cu grație face pe alții membrii ai corpului lui Cristos, și că lui Cristos el îi dă slavă și onoare, ba chiar cu natură divină, glorie și onoare pe care nu o va da altuia. „Slava” amintită aici de psalmist înseamnă în mod clar slava omului lui Dumnezeu care luptă pentru slava numelui lui Iehova.

26. Acum ne întoarcem la cuvintele psalmistului din versetele 3 și 4. Limbajul pare să se aplice în mod corespunzător lui Isus Cristos în momentul în care a intrat într-un legământ cu Iehova pentru regat și pentru toate lucrurile din cer și de pe pământ. Când Domnul a venit la templul său și după aceea a început să fie revelată clasei templului înțelegerea potrivită a profețiilor, a început să fie revelată clasei templului o mai bună înțelegere a psalmului. Începând de atunci înainte, se pare că limbajul versetelor trei și patru ale Psalmului se aplică rămășiței care vorbește pentru sine. Trebuie reținut întotdeauna că Psalmul opt este o din Scriptură, și acesta, precum întreaga Scriptură, a fost scris, nu cu scopul de a spune despre omul perfect, ci cu scopul de a mângâia și încuraja biserica acum pe pământ în aceste zile din urmă. Folosirea acestui psalm în Testamentul Nou susține concluzia că Isus a avut cuvintele acestuia înaintea sa când a zis următoarele: „Îmi vei arăta cărarea vieții; în prezența Ta este bucurie deplină; iar la dreapta Ta sunt plăceri pentru totdeauna”. (Psalm 16:11). Psalmul pare să fie, de asemenea, baza pentru cuvintele sale, „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”. – Matei 28:18.

27. „Bebeluși și sugari” sunt aceia care sunt altfel numiți „copii mici”. Acești termeni fermecători Domnul le aplică celor care se supun voinței voastre. Ei sunt copiii lui Dumnezeu, aduși și unși de el, și ei se umilesc cu bucurie sub mâna lui tare. Ei se bucură să facă voia Lui și, dacă continuă astfel, el îi va înălța la timpul stabilit la un loc de glorie în împărăția sa. (1 Petru 5: 5, 6) Domnul Isus a spus cu o altă ocazie că „a acestora este regatul cerurilor”. (Matei 19:14) Este clar din Scripturi că cei umili, cei care se supun cu bucurie căii și voinței lui Dumnezeu în a continua lucrarea Lui și care continuă astfel cu credincioșie până la capăt, sunt cei care vor fi în regatul lui Dumnezeu. Aceștia sunt cei care acum cântă laude pe pământ. Aceștia sunt cei care acum, în timpul acesta, sunt vorbitorii prefigurați în Psalmul opt.

28. Cuvintele de deschidere și de încheiere ale Psalmului 8 sunt la fel și se referă la excelența lui Iehova pe pământ. Scopul evident este de a asocia numele lui Iehova cu pământul. Scripturile arată că cerurile au fost pângărite de Satan, dușmanul, și că Satan a fost înlăturat din ceruri. De acum înainte pământul este scena luptei, luptă care va stabili cine va avea stăpânire peste pământ.

29. Niciodată în istoria omului nu a existat un timp de un așa pericol și infraționi ca acum. Acestea sunt „zilele din urmă” menționate de apostol în care fărădelegea stăpânește, iar credincioșia printre oameni este aproape necunoscută. (2 Tim. 3: 1-5) Fiindcă Satan a coborât pe pământ, el împinge rasa umană peste prag în abisul crimei și idolatriei. (Rev. 12:12) El a obținut controlul asupra organizațiilor religioase cunoscute în general ca „organizația bisericească creștină”, iar oamenii care le domină pe acestea sunt reprezentanții lui care „au o formă de evlavie, dar neagă puterea lui Dumnezeu”, ale căror inimi sunt îndepărtate în întregime de Iehova. În aceste sisteme bisericești există o mulțime de persoane care nu văd nici o ușurare în ea și care strigă la Domnul după ajutor. Organizația puternică a lui Satan calcă arogant peste toate drepturile oamenilor. Națiunile sunt în nedumerire, iar oamenii în durere. În această oră de mare criză Dumnezeu face pe micuța sa companie de „copii și sugari” să se ridice în picioare și să cânte noul cântec și astfel să anunțe națiunilor pământului că Iehova este Dumnezeu, că Cristos este Rege, și că regatul este aproape; și că izbăvirea oamenilor poate veni doar prin regatul lui Dumnezeu.

30. Această mică societate de „copilași” ascultători recunoaște cinstea mare pe care le-a conferit-o Iehova, că cinstea lor este mult mai mare decât orice altă cinste pe care ar putea-o da vreă instituție pământească, dar că în comparație cu Atotputernicul, ei sunt foarte neînsemnați. Prin urmare, ei spun: 'L-ai făcut pe om puțin mai prejos decât îngerii, și l-ai încununat cu slavă și cinste, și ai anunțat planul tău să pui toate lucrurile sub Fiul omului; și recunoscând că suntem privilegiați prin harul tău să fim o parte a „servului” tău și, deci, să avem perspectiva unei contribuții în lucrarea ta glorioasă, atât cea prezentă, cât și cea viitoare, noi suntem copleșiți de această cinste și favoare. Dar când ne uităm la ceruri, și analizăm lucrarea mâinilor tale, cât de ne semnificativi suntem în comparație c marele nostru Creator'. Cunoștința Domnului și spiritul său peste ei le dă posibilitatea să se privească așa cum se cuvine și să se umilească sub mâna puternică a lui Dumnezeu; și cu o mare bucurie a inimii ei continuă în supunere față de poruncile sale să de a depune mărturie despre numele Lui.

31. Pe pământ există un grup de creștini declarați care au făcut cândva legământ pentru a face voința lui Dumnezeu, dar care în încercare nu au primit aprobarea lui Dumnezeu. Urechile lor aud cântarea de bucurie cântată de rămășiță și aceasta îi mânie. Ei caută să se răzbune împotriva acelora, care odinioară au fost frații lor, și acesta o fac împotrivindu-se lucrării făcute de rămășiță sub conducerea Domnului. Însă acuma Iehova, pentru mângâierea și încurajarea rămășiței, anunță că va reduce la tăcere pe acești răzbunători și-i va face să tacă, pentru ca măreția sa să strălucească peste întreg pământul. Dumnezeu își zidește propria casă și în acest timp de pericole el spune rămășiței sale, 'Am pus cuvintele Mele în gura ta, și te acopăr cu umbra mâinii Mele, ca să te folosesc ca martor în timp ce întemeiez pământul'. – Isaia 51:16; 43:10,12.

32. Pe „clasa servului” o încurajează în acest timp înțelegerea corectă al acestui psalm și aplicarea lui față de ea și o îndeamnă la o mai mare credincioșie în serviciul Domnului. Ei văd înaintarea lucrării lui Iehova și mărturia mai mare dată prin harul său. Ei remarcă faptul că numele lui este făcut cunoscut pe pământ, și cântă împreună: „ Iehova, Domnul nostru! Cât de măreț este numele tău peste tot pământul”. Această cântare de laudă a numelui lui Iehova este cântată în mijlocul unei mari împotriviri. Ea devine o provocare și un strigăt de luptă, dar rămășița, știind că Cristos va birui, stă cu bucurie în Sion și cântă cântarea cea nouă. După cum a prezis profetul sfânt al lui Dumnezeu, ei strigă cu glas tare în Sion, pentru că mare este Sfântul din mijlocul lor; și este dorința și bucuria rămășiței să continue să „cânte Domnului o cântare nouă”.

Întrebări pentru studiul berean

1. Al cui Domn este Iehova? Cum arată adevăratul urmaș al lui Cristos aprecierea sa în privința aceasta?
2. Pentru ce trebuie să găsească rămășița lui Dumnezeu în acest psalm o învățătură potrivită?
3. Pe cine a prefigurată David? Când au fost compuși psalmii săi? Ce arată aceasta?
4. Pe ce bază trebuie să deducem că Scriptura are mai mult decât doar valoare literară?
5. Cum servesc faptele și alte scripturi în a arăta cum trebuie aplicat versul 1 al psalmului 8?
- 6-7. Explică ce înseamnă: 1) „Ți-ai așezat măreția mai sus de ceruri” 2) „ Când Domnul va zidi Sionul, se va arăta în slava sa” 3) „ Dumnezeu strălucește din Sion, perfecțiunea frumuseții”!
8. Arată aplicarea potrivită a expresiei: „Din gura sugarilor și a copilașilor ți-ai întemeiat puterea”!
- 9-10. Descrie evenimentul care pare să marcheze împlinirea în miniatură a acestei scripturi Arată împlinirea la nivel macro!
- 11-12. La cine se referă: „din cauza dușmanilor tăi; ca să reduci la tăcere dușmanul și răzbunătorul”? Explică de ce a omis Isus aceste cuvinte, când a citat din acest text?
- 13-15. Descrie împrejurarea în care s-a scris versul 3 și 4! Pentru ce este azi prețuit în măsură deosebită?
- 16-17. Aplică Faptele 15:18?
18. Ce însemnătate are fiecare nume prin care Dumnezeu s-a revelat poporului său?

19. Care este urmarea potrivită și naturală a cunoștinței treptate a măreției lui Iehova?
 20-21. Numai cine poate aprecia cum se cuvine versurile 1-4 ale psalmului 8? Arată limitările implicate în aplicarea acestei scripturi la Adam. Ce aplicare înlătură orice limitare?
 22. Ce lumină aruncă asupra acestui fapt Evrei 1:2 și Filipeni 2:11?
 23. Citează texte care arată dacă biserica este inclusă în aplicarea acestei scripturi.
 24. Explică înțelesul cuvintelor „te îngrijești de el”.
 25,26. Definește „slava și cinstea” la care se face referire aici.
 27. Arată în ce sens poate privi rămășița cuvintele acestui psalm ca ale ei.
 28-30. La care timp se referă apostolul, când vorbește despre „zilele din urmă”? Motivează crimele, nedumerirea și timpurile primejdioase din acel timp.
 31. Prin ce mijloace a pus Domnul cuvintele sale în gura rămășiței? Cu ce scop? Cum și de ce a pus mâna peste ea?
 32. Ce viziune conține, așadar, acest psalm și ce încurajare pentru rămășiță?

Ce înseamnă evanghelia?

[Prelegere radiofonică de 15 minute]

Cuvântul „evanghelie” se găsește doar în Noul Testament. *Dicționarul Standard* spune că acest cuvânt înseamnă „veste bună, știre bună, în special anunțarea salvării oamenilor prin moartea ispășitoare a lui Isus Cristos”. Această definiție corespunde exact Bibliei. Acest cuvânt grecesc este tradus „veste bună” (și „veste îmbucurătoare” în versiunea engleză) de câteva ori în Noul Testament. Deși cuvântul „evanghelie” nu se găsește în Vechiul Testament, există un termen ebraic care înseamnă exact același și este tradus de câteva ori „veste bună”.

Cuvântul „evanghelie” înseamnă întotdeauna „veste bună”, „știri bune”, „veste îmbucurătoare” și este folosit întotdeauna cu acest sens în scripturi. Nu înseamnă niciodată „veste sau știre rea”. De cuvântul „evanghelie” nu se leagă nici un gând de durere, suferință sau chin; și, dacă cineva predică evanghelia, atunci trebuie să predice un mesaj de speranță și bucurie și pace; trebuie să predice vestea sau știrea bună, îmbucurătoare. Nimic altceva nu ține de evanghelie, nu este evanghelia.

Mulți oameni gândesc în mod eronat că predică evanghelia atunci când încearcă să îi sperie pe oameni pentru a deveni creștini, amenințându-i cu chinul veșnic. Aceasta este o greșeală, pentru că doctrina chinului veșnic al celor răi nu este susținută în Biblie. Oamenii au deformat unele pasaje din limbajul simbolic al Bibliei și au încercat să le facă să învețe chinul veșnic, și apoi s-au folosit de această învățătură, care este pe deplin goală de iubire, milă, simpatie și bunătate, ca de o bătă cu care să intimideze oamenii pentru a se alătura vreunei biserici.

De unde a venit atunci această idee, în care atât de mulți cred și o predică, și anume că Dumnezeu a pregătit cu cruzime și ticăloșie un loc unde îi va chinui pe vecie pe cei răi, într-o agonie imposibil de descris? Această idee a fost scornită de marele dușman al lui Dumnezeu, Diavolul.

Satan, spunând femeii „În mod sigur nu vei muri” a negat afirmația lui Iehova Dumnezeu (Gen. 3:4) Aceste spuse ale lui Satan au fost minciună; la fel cum le-a calificat și Isus, în Ioan 8:44, care spune: „El a fost un ucigaș de la început și nu a rămas ferm în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Când spune o minciună, vorbește potrivit firii lui, pentru că este mincinos și tatăl minciunii.”

Biblia ne spune că oamenii pier ca animalele, ca dobitoacele (Ecl. 3:19, 20); că “sunt puși în mormânt ca niște oi” (Ps. 49:14) Din scoarță-n scoarță, Biblia păstrează o singură speranță pentru rasa umană, și anume, că “toți cei din morminte vor auzi glasul său [Fiului omului] și vor ieși afară: cei care au făcut binele...și cei ce au făcut răul.” (Ioan 5:28, 29) Biblia ne spune, deci, că “va fi o înviere a morților, atât a celor drepti, cât și a celor nedrepti.” – Fapte 24:15.

Gândiți-vă, pentru o clipă, la calamitatea care a căzut asupra omenirii, ca rezultat al păcatului lui Adam. Gândiți-vă la toate suferințele și moartea; miliardele de înmormântări, dricuri,

morminte și pietre funerare. Gândiți-vă la căminele și inimile distruse; la văduve, orfani și oamenii neputincioși; la vicii și crime; la războaie și scandalurile politice și sociale. Gândiți-vă și la falsele doctrine și defăimările aduse lui Dumnezeu; gândiți-vă la nedreptățile, minciunile, persecuțiile și încarcerările pe nedrept pe care oamenii le-au comis împotriva semenilor lor. Acum, puneți-vă întrebarea: Ați dori să fiți scăpați de toate aceste nenorociri? V-ar plăcea ca toți semenii voștri să fie și ei eliberați? V-ar plăcea să vedeți întreaga rasă umană trăind în pace unii cu ceilalți, în fericire și mulțumire? V-ar plăcea să-i vedeți trăind fără rău fizic, sau boală, sau moarte? V-ar plăcea să vedeți că toți au casa lor, și nu trebuie să plătească chirie, și să fie eliberați de nevoia de a plăti taxe cu care sunt întreținute războaiele, armatele, flotele, sau militarismul în orice formă? V-ar plăcea să vedeți mita, fraudă și asuprirea curmate pentru totdeauna?

Deci, întrebarea pe care o avem înaintea este următoarea: Dacă ați fi convins că toate aceste binecuvântări vor fi aduse asupra omenirii, ați fi bucuroși de ele? Ar fi ele o “veste bună” pentru voi?

Exact la asta se referă termenul “evanghelie”. Înseamnă că Dumnezeu a fixat un timp când va face să se împlinească toate aceste minunate binecuvântări. Înseamnă că fiecare ființă umană se poate bucura de acestea, dacă le acceptă. Biblia avertizează că toți cei care nu le vor accepta trebuie și vor fi distruși în sau prin a doua moarte. A doua moarte înseamnă a muri a doua oară, și fără speranță de înviere. Este pedeapsa tuturor celor care se răzvrătesc împotriva legii iubitoare și binevoitoare și autorității lui Iehova Dumnezeu.

Ce înseamnă atunci cuvântul “evanghelie”? Răspunsul este că “evanghelie” înseamnă că Dumnezeu a stabilit o perioadă de timp când îi va trezi la viață pe toți cei ce se află în morminte, și îi va aduce la o cunoaștere precisă a adevărului despre dragostea lui Dumnezeu; despre îndurarea sa, despre favoarea sa, și despre binecuvântările pe care le-a rezervat celor supuși lui. În timpul acestei perioade de timp, scopul lui Dumnezeu este de a da rasei umane trei lucruri diferite; și anume: o șansă de a fi pe deplin eliberați de sub puterea și amăgirile lui Satan; o cunoaștere exactă a adevărului; și o șansă la viața veșnică, cu condiția supunerii față de legea sa. Scriind lui Timotei, Pavel spunea: “Dumnezeu . . . vrea ca toți oamenii să fie salvați și să vină la cunoștința adevărului.” – 1 Tim. 2:3, 4.

Perioada de timp în care Dumnezeu a decretat ca aceste binecuvântări copleșitoare să vină asupra tuturor este numită în scripturi “ziua lui Cristos”, și se referă la perioada când Isus își va asuma autoritatea, puterea și îl va lega pe Diavol pentru o mie de ani (Apoc. 20:1-3) Isus a numit această perioadă de timp “împărăția”. El i-a învățat pe discipolii să se roage pentru acea împărăție, spunând: “Vie împărăția ta! Facă-se voia ta, precum în cer, așa și pe pământ.” Toate parabolele sale erau despre acea împărăție. El nu s-a adresat niciodată poporului fără să vorbească despre ea, și a spus mereu că acea împărăție va fi stabilită la a doua venire a sa. Dacă cineva predică evanghelia, trebuie să predice apropiata împărăție a lui Cristos. Nimic altceva nu ține de evanghelie, nimic altceva nu este evanghelia.

Să observăm acum unele din multe texte care menționează cuvântul “evanghelie”. Atunci când Isus s-a născut în Betleem, îngerul Domnului a zis: “Nu vă temeți, căci iată că vă aduc o veste bună despre o mare bucurie pe care o va avea tot poporul.” (Luca 2:10) Citim din nou în Luca 8:1 – “[Isus] mergea din oraș în ora, și din sat în sat, predicând și anunțând vestea bună despre împărăția lui Dumnezeu.” El nu predica despre chinul veșnic, nici lucruri politice sau reforme morale. Vorbind către oamenii din Antiohia, Pavel spune: ‘De aceea, noi vă anunțăm vestea bună despre promisiunea făcută strămoșilor: că Dumnezeu a împlinit-o în întregime pentru noi, copiii lor, înviindu-l pe Isus’ și ‘că prin Acesta vă este vestită iertarea păcatelor’ (Fapte 13:32-38) Isus a spus, în Luca 4:43: “Trebuie să predic împărăția lui Dumnezeu în alte orașe, fiindcă pentru aceasta am fost trimis.”

Isus a spus, în Matei 24:14: „Această evanghelie a regatului va fi predicată pe toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile. Și atunci va veni sfârșitul.” Sfârșitul al care se face referire aici nu este sfârșitul pământului, ci sfârșitul domniei și puterii rele a lui Satan. Isus a spus, de asemenea în Apocalipsa 14:6: “Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului având evanghelia veșnică pentru a o predica...la orice națiune, seminție, limbă și popor . . . Temeți-vă de Dumnezeu

și dați-i glorie, pentru că a sosit ora judecății sale!” În acest text ni se spune clar că vestea bună va fi predicată în ziua judecății.

Ni se spune că în predicarea acestei evanghelii bune Isus a mers prin fiecare oraș și sat (Luca 8:1) Vorbind despre discipoli, Luca spune: „Și în fiecare zi, în templu și din casă în casă, nu încetau să predea și să-l predice pe Isus Cristos.” În Fapte 20:20, Pavel spune: “Nu m-am reținut să vă spun toate lucrurile care erau de folos... și v-am învățat în public și din casă în casă.” Vă rugăm să aveți în gând că Isus a mers din sat în sat, și din oraș în oraș, și că apostolii săi au mers din casă în casă, în misiunea lor de a predica vestea bună, știrile bune ale unei împărății ce vine.

Timpul fixat al lui Dumnezeu pentru a începe predicarea veștii bune a fost la prima venire a Domnului. Isus a fost cel care a anunțat venirea împărăției, dar, spune Pavel, Dumnezeu a anunțat vestea bună anticipat, adică, mai înainte, lui Avraam. În Isaia 61:1, 2 se găsește o profecie care se leagă de Isus și adunarea sa aleasă, care declară în mod clar care este vestea bună. Spune următoarele: “Spiritul lui [Iehova] Dumnezeu este peste mine, pentru că [Iehova] m-a uns să predic vestea bună celor smeriți. El m-a trimis să-i leg pe cei cu inima frântă, să le vestesc captivilor libertatea și prizonierilor deschiderea închisorii, să proclam anul acceptabil al Domnului și ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru, să-i mângâi pe toți cei ce plâng.” Oricine încearcă să îi întărească pe cei cu inima rănită să îi mângâie pe toți cei cuprinși de jale predică, de fapt, vestea bună. Oricine vestește libertatea captivilor și le spune oamenilor de ziua răzbunării lui Dumnezeu împotriva puterii rele a lui Satan și influenței sale de pe pământ, predică evanghelia. Nimic altceva nu este evanghelia.

În Galateni 1:8, Pavel spune: “Dar, chiar dacă vreunul dintre noi sau un înger din cer v-ar predica o altă evanghelie decât aceea pe care v-am predicat-o noi, să fie blestemat!” Pavel nu predica reforme morale, prohibiție sau politică. Predica doar pe “Isus și pe el crucificat.” – 1 Cor. 2:2.

Luând în considerare tot ce am învățat, găsim că evanghelia constă în vestea bună a unei împărății viitoare de o mie de ani, când Isus va fi Regele și Satan va fi legat; atunci când toți cei morți vor ieși din morminte și, împreună cu cei vii, vor fi primitorii unor bucurii de nespus. Aceste binecuvântări vor consta într-o eliberare completă de sub puterea și înșelăciunea lui Satan, și în privilegiul de a ajunge la o cunoștință exactă a adevărului, până când, așa cum descrie profetul, “pământul va fi plin de cunoștința lui Iehova așa cum apele acoperă marea.” (Isaia 11:9) Apocalipsa 21:4 descrie în continuare aceste binecuvântări, după cum urmează: “Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi, nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi, căi lucrurile dintâi au trecut.”

Profetul descrie mai explicit veștile bune sau binecuvântările aceluși timp, spunând: „Din săbiile lor vor făuri pluguri și din sulitele lor, cosoare și națiunile nu vor mai învăța războiul.” (Isa. 2:4) Un alt profet al Domnului descrie binecuvântările aceluși timp după cum urmează: “Fiecare va sta sub vița lui și sub smochinul lui și nimeni nu-i va face să tremure, căci gura lui Domnului oștirilor a vorbit.” – Mica 4:4.

Această împărăție ce va veni și binecuvântările sale sunt lucrurile pe care Isus și apostolii săi le-au învățat, atât în public, cât și din casă în casă. Oameni egoiști care au dorit să profite de ea ca să domnească peste semenii lor, și să profite de nefericirile lor, l-au urât pe Isus și pe apostolii săi pentru că au predicat acest mesaj de salvare de toate nenorocirile și pericolele pământului, și în acest sens, au căutat să îlucidă. Liderii religioși din ziua lui Isus au avut cel mai proeminent rol în această lucrare de persecuție și crimă. Au mers atât de departe încât au angajat martori falși pentru a-l condamna pe Isus, și când un guvernator păgân, Pilat, nu a găsit în purtarea sa nimic vrednic de moarte, aceiași lideri religioși au strigat: “Răstigniți-l, Răstigniți-l.”

Toți cei care au predicat cu credință o venire a împărăției cu binecuvântările sale au fost supuși la persecuții. Isus a spus că aceia care îi vor călca pe urme vor fi urâți de toți oamenii din cauza numelui său. Isus a mai spus: ‘Fericți sunteți voi când oamenii vă vor batjocori și vă vor persecuta și, vor spune tot felul de lucruri rele împotriva voastră din pricina numelui meu . . . fiindcă răsplata voastră este mare în ceruri.’ – Mat. 5:11, 12.

Persecuția vine întotdeauna de la Satan. Cei care îl iubesc pe Domnul și pe semenii lor nu vor asupra niciodată. Isus nu a persecutat niciodată pe nimeni, și și-a învățat oamenii să își iubească

dușmanii și să facă bine celor care îi urăsc. În afară de aceasta, în fiecare epocă aceia care au mers cu credință din ușă în ușă, atrăgând atenția asupra marilor adevăruri învățate în Biblie au fost persecutați. Mii au fost condamnați la moarte în moduri oribile; alții și-au petrecut viețile în închisori mizere; alții au fost exilați și deportați pentru că au îndrăznit să le spună oamenilor că pe pământ va fi întemeiată o împărăție viitoare care va înlătura toată nedreptatea, injustiția, cruzimea și asuprirea, și va da înapoia oamenilor drepturile pe care Dumnezeu, atunci când i-a pus pe pământ pe Adam și Eva, intenționa să le aibă. Aceste drepturi constau în binecuvântările de libere, pace, fericire, sănătate și viață veșnică, și o deplină și completă eliberare de toate formele de tiranie și asuprire, fie exercitate de Satan, fie de semenii lor,

Este de neconceput ca oamenii să dorească să oprească un asemenea mesaj. Dacă i-ar înțelege importanța, nu ar proceda astfel; sau, cel puțin majoritatea nu ar proceda astfel. Cu toate acestea, mesajul viitoarei împărății, declarat de Isus, a fost urât de unii, iar aceștia au reușit să-lucidă doar pentru că l-a vestit. În zilele noastre, cu aproape 1900 de ani mai târziu, toți creștinii recunosc că Isus împlinea voința lui Dumnezeu și proclama mesajul pe care Iehova Dumnezeu i l-a dat spre vestire, și este iubit și respectat pentru că a făcut aceasta.

Va veni curând timpul când toată suflarea îl va lauda pe Domnul; când fiecare genunchi se va pleca și fiecare limbă va mărturisi numele lui Iehova Dumnezeu și al Fiului său. Apoi, toți vor fi bucuroși să accepte binecuvântările acelei împărății, în afară de cei relativ puțini care se vor răzvrăti împotriva la tot ce e drept, și vor suferi din această cauză nimicirea pentru totdeauna.

De ce există atât de multe confesiuni religioase

[Prelegere radiofonică de 30 de minute]

Este natural ca omul să respecte și să se închine unei ființe pe care o privește ca superioară lui. Acest respect nativ și dorința de a se închina este însămânțată în mod divin în fiecare membru al rasei umane. Motivul pentru acesta este că fiecare simte în mod instinctiv că trebuie să existe o ființă superioară lui; cineva care este creatorul întregii vieți și cel a binecuvântat omenirea cu fiecare dar bun și perfect de care se bucură, și, deci, cineva vrednic de laudă și închinare. O asemenea laudă spontană și închinare este pur și simplu revărsarea unei inimi pline de recunoștință față de cel care se presupune că este autorul acestor binecuvântări; și, cu cât mai adânc este sentimentul de recunoștință, cu atât mai adâncă și mai sinceră va fi închinarea adusă

Bineînțeles că există unii oameni, puțini, care neagă orice mare cauză primă, orice creator, pe oricine superior lor înșiși, și, în consecință, nu au nici un simț al recunoștinței și, deci, nu aduc laudă sau închinare nici unei ființe. Aceștia sunt cunoscuți ca infideli, și Biblia face referire la ei în următoarele cuvinte (Psalmul 14:1): „Nebunul a spus în inima lui: nu există Dumnezeu.” Atunci când cineva privește în jur și zărește minunile pământului, ale mării și ale cerului, și toate legile armonioase care guvernează întreaga creație, nu poate să nu simtă că termenul „nebun” e cu cuvânt prea blând, moderat, compătimitor atunci când se referă la aceștia, pentru că nu sunt învinovați și cu suficientă asprime pentru ignoranța și prostia lor.

Rațiunea ne poate sugera că nu poate exista decât *un singur* creator suprem, inteligent, și că el ar trebui să posede atributele înțelepciunii, iubirii, justiției și puterii. Dacă ar exista mai mult de o ființă supremă, atunci lucrările lor s-ar încrucișa și ar intra în conflict, iar rezultatul ar fi confuzie, în loc de frumoasa armonie care există în tot universul. Dacă această ființă nu ar fi dreaptă, înțeleaptă, iubitoare și puternică, și nu ar folosi aceste atribute în armonie unul cu celălalt, rezultatul ar fi haosul, anarhia. Rațiunea ne sugerează și că trebuie să existe o ordine, o lege care guvernează lucrarea sa și un scop legat de ea.

Privind în jurul nostru, vedem că este și cazul, și toți recunosc legile naturii și binecuvântările ce provin din ele. Chiar și infidelii recunosc atât legile, cât și binecuvântările rezultate. Rațiunea ne-ar sugera mai departe că nu poate exista decât un singur mod de închinare la această ființă supremă, și că aceasta în persoană ar trebui să dicteze felul și natura închinării.

Biblia confirmă toate aceste sugestii logice, așa cum o indică următoarele texte: Isaia 42:8 – „Eu sunt Iehova. Acesta este numele meu și gloria mea n-o voi da altuia.”; Matei 4:10 – “Domnului Dumnezeuului tău, să te închini și numai lui să îi servești.”; 1 Corinteni 8:4-6 – “Ne există decât un singur Dumnezeu . . . pentru noi nu există decât un singur Dumnezeu, Tatăl, de la care sunt toate lucrurile”. Multe alte texte confirmă acest gând, și anume că nu există decât o singură ființă supremă. Să observăm acum câteva texte care ne învață că Dumnezeu are în vedere anumite scopuri bune. Isaia 45:18 spune: “Așa spune Domnul care...a întocmit pământul și l-a făcut...el nu l-a creat în zadar, l-a făcut ca să fie locuit.” Isaia 35:1 spune: “Deșertul va . . . înflori ca trandafirul”; iar versetele 5 și 6 spun: “Atunci ochii orbilor se vor deschide și urechile surzilor se vor destupa. Atunci șchiopul va sări ca un cerb și limba mutului va cânta.”

Din nou, în Ezechiel 37:12-14: “Vă voi deschide mormintele și vă voi scoate din morminte.... vă voi așeza pe pământul vostru; și veți ști cu siguranță că eu, Domnul, am vorbit și am făcut lucrul acesta, zice Domnul.” Iar Pavel, scriindu-i lui Timotei, în 1 Timotei 2:3, 4, menționează unele dintre bunele scopuri ale lui Iehova, după cum urmează: „Lucrul acesta este bun și acceptabil înaintea Salvatorului nostru, Dumnezeu, care vrea ca toți oamenii să fie salvați și să vină la cunoștința adevărului.” Și, în cele din urmă, Apostolul Ioan adaugă, în Apocalipsa 21:4: “Nu va mai fi moarte, nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi; căci lucrurile dintâi au trecut.” Mai mult ca sigur, toată lumea ar trebui să fie recunoscătoare unui asemenea Dumnezeu, care a plănuit asemenea minunate binecuvântări pentru creaturile sale; iar recunoștința ar trebui să ducă la închinarea noastră sinceră și preamărirea unui asemenea Dumnezeu, de îndată ce putem discerne scopurile sale iubitoare.

Cu toate acestea, ne uităm astăzi în jurul nostru și găsim că există câteva sute de confesiuni diferite, fiecare dintre ele “închinându-se lui Dumnezeu” în diferite feluri și din diferite motive; toate având doctrine care intră în conflict; și fiecare dintre ele punând accentul pe diferite lucruri ca fiind de importanță capitală: unele presupun că botezul prin apă este lucrul de căpătâi; altele pretinzând că Dumnezeu încearcă să îi salveze pe toți; ba chiar alții pretinzând că a orânduit dinainte ca doar câțiva, puțini, să fie salvați, iar restul chinuiți pe vecie; iar alții care pretind că nimeni nu va fi pierdut, și că toată lumea, incluzându-l chiar și pe Satan, va fi salvată în cele din urmă; unii punând accentul pe botezul copiilor, alții negându-I necesitate; unii învățând că există un iad înflăcărat, un iad literalmente de foc, în timp ce alții susțin că iadul de aici, de pe pământ, este singurul necaz pe care îl vom înfrunța în această viață.

Unii cred că Biblia este cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, iar alții îi neagă caracterul inspirat, pretinzând că a fost scrisă, așa cum a spus recent o persoană cu vederi moderniste, „de o grămadă de inși”. Nu ar trebui să fie nevoie decât de un moment de reflecție pentru a convinge pe oricine că această stare divizată, confuză a așa-numitelor biserici creștine din zilele noastre nu este și nu poate fi pe placul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, sunt mulți oameni creștini care cred că această împărțire este o condiție de dorit, și că într-un fel prezența multor confesiuni diferite stimulează creșterea și activitatea creștinătății. Alții, văzând această discordanță, cred totuși că nu este posibil sau înțelept să încerce să o schimbe.

Îngăduiți-ne să prezentăm în acest moment dovezile că Biblia declară că nu există decât o biserică, decât o credință, doar un botez și o singură speranță a chemării noastre. În Efeseni 4, versetele 4 și 5, citim: „Este un singur corp și un singur spirit, așa cum și voi ați fost chemați la o singură speranță a chemării voastre; este un singur Domn, o singură credință, un singur botez, un singur Dumnezeu și Tatăl al tuturor.” Ar trebui să-i fie ușor oricui să vadă că, dacă există doar o credință, înseamnă că există aproape 200 de credințe în plus pe pământ, reprezentate de diferitele denumiri și confesiuni.

Observăm, de asemeni, că apostolul menționează “un singur corp și un singur spirit”. La ce se referă el prin “un singur corp”? În întreaga Biblie, adevărata biserică, adevărata adunare este numită “corpul lui Cristos”. În Efeseni 1:22, 23, citim: “Cristos este Cap peste toate lucrurile bisericii (adunării), care este corpul său.” Întregul corp, sau adunarea adevăraților credincioși, cei care sunt consacrați fără rezervă pentru a împlini voința Tatălui și încearcă din toată inima să îndeplinească o asemenea consacrare, este numit “biserica (adunarea), care este corpul său”.

Cuvântul “biserică” a fost folosit atât de neglijent și nesăbuit în zilele noastre, încât majoritatea oamenilor se gândesc doar la o clădire atunci când este pomenit.

Din contră, cuvântul “biserică” se referă întotdeauna la adevărații și credincioșii adepți ai Domnului. Se face întotdeauna referire la o singură adunare, un singur corp, și nu este împărțit așa cum sunt sectele creștinătății. Singurul mod de a fi plăcut în fața Domnului este de a te alătura adevăratei biserici.

Dar cum putem să ne alăturăm adevăratei biserici? Răspunsul ne e dat de Pavel, în Romani 12:1. El spune: “Vă implor deci, fraților . . . să vă prezentați corpurile ca o jertfă vie, sfântă și acceptabilă lui Dumnezeu.” Pentru a intra în adevărata biserică, trebuie să intrăm într-un legământ cu Domnul prin jertfă – Ps. 50:5.

Atunci când cineva se alătură în acest fel adevăratei biserici, numele său nu va fi consemnat pe lista uncea dintre confesiuni. Isus, vorbind despre adevărata biserică, spunea: “Bucurați-vă, pentru că numele voastre sunt scrise în ceruri.” (Luca 10:20) Ioan ne spune, în Apocalipsa 21:27, că asemenea nume sunt “scrise în cartea vieții Mielului”.

Nici un om nu se poate alătura adevăratei biserici și să îi rămână membru fără să îndeplinească toate condițiile; și nici un om nu se poate înscrie sub numele altuia, nici nu își poate îndepărta numele. Această biserică adevărată își are începuturile la Rusalii, iar Isus este Capul său, așa cum spune apostolul în Efeseni 5:23: “Căci că soțul este capul soției, așa cum și Cristos este capul bisericii.” Nu a existat niciodată nicio formă de dezbinare în adevărata biserică, dar mulți care au fost necredincioși și neloiali au fost de ea. Unii au pretins că sunt din adevărata biserică, și s-au asociat chiar cu membri ai adevăratei biserici, dar Dumnezeu nu i-a recunoscut ca membri, iar apostolii chiar le-au atras atenția asupra faptului că nu erau membri adevărați.

Pavel, în 1 Corinteni 1:10, adresându-se celor care nu au urmat drumul potrivit, spune: “Vă îndemn, fraților, . . . să vorbiți toți în același fel și să nu fie dezbinări între voi, ci să fiți perfect uniți în același gând și aceeași judecată.” Din nou, în capitolul 3, versetul 3, Pavel spune: „Fiindcă, atât timp cât între voi există gelozie și ceartă, și dezbinări, nu sunteți voi carnali?” Aici, el le spune clar celor care au făcut aceste lucruri că erau carnali, adică nu erau din adevărata biserică. Nici o persoană care se dedă la gelozie și ceartă nu poate fi membră a adevăratei biserici.

În 1 Corinteni 1:13, Pavel pune o întrebare cu mare însemnătate: “Este Cristos dezbinat?” Și, mai mult, spune din nou în Romani 16:17, 18: “Însemnați-i pe cei care provoacă dezbinări și prilejuri de poticnire, contrar doctrinei pe care ați învățat-O, și evitați-i. Fiindcă oamenii de felul acesta nu slujesc Domnului nostru Cristos, ci pântecelui lor. Prin cuvinte plăcute și vorbiri măgulitoare ei amăgesc inimile celor simpli.” În acest fel Biblia condamnă dezbinarea, divizarea. Vorbind discipolilor săi, Isus a spus: “Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele” (Ioan 15:5) Mulți învățători religioși susțin că Isus s-a referit la diferitele biserici prin mlădițe. Aceasta este o greșală, căci Isus adaugă: “Dacă cineva nu rămâne în unitate cu mine, este aruncat afară ca o mlădiță și se usucă.” Isus este adevărata viță, iar adepții lui Isus, și nu sistemele bisericesti, sunt mlădițele.

Cei care pretind că Isus este Capul acestor sisteme confuze, șovăielnice, care se agață de crezul lor propriu și luptă pentru el nu au nici o concepție corectă despre armonia și unicitatea adevăratei biserici.

Biblia declară în cel mai pronunțat mod cu putință că există doar o singură biserică, un singur corp, o credință, un spirit și un botez, și un singur mod de închinare la Iehova Dumnezeu. În cei mai lipsiți de ambiguitate termeni, Domnul nostru a declarat că este ușa staulului, și că oricine să intre în orice alt fel este un hoț și un tâlhar.

Unii critici i-au acuzat pe Studenții în Biblie că mai fac încă o scindare, încă o fractură, formând încă o sectă sau confesiune. Această declarație, cu toate acestea, nu este adevărată. Studenții bibliei nu au folosit niciodată un nume sectant, precum luteranii, calviniștii sau secta lui Wesley. Ei nu s-au numit niciodată mileniști, sau russeliți, pentru că aceste nume ar fi sectante și neplăcute lui Dumnezeu. Ei se numesc pur și simplu Studenții în Biblie, sau Studenții în Biblie Internaționali, pentru că în rândurile lor intră oameni din fiecare națiune și limbă de pe pământ. Ei nu au o listă de membri, și nici nu își numără membrii și nu se laudă cu cifre. Nu încearcă să îi dezbină, să îi separe pe oamenii lui Dumnezeu, ci se străduiesc din toate puterile să îi unească sub conducerea singurului Cap, Domnul nostru Isus, și sub o singură credință comună. Ei încearcă să îi

unească într-un singur corp, într-o singură adunare, ca o singură biserică, cu o singură credință, fără lanțurile și cătușele crezurilor de orice fel, în afară de cele stabilite de Domnul în Biblie.

Studentii în Biblie nu au cerut niciodată nimănui să se alăture la nimic, iar cea mai bună dovadă că nu încearcă să facă o altă scindare, o altă sectă, sau să stabilească un alt crez constă în faptul că rândurile Studenților în Biblie sunt alcătuite din mii de persoane care au fost afiliate cu fiecare confesiune de pe pământ și aproape fiecare limbă de pe pământ. Astfel, putem vedea că nu încearcă să atragă prozeliti pentru o credință nouă, oricare ar fi ea, așa cum i-au acuzat niște ignoranți.

Va sosi curând timpul când „cunoștința despre Domnul va umple întregul pământ așa cum apele acoperă adâncul” și atunci toți vor cunoaște adevărul. Atunci, starea dezbinată a creștinătății, cu toate diferențele sale dogmatice, intoleranța și persecuțiile se vor sfârși. Va fi o zi fericită aceea când oamenii vor descoperi că crezurile și numele sectante sunt cele care au cauzat această dezbinare în rândul creștinilor.

Dar cine este de vină pentru toate aceste dezbinări de confesiune, de nume, care sunt atât de puternic condamnate în Biblie? Răspunsul este: adversarul lui Dumnezeu, și al omului, Diavolul. Diavolul se bucură să îl sfideze pe Dumnezeu. Se bucură când îndepărtează oameni de la Dumnezeu și din serviciul său. Se bucură să subestimeze și să ia în derâdere Biblia, și să submineze credința în ea. Pentru a face asta, recurge la inducerea în eroare, la amăgire: de aceea Biblia în numește „amăgitorul întregii lumi”. El a amăgit mulțimi mari de oameni buni, oameni care doresc sincer să cunoască adevărul, și să-l servească lui Dumnezeu într-un mod plăcut lui. Această creatură rea și mincinoasă este de învinuit pentru toate aceste crezuri care intră în conflict, iar tocmai aceste convingeri religioase conflictuale au scăzut reputația Bibliei.

Se poate pune întrebarea: Cum ar putea diavolul să vâre pe gât oamenilor atâtea crezuri diferite. Răspunsul este că Satan a reușit profitând de oameni din cauza slăbiciunilor lor umane, într-o privință sau în alta. Această chestiune nu este înțeleasă în general. Dar Diavolul o înțelege perfect, și este conștient de slăbiciunile fiecărui individ.

Ce sunt slăbiciunile umane? Și cum au ajuns oamenii să le aibă? Acestea sunt o moștenire de la tatăl Adam. Atunci când Adam a păcătuit, a pierdut perfecțiunea ființei sale, și, prin legea eredității, posteritatea sa a moștenit imperfecțiunile sale. Generațiile succesive au intensificat aceste slăbiciuni, prin păcatele lor continue și adăugate, astfel încât unii sunt slabi într-o anumită privință, iar alții în alta. Unii sunt egoiști, alții ambițioși, alții îndărătnici, alții geloși, alții invidioși, și alții mândri și aroganți. Unii adoră să fie măguliți, alții flatați, alții lăudați. Unii iubesc bogăția, alții faima, iar alții puterea exercitată asupra semenilor lor.

Unora la place să se laude, iar alții își asupresc semenii; unii afișează o falsă pudoare, alții sunt afemeiați, iar alții îngâmfați; unii au firi rele, crude și nemiloase, iar alții se laudă cu firile lor blânde, calde și simpatice. Unii iubesc să se manifeste în public, sau să facă un lucru ieșit din comun. Unora le plac lucrurile mistice și misterioase, care nu pot fi înțelese. Toate acestea sunt slăbiciuni umane, și fiecare are una sau mai multe.

Cunoscând dorința înnăscută a omului de a crede în ceva și de a se închina la ceva, și fiind foarte conștient de slăbiciunile particulare ale fiecărui individ, Diavolul e pregătit să dea fiecăruia exact crezul sau doctrina particulară care i s-ar potrivi, și felul aparte de religie care i-ar măguli slăbiciunile lui particulare. Să exemplificăm această afirmație: Crezul universalismului este foarte atractiv pentru cei care sun sentimentali și privesc iubirea lui Dumnezeu într-un mod extrem și nu sunt foarte atenți la principiul dreptății. Aceștia vor stăruii în a crede că Dumnezeu va salva pe toată lumea, chiar și în fața acelor texte care spun clar că Diavolul va fi nimicit și că toți cei răi vor fi nimiciți. De ce insistă ei astfel, atunci când li se arată textele? Răspunsul este pentru că această viziune este plăcută în lumina slăbiciunii lui tipice, care este, în acest caz, o idee de dragoste și simpatie exagerată.

Unora la place să fie admirați; să fie considerați umili; să atragă atenția asupra lor; să trăiască în lumina reflectoarelor; să-și afișeze în public religia; și, astfel, Diavolul le-a dat tocmai felul de crez plăcut slăbiciunii lor. De aceea avem câteva religii bazate pe „strigăt”, iar oamenii își pot satisface înclinația strigând „Glorie”, „Aleluia”, „Lăudați-l pe Domnul” și „Amin”. Alții iubesc

zgomotul, paradele, butonii de alamă și uniforme; așa că Diavolul, profitând de slăbiciunile lor, le-a dat tobele, tamburinele și butonii de alamă, pentru a le satisface propriile slăbiciuni.

Unii au o slăbiciune pentru lucrurile oculte și misterioase; iar Satan s-a pregătit să le mângâie vanitatea prin câteva feluri de religii care pretind că pătrund în nevăzut, în lucrurile mistice și oculte. Alții iubesc lucrurile culturale, estetice, rafinate și plăcute; de aceea Diavolul le-a oferit religii care cultivă politețea, gentilețea, farmecul și eticheta, iar aceste lucruri înlocuiesc marile și prețioasele adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Alții, încă, admiră și respectă opulența, robele scumpe, veșmintele sau uniforme, ritualurile și ceremoniile, iar Diavolul le-a pregătit câteva religii specializate în această privință pentru a le mângâia slăbiciunile. Sunt alții cărora le place să fie „aparte”, și deosebiți de „turma de rând”, iar Satan le-a pregătit biserici exclusiviste, distinse, unde oamenii de rând nu sunt bineveniți. Unii și-au petrecut viețile în durere și boală și doresc o religie care să le dea sănătate, iar Satan are câteva religii de acest fel care să facă apel la slăbiciunea lor. La majoritatea adeptilor acestor religii lucrul de importanță covârșitoare este satisfacerea propriului lor „mof”, a „pasiunii” lor, a „halucinației” lor.

Astfel, Diavolul încearcă să le facă pe plac tuturor, și atunci când găsește pe cineva care nu este mulțumit de una dintre religiile pe care pământul deja le oferă, va face una pentru a se potrivi „hobby”-ului particular al acelei persoane, și astfel vedem cum răsar câteva religii noi în fiecare an. Scopul Diavolului este mai bine apărut printr-o mare varietate de crezuri, denumiri și confesiuni, căci în acest mod este capabil să distragă mințile oamenilor de la marea speranță pusă înaintea lor în Biblie și să îi facă să se gândească la ei înșiși.

O mare varietate de crezuri contradictorii aduce după sine reproșuri și lipsă de respect față de Biblie, pentru că oamenii sunt învățați că Biblia sprijină toate crezurile lor, și, deci, din moment ce crezurile sunt contradictorii, oamenii cred că Biblia se contrazice. Aceasta este o mare greșală, din motiv că nici unul dintre crezuri nu este bazat pe Biblie. Dar Biblia este „responsabilă” de toate, și, în consecință, foarte puțini oameni au vreun respect sau vreo încredere în Biblie; și exact asta își dorește Diavolul. Acesta este exact motivul pentru care a format crezurile și a făcut scindări în așa-zisele biserici creștine.

O mare varietate de crezuri duce la confuzie, rătăcire, intoleranță și persecuție în rândul oamenilor creștini; iar acest lucru îl încântă pe Diavol, pentru că Biblia este învinuită de această confuzie. Oamenii inteligenți se îndepărtează de Carte, din cauza acestui lucru, uitând că Diavolul este responsabil de toată această confuzie, și nu Domnul. Satan este numit „prințul întunericii”. Întunericul înseamnă neadevăr, greșală, ignoranță, superstiție, misticism, atitudine plină de bigotism și prejudecată. Dumnezeu este lumină, iar lumina înseamnă adevăr, cunoaștere, rațiune, și, drept urmare, mulțumire și fericire. Un număr mare de crezuri și confesiuni înseamnă întunerice.

Adevăratul obiectiv al lui Satan, pentru care a creat această condiție de confuzie, este pentru a face oamenii să-i servească, făcându-le mințile oarbe la scopurile lui Dumnezeu și la adevăr, și făcându-le să pară inflexibile, iraționale și nesăbuite; și, cu cât mai multe crezuri, cu atât mai puternică orbirea și confuzia. În loc să unească oamenii cu legături ale dragostei și tovarășiei, crezurile folosesc tocmai scopului opus. Ei împart oamenii în fracțiuni; duc la rătăcirii, și amărăsc inimile; iar Diavolul exultă la vederea acestor lucruri, pentru că astfel Dumnezeu este reprezentat greșit, luat în derâdere, minimalizat.

Biblia ne spune despre un timp când puterea Diavolului va fi înfrântă; când adevărul va acoperi pământul precum apele acoperă marea; când fiecare genunchi se va pleca, și fiecare i se va închina lui Dumnezeu în spirit și adevăr. Apocalipsa 20:2, 3 spune: 'El l-a prins pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satan, și l-a legat pentru o mie de ani, pentru ca să nu mai înșele națiunile până nu se vor sfârși cei o mie de ani.'

Satan va fi din nou dezlegat la sfârșitul celor o mie de ani, și va încerca din nou să amăgească; dar atunci oamenii îi vor cunoaște prea bine viclesugurile, tertipurile și minciunile lui, și, dacă Satan va reuși din nou să îi amăgească pe unii, va fi doar pentru că sunt încăpățânați și îndărătnici în inimile lor, și nu din cauza ignoranței. Aceștia vor merita moartea a doua, care va fi o nimicire pentru totdeauna.

După această distrugere a tuturor rebelilor îndărătnici, nu va mai exista niciodată, în întregul univers, vreo altă răzvrătire împotriva lui Dumnezeu; nu va mai exista răutate, nelegiuire sau egoism care să blesteme acest pământ. Chiar și Diavolul, care este autorul întregii răutăți și nelegiuire, va fi nimicuit pentru totdeauna, așa cum se declară clar în Evrei 2:14 și Apocalipsa 20:20. Atunci când toți cunosc adevărul, și toți cei răzvrățiți sunt nimicți, aceste lucruri vor pune capăt confuziei, rătăcirii, persecuției și anarhiei care se datorează în mod direct diverselor crezuri și stării dezbinată a creștinătății, și vor pune capăt pentru totdeauna puterii de amăgire a lui Satan.

Lucrarea Studenților în Biblie este de a-i face pe cei care îl iubesc pe Domnul să se întoarcă în armonie cu Domnul; înapoi în unitatea credinței încredințată cândva sfinților, dreptilor, înapoi la starea în care există doar „un Domn, o credință, un botez și o singură speranță a chemării”. Această condiție va fi imposibil de obținut, atât timp cât mulțimea de crezuri diferite din prezent continuă să existe. De aceea, Studenții încearcă să arate că Satan este responsabil de aceste crezuri și confesiuni, care nu slujesc decât scopului de a-i separa pe oameni de Dumnezeu și de binecuvântările pe care Dumnezeu are să le dea celor care îl iubesc și care cred Cuvântul său, Cuvântul Adevărului, și care se bucură să îi servească din toată inima.

Scrisori

APRECIERE TOT MAI MARE

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Cu multă bucurie depun mărturie despre ajutorul tău în înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum a fost și este el dovedit acum pe pământ. Nimic nu ar putea fi mai clar decât faptul că Tatăl nostru ceresc îți permite răului să ajungă acum la apogeu în organizația Diavolului cu scopul de a o distruge sub picioarele celui care va domni peste națiuni cu un toiag de fier.

Fie ca binecuvântarea lui Dumnezeu să continue să cadă peste voi, iar ”fulgerele” să vină în continuare. Cu multă iubire și apreciere tot mai mare,

Fratele tău prin îndurarea sa,

A. L. Norfleet, N. Y.

”LUPTÂND UMĂR LA UMĂR”

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

În timpul întrunirii pe bază de întrebări ținută de adunarea din Los Angeles duminică, 23 februarie 1930, și la care ai prezidat, prietenii au fost atât de mișcați de răspunsurile tale date la întrebările puse, încât la întrunirea următoare au votat în unanimitate să îți scriu această scrisoare.

Răspunsurile pe care le-ai dat la unele acuzații false făcute împotriva ta au fost atât de directe și deschise încât nici unul dintre cei impulsionați de spiritul Domnului nu au putut decât să se bucure peste măsură. Regretăm că agenții lui Satan se coboară atât de jos încât să atace la persoană ca să îți facă rău, dar aceste lucruri i s-au făcut și Învățătorului când a fost aici, iar toți cei ce îi servesc Domnului trebuie să se aștepte la acest lucru. Acesta este semnul credinței tale. Vrem să știi și că acest acuzații ne întristează la fel de mult ca pe tine căci deși sunt făcute direct împotriva ta, deoarece toți membrii formează corpul lui Cristos, o ofensă făcută unuia dintre ei este o ofensă pentru toți. Vrem să mai știi că în fiecare ceas al încercărilor noastre iubirea noastră pentru tine și pentru devoțiunea ta față de cauza pentru care lupti atât de neînfricat și cu atâta curaj și că luptăm umăr la umăr cu tine. Vrem să știi că deși ne bucurăm că am primit răspunsurile la întrebările puse, nu a fost nici o persoană din adunarea din Los Angeles care îl iubește pe Domnul și împărăția sa care să aibă în inima ei vreo îndoială în ceea ce te privește.

Minunatele tale aranjamente pentru proprietatea din San Diego i-au impresionat pe prieteni, mai ales când au văzut credința ta în promisiunile Domnului. Aceasta ne-a umplut de o mai clară realizare a faptului că trăim în timpul întemeierii împărăției. Ne-a umplut inimile de o dorință și mai mare de a ne dovedi credința față de Domnul în acest scurt timp care ne mai rămâne. Cu acest gând în minte, unii dintre prieteni au sugerat că un scurt articol în *Turnul de Veghere*, făcând unele aranjamente pentru acest lucru, ar fi o sursă de mângâiere pentru toți prietenii, așa cum aceste informații au fost și pentru noi aici. Fii sigur, dragă frate, de rugăciunile noastre continue pentru binele tău și de o porție dublă din iubirea noastră și că cel ce este cu noi este mai mare decât cei ce sunt împotriva noastră.

Fratele tău în Cristos,

Chas. H. O'Hanlon,
Secretar, adunarea din Los Angeles.

IEHOVA OCROTEȘTE

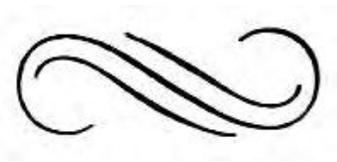
DRAGI PRIETENI:

Este mai presus de toate cuvintele noastre de apreciere să vă descriem eficiența programelor în lanț din *Turnul de Veghere* care sunt organizate în localitatea noastră cu ajutorul stației locale de radio WBT. Este cu adevărat uimitor cum o clasă muncitoare de oameni, mai ales din comunitățile industriale, pot în aceste timpuri grele să dețină un radio de ultimul tip. Totuși, indiferent de cui îi predicăm și cărui fel de oameni, aproape întotdeauna mesajul este "Reprezentăm Turnul de Veghere, care transmite cuvântările biblice ale judecătorului Rutherford" și se întâmplă rareori ca oamenii să nu fie obișnuiți cu programele Turnul de Veghere, și în multe cazuri ei insistă să mai rămânem puțin, să luăm prânzul și să ne întoarcem înapoi etc. Unii au afirmat că fără programul Turnului de Veghere nu ar avea nici un rost să asculte radioul și că au renunțat acum la programul domnului Little (cunoscut ca radioul religios din sud), care urmează imediat după programul *Turnului de Veghere*. În ultima vreme a fost un număr notabil de cazuri în care familia, nedeținând un radio, s-a dus la altă casă pentru a asculta aceste programe, uneori străbătând o distanță destul de mare, ceea ce dovedește că programele sunt cu adevărat apreciate. Într-adevăr, puterea Domnului este cauza acestei schimbări de atitudine în mințile oamenilor.

În ziua de duminică, 2 februarie, am aflat că departamentul de poliție din Belmont N. C. este împotriva programelor Turnul de Veghere și a lucrării noastre din acel oraș cu noua carte, *Profeție*. Ni s-a ordonat să ne oprim sau aveam să mergem la închisoare. În pofida acestei împotriviri, lucrarea nu a încetat și nici noi nu am ajuns în închisoare, căci Domnul a iscat teamă în acea parte a organizației vizibile a lui Satan iar șeful poliției a refuzat să facă vreo arestare. Am plasat în jur de șaiszeci de cărți în ziua aceea și patruzeci și cinci în duminica anterioară. În cele mai multe cazuri, radioul a fost cel ce a plasat cartea *Profeție*, iar noi doar am avut privilegiul de a face livrarea.

Ne bucurăm împreună cu tine de această lucrare a împărăției și îi mulțumim lui Iehova pentru constanta grijă și ocrotire pe care le exercită pentru poporul său.

D. J. Richards, *Carolina de Nord.*

de TURNUL I VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

15 APRILIE 1930

Nr. 8

Cuprins:

OCROTIREA SERVULUI LUI DUMNEZEU - Pag. 143

ÎNTELEPCIUNEA OAMENILOR ESTE O NEBUNIE PENTRU
DUMNEZEU
[Cuvântare radiofonică de cincisprezece minute] - Pag. 150

CE SĂ FAC CA SĂ POT MOȘTENI VIAȚA VEȘNICĂ?
PARTEA A III-A
[Prelegere radiofonică de 30 de minute] - Pag. 152

SCRISORI - Pag. 157

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întam plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lețiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupuări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfințele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbește Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei înșăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LI

15 Aprilie 1930

Nr 8

OCROTIREA SERVULUI LUI DUMNEZEU

„Păzește-mă Dumnezeule, căci m-am refugiat în tine. – Psalm 16:1, *Rotherham*.

IEHOVA găsește plăcere în „servul” său pentru că acel „slujitor” are spiritul Tatălui său și este dedicat în întregime Celui Prea Înalt. Pentru acest motiv „servul” este sfânt. Cu toată încrederea „servul” privește la fața Tatălui său și spune cu respect: „Iehova, tu ești Domnul meu Suveran.” Acesta este un alt mod de a spune: 'Iehova, sunt la dispoziția ta; oricare este voia ta cu privire la mine, o voi face cu bucurie'. „Servul” este Cristos Isus și membrele corpului său, deoarece membrele corpului sunt unse de Tatăl prin Cristos, Capul.

2. Cei ai rămășiței și care se află, așadar, în templu primesc acum o lumină mai clară despre Scripturi pentru că a sosit timpul lui Dumnezeu pentru aceasta. „Ziua perfectă” (adică, amiaza înțelegerii Cuvântului de către oameni unșii ai lui Dumnezeu) se apropie. Este timpul cel mai dificil și totuși cel mai binecuvântat timp pentru biserică, dar se pare sigur că pentru ei Dumnezeu le-a oferit Cuvântul și o înțelegere a acestuia pentru ca ai să poată primi curaj și mângâiere și să aibă o speranță puternică.

3. Cei ce studiază Cuvântul lui Dumnezeu au privit odată anumite scripturi ca fiind pe deplin împlinite în viața și lucrarea lui Ioan Botezătorul și a lui Isus. Acum se vede că acele împliniri erau doar parțiale, și ceea ce numim împliniri în miniatură. Împliniri mai mari se întâmplă în timpul și după a doua prezență a lui Cristos Isus, Domnul nostru. Este chiar surprinzător pentru biserică acum, când ajungem să realizăm faptul că există o a doua împlinire a acestor profeții și rămășița credincioasă este implicată în această împlinire. Când este văzută și înțeleasă, această cunoștință și înțelegere aducea mai mare mângâiere și încurajare rămășiței și o ajută să meargă cu umilință și cu frică și cu tremur înaintea lui Dumnezeu.

4. O situație izbitoare a acestei a doua împliniri este cea a Psalmului șaisprezece. El arată, cu siguranță, că are o referire directă la Isus și la ceea ce s-a întâmplat la momentul primei sale apariții și când a devenit marele sacrificiu de răscumpărare. De asemenea, acesta arată că este direct și definitiv preocupat de „servul” lui Dumnezeu care include membrii corpului lui Cristos. Petru citează din psalm și îl aplică la ceea ce s-a întâmplat lui Isus și noi am înțeles că referirea era doar la Isus la prima sa venire. Pentru că de la aceasta atenția studentului a fost deturnată de la împlinirea lărgită a profeției. Psalmul este, în mod aparent, un mesaj care urmează să fie înțeles acum de către rămășița, pentru binecuvântarea și mângâierea acesteia. Aceasta este o manifestare suplimentară a bunătății iubitoare a Dumnezeului nostru față de ai săi.

5. Se pare că există o nevoie reală pentru ca biserica în acest timp să obțină o viziune corectă despre Cuvântul lui Dumnezeu. În timp ce ne-am uitat înapoi la împlinire ca la trecut, acum vedem că o mare parte din împlinirea profeției este în prezent și în viitor. Urmașii după Cristos au privit, în general, înapoi spre cruce ca fiind cel mai important lucru în realizarea planului lui Dumnezeu. Acum se vede mai clar că regatul este chiar mai mare, pentru că prin regat numele lui Iehova va fi pe deplin apărut și făcut cunoscut întregii creații. Această mare lucrare el o va face, și o face acum, prin servul său ales Cristos.

6. Pentru mult timp creștinii au spus că Noul Testament înlocuiește Vechiul Testament. Acum în lumina pe care Dumnezeu o revarsă asupra Cuvântului său, există o reajustare, iar poporul lui Dumnezeu primește o viziune mai largă a Vechiului Testament. Ei văd că relatarea acestuia mărește numele lui Iehova, când este înțeles și furnizează un ghid special pentru unșii lui Dumnezeu

în acest timp foarte dificil. Psalmul șaisprezece, fiind una dintre aceste părți prețioase ale Bibliei, poate fi de folos aici să-l analizăm verset cu verset.

7. Cântarea începe cu o rugăciune: „Păzește-mă, Dumnezeule, căci m-am refugiat în Tine”.(vers 1). Psalmistul, sau acela care vorbește aici, este o persoană importantă, cu toate că strigă după ajutor. El este acela care are privilegiul de a acționa ca un preot, și speră la cele mai mari lucruri în planurile lui Dumnezeu. Aceste cuvinte se pot aplica în primul rând lui Isus Cristos. El a fost implicat în lucrarea Tatălui său, a fost înconjurat de dușmani din toate părțile și a văzut că îl așteaptă moartea, dar El a avut încredere în Dumnezeu că îl va scăpa din situația grea în care se află. Strigătul, „Păzește-mă!” nu poate fi înțeles a însemna să-l păzească de moarte sau de persecuție, deoarece cuvintele acestui psalm arată că păzirea completă este dincolo de viața omenească și se poate beneficia de ea la dreapta lui Dumnezeu. Încrederea pe care o vedem în cazul lui Isus este la fel ca cea care va fi arătată de rămășiță, care înțelege acum că trebuie să se lupte deoarece stă în față cu dușmanul și că trebuie să se coboare în moarte; dar încrederea ei în Dumnezeu este totală și ea vede că la timpul potrivit va triumfa la înviere prin Cristos Isus.

8. În versetul 2 vorbitorul declară relația sa față de Dumnezeu. *Versiunea Autorizată* zice: „O, suflet al meu, tu ai spus Domnului: Tu ești Domnul meu; bunătatea mea nu se întinde până la tine”. Dar această redare a textului nu transmite ideea corectă. Potrivit citirii marginale a lui Rotherham, textul spune: „Am spus lui Iehova: Tu ești Domnul meu Suveran; nu am nicio bunăstare/fericire în afară de tine”. Vorbitorul este servul supus al lui Iehova și recunoaște că fără de Iehova sau în afară de El nu are altă fericire și nici nu dorește alta. Vorbitorul, care este „servul” își exprimă încrederea și devotamentul său față de Iehova și declară că plăcerea lui este să-L slujească, și spune mai departe: „Și sfinții care sunt pe pământ, toată plăcerea lui Iehova este în ei.”(vers. 3, *Rotherham* Aceasta corespunde cu Isaia 42:1, unde Iehova își exprimă bucuria de „servul” său, și care profeție arată că este vorba de întregul „serv” și el este instrumentul lui Dumnezeu din prezent. „Servul” trăiește pentru slava, cinstea și servirea lui Iehova și pentru binele oamenilor care-l iubesc pe Dumnezeu. Faptul că Iehova folosește pe aceia care alcătuiesc rămășița și formează o parte a „servului” arată aprobarea și plăcerea Lui în ei. El își face cunoscută plăcerea iluminând Cuvântul Său, și dând posibilitate rămășiței să înțeleagă scopurile sale cu privire la biserică și la întreaga creație.

ÎMPOTRIVITORI

9. Cei ce se silesc cu sârguință și umilință să-l servească pe Iehova știu bine că vor întâmpina împotrivire din partea altora care pretind că-l servesc pe Dumnezeu. Vorbitorul sau cântărețul acestei cântări spune apoi: „, Durerile se vor înmulți ale celor care după un alt dumnezeu; eu nu voi oferi jertfele lor de băutură cu sânge, și nu voi pune numele lor pe buzele mele”(vers 4). Cel ce vorbește aici nu este nimeni altul decât antitipicul Melhisedec, Preotul Celui Preaînalt. Acest text arată că cei amintiți aici se închină unui dumnezeu altul decât Iehova. Cu toate acestea, dacă aceasta ar fi redarea corectă a textului Domnul nu ar lua deloc în seamă serviciul lor. Redarea mai bună a acestui text pare să fie: „Își vor înmulți durerile cei aleargă înapoi; eu nu voi turna jertfele lor de băutură, din cauza sângelui, nici nu voi lua numele lor pe buzele mele”. (Vs. 4, *Rotherham*). Grupul descris aici este arătat ca o clasă a acelor care se dau înapoi. Ei susțin că servesc pe Dumnezeu, dar fac acest lucru în mod fățarnic.

10. Porunca lui Dumnezeu către poporul său ales este: „Să nu-ți faci nici un chip cioplit, nici o asemănare a oricărui lucru care este în ceruri sus”. (Exod 20: 4) Ieroboam, conducătorul lui Israel, a făcut ca cele zece seminții să păcătuiască, iar în Scripturi actul său se numește „păcatul lui Ieroboam” și „păcatul Samariei”. Temându-se că dacă s-ar urca la Ierusalim ca să se închine în modul pe care l-a stabilit Iehova, tot poporul se va întoarce la casa lui Iuda, Ieroboam a făcut doi viței de aur sau chipuri și a pus unul la Betel și celălalt la Dan ca obiecte prin care Iehova să fie venerat. Apoi a spus poporului că este prea mult ca ei să se urce la Ierusalim, și arătând spre acești viței de aur, el a spus: "Iată dumnezeii voștri, care v-au scos din țara Egiptului". (1 regi 12: 27-29) Acesta este „păcatul Samariei” .- Amos 8:14.

11. Există grupuri de oameni creștini declarați care pretind că se închină lui Dumnezeu care au luat un curs similar. Luteranii l-au pus pe Martin Luther ca lider, iar organizația bisericească luterană ca pe chipul lor cioplit și insistă că Dumnezeu trebuie să fie venerat de și numai prin ei. Henry al VIII-lea a fost primul domnitor britanic care și-a asumat titlul de „apărător al credinței”, titlu pe care conducătorii acelei puteri mondiale îl revendică până în prezent, iar Biserica Angliei susține că singura închinare corectă a lui Dumnezeu este prin acest „vițel de aur” sau chip. Alții l-au pus pe Wesley și organizația celor ai lui Wesley ca „chip de aur” pentru închinare.

12. De la 1878 până la 1916, Dumnezeu a descoperit poporului său multe adevăruri, restaurând multe lucruri care au fost ascunse mult timp, și l-a folosit foarte mult C.T. Russel, un urmaș credincios al Domnului Isus, pentru a aduce adevărul în atenția oamenilor. Scrierile sale și ceea ce el a publicat Domnul le-a folosit în mod minunat ca să-i ajute pe alții să-l cunoască pe Dumnezeu și să înțeleagă planurile lui. Când și-a sfârșit călătoria de pe pământ, mulți care au umblat aparent pe cărarea îngustă, au început să dea înapoi. S-au constituit în grupuri și au susținut că tot adevărul pe care Dumnezeu l-a revelat poporului său se poate găsi numai în acele scrieri pe care le-a publicat fr. Russel și că el este acel „serv credincios și înțelept” pe care Domnul l-a făcut conducător peste toate bunurile sale; și ei insistă că singura închinare adevărată este prin el și prin faptele sale; și astfel ei își ridică idol pentru închinare.

13. Astăzi nu există luterani în adevărul prezent, nu mai sunt luterani, episcopali, metodiști, ruseliști și nici alți urmași ai oamenilor. De ce nu? Pentru că Domnului îi face plăcere să-și reveleze adevărul de acum încolo celor care dau cinste și slavă Marelui Creator, și nu creaturilor. (Iov 32:21,22). Când Domnul a venit la templul său, a testat pe toți aceia care au susținut că sunt urmașii lui, test care a fost făcut cu scopul ca cei aprobați să poată aduce Domnului jertfe în dreptate. Cu toate acestea, acel grup de oameni, care ignoră calea numită a lui Dumnezeu și insistă să se închine Domnului în felul lor propriu, nu pot să fie plăcuți Domnului. Este destul de clar că la aceștia se referă psalmistul când spune: „Își înmulțesc durerile cei care dau înapoi; Eu nu voi aduce jertfele lor de băutură, din cauza sângelui vărsat, nici nu voi pune numele lor pe buzele mele”. – *Rotherham*.

14. Faptele arată că acest verset patru se referă la judecată și nu a avut nici o împlinire la prima venire a Domnului Isus. Nu a existat nici o ocazie de judecată în acel moment. Scripturile arată că judecata trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu și în momentul în care Domnul vine în templul său. (1 Petru 4:17). Alte scripturi arată că aproximativ în timpul când Domnul va veni în templul lui, în țară va fi și chiar a fost o foamete după auzirea Cuvântului a lui Dumnezeu, adică, mulți alergând înapoi și încolo căutând Cuvântul Domnului și nu-l vor găsi. Motivul dat este că aceștia jură pe „păcatul Samariei”. (Amos 8: 11-14). Aceasta înseamnă că aceștia insistă să se închine lui Dumnezeu prin chipul făcut de ei. Ei nu s-au umilit sub mâna puternică a lui Dumnezeu, ci au venerat lucrarea aceluia pe care l-au idolatrizat. Este scris că Dumnezeu îndepărtează de la el pe cei care iau acest curs. -1 Pet. 5: 5, 6.

15. Dumnezeu a făcut „ziua aceasta” și în ea „servul” său se bucură și preamărește numele lui Iehova. Cei ce urmează un alt drum decât acela trasat de Iehova nu sunt plăcuți Lui. Rămășița credincioasă vede acest lucru și-l ia ca pe un avertisment. Despre cei care iau un curs greșit, Domnul spune că jertfa lor de băutură, chiar dacă pare prețioasă ca sângele în ochii lor, nu va fi acceptabilă Lui, și nici nu va lua numele lor pe buzele sale. o primește și numele lor nu-l ia pe buzele sale. Domnul dorește ca aceia care se închină lui să facă acest lucru în spirit și în adevăr. Rămășița, cunoscând calea Domnului, și dorind să nu se amestece în controverse cu aceia care refuză să se supună poruncii lui Dumnezeu, se întoarce către Dumnezeu și spune:

16. „Iehova este partea mea de moștenire și paharul meu; Iehova este păzitorul părții mele. Sforile de măsurat mi-au căzut în locuri plăcute cu adevărat; moștenirea mea este puternică” . (Psalm 16:5,6, *Rotherham*). Aceste cuvinte se referă negreșit la Isus Cristos, dar în prezent ele se aplică și membrilor corpului. Aici, vorbitorul, evident, este „servul” care include în mod clar pe toți cei din clasa templului care sunt încă pe pământ. Declarând că alții pot să ia orice curs doresc, „servul” spune că el l-a ales pe acela pe care Iehova îl are pentru el și el se bucură de acesta. 'Bucuria Domnului este tăria mea'. „Paharul lui este plin de dă peste el și el îl bea cu plăcere”.(Neemia 8:10 ; Ps. 23:5). Moștenirea „servului” credincios Dumnezeu a ales-o atât în prezent, cât și în viitor. „Servul” vede, că fericirea lui actuală este serviciul și fericirea lui viitoare,

dacă se dovedește credincios este bucuria veșnică legată de serviciul nesfârșit. Servul care cunoaște îngrijirea miloasă a lui Dumnezeu, așa zice: „ O moștenire plăcută mi-a căzut la sorți”. Sorțul servului Dumnezeu a ales-o, El trage linia în jurul lui, și „servul” se bucură de aceasta, deoarece pe seama lui aceasta înseamnă o stare de bucurie. Cineva poate să se amăgească, că este servul lui Dumnezeu: însă dacă nu servește în modul arătat de Dumnezeu, acela nici nu servește pe Cel prea înalt. Pentru „servul” credincios, Dumnezeu a marcat moștenirea lui, atât prezentă, cât și viitoare. „Servul” vede că poziția sa fericită prezentă este cea de slujire și, dacă este credincios, există dincolo, bucurie veșnică cu o slujire nesfârșită. „Servul”, văzând marginile grațioase ale lui Dumnezeu față de el, spune: „Sforile de măsurat mi-au căzut în locuri plăcute”. Dumnezeu a ales pentru „servul” său lotul sau partea destinată lui și pune liniile de măsurare în jurul lui și ele sunt plăcute „servului” deoarece ele pun „servul” într-o poziție sau într-o stare de bucurie. Cineva ar putea fi înclinat să creadă că el este servitorul lui Dumnezeu, dar dacă nu slujește lui Dumnezeu în modul în care l-a stabilit Iehova, el nu poate fi plăcut Celui Prea Înalt.

17. În ceea ce privește liniile de măsurare, profetul lui Dumnezeu a scris: „Căci partea Domnului este poporul Lui, Iacov este partea [marginea, sfoara, limita] moștenirii Lui”. (Deut. 32: 9) Iehova a stabilit locul pentru poporul Său și nimeni nu poate fi în acel loc dacă nu acceptă și nu face voia lui Dumnezeu. Astfel, el își dovedește dragostea față de voința lui Dumnezeu prin păzirea cu credincioșie a poruncilor sale. (1 Ioan 5: 3) Cei care ocupă acel loc și continuă să facă acest lucru în modul stabilit de Dumnezeu constituie clasa sanctuarului.

Binecuvântându-L pe Dumnezeu

18. Unul din motivele pentru care „servul” trebuie să-l binecuvânteze pe Iehova este că primește sfat de la Domnul. "Voi binecuvânta pe Domnul, care mi-a dat sfat; rinichii mei îmi dau învățătură noaptea". (Vs. 7) Cuvântul „binecuvântare” folosit aici înseamnă actul de închinare și adorare și ascultarea umilă și veselă a „servului” față de Domnul și Stăpânul său. Spiritul Domnului Dumnezeu dă instrucțiuni și sfătuiește pe fiii credincioși ai lui Dumnezeu. Sfatul vine la „serv” datorită faptului că el este în stare să înțeleagă și să aprecieze Cuvântul lui Dumnezeu. Prin bunătatea Domnului se iau măsuri pentru a da un astfel de sfat bisericii sale și prin acest aranjament clasa „servului” înțelege planurile lui Iehova și apreciază și marele privilegiu de a avea un rol în slujirea lui. Nimeni asupra căruia se odihnește spiritul sfânt nu se plânge și nu murmură împotriva slujirii Domnului. Clasei servului credincios Dumnezeu îi dă sfaturi și o îndrumă cum se va face serviciul lui, iar servul îl laudă și adoră pe Iehova pentru acest mare privilegiu.

19. „Rărunchii mă instruiesc, de asemenea, în timpul nopții”. Cuvântul „rărunchi” este uneori tradus „rinichi”, adică regiunea coapselor, și a fost considerat locul afecțiunii, în timp ce coapsele au fost considerate locul forței. Potrivit lui Rotherham, acest text spune: „În noaptea întunecată impulsurile mele m-au sfătuit”. Noaptea întunecată se poate referi la opoziția împotriva „servului” Domnului, care uneori face aproape imposibilă continuarea lucrării Domnului. Agențiile angajate de Satan calomniază lucrarea și provoacă arestarea lucrătorilor, iar condițiile din jurul lor sunt uneori întunecate. Dar cei care au spiritul Domnului sunt mișcați cu bucurie, chiar și de impulsurile lor, să meargă înainte în mijlocul celor mai întunecate condiții și a celei mai mari împotriviri. Există momente când aceia din clasa „servului” sunt aproape copleșiți de condițiile adverse; și totuși, amintindu-și de poziția lor binecuvântată în armata Domnului, spiritul Domnului îi îndeamnă să continue cu bucurie în lucrare. Isus, în mijlocul unei opoziții mari, a mers înainte. Membrii corpului, fiind parte din „serv” trebuie să facă același lucru.

20. „Servul” este hotărât să continue cu credincioșie în slujirea Domnului, indiferent de opoziție. Prin urmare, el spune: „Eu l-am pus pe Iehova întotdeauna înaintea mea, pentru că el este la dreapta mea, nu mă voi clinti”. (Vs. 8). Isus Cristos, Capul clasei „servului”, când a fost pe pământ, chiar dacă a fost împresurat de dușman, a avut întotdeauna întreaga asigurare a protecției iubitoare a Tatălui său. Acest lucru este valabil și pentru membrii corpului care se află acum pe pământ, în aceste perioade de pericol și atunci când inamicul încearcă distrugerea lor. Ei spun cu încredere despre Iehova: „El este refugiul meu și fortăreața mea; Dumnezeul meu, în care mă voi

încrede”. Domnul Dumnezeu le dă acestora aceste cuvinte de promisiune: „Pentru că Tu ai făcut pe Domnul, care este refugiul Meu, Cel Prea Înalt, locuința Ta, nici un rău nu se va abate asupra ta, și nicio plagă nu se va apropia de locuința ta. Pentru că ai îndreptat dragostea lui asupra mea, de aceea îl voi elibera; îl voi înălța, pentru că mi-a cunoscut numele.” (Ps. 91: 9, 10, 14, 15). Toți membrii credincioși ai clasei rămășiței de pe pământ apreciază această relație binecuvântată cu Domnul Iehova și, prin urmare, sunt hotărâți să nu permită ca nimic să-i clatine. Ei sunt hotărâși să-și mențină integritatea față de Domnul și fac acest lucru.

21. Membrii clasei „servului”, știind bine că se află în locul secret al Celui Prea Înalt, că au favoarea lui Dumnezeu și fac cu credincioșie ceea ce este în puterea lor de a mări numele Lui și de a aprecia relația lor fericită cu el, cântă: „De aceea, inima mea se bucură în Iehova și slava mea se bucură în Dumnezeul meu, chiar și trupul meu va locui în siguranță”. – Vs. 9, *Rotherham*.

22. Afecțiunea „servului” este fixată asupra lui Iehova; prin urmare, inima lui se bucură în Iehova. Comoara bogată a „servului” este Iehova și bunătatea lui iubitoare. El are o apreciere deosebită a locului onorabil pe care îl are în organizația lui Dumnezeu; și de aceea el se bucurăm nu în sine, ci în Dumnezeul său. Nicio creatură umană nu ar putea fi vreodată înălțată într-o poziție atât de onorabilă și binecuvântată ca aceea de a fi un ambasador al marelui Creator, îmbrăcat cu splendoarea și abundența slujbei înalte de a duce numele Celui Preaînalt la alții. Când Isus a fost pe pământ, el a ocupat acea poziție binecuvântată și onorabilă; și acum membrii corpului său ocupă la fel o poziție de onoare și de glorie, pentru că ei stau ca singurii martori ai lui Iehova pe pământ. Fiind ai Cristosului și, prin urmare, ai „servului”, ei sunt ambasadori prin care Dumnezeu vorbește și duc mesajul de reconciliere la lume. (2 Cor. 5:19, 20). Organismul fizic al fiecăruia din rămășiță este slab și fiecare realizează că este înconjurat de inamic și de agenții lui și că dușmanul vrea să-i distrugă instantaneu; dar apreciind faptul că el este unul dintre fiii unși ai lui Dumnezeu, el știe că este sigur și în siguranță. Cu încredere, deci, el spune: „Chiar și carnea mea va locui în siguranță”. Acest verset este, de asemenea, o dovadă directă a vieții dincolo de existența prezentă pe pământ. „Servul”, care este vorbitorul, vede că trebuie să vină schimbarea sa și că schimbarea va veni de la natură omenească la cea divină pentru cei care sunt credincioși. Trebuie să existe un exod sau o trecere a bisericii în moarte, dar credincioșii au încredere într-o înviere instantanee. Prin urmare, „servul” spune

23. ”Nu-mi vei lăsa sufletul în iad; nici nu vei lăsa ca Sfântul tău să vadă putrezirea”. Cu siguranță această profecie a fost împlinită în Isus. Fiul iubit al lui Dumnezeu a intrat în *șeol*, dar moartea nu l-a putut ține acolo. Voia lui Dumnezeu a fost ca el să fie înviat și, prin urmare, Dumnezeu l-a înviat din moarte în a treia zi. Spiritul Domnului a venit peste Petru la Cincizecime și el a vorbit cu autoritate, citând acest psalm, și l-a aplicat lui Isus. El a afirmat că David era mort atunci în mormânt, dar că cuvintele rostite de David au vorbit profetic despre Isus Cristos și învierea sa. „Prin urmare, fiind profet, și știind că Dumnezeu i-a jurat cu jurământ, că din rodul coapsei lui, după trup, va ridica pe Cristos să stea pe tronul lui; el, văzând acest lucru dinainte, vorbea despre învierea lui Cristos, că sufletul său nu a fost lăsat în iad, nici carnea lui nu a văzut putrezirea. Pe acest Isus Dumnezeu l-a înviat, și noi toți suntem martori”. (Fapte 2: 30-32) Isus a fost condamnat la moarte; dar nu a fost posibil ca moartea să-l țină, pentru că a fost planul lui Dumnezeu să-l ridice din moarte. „Pe care Dumnezeu l-a înviat, după ce a desfăcut durerile morții: pentru că nu a fost posibil ca să fie ținut de acestea. - Faptele 2: 24.

24. Unii susțin că aceasta dovedește că în înviere sufletul și trupul se vor uni din nou; noi însă știm că fără un organism nu poate exista viață și că un organism uman nu poate să aibă loc în regatul lui Dumnezeu. Noi mai știm că Isus a fost înviat din moarte cu un trup glorios. Alții au spus că corpul lui Isus este păstrat undeva. Aceasta ar fi ca și am zice că trupul lui Isus a fost păstrat undeva ca mumie. Satan a făcut ca unii servi ai lui să fie îmbălsămați și făcuți mumii, și astfel să fie păstrați cu scopul evident de a contesta efectul morții și de a contrazice hotărârea lui Iehova. Explicația mai rațională a scripturii de mai sus este că Dumnezeu a descompus trupul lui Isus în țărână și nu a fost permis ca trupul lui să treacă prin procedura de putrezire obișnuită a morții. Cu toate că Isus a fost fără păcat, el a trebuit să moară și să ia locul păcătosului, sentința a rămas asupra omului: „Țărână ești și în țărână te vei întoarce”.

25. Cum se poate aplica însă acest text membrilor trupului lui Cristos, care sunt încă pe pământ? Acest text se aplică fără îndoială „servului”. Isus Cristos este marele „serv” al lui Iehova Dumnezeu. Cei ce au murit înainte de venirea lui, au dormit în moarte până în ziua învierii; dar este un timp când credincioșii nu dorm, și despre acel timp și stare a scris apostolul Pavel. Odată cu venirea Domnului la templul său în 1918, a fost furnizată mantia dreptății pentru cei aprobați, și aceștia sunt făcuți o parte a „servului”. Servul ales este „omul bunătății” ideal al lui Dumnezeu. O altă traducere oferă o mai bună redare a acestui text: „Căci nu vei abandona sufletul meu în Hades, nici nu vei lăsa ca omul bunătății tale să vadă groapa”. (versul 10, *Rotherham*). Fiecare membru al „servului” trebuie să ajungă la înălțimea gloriei prin moarte, dar este imposibil ca moartea să-i țină pe cei credincioși.

26. Cuvintele lui Isus par să se aplice aici, și anume: „Și am auzit un glas din cer, spunându-mi: Scrie: Ferice de morții care mor în Domnul de acum încolo: Da, spune Spiritul, ca să se poată odihni de lucrările lor; și lucrările lor îi urmează”. (Rev. 14:13) Acest text trebuie să-și aibă împlinirea în timp ce unii dintre sfinți rămân în trup. Odată cu venirea Domnului în templul său, dovada pare să stabilească faptul că credincioșii morți au fost ridicați din moarte și făcuți parte a Cristosului în glorie și că cei care rămân pe pământ și care continuă credincioși până la sfârșit trebuie să intre în moarte, dar li se acordă o înviere instantanee. Psalmul al 16-lea pare să fi fost baza argumentului inspirat al lui Pavel, când a scris: „Iată, vă spun un mister: nu vom dormi toți, dat toți vom fi schimbați, într-un moment, într-o clipeală de ochi, la ultima trompetă; trompeta va suna, morții vor fi înviați incoruptibili și noi vom fi schimbați. Pentru ca ceea ce putrezește să se îmbrace în neputrezire, și ceea ce este muritor să se îmbrace în nemurire”. - 1 Cor. 15: 51-53.

27. Este oferită dovada că Dumnezeu va ocroti pe „servul” său ales când va fi formată clasa „servului” și cu toate că unii din clasa „servului” pe pământ trebuie să meargă în moarte, celor care vor rămâne și vor fi credincioși le este garantată învierea. (1 Tes. 4:13-16). Mai mult, se pare că cuvintele Psalmului 16 au fost baza următoarelor cuvinte ale lui Pavel: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și mă rog lui Dumnezeu ca spiritul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Cristos”. (1 Tes. 5:23). Cuvintele lui Pavel, așa cum arată contextul, se aplică poporului lui Dumnezeu în „ziua Domnului” care și-a avut începutul odată cu venirea lui Cristos la templul său și formarea clasei „servului” (Psalm 118:24). „Om bunătății” este în mod sigur acea clasă amintită de profetul Isaia (55:3, *Rotherham*). Ea este, de asemenea, clasa „servului” menționată de același profet pe care Dumnezeu îl va duce spre victorie completă. (Isaia 42:1-16 ; 49:3). Membrii clasei „servului” care se află pe pământ acum sunt mângâiați, încurajați și întăriți în speranță cu o înțelegere mai bună a acestor profeții care arată clar că cei din clasa „servului” și care continuă astfel credincioși nu vor trebui să aștepte în moarte, ci vor fi schimbați imediat, prin moarte și înviere, în asemănarea a lui Isus Cristos, Capul „servului” lui Dumnezeu.

Calea vieții

28. Calea vieții pare a fi calea celor dreپți sau aprobați, care strălucește din ce în ce mai mult până la plinătatea zilei perfecte. Deschiderea acelei zile a început în 1918, când Domnul a venit la templul său, și ea continuă să strălucească până la exodul clasei „servului” în glorie completă și veșnică. Când cei ai clasei „servului” de pe pământ au terminat lucrarea pe care Iehova le-a dat s-o facă în timp ce sunt în trup și fiind credincioși până la sfârșit, ei vor intra în ziua perfectă, glorioasă. După ce Domnul a venit la templul său și a fost alcătuită clasa „servului”, cei de pe pământ au avut o mai bună înțelegere a căii vieții decât au avut în timpurile anterioare. Aceștia văd acum că nu este scopul lui Dumnezeu doar ca oamenii să dezvolte un caracter perfect pentru ca Dumnezeu să-i ia în ceruri. Ei văd că intrarea lor în slava cerească depinde de devotamentul credincios față de Dumnezeu și o împlinire sinceră și cu bucurie a legământului în care i-a invitat Dumnezeu. Aceștia au acum viziuni despre slava lui Iehova și împărăția lui, și le place să cânte pentru el cântecul nou. „Servul” este arătat acum de către profet, spunând: „Îmi vei arăta calea vieții; în prezența ta este bucurie deplină;

la dreapta ta sunt plăceri pentru totdeauna.”(Vs. 11). Cu adevărat, Dumnezeu i-a arătat „servului” său calea spre viață.

29. „Servul” stă acuma în „prezența lui Iehova”, deoarece se află în templul lui Dumnezeu. Bucuria acestora este deplină, deoarece se bucură în putere deplină.(Isaia 61:10). Iehova Dumnezeu a pregătit un ospăț pentru „servul” său în prezența dușmanului și paharul „servului” este plin de dă peste el. Uleiul bucuriei este pe capul său și inima lui este plină de bucurie. (Ps. 23:5). Cu toate că ei se bucură din toate puterile lor, este clar din text că aceasta nu este bucuria lor deplină care va fi atunci când va avea loc schimbarea lor glorioasă. Profetul mai adaugă: „desfătări veșnice în dreapta Ta”. „Servul” se află acuma la dreapta lui Dumnezeu; se bucură de harul său și este instrumentul pe care Iehova îl folosește pentru a-și face lucrarea, și continuând în acest loc cu credincioșie până la sfârșit, desfătărilor lui odată începute nu se vor sfârși niciodată.

30. Pentru clasa „servului” Psalmul al șaisprezecelea devine acum mai mult decât o simplă relatare istorică despre Isus Cristos. Profeția a fost împlinită în Cristos Isus, desigur, dar se pare clar că scopul este de a se aplica și membrilor corpului său atunci când este alcătuit „servul”. Scripturile sunt scrise pentru membrii corpului care se află acum pe pământ și ele au fost scrise mai înainte pentru mângâierea și încurajarea lor, pentru ca speranța lor să fie puternică. (Rom. 15: 4) Văzând frumusețea din ce în ce mai mare a Cuvântului care se dezvăluie al lui Dumnezeu și a bunătății sale iubitoare care se extinde la lucrările mâinii sale, clasa „servului” ia cu bucurie noul cântec și cu entuziasm și bucurie îl cântă Domnului.

Întrebări pentru studiul berean

1. De ce se bucură Iehova de servul său? Identifică servul.
2. Unde stă rămășița lui Dumnezeu în ceea ce privește „ziua perfectă”? Ce scop are lumina mai mare dată clasei „servului”?
- 3,4. Ce legătură există între viața și activitatea lui Ioan Botezătorul și a lui Isus Cristos în ceea ce privește împlinirea profeției? Cum este ilustrat acest lucru în împlinirea psalmului 16?
- 5,6. Care este lucrarea cea mai importantă în toate planurile lui Dumnezeu revelate omului? Cum va fi făcută această lucrare?
7. Cine a rostit cuvintele Psalmului 16:1? Pentru cine? Explică expresia „ păzește-mă” cum este folosită aici?
8. Arată relația și devotamentul pe care le exprimă versurile 2,3 și aprobarea evidentă a lui Iehova față de rămășiță?
- 9,10. Descrie procedura la care se face referire în Scripturi ca „păcatul lui Ieroboam” și „păcatul Samariei” ?
- 11-13. Ce fapte arată clar, că în trecut toți aceia care s-au declarat creștini s-au închinat idolilor, și chiar și acuma?
- 14,15. Când s-au descoperit aceste lucruri în mare măsură, și de ce? Cum v-a privi Domnul jertfele acestora? Cum se conformă acest lucru în starea lor actuală?
- 16,17. Aplică versetul 5 al acestui psalm? Ce se înțelege prin „sforile de măsurat”? Cum au căzut ele în locuri plăcute și pentru cine?
18. „Voi binecuvânta pe Domnul”. Cum va face acesta „servul”? Cum a fost „sfătuit” servul?
19. Explică expresia: „ Și noaptea mă îndeamnă răunchii mei”.
- 20-22. Arată, că versul 8 se potrivește „clasei servului”! Citează alte texte care exprimă încrederea neclintită a „ servului” în Dumnezeu?
23. Arată împlinirea profeției: „ Nu vei lăsa sufletul meu în iad”.
- 24,25. Care pare a fi explicația scripturală a următoarelor cuvinte: „ Nu vei lăsa ca sfântul tău să vadă putrezirea”.
- 26,27. Ce legătură are versetul 10 a psalmului 16 cu Apocalips 14:13 și 1 Corinteni 15:51-53 și 1 Tesaloniceni 5:53.

28. Arată ce legătură este între „cărarea vieții”(Psalmul 16) și „ziua perfectă”(Proverbe 4:18). Cui arată Iehova calea vieții? Cum? De ce?

29. Ce se înțelege prin expresia „prezența ta”, ”bucurii nespuse”, „în dreapta ta” și „desfătări veșnice” din versetul 11?

30. Ce răspuns aduce înțelegerea mai clară a Cuvântului lui Iehova și a bunătății sale iubitoare din partea acelor care sunt cu adevărat din clasa „servului”?

Înțelepciunea oamenilor este o nebunie pentru Dumnezeu

[Cuvântare radiofonică de cincisprezece minute]

Încă de la crearea oamenilor, unii dintre ei au provocat înțelepciunea lui Iehova Dumnezeu. Au făcut acest lucru lăudându-se cu unele planuri și teorii de-ale lor și pretinzând că acestea sunt superioare scopurilor și învățăturilor lui Dumnezeu din Biblie. Pentru a obține favoare și aprobare pentru teoriile lor, ei au batjocorit și ridiculizat Biblia, care proclamă înțelepciunea lui Dumnezeu, și i-au minimizat importanța. Oamenii care pun la îndoială înțelepciunea lui Dumnezeu sunt orbiți de admirația lor față de propria persoană și de asemenea sunt lipsiți de temerea pe care i-o datorează Creatorului lor. Această admirație de sine creează o prejudecată în mințile lor, ceea ce îi împiedică să înțeleagă în mod corect scopul și lucrarea lui Iehova.

Înțeleptul a scris: ” Înțelepciunea este lucrul principal; de aceea, dobândește înțelepciune.” (Prov. 4:7) Majoritatea oamenilor ar fi de acord cu această afirmație, dar ar fi în dezacord în ceea ce privește sursa de unde se poate dobândi această înțelepciune. Foarte puțini dintre milioanele de oameni de pe pământ ar sfătui ca această înțelepciune să fie căutată în Cuvântul lui Dumnezeu, în timp ce majoritatea ar recomanda unele cărți scrise de așa-ziii autori faimoși, considerați oameni importanți și înțelepți.

Biblia menționează de repetate ori ”înțelepciunea oamenilor” și ”înțelepciunea lui Dumnezeu”; ”înțelepciunea acestei lumi” și ”înțelepciunea care vine de sus”. Ea ne spune că „înțelepciunea acestei lumi este o nebunie înaintea lui Dumnezeu.” (1 Cor. 3:19) Aceasta înseamnă că afirmațiile, învățăturile și teoriile chiar și ale celor mai înțelepți oameni de pe pământ sunt o nebunie în ochii lui Dumnezeu. Biblia ne mai spune și că ” nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii”. (1 Cor. 1:25) Aceasta înseamnă că și cel mai simplu și mai ușor de înțeles aspect al scopului și lucrării lui Dumnezeu este mai înțelept decât cea mai înțeleaptă propunere a omului.

Întrecerea dintre înțelepciunea omenească și cea divină se va sfârși în curând cu deplina justificare a lui Iehova Dumnezeu și a aranjamentelor sale înțelepte și iubitoare. Cuvântul său ne asigură că vine timpul când înțelepciunea acestei lumi le va părea o nebunie celor mai mulți. (1 Cor. 1:20) El ne spune în Cuvântul său că ”înțelepciunea înțelepților lui va pieri” (Isa 29:14) și că ”înțelepciunea prinților acestei lumi va fi redusă la nimic”. (1 Cor. 2:6) Așadar, vine timpul când cea mai mare parte a omenirii va recunoaște că singura înțelepciune adevărată este cea care vine de sus. Fără îndoială că mulți dintre cei care sunt înțelepți din punctul lor de vedere și care l-au ridiculizat și batjocorit pe Iehova Dumnezeu vor muri moartea a doua pentru nebunia lor și păcatul lor făcut cu bună știință. Vorbind despre aceștia, profetul spune: ”Ai văzut un om înțelept în ochii lui? Este mai multă speranță pentru cel nebun decât pentru el.” (Prov. 26:12) După care același profet sfătuiește spunând: ”Nu fi înțelept în propriii tăi ochi”. – Prov. 3:7

Înțeleptul spune: ”Este mai bine să dobândești înțelepciune decât aur.” (Prov. 16:16) Dar totuși oamenii consideră că este mai înțelept să obțină aurul mai întâi, iar noi vedem în prezent o goană nebună după câștig murdar, în timp ce adevărata înțelepciune este respinsă. O altă afirmație profetică este aceea că ” Înțelepciunea este mai bună decât armele de război.” (Ecl. 9:18) Însă înțelepciunea acestei lumi spune: siguranța noastră depinde de cât de pregătiți suntem; așadar, haideți să facem rost de arme de luptă mai întâi.

În lupta pentru diferitele lor teorii și planuri, oamenii consideră că este bine să se implice în certuri și dispute violente și folosesc cuvinte aspre împotriva celorlalți. Sunt deseori egoiști, nemiloși și ipocriți. Apostolul Iacov menționează aceste lucruri după cum urmează: ”Cine este

înțelept și înzestrat cu cunoștință printre voi? ... Dar, dacă aveți în inima voastră gelozie amară și spirit de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Această înțelepciune nu vine de sus, ci este pământească, este senzuală, diabolică... Dar înțelepciunea care este de sus este mai întâi pură, apoi pașnică, gentilă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire și fără ipocrizie.” – Iac. 3:13-17

Când Dumnezeu le-a cerut lui Adam și Evei să-l asculte și să nu mănânce din fructul oprit, porunca sa a fost una înțeleaptă, chiar dacă ei nu și-au dat seama de acest lucru. Satan a ispitit-o pe Eva să mănânce din fruct spunând că acesta îl putea face înțelept pe cel ce mânca din el. Această sugestie – că ea urma să dobândească o anumită înțelepciune – a făcut-o să se îndoiască de înțelepciunea lui Dumnezeu care o sfătuisese să se abțină de la acel fruct. Ca rezultat, ea a mâncat din el iar fapta ei a dus la toată boala, suferința și moartea de atunci și până acum, precum și la toate infracțiunile, războaiele, asupra, egoismul și nedreptatea de pe pământ. Dacă ar fi ascultat de înțelepciunea cerească, atât ea cât și Adam ar fi fost în viață și astăzi, bucurându-se de binecuvântările și favoarea lui Dumnezeu.

Mulți oameni cred că este înțelept să predea doctrina chinului veșnic pentru 'a-i speria pe oameni ca să-i facă să meargă în rai', însă Biblia ne spune că 'bunătatea lui Dumnezeu este cea care îi conduce pe oameni la căință'. (Rom. 2:4) Biblia ne învață că singura speranță de salvare este prin credința că Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii; ea învață și că a fost necesar ca Isus să moară ca răscumpărător al oamenilor. Dar înțelepciunea învățaților pământului, dimpotrivă, neagă faptul că Isus a trebuit să moară pentru ca omenirea să fie salvată. Acești 'înțelepți' invocă alte căi de salvare. Unii afirmă că faptele bune pot salva pe oricine și își pun înțelepciunea lor omenească în aceste cuvinte: 'Nu contează în ce crezi, atâta timp cât îți duci viața așa cum trebuie.' Astfel ei neagă că este necesar să credem în Domnul Isus Cristos pentru a fi salvați.

Iehova spune în înțelepciunea sa: "Prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu, Așadar, oricine va fi prieten al lumii, este dușmanul lui Dumnezeu." Aceste cuvinte le sunt adresate *adevăraților* creștini, însă 'înțelepții' lumii afirmă că creștinii ar trebui să se amestece cu lumea, să se implice în afacerile ei, să participe la politica ei și, în general, să se facă un prieten cât mai apropiat al lumii. Consecința este că bisericile sunt pline de oameni răi și ipocriți.

Iehova a împiedicat cu înțelepciune convertirea lumii și corectarea situației rele de pe pământ până când își va întemeia Cristos împărăția pe pământ și, investit cu toată autoritatea în ceruri și pe pământ, va împlini lucrarea în mod corect și cu înțelepciune. Între timp, Iehova Dumnezeu își îndeamnă poporul: "Nu te aprinde de mânie din cauza răufăcătorilor ... (ci) odihnește-te în Domnul și așteaptă-l cu răbdare." (Ps. 37:1,7) Și Isus ne îndeamnă în Matei 5:39 să "nu vă împotriviți celui rău". Însă înțelepciunea umană refuză să asculte de sfatul divin și a început, și încă o face, să convertească lumea așa cum știe ea și înainte de timpul fixat al lui Dumnezeu pentru acest lucru. Consecința este că după o sută de ani de eforturi intensive și cerșit de bani există pe pământ cu cinci sute de milioane de păgâni mai mulți decât înainte să-și înceapă ei străduințele lor nechibzuite.

Biblia ne spune în repetate rânduri că "teama de Domnul este începutul înțelepciunii." Cuvântul "teamă" transmite ideea dublă de *teamă* și *respect*: *teama* de a nu-l asculta pe Iehova Dumnezeu și *respect* pentru el, înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea sa. Primul lucru de care este nevoie pentru a dobândi înțelepciune este să manifestăm această teamă și respect față de Iehova Dumnezeu. Este de la sine înțeles că oricine îl critică pe el, căile sale sau lucrarea sa nu are nici cea mai mică formă a acestei temeri și a respectului. Psalmistul spune: „Secretul Domnului este cu cei care se tem de el, și el le va arăta legământul său.” – Ps. 25:14

Isus ne-a mai spus și că Domnul își *ascunde* scopurile de cei care sunt conduși prea mult de propria lor înțelepciune și care cred că au multă înțelepciune. Cuvintele sale sunt următoarele: "Îți mulțumesc, Tată, Domn al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de înțelepți și de învățați și le-ai dezvăluit copilașilor." (Mat. 11:25) Așadar, înțelegem că cei aroganți, mândri, îngâmfați, încăpățânați și egoiști nu pot înțelege scopurile lui Iehova. El le permite să își urmeze conduita lor de împotrivire și neleguire până când va apărea împărăția cu puterea sa, iar atunci aceștia vor fi răsplătiți pentru răutatea lor cu distrugerea în moartea a doua, ca dușmani ai lui Dumnezeu, dușmani ai omului, dușmani ai adevărului și dușmani ai dreptății.

Vine timpul când mândria și îngâmfarea lor vor fi sfărâmate înaintea tuturor oamenilor, iar ei vor fi demascați ca ”nebuni” – exact cum îi numește Biblia. Vine în curând timpul când oamenii vor afla adevărul afirmației Scripturilor că ”oamenii importanți nu sunt întotdeauna înțelepți”. (Iov. 32:9) Ei vor afla încă o declarație a Bibliei, și anume că ”sfintele Scripturi ... te pot face înțelept pentru salvare prin credința în Cristos Isus.” – 2 Tim. 3:15

Împărăția lui Cristos va fi în curând instituită pe deplin pe pământ și toți oamenii vor ști acest lucru în viitorul apropiat. Această împărăție va converti omenirea. Pentru a reuși acest lucru, va fi necesar să fie înlăturate toate piedicile mai întâi. Aceste piedici constau în legile, instituțiile și doctrinele pe care le-a conceput și le-a impus familiei umane înțelepciunea omului. Oamenii au conceput ideea de a împărți rasa umană în națiuni și guverne. Acest plan le părea și încă le pare înțelept așa-zișilor învățați ai lumii, iar aceștia își îndreaptă acum atenția spre sprijinirea acestor guverne făcute de om cu ajutorul unei ”ligi a națiunilor”. Iehova Dumnezeu a decretat distrugerea tuturor națiunilor pământului în ”bătălia zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic”, care ne stă acum înaintea. – Ps. 2:8,9; Dan. 2:44; Apoc. 11:15

Distrugerea acestor guverne va pune capăt pentru totdeauna geloziiilor naționale, luptelor, războiului, diplomației mincinoase și ipocrite, discuțiilor inutile pe teme precum ”taxe”, ”comerț liber”, ”schimb valutar”, datorii de import și sute de alte subiecte asemănătoare, care sunt o barieră în calea ”păcii pe pământ și bunăstării între oamenii bunăvoînței.”

Înțelepciunea umană a inventat și i-a făcut pe oameni sclavii a aproximativ două sute de secte religioase diferite care produc confuzie, certuri, persecuții, intoleranță, fanaticism religios, doctrine contradictorii și chiar și războaie. Această situație împiedică și instituirea păcii, a dreptății, justiției și iubirii printre popoarele pământului. În iminenta bătălie Iehova va distruge cu înțelepciune toate aceste crezuri contradictorii.

Toate legile arbitrare privitoare la cheltuieli, care restrâng libertatea și conștiința umană și care tind să producă rea voință, resentimente, mânie, neînțelegeri și anarhie (care este bine ilustrată de interdicția din prezent) vor fi spulberate deoarece ele nu duc la acea pace, bunăvoință și iubire frățească ce trebuie să predomină când va fi convertită lumea. Astfel de legi arbitrare la par foarte înțelepte multor oameni, însă ele sunt o nebunie în ochii lui Dumnezeu.

Toate doctrinele false se vor sfârși și ele la fel și nu se va mai considera înțelept sau folositor să se spună oamenilor minciuni despre chinurile veșnice, trinitatea, nemurirea oamenilor sau dreptul divin al regilor și al clericilor.

Când guvernele făcute de oameni, care provoacă certuri și război, sistemele religioase ale oamenilor care provoacă persecuții și intoleranță, suprimând libertățile și conștiința și doctrinele inventate de oameni care îl hulesc pe Dumnezeu și contrazic Cuvântul său vor dispărea pentru totdeauna, pământul va fi curățat de înțelepciunea și nebunia umană, și va fi pregătită calea ca întreaga omenire să învețe despre ”înțelepciunea care vine de sus”.

Ce să fac ca să pot moșteni viața veșnică?

PARTEA A III-A

[Prelegere radiofonică de 30 de minute]

Scripturile ne învață că, mai devreme sau mai târziu, fiecare om care va câștiga viața veșnică trebuie să obțină cunoștințe despre singurul Dumnezeu adevărat, să îi dea lui Dumnezeu întâietate în inima sa, să facă tot ce îi stă în putință să respecte poruncile lui Dumnezeu, să aibă cunoștință despre Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, să îl accepte pe Isus ca fiind pâinea coborâtă din ceruri, Salvatorul nostru, al tuturor, să îi audă și să îi asculte glasul, să devină una dintre oile sale, să facă lucrul pe care Isus i-o dă de făcut, să treacă pe plan secund în inima sa avuțiile pământești, și să arate dragoste și îndurare pentru toți oamenii.

Chiar în Bibliile voastre, puteți găsi dovezi că traducătorii tuturor versiunilor știau că iadul și mormântul sunt unul și același lucru, și 57 dintre cei mai eminenți doctori în chestiunile despre divinitate cad de acord în această privință.

Prilejul de a găsi aceste dovezi este deschis tuturor celor care ascultă acum. Vă rugăm luați un creion și o foaie de hârtie și notați rapid următoarele texte, apoi căutați-le în Biblie, și priviți notele marginale, și vedeți cu ochii voștri cum oamenii au fost înșelați: Psalmul 49:15, Psalmul 55:15; Psalmul 86:13; Isaia 14:9; Iona 2:2; 1 Corinteni 15:55; Apocalipsa 20:13. În fața acestor dovezi, s-a dus vremea în care oricine putea sprijini doctrina înșelătoare a chinului veșnic și să se mai bucure de respectul semenilor săi.

Unul dintre cele mai rele lucruri la acea doctrină este că, dându-i crezare, este imposibil să îl cunoaștem pe Dumnezeu, iar această cunoștință, după cum am văzut, este una dintre condițiile ce preced câștigarea vieții veșnice.

Să stabilim ca subiect dragostea lui Dumnezeu pentru om, interesul său lipsit de egoism și generos, nu doar pentru câțiva oameni, ci față de toți oamenii. Și ce prisos de dovezi avem în față! Vom alege câteva dintre ele din cartea naturii și altele din Scripturi.

Să ne gândim pentru o clipă la darul vieții. Aducerea în existență, chiar și doar a unui om, a fost un act de iubire, totalmente lipsit de egoism, din partea lui Dumnezeu. Dumnezeu știa că acest om se va fi cât se poate de încântat chiar și de exercitarea funcțiilor pur fizice ale organismului său, pe care le are în comun cu toate animalele inferioare, și l-a făcut astfel încât să se poată bucura de acestea.

Primul act distinct din viețile noastre este respirația; și, din acel moment în care viața începe să existe, și toate condițiile sunt normale, există o plăcere veritabilă în fiecare gură de aer pur, dulce, înviorător cu care ne umplem plămâni. Oamenii merg pe munte și la mare în mare parte pentru a se bucura să respire aerul care le place mai mult. Dumnezeu a făcut deopotrivă brizele sărate ale oceanului și ozonul vârfurilor de munte, și le-a făcut pe amândouă pentru oameni.

„Cerule, da, cerurile sunt ale Domnului, dar pământul l-a dat fiilor oamenilor.” (Ps. 115:16) A fost și este un dar bun, o faptă de iubire altruistă. Aproape toată lumea apreciază darul vieții, chiar dacă unii nu se gândesc niciodată la Dătător.

Cam al doilea lucru la care se gândesc toți oamenii atunci când ajung pe această lume este să găsească ceva de mâncare, iar hrana pregătită pentru el e numai bună, caldă, dulce, hrănitoare, liniștitoare și pe deplin mulțumitoare. Se bucură oare omul de mâncare începând de atunci, atât timp cât este sănătos? Știți că o face. Majoritatea orelor în care este treaz sunt ocupate fie cu mâncatul sau pregătirea mâncării, și, destul de ciudat, cu cât muncește mai din greu pentru a obține mâncare ca să-și astâmpere pofta, cu atât mai mare îi este aceasta atunci când obține ceva care să i-o sature, și cu atât mai mult se bucură de hrană.

Petreceți doar câteva minute gândindu-vă la delicioasele arome, și la soiurile de banane, portocale, grepfrut, lămâi, cireșe, piersici, prune, pere, smochine, curmale, măslina, papaya, caise și mere; și vedeți cât de clar este felul în care iubirea Creatorului se manifestă prin toate aceste provizii ale naturii, care să sature pofta omului. Să ne gândim mai atent la numai unul din aceste fructe, poate la cel mai banal dintre ele, mărul.

Cu siguranță că nu este întâmplător că aici, în America, omul se bucură de 338 de soiuri de mere, fiecare având suporterii și cunoscătorii săi. E imposibil să enunțăm măcar numele unora dintre aceste soiuri de mere fără să ne lase gura apă. Ce amintiri ne vin în gând la simpla menționare a cuvintelor McIntosh, Baldwin, Northern Spy, Winesap, Newton Pippin, Galbenul Transparent, Verzui, Belmont, Delicios, Mărul-căpșună și soiul Russet auriu. Creatorul le-a făcut pe toate, și le-a făcut știind cum vor încânta papilele gustative ale celor pentru care au fost create.

Dar asta nu e tot. Dumnezeu s-ar fi putut mărgini la fructele ce cresc în copaci, dacă ar fi crezut de cuviință. Dar unele dintre creaturile sale nu se pot urca în copaci, așa că pentru ele a făcut căpșunile, zmeura, murele, afinele, agrișele și strugurii, tămâioși, coarnă, și multe ale soiuri și alte fructe, toate fiind peste pricepere de plăcute gustului nostru. În fiecare din aceste fructe putem vedea mâna Creatorului nostru.

Iarna, și mai mult sau mai puțin în celelalte anotimpuri, ne bucurăm de fructele mai tari, nucile, nucile pecan sau braziliene, migdalele, arahidele, alunele de pădure și altele, de atât de multe soiuri, pe care Creatorul le-a făcut pentru noi. Mâncăm grâul, porumbul, secara, ovăzul, orzul, zahărul, cacao și mirodeniile, și unii dintre noi nu se gândesc niciodată cum ar fi lumea fără ele.

Dumnezeu ar fi putut face o singură legumă și ar fi putut să se mulțumească cu atât; dar avem fasole, varză, țelină, porumb dulce, castraveți, vinete, hrean, bame, salată, pătrunjel, mazăre, ardei, spanac, dovlecei, sparanghel, conopidă și roșii ca garnituri, și, la desert pepeni, pepeni galbeni și, ultimul dar nu cel din urmă, dovleacul. Ne gândim vreodată la dragostea din spatele tuturor acestor lucruri?

Beșugul cu care Domnul ne astâmpără foamea nu se limitează doar la lucrurile care cresc deasupra pământului. Ce rol important joacă în viețile noastre cartofii și cartofii dulci, împreună cu alte rădăcinoase, sfeclă, morcovi, păstârnaci, ceapă, ridichi și napi! Creatorul le-a făcut pe toate, iar acestea au un rol important în îngrijirile sale pentru om,

Nu dorim să spunem nimic care să-i offenseze pe vegetarieni, o clasă de oameni pentru care avem un mare respect, dar sunt mulți oameni care se bucură de o friptură bogată, o pulpă de miel sau niște felii subțiri de șuncă, un cotlet de vițel sau friptură înăbușită, ca să nu spunem despre piul prăjit sau curcanul la cuptor, și, cel puțin în prezent, Creatorul ne îngăduie să ne folosim de această mâncare, iar cei care se bucură de ea ar trebui să fie cel puțin recunoscători că aromele sunt toate diferite, dar toate plăcute.

În afară de a se bucura de hrana pe care o mestecă, omul se bucură și de alte mâncăruri care îi alunecă pe gât cu mai puțin efort. Dieteticienii ar fi jigniți dacă am menționa unele dintre aceste mâncăruri, iar polițiștii responsabili cu păstrarea prohibiției ar roi în jur încercând să strângă bani pe amenzi dacă le-am menționa pe celelalte, așa că vom spune, pur și simplu, că majoritatea oamenilor, atunci când le e foarte sete, se bucură de o gură de apă rece și limpede, așa cum izvorăște din pământ. Apa este darul Creatorului. Fără ea, începem să suferim în câteva ore, iar în câteva zile încetăm să mai existăm. Cu ea, și cu multă apă în jurul nostru, suntem fericiți. Să consumăm destulă apă e la fel de necesar ca a respira sau a consuma destulă hrană, și la fel de plăcut.

În timp ce ne gândim la plăcerile ce ne așteaptă la mese, putem închide ochii la Cel ce a proiectat limba noastră și cerul gurii, și întregul aparat pentru mestecat și înghițit pe care îl folosim atât de des? Nesăbuiții care își spun în inimile lor că “nu există Dumnezeu” nu au venit niciodată cu ceva superior în locul Lui, nici nu există vreun asemenea lucru cu care pot să vină.

Să ne gândim atunci la felul minunat în care aceste organe pot fi folosite pentru vorbire și cântec! Oratorii vin și trec, dar au fost oratori care au putut mișca asistențe vaste, așa cum vântul mișcă frunzele din pădure, cu discursurile lor. Henry Ward Beecher a adus mii de oameni potrivnici în pragul lacrimilor la câteva secunde după ce a început să vorbească. Atunci când Jenny Lind, “privighetoarea suedeză” a cântat cântece ale negrilor în zilele războiului civil, vocea ei era atât de inexplicabil de dulce încât publicul ei, bărbați și femei, suspinau.

Să recapitulăm în gândul nostru aceste lucruri ale Creatorului. Aceleași daruri sunt prezente la toți oamenii, dar subdezvoltate. Isus a vorbit așa cum nu a vorbit nici un om până la el. Serviciul său a fost scurt. A fost doar o anticipare, o experimentare dinainte a ceea ce are să vină. Va veni un timp când adevărul, și nu greșeala, nu ipocrizia, nu strâmbătatea, îi vor întoarce pe mulți la dreptate și virtute! Și acel timp vine! Vine! Așteptați-! Iar când va venit, toate marile realizări din trecut ale vorbirii omenești vor părea nimicuri prin comparație. În acele zile, oamenii îl vor cunoaște pe Domnul. Ei vor fi cu toții învățați să îl cunoască, de la cel mai mic, până la cel mai mare dintre ei. Iar cei care vor împlini această lucrare vor părea, în ochii semenilor lor, precum zeii. Dar, în spatele priceperii și abilităților lor va fi tot dragostea Creatorului, cea care face această lucrare posibilă. Laringele lui Caruso a fost un dar. Creatorul l-a făcut și i l-a dat.

Copilul este hrănit și adoarme, la fel și bărbatul și femeia ce au lucrat din greu. Atunci când sunt peste măsură de istoviți de greutățile zilei, ce pare mai de dorit decât pernele pe care ne culcăm capetele obosite, sau cearșafurile și păturile sub care ne petrecem o atât de mare parte a vieților noastre, și încă una fericită? V-ați gândit vreodată cum ar fi viața dacă Domnul nu ar fi inclus somnul, ca timp de refacere? Și nu sunteți oare bucuroși că a făcut-o? Și nu-i simțiți pornirea de a-i mulțumi pentru asta?

Copilul este adormit de cântecele de leagăn ale mamei sale. Aceasta este inițierea în folosirea celor două rare și meșteșugite opere pe care le are în fiecare ureche, harpele cu 2700 de corzi. Există aproape două miliarde de oameni pe pământ și dintre aceștia nu se găsesc nici măcar doi cu glasuri asemănătoare. Prietenii apropiați pot distinge nuanțele plăcute dintre oricare două,

precum și miile de alte sunete pe lângă acestea. Iar noi putem să le auzim sau nu – orice dorim. Putem să ne aflăm într-o cameră cu un ceas și să auzim fiecare ticăit al lui sau putem exclude cu totul ticăitul. Urechea antrenată poate auzi, înțelege și aprecia unele sunete care sunt de neînțeles sau neinteligibile pentru alții.

Bucuriile atingerii și mirosului sunt cât se poate de reale și sunt și ele dovezi ale iubirii Creatorului, însă bucuriile văzului sunt și mai copleșitoare în acest sens și putem vorbi despre ele. Cerurile proclamă gloria lui Dumnezeu. Sori de diverse nuanțe și mărimi incredibile, stele schimbătoare, comete cu lungimi de milioane de kilometri, planete fără luni, planete cu o lună, planete cu mai multe luni – unele rotindu-se într-o direcție, altele în alta; planete cu inele și cercuri – toate le vorbesc despre un Creator celor care au ochi să vadă și care îi folosesc.

Grațiosul albastru al cerului nu este un accident, și nici norii care fac solul productiv nu este o întâmplare; curcubeiele care acoperă cerul cu nuanțele lor minunate, aurorele, eclipsele, răsăriturile și apusurile la fel. Dacă cineva vrea să se bucure de toate acestea fără să îl recunoască pe Creatorul lor poate să o facă, însă până și un câine poate recunoaște o eclipsă.

Zăpada, care cade în cristale hexagonale sunt de o frumusețe nemărginită văzute la microscop, lapovița, grindina, tunetele și fulgerele, ploile torențiale, ploile calme și mărunte, ceața, vânturile, strălucirea soarelui și asprimea înghețului sunt toate dovezi ale iubirii unui creator, dacă vrem să vedem acest lucru. Varietatea este, într-adevăr, ceea ce face viața interesantă. Nu știm niciodată cât de mult iubim lumina soarelui până când nu avem o lună cu zile întunecate și cețoase, nici cât de mult iubim albastrul pur al unui cer perfect până când nu se ascunde de noi o vreme

Observați veșmântul cu care este acoperit pământul. Gândiți-vă la Creator ca cel care a creat copacii și întrebați-vă ce atenție trebuie să fi acordat el intereselor creaturilor sale. Copacii din păduri sunt frumoși în orice anotimp: devreme primăvara, când le apar primele frunze mici, în miezul verii când dealurile sunt o mare de frunziș verde, toamna când desenează culori și imagini mai bogate decât ne-am putea exprima și chiar și iarna, când se odihnesc pentru următorul mare efort al vieților lor extrem de utile.

Merită să ne gândim și la modul în care s-a îngrijit Creatorul să se realizeze înmulțirea plantelor de orice soi pentru ca ele să nu moară nici măcar în sălbăticie, ci să supraviețuiască până când omul le observă și învață cum să le îngrijească. Într-adevăr, sunt ingenioase modurile în care face Creatorul ca semințele lucrurilor fie frumoase, fie folositoare, să se împrăștie peste tot.

Dar mai este o lume în mijlocul plantelor care este și mai interesantă decât chiar plantele însele. Aceste creaturi sunt atât de variate încât se spune că există cincisprezece mii de feluri numai de cărăbuși. Apoi, desigur, mai sunt animalele domestice și animalele pe care le-am văzut cu toții la zoo, sute de animale, de diferite mărimi și forme și stiluri de viață, fiecare potrivindu-se în locul său și făcând acest pământ cea mai interesantă locuință pe care am putea-o concepe vreodată.

Sub apă există o viață la fel de variată și de bogată ca cea care apare la suprafață. Există pești de nenumărate soiuri și plante acvatice de o varietate aproape infinită. Există forme de viață în adâncul mărilor despre care numai câțiva oameni de știință știu, dar și pentru ei acestea sunt fascinante și uimitoare. Veți descoperi că nici unul dintre acești adevărați oameni de știință nu se îndoiește de existența unui persoane care le-a creat. Este imposibil ca un om să fie un mare biolog și să se îndoiască de existența sau de înțelepciunea sau de puterea lui Dumnezeu.

Sub pământ se află unele dintre cele mai importante lucruri pentru om. De aici el își ia fierul, cuprul, zincul, stibiul, cimentul, lutul, piatra, cărbunele, petrolul, aurul, argintul, pietrele prețioase, marmura, onixul, calcarul și alte lucruri cu care transformă pământul într-un paradis. Toate acestea vorbesc despre lucrarea unui Creator.

Ce grijuliu a fost Dumnezeu când a făcut să se acumuleze cărbunele și petrolul care ne sunt acum atât de necesare în munca noastră și care ne dau lumină, căldură, electricitate, radio și alte vibrații care ne ajută să folosim astfel de invenții. Să acceptăm toate acestea de la el și apoi să îl negăm pe Cel care ni le-a dat? De o mie de ori nu!

Dumnezeu ar fi putut face un singur om Adam și să oprească procesul creator acolo, dar cei mai mulți dintre noi suntem bucuroși pentru că el nu a făcut așa. Cărturarul prezbiterian Robert Young traduce Geneza 2:22,23 după cum urmează: ”Și Iehova Dumnezeu a zidit coasta pe care o luase din bărbat într-o femeie și i-a adus-o bărbatului și bărbatul a spus: Ce lucru bun! Os din oasele

mele și carne din carnea mea” etc. Ceea ce a considerat Adam a fi un lucru bun este văzut astfel și de urmașii săi, iar femeile par și ele mulțumite de acest aranjament.

Lucrarea de creare care a continuat, deși a adus unele încercări pentru bărbați și femei, a fost înzestrată și cu multe binecuvântări. Ar fi greu să estimăm beneficiile de care se bucură lumea prin crearea în fiecare an a milioane de fețișoare noi, proaspete, frumoase și nevinovate. Acestea au un efect atât de bun și de înălțător încât nu poate fi măsurat. E greu să ne imaginăm ce ar fi lumea fără ele.

Ar fi nevoie doar de câteva schimbări pentru a face pământul o locuință permanentă ideală pentru fiii oamenilor. Dacă un prieten puternic și iubitor ar lua, pur și simplu, de la noi șomajul, sărăcia, boala, bătrânețea, tristețea și moartea, lumea ar fi un loc minunat. Cu siguranță că nimeni nu și-ar dori să meargă altundeva.

Dragi prieteni, omenirea chiar are un astfel de prieten, iar acest prieten nu este nimeni altul decât Creatorul care a făcut de la început pentru om toate binecuvântările de care se bucură acesta în prezent. În timpul care ne rămâne vom cita câteva pasaje care arată iubirea lui Dumnezeu pentru om și scopul său de a-i oferi omului ceea ce-i dorește inima.

El spune despre fiii săi aflați în păcat: ” Dar nu-mi voi îndepărta bunătatea iubitoare de la el, nici nu voi lăsa ca necredințioșia să eșueze.” (Ps. 89:33) Tocmai la aceasta ne putem aștepta de la un Dumnezeu iubitor. ” Domnul este îndurător și milostiv, încet la mânie și bogat în îndurare. El nu se ceartă veșnic și nu ține mânie pe vecie. El nu ne face după păcatele noastre și nu ne răsplătește după nelegiuirile noastre, ci cât de înalte sunt cerurile față de pământ, tot atât de mare este și îndurarea Lui pentru cei ce se tem de El; cât de departe este răsăritul de apus, tot atât de mult îndepărtează El fărădelegile noastre de la noi. Cum se îndură un tată de copiii lui, așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El, căci El știe din ce suntem făcuți; Își amintește că suntem țărână.” (Ps. 103:8-14) Ce mesaj ar putea fi mai mângâietor decât acesta?

”Iată că în loc de pace am avut amărăciune. Dar tu mi-ai iubit sufletul și l-ai izbăvit din groapa putrezirii. Pentru că ai aruncat înapoia ta toate păcatele mele.” (Isa. 38:17) Nu sună aceste cuvinte minunate?

”Dumnezeu a iubit atât de mult lumea încât l-a dat pe singurul său fiu pentru ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:16) Aceste cuvinte înseamnă exact ceea ce înțelegem.

”Dar Dumnezeu ne arată iubirea sa prin faptul că, pe când eram încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi.” (Rom. 5:8) Aceasta este o altă modalitate de a spune același lucru. Salvarea vine ca un dar pentru păcătoși, nu pentru sfinți.

„Ți-am șters fărădelegile ca și cum le-aș acoperi cu un nor și păcatele ca și cum le-aș acoperi cu o masă de nori. Întoarce-te la mine, căci te-am răscumpărat.” (Isa. 44:22) Ce ar putea fi mai mângâietor pentru un suflet zdrobit decât aceste cuvinte?

Știți cât de încapățânați și îndărătnici erau israeliții carnali atunci când călătoreau prin pustiu. Situația lor de atunci reprezintă situația întregii lumi de acum. Iată ce spune profetul despre ei și despre atitudinea lui Dumnezeu față de ei: ”În toată suferința lor a suferit și el, iar îngerul prezenței sale i-a salvat. În iubirea și îndurarea sa, el i-a răscumpărat, i-a înălțat și i-a purtat în toate zilele de demult.” (Isa. 63:9) Aceste cuvinte vorbesc de la sine. El este același Dumnezeu și în prezent.

Iată încă ceva. El se adresează israeliților carnali, dar cuvintele sale vi se pot aplica și vouă, dacă vreți să le primiți, oricine ați fi: ” „Întoarceți-vă, copii renegați, zice Domnul, căci m-am căsătorit cu voi, și vă voi lua, pe unul dintr-un oraș și pe doi dintr-o familie, și vă voi aduce în Sion. Vă voi da păstori după inima mea, care vă vor hrăni cu cunoștință și pricepere.” – Ier. 3:14,15

Ce părere aveți despre această promisiune? ”Te voi logodi cu mine pentru totdeauna; te voi logodi cu mine în dreptate, în justiție, în bunătate iubitoare și în îndurări. Te voi logodi cu mine în credințioșie, și-l vei cunoaște pe Domnul. Voi spune celor ce nu erau poporul meu: Voi sunteți poporul meu, iar ei vor spune: Tu ești Dumnezeul meu.” – Osea 2:19,20,23

Cunoașteți toți pilda fiului risipitor. Vă rog să nu vă așteptați să o spun acum. Lecția este că tatăl îl așteaptă pe fiu cu brațele deschise. În această povestire, singurul care a fost în pericolul de a pierde totul este fiul risipitor, care a fost atât de drept că a devenit nedrept. El nu a avut deloc spiritul tatălui său. Dacă Dumnezeu ar fi reușit să găsească chiar și numai zece persoane drepte în

Sodoma, el ar fi crușat orașul, dar acele zece persoane nu au fost găsite. ”Domnul, Dumnezeul vostru, este binevoitor și îndurător și nu-și va întoarce fața de la voi dacă vă întoarceți la el.” (2 Cron. 30:9) Aceasta a fost o bună teologie în urmă cu trei mii de ani și, slavă Domnului, ea este o bună teologie și astăzi.

”Căci mânia lui ține doar o clipă; în bunăvoința lui este viață; plânsul poate dura o noapte, dar dimineața vine bucuria.” (Ps. 30:5) În dimineața miei de ani, omul va avea bucuria care să compenseze pentru suferințele sale din timpul lungii nopți întunecate de păcat și moarte. ”În ceea ce privește nelegiuirile noastre, tu le vei curăța.” – Ps. 65:3

„Ai iertat nelegiuirea poporului tău, ai acoperit tot păcatul lor. Ți-ai luat toată mânia, te-ai întors din aprinderea mâniei tale.” (Ps. 85:2,3) ”Tu, Doamne, ești bun și gata să ierți și mare este bogat în milă față de toți cei ce te cheamă.” (Ps. 86:5) ”Dacă tu, Doamne, ai ține minte nelegiuirile, cine ar putea să stea în picioare?” – Ps. 130:3

Ce credeți despre următoarele? ”Domnul este binevoitor și plin de compasiune, încet la mânie și mare în milă. Domnul este bun cu toți și îndurările sale sunt peste toate lucrările sale.” (Ps. 145:8,9) ”Cel ce le face judecată celor asupriți, care dă pâine celor flămânzi. Domnul îi eliberează pe prizonieri; Domnul deschide ochii orbilor, Domnul îi ridică pe cei încovoiați.” El va face acest lucru chiar astăzi, dacă îi veți auzi vocea.

”De ce să mai fiți loviți? Veniți acum și să ne judecăm împreună, spune Domnul: dacă păcatele voastre vor fi ca stacojiul, vor fi făcute albe ca zăpada; dacă vor fi roșii ca purpura, vor fi ca lâna.” (Isa. 1:5,18) Și aceste lucruri vin tot ca o urmare a iubirii marelui nostru Creator.

”Să părăsească cel rău calea lui și omul nedrept gândurile lui și să se întoarcă la Domnul și va avea milă de el; și la Dumnezeul nostru, căci el va ierta din belșug.” (Isa. 55:7) Și acest lucru înseamnă exact ceea ce spune.

Încă unul și trebuie să încheiem: ”Eu locuiesc în locul înalt și sfânt, dar și cu cel zdrobit și cu spiritul umil, ca să înviorez spiritul celor umili și să înviorez inima celor zdrobiți. Căci nu voi certa pentru totdeauna, nici nu mă voi mânia mereu; căci spiritul ar cădea înaintea mea, și sufletele pe care le-am făcut. I-am văzut căile, și-l voi vindeca; îl voi călăuzi, și-i voi reda mângâierile lui și jelițiilor săi.” – Isa. 57:15,16,18.

Când vedeți cât de mult vă iubește Domnul, nu vă face aceasta să îl iubiți și voi în schimb? Cu siguranță că toți vom spune da!

Scrisori

BUCURIE, IUBIRE, APECIERE

Dragă Domnule:

Doresc să vă spun că vocea dumneavoastră a fost auzită și ascultată cu multă atenție la radio în această duminică (22 decembrie), căci am stat trei sferturi de oră ascultând plin de interes cuvântarea dumneavoastră, care mi-a plăcut mai mult decât vă pot spune. V-am ascultat și duminica trecută, și vreau să o fac și duminica viitoare.

Domnule Rutherford, mă voi exprima așa cum pot și vă rog să mă scuzați că fac astfel. Vă voi spune că dacă fiecare cleric de pe pământ le-ar vorbi oamenilor și le-ar explica despre Cristosul viu și adevărat și vestea sa bună de adevăr așa cum faceți dumneavoastră, Diavolul și toată lucrarea sa ar putea fi oprite încă de acum. Oh, și ce bucurie ar fi aceasta pentru oamenii de pe tot pământul!

Acum trebuie să vă spun, înainte de a termina scrisoarea de mulțumire pentru lucrarea pe care o faceți transmițând cuvântări la radio în fiecare duminică dimineață, că eu, precum și mulți alții de la care s-ar putea să nu primiți vești prin scrisori sau pe altă cale, credem că faceți un lucru foarte bun și noi cei care vă ascultăm în fiecare duminică dimineața la radio ne rugăm să continuați să vă transmiteți mesajele tuturor celor care vor să asculte și au privilegiul de a o face,

Ascult mesajele dumneavoastră de la New York, pe canalul Raileigh (N.C.), care până acum a fost clar, limpede și de bună calitate. Le transmit și celor ce lucrează în cadrul său mulțumirile mele, precum și canalului New York-ului pentru lucrarea bună și minunată pe care o face fiecare dintre ei.

Vă pot spune că dețin un număr de cărți ale Turnului de Veghere pe care le citesc cu credință, cărți ce conțin adevărul și care îmi umplu sufletul de bucurie. Nu îmi puteți auzi vocea la radio așa cum o pot auzi eu pe a dumneavoastră, dar îi mulțumesc Dumnezeului Atotputernic în felul umil în care vă pot scrie pentru a-mi exprima iubirea și aprecierea față de dumneavoastră și de lucrarea dumneavoastră prin care răspândiți vestea bună despre Cristosul viu și adevărat: Pace pe pământ și unitate între oamenii bunăvoinței.

Vă doresc succes în toate eforturile dumneavoastră de a face binele,
Cu sinceritate, al dumneavoastră,
Wm. E. Bowers, *Virginia*

APROBAREA LUI IEHOVA ADUCE BUCURIE

Dragă frate:

Vreau să îți mulțumesc pentru scrisoarea ta mângâietoare și încurajatoare din patru septembrie, precum și pentru cea din noua ta carte, *Profeție*. Cartea este cu siguranță o operă de artă și voi fi foarte bucuros să îți descriu conținutul tuturor oamenilor cu care voi avea ocazia să vorbesc și sper că o voi face cu un zel și mai mare decât le-am prezentat publicațiile tale din trecut. Îmi pare bine că am putut să le ofer cartea oamenilor care au venit să mă viziteze. Dar după ce am primit scrisoarea ta am ieșit în scaunul meu cu roțile și m-am oprit lângă o benzinărie, rămânând acolo timp de trei sau patru ore.

În primele două săptămâni am dat aproximativ 36 de volume legate și un mare număr de broșuri. Sunt fericit să pot relata că Domnul mi-a arătat foarte clar în multe feluri că eforturile mele au primit aprobarea sa și astfel mi-a adus multă bucurie în inimă și mi-a deschis calea pe care să îmi pot împlini însărcinarea și datoria, considerând că este 'un lucru de nimic' să 'îi cânt laude celui care m-a chemat din întuneric la lumina sa minunată'.

Am auzit pentru prima oară transmisiunea obișnuită de duminica din Turnul de Veghere duminica trecută de dimineață. Aceasta a răsunat cât se poate de clar, cu adevărat o cuvântare minunată; iar muzica și cântările au fost cele mai plăcute lucruri pe care le-am auzit vreodată. Le-am auzit pe canalul KMOX din St. Louis.

Cu multă iubire, sunt
Fratele vostru prin îndurarea lui Dumnezeu,
Edw. Stead, *Wyoming*

"OH PREAMĂRIȚI-L PE IEHOVA"

Dragă frate Rutherford:

Iubirea creștină arzătoare și salutări tuturor servilor unși ai lui Iehova.

Am primit ieri *Turnul de Veghere* din 15 ianuarie. Tocmai am citit cu atenție articolul "Casa regală a lui Iehova". Mi-a adus o mare bucurie. "Inima-mi tresaltă pentru un lucru plăcut." (Ps. 45:1) și doresc să îmi exprim mulțumirile pline de bucurie și recunoștința, chiar și dacă nu veți avea timp să citiți această scrisoare. Nu spun aceste lucruri ca o laudă sau onorare a oamenilor, ci a lui Iehova, Tatăl nostru, prin intermediul Capului, Isus Cristos, căruia îi aparține toată gloria și onoarea și căruia îi mulțumesc zilnic și îl laud pentru mărețele favori și bunătate iubitoare și pentru credința ta și lucrarea ta plină de iubire și devoțiunea deplină pentru el, fiind folosit pentru a-i lumina pe fiii lui Dumnezeu.

Cât de minunat de clar ne dezvăluie strălucirile de lumină de la Domnul, din templul său, adevărurile prețioase din Cuvântul său, arătându-ni-le în *Turnul de Veghere* ! Fiecare număr al

revistei este minunat, iar cel din 15 ianuarie conține cu siguranță o divină ”grăsime a grâului” pe hrană spirituală pentru noi, în calitate de creaturi noi în Cristos. Oh, cât de fericiți sunt cei din clasa templului să păstreze în lumină și să umble în lumina pe care o face Iehova să strălucească asupra Cuvântului său, luminându-ne mințile în mod spiritual și arătându-ne calea, ajutându-i astfel pe toți servii devotați să o vadă la fel de bine!

Până acum nu am înțeles niciodată în mod clar subiectul tratat în articolul menționat mai sus, despre noțiunile de ”a fi născut din nou”, ”a fi născut”, ”a fi adus în existență” – referitoare la creatura nouă, precum și despre ”cele două case, căci explicațiile pe care le aveam înaintea nu erau clare (și, vedem acum, nu erau nici corecte). Eu aveam o concepție oarecum apropiată de cea a acestui articol, însă lumina era slabă, astfel că am așteptat până când a venit timpul fixat al lui Iehova să clarifice aceste subiecte. Și cât de minunat de clar explică numărul din 15 ianuarie toate aceste idei! Ne înălțăm inimile în laudă înaintea Celui care este Dătătorul oricărui dar bun și perfect și Tatăl luminilor. Putem să ne spunem cu adevărat și din toată inima unii altora: ”O! Preamăriți-l pe Domnul împreună cu mine, să-i înălțăm cu toții numele!” – Ps. 34:3

Cu o nerăbdare plină de bucurie aștept să vină și mai multe străluciri de lumină și prețioasa ”grăsime a grâului” în numărul următor din *Turnul de Veghere*.

Să-i laudăm, așadar numele mare și sfânt în timp ce ”îi cântăm Domnului o cântare nouă” în armonie.

Fratele vostru în iubirea și serviciul creștin, prin îndurarea Domnului,
A. L. Pascuall, *vestitor pionier*

PLIN DE BUCURIE

Dragă frate Rutherford:

Bietele mele cuvinte nu pot exprima bucuria pe care am simțit-o când am citit *Turnul de Veghere* și *Epoca de Aur*, și mai ales ultimul număr al *Turnului*, care este atât de minunat. Sunt abonat la *Turnul de Veghere* încă din 1909, iar la *Epoca de aur* din 1922. Aș vrea să le pot oferi tuturor celor pe care îi întâlnesc. Lumea are nevoie de asta.

Am optzeci și doi de ani și câteodată merg prin țară cu bicicleta câte 22-24 de kilometri aproape în fiecare lor unde găsesc oameni și îi mulțumesc Domnului pentru fiecare suflet drag, precum și ție frate Russell. Mă rog ca iubitul nostru Tată ceresc să te păstreze credincios pentru totdeauna.

Ezra Danner, *Calif.*

NE BUCURĂM

Dragă frate Rutherford:

Salutări în numele Tatălui nostru și a Regelui său uns. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru *Turnul de Veghere* și mă bucură că noua lumină ”strălucește mereu crescând până la miezul zilei”, mai ales în articolul ”Identificând timpurile” din numărul din 1 decembrie 1929.

Sunt sigur că acesta este o excelentă hrană la timpul potrivit pentru cei din casa lui”.

Acesta a fost și este o mare mângâiere și bucurie pentru toți frații și surorile din Coreea.

O soră s-a botezat în 10 decembrie 1929. Ea era o prostituată când a citit cărțile *Harpa lui Dumnezeu*, *Eliberare*, *Ultimele Zile* și *Prosperitate*. Încetul cu încetul ea a înțeles adevărul, iar acum se bucură alături de mica adunare de aici. Lăudat fie numele Său pentru minunatul adevăr! Fratele și servul tău prin îndurarea sa,

M. C. Park, *Coreea.*

”NE ADUCE ÎNCÂNTARE”

Dragă frate Rutherford:

Adunarea de frați de culoare din Washington (D.C.), la întrunirea sa obișnuită de afaceri, a votat unanim să îți scriu pentru a-ți transmite iubirea lor pentru tine și de deplina lor armonie cu modul de administrare a casei biblice. Suntem convinși că Iehova, în această zi de mare controversă cu Satan, folosește Societate în calitate de martor al său și de aceea ne exprimăm bucuria pentru că ni s-au încredințat aceste minunate interese.

Articolele edificatoare din *Turnul de Veghere*, mesajele convingătoare din cărți și încurajarea din *Informator* au fost adevărate surse de inspirație pentru noi. Fulgerele lui Iehova strălucesc într-adevăr cu strălucire și intensitate tot mai mari.

Întrunirile de predicare de duminica dimineața a primit cooperarea noastră din toată inima. Conștiința faptului că suntem o parte a oștirii lui Iehova care intră în acțiune împotriva lui Satan de aduce o mare încântare.

Vizitele lunare ale fraților care țin cuvântări de serviciu au fost ocazii de mare ajutor pentru noi. Dorim ca frații de la departamentul de radio și cuvântări să cunoască aprecierea noastră pentru acest serviciu.

În sfârșit, dragă frate, te asigurăm că ne rugăm să continue credința și iubirea ta pentru Iehova Dumnezeu.

Frații tăi prin îndurarea sa,
ADUNAREA DE FRAȚI DE CULOARE DIN WASHINGTON
F. N. Richardson, *secretar*.

---

de TURNUL VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

1 MAI 1930

Nr. 9

Cuprins:

PACE ȘI NENOROCIRE - Partea I

- Pag. 163

CREȘTINII ADEVĂRAȚI

[Prelegere radiofonică de 15 minute]

- Pag. 171

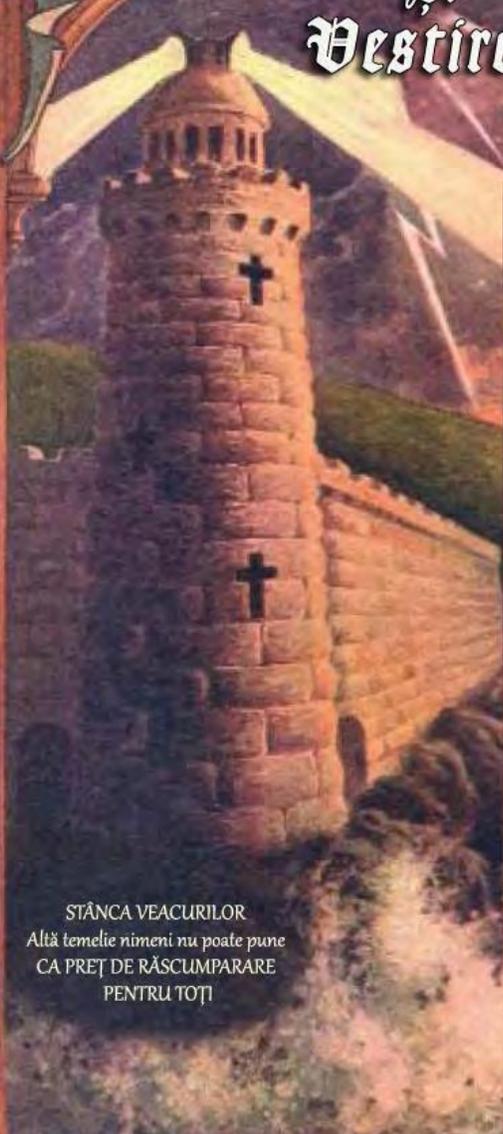
DOVEZI CĂ TRĂIM ÎN ZILELE DIN URMĂ

[Prelegere radiofonică de 30 de minute]

- Pag. 173

SCRISORI

- Pag. 178

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întam plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lețiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupuări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfințele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbește Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei înșăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LI

1 Mai 1930

Nr. 9

PACE ȘI NENOROCIRE

” Eu întocmesc lumina și creez întunericul, eu fac pacea și creez răul. Eu, Domnul fac toate aceste lucruri.” – Isa. 45:7

Partea I

Iehova este Dumnezeuul păcii. Cuvântul său spune: ”Dumnezeul păcii îl va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre”. (Rom. 16.20) Cuvintele din acest text sugerează că El este și Dumnezeuul războiului, deoarece el va face război împotriva lui Satan și îl va distruge, pe el și organizația lui. Ca răspuns la strigătele poporului său asuprit, Dumnezeu își exprimă indignarea dreaptă împotriva asupritorului și de aceea el este numit Dumnezeuul armatelor, sau Domnul oștirilor. (Iac. 5:4) Iehova a luptat pentru poporul său, Israel, și va lupta pentru cei din organizația sa la timpul său fixat. (2 Cron. 20:15; Ps. 110:5,6) Cu la fel de multă certitudine, Scripturile spun că Iehova își va binecuvânta poporul cu pace. (Ps. 29:11) Împărăția sa le va aduce pace popoarelor pământului numai după cel mai mare dintre toate războaiele pământului, iar pacea instituită atunci va dăinui pentru totdeauna. – Ps. 72:3-7; Isa. 2:4

2. Deși războiul și pacea sunt diametral opuse, nu există nici o contradicție în faptul că Iehova este Dumnezeuul păcii și al războiului în același timp. Orice face Iehova este perfect consecvent și drept. Există un timp și o ocazie potrivită atât pentru război, cât și pentru pace. ”Pentru orice lucru există o vreme și un timp pentru orice lucru de sub ceruri: un timp pentru a iubi și un timp pentru a urî; un timp pentru război și un timp pentru pace.” (Ecl. 3:1,8) Atunci când creaturile acționează contrar legii lui Iehova devine necesar ca el, la timpul său fixat și pe calea aleasă de el, să poarte război împotriva lor. Atunci când creaturile sale caută să meargă pe calea lui, atunci el face pace cu ele.

3. Iehova este bun și toate căile sale sunt drepte. (Ps. 25:8) Orice lucru bun și perfect vine de la el. Însă nu există nici o inconsecvență în afirmația Scripturilor de mai jos: ”Eu fac pacea și eu creez răul” Acest text a fost greșit înțeles foarte mult timp și din cauza aceasta Dumnezeu a fost reprezentat în mod greșit. Mulți au spus că ar fi imposibil ca Iehova să creeze ceva care să fie rău. Dar această problemă se naște din înțelegerea greșită a cuvântului ”rău”.

4. Lexicografii lumești au definit răul cu aceste cuvinte: ”Orice are calități morale negative, corupte, reprobabile sau greșite.” Putem să fim siguri că Dumnezeu nu ar putea crea sau practica ceva ce are calități morale reprobabile sau corupte, rele sau greșite, deoarece ‘toate lucrările sale sunt perfecte’. (Deut. 32:4) Lexicografii laici nu pot da întotdeauna definițiile corecte ale cuvintelor folosite în Biblie deoarece ei nu îl cunosc pe Dumnezeu și nu au spiritul său și de aceea ei nu îi înțeleg Cuvântul. Dumnezeu este propriul său interpret, iar atunci când noi cercetăm Scripturile în spiritul lui Cristos descoperim că fiecare lucru din Biblie este consecvent și că prin spiritul Domnului, fiii săi pot să ajungă la o definiție corectă.

RĂUL DEFINIT

5. Un alt traducător redă textul de mai sus astfel: ”Eu sunt Iehova, nu mai este altul; eu care formez lumina și creez întunericul, plâsmuind prosperitatea și creând năpasta”. (Rotherham) Nu poate fi nici o îndoială în faptul că Dumnezeu creează răul, deoarece Cuvântul său spune acest lucru. Există însă o mare diferență între rău și ceea ce este greșit sau reprobabil din punct de vedere

moral. Potrivit Scripturilor, ”răul” înseamnă ceea ce aduce adversitate sau durere, necazuri sau suferință. Nu este neapărat ceva greșit moralmente.

6. Moartea este un mare rău. Este însăși opusul vieții și nici o creatură nu ar putea suferi o nenorocire mai mare decât aceea de a-și pierde viața. Moartea aduce adversitate, suferință, necazuri și durere celor care au fost prietenii celui decedat. Iehova Dumnezeu a fost cel ce a furnizat moartea ca pedeapsă pentru încălcarea legii sale. (Gen. 2:17) Ceea ce a făcut el nu a fost greșit, căci el are dreptul de a fixa cea mai severă pedeapsă pentru încălcarea deliberată a legii sale. El a creat omul, iar lucrarea sa ”a fost foarte bună”. (Gen. 1:31) Voința lui Dumnezeu a fost ca omul să nu sufere această nenorocire, de aceea el i-a poruncit să nu mănânce din rodul unui anumit pom și i-a spus că dacă avea să încalce cu bună știință legea lui Dumnezeu, răul avea să se abată asupra lui, rău care era moartea. Răul pe care l-a creat Dumnezeu și care l-a lovit atât de puternic pe Adam nu a fost greșit, ci drept. Acesta a fost doar o pedeapsă pentru încălcarea voită a Cuvântului lui Dumnezeu. Aplicarea dreaptă a acelei legi i-a adus cea mai mare nenorocire, durere și suferință lui Adam și urmașilor săi și a afectat întreaga rasă umană.

7. Iehova Dumnezeu, după cum arată Scripturile, a creat lumina, care este răspândită sau făcută pentru cei ce fac ceea ce este drept. (Ps. 97:11) El a creat și întunericul, care este partea celor ce continuă intenționat să facă răul. (Ps. 82:5-7; 107:10; Iuda 13; 2 Pet. 2:4) Celor care îl ascultă el își deschide mâna și le dă din plin ceea ce este bun. (Ps. 104:28) ”Căci Domnul Dumnezeu este un soare și un scut. El dă har și glorie; el nu va opri nici un lucru bun celor ce umblă în dreptate.” (Ps. 84:11) ”Domnul îl cercetează pe cel drept, dar pe cel rău și pe cel ce iubește violența, sufletul Lui îi urăște. Peste cei răi va face să plouă cărbuni aprinși și pucioasă, un vânt dogoritor: aceasta va fi partea paharului lor. Căci Domnul este drept, iubește dreptatea, iar cei drepti privesc fața Lui”. – Ps. 11:5-7

8. Iehova i-a enunțat clar această regulă divină Israelului atunci când l-a îndrumat pe Moise să îi transmită poporului termenii legământului Lui cu ei. Dacă poporul avea să îi respecte poruncile și să asculte de vocea sa, ei aveau să prospere și să primească binecuvântările sale; dar dacă aveau să se întoarcă de la Iehova și să îl nesocotească, asupra lor avea să se abată răul. ”Iată, ți-am pus astăzi înaintea viața și binele și moartea și răul. Pentru că astăzi îți poruncesc să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, să umbli în căile Lui și să păzești poruncile, hotărârile și legile Lui; atunci vei trăi și te vei înmulți, iar Domnul, Dumnezeul tău, te va binecuvânta în țara în care ai intrat s-o iei în stăpânire. Dar dacă inima ta se va schimba și nu vei asculta, dacă te vei abate închinându-te și slujind altor dumnezei, atunci îți fac cunoscut astăzi că vei fi nimicit și nu vei locui multe zile în țara pentru care ai traversat Iordanul, ca să intri în ea și s-o iei în stăpânire.” – Deut. 30:15-19

9. După ce Dumnezeu le-a dat israeliților această lege, după cum prevedea legământul, ei s-au răzvrătit, iar Moise le-a spus că aveau să sufere răul mai târziu și că acesta avea să vină din mâna Domnului Dumnezeu. (Deut. 31:27-29) Dumnezeu i-a avertizat prin profeții săi pe israeliți de repetate ori că avea să aducă răul asupra lor pentru faptele lor nelegiuite. (Ier. 6:19) Israelii au fost poporul legământului lui Dumnezeu și erau legați prin termenii acestuia să îl asculte pe Dumnezeu și să îi servească. Din cauza faptelor lor nelegiuite Dumnezeu a făcut să vină răul asupra lor, ca pedeapsă. ”L-au părăsit pe Domnul și au slujit lui Baal și aștoretelor. Domnul s-a aprins de mânie împotriva lui Israel și i-a dat pe israeliți pe mâna jefuitorilor care i-au prădat și pe mâna dușmanilor din vecinătate, căroro n-au mai fost în stare să li se împotrivescă. Oriunde mergeau, mâna Domnului era împotriva lor ca să le facă rău, așa cum îi avertizase și le jurase El mai demult. Au ajuns astfel într-un mare necaz.” – Jud. 2:13-15

10. Sigur că nu putem afirma că a fost greșit ca Dumnezeu să îi pedepsească pe israeliți pentru încălcarea legământului pe care îl făcuseră. Nu a fost greșit, ci cât se poate de drept, deoarece ei au încălcat intenționat înțelegerea lor solemnă cu Iehova. Dumnezeu a creat răul care s-a abătut asupra israeliților pentru faptele lor rele, iar această acțiune a sa a fost dreaptă.

11. Dar cu ce scop a făcut Dumnezeu acest lucru? Numai ca să le dea o oarecare experiență a răului pentru ca ei să poată învăța efectele benefice ale acestuia? Nu. Scripturile arată clar că ”Și copiii lui Israel au făcut ce este rău în ochii Domnului” abandonându-l și servindu-i Diavolului. (Jud. 2:11) Răul pe care l-au făcut ei a fost un păcat foarte grav și, de aceea, greșit. Israelii li s-a promis viața prin termenii legământului lor, dacă aveau să asculte de legea lui Dumnezeu și li s-a

spus că încălcarea deliberată a acesteia avea să atragă după ea moartea. Singurul mod în care pot creaturile să dobândească și să păstreze viața veșnică este cunoscându-l și ascultându-l pe Dumnezeu. Nesocotindu-și legământul, israeliții și-au distrus șansa la viață. Erau implicate numele și Cuvântul lui Dumnezeu și, pentru binele lor, Iehova Dumnezeu avea să le reamintească faptul că el este singurul Dumnezeu adevărat și Dătătorul vieții. Acțiunea lui Iehova, de a-i pedepsi cu răul pe israeliți nu a fost egoistă ci a fost datorată iubirii sale pentru ei și cu scopul de a-și justifica numele și cuvântul. El voia ca ei să știe că nu puteau să îl urmeze pe Diavol sau să i se închine lui și totodată să primească ceea ce doreau atât de mult, și anume viața și fericirea.

12. Israelului i s-a transmis legea lui Dumnezeu în aceste cuvinte: „Să nu ai alți dumnezei în afară de mine”. Porunca sa pentru ei era aceasta: „Să îl iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată mintea ta.” Cunoscând această afirmație clară a legii și a poruncii lui Dumnezeu și totuși acționând contrar ei, israeliții au făcut să li se descopere greșeala păcatului. Păcatul este încălcarea legii lui Dumnezeu, iar a-i cunoaște legea și poruncile și a le încălca deliberat crește enormitatea răului comis. Pavel susține acest lucru în Romani 7:12-14. Israelii au acceptat să asculte legea lui Dumnezeu și poruncile sale, iar făcând contrariul ei au încălcat legământul solemn și porunca primită. Pentru această faptă greșită a lor și ca pedeapsă pentru ea, pentru propriul lor bine, Dumnezeu a adus răul asupra lor și acel rău a fost o dreptate din partea lui.

RĂUL ȘI CEEA CE ESTE GREȘIT

13. Este o mare diferență între un lucru greșit și un lucru rău. Orice faptă sau lucru greșit este rea, însă nu orice rău este greșit. Un act de nedreptate este întotdeauna greșit și de obicei acesta îi face și rău altcuiva. Administrarea justiției este dreaptă și ea aduce deseori răul asupra persoanei împotriva căreia este exercitată. Faptele greșite sunt întotdeauna însoțite de nedreptate. Răul poate fi rezultatul exercitării dreptății. Însă ceea ce este greșit nu poate rezulta niciodată dintr-o aplicare corectă a dreptății și judecății. Iehova este Dumnezeul cel drept. (Isa. 45:21) Locuința justiției este alături de el. „Dreptatea și judecata sunt locuința tronului tău; mila și adevărul vor veni înaintea feței tale.” (Ps. 89:14) Când se administrează judecata asupra creaturilor sale, e nevoie ca răufăcătorul să sufere răul, sau necazul. Însă aceasta nu înseamnă că acest rău este unul greșit. Dimpotrivă, acesta susține în totalitate pasajul biblic care afirmă că Dumnezeu creează răul.

14. Justiția înseamnă ceea ce este drept și în deplină armonie cu legea lui Dumnezeu. Judecata înseamnă hotărârea judiciară sau decretul dat de o persoană care are autoritatea de a face acest lucru. Atunci când Scripturile declară că 'dreptatea și judecata sunt temelia tronului său', aceasta înseamnă că orice hotărâre judecătorească sau decret al lui Iehova este drept, și aceasta chiar dacă respectiva hotărâre judiciară poate aduce suferință și tristețe și, prin urmare, un rău, asupra celor împotriva cărora este pronunțată. Iehova are dreptul exclusiv de a le delega altora autoritatea de a judeca. Atunci când le-a delegat o astfel de autoritate anumitor persoane din organizația Israelului și a poruncit ca ei să administreze justiția, Dumnezeu a declarat că nu trebuie să existe nici o discriminare când se face această dreptate. „Să nu fiți părtinitori la judecată. Să-l ascultați pe cel mic la fel ca pe cel mare. Nu vă temeți de om, căci judecata este a lui Dumnezeu, iar cazul care este prea greu pentru voi să mi-l prezentați mie, și eu îl voi asculta.” – Deut. 1:17

15. Orice judecată sau decret date din rea voință, ură sau răutate sunt greșite și rele. Dar dimpotrivă, un decret sau o judecată făcute de o persoană care are autoritatea de drept în acest sens și împreună cu o administrare sinceră a justiției sunt drepte, pot chiar aduce suferință pentru cei împotriva cărora sunt aplicate. Deoarece aplicarea unei judecăți drepte aduce doar suferință și necazul este rău și este în deplină armonie cu legea lui Dumnezeu. Totuși, o astfel de judecată trebuie aplicată întotdeauna de cineva care are deplina putere și autoritate de a face acest lucru.

16. Israelii au fost poporul lui Dumnezeu ales de el pentru organizația sa și li s-au dat îndrumări în dreptate. Dumnezeu le cere tuturor celor pe care îi aprobă ceea ce le-a cerut israeliților, și anume „să facă dreptatea, să iubească mila și să umble smeriți cu Dumnezeu”. (Mica 6:8) Oamenii au format națiuni, au creat legi și au instituit tribunale ce emit și aplică judecăți, însă acestea nu au reușit să judece drept din cauza imperfecțiunii omului și deoarece națiunile și

popoarele pământului au fost și sunt sub influența și controlul lui Satan. Atunci când împărăția lui Dumnezeu va avea puterea deplină pe pământ, atunci Cristos, Regele și Judecătorul cel drept, va face ceea ce este corect și va da toate decretalele cu dreptate și justiție. (Isa. 11:4) Toate judecățile sale vor fi drepte, însă ele le vor aduce răul celor nelegiuiți. – Ps. 145:20

17. Este greșit dacă o persoană emite sau aplică împotriva altora o judecată care ar aduce răul dacă persoana care emite respectiva judecată nu are deplină autoritate de a face acest lucru. Se poate așadar observa clar că răul sau pedeapsa administrate fără autoritate sunt greșite, în timp ce răul care vine dintr-o judecată aplicată de autoritatea cuvenită este drept și corect. Orice judecată sau decret emise și aplicate contrar legii lui Dumnezeu sunt, prin urmare, greșite și rele. Devine astfel evident că este esențial să îl cunoaștem pe Dumnezeu și legea sa, iar apoi este absolut necesar să ascultăm de el.

NENOROCIRI

18. O nenorocire este un rău deoarece aceasta duce la suferință, tulburare și pierderi pentru cei asupra cărora se abate. Cu anumite ocazii Dumnezeu a trimis nenorociri asupra anumitor popoare și de fiecare dată acel rău a fost o faptă îndreptățită. Israelii, care erau poporul ales al lui Dumnezeu, locuiau în Egipt. Dumnezeu le-a arătat o mare favoare egiptenilor atunci când i-a salvat din acel timp de foamete. Din cauza acestui lucru și deoarece poporul lui Dumnezeu era în Egipt, egiptenii și mai ales conducătorii lor, aveau motive să îl cunoască pe marele Iehova Dumnezeu și să-i cunoască numele. Așadar, egiptenii i-au asuprit pe israeliți în cel mai nedrept mod posibil.

19. Dumnezeu a auzit strigătele israeliților și i-a trimis pe Moise și pe Aaron să se prezinte înaintea conducătorului Egiptului pentru a-i cere să le permită israeliților să plece din țară. Faraonul a refuzat să facă acest lucru și a răspuns plin de aroganță: „Cine este Iehova ca să ascult de glasul lui?” Apoi, Dumnezeu a trimis anumite plăgi și nenorociri asupra poporului Egiptului, ceea ce le-a făcut mult rău, iar în cele din urmă el i-a cufundat pe egiptenii în Marea Roșie și a făcut ca domnitorii lor să piară. Această nenorocire a fost dezastruoasă pentru egiptenii, dar ea a fost și una corectă și îndreptățită. Dar de ce a adus Dumnezeu acest rău asupra poporului egiptean? Pentru a-i învăța cât de grav este păcatul? Sau dintr-o rea voință a lui Dumnezeu față de ei? Domnul a făcut ca răspunsul la această întrebare să fie consemnat în Cuvântul său, spunând: „Există oare pe pământ vreo națiune ca poporul tău, Israel, pe care Dumnezeu s-a dus să-l răscumpere pentru sine ca popor, să-și facă un nume?” (2 Sam. 7:23) Satan, dușmanul a defăimat numele lui Iehova și a întors popoarele de la el, făcându-i pe oameni să îl sfideze pe Iehova Dumnezeu. Scopul declarat al lui Iehova a fost să își preamărească numele în ochii omenirii până va veni timpul său de a și-l justifica.

20. Atunci când israeliții erau în pustiu în drumul lor spre Canaan, amaleciții, care făceau parte din organizația lui Satan, i-au maltratată. Amaleciții erau descendenții lui Esau, adică erau înrudiți cu israeliții și aveau motive să știe că aceștia erau poporul ales al lui Dumnezeu, și probabil chiar știau acest lucru, dar cu toate acestea ei i-au maltratată cu bună știință. Mai târziu Dumnezeu l-a trimis pe Saul, regele Israelului, cu o armată de oameni pentru ai distruge pe amaleciți. Cea mai mare parte a aceluiași popor a fost distrusă. Acest lucru a fost o mare nenorocire pentru ei și a fost una îndreptățită, deoarece ei îi maltrataseră pe israeliți, poporul ales al lui Dumnezeu, au dezonorat numele lui Iehova Dumnezeu și au încercat să se opună împlinirii scopului lui Dumnezeu. În același timp, Dumnezeu le-a arătat bunătate cheniților deoarece aceștia i-au tratat cu bunătate pe israeliți și astfel au recunoscut numele lui Iehova Dumnezeu. - 1 Sam. 15:2-7

21. Armata asiriană a apărut și ea cu o anumită ocazie înaintea orașului Ierusalim și a sfidat numele Dumnezeului Atotputernic. Asirienii erau închinători ai Diavolului și instrumente folosite de acesta pentru a dezonora numele lui Iehova și a îndepărta omenirea de Iehova Dumnezeu. Misiunea de a se manifesta înaintea zidurilor Ierusalimului nu numai că l-a sfidat pe Iehova, ci a și încercat să-i îndepărteze pe cei din Israel de Dumnezeu și de la legământul lor. Atunci Dumnezeu a făcut să se abată un mare dezastru sau nenorocire, asupra armatei asiriene. El l-a trimis pe îngerul său care a ucis 185.000 dintre ei într-o singură noapte. (Isa. 36,37) Acest dezastru a fost un rău, însă unul pe drept aplicat, pentru ca numele lui Iehova Dumnezeu să poată fi preamărit în ochii creaturilor sale.

22. Iehova Dumnezeu a provocat un mare dezastru și pentru cei din Sodoma și Gomora, ceea ce a fost un rău pentru ei; însă faptul că i-a distrus a fost un lucru drept, pentru același motiv de mai sus. Nu e suficient să spunem că amaleciții, egiptenii, asirienii și popoarele din Sodoma și Gomora au fost distruși fiindcă erau deja condamnați și aflați sub sentința morții. Ei nu erau condamnați la moarte deoarece ei nu fuseseră niciodată judecați și condamnați. Toți s-au născut în păcat deoarece erau descendenții lui Adam, care a fost condamnat la moarte. Ei au fost condamnați deoarece au fost dezaprobați; dar dacă pentru acest motiv ei au fost executați, atunci ar trebui să ne așteptăm ca Iehova Dumnezeu să execute toți oamenii, deoarece fiecare om este născut în păcat. (Rom. 5:12) Aici nu a fost implicată imperfecțiunea amaleciților, a egiptenilor, asirienilor și sodomiților.

23. Acei oameni s-au îndepărtat de la Iehova Dumnezeu, s-au împotrivit poporului uns al lui Dumnezeu și au profanat numele sfânt al lui Dumnezeu; iar Dumnezeu i-a ucis pentru binele întregii creații. El a făcut acest lucru pentru același motiv pentru care a pedepsit și Egiptul, și anume pentru a-și face un nume în ochii creației până avea să vină timpul de a și-l justifica. El voia ca oamenii să știe că nu Satan este cel Atotputernic, ci că Iehova este Dumnezeul Atotputernic. Acțiunea sa – pedepsirea egiptenilor ca și a altora – a prefigurat scopul său de a distruge pe deplin organizația lui Satan la timpul său fixat pentru ca întreaga creație să știe că Iehova este singurul Dumnezeu, Cuvântul său este adevărat și că numele său este singurul prin care se poate dobândi viața.

NECAZUL ISRAELULUI

24. Națiunea Israelului a constituit organizația simbolică a lui Iehova, pe care a folosit-o el pentru a-și prefigura scopurile. El i-a ales pe israeliți și i-a făcut proprietatea sa specială dintre toate popoarele cu condiția ca ei să îl asculte. (Ex. 19:5,6) Ca popor al său printre națiunile din jur, ei erau reprezentanții lui Dumnezeu și îl simbolizau pe Iehova. Celelalte națiuni se aflau sub controlul lui Satan, practicau religia Diavolului și dezonorau numele lui Iehova. Israelii au devenit necredincioși, au defăimat numele lui Iehova și au început să urmeze dumnezei falși, iar atunci Iehova Dumnezeu a făcut să vină o mare nenorocire și asupra lor. El a făcut ca orașul lor să fie distrus și poporul care a mai rămas după marele masacru din oraș să fie dus captiv într-o țară străină. El i-a pedepsit de dragul numelui său. (Ier. 44:26-28) El promisese că de dragul numelui său și la timpul său fixat avea să restabilească Israelul și să le arate tuturor națiunilor că el este singurul Dumnezeu viu și adevărat și că nu mai este altul. – Ezec. 36:21-23

25. Acel necaz care s-a abătut asupra Israelului a fost un mare rău pentru acel popor, însă acest rău a fost drept căci a fost administrat ca judecată dreaptă pentru faptele lor rele, și mai ales pentru justificarea numelui lui Iehova Dumnezeu. Problema care se ridica atunci și care se ridică și acum este între Iehova și adversarul Satan. Iehova nu l-a împiedicat pe Satan să lucreze pe căile lui rele și să facă lucrările lui nelegiuite și nici nu i-a împiedicat pe oameni să-l urmeze pe Satan. Cu anumite ocazii el a adus nenorociri sau dezastre asupra anumitor popoare pentru ca numele său să nu fie uitat cu totul de creație, iar acest lucru l-a făcut spre binele ei. De aceea, orice rău pe care l-a făcut Dumnezeu să se abată asupra creaturilor a fost drept și corect, indiferent dacă acel rău a luat forma unei pedepse individuale sau a unei mari nenorociri suferită de unul sau mai multe popoare.

26. Israelii, fiind poporul legământului lui Dumnezeu și răspunzători înaintea lui, au fost mai condamnabili pentru că au adus batjocuri asupra numelui lui Iehova. El le-a spus: „Ascultați cuvântul acesta, pe care l-a rostit Domnul împotriva voastră, copii ai lui Israel, împotriva întregii familii pe care am scos-o din țara Egiptului: Dintre toate familiile pământului, numai pe voi v-am cunoscut. De aceea, vă voi pedepsi pentru toate nelegiuirile voastre.” (Amos 3:1,2) Orașul Ierusalim reprezenta organizația sa, de aceea el a spus: „Sau se întâmplă o nenorocire în oraș, fără s-o fi făcut Domnul?” (Amos 3:6) Cu alte cuvinte, pedeapsa care a căzut asupra israeliților, poporul ales al lui Dumnezeu, a fost fie deoarece el a permis acest lucru sau fiindcă tocmai el l-a provocat pentru a-și împlini scopurile drepte. Nelegiuirea aceluia popor a constat în faptul că ei au încălcat legea și poruncile sale și au acționat contrar legământului lor, astfel că răul pe care l-a adus Dumnezeu asupra lor a fost drept iar judecata aplicată ca urmare a fost una îndreptățită.

DUMNEZEU SE CĂIEȘTE

27. Scripturile afirmă că Dumnezeu se căiește. Spre exemplu, este scris: „Și Domnul s-a căit de răul, pe care se gândise să-l facă poporului Său” (Ex. 32:14) Și din nou: “Dacă națiunea aceea împotriva căreia am vorbit se va întoarce de la răutatea ei, atunci și eu mă voi căi de răul pe care mă gândisem să i-l fac.” (Ier. 18:8) Asta nu înseamnă că Dumnezeu, căindu-se, recunoaște că modul lui de a acționa ar fi fost rău. Dimpotrivă, aceasta înseamnă că Dumnezeu își schimbă modul de acțiune, iar asta pentru binele creaturilor sale.

28. În cazul israeliților, Dumnezeu a fost pe drept înfuriat pe ei deoarece ei făcuseră un vițel înaintea căruia să se închine, iar asta din cauza Diavolului; dar la rugăciunea lui Moise, Dumnezeu și-a schimbat hotărârea și nu i-a distrus pe israeliți, ceea ce ar fi fost foarte îndreptățit să facă. Cu o altă ocazie, el l-a îndrumat pe Ieremia să spună că dacă națiunea împotriva căreia pronunțase un decret avea să se întoarcă de la calea ei rea, atunci el avea să își schimbe hotărârea de a-i pedepsi cu o nenorocire, sau un rău.

PRINȚUL RĂULUI

29. Un prinț este unul care a fost puternic cu Dumnezeu sau cu oameni; cineva cu autoritate de a governa, de a domni sau de a exercita puterea delegată. Lucifer a fost inclus în organizația lui Iehova cu autoritate și cu anumite puteri delegate lui. El a fost făcut supraveghetorul oamenilor. De aceea, el era un prinț, și a fost făcut prinț de Iehova. (Ezec. 28:13-15) Lui i s-a dat puterea de a aduce moartea. (Evr. 2:14) Aceasta înseamnă că Dumnezeu i-a delegat puterea de a aduce moartea asupra omului pentru încălcarea legii lui Dumnezeu.

30. Ca servitor al lui Iehova, era dator să aducă moartea asupra omului pentru încălcarea deliberată a legii lui Dumnezeu. Este scris că Lucifer “a fost perfect până când s-a găsit nelegiuirea în el.” Aceasta înseamnă că el s-a îndepărtat de la legea lui Dumnezeu și a pornit pe o cale nelegiuită. El s-a gândit că dacă Adam avea să păcătuiască, atunci el, Lucifer, nu avea să-și exercite puterea delegată și să-l pedepsească cu moartea pe Adam, iar dacă Dumnezeu avea să exercite acea putere și să îl omoare pe Adam, atunci aceasta ar fi o recunoaștere din partea lui Dumnezeu că nu poate avea o creatură care să își mențină integritatea față de Iehova. Mai mult, dacă Adam încălca legea lui Dumnezeu și Dumnezeu refuza să îl pedepsească cu moartea, aceasta l-ar face pe Dumnezeu un mincinos în ochii tuturor creaturilor, iar în acest caz scopul lui (al lui Lucifer) de a pune numele lui Iehova ar avea succes. Este evident că scopul lui Lucifer a fost să le îndepărteze pe creaturi de la Creator și să obțină astfel ceea ce își dorea, și anume închinarea creaturilor. Lucifer a devenit astfel Satan, cel rău, sau prințul cel rău.

31. Scripturile nu ne spun că Dumnezeu l-a privat pe Satan de puterea de a aduce moartea. Dimpotrivă, probabil că el încă mai avea acea putere și autoritate atunci când l-a supus la acele mari încercări pe Iov, deoarece Dumnezeu i-a poruncit să nu-l omoare pe Iov. (vezi Iov 2:6) Nu avem niciun motiv să credem că el fusese până atunci privat de puterea de a aduce moartea. De la abaterea lui Satan, toată puterea pe care a exercitat-o el a fost exercitată în mod greșit. Dumnezeu l-ar fi putut împiedica, însă el a ales să nu facă acest lucru.

32. De la tragedia din Eden, Satan a fost și este și acum acel prinț rău care a continuat să acționeze contrar legii lui Dumnezeu. Atunci când a fost Isus pe pământ, el a vorbit despre Satan ca „prințul acestei lumi”. (Ioan 12:31) Isus l-a descris ca fiind cel care se împotrivesc lui Iehova și lui însuși. Satan mai este numit în Scripturi și prințul demonilor, care înseamnă că el este cel mai mare dintre demoni, sau cei răi. El este numit și „prințul autorității aerului” (Efes. 2:2), ceea ce trebuie să însemne că el posedă și exercită o putere mare și invizibilă printre oameni. Acest lucru le este binecunoscut tuturor celor care discern adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu. Ca „prinț al autorității aerului”, Satan are puterea de a cauza furtuni, uragane, inundații și alte lucruri asemănătoare care să aducă mari nenorociri asupra oamenilor. Când a fost Isus la marea Galileii, fără îndoială că Satan, prințul autorității aerului, a fost cel care a cauzat furtuna într-o tentativă de a-l distruge pe Învățător. (Marcu 4:37) Iehova nu ar fi putut provoca acea furtună care le-a pus în pericol viețile oamenilor

aleși de el. Deoarece Satan posedă această putere și deoarece el a încercat de repetate ori să îl distrugă pe Domnul Isus, el trebuie să fi fost răspunzător pentru furtuna de pe marea Galileei. Scripturi arată clar că Satan a produs marea furtună care a distrus proprietatea lui Iov și i-a ucis pe copiii săi. – Iov 1:12-19

33. Din când în când popoarele omenirii au fost lovite de mari nenorociri aduse de furtuni, uragane, inundații, incendii, taifunuri și alte fenomene asemănătoare. Deoarece Iehova nu ar avea niciun motiv să aducă asemenea dezastre asupra oamenilor, cel care trebuie să fie răspunzător pentru acestea este Satan. Având în vedere că Dumnezeu a abandonat Israelul, poporul său tipic, nu este nici o dovadă care să arate că el a cauzat vreo nenorocire sau că este responsabil pentru nenorocirile pe care le-au suferit popoarele pământului. Dimpotrivă, Scripturile arată că el așteaptă timpul său stabilit pentru a aduce marea bătaie a Dumnezeului Atotputernic care îi va justifica pentru totdeauna numele.

34. Dar cu ce scop a făcut Satan să se abată toate aceste nenorociri asupra oamenilor? Pentru ca acestea să fie considerate de oameni ca venind din partea lui Iehova Dumnezeu și ca ei să îl blesteme pe Dumnezeu. Știind că Satan a încercat întotdeauna să-i întoarcă pe oameni de la Dumnezeu și știind că el a pus în mințile oamenilor ideea că furtunile, inundațiile și celelalte dezastre naturale sunt acțiuni ale lui Dumnezeu, este ușor să ne dăm seama că aceste dezastre fac parte din planul subtil al lui Satan de a-l batjocori pe Iehova și de a-i îndepărta pe oameni de la el. Așa-zisele națiuni civilizate ale lumii au scris în legile și contractele lor, cel puțin cu sens subînțeles dacă nu pe față, că Iehova Dumnezeu este responsabil pentru toate dezastrelor de care suferă rasa umană. Ei greșesc crezând acest lucru, chiar și dacă o fac din ignoranță. Diavolul însuși este cel răspunzător pentru aceste dezastre. Isus a afirmat cu autoritate că la 'sfârșitul predicării acestei vești bune a împărăției' Dumnezeu va aduce o mare nenorocire asupra pământului și a popoarelor de pe el pentru a-și justifica numele. Scopul lui Satan este să le facă pe toate popoarele să îl blesteme pe Dumnezeu și să se îndepărteze de el înainte de a veni acel timp.

35. O creatură rea este una care a fost iluminată în trecut dar care s-a îndepărtat de la dreptate și urmează o cale de acțiune nelegiuită. Lucifer a fost un serv care avea multă putere și lumină. El îl cunoștea pe Dumnezeu și cunoștea și legea sa. Dar s-a răzvrătit deliberat împotriva lui și a devenit cel rău. (Ef. 6:12) Satan aduce mari nenorociri asupra oamenilor și îi face să sufere peste măsură, iar toate aceste nenorociri sunt nedrepte, deci rele. A fost foarte dificil pentru oameni să discearnă între răul pe care îl aduce Dumnezeu pe drept împotriva răufăcătorilor pentru a-și justifica numele și răul pe care îl provoacă cu răutate Satan pentru a-i întoarce pe oameni de la Dumnezeu. Satan și-a asumat controlul asupra corpurilor organizate de oameni și i-a făcut să adopte practicarea răului, și mai ales practicarea religiei Diavolului. El îi face să se închine la demoni, al căror conducător este el. La începutul zilelor erei creștine, el a obținut controlul asupra oamenilor care erau conducătorii creștinismului organizat, adică organizația formată în numele lui Cristos. De atunci încoace el i-a făcut pe oameni și organizațiile create în numele lui Cristos să practice mari răutăți și le-a făcut să pară din vina lui Dumnezeu, aducând astfel mari batjocuri asupra numelui lui Iehova Dumnezeu.

36. Timp de secole, crimele au răvășit tot pământul, iar istoria fiecărei națiuni este pătată de sânge omenesc vărsat pe nedrept, pentru care singurul răspunzător este Satan. El a făcut să fie persecutați și uciși mulți oameni și i-a folosit pe preținșii urmași ai lui Cristos pentru a comite aceste crime. Spre exemplu, el i-a făcut pe oamenii preținși creștini din America să aprobe așa-zisa lege a interdicției și să încerce să o aplice și să recurgă la multe practici rele în acest sens. Mulți oameni inofensivi au fost uciși cu premeditare sub pretextul respectării acestei legi așa-zise morale. De obicei clericii folosesc strategia de a insista că legea interdicției este de fapt legea lui Dumnezeu. Prin această metodă folosită de Satan, el a făcut ca numele lui Iehova să fie batjocorit și i-a îndepărtat pe mulți de la mărețul Dumnezeu veșnic.

37. Se pare că a venit timpul cel puțin pentru ca toți urmașii lui Isus Cristos și oamenii care iubesc ordinea să aibă o înțelegere corectă a răului, faptelor nedrepte și nelegiuirii, precum și diferențele dintre acestea. În timp ce răutatea continuă să crească în lume, clerul continuă să le țină predici oamenilor și să spună: 'Lumea devine din ce în ce mai bună'. Așadar, în mințile unora se ridică întrebarea: A învățat vreodată lumea vreo lecție valoroasă din experiența cu răul? Este

experiența cel mai bun învățător? Sunt creștinii justificați vreodată să folosească răul? Cui i-a delegat Iehova Dumnezeu puterea de a judeca?

(*Va urma*)

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1,2. Folosindu-vă de versete din Scripturi, arătați cum se poate ca Iehova să fie în același timp Dumnezeuul păcii și Dumnezeuul războiului.

3,4. Arătați cum se armonizează afirmațiile 'toate căile lui Iehova sunt drepte' și că el 'crează răul'.

5,6. Ce este moartea? Cu ce scop a fost ea menită și de către cine? Explicați de ce este drept acest aranjament.

7-9. Definiți cuvintele 'lumină' și 'întuneric' în contextele în care sunt folosite ele. Care este sursa lor? Pentru cine au fost create fiecare dintre acestea?

10-12. Arătați de ce a fost atât de gravă nelegiuirea Israelului. Arătați de ce au fost drepte pedepsele pe care le-a aplicat Dumnezeu israeliților și de ce au fost ele spre binele lor.

13. Ilustrați adevărul afirmației 'Orice lucru greșit sau nedrept este rău, dar nu orice rău este greșit'.

14,15. Ce semnificație are afirmația scripturală 'dreptatea și judecata își au locuința la tronul lui Iehova'? Cine are autoritatea de a administra judecata? Atunci când Moise le-a delegat altora autoritatea de a judeca, de ce a subliniat el în mod special importanța imparțialității? Ce este adevărata judecată?

16,17. Ce cere Dumnezeu de la persoanele care vor să fie aprobate de el, după cum le-a spus Mica, israeliților? În ce măsură au respectat oamenii această regulă și de ce? Când și de către cine va fi justiția administrată în mod perfect, și cum vor fi oamenii afectați de acest lucru?

18,19. Arătați de ce erau egiptenii răspunzători în fața lui Iehova pentru că i-au persecutat pe israeliți. Descrieți și justificați răul pe care l-a adus Dumnezeu asupra egiptenilor atunci când a salvat Israelul.

20. Arătați de ce a fost dreaptă distrugerea amaleciților. Explicați de ce le-a arătat Dumnezeu bunătate cheniților.

21. Relatați cum a tratat Dumnezeu cu armata asirienilor. De ce a fost drept modul în care a acționat el?

22. Descrieți dezastrul pe care l-a adus Iehova asupra Sodomei și Gomorei. De ce a fost acțiunea sa dreaptă?

23. Care a fost scopul lui Iehova în procedura sa cu Egiptul, Asiria și alte națiuni și ce au prefigurat acțiunile sale?

24. Arătați de ce avea Iehova o grijă specială față de Israel. Ce mare nenorocire a adus el mai târziu asupra Israelului și de ce? Totuși care este scopul divin cu privire la Israel și de ce va trata Dumnezeu în acest fel cu acel popor?

25,26. Arătați, atunci, care este principiul care justifică faptul că Iehova a adus răul asupra anumitor popoare în trecut.

27,28. Explicați și ilustrați ce înseamnă faptul că Dumnezeu 'se căiește de un rău pe care avea de gând să îl facă'.

29,30. Cine a fost Lucifer? Descrieți relația și poziția sa ca prinț și cum s-a folosit el în mod greșit de acest lucru. Cum a fost el identificat de la abaterea sa și până acum?

31,32. Descrieți statutul din prezent al lui Satan ca prinț. Arătați de ce sunt potrivite pentru el titlurile 'prințul acestei lumi' și 'prințul autorității aerului'.

33,34. Explicați cauza dezastrului aduse asupra popoarelor din zilele Israelului până în prezent.

35,36. Descrieți activitățile lui Satan pentru a arăta de ce este el numit pe drept 'cel rău'.

37. Deoarece 'răul', 'nelegiuirea' și 'faptele rele' predomină și sunt în creștere acum în lume, de ce este acum foarte important să facem o distincție clară în folosirea acestor termeni?

Creștinii adevărați

[Prelegere radiofonică de 15 minute]

Simplul fapt că o persoană pretinde că este creștină nu dovedește că aceasta și este creștină. Isus a menționat o clasă pe care a numit-o a „ipocriților” (sau „fățarnicilor”) în Matei 15:7, 8, spunând: „Poporul acesta se apropie de mine cu buzele, dar inima lor este departe de mine.” Isus a menționat, de asemenea, și o altă clasă a celor care credeau că sunt creștini, în Ioan 16:2 spunând: “De fapt, vine ceasul când oricine vă va omorî va crede că a îndeplinit un serviciu pentru Dumnezeu.” Din nou, în Matei 7:21, Isus spune: “Nu oricine îmi zice: "Doamne, Doamne" va intra în Împărăția cerurilor.” La fel și în Luca 6:46, unde găsim aceste cuvinte ale Învățătorului: “De ce mi spuneți: "Doamne! Doamne!", dar nu faceți ce spun eu?”.

În Luca 13:25-27, Isus i-a menționat pe alții, care pretindeau că sunt adepți, dar nu erau, în aceste cuvinte: “Când stăpânul casei se va ridica și va încuia ușa, iar voi veți sta afară în picioare și veți bate la ușă, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne!, și el vă va răspunde și vă va zice: "Nu știu de unde sunteți.” Unii dintre aceia care *nu* sunt creștini adevărați sunt orbiți și înșelați de marele dușman, și au zel, dar nu conform cu cunoștința, iar aceștia cred că fac serviciul lui Dumnezeu. Alții își folosesc cu premeditare religia ca pe o mantie pentru a-și acoperi poftele și înșelătoria. Aceștia din urmă sunt ipocriții.

Domnul i-a avertizat pe toți adevărații creștini să fie de veghe împotriva minciunii, a falsului, și a dat dovezi clare prin care este posibil să determinăm care sunt creștinii adevărați, și care sunt falși. Isus a spus, cu un prilej: “Îi veți cunoaște după roadele lor.” Este posibil cu desăvârșire să știm cine sunt oile smerite, umile și supuse ale Domnului, și cine sunt cei ce pretind că sunt oi, dar de fapt sunt țapi încăpățânați și nesupuși, și precum țapii, refuză să mănânce și să asimileze hrana oferită de Domnul prin Cuvântul său, ci caută propriile lor pășuni și încearcă să se facă potrivii și demni pentru cer respectând și învățând ca doctrine poruncile oamenilor.

Toți adevărații creștini au intrat într-un “legământ prin jertfă” cu Domnul. Aceasta înseamnă că au renunțat la dreptul lor de a trăi pe pământ, și au acceptat o invitație, dată de Domnul, de a-i călca pe urme, de a face voia sa pentru ca, în cele din urmă, să fie “pentru totdeauna cu Domnul” în ceruri. Dacă aceștia ar fi în împărăția cerească, împreună cu Domnul nostru Isus, ar urma un anumit plan, un anumit curs de acțiune, pe care Isus l-a delimitat clar în Cuvântul său. Pe scurt, acesta este: Ca, într-un grad rezonabil, să se priveze de lucrurile pământești, binecuvântările și speranțele pământești, pentru a avea timp să facă voia Domnului, pe care s-au angajat prin legământ să o îplinească.

Voia Domnului este ca ei să caute în Scripturi, pentru a afla, a determina, ce lucruri dorește Domnul ca ei să îndeplinească, și *să facă* acele lucruri, indiferent de ce spun sau gândesc rudele, prietenii și vecinii lor. Ei vor învăța curând că Dumnezeu are ca scop ca Isus să aibă o împărăție, o domnie de o mie de ani, în timpul căreia Satan va fi legat iar Isus va binecuvânta familiile acestui pământ, atât pe cei vii, cât și pe cei morți. Ei află că este voia sa ca ei să vestească împărăția; că singurul mod prin care își pot respecta și îndeplini legământul prin jertfă este ca ei să predice acea împărăție ce va veni și binecuvântările ei. Acesta este drumul delimitat pentru ei în Cuvântul Adevărului. Doar cei care fac asta sunt adevărații creștini.

Acestor creștini adevărați nu li s-a dat autoritatea de a predica reforme morale, sociale sau politice. Un asemenea traseu nu este menționat în Scripturi. A predica despre chestiuni politice, reforme și lucruri, în general, bune, este un lucru destul de popular; și trebuie să observăm că un asemenea curs nu ar atrage niciodată ocări sau persecuție asupra predicatorului. Adevăratul creștin, care va stăruii și va continua să predice împărăția ce se apropie nu face doar ceea ce a făcut Isus, ci va avea și exact aceleași experiențe pe care le-a avut Isus. Astfel, există o regulă, stabilită de Scripturi, prin care putem determina cine sunt adevărații creștini, și cine nu. În primul rând, aceștia vor predica împărăția ce vine, și binecuvântările sale. În al doilea rând, vor primi ocări, vor fi defăimați, înjosiți și persecutați pentru ceea ce predică.

Isus i-a avertizat în mod repetat pe cei care îi vor călca pe urme că vor fi tratați în acest fel pentru loialitatea cu care predică adevărul. El a spus, în Luca 6:22, 23, „Ferice de voi când oamenii vă urăsc, vă exclud dintre ei, vă insultă și resping numele vostru ca pe ceva rău, din pricina Fiului Omului!

Bucurați-vă în ziua aceea și săltați de veselie, pentru că iată, răsplata voastră este mare în cer! Căci tot așa făceau și strămoșii lor profeților”

Vorbindu-le adeptilor săi, Isus a spus: “Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei, dar, fiindcă nu sunteți din lume, ci eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăște. Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Sclavul nu este mai mare decât stăpânul lui. Dacă m-au persecutat pe mine, vă vor persecuta și pe voi.” (Ioan 15:19, 20) În acest fel, îi putem identifica pe toți cei care se bucură de aprobarea lui Dumnezeu.

Dumnezeu îngăduie aceste ocări, cu scopul de a-i testa și pregăti pe fiii săi, ca o dovadă că sunt ai săi și că se bucură de aprobarea, de acceptarea sa. Astfel, chiar și ocările și suferințele devin un izvor de încurajare pentru adevărații creștini. De aceea, Isus i-a îndemnat pe adeptii săi să se bucure când sunt trecuți prin diferite încercări. În 1 Petru 4:12-14, citim: “Preaiubiților, nu fiți surprinși de încercarea de foc care are loc în mijlocul vostru, ca și cum vi s-ar întâmpla ceva ciudat, ci, în măsura în care aveți parte de suferințele lui Cristos, bucurați-vă, pentru ca și la descoperirea slavei Lui să vă bucurați nespuse de mult. Dacă sunteți insultați din pricina Numelui lui Cristos, ferice de voi, pentru că Duhul slavei și al lui Dumnezeu se odihnește peste voi.”

Despre Isus, se scrie că a învățat să se supună prin lucrurile pe care le-a suferit (Evr. 5:8, 9) La fel și cei care îi vor fi asociați în împărăție trebuie să fie părtași la aceleași suferințe. (1 Petru 2:21). Pavel, sub inspirație, scria creștinilor următoarele: “Spiritul însuși mărturisește împreună cu spiritul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu; și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: da, moștenitori ai lui Dumnezeu, și comoștenitori cu Cristos, dacă suferim împreună cu el ca să fim și glorificați împreună cu el.”

Pavel a fost un om cu realizări neobișnuite. A fost membrul unei organizații religioase mari și populare în vremea sa. Acea organizație susținea că se închină lui Iehova Dumnezeu și că așteaptă venirea trimisului său, Mesia. Pavel a devenit un adevărat creștin și și-a retras suportul pentru secta Fariseilor, și, după aceea, a suferit persecuție și ocări, chiar și până la moarte, pentru loialitatea sa față de Domnul. El a predicat mereu viitoarea împărăție și binecuvântările sale. În Filipeni 3:7, 8, vorbind despre fosta sa poziție de onoare și influență, ca Fariseu, spunea: “Totuși, lucrurile care pentru mine erau câștiguri le-am considerat o pierdere, de dragul lui Cristos. Fără îndoială, consider că toate lucrurile sunt o pierdere, datorită valorii cunoașterii lui Cristos Isus, pentru care am pierdut toate lucrurile, și le consider niște gunoaie, ca să-l câștig pe Cristos.” Călea pe care a urmat-o și experiențele sale sunt călea și experiențele pe care le vor avea toți cei care sunt loiali și credincioși Domnului.

Un adevărat creștin, cu toate acestea, nu este descurajat de aceste experiențe. El se așteaptă să le sufere, și își amintește cele scrise: “Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care îl iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemați potrivit scopului său.” (Romani 8:28) Astfel, el este încrezător că Domnul îi aranjează călea și experiențele sale pentru binele său.

Având în minte că termenul “lumea” înseamnă marea organizație a lui Satan, pe care o numim acum “Creștinătate”, suntem apți să înțelegem mai bine ce voia să spună apostolul când scria aceste cuvinte: “Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume! Dacă cineva iubește lumea, iubirea de Tatăl nu este în el.” (1 Ioan 2:15) Din nou, în 1 Ioan 5:4 ni se spune că un creștin trebuie să învingă lumea, și, în Ioan 16:33, Isus a spus: “Curați! Eu am învins lumea.” Mai mult, în Iacob 4:4 citim: “Nu știți că prietenia lumii este dușmănie cu Dumnezeu? De aceea, cine va fi prieten al lumii este dușmanul lui Dumnezeu.”

Aceste texte fiind adevărate, ceea ce înseamnă “lumea” pentru fiecare creștin devine o chestiune de importanță vitală; căci fiecare adevărat creștin trebuie să învingă “lumea”. Exact acesta este punctul, privința în care cei care dau greș nu sunt adevărați creștini. Ei dau greș pentru că au o idee incorectă despre ce constituie “lumea”. Ei cred că “lumea” înseamnă obiceiurile rele sau faptele rele. Aceasta este o greșeală. Isus nu a învins niciodată niște obiceiuri rele, ci declară că a învins “lumea”.

Ce înseamnă, deci, enunțul “a învinge lumea”? Răspunsul este: înseamnă a ne reține de la a coopera cu metodele și căile, strategiile lumii, din motiv că sunt contrare scopurilor și metodelor lui Dumnezeu. Scopul lui Dumnezeu este de a câștiga lumea și de a institui un guvern drept pe pământ prin Isus Cristos. Omenirea nu poate niciodată spera să primească o binecuvântare într-un alt fel decât în și prin cea împărăție.

Organizația lui Satan îi ispitește constant pe adevărații creștini să încerce strategiile *ei* de convertire a lumii. Ea propune să convertească lumea și să binecuvânteze popoarele prin înființarea unei ligi a națiunilor, făcând legi drastice, precum mult lăudata lege a prohibiției, și instituind reforme morale și sociale.

Adevăratul creștin înțelege că aceste mijloace sunt mijloace brute, *forțate*, bazate pe constrângere, și că nu vor reuși niciodată. Biblia arată răsunătorul lor eșec. Dar aceste metode, promovate de Satan și organizația sa sunt populare, și oricine îndrăznește să le critice este considerat un “roșu”, un “bolșevic” și un “anarhist”, și denunțat ca trădător de țară. Astfel, adevăratul creștin, care predică că niciuna dintre aceste strategii gândite de om nu va reuși nimic pe calea binecuvântării, și îi îndeamnă pe oameni să aștepte împărăția lui Cristos ca singura lor speranță de eliberare și scăpare din sărăcie, cost mare al traiului, de profitori și oprinare, este nu doar ridiculizat, dar și înfierat și persecutat.

Adevăratul creștin dă ascultare cuvintelor profetului, care spun: “Odihnește-te în Domnul și așteaptă-l cu răbdare. Nu te aprinde de mânie împotriva celui ce prosperă în calea lui, împotriva omului care-și duce la îndeplinire gândurile rele.” (Ps. 37:7, 1). A învinge lumea înseamnă, deci, a învinge, a depăși ideea satanică conform căreia putem aduce Mileniul și binecuvântările sale prin mișcări reformatoare; prin legislație; prin militarism; prin noi forme de guvernare sau prin orice alte mijloace umane. Cei care nu sunt adevărați creștini nu pot suporta ocările și persecuția iminentă luării de poziție împotriva lucrurilor populare și ortodoxe; și de aceea Domnul le spune : “Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la mine, voi, care lucrați nelegiuirea!” (Matei 7:23) Doar învingătorii sunt adevărații creștini.

Dovezi că trăim în zilele din urmă

[Prelegere radiofonică de 30 de minute]

Toți cei care îl iubesc pe Iehova Dumnezeu, și care cred că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să fie interesați de subiectul „zilelor din urmă”. Aceste cuvinte apar în multe texte din Scripturi, și se referă la aceeași perioadă de timp pe care Biblia o numește „sfârșitul lumii” (sau „al acestui sistem”) și „ziua judecății”.

Alte texte indică faptul că „zilele din urmă” vor fi o perioadă de intense frământări și tulburări pe pământ, din cauza căror inimile celor care nu înțeleg situația se vor umple de îndoială, uluire și prevestiri rele. Aceste texte, care se referă la „zilele din urmă” arată clar că lumea nu va fi convertită în acel moment, ci că răutatea, violența, crimele, asupririle și nelegiuirea vor domni în mod special, și că Domnul îi va folosi pe cei care înțeleg situația pentru a le explica altora ce înseamnă exact aceste necazuri, și astfel să-i mângâie și să-i ajute și să-i facă capabili să intre în armonie cu Dumnezeu și să se bucure de aprobarea și binecuvântarea sa.

Apostolul Pavel, în epistola sa către Timotei (2 Timotei 3:1-5), spune: „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, aroganți, blasfemiatori, neascultători de părinți, nemulțumitori, lipsiți de sfințenie, fără afecțiune, neînduplecați, acuzatori, neînfrânați, sălbatici, neubitori de bine, trădători, nechibzuiți, încrezuți, iubitori mai degrabă de plăceri decât de Dumnezeu, având doar o formă de evlavie, dar negându-i puterea”. Și dacă Pavel ar fi trăit în zilele noastre, nu ar fi putut descrie mai bine condițiile care sunt prezente acum.

Aceste aspecte fac subiectul “zilelor din urmă” unul de maximă importanță, și deci nu este nevoie de niciun pretext pentru a discuta despre el. Ceea ce va fi spus în această prelegere, ca și în următoarele are intenția de a fi util, de a fi de ajutor, constructiv, înălțător și mângâietor. Nu este

propagandă. Nu vom face nici o încercare, fie în mod direct sau indirect, de a vă cere bani sau de a vă face să vă alăturați vreunei organizații. Programele Turnului de veghere nu intenționează să ridice dezbateri aprinse, ci să îndemne la studiu, gândire și investigație. Nici nu pot fi numite o „nouă religie”. Cuvântul „religie” poartă în el aluzii la ritualuri, ceremonii, slujbe și un crez fixat, ca și ideea de a te alătura unei organizații, Singurul scop al acestor programe este de a sădi speranța lucrurilor bune viitoare în inimile și mințile oamenilor; să facă Biblia ce mai interesantă și iubită carte de pe pământ; și să înalțe numele lui Iehova Dumnezeu astfel încât oamenii să îl poată respecta și să i se închine așa cum trebuie.

În zilele noastre, a devenit deja o obișnuință să se evite orice fel de discuție despre doctrine, exceptând cazul în care cine nu este de acord cu gândurile prezentate se consideră ofensat. Este considerat politicos și adecvat să se discute doar percepțiile morale delimitate de Biblie, și ca oamenii să se îndemne să „fie buni”, să „trăiască drept” și să li se spună că nu contează ce și în ce cred, atât timp când duc o viață dreaptă. Aceasta este o mare greșală, sacrificând adevărul de dragul de a fi politicos. Desigur, percepțiile morale sunt bune, dar nu ajung atât de departe; dar trebuie să observăm că Isus avea multe de spus despre învățături, și foarte puține despre moravuri. A pus în mod continuu accentul pe învățături, și la fel au făcut și apostolii. Au vorbit mereu despre „împărăție”, „judecată”, „înviere”, „sfârșitul lumii”, „a doua venire a Domnului”, „a doua moarte” și „zilele din urmă”. Au pus accentul pe învățături, din motivul că scopurile lui Dumnezeu legate de rasa umană se găsesc în învățături, și nu în percepțiile morale; mesajele sale de alinare și speranță sunt ascunse în învățături, iar salvarea unui om depinde de învățarea și credința în anumite învățături.

Atunci când Dumnezeu a creat pământul, a avut un scop bine definit referitor la el; iar acel scop este declarat în Isaia 45:18 – „Dumnezeu . . . a întocmit pământul și l-a făcut; el l-a întărit, nu l-a creat în zadar; l-a întocmit să fie locuit.” Din nou, în Psalmul 115:16 citim: “Pământul l-a dat fiilor oamenilor.” Dacă Dumnezeu a creat pământul ca să fie locuit de oameni, este totalmente nerațional să credem că îl va distruge; iar, în Ecclesiast 1:4, citim următoarele: “O generație trece, și alta vine, dar pământul rămâne pentru totdeauna.” Aceste trei texte schițează pe scurt scopurile lui Dumnezeu cu privire la pământ în sine; și anume, să rămână pentru totdeauna, și să fie locuit de oameni.

Domnul nostru Isus Cristos i-a învățat pe adepții săi să se roage pentru venirea timpului când voința lui Dumnezeu se va face “precum în cer, așa și pe pământ”; iar, dacă această rugăciune va primi vreodată răspuns, atunci pământul nu va fi distrus niciodată. Biblia ne spune de un timp când fiecare genunchi se va pleca, atât al lucrurilor de pe pământ, cât și al celor din cer; de un timp când națiunile vor învăța să nu se mai războiască, ci, dimpotrivă, își vor preface fierul săbiilor în pluguri și sulite în cosoare (vezi Isaia 2:2-4) Deci, să ne scoatem din minte, o dată pentru totdeauna, gândul că pământul va fi distrus. Din contra, va fi locuința veșnică a unei rase umane fericite, perfecte și lipsite de păcat, care se va bucura de binecuvântarea și favoarea lui Dumnezeu pentru totdeauna.

Atunci când Dumnezeu l-a creat pe Adam, i-a încredințat sarcina de a umple pământul cu urmași ai săi. Această poruncă se găsește în Geneza 1:28, și spune: „Apoi Dumnezeu . . . le-a zis: "Fiți roditori, înmulțiți-vă și umpleți pământul, supuneți-l și stăpâniți peste peștii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor și peste orice creatură vie care se mișcă pe pământ".” Dumnezeu nu i-a spus niciun cuvânt lui Adam despre mersul la ceruri. Casa sa, și casa copiilor săi, avea să fie pământul.

Consemnarea spune că Dumnezeu a pus ca paznic și protector peste Adam și Eva o ființă spirituală frumoasă și înțeleaptă, pe nume Lucifer. În Ezechiel 28:14, Lucifer este numit: “heruvimul uns, ocrotitor”. Misiunea lui era de a-i ocroti și proteja pe Adam și Eva și a-i păzi de pericolele nevăzute. Lucifer a devenit ambițios, dorind să aibă o împărăție a sa, și să se bucure de respectul și închinarea adusă de alte creaturi. Având trădarea în inima sa, a căutat să îi îndepărteze pe Adam și Eva din serviciul lui Dumnezeu și să îi facă servii săi și să-i facă să îi împlinescă voia, știind că dacă ar putea să îi aducă pe părinți în păcat, va avea control și asupra copiilor, prin legea eredității. Astfel, va avea o împărăție a sa, iar supușii și servii săi vor fi omenirea căzută, păcătoasă. (vezi Isaia 14:12-15).

Dumnezeu i-a spus lui Adam că va muri în mod sigur dacă va mânca dintr-un anumit fruct. Lucifer, în mod premeditat și voit, a mințit-o pe Eva, spunând că “Dumnezeu știe că sigur nu vei muri”. I-a otrăvit și mai mult mințea, spunând că fructul acela era nu doar plăcut văzului și bun de mâncat, ci era foarte de dorit pentru că te face înțelept (Geneza 3:6). Eva l-a crezut pe Lucifer, a mâncat fructul, și astfel s-a întors împotriva lui Dumnezeu, Creatorul și Binefăcătorul ei, și l-a ispitit pe Adam să facă la fel. Dumnezeu i-a alungat, ca nevrednici de alte favoruri, i-a alungat din Eden, și a aplicat pedeapsa cu moartea asupra lor, lăsându-i singuri să moară. Consemnarea spune că „Adam a trăit 930 de ani, și apoi a murit.”

În acest timp, Dumnezeu a schimbat numele lui Lucifer în Satan, și Diavol, și de atunci a fost dușmanul lui Dumnezeu și al omului. Obținând controlul asupra rasei umane, a început lucrarea de a organiza omenirea împotriva lui Dumnezeu și împotriva lucrării sale. A făcut asta făcând apel la egoismul omenesc. Dumnezeu este iubire; iar Satan este egoismul; iar cei ce-l urmează pe oricare din ei are spiritul stăpânului său. Copiii lui Dumnezeu au spiritul iubitor, generos, milos și gata să ajute al lui Dumnezeu. Copiii lui Satan au spiritul crud, egoist, nemilos, asupritor și rău al stăpânului lor.

De multe ori, Biblia vorbește despre „sfârșitul lumii” și asta întotdeauna cu referire la sfârșitul domniei lui Satan; sfârșitul tuturor instituțiilor asupritoare și egoiste de pe pământ, sfârșitul mitei și al corupției, al ipocriziei și prefăcătoriei; de fapt, sfârșitul tuturor acelor lucruri pe care oamenii buni le urăsc și ar fi bucuroși să le vadă încheiate o dată pentru totdeauna.

Atunci când Satan și-a asigurat controlul asupra omenirii, și a sedus-o, atrăgând-o pe căile sale egoiste, Dumnezeu nu și-a propus să-i îngreuneze sau restrângă lucrarea de amăgire a lui Satan, vreme de aproximativ 6000 de ani. Cu toate acestea, a hotărât să nu îl lase pe Satan să se amestece câtuși de puțin în planul său original de a umple pământul cu o rasă fericită și fără păcat. Din contră, a hotărât că trebuie să existe un „al doilea Adam”, care va face lucrarea pe care primul Adam nu a reușit să o facă; și anume „să umple pământul”. Acest al doilea Adam este Domnul Isus Cristos cel înviat. (1 Cor. 15:45-47). Dumnezeu a delimitat 1000 de ani pentru ca Isus să îndeplinească această lucrare. Oamenii numesc această mie de ani, Mileniul. Biblia o numește „ziua lui Cristos”, „ziua judecării” și „ziua salvării”. Este timpul când omenirea va fi eliberată de sub domnia rea și puterea lui Satan.

Este clar și evident că atunci când Isus își va lua puterea, iar domnia de o mie de ani a dreptății va începe, prima lucrare pe care trebuie să o facă este să distrugă organizația rea a lui Satan; și, din moment ce aceasta este alcătuită din toate organizațiile făcute de om de pe pământ, este la fel de clar că distrugerea acestora va însemna necazuri și frământări pe pământ, pentru că Satan nu va ceda fără o luptă, și nici oamenii egoiști nu vor ceda fără să se împotrivesc. Sfârșitul lumii va însemna sfârșitul domniei rele a lui Satan, și nu se referă la distrugerea pământului.

Acum suntem pregătiți să examinăm cuvintele „zilele din urmă”. Ce înseamnă ele? Răspunsul este că se referă la ultimele zile ale domniei lui Satan, ultimele zile de mită, fraudă, corupție, autocrație, profit, războaie și egoism de toate felurile. Ultimele zile ale domniei lui Satan sunt, de asemenea, și primele zile ale domniei lui Cristos. Satan nu va fi eliminat înainte ca Cristos să ia puterea și să își înceapă lucrul. Astfel, Biblia subliniază ideea că începutul împărăției lui Cristos va fi un „timp de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt națiunile până în timpul acela.” – Dan. 12:1; Apoc. 11:17, 18.

Conform cronologiei biblice, „semnelor vremurilor” și dovezilor fizice, „zilele din urmă” au început în 1914 și se vor sfârși în viitorul foarte apropiat cu ceea ce Biblia numește „bătălia marii zile a Dumnezeului Atotputernic”, numită altfel și „bătălia Armagedonului”. Această bătălie va realiza distrugerea totală a imperiului Diavolului. Va rezulta, de asemeni, și în legarea lui Satan pentru o mie de ani. (Apoc. 20:1-7). Aceasta va fi prima înlănțuire a lui Satan de către Isus; și va fi una completă. Sute de texte, atât din Vechiul, cât și din Noul Testament se referă la această bătălie și la distrugerea organizației și puterii lui Satan. Văzută astfel, primul lucru a lui Iehova Dumnezeu din timpul „zilelor din urmă” va fi un lucru de a scăpa pământul de organizația Diavolului, și de Diavol și agenții săi. Aceasta explică de ce e nevoie de strâmtorări, de necazuri.

Astfel, toate acele texte care se referă la „sfârșitul lumii”, „ziua judecății” și „zilele din urmă” descriu o mare vreme de frământări, de necazuri pe pământ, incluzând mari distrugeri. Cu acest gând în minte, să examinăm câteva dintre aceste texte.

Isaia 13:4-9 spune: „Un zgomot tumultuos...al națiunilor adunate! Domnul oștirilor își strânge oștirea pregătită de război . . . Urlați, pentru că ziua Domnului este aproape! Va veni ca o distrugere de la Cel Atotputernic. De aceea, toate mâinile vor slăbi și inima omului muritor se va topi toată de frică. Și se vor teme; durei și spasme îi vor cuprinde.... . Iată! Ziua Domnului vine nemiloasă, cu furie și cu mânie aprinsă, ca să pustiască țara, și ea va distruge pe păcătoșii din ea.” “Ziua Domnului” menționată aici este prima parte din ziua de o mie de ani a lui Cristos. “Păcătoșii” care vor fi nimiciți sunt acei oameni care resping cuvântul Domnului și se opun stabilirii împărăției lui Cristos. Doar cei care iubesc nedreptatea vor lua o poziție potrivnică.

Din nou, Isaia 34:2, 8, 9 spune: “Căci indignarea Domnului este peste toate națiunile și furia lui peste toate armatele lor; el le-a nimicit cu desăvârșire, le-a dat măcelului.” “Este ziua răzbunării Domnului, și anul de răsplătiri pentru cauza Sionului. Torentele ei se vor preface în smoală și țărâna ei în pucioasă, și țara ei va ajunge ca smoala când arde.” Astfel, Domnul descrie pentru mințile noastre, într-un limbaj foarte simbolic, un foc atât de fierbinte încât nimiceste deplin organizația Diavolului; nu un foc propriu-zis, ci o vreme de distrugere. Faptul că nu este un foc propriu-zis este dovedit pe larg de o lecturare a următoarelor cinci versete, care ne spun că pelicanii și bătlanii, bufnița și fiarele sălbatice și demonii cu chip de țap (satirii) vor sta chiar în mijlocul aceluși foc, și că marea pasăre de noapte (bufnița) își va face cuib în acel foc și își va depune ouăle și din ele vor ieși puii ei. Este clar deci că nu este un foc propriu-zis.

Din nou, în Maleahi 4:1 citim: “Căci iată că vine ziua care va arde ca un cuptor și toți cei înfumurați și toți cei ce fac răul vor ajunge ca miriștea. Ziua care va veni îi va mistui, spune Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură.” Dacă cei înfumurați și răi sunt nimiciți atât de deplin încât nu mai rămâne din ei nici rădăcină, nici ramură, este clar că nu sunt în chinuri veșnice. Aceasta este doar una dintre multele dovezi că Biblia nu învață nimic despre chinul veșnic.

Din moment ce “zilele din urmă” se referă la ultimele zile ale domniei lui Satan și la timpul distrugerii organizației sale, și nu la distrugerea pământului în sine, se ridică o întrebare interesantă, și anume: Care este lucrarea lui Dumnezeu *după* ce Satan va fi legat și organizația lui va lua sfârșit? Răspunsul din Biblie este următorul:

Isus Cristos va fi Rege peste tot pământul în ziua aceea. Nu va fi nici o putere care să I se opună lui și lucrării de dreptate pe care o va începe. Lucrul său va fi să “binecuvânteze toate familiile pământului”. Ca reprezentant al lui Dumnezeu pe pământ, investit cu “toată puterea din cer și de pe pământ”, el va face lucrarea prezisă de toți profeții. În Ieremia 31:33, 34 citim următoarele despre acea lucrare: “După zilele acelea”, zice Domnul, voi pune legea mea înlăuntrul lor și o voi scrie în inima lor. Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul meu. Nu vor mai învăța fiecare pe semenul său și fiecare pe fratele său, zicând: Cunoaște-l pe Domnul!, fiindcă toți mă vor cunoaște, de la cel mai mic dintre ei până la cel mai mare dintre ei, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea și nu-mi voi mai aduce aminte de păcatul lor. “

Astfel, vedem că este scopul lui Iehova să educe toți oamenii, astfel încât să știe adevărul, tot adevărul, și nimic altceva în afară de adevăr. Aceasta este o lucrare uluitoare, iar Iehova Dumnezeu i-a dat Fiului său o mie de ani ca să o încheie. În scrisoarea sa către Timotei, Pavel spune (1 Timotei 2:3, 4): “Dumnezeu vrea . . . ca toți oamenii să fie salvați și să vină la cunoștința adevărului”. Aceea va fi o școală măreață, care va dura o mie de ani. Isus va fi marele Învățător, și vor exista aproximativ 20 de miliarde de oameni la acea școală. Toți oamenii care au murit înainte de venirea lui Isus pe pământ cu 19 secole în urmă, toți copiii, toți păgânii, toți cei ce nu au știut nimic despre învățăturile lui Cristos vor ieși din mormânt, și, împreună cu aceia care vor trăi în acea vreme, vor învăța pentru prima dată despre 'singurul nume de sub cer și dat printre oameni prin care pot fi salvați' - Fapte 4:12

Pentru a fi salvați, este necesar ca ei să creadă în Isus Cristos, și este evident că aceia care au murit înainte ca Isus să se nască, la fel ca și cei morți în copilărie sau pruncie, ca și toți păgânii nu pot crede în Isus, pentru că nu au auzit niciodată de el. Dumnezeu are ca scop ca ei să audă despre

el, să audă despre marea lui lucrare de răscumpărare, și să aibă o șansă să îl accepte ca pe Salvatorul lor și să câștige viață veșnică pe pământ.

Acesta este motivul pentru care e necesară o înviere. Acesta este motivul pentru care Satan va fi legat pentru mia de ani. Dumnezeu plănuiește ca nimic să nu îi îngreuneze marea sa lucrare de educare, reconstruire, înălțare sufletească și binecuvântare. Alte texte dezvăluie faptul că vor exista unii care se vor bucura de toate oportunitățile și binecuvântările acelei zile, și totuși vor rămâne încăpățânați, nesupuși și pervertiți. Biblia ne spune clar că pentru aceștia nu va rămâne altceva decât „a doua moarte”, care este un alt mod de a spune „distrugere veșnică”, definitivă. Toți cei care intră în deplină armonie cu Domnul vor primi darul lui Dumnezeu, care este viața veșnică, prin Isus Cristos, Domnul nostru.

Scripturile ne oferă niște descrieri vii ale condițiilor care vor domni după mia de ani, și după ce toți cei răi și nesupuși sunt distruși în a doua moarte. În Psalmul 37:29, citim: „Cei dreپți vor moșteni pământul și vor locui pentru totdeauna pe el.” Isaia 60:21 spune: „Toți cei din poporul tău vor fi dreپți, vor moșteni țara și vor locui în ea veșnic.”. În Isaia 33:24, citim: “Niciun locuitor nu va spune: Sunt bolnav.” Apocalipsa 21:4 spune: “Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi. Nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi; căci lucrurile dintâi au trecut.” Alți profeți ne spun că războaiele vor înceta, că oamenii vor sta sub via și smochinul lor, că cunoștința despre Domnul va umple pământul precum apele fundul mării, și că fiecare genunchi se va pleca și fiecare limbă va mărturisi lui Iehova Dumnezeu.

În mod cât se poate de sigur, niciun om iubitor de dreptate nu poate să se opună demascării organizației lui Satan; și niciunul care își iubește aproapele sau dreptatea, justiția și pacea nu va obiecta ca noul guvern (domnia lui Cristos) să preia frâiele lumii.

Dar ce dovezi avem că trăim în ultimele zile ale domniei lui Satan? Una dintre principalele dovezi este cronologia biblică; aceasta arată că Cristos a preluat puterea și și-a început domnia în 1914. Argumentarea acestei dovezi este prea întinsă pentru a putea fi cercetată acum. Cu data 1914 în minte, totuși, oricare alte dovezi, considerate “semne ale vremurilor” vor fi luate în seamă. Termenul “semne ale vremurilor” înseamnă pur și simplu împlinirea acelor profeții ce se leagă de un anumit timp sau eveniment. Multe profeții descriu evenimente ce vor avea loc “în zilele din urmă”, adică după 1914. Termenul înseamnă dovadă. Atunci când vor fi împlinite, profețiile vor fi dovada faptului că suntem “în zilele din urmă”

În Matei 24:3 se consemnează că discipolii i-au pus lui Isus întrebarea: “Care va fi semnul venirii tale și al sfârșitului lumii?” În răspunsul său, Isus a folosit aceste cuvinte (ver. 7) : “Se va ridica națiune contra națiune și regat contra regat, vor fi foamete, ciume și cutremure de pământ în locuri diferite.” Marele război mondial a izbucnit în 1914, și a fost urmat de cele mai rele epidemii, cutremure și cazuri de foamete, semne că trăim în zilele din urmă. Isus ne spune în versetele 37-39 ale aceluiași capitol că oamenii nu vor ști, vor fi luați pe nepregătite, fără să știe că sunt în ziua din urmă, așa cum erau oamenii ce nu știa despre potopul ce se apropie din zilele lui Noe, chiar dacă Noe i-a avertizat vreme de mulți ani.

Iacov 5:3-6 menționează un alt semn, și anume uimitoarea acumulare de bogății din zilele din urmă, și folosirea greșită a lor, El spune: “Veniți acum, voi, bogaților! Plângeți, urlați din cauza nenorocirilor care vor veni peste voi! . . . V-ați adunat comori pentru zilele din urmă” Un alt “semn” este faptul prezis că vor fi unii care îi vor avertiza pe oameni despre situație, întocmai precum Noe în zilele sale.

În 1 Tesaloniceni 5:4, citim: 'Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca *ziua aceea* să vină peste voi pe nepregătite.' Daniel, vorbim despre timpul sfârșitului, spune: “Niciunul dintre cei răi nu vor înțelege, dar cei înțeleپți vor înțelege.” Din nou, în Apocalipsa 11:17, 18 citim: “”Îți mulțumim, Doamne . . . pentru că ai luat puterea ta cea mare și ai domnit! Națiunile s-au mâniat dar a venit mânia ta". Națiunile au devenit mânioase în 1914, chiar atunci când Isus și-a luat puterea sa și și-a început domnia. Daniel 12:1 confirmă aceste cuvinte, spunând: “Se va ridica Mihael și va fi un timp de strâmtorare cum n-a mai fost de când există națiuni.”

După cum se vede, distrugerea organizației rele a lui Satan a început în 1914, și va fi curând desăvârșită. Bătălia mării zile a Dumnezeului Atotputernic ne stă înainte, iar Iehova va fi învingătorul. Refugiul minciunilor va fi zdrobit, iar oamenii vor fi eliberați de Satan și agenții săi.

Atunci, vor urma binecuvântările de nedescris ale împărăției lui Cristos: binecuvântări de sănătate, libertate, pace, fericire, dreptate și viață veșnică pentru toți cei care se supun legilor noii împărății, și o distrugere meritată în a doua moarte pentru toți cei care nu se vor supune. Să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru dovezile că trăim în “zilele din urmă” și că lungă noapte de păcat, moarte, suferință, lacrimi, nedreptate și asuprire de pe pământ se va încheia curând, pentru totdeauna.

Scrisori

MULȚUMIT

Dragă frate Rutherford:

Îți scriu pentru a-ți spune că ți-am citit ultimele cărți, *Harpa lui Dumnezeu, Guvernare*, și multe altele. Dovezile scripturale ni se dau atât de abundent încât orice îndoială este îndepărtată pentru totdeauna din mintea mea.

Cărțile tale au fost mijlocul prin care am obținut o cunoștință temeinică despre aranjamentul pe care l-a făcut Iehova pentru binele omenirii și despre prezența Domnului nostru Isus Cristos, cunoștință care a fost ”hrană la timpul potrivit” pentru mine.

Sunt mulțumit că am găsit adevărul și că îl pot spune și altora.

Dumnezeu să te binecuvânteze și să te păstreze în grija sa cea mai bună și mai iubitoare.

Cu fierbinte iubire creștină, sunt, cu permisiune,
Fratele tău în Cristos,
Stanley Huxtable, *Transvaal*.

UNIȚI ÎN SPIRIT

Dragă frate Rutherford:

Când citim și studiem *Turnurile* la întruniri ne amintim întotdeauna de tine și de dragii tăi colaboratori, Comitetul Turnului de Veghere, pentru plinătatea luminii revărsate asupra atâtor declarații ale Bibliei, precum și pentru gândurile clar exprimate care ne ajută mult să mergem mai departe în lumina mereu crescândă.

Conținutul noilor cărți și broșuri ne dau întotdeauna asigurarea că acestea nu au putut fi scrise decât cu ajutorul spiritului lui Dumnezeu și atunci când, prin frați amăgiți, dușmanul se apropie de noi, reușim să discernem iar cu ajutorul Bibliei și a literaturii Turnului de Veghere de unde vine această influență. Spiritul și fermitatea care ne vorbesc din *Turn*, cărți etc. ne inspiră admirație și forță. Ca și Moise și Iosua, voi nu stați în spatele liniei de luptă, așa cum fac liderii acestei lumi și dumnezeul lor, ci înfrunțați cele mai mari și mai puternice bastioane ale organizației lui Satan și cântați despre onoarea numelui lui Iehova și despre Regele său fără teamă și bizuindu-vă în totul pe ocrotirea Dumnezeului Atotputernic.

Prin urmare, dragi frați, dorința inimii noastre este să vă spunem că ne simțim uniți cu voi în spirit și cu ajutorul acestei scrisori vrem să vă asigurăm de bucuria cu care proclamăm mesajul fericit despre împărăția lui Dumnezeu, iar atunci când tu, dragă frate Rutherford, vei veni data viitoare în Europa, vrem să te invităm din toată inima, dacă timpul îți permite, să vii aici la Sarre Basin și să ții un discurs public pentru a demasca organizația dușmanului.

Fie ca Domnul să îți dea tărie în spirit și trup ca să-i poți conduce poporul în bătălia împotriva lui Satan până când ’orașele vor fi pustiite’, când Domnul le va spune servilor săi: ”Bine ai lucrat, serv bun și credincios”.

În numele adunării din Saarbrücken,
(semnat) Hubert Schmutzler, *secretar*.

PRIVILEGIUL DE A MANIFESTA IUBIRE ȘI LOIALITATE

Dragă frate Rutherford:

La recomandarea bătrânilor și susținut unanim de adunare, mi s-a cerut să-ți transmit aprecierea noastră față de minunatele adevăruri care vin la noi neîncetat prin intermediul *Turnului de Veghere*. Ne bucurăm că Tatăl nostru ceresc, Iehova, ne binecuvântează atât de bogat cu hrană la timpul potrivit prin canalul său ales și pentru că strălucirile sale de lumină a adevărului ne ajută să înțelegem clar și să apreciem voința sa referitoare la noi din prezent.

Dorim și să vă anunțăm că aveți iubirea, încrederea și rugăciunile noastre zilnice. Ne dăm seama că s-a declarat război împotriva lui Satan și a organizației sale și că toți cei care îl iubesc cu adevărat pe Domnul vor fi găsiți pe deplin devotați cauzei sale. Acum este timpul când avem privilegiul de a ne manifesta iubirea și loialitatea pentru cel care 'ne-a chemat din întuneric al lumina sa glorioasă', și ne rugăm din toată inima să fim găsiți printre cei care vor fi chemați credincioși și fideli.

Fie ca Tatăl ceresc să continue să vă binecuvânteze din belșug pe voi și pe cei asociați cu voi, ca să puteți fi plini de îndurare înțelepciune și putere pentru a-i împlini acum voința.

Frații voștri prin îndurarea sa,
Adunarea din Winnipeg,
Sydney G. Emery, *Secretar*.

CÂNTÂND CÂNTAREA NOUĂ

Dragă frate Rutherford:

Fie ca Domnul să îți binecuvânteze eforturile pe care le faci pentru a servi cauzei sale sfinte.

Fiecare articol din *Turnul de Veghere* care ajunge la noi este un răspuns de la Domnul pentru rugăciunile noastre pline de zel pentru tine și colaboratorii tăi și deoarece nu putem să ne exprimăm prin cuvinte profundele mulțumiri și apreciere față de frații tăi pentru serviciul vostru iubitor și credincios, noi, cele patru adunări de limbă greacă din această zonă (Monessen, Cannonsburg, McKeesport și Pittsburg), după ce am ținut un congres pe 25 decembrie la Homestead, Pa., fiind serviți în acel moment de un frate misionar trimis de la Societate, am adoptat în unanimitate o rezoluție de a vă transmite iubirea noastră devotată și zelul față de interesele împărăției, precum și hotărârea noastră de a continua să te susținem în acest serviciu binecuvântat până când Marele nostru Preot va spune: 'bine ați lucrat'.

Vă asigurăm și de rugăciunile noastre fără încetare.

Frații voștri prin îndurarea lui,
Adunarea de limbă greacă din Pittsburg.
Per WM. Anagnostoum *Secretar*.

LAUDE ȘI MULȚUMIRI LUI IEHOVA

Dragă frate Rutherford:

Am citit articolul "Numele său" din *Turnul de Veghere* pe 15 noiembrie, când a sosit pentru prima oară; dar de când l-am studiat în ultimele două săptămâni, cred că mi-a adus mai multă bucurie decât orice altceva am mai citit până acum. Parcă ar fi fost scris special pentru mine. Acea parte despre îngăduirea răului este peste măsură de rezonabilă și de utilă. Această frază: 'Cuvântul lui Dumnezeu și numele său, precum și restabilirea acestuia, sunt mai importante decât orice alte lecții pe care le-ar putea învăța creaturile prin proprie experiență' mă umple de încântare. Sunt nenumărate lucruri care m-au binecuvântat în acest articol. *Turnurile* au fost toate o binecuvântare minunată pentru mine în ultimul timp. Îl laudăm pe Domnul și îi mulțumim pentru toate aceste adevăruri minunate și pentru că suntem în conformitate cu aranjamentul său.

Ethel Thayer, *Missouri*.

BUCURIE ÎN SERVICIU

Dragi frați:

Doresc să-mi exprim mulțumirile și aprecierea față de voi pentru *Anuarul* pe anul 1930, pe care tocmai l-am primit. Vă sunt într-adevăr foarte recunoscătoare pentru tot lucrul vostru făcut din iubire și pentru toate cuvintele de încurajare din ultimul an, care sunt foarte importante pentru noi în această lucrare pe care ne-a poruncit Domnul să o facem. Pot să spun cu toată sinceritatea că pentru mine nu există o bucurie mai mare decât cea pe care o am în serviciul său și deși simt că nu fac decât o mică parte în comparație cu alții, după ce am citit raportul anului trecut, totuși acesta m-a făcut să mă simt foarte recunoscătoare pentru că am putut fi inclusă printre cei care iau parte la depunerea acestei mărturii tuturor națiunilor pământului. Aceasta trebuie să ne dea tuturor motive de bucurie și să ne impulsioneze inimile cu un zel arzător de a 'duce bătălia la porți'.

Dacă oamenii din această zonă ar putea să asculte discursurile la WBBR, precum și prin alte mijloace, sunt sigur că toți am reuși să plasăm mai multă literatură. Dar îl așteptăm cu răbdare pe Domnul, știind că la timpul său fixat și în modul ales de el, ni se va deschide calea. Vreau să spun că atunci când au ascultat oamenii cuvântările, și mai ales dramele transmise la WGY, a apărut o schimbare semnificativă, și am început să avem mai mult succes. Așadar, avem motive să ne bucurăm pentru frații din teritoriile unde oamenii aud adevărul mai frecvent la radio, mai ales pe canalul WBBR, căci vedem cu cât de mult succes pot ei să ofere apoi literatura.

De când ne-a încredințat nouă Domnul interesele împărăției din această zonă, dorința mea din toată inima este să ascult porunca sa și să-i reprezint credincios numele depunând o frumoasă mărturie pentru ca astfel literatura să poată ajunge în cât mai multe case. Pentru aceasta fac rugăciuni și vă mulțumesc pentru *Anuarul* care este atât de valoros pentru noi. Fie ca Domnul să continue să vă binecuvânteze în eforturile voastre de a-i servi și a-i lăuda iubitul nume. Amintindu-vă zilnic în fața tronului îndurării, rămân, cu iubire creștină,

A voastră în serviciu,
Lillian J. C. White, *Vestitoare*.

de TURNUL I VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

15 MAI 1930

Nr. 10

Cuprins:

PACE ȘI NENOROCIRE - Partea a II-a

- Pag. 183

PROFEȚI ADEVĂRAȚI ȘI FALȘI

[Prelegere radiofonică de 30 de minute]

- Pag. 191

SCRISORI

- Pag. 196

STÂNCA VEACURILOR

Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în luptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slava mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întam plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lețiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupă, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfințele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbă Domnului – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei înșăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENTEI LUI CHRISTOS

Vol . LI

15 Mai 1930

Nr 10

PACE ȘI NENOROCIRE

”Eu întocmesc lumina și creez întunericul, eu fac pacea și creez răul. Eu, Domnul, fac toate aceste lucruri.” – Isa. 45:7

PARTEA a II-a

Iehova a făcut unele aranjamente pentru a împăca rasa umană cu El. Atunci când acest lucru se va fi împlinit, acesta va fi o dovadă de netăgăduit că El poate pune pe pământ oameni care să își mențină integritatea față de El. El l-a numit pe Isus Cristos, Fiul Său iubit, ca Slujitor al împăcării. Prețul de răscumpărare a fost furnizat prin moartea și învierea lui Isus Cristos. Apoi, Dumnezeu a început să își aleagă dintre oameni un popor pentru numele Său și căruia îi dă numele Său și ai cărui membri trebuie să fie martori ai Săi pentru a-I aduce laude. Aceasta este lucrarea pregătitoare a împărăției.

2. Cu mult înainte de a se aduce jertfa de răscumpărare și de la moartea și învierea lui Isus Cristos, precum și pe parcursul perioadei de timp în care s-a pregătit împărăția, crimele, nenorocirile, răutatea crasă și nedreptatea au domnit peste tot pământul. A fost o lungă și întunecată perioadă de suferințe și necaz. Mulți au întrebat: De ce a permis Dumnezeu toată această suferință și durere? Răspunsul pe care l-au dat mulți ani continuatorii lui Isus Cristos este acesta: 'Dumnezeu i-a permis omului să cunoască pentru multă vreme păcatul, boala, suferința și moartea pentru ca el să învețe și să cunoască gravitatea păcatului. Astfel omul a dobândit prin proprie experiență o cunoștință despre gravitatea păcatului și s-a făcut și o ilustrare a acestuia pentru îngeri, căci nu este nici o cale mai bună de a învăța decât prin propria experiență.' Această concluzie nu poate fi adevărată deoarece nu este deloc în armonie cu Dumnezeu și cu Cuvântul Său. Boala, suferința și moartea s-au abătut asupra lui Adam ca pedeapsă dreaptă pentru încălcarea sa deliberată a legii lui Dumnezeu, și toată omenirea a suferit și suferă, deoarece moștenește consecințele rele ale păcatului lui Adam. Acest rău care a căzut asupra lui Adam a fost drept și corect, dar nu l-a învățat pe Adam nici o lecție.

3. Deoarece Satan l-a sfidat pe Iehova Dumnezeu, I-a batjocorit numele și a pus în joc și Cuvântul Său, Dumnezeu nu l-a împiedicat pe Satan în faptele sale rele, ci i-a permis să meargă până la limită, până când va veni timpul lui Dumnezeu de a-i demonstra întregii creații că El este singurul Dumnezeu adevărat, că Cuvântul Său este adevărat, că numele Său este demn de laudă și că singura cale de a obține viață și binecuvântări este prin El. El nu ar fi putut permite răutatea pentru ca omul să învețe din experiență cât de grav este păcatul și pentru a le ilustra și altor creaturi acest lucru. Dacă ar fi făcut astfel, atunci Dumnezeu ar fi fost și El părtaș la această mare răutate, ceea ce este imposibil. Întrebarea care se ridică este, deci, cât se poate de potrivită: Au învățat popoarele lumii vreo lecție valoroasă din practicarea răutății, sau din suferință, boală, durere și moarte?

LUMEA

4. Răspunsul potrivit la această întrebare trebuie să fie negativ. De la Abel până la potop răutatea a domnit pe tot pământul, și dintre toate popoarele care au trăit în acel timp numai doi oameni au fost aprobați de Iehova, iar aceștia nu au învățat nimic datorită răului. Despre ei este scris

în Cuvântul lui Dumnezeu că atât Enoh, cât și Noe, au fost considerați drepti din cauza cunoștinței și credinței lor în Dumnezeu. – Evr. 11:5-7

5. După potop, oamenii s-au organizat în forme de guvernământ, iar Satan a devenit dumnezeul lor. El a început să exercite putere și control asupra lor. De la potop și până la venirea Fiului preaiubit al lui Dumnezeu, oamenii nu au învățat din experiență nimic datorită răului. Cea mai mare crimă din istorie a fost comisă de adepții religiei din acel timp, care l-au ucis pe Prințul Păcii. Evreii au suferit o nenorocire teribilă din mâna lui Iehova ca pedeapsă dreaptă pentru fapta lor rea și tot nu au învățat nimic din experiența lor cu răul. Întreaga eră creștină, până în prezent, a fost una de practicare a crimelor răuvoitoare și a nelegiurii nemăsurate, iar singurii care au învățat ceva valoros în acest timp sunt cei care au dobândit cunoștință despre Dumnezeu și care au ascultat cu zel de Cuvântul Său.

6. Fiind chiar la sfârșitul acestei lumii, noi vedem pământul înecat în cea mai imensă mare de sânge uman care a fost vărsată vreodată pe nedrept, ca o continuare a vărsării anterioare a sângelui în același fel. Odată cu ea a venit și răutatea în țara care până acum se lăuda cu libertatea și drepturile ei. Atât de mult a crescut criminalitatea în această țară, încât președintele Statelor Unite a spus: „Viața și proprietatea sunt, relativ, mai puțin sigure în Statele Unite decât în orice altă țară civilizată din lume.” Oricine susține că lumea devine mai bună și că rasa umană a învățat multe din lunga experiență a păcatului să aducă dovezi în acest sens sau să tacă pentru totdeauna. Nu se poate aduce nici cea mai mică dovadă care să arate, măcar parțial, că rasa umană a învățat măcar o singură lecție valoroasă din experiența păcatului sau a practicării răului și nelegiurii. Nu avem niciun motiv să credem că pe parcursul domniei lui Cristos rasa va avea vreun folos din lunga domnie a răutății, deoarece atunci oamenii vor dori să uite această răutate, iar cei ce primesc binecuvântările Domnului vor scoate aceste lucruri din mintea lor și și-o vor umple cu ceea ce este drept și potrivit.

CREȘTINII

7. Au învățat creștinii vreodată vreo lecție valoroasă din experiența faptelor rele? În perioada de timp cunoscută ca era creștină, timp în care Dumnezeu și-a chemat și strâns la un loc adunarea, răutatea și faptele nelegiuite au ajuns la apogeu. Cei care au făcut un legământ cu Isus Cristos au suferit nedreptăți din mâinile altora, mai ales din mâinile adepților religiei și fanaticilor care pretind a fi continuatorii lui Cristos, dar care sunt în realitate servii lui Satan. Și lui Isus Cristos i s-au făcut cele mai mari nedreptăți imaginabile, iar El a suferit mult pe nedrept. În același fel, și discipolii Săi au suferit din cauza acelorași oameni, care l-au persecutat și pe Învățător. Fiecare dintre continuatorii adevărați ai lui Isus Cristos au fost ținta atacurilor crude și rele ale dușmanilor și au suferit multe persecuții, ceea ce este în acord perfect cu ceea ce au prezis Scripturile că avea să se întâmple. Dar cine i-a instigat pe oameni la a le face atâta rău pe nedrept continuatorilor lui Isus Cristos? Cu siguranță nu Iehova. Satan este cel ce a făcut acest lucru, deoarece el i-a urât și îi urăște pe toți cei ce Îi servesc lui Dumnezeu și Îi onorează numele.

8. Satan, dumnezeul acestei lumi, este cel care a încercat să îl ucidă pe copilașul Isus și care a continuat să-l persecute cu răutate pe Isus Cristos în tot timpul pe care l-a petrecut El pe pământ. Isus le-a spus continuatorilor Săi că aveau să sufere răul tot din cauza lui Satan, și chiar așa s-a și întâmplat. Dar au învățat creștinii vreo lecție valoroasă despre gravitatea păcatului intrând în contact cu răul? Nu! În ciuda răului și a influenței celui rău, ei au învățat să îi fie credincioși lui Dumnezeu și să-și mențină integritatea. Dar ceea ce i-a învățat aceste lucruri nu a fost experiența cu răul.

9. Dar atunci de ce a permis Dumnezeu ca Isus Cristos și membrii corpului Său să sufere răul din mâinile lui Satan și a agenților săi? Pentru același motiv pentru care i-a permis lui Satan să îl persecute atât de crunt pe Iov. Satan l-a sfidat pe Dumnezeu și i-a ridiculizat numele și Cuvântul, declarând că Dumnezeu nu putea să-i arate nici o singură creatură care să persevereze în suferință și să își mențină devoțiunea credincioasă față de Iehova. Dumnezeu i-a permis lui Satan să-i persecute pe cei care și-au declarat devoțiunea față de El pentru a dovedi că Iehova este drept și că oamenii pot să-i fie fideli lui Dumnezeu și să nu își piardă integritatea față de El nici măcar în cele mai grele împrejurări.

10. Relatarea scripturală despre Iov este o dovadă de necontestat a adevărului acestei afirmații. Făcând referire la o listă de oameni credincioși de la Abel la Ioan Botezătorul, relatarea arată că fiecare dintre cei numiți au suferit nedreptăți din cauza lui Satan și a agenților săi. Motivul pentru aceasta a fost că ei s-au declarat a fi de partea lui Iehova, iar Satan i-a atacat într-o tentativă de a-i îndepărta de la Dumnezeu. Ei nu au învățat lucruri importante datorită răului, ci au învățat în ciuda celui rău și în ciuda răului suferit să Îi fie credincioși și loiali lui Iehova Dumnezeu.

11. Dar nu este oare scris: „Noi (urmașii lui Cristos) am ajuns un spectacol (teatru sau spectacol public) pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni”? (1 Cor. 4:9) Și nu dovedesc Scripturile că omul a trecut prin multe rele și a suferit răul, ca o lecție pentru lume și pentru îngeri și pentru oameni ca și ei să poată învăța cât de grav este păcatul? Nu dovedește aceasta că omul a experimentat răul ca o lecție pentru alții? Răspunsul trebuie să fie unul negativ. Nu există nici o dovadă în sprijinul acestui lucru.

12. Este cât se poate de evident că argumentul lui Pavel este acesta: că el și alții, în calitate de continuatori ai lui Cristos, datorită legământului de jertfă, sunt sortiți morții; că viața veșnică a acestora depinde de credința lor pentru Dumnezeu și de menținerea cu statornicie a integrității lor; că Satan și agenții săi îi atacă în permanență pe acești continuatori ai lui Isus Cristos pentru a-i întoarce de la Dumnezeu și a face să fie distruși, iar Iehova să fie batjocorit; că pentru lume, care se află sub conducerea lui Satan, acești continuatori ai lui Cristos sunt fanatici nesăbuiți și batjocura tuturor oamenilor, și că pentru îngerii săi și pentru oameni ei sunt niște nebuni. Ca o dovadă în plus a acestui fapt, Pavel adaugă apoi: „Noi suntem nebuni de dragul lui Cristos”, sau, cu alte cuvinte, deoarece rămânem fermi de partea lui Cristos ca Răscumpărător, Domn și Învățător al nostru, noi suntem niște nebuni în ochii lumii, ai îngerilor răi și ai oamenilor care nu cred în Dumnezeu.

13. Acești continuatori credincioși ai lui Cristos se disting ca un grup de nebuni și sunt un spectacol pentru necredincioși. Această concluzie este sprijinită și de afirmația lui Pavel: „Amintiți-vă însă de zilele de la început, când, după ce ați fost luminați, ați îndurat multă luptă cu suferințele, fiind uneori expuși public insultelor și necazurilor, iar alteori fiind părtași cu cei umiliți astfel.” - Evr. 10:32,33.

14. În loc ca lumea, îngerii răi și oamenii să învețe vreo lecție valoroasă, ei au batjocorit tot mai mult numele lui Iehova. Lumea este organizația lui Satan, iar această organizație continuă să-i persecute pe cei credincioși, iar îngerii răi îi atacă, îi ridiculizează, îi batjocoresc și încearcă să-i corupă pe creștinii și pe oamenii care nu fac parte din lume. Astfel, nimeni nu a învățat nici o lecție valoroasă despre gravitatea păcatului prin practicarea răului, și numai creștinii, în ciuda păcatului și a practicării acestuia de către cei răi, și-au dovedit devoțiunea pentru Dumnezeu. Astfel creștinii, prin lucrurile pe care le suferă, învață ascultarea așa cum a învățat-o și Isus. (Evr. 5:8) Cu siguranță că Isus nu a învățat nimic din practicarea răului, ci El a învățat ascultarea din lucrurile pe care le-a suferit. Din Cuvântul lui Dumnezeu, creștinii știu că păcatul este o încălcare a legii lui Dumnezeu și că acesta este greșit, iar atunci când suferă pe nedrept din mâinile altora, ei știu că această suferință nu are scopul de a-i învăța ceva despre păcat, ci le oferă o ocazie de a-și dovedi loialitatea, credința și devoțiunea față de Dumnezeu, în ciuda persecuției. Astfel, ei învață să asculte cu bucurie de voința lui Dumnezeu atunci când sunt puși la încercare.

PEDEAPSĂ

13. Nu este oare adevărat că Dumnezeu îi pedepsește pe fiii săi pe care îi iubește și că le dă această experiență pentru a-i învăța gravitatea păcatului? Apostolul răspunde: „Și ați uitat de tot îndemnul care vă este dat ca unor fii: Fiul meu, nu disprețui disciplinarea Domnului, nici nu fi descurajat când ești muștrat de El; căci Domnul îl disciplinează pe cel pe care-l iubește, și-l biciuiește pe orice fiu pe care-l primește. Dacă răbdați disciplinarea, Dumnezeu se poartă cu voi ca și cu niște fii; căci există oare fiu pe care tatăl nu-l disciplinează?” – Evr. 12:5-7, *Diaglott*.

14. Domnul a adus răul asupra Israelului pedepsindu-l, astfel că El aduce pedepse și asupra fiilor Săi în Cristos care sunt neglijenți și uită termenii legământului lor. Dumnezeu nu este răspunzător pentru neglijența lor. Așa cum El a văzut că Israelul păcătuia și l-a pedepsit, tot așa El permite să fie pedepsiți și fiii Săi pentru ca ei să învețe să fie ascultători de el și să prețuiască

loialitatea față de el. Lecția pe care le-o predă Domnul nu este gravitatea păcatului, ci valoarea credinței. De aceea, apostolul spune: „Cei drept va trăi prin credincioșia lui.” – Evr. 10:38.

EXPERIENȚĂ

17. Afirmația „experiența este cel mai bun profesor” a devenit un proverb și este considerată în general adevărată. Dar nu este așa. Nu experiența este cel mai bun profesor. Cel mai bun învățător este ceea ce îl ajută pe student să învețe lecțiile cele mai valoroase. Cuvântul „experiență” este definit astfel: „A trăi sau a trece printr-un eveniment sau mai multe; un contact personal cu o realitate.” Popoarele pământului au trăit timp de șase mii de ani păcatul și au avut un contact cât se poate de personal cu greșelile, nelegiuirea și păcatele, iar cel mai mare dintre aceste păcate a fost îndepărtarea de Iehova Dumnezeu, batjocorirea Lui și prezentarea Lui într-un mod mincinos. Lumea nu a învățat nimic bun din aceste experiențe. La sfârșitul celor o mie nouă sute de ani de acțiune a guvernelor și națiunilor numite creștine, descoperim că liderii și conducătorii așa-numitei `creștinătăți organizate` repudiază numele lui Dumnezeu și Cuvântul Său și pe Fiul Său preaiubit. Acești națiuni așa zise creștine susțin un lucru diavolesc, care este în opoziție cu împărăția lui Dumnezeu. Națiunile ce se pretind astăzi creștine batjocoresc numele lui Iehova mai mult decât orice alte popoare ale pământului. Practicarea răului nu i-a făcut pe oameni să evite nelegiuirea. Este imposibil să se umple mințile cu lucrurile rele și totuși să se învețe binele din acest lucru.

18. Să facem o ilustrare: Popoarele Americii, care se pretinde creștină, au avut timp de zece ani experiențe cu așa-zisa lege a interdicției, și cu toate acestea răutatea a crescut iar dorința oamenilor de a fi nelegiuți a crescut și ea. Aceia care sunt cei mai zeloși susținători ai interdicției, în loc să învețe vreun lucru bun, au învățat să aprobe uciderea bărbaților, femeilor și copiilor cu pretextul că se aplică legea.

19. Dar nu spune cu autoritate apostolul Pavel că creștinii învață din experiență? Nu, nu în sensul în care este înțeles în general acest cuvânt. Potrivit *Versiunii Autorizate* a Bibliei, apostolul Pavel spune: „Și nu numai atât, ci să exultăm chiar dacă suntem în necazuri, fiindcă știm că necazul aduce perseverență, iar perseverența, experiență, iar experiența, speranță, și speranța nu duce la dezamăgire, pentru că iubirea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin spiritul sfânt, care ne-a fost dat.” – Rom. 5:3-5

20. Cuvântul redat „experiență” în acest text nu înseamnă „a trăi unul sau mai multe evenimente”, așa cum este definit și folosit în general cuvântul de lexicografii laici. Așa cum este el folosit în Scripturi, el înseamnă aprobare sau a aproba. O versiune mai bună a acestui text spune: „Și nu numai atât, ci noi triumfăm și în necaz, știind că necazul aduc perseverență, iar perseverența, aprobare, iar aprobarea, speranță, iar această speranță nu este făcută de rușine, deoarece iubirea lui Dumnezeu a fost vărsată în inimile noastre prin spiritul sfânt care ne-a fost dat.” – Rom. 5:3-5. *Diaglott.*

21. Este clar că semnificația versetelor este aceasta: Creștinii, atunci când sunt persecutați sau trec prin necazuri, triumfează datorită acestora, fiindcă ei sunt în Cristos și îi rămân loiali lui Iehova Dumnezeu și termenilor legământului lor; știind că aceste persecuții aduc perseverență (care înseamnă împlinirea cu zel a îndatoririlor și continuarea acestui lucru cu bucurie, știind că acesta este drept și îi este pe plac lui Dumnezeu), iar această perseverență este dovada „experienței”, sau, cu alte cuvinte, aprobării Domnului; iar această aprobare crește speranța victoriei depline și îi face pe creștini să nu se rușineze, ci să fie curajoși pentru Domnul și să proclame cu îndrăzneală despre Cuvântul și Numele Său.

22. Simplul fapt că o persoană trece printr-unul sau mai multe evenimente care îi aduce suferință nu îi face să crească speranța. Totuși, dacă aceasta suferă răul de dragul dreptății și în timp ce face acest lucru îi rămâne credincioasă lui Dumnezeu și legământului ei, această consecvență și loialitate îi aduce o bucurie interioară care este o dovadă a aprobării lui Dumnezeu, ceea ce face să îi crească speranța de a învinge și a primi coroana vieții.

CEL MAI BUN PROFESOR

23. Dar atunci cum au fost învățați creștinii și care este cel mai bun profesor? Creștinii au învățat lecții valoroase prin cunoștința despre Dumnezeu și despre cuvântul Său și prin modul în care tratează Dumnezeu cu ei. Ei pot trece prin multe evenimente și totuși să nu învețe nimic, dar prin cunoștința pe care o dobândesc din Cuvântul Lui dar și prin aprobarea lui Dumnezeu față de conduita lor, ei învață mult. Cel mai bun profesor este Iehova Dumnezeu și El îi învață pe cei ce doritori prin Cuvântul Său și prin manifestarea aprobării Sale iubitoare a celor care îi servesc. Cunoștința lui Dumnezeu și ascultarea plină de iubire de El este ceea ce aduce un real folos.

24. Sunt unii care au făcut un legământ cu Dumnezeu spre a face voința Lui, dar care au foarte puțină cunoștință despre ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Ei se mulțumesc să știe că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu și Răscumpărătorul oamenilor și că Dumnezeu intenționează să salveze omenirea prin El. Principalul lor obiectiv este să ajungă în ceruri ca să poată avea un loc de stimă și onoare. Astfel ei au mari lipsuri în cunoștința din Cuvântul lui Dumnezeu și neglijează ascultarea de ceea ce cunosc. Ei au avut experiență cu răul, căci au intrat în contact cu acesta și cu cei ce fac răul, însă nu au învățat nimic folositor din acest lucru. Apostolul pare să li se adreseze acestora când spune: „Nu vă lăsați înșelați; comunicările rele corup obiceiurile bune. Treziți-vă la dreptate, și nu păcătuiți; căci unii n-au cunoștința lui Dumnezeu. Vorbesc aceasta spre rușinea voastră.” - 1 Cor. 15:33,34.

25. Este imposibil să cunoaștem voința lui Dumnezeu fără să studiem Cuvântul Său. De aceea, este scris: „Nu vă mai conformați acestei lumi, ci transformați-vă prin înnoirea minții voastre, ca să puteți dovedi care este voința cea bună, acceptabilă și perfectă a lui Dumnezeu.” (Rom. 12:2) Toți cei care și-au reînnoit sau zidit astăzi mintea printr-un studiu atent din Cuvântul lui Dumnezeu și o ascultare plină de bucurie a acestuia, știu că voința lui Dumnezeu cu privire la ei este acum ca ei să îi fie martori și să aducă laude numelui Lui plini de îndrăzneală. Cei care nu au o cunoștință din Cuvântul lui Dumnezeu se conformează lumii, urmând o cale pe care au urmat-o întotdeauna cei din creștinătate. Nici experiențele lor personale și nici experiențele celor de dinaintea lor nu i-au învățat nimic. Mulți dintre aceștia au încercat să dezvolte ceea ce ei numesc un caracter plăcut și frumos, așteptându-se ca acesta să îi ajute să ajungă în ceruri. Dar Domnul nu a spus niciodată că ar trebui să facem acest lucru. Principalul lucru care se cere este o ascultare de Cuvântul Său, derivată dintr-o devoțiune neegoistă. Un om poate avea o vorbire nepricepută și să fie scuzat pentru acest lucru, datorită imperfecțiunii lui. Însă un creștin adevărat nu are nici o scuză atunci când are lacune în cunoștința din Cuvântul lui Dumnezeu în aceste zile.

26. Apostolul Pavel a fost foarte zelos în dobândirea cunoștinței despre Cuvântul lui Dumnezeu și voința Sa, iar apoi împlinirea acesteia. El a scris: „Și, chiar dacă sunt nepriceput în vorbire, cu siguranță că nu sunt așa în cunoștință.” (2 Cor. 11:6) Probabil că unii oameni l-au acuzat pe apostol că are o vorbire greoaie, căci altfel el nu ar fi spus aceste cuvinte. Pentru a menține aparențele, mulți au susținut că un cretin trebuie să fie diplomat, dar să nu uităm că diplomația a fost inventată și este și acum susținută de Diavol, nu de Domnul. Pavel le-a scris cu autoritate fraților săi: „Și mă rog ca iubirea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și în discernământ deplin, ca să puteți examina diferențele de lucruri; și ca să fiți sinceri și fără vină în ziua lui Cristos.” - Fil. 1:9,10, *Diaglott*.

27. Diplomația nu e sinceră. Adevărul spus fără egoism, cu bunătate, sinceritate și curaj este ceea ce aprobă Domnul. Apostolul Pavel a scos în evidență importanța cunoștinței scriind: „De aceea și noi, din ziua în care am auzit, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să fiți umpluți de cunoașterea exactă a voinței Lui, cu toată înțelepciunea și priceperea duhovnicească, ca să umblați într-un mod vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în toate, rodind tot felul de fapte bune și crescând în cunoașterea exactă a lui Dumnezeu.” (Col. 1:9,10, *Diaglott*) Pavel a căutat să fie aprobat de Dumnezeu și nu de oameni; el a insistat asupra importanței faptului de a fi învățat printr-o cunoștință a lui Dumnezeu și a Cuvântului Său.

28. Ca dovadă a faptului că Dumnezeu nu are scopul de a-i învăța pe oameni și pe îngeri prin experiență sau observare a păcatului, răutății și nelegiuirii, este scris: „Lucrul acesta este bun și acceptabil înaintea lui Dumnezeu, Salvatorul nostru, care dorește ca toți oamenii să fie salvați și să

vină la cunoștința exactă a adevărului.” (1 Tim. 2:3,4, *Diaglott*) Toate creaturile care au învățat vreodată lecții de valoare le-au învățat printr-o cunoștință a lui Dumnezeu și a Cuvântului Său, care este adevărul. Atunci când Isus s-a rugat Tatălui Său să-i sfințească pe discipolii Săi, El nu a făcut referire la experiența lor, ci a spus: „Sfințește-i prin adevăr: cuvântul Tău este adevăr.” (Ioan 17:17) Isus a arătat și mai departe că adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu este adevăratul învățător, spunându-le evreilor: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți într-adevăr discipolii Mei. Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi.” (Ioan 8:31,32) Evreii au intrat în contact cu păcatul de repetate ori și nu au învățat nici o lecție valoroasă. Ei au fost îndepărtați de la legământul lor de către influența lui Satan și a organizației sale și au ajuns astfel în sclavia dușmanului.

29. La fel este și astăzi, când mulți pretind că sunt fiii lui Dumnezeu, însă sunt în sclavia lui Satan și a organizației sale. Toată experiența pe care ar putea-o ei avea nu îi învață nimic de valoare, ci numai o cunoștință adecvată a adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu i-ar învăța astfel de lucruri.

30. „Ultimele zile” sunt acum aici, după cum dovedesc Scripturile și evenimentele. Sunt unii care au pretins mult timp că se află într-o relație de legământ cu Dumnezeu prin Cristos și care totuși nu caută să aibă o mai bună cunoștință a Cuvântului lui Dumnezeu. (Evr. 5:12) Ei continuă să mediteze numai la ceea ce se dă pentru cei ce sunt nou-născuți în Cristos, deși ei pretind că învață, dar se întorc iar și iar la ceea ce știu de ani de zile, „învață mereu, dar nu sunt niciodată în stare să ajungă la cunoștința adevărului.” - 2 Tim. 3:7

31. Experiențele lor nu i-au învățat nimic. Însă ei ar putea învăța dacă ar dobândi o mai bună cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu și ascultând plini de zel de acesta. Importanța cunoștinței despre Dumnezeu ca prim-învățător a fost subliniată și de apostol în următoarea scriere: „harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus, Domnul nostru. Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit toate cele necesare pentru viață și evlavie, prin cunoașterea Celui Ce ne-a chemat prin slava și virtutea Lui.” (2 Pet. 1:2,3) Și cuvintele lui Isus dovedesc că nu experiența este importantă, ci cunoștința despre Dumnezeu pentru toți cei ce vor să aibă viață: „Aceasta este viața veșnică, să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos, pe care L-ai trimis Tu.” - Ioan 17:3.

32. Mai sunt doar două texte în Biblie în care mai apare cuvântul „experiență”, și le vom analiza acum pe scurt și pe acestea. „Atunci Laban i-a zis: 'Acum, dacă am găsit favoare în ochii tăi, nu pleca! Am înțeles din experiență că Domnul m-a binecuvântat datorită ție'.” (Gen. 30:27) Laban a fost necinstit și l-a înșelat pe ginerele său, Iacov, care și-a exprimat scopul de a pleca, după care Laban a spus plin de diplomație cuvintele de mai sus. Cuvântul redat aici prin „experiență” înseamnă ghicire sau vrăjitorie. Cu alte cuvinte, Laban a spus: 'Am avut o viziune divină în care mi s-a arătat că, atât timp cât ești tu aici, Domnul mă binecuvântează'. Aceste cuvinte au fost folosite pentru a-l ajuta pe Laban să își ducă mai departe înșelătoria.

33. Solomon a spus: „Și am vorbit cu inima mea, zicând: Iată, am crescut mult în înțelepciune, mai mult decât toți cei ce au fost înainte de mine în Ierusalim, și inima mea a avut multă experiență de înțelepciune și cunoștință.” (Ecl. 1:16) Aici, cuvântul „experiență”, potrivit Bibliei, înseamnă o vedere, sau perspectivă, fiind o dovadă a aprobării lui Dumnezeu. Altfel spus, Solomon a spus că a putut să vadă aprobarea lui Dumnezeu prin înțelepciunea pe care i-a dat-o Dumnezeu. Trebuie să ne amintim și că tocmai pentru acest lucru s-a rugat Solomon cândva.

FOLOSIREA RĂULUI DE CĂTRE CREȘTINI

34. Sunt creștinii vreodată justificați să folosească răul împotriva cuiva? Având o înțelegere corectă a semnificației acestui rău, și anume ceea ce aduce necazuri, tulburare, suferință sau durere, și este chinuitor, înțelegem că răspunsul la întrebare trebuie să fie unul negativ. Creștinii nu sunt justificați în nici o împrejurare să folosească răul împotriva altuia. „Nu întoarceți nimănui rău pentru rău.” (Rom. 12:17) „În cele din urmă, toți să fiți plini de armonie, înțelegători, cu dragoste de frați, plini de compasiune, smeriți, să nu răsplătiți cu rău pentru rău sau cu insultă pentru insultă, ci dimpotrivă, să binecuvântați, pentru că la aceasta ați fost chemați, ca să moșteniți binecuvântarea.” - 1 Pet. 3:8,9

35. Nu este de competența creștinilor să îi pedepsească pe cei ce fac răul. Răul este folosit pe drept pentru pedepsirea răufăcătorilor numai de Domnul sau de cei pe care îi însărcinează Domnul să acționeze în numele Său, dar ar fi greșit ca cineva să acționeze în acest sens fără a avea această autoritate de a o face. „Iubiții mei frați, nu vă răzbunați singuri, ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu, căci este scris: "Răzbunarea este a Mea, Eu voi răsplăti, zice Domnul"." (Rom. 12:19) Dumnezeu nu le atribuie continuatorilor lui Cristos puterea și autoritatea de a le administra pedepse altora, chiar și dacă aceia sunt răufăcători. Dumnezeu tratează cu aceștia în modul ales de El și la timpul Său fixat.

36. Sunt unii care pretind că sunt fiii lui Dumnezeu și care vorbesc împotriva fraților lor într-un mod care tinde să-i rănească pe aceștia și să le aducă multă tulburare și tristețe. Cei ce vorbesc de rău se justifică spunând că frații lor au făcut lucruri rele și de aceea este potrivit să fie disprețuiți pentru acest lucru. Dar acest lucru este contrar Scripturilor. Dumnezeu și-a creat organizația, din care o parte se află pe pământ, iar acestei părți îi este delegată o anumită lucrare de dus la îndeplinire. Toți cei ce fac parte din organizația lui Dumnezeu sunt răspunzători în fața Lui. Așadar, continuatorii lui Cristos sunt instruiți să „nu vorbească de rău pe nimeni”. (Tit 3:2) O persoană nu are sub nici o formă dreptul de a le provoca suferință, tristețe sau tulburări altora prin vorbirea sau acțiunile sale. „Cine ești tu să-l judeci pe servitorul altuia? Pentru stăpânul său stă el în picioare sau cade. Dar va sta în picioare, fiindcă Domnul îl poate face să stea în picioare.” - Rom. 14:4

37. Apostolul le-a dat unele sfaturi sănătoase fraților săi, scriind: „Fraților, nu vă vorbiți de rău unii pe alții! Cel care-l vorbește de rău sau îl judecă pe fratele lui vorbește împotriva Legii și judecă Legea. Însă, dacă tu judeci Legea, atunci nu ești un împlinitor al Legii, ci un judecător. Unul singur este Dătătorul Legii și Judecătorul, și anume Cel Care poate să mântuiască și să distrugă. Dar tu cine ești să-l judeci pe semenul tău?” - Iac. 4:11,12

38. Iehova a dat regulile Sale de acțiune pentru a-i îndruma pe cei din poporul Său. El nu le-a delegat această autoritate oamenilor. Dacă un om încearcă să judece sau să decidă cu privire la un altul și relația acestuia cu Dumnezeu, el se face astfel un judecător al legii lui Dumnezeu, lucru pe care nu are autoritatea să îl facă. El își atribuie dreptul de a ocupa un loc care nu este al lui, iar astfel conduita sa nu poate fi pe placul Domnului. Dacă este convins în mintea sa că fratele său merge pe o cale greșită și este vinovat în fața lui Dumnezeu, datoria sa este să îl evite pe acesta, dar niciodată nu trebuie să încerce să îl pedepsească. - Rom. 16:17,18.

ADUNAREA

39. Dar nu i-a delegat Dumnezeu adunării sau congregației de creștini autoritatea de a judeca și a aplica judecata pentru cei ce fac anumite păcate, și astfel să aducă răul asupra lor? Răspunsul, potrivit Scripturilor, este nu! Dumnezeu nu a autorizat adunarea să judece pe nimeni cu scopul de a-l pedepsi. Între creaturile imperfecte pot apărea multe conflicte și neînțelegeri. Isus Cristos a spus care este modul corect de a proceda, care este și singurul pe care o persoană sau o întregă adunare îl poate urma în astfel de împrejurări. Dacă cineva este jignit de un frate în Domnul, el îl poate aborda pe cel care l-a jignit conform regulii date. Aceasta nu înseamnă că cel jignit îi poate face rău celui care l-a ofensat. Dar el poate face următoarele: „Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, du-te și muștră-l doar între tine și el. Dacă te ascultă, l-ai câștigat pe fratele tău. 16Dar dacă nu te ascultă, mai ia cu tine una sau două persoane, pentru ca „orice vorbă să fie întemeiată pe cuvântul a doi sau trei martori“. 17Dacă nici de ei nu va ține seamă, spune acest lucru bisericii. Dar dacă nici de biserică nu va ține seamă, atunci să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș.” - Mat. 18:15-17.

40. Dar care ar fi scopul pentru care să se aducă problema în atenția adunării? Pentru ca adunarea să poată afla faptele concrete și să hotărască cine a greșit, după care să sfătuiască părțile implicate. Nu este responsabilitatea adunării să judece și să pedepsească vreuna din părți și astfel să aducă răul sau pedeapsa asupra răufăcătorului. Scopul este să-l ajute pe cel care a greșit, să-l facă să se corecteze dacă se poate și să reușească acest lucru luând o poziție fermă de partea celui drept. Adunarea, exprimându-și în mod potrivit dezaprobarea sau condamnarea la adresa faptelor răufăcătorului, va acționa în mod potrivit și ar putea astfel să îl trezească pe acesta pentru ca el să își

realizeze greșeala și să se poată corecta; iar dacă o face și își exprimă regretul, încercând să facă ce e bine, atunci el trebuie să fie ajutat.

PACE

41. Cu anumite ocazii, bătrânii din adunare își arogă mai multă autoritate decât le acordă Scripturile. Trebuie să ne amintim întotdeauna că bătrânii sunt servi în adunare și nu au niciodată autoritatea de a stăpâni peste ea. Iehova este Dumnezeuul păcii, iar toți cei ce au spiritul Său trebuie să caute pacea și bunăstarea fraților lor. Spiritul Domnului îi va ajuta pe cei ce îl posedă să îi trateze cu dreptate pe frații lor, să iubească îndurarea și să umble cu umilință și ascultători de Dumnezeu. Aceasta va însemna că ei vor pune deoparte egoismul și vor acționa în interesul fraților lor.

42. O adunare îi poate delega unui comitet de bătrâni autoritatea de a numi conducători și vorbitori în public. În exercitarea acestei autorități, comitetul trebuie să aibă grijă să se acționeze numai în interesul adunării, care este interesul împărăției Domnului. Nu trebuie să existe favoriți și nimeni nu trebuie să fie dat deoparte din cauza vreunei antipatii personale. Decizia trebuie să se ia numai pe baza răspunsului la următoarea întrebare: Cine poate servi cel mai bine intereselor adunării? Iar atunci când se urmează astfel o cale neegoistă, atunci toți cei din adunare trebuie să se supună cu bucurie aranjamentelor făcute. Dacă adunării i se pare că respectivul comitet și-a depășit autoritatea sau a acționat în mod nepotrivit, este responsabilitatea adunării să anuleze deciziile luate de comitet sau chiar să îl desființeze. Autoritatea decisivă este a adunării. Dar oricare ar fi acțiunea întreprinsă, ea trebuie să fie făcută fără niciun fel de egoism.

43. Domnul este acum în templul Său. El i-a strâns laolaltă pe cei din Sion, care sunt acum pe pământ și i-a uns să facă lucrarea Sa. Acești membri unși Îl vor vedea în față, adică ei vor înțelege marile adevăruri fundamentale și voința lui Dumnezeu cu privire la poporul Său și vor acționa în consecință. Scripturile fac referire la Sion sau casa lui Dumnezeu, și cu termenul de Ierusalim. În Cuvântul Domnului sunt scrise următoarele cuvinte, care se aplică și în prezent unșilor Săi: „M-am bucurat când mi s-a zis: „Să mergem la Casa Domnului!“ Picioarele ni se opresc la porțile tale, Ierusalime. Ierusalimul este zidit ca o cetate ce-și adună poporul în unitate.” (Ps. 122:1-3) Membrii picioarelor organizației lui Dumnezeu trebuie să stea acum împreună și să dea dovadă de unitate în Cristos, și chiar vor face acest lucru și vor căuta bunăstarea organizației lui Dumnezeu. De aceea, Domnul își instruieste poporul: „Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc, să prospere! Pacea să fie între zidurile tale și prosperitatea în palatele tale. Datorită fraților și al tovarășilor mei voi spune acum: Să fie pace înăuntrul tău! Datorită casei Domnului Dumnezeuul nostru, voi căuta binele tău.” – Ps. 122:6-9

44. În concluzie, cheștiunea este aceasta: Iehova este Dumnezeuul Păcii și El face pace pentru cei care Îl iubesc. El a creat răul, sau nenorocirea, și o administrează împotriva celor care păcătuiesc. Numai El deține această autoritate, iar El i-o delegă oricui dorește, și nimeni altcineva nu are autoritatea de a folosi această putere. Fie ca toți unșii lui Dumnezeu să evite răul, să se teamă de Dumnezeu, să acționeze cu dreptate, să iubească îndurarea, să umble drept cu Dumnezeu și să se dedice neegoist serviciului Său. Împărăția Sa este aici, iar toți cei ce au spiritul Său îi vor cânta astfel împreună cântarea nouă lui Iehova.

Întrebări pentru studiu

1. Ce pregătire a făcut până acum Iehova pentru împăcarea Sa cu rasa umană?
- 2,3. Descrieți situația lumii de dinainte și din timpul acestei pregătiri. Explicați de ce a permis Iehova atâta timp păcatul și răul.
- 4-6. Arătați dacă oamenii au învățat lecții valoroase din experiența lor cu răul și cu faptele nelegiuite.
- 7-9. Relatați experiențele creștinilor în ceea ce privește contactul lor cu nelegiuirea și răul. De ce i s-a permis lui Satan să îi persecute pe cei ce și-au declarat devoțiunea pentru Dumnezeu?

10. Citați experiențele celor credincioși care nu au trăit în era creștină, pentru a-l identifica pe cel ce a cauzat toate nedreptățile și persecuțiile suferite de cei ce vor să îi rămână loiali lui Dumnezeu.

11-13. „Noi suntem un spectacol pentru lume, și pentru îngeri și pentru oameni.” În ce sens, cine ne face să fim un spectacol, și cu ce scop?

14. În ce fel „învață (cei credincioși) ascultarea prin lucrurile suferite”?

15,16. Cum și de ce permite Dumnezeu ca uni dintre fiii Săi să sufere pedeapsa?

17,18. Printr-o ilustrare, arătați dacă experiența răului este cel mai bun învățător de dreptate și ascultare.

19-22. Explicați afirmația lui Pavel din Romani 5:3,5, referindu-vă în special la cuvântul „experiență”. Ilustrați aplicarea lui din acest text.

23. Care este adevărata sursă de cunoștință pentru creștini? Căruia scop îi servește acest contact cu răul și înfăptuirea lui?

24. Ce situație pare să fie legată de cuvintele apostolului din 1 Corinteni 15:33,34?

25. Care este singura cale în care se poate proceda pentru a se respecta instrucțiunile lui Pavel consemnate în Romani 12:2? Arătați unele condiții care dovedesc această concluzie.

26,27. Explicați și ilustrați semnificația cuvintelor apostolului din Filipeni 1:9,10.

28-31. Folosindu-vă de Scripturi, explicați importanța unei cunoștințe adecvate a adevărului.

32,33. Citați alte versete în care apare cuvântul „experiență” și explicați ce semnificație are acesta în fiecare dintre ele.

34,35. Care sunt instrucțiunile care li se dau creștinilor în ceea ce privește folosirea răului împotriva altora, potrivit cu îndrumările din Scripturi?

36-38. Descrieți situația căreia i se aplică Romani 14:4. Cum subliniază Iacov această problemă? Care este conduita potrivită în ceea ce-i privește pe cei ce cauzează dezbinări și ofense contrar doctrinelor predate de Isus și de apostoli?

39,40. Arătați care este modul corect de a proceda în cazul unei jigniri aduse de unul dintre frați împotriva altui frate în Domnul. Care ar fi scopul pentru care s-a putea aduce problema în atenția adunării? Care este responsabilitatea acesteia în acest caz?

41,42. Comparați îndatoririle unui comitet sau ale bătrânilor cu cele ale adunării ca întreg. Potrivit cu Mica 6:8, ce le cere Dumnezeu tuturor celor ce vor să aibă aprobarea Sa? Care ar trebui să fie aspectul decisiv în numirea de serviciu a diferiților membri sau servi din adunare?

43. Arătați ce înseamnă a „vedea în față și a sta laolaltă”. De ce sunt acum foarte importante pentru noi pacea, armonia și cooperarea?

44. Rezumați întreaga problemă prezentată aici.

Profeți adevărați și falși

[Prelegere radiofonică de 30 de minute]

Un profet este o persoană care susține că vestește un mesaj de la Iehova Dumnezeu. Biblia dezvăluie faptul că există atât profeți adevărați, cât și profeți falși. Adevăratul profet este cel care vorbește mereu ca purtător de cuvânt al lui Dumnezeu, prin care divinitatea își face auzit glasul. Mesajul său este adevărul, și este menit să fie o binecuvântare pentru cei ce-l ascultă. El nu este niciodată arrogant, și nu se laudă, ci îi acordă mereu meritul lui Dumnezeu pentru mesajul pe care îl proclamă, și, deci, are mereu aprobarea divină. Un profet fals este o persoană care pretinde că este un reprezentant al lui Iehova, și că vorbește în numele Lui, și că Îi proclamă mesajul, dar de fapt acesta este purtătorul de cuvânt al lui Satan. Un fals profet nu are niciodată aprobarea lui Iehova, iar mesajul său intenționează întotdeauna să-i înșele pe oameni, și să îi îndepărteze de Dumnezeu și de studierea Cuvântului Său.

Un fals profet vorbește despre lucruri potrivnice voinței lui Dumnezeu; el denigrează, contrazice și neagă mesajul profeților adevărați ai lui Dumnezeu. Nu contează că își proclamă

mesajul cu intenția premeditată, deliberată și rea pentru a amăgi, sau dacă este marioneta amăgită și orbită a lui Satan, și deci este folosit de el. Oricare ar fi cazul, este un profet fals și, deci, agentul lui Satan. Falșii profeți sunt de obicei afectați într-o mare măsură de îngâmfare, de prea multă încredere în sine. Aceasta se manifestă atât în cuvintele lor scrise, cât și vorbite, în care se ridică întotdeauna singuri în slăvi, ei și teoriile și metodele lor, și ridiculizează și contrazic metodele Cuvântului lui Iehova Dumnezeu. Din contră, profeții lui Dumnezeu sunt întotdeauna oameni umili. Ei nu se laudă niciodată, dar își transmit de fiecare dată cu convingere și neînfricare mesajul dat de Dumnezeu.

Dumnezeu s-a folosit de oameni dreți pentru a scrie Biblia, și le-a oferit discernământ în privința lucrurilor pe care voia ca ei să le scrie, dându-le viziuni speciale și revelații ale voinței și scopului Său. Această revelație specială a voinței și scopului Său este numită „inspirație” și este menționată de Petru, în cuvintele: „Profeția nu fost adusă prin voința omului, ci oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit așa cum au fost mișcați de spiritul sfânt.” (2 Petru 1:21)

Acești profeți au fost folosiți de Dumnezeu pentru a prezice scopul și lucrarea Sa, precum și anumite evenimente care țineau de poporul lui Dumnezeu care trăiau în zilele când au fost date profețiile, și, de asemenea, lucruri ce țin de oamenii Săi ce vor trăi în viitor. Ei au prezis multe lucruri care și-au găsit împlinirea la prima venire a Domnului, și multe alte lucruri care sunt acum pe cale să se îplinească și vor fi împlinite în viitorul apropiat. Multele împliniri ale acestor profeții de la prima venire, care au devenit deja fapte consemnate în istorie, dovedesc dincolo de orice dubiu că oamenii care au rostit aceste profeții au fost profeții sfinți ai lui Dumnezeu și se bucurau de aprobarea divină. Cu toate acestea, există oameni în zilele noastre care îndrăznesc să denigreze și să critice acești profeți.

Pe lângă profeții Vechiului Testament, Isus și apostolii Săi erau, de asemenea, profeți, pentru că ne-au dat un mesaj de la Iehova Dumnezeu și au prezis multe evenimente care se vor petrece la a doua venire a Domnului. Din momentul în care Biblia a fost desăvârșită, întregă, această „inspirație” *specială* care a venit de la Dumnezeu prin viziuni și revelații a încetat, pentru că nu mai este necesară. Pentru cineva care are credință temeinică în Dumnezeu și Cuvântul Său, Biblia este suficientă. El nu are nevoie de o revelație specială care să-i sporească sau întărească credința. Toți cei care sunt lipsiți de credință în Cuvântul lui Dumnezeu, și au nevoie de o formă de demonstrație specială sau dovadă că Dumnezeu este adevărat nu pot fi pe placul lui Dumnezeu. Dumnezeu încearcă acum credința poporului Său, credința lor în Cuvântul Său și promisiunile consemnate acolo.

Mulți preținși oameni ai lui Dumnezeu sunt lipsiți de o credință temeinică, și caută mereu niște manifestări exterioare ale aprobării și acceptării divine. Apostolul vorbește despre aceștia, după cum urmează: „Dumnezeul acestei lumi a orbit mintea *celor ce nu cred*, pentru ca lumina glorioasei evanghelii a lui Cristos...să nu strălucească peste ei.” (2 Corinteni 4:4) Isus și-a muștrat discipolii pentru lipsa lor de credință, spunând: “Oh, oameni fără minte și înceți cu inima când trebuie să credeți tot ce au spus profeții!” (Luca 24:25) Dumnezeu se poartă acum cu oamenii Săi “după credința lor” și o persoană care depinde de emoțiile sale sau de revelații spiritiste, hipnotice sau prin mesmerism, pentru a cunoaște voința lui Dumnezeu, nu are o credință potrivită, temeinică sau acceptabilă în Cuvântul lui Dumnezeu; astfel, Satan folosește spiritismul, mesmerismul și alte amăgiri oculte pentru a-i face mintea oarbă la adevăr. Acești agenți ai lui Satan care folosesc aceste metode de amăgire pentru a orbi mințile oamenilor se numesc profeți falși.

Biblia este suficientă, și nu are nevoie de niciun fel de sprijin sau confirmări exterioare sau semne pentru a demonstra adevărul ei. Pavel spune: 'scrierile sfinte, care te pot face înțelept pentru salvare prin credința care este în Cristos Isus.' 'Toată Scriptura inspirată de Dumnezeu este de folos, ca să învețe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună.' Dacă acest text este adevărat, atunci orice om care neagă orice parte a Cuvântului inspirat este un fals profet.

Unele părți din Biblie, totuși, nu sunt inspirate. De pildă, cuvintele lui Satan către mama Eva, nu sunt, evident, inspirate. Cuvintele scribilor și fariseilor ipocriți nu sunt inspirate. Cuvintele celor trei oameni care l-au acuzat pe Iov nu sunt inspirate, nici cuvintele profeților lui Baal, dușmanii lui Israel, nici ale lui Pilat, Irod, sau ale acelor bărbați și femei posedați de demoni. Textul pe care tocmai l-a citat spune: “Toată Scriptura *inspirată de Dumnezeu* este de folos”. Aceste

scripturi *inspirate* au fost cele scrise de oameni drepecți, sfinęi. Tocmai aceste scripturi onorează și măresc numele lui Iehova Dumnezeu; ele proclamă armonios calitățile Sale; ele nu conęin lucruri contradictorii, ele declară în mod corect legea lui Dumnezeu și regulile de purtare; și fiecare frază profetică găsită în aceste *scripturi* inspirate are o împlinire sigură.

Din moment ce Biblia a fost terminată și nu mai este nevoie de „inspirație”, un profet adevărat este cel care proclamă cu credință ceea ce *este scris* în Biblie. Unul din aceștia declară că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și că este adevărat și nu conęine contradicęii. El le amintește constant oamenilor de o împărăție a dreptății ce va veni, care va binecuvânta toate familiile pământului, atât pe cei vii, cât și pe cei moręi.

Din moment ce Biblia a fost terminată, și nu mai este nevoie de o „inspirație” specială, un fals profet este cel care neagă că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu; neagă că este inspirată; neagă nașterea din fecioară a lui Isus; neagă faptul că a fost necesar ca Isus să moară; neagă povestea creației, păcatului și căderii. Acești falși profeți se agață de unele rămășițe de fosile proaspăt descoperite, unele oase vechi tocmai dezgropate, și se străduiesc să submineze credința oamenilor în Biblie și să îi mintă pe aceiași oameni, proclamând unele teorii hazardate sau propriile lor presupuneri, și să le eticheteze cu numele elevat de „știință”.

Dar ne-am putea întreba: Cum putem știi dacă o persoană este un profet adevărat sau un fals profet? Există cel puțin trei moduri prin care putem să decidem cu siguranță: (1) Dacă este profet adevărat, mesajul său se va împlini exact cum a fost profețit. Dacă este un fals profet, profeția lui nu se va împlini. Această regulă este stabilită de însuși Dumnezeu, prin Moise, după cum urmează: „Dacă vei zice în inima ta: "Cum vom cunoaște cuvântul pe care nu l-a spus Domnul? Când profetul vorbește în numele Domnului și cuvântul nu se adeverește sau nu se împlinește, atunci cuvântul acesta nu l-a spus Domnul, ci profetul l-a spus din îndrăzneală.” – Deuteronom 18:21, 22.

(2) Orice profet al cărui mesaj tinde să îi întoarcă pe oameni împotriva lui Dumnezeu și a Cuvântului Său sau să sădească îndoieli în inimile lor, sau care neagă și contrazice Cuvântul lui Dumnezeu este un fals profet. “Iar profetul...să fie omorât, fiindcă a vorbit ca să vă întoarcă de la Domnul Dumnezeul vostru.”

(3) Toți profeții sfinęi ai lui Dumnezeu au fost, și încă sunt, persecutați pentru credința cu care vestesc mesajul dat lor de Dumnezeu, în timp ce falșii profeți nu au fost persecutați încă. Motivul pentru aceasta este evident. Sfinęii profeți ai lui Dumnezeu prezic distrugerea tuturor falșilor profeți, distrugerea întregii răutăți și a tuturor oamenilor răi. Desigur, aceasta stârnește mânia tatălui profeților falși, și anume Diavolul; iar el instigă la tot felul de persecuții împotriva profeților lui Dumnezeu, și își folosește marionetele pentru a îndeplini această persecuție. Profeții lui Dumnezeu nu au persecutat niciodată pe nimeni, nici măcar pe dușmanii lor. Toată persecuția vine de la Satan.

Judecați prin prisma acestor trei încercări, Moise, Samuel, Iov, Isaia, Ieremia, Ezechiel și toți profeții mici din Vechiul Testament, cât și Isus și apostolii Săi au fost profeți adevărați. Fiecare dintre profețiile pe care le-au rostit fie s-a împlinit deja, fie se vor împlini în viitorul apropiat. Fiecare dintre ei a mărit și lăudat numele lui Iehova Dumnezeu; fiecare dintre ei a crezut în Biblie, ca fiind Cuvântul lui Iehova Dumnezeu, și au onorat-o și respectat-o, și i-a învățat pe ceilalți să facă la fel. Ei au stat tari și limpezi precum diamantele împotriva zeilor păgâni și doctrinelor și teoriilor omului; și, fără excepție, au fost persecutați pentru răspândirea mesajului lor.

Nu putem, deci, să nu tragem concluzia că au fost profeții sfinęi ai lui Dumnezeu. Diferența dintre un profet adevărat și unul fals este că primul vorbește cuvântul Domnului, iar celălalt vorbește despre propriile vise și intuiții. Acest lucru este declarat cât se poate de ferm în Ieremia 23:25-32, care spune: ““Am auzit ce-au spus profeții care profetesc minciuni în numele Meu, zicând: Am visat! Am visat!...ei sunt profeți ai înșelăciunii inimii lor, care fac pe poporul meu să-Mi uite numele prin visurile lor . . . Profetul care are un vis să istorisească visul, și cel care are cuvântul Meu să spună cuvântul Meu cu credincioșie . . . Iată că sunt împotriva celor ce profetesc visuri false, spune Domnul...și duc în rătăcire pe poporul Meu cu minciunile și cu lăudăroșenia lor; totuși, Eu nu i-am trimis și nu le-am poruncit.”

Adevăratul profet al lui Dumnezeu *din ziua de azi* va vesti ceea ce învață Biblia, iar acele lucruri pe care Biblia ni le spune se vor împlini curând. El nu va vesti răsunător teorii gândite de om

sau ipoteze, fie ale sale sau ale altora. El va vesti veștile bune despre apropiata împărăție a lui Cristos, care va binecuvânta toate familiile pământului. De ce va vesti despre această împărăție? Răspunsul este: pentru că toți profeții sfinți ai Domnului au vorbit despre ea, inclusiv Isus și apostolii Săi.

În Noul Testament și în zilele noastre, cuvântul „profet” este, din punct de vedere conceptual, similar cu cel de „învățător”, în sensul de om ce predică în public. De aceea, atunci când este folosit termenul „profet fals” putem să-l concepem corect dacă ne gândim la un fals învățător. La profeții sau învățătorii falși din zilele noastre se face referire în Noul Testament prin termenul „anticriști”, pentru că acest cuvânt înseamnă „(cei) împotriva lui Cristos”. Orice persoană care neagă afirmațiile lui Isus sau a sfinților profeți este împotriva lui Cristos, pentru că învățăturile sale sunt împotriva adevărului, împotriva lui Cristos și a lui Iehova Dumnezeu.

Falșii profeți din zilele noastre sunt oamenii de finanțe, oamenii politici și clericii care fac prognosticuri, previziuni. Ei cred că prevăd evenimentele viitoare; dar visele sau intuițiile lor nu se adevăresc niciodată, și sunt mereu contrare învățăturilor sfinților profeți ai lui Dumnezeu. Să consemnăm câteva exemple de astfel de învățături, contrare celor predicate de Isus și apostolii Săi și care sunt popularizate de clasele menționate mai sus, respectiv oamenii politici, cei din finanțe și clericii.

Ei declară într-un glas că lumea devine din ce în ce mai bună și va continua să se îmbunătățească până la venirea lui Cristos. Priviți acum ce spun învățătorii dreپți sau profeții lui Dumnezeu despre asta. Aceștia declară că lumea va deveni din ce în ce mai rea, și că Cristos nu va veni a doua oară cu scopul de a o converti. În 1 Ioan 2:18, citim: „Copilașilor, este ceasul din urmă și, după cum ați auzit că vine anticristul, au și apărut acum mulți anticriști; din aceasta știm că este ceasul din urmă.” Acest text ne spune că “în ceasul (în vremea) din urmă”, lumea va fi plină de anticriști. Acest lucru fiind adevărat, desigur că nu se va schimba așa cum afirmă învățătorii falși.

Din nou, în 1 Timotei 4:1, 2 citim: “ Dar Duhul spune limpede că în vremurile din urmă unii se vor depărta de credință, apropiindu-se de duri înșelătoare și de învățături ale demonilor, influențați de ipocrizia mincinoșilor, a căror conștiință a fost însemnată cu fierul roșu.” Din nou, în 2 Timotei 3:1-5, găsim următoarea afirmație: “Dar să știi că în zilele din urmă vor fi timpuri critice .Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, aroganți, trufași, hulitori “; și urmează apoi o lungă listă de alte păcate care vor predomina în zilele din urmă. Acest text ne dovedește din nou că acei oameni care prezic lucruri ce nu sunt în armonie cu spusele Bibliei sunt falși profeți.

În 1914-1918, tot acele trei clase (de falși învățători) au spus că marele Război Mondial va sfârși toate războaiele și va face lumea un loc sigur pentru democrație; și că tinerii care au murit pe câmpul de luptă au murit morți de jertfă, precum Isus, și că vor merge în ceruri. Profețiile nu s-au împlinit. Deci, aceștia sunt falși profeți, iar oamenii nu ar trebui să se mai încreadă în ei ca în niște călăuze potrivite, ci ar trebui să caute îndrumare despre ce se va întâmpla în viitor de la Domnul, prin Cuvântul Său revelat.

Apostolul Petru ne avertizează în privința acestor falși profeți ai zilelor din urmă, spunând: “Totuși, în mijlocul poporului au fost și profeți falși, așa cum și în mijlocul vostru vor fi învățători falși, care vor introduce pe furis erezii condamnabile, chiar negându-l pe Domnul care i-a cumpărat.” (2 Pet. 2:1) Există multe mii de lideri religioși importanți în zilele noastre care neagă faptul că sângele lui Isus a răscumpărat omenirea; ei pretind că nu a fost necesar ca Isus să moară; merg chiar mai departe și afirmă că nu a murit, ci era chiar mai viu decât oricând, atunci când a fost îngropat în mormântul lui Iosif. Aceștia sunt falșii profeți, deoarece contrazic Biblia și cuvintele sfinților profeți, și astfel umbresc Biblia cu reproșuri și îi fac pe oameni să se îndoiască de adevărul ei, și astfel îi îndepărtează pe oameni de Dumnezeu.

Cuvintele profeților adevărați ai lui Dumnezeu despre acest subiect sunt următoarele: “Fără vărsare de sânge nu există iertare.” (Evrei 9:22) “Cristos a murit pentru păcatele noastre potrivit Scripturilor.” (1 Corinteni 15:3) “Ați fost cumpărați cu un preț.” (1 Corinteni 6:20) “Ați fost răscumpărați nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur...ci cu un sângele prețios al lui Cristos, ca al unui miel fără defect și fără pată.” – 1 Petru 1:18, 19.

Câteva texte ne spun că Isus a murit, și a înviat a treia zi (1 Corinteni 15:4) Falșii învățători pretind că Isus nu a fost mort, și deci nu a avut nevoie de o înviere. Acești falși profeți pretind că

trupul este cel care va fi înviat. Dar Pavel, unul din profeții sfinți ai lui Dumnezeu, vorbind despre învierea morților, spune: "Dar cineva va spune: "Cum vor fi sculați morții? Și cu ce fel de corp vor veni?" Om nebun! . . . ceea ce semeni nu este corpul care se va naște . . . ci Dumnezeu îi dă un corp așa cum i-a făcut Lui plăcere." – 1 Corinteni 15:35-38.

Falșii profeți pretind că pământul va fi ars cândva în viitor; dar profeții sfinți ai lui Dumnezeu afirmă cu tărie contrariul. În Eclesiastul 1:4, citim: "Pământul rămâne pentru totdeauna." Din nou, în Isaia 45:18 citim: "Dumnezeu însuși . . . , a întocmit pământul și l-a făcut; l-a întărit, l-a creat nu în zadar; l-a întocmit să fie locuit."

Falșii profeți le spun oamenilor că Dumnezeu a pregătit un lac de foc și pucioasă în care să-i chinuie pentru totdeauna pe cei care nu acceptă învățăturile lor; alții le spun oamenilor că mulți sunt în purgatoriu, și pot fi scoși de acolo prin rugăciune. Ei îi învață pe oameni doctrina trinității, și anume că 'Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu spiritul sfânt sunt trei persoane într-una, și sunt toți trei egali ca substanță, putere și în eternitate". Ei le spun oamenilor că nu trebuie să studieze Biblia, "pentru că nu o pot înțelege"; și că dacă oamenii vor urma instrucțiunile acestor falși profeți nu vor avea nevoie să o studieze. Fără excepție, aceste lucruri sunt nescripturale și neadevărate, și tind să-i îndepărteze pe oameni de Dumnezeu și de studiul Bibliei.

Acești falși profeți pretind că guvernele pământului, chiar dacă sunt foarte rele și corupte, constituie împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Ei pretind că toți cei salvați vor fi în ceruri, și asta în fața a sute de texte care spun că dreptii vor moșteni pământul și vor trăi pe el pentru totdeauna (Isaia 60:21). Ei descurajează studiul Bibliei spunând oamenilor că "Biblia e o vioară veche cu care toți pot cânta ce cântec poftesc", că este o carte misterioasă, de taine, și că Dumnezeu nu a dorit să fie înțeleasă. Asemenea remarci îi îndepărtează pe oameni de Dumnezeu și de Biblie, și îi fac pe autorii acestor afirmații falși profeți.

De ce sunt discreditate cuvintele sfinților profeți ai lui Dumnezeu, negate și defăimate, pe când cuvintele acestor falși profeți se bucură de cea mai largă publicitate, și sunt aprobate de toți oamenii importanți de pe pământ? Consemnările sfinților profeți ai lui Dumnezeu, găsite în Biblie, arată că Adam a fost primul om, și a trăit cu aproximativ 6056 de ani în urmă. Destul de recent, un om a găsit niște oase în Nebraska, și în întreaga lume s-a emis vestea că acestea aparțineau unui om care a trăit cu peste 5 milioane de ani în urmă. Declarația sa a fost una irațională, nesăbuită, nebunească; și totuși a găsit loc să fie publicată în cele mai bune ziare și reviste, și vândută de la cele mai bune standuri și chioșcuri din lume.

Din contra, dacă cineva, oricine ar fi, ar încerca să apere veridicitatea Bibliei și să demonstreze că autorii ei au fost oameni sfinți trimiși de Dumnezeu, articolul său ar fi refuzat de cele mai bune reviste și ziare, și i-ar fi refuzat accesul la săli sau tribune pentru a-și promova mesajul. Dacă un ziar ar fi suficient de liberal cât să-i publice apărarea, atunci ar fi atât de distorsionat încât îl va discredita pe autorul său și îl va ridiculiza. De ce este adevărat acest lucru? Răspunsul este că falșii profeți, din domeniul financiar, politic și religios controlează tribunele și presa; și că doresc să își mențină pozițiile de înaltă responsabilitate, influență și putere. Ei nu vor ca adevărul, și anume că sunt falși profeți, să ajungă la oameni, așa că își folosesc puterea de la tribune și prin presă pentru a împiedica mesajul să ajungă la popor.

Oricine din ziua de azi care se va ridica să Îl apere pe Iehova Dumnezeu sau Biblia, se va găsi dezaprobat, și i se va nega publicitatea adecvată mesajului său, și va fi subiectul de reproșuri, ridiculare și ostracizare, în timp ce falșii profeți pot predica doctrina blasfematoare a chinurilor veșnice, pot nega inspirația Bibliei și nașterea din fecioară a lui Isus, pot nega căderea omului, munca de ispășire a lui Isus, și pot înlocui acestea cu doctrina evoluției, care nu este găsită în Biblie și care contrazice învățăturile sale. Nu doar că aceste învățături false pot fi promovate, se vor găsi relatări complete și exacte ale acestora în coloanele celor mai bune ziare și reviste. De ce este așa? și va fi oare mereu așa?

Răspunsul este că Satan este dumnezeul acestei lumi, și este egoismul întruchipat. El controlează oamenii făcând apel la egoismul lor. Oamenii egoiști sunt cei care doresc să exercite putere asupra semenilor lor; ei doresc poziții sigure, confortabile și populare și să apară ca fiind măreți celorlalți; vrednici de distincție și onoare; și aceștia vor recurge la înșelătorie, fraudă și oprinare pentru a-și atinge scopurile. Egoismul este cel care face să se promoveze ideile și

învățăturile proprii ale cuiva și neagă aceste privilegii altcuiva, și, pe cât posibil, îl împiedică pe celălalt să reușească aceasta. Aceștia egoiști sunt folosiți de Satan pentru a-i propovădui minciunile, și de aceea sunt falși profeti.

În Noul Testament se vorbește colectiv despre acești falși profeti, ca despre *un singur* fals profet; și informația dată despre el este că va fi nimicit deplin în timpul „bătăliei din marea zi a lui Dumnezeu Atotputernicul”, uneori numită și „bătălia Armaghedonului”, care se apropie mult. Această bătălie este dusă de Iehova Dumnezeu împotriva lui Satan și a tuturor agenților săi, în care intră oamenii răi și instituțiile rele ale pământului. Satan are un imperiu rău și corupt, vicios pe pământ, sprijinit de oameni răi și egoiști. În bătălia împotriva lui Satan și a imperiului său, Isus Cristos va acționa în calitate de mare general al lui Iehova, iar lupta este numită războiul dintre „Miel” și „fiară.”

În Revelația 17:14 citim despre această bătălie, după cum urmează: „Aceștia se vor lupta cu Mielul, și Mielul îi va învinge.” Din nou, în Revelația 19:19, 20 citim: „Și am văzut fiara și pe regii pământului și armatele lor adunați ca să facă război împotriva Celui ce stătea pe cal și împotriva armatei Sale. Și fiara a fost prinsă și, împreună cu ea, profetul... Amândoi au fost aruncați de vii în lacul de foc ce arde cu pucioasă.” Lacul de foc este un simbol al distrugerii complete, această afirmație însemnând pur și simplu că fiara și profetul fals vor fi pe deplin distruși, nimiciți.

Această distrugere a fiarei (organizația Diavolului) și a profetului fals (*toate* agențiile, organizațiile care i-au mințit pe oameni și l-au reprezentat greșit pe Dumnezeu) se vor petrece la *începutul* domniei lui Cristos, și se vor împlini în curând. Însuși Satan va fi legat pentru o mie de ani, după cum ni se spune în Revelația 20:1-3; iar la sfârșitul mii de ani va fi eliberat din închisoarea sa. Versetul 10 spune: “Și Diavolul, care-i înșela a fost aruncat în lacul de foc și de pucioasă unde sunt fiara și profetul fals.” Acesta înseamnă sfârșitul permanent al lui Satan. În timpul mii de ani, nu se va îngădui ca niciun profet fals să-i amăgească pe oameni; deci aceștia vor fi distruși la începutul domniei lui Cristos. Așa vor sfârși fiara, profetul fals și Satan însuși, ca și toți cei ce mint despre Dumnezeu și-i amăgesc pe oameni. Slavă Domnului că salvarea bate la ușă! Bătălia Armaghedonului este acum iminentă. Va fi o binecuvântare ascunsă; căci imediat după ea vor veni ploii de binecuvântări asupra oamenilor, o eliberare deplină și totală din păcat, rău, și moarte, de războaie, aspirare, amăgire și toate lucrurile rele ce vitregesc omenirea.

Scrisori

CU ADEVĂRAT DUMNEZEU A BINECUVÂNTAT

Dragă frate Rutherford:

După ce ți-am citit toate cărțile, simțeam că trebuie să îți scriu câteva cuvinte de mulțumire și să îți spun cât de mult le apreciez. De fapt, sunt sigură că toți o facem, căci pur și simplu flămânzim după *Turnul de Veghere*, hrana noastră spirituală din prezent.

În afară de Biblie, cu siguranță că nu a mai existat niciodată o carte mai minunată decât *Viață*. Strălucirile de lumină referitoare la profeția despre evrei și despre întoarcerea la favoarea lui Dumnezeu față de ei sunt atât de clare și de interesante! Nu putem citi *Viață* fără să dobândim o înțelegere mai clară a scopului lui Dumnezeu pentru întreaga omenire din prezent.

Cu adevărat Dumnezeu te-a binecuvântat și ne-a binecuvântat prin faptul că te-a ales drept conducător în aceste zile din urmă. Fie ca El să reverse și mai multe binecuvântări asupra ta, dragă frate, și asupra tuturor celor ce lucrează alături de tine și fie ca El să vă dea puterea de a persevera până la sfârșit. Cu multă iubire creștină din partea unei umile lucrătoare în districtul Tabernacle,
Sora ta în serviciul Său,

_____, Londra.

BUCURÂNDU-NE DE LUMINA CLARĂ

Dragă frate Rutherford:

Micul nostru grup de trei pioniere s-a bucurat mult de primirea noului *Anuar* și a minunatelor mesaje pe care le conține acesta și a fost extrem de încântat de noile prețuri la care le putem oferi oamenilor cărțile.

Cu recunoștință plină de bucurie față de Iehova, Dătătorul tuturor darurilor bune, vrem să ne exprimăm mulțumițiile noastre sincere ție, ca instrument pe care îl folosește El pentru a ne da aceste daruri.

Volumul al șaptelea al *Studiilor din Scripturi* a ajuns la adunare într-un timp de confuzie și necazuri, dar acesta a sosit într-un timp de lumină mai clară și de bucurie.

Cât de mult întărește el credința celor unși atunci când aceștia văd că dușmanul se pregătește pentru bătălia ce zace înaintea și fiindcă știu că în ochii lui Iehova acesta este doar ca niște broaște orăcăitoare! – Rev. 16;13,14

Dorim să continuăm să ne facem partea în această lucrare de mărturie cu cea mai mare străduință și cel mai fierbinte zel.

Ale tale spre onoarea numelui Său,

Mary C. Jewell, Ella Hogan, Mabel Barton, *Pioniere*.

VOINȚA LUI IEHOVA EXPRIMATĂ

Dragă frate Rutherford:

Tocmai am terminat de citit noua carte, *Profeție*. Cred că este cea mai bună carte scrisă până acum, deoarece ea preamărește numele lui Iehova Dumnezeu în asemenea măsură încât nu putem să nu-L iubim mai mult decât oricând și să ne devotăm întreaga ființă împlinirii voinței Sale, care este exprimată limpede în această carte.

Sunt nerăbdător să le duc această carte oamenilor ca mărturie pentru ca ea să-i poată trezi pe cei din marea mulțime, captivii, și ca cei smeriți ai pământului să poată realiza ce măreț aranjament a făcut Iehova pentru ei și să poată vedea și hidoșenia organizației lui Satan și să fugă din ea.

Mă bucur alături de tine în această fermă poziție pe care o iei în cuvântările tale și la radio și în toate scrierile tale, mai ales în ultima ta carte, *Profeție*. Această atitudine hotărâtă îi întărește în prezent pe toți cei din clasa "rămășiței", ajutându-i să-i dea o ultimă lovitură organizației lui Satan.

Fie ca Domnul să continue să îți dea acest curaj ție și tuturor celor care se implică în această lucrare care este cel mai măreț privilegiu pe care l-a dat vreodată Iehova creaturilor Sale inteligente.

Al tău în bucuriile împărăției,

J. G. Kurzan, *Ohio*.

PĂGÂNII NE TRATEAZĂ MAI BINE'

Dragă frate Rutherford:

Vă trimit foarte târziu mulțumițiile pentru cartea *Viață*, care este minunată, căci se pare că fiecare dintre ele este mai bună decât ultima. Cu siguranță că Domnul vă folosește pentru a ne furniza hrană la timpul potrivit.

Mi se umple inima de bucurie când începi să vorbești la radio, în auzul nenumăraților oameni care ascultă și denunță organizația lui Satan și ipocrita clasă a clerului.

Nimeni nu știe la ce sunt mai buni clericii decât vestitorii, care merg din casă în casă și li se închide ușa în nas de oamenii din acest sistem demonic.

Cei din afara organizației lui Satan sunt mereu curtenitori. Găsim păgâni care ne tratează mai bine decât acești așa-ziși creștini al căror Dumnezeu este Satan.

Știu că sunteți ocupat, dar vreau să știți că vă iubesc și că vă amintesc în rugăciunile mele "Să le legi regii cu lanțuri, și prinții cu obezi de fier ...; toți sfinții au această onoare." Domnul să te binecuvânteze.

Jennie B. Robertson, *Michigan*.

CU SIGURANȚĂ COOPEREAZĂ

Dragi frați:

În ultimii un an sau doi, adunarea din Piqua a contribuit cu diferite sume pentru a susține lucrarea la radio, dar fiindcă această ramură a lucrării a crescut atât de minunat, prietenii de aici doresc să dedice o sumă fixă cu care să se contribuie. La ultima întrunire de afaceri s-a decis prin vot unanim să se contribuie cu suma de o sută de dolari (100\$) în anul 1930, prin îndurarea Domnului. O vom trimite în patru rate egale.

În predicare găsim mulți oameni care ascultă programele de la radio și le apreciază foarte mult. Am descoperit că stația de radio WOWO este cea mai ascultată în această comunitate. Am vrut să luăm și noi parte la această etapă a lucrării de depunere de mărturie și ne rugăm ca Domnul să o binecuvânteze spre gloria Sa.

Fie ca Domnul să continue să vă binecuvânteze și să vă susțină în timp ce Îi cântați laude cu zel în aceste zile.

Frații voștri în Cristos,
Adunarea din Piqua (Ohio),
(Domnișoara) Anna L. Keller, *Secretar*

CU COOPERARE LOIALĂ

Dragă frate Rutherford:

După o analiză atentă, sub rugăciune, am decis să vă scriu această scrisoare și să vă asigur că nu sunt îndemnat de vreo dorință de a mă justifica și nici de a mă apăra, ci pur și simplu de a vă explica.

Când mi-am dat demisia ca bătrân al adunării din Los Angeles nici nu îmi trecea prin cap să mă separ de Societate sau de lucrarea sa. Neconsecvent! Admit, însă că am simțit, că situația era de așa natură încât ar fi mai bine să mă retrag din poziția mea publică și, oricât de ciudat ar putea părea, am încercat să fac imposibilul; căci chiar și atunci când am început să particip la altă întrunire care, apropo, fusese formată deja, încă mă gândeam să rămân în contact cu lucrarea de serviciu. Am început imediat să îmi realizez greșeala, iar acum văd și mai clar ce greșeală gravă a fost aceasta, așa că îmi refac repede pașii înainte ca prăpastia să devină și mai largă.

Sunt sigur că acum sunt complet conștient de situația mea și realizez că, în primul rând, aceasta s-a datorat în mare parte activităților mele din lucrarea de serviciu pe care le îndeplineam fără tragere de inimă.

Iubesc Adevărul, îl iubesc pe Domnul și voi încerca să arăt acest lucru susținând din toată inima lucrarea și cooperând cu loialitate cu voi și cu toți cei implicați în ea, sperând și rugându-mă ca Domnul să mă accepte și să îmi acorde favoarea Sa.

Al vostru cu sinceritate,

Ernest D. Sexton, *Calif.*

PREAMĂRIND NUMELE LUI IEHOVA

Dragă frate Rutherford:

Salutări în numele Regelui nostru!

La alegerea adunării din Portland (Maine) s-a făcut și aprobat unanim o moțiune prin care am căzut de acord să vă trimitem toată iubirea și aprecierea noastră pentru serviciul vostru pentru adevărul Tatălui nostru ceresc și ne dăm cu toții cuvântul să cooperăm loial pentru Iehova și canalul

Său. Am decis să ascultăm și să cooperăm cu voi în serviciul lui Iehova și în preamărirea numelui Său glorios.

Vă rugăm să acceptați toată iubirea noastră creștină.

Adunarea din Portland,
(D-șoara) Wilma H. Smith, *Secretar*.

APRECIERE

Dragi frați:

Scriitorul acestor cuvinte dorește să își exprime aprecierea pentru minunatele mesaje de adevăr care sunt transmise în fiecare duminică de societatea Turnul de Veghere. Timp de mai multe duminici la rând m-am bucurat să îl ascult pe fratele Rutherford și pe fratele Franz, pe care îi cunosc personal. Cât de bucuros sunt că pot să stau pe terasă, să pornesc radioul și să ascult adevărul binecuvântat al lui Dumnezeu, pe care întreaga lume ar trebui să îl audă. E nevoie de curaj pentru a vorbi în direct unui auditoriu atât de mare, denunțând prezenta ordine rea și susținând în locul ei adevărul lui Dumnezeu și scopul Său în ceea ce privește eliberarea omenirii.

Încă din 1916, scriitorul citește adevărul și participă la întruniri. Oh, cât de multă nevoie are lumea de adevăr și de aprecierea căilor lui Dumnezeu! Însă lumea gonește înainte, politica, oamenii de afaceri și clericii, mână în mână cu puterile răului, spre distrugere.

Dumnezeu să vă dea curajul să respingeți toate puterile celui rău și să vă conducă în siguranță până la capătul călătoriei. Salutări iubitoare.

Geo. H. Alford, *Indiana*.

'AȘTEPTÂND ÎMPĂRĂȚIA'

Dragi prieteni:

Am primit primele mele exemplare ale *Turnului de Veghere* și a *Epocii de Aur* și sunt mai mult decât fericită să le am. Le-am citit pe toate și mi-au plăcut nespuse de mult. Doresc să vă mulțumesc pentru că m-ați pus pe lista abonaților.

Discursurile din ultimul *Turn de Veghere* m-au mișcat profund. Eu fac parte dintre "sărăcii țării". Am ajuns la cea mai neagră disperare din cauza sărăciei. Soțul meu este un veteran al marelui masacru din 1914 – 1918, care a ajutat la umplerea buzunarelor marilor afaceriști și a adus, ca de obicei, o răsplată inexistentă. Avem cinci copii în viață pe care încercăm să îi creștem cum se cuvine și care suferă și ei din cauza sărăciei noastre.

Am trecut prin mai multe ierni fără nici un serviciu. Șomajul crește tot mai mult. În loc să fie ajutați să se întrețină, veteranii au fost nevoiți să accepte mila oamenilor. Este o viață grea, această luptă pentru supraviețuire. La un moment dat am fost atât de supărată, încât voiam să devin comunistă, căci atunci când copiii îți sunt lipsiți de grija pe care le-ar asigura-o un bun serviciu, cu un salariu decent, în timp ce alții strâng averi și ne asupresc, e greu să nu avem astfel de gânduri. Dar la momentul potrivit am ajuns să am o cunoștință despre adevăr. Nu sunt consacrată, ci doar însetată de adevăr. Voi încerca să aștept cu răbdare împărăția lui Cristos.

Eu vă doresc mult succes. Dumnezeu să vă binecuvânteze în lucrarea voastră. Sunt mii dintre noi care se împacă cu situația lor știind că va fi o zi de judecată care ne va aduce răsplata.

Cu sinceritate,

M. Burton, *Manitoba*.

Supraveghetorii de serviciu și directorii serviciului regional

În luna mai a fiecărui an, adunărilor Studenților în Biblie din Statele Unite li s-a cerut să își reînnoiască cererile pentru supraveghetorii de serviciu, pentru anul următor.

Societatea nu mai trimite supraveghetori de serviciu, decât în unele cazuri limitate și la intervale neregulate. Cu toate acestea, directorii serviciului regional servesc cel puțin o dată pe an în toate adunările din Statele Unite care sunt organizate pentru serviciu.

Fiind cu toții membri ai unui singur trup, unși să îi servească Domnului, Societatea își dorește să păstreze legătura cu toate adunările. Cu acest scop, cerem ca secretarul adunării să aducă această chestiune în atenția celor din adunare, răspunzând tuturor întrebărilor dacă se poate și trimitând răspunsul Departamentului de Serviciu.

Numerotați fiecare răspuns pentru a corespunde cu numărul întrebării. Scrieți citeț și dați adresa străzii acolo unde este posibil, deoarece telegramele nu pot fi livrate la oficiile poștale.

- (a) Care este numărul de persoane din adunarea voastră care sunt în armonie cu Societatea și cu lucrarea acesteia?
- (b) Se țin întruniri săptămânale în adunarea voastră?
- (c) La ce oră se țin întrunirile de duminică?
- (d) Este situația voastră de așa natură încât să puteți caza și întreține, pentru o perioadă, un supraveghetor de serviciu sau un director de serviciu regional?
- (e) Este adunarea voastră organizată pentru serviciu?
- (f) Dacă nu, ați vrea să fiți ajutați de un director de serviciu regional să faceți această organizare?
- (g) Scrieți numele și adresa străzii complete a secretarului adunării.
- (h) Scrieți numele și adresa altei persoane căreia am putea să-i trimitem informațiile.
- (i) Scrieți numele stației voastre de cale ferată.
- (j) Dacă sunteți de la țară, distanța de la stație și locul unde vă veți întâlni cu fratele.
- (k) Ce post (sau posturi de radio) care transmit programele Turnului de Veghere pot fi ascultate satisfăcător în zona voastră?

de TURNUL I VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

1 IUNIE 1930

Nr. 11

Cuprins:

ÎNGERI ÎN SION - PARTEA I - Pag. 203

ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU
[Prelegere radiofonică de 25 de minute] - Pag. 210

SUPUNEREA ÎNSEAMNĂ VIAȚĂ; NESUPUNEREA ÎNSEAMNĂ
MOARTE
[Prelegere radiofonică de 15 minute] - Pag. 215

SCRISORI - Pag. 217

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în luptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întam plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lețiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupă, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfințele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbă Domnului – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei înșăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENTEI LUI CRISTOS

Vol . LI

1 Iunie 1930

Nr 11

ÎNGERI ÎN SION

„Ci ați veni la muntele Sion, și la orașul Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, și la o mulțime nenumărată de îngeri” – Evr. 12:22, 23

PARTEA I

Organizația lui Iehova are o importanță capitală pentru urmașii lui Cristos. Pe măsură ce cei unși de pe pământ sunt tot mai aproape de congresul general al celor care alcătuiesc organizația, ochii lor caută pretutindeni cu nerăbdare să învețe mai multe lucruri despre această organizație minunată a Celui Prea Înalt. Cu secole în urmă, Pavel a avut o viziune despre ea, dar, așa cum a spus, nu ar fi respectat legea dacă ar fi destăinuit despre ea, căci atunci nu era încă timpul ales de Dumnezeu. „Ziua Domnului” a sosit, e aici, și este o zi de revelație; deci, este drept ca cei unși să caute cu zel să cunoască înțelesul multor scripturi până acum necunoscut oamenilor.

2. Scripturile au multe de spus despre îngerii sfinți, și, din moment ce Cuvântul lui Dumnezeu a fost scris pentru ajutorul, alinarea și încurajarea celor din rândul unșilor Săi, care au privilegiul de a fi pe pământ la sfârșitul acestui sistem, este drept și potrivit ca ei să caute mai multe informații despre îngerii care formează o parte din adunarea celor binecuvântați cu favoarea lui Dumnezeu. Putem fi siguri că fiecare membru al acestei organizații are o funcție importantă de îndeplinit. Dovezile scripturale, în lumina unor adevăruri binecunoscute, arată clar că Domnul Isus Cristos a venit la templul Său și a început judecata. Dumnezeu a adunat Sionul, al cărui Cap este Isus Cristos. Ce funcție le este desemnată îngerilor în acea organizație? Sunt îngerii doar simpli mesageri ai Domnului? Sau au și alte atribuții de îndeplinit?

3. Adresându-se discipolilor săi, Isus a spus: „Când va sosi Fiul omului în gloria Sa, cu toți îngerii, atunci se va așeza pe tronul gloriei sale.”(Matei 25:31). În comentariile la acest text s-a spus (în *Studii în Scripturi*, vol. 3, pg. 302) că acest verset face referire la membrii corpului Cristosului, incluzându-i pe cei credincioși care au fost înviați din morți și, de asemeni, pe cei ce se află încă în viață, pe pământ, și care constituie: „picioarele lui”. Este oare acesta sensul versetului? Sau poate Scripturile ne arată că Dumnezeu le-a dat îngerilor o lucrare deosebită legată de lume și de oamenii Săi?

4. Scripturile par să sprijine din abundență a doua concluzie; de aceea ar fi de folos să examinăm unele texte legate de acest lucru, pentru ca să avem o viziune mai clară a organizației lui Dumnezeu și ca adunarea ce se află încă pe pământ să își aprecieze mai bine privilegiile.

5. Faptul că îngerii au îndeplinit niște datorii aparte cu mult timp înainte ca ființele umane să existe este dovedit clar de Scripturi. Singurul mod în care putem ajunge la o concluzie adecvată și justă este să analizăm scripturile legate de ei, în diferite perioade de timp, așa cum sunt revelate în Cuvântul lui Dumnezeu. Îngerii sfinți sunt pe drept desemnați ca fiind „fii ai lui Dumnezeu”, căci și-au primit viețile de la Iehova. Iehova spune, adresându-i-se lui Iov: „Pe ce îi sunt așezate temelile sau cine i-a pus piatra din capul unghiului, atunci când stelele dimineții cântau împreună, și când toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie?” – Iov 38:6, 7.

6. „Stelele” la care se face aici referire trebuie să fi fost Cuvântul (Logosul) și Lucifer, în timp ce ceilalți fii ai lui Dumnezeu sunt astfel deosebiți de acești doi fii principali. Se pare că, la intervale definite, fiii lui Dumnezeu vin înaintea Lui ca să-I raporteze despre faptele lor și că, cu un asemenea prilej, și Satan a apărut în fața Domnului. (Iov 1:6) Conform declarațiilor sale, Satan se îngrijea de mersul pământului. Vom analiza în acest caz și alte scripturi pentru a ne ajuta să

determinăm dacă Isus s-a referit sau nu la membrii corpului Său atunci când a spus că va veni pentru judecată cu toți îngerii Săi.

7. Scriind adunării despre toți cei din organizația lui Dumnezeu, Pavel spunea: „Căci nu îngerilor le-a supus El lumea viitoare, despre care vorbim” (Evr. 2:5). În comentariile legate de acest text, se afirmă că (S.S., vol. 1, pg. 220):

Ideea pe care o sugerează aceste scripturi este că prima „lume”, sau starea lucrurilor de dinainte de potop, era supravegheată și se afla sub ministerul special al îngerilor, cărora li s-a permis să încerce tot ce puteau pentru a recupera, pentru a îndrepta rasa căzută și degenerată. Fără îndoială, cu permisiunea lui Dumnezeu, ei erau nerăbdători să încerce (...) Faptul că îngerii au fost conducătorii îngăduiți, deși lipsiți de succes ai acelei prime epoci, este indicat nu doar de toate referințele la acea perioadă, dar poate fi dedus rațional din remarcă apostolului când, comparând ordinea lucrurilor din prezent cu cea din trecut și din viitor, spune: „Căci nu îngerilor le-a supus El lumea viitoare, despre care vorbim.” – Evr. 2.5.

8. Paragraful citat mai sus înseamnă, după cum se înțelege, că după izgonirea omului din Eden și până la distrugerea lumii în marele potop îngerii cerului au îndeplinit funcția de supraveghetori ai omului; că Dumnezeu a permis acest lucru pentru a le da îngerilor o ocazie să arate ce pot face pentru a-l îndrepta pe om și a-l aduce la condiția lui originară.

9. Scripturile nu par să sprijine o asemenea concluzie, din motiv că omul a fost pus la început sub supravegherea lui Lucifer (Ezechiel 28:13-15) Nu există în Scripturi nimic care să indice că atunci când Lucifer a devenit un trădător de Dumnezeu și l-a sfidat pe Cel Prea Înalt, funcția lui de supraveghetor al oamenilor i-a fost retrasă și s-a încheiat atunci. Dacă Dumnezeu a pus rasa umană sub supravegherea îngerilor până la potop, atunci domnia ar fi trebuit să-i fie luată lui Satan în perioada de la Eden până la potop. Consemnarea care apare în cartea Iov aruncă lumină asupra acestei dileme. Satan oscila la supravegherea pământului, lucru care indică faptul că s-a agățat de această funcție după ce a devenit dușmanul lui Dumnezeu. Alte scripturi ne arată că timpul relatării din cartea Iov este mult ulterior potopului. Atunci când Isus s-a aflat pe pământ, Satan încă deținea această funcție, deși abuza de ea, pentru că Isus l-a numit „prințul acestei lumi.”

10. Singura concluzie rezonabilă, în lumina Scripturilor, și în mod particular a ceea ce stabilește cartea Iov, este că Iehova Dumnezeu i-a permis lui Satan să-și urmeze propriul său curs rău și că acesta a continuat să-și exercite puterea asupra omului, Dumnezeu având să-și respecte la timpul Său fixat promisiunea de a distruge uneltirile sale; că de-a lungul întregii perioade de la izgonirea omului din Eden până la distrugerea organizației lui Satan, acesta continuă să fie conducătorul nevăzut al celor răi de pe pământ. Fără îndoială că o parte din îngeri l-au urmat pe Satan în neascultare și nelegiuire, și autoritatea pe care aceștia au exercitat-o, oricare ar fi fost ea, a fost sub Satan, în calitatea lui de șef al diavolilor. Acest lucru se leagă mai mult de organizația lui Satan, pe care o vom lua în seamă mai târziu.

11. Atunci când Apostolul Petru a menționat „lumea de atunci, inundată de apă” (2 Pet. 3:6), nu înseamnă că lumea se afla atunci sub supravegherea îngerilor. Atât partea văzută, cât și cea nevăzută a lumii constituiau organizația lui Satan, iar îngerii care lucrau cu el erau cei răzvrățiți sau neascultători, care au ales să-l urmeze pe Satan în loc să i se supună lui Dumnezeu, lucru care intră în corelație cu alte cuvinte ale apostolului (1 Pet. 3:19, 20). O dată cu sosirea marelui potop, acea organizație rea a fost întreruptă, și întreaga ei parte vizibilă a fost distrusă. Marele dezastru care s-a abătut asupra organizației lui Satan în vremea aceea a constituit o manifestare a puterii lui Dumnezeu și a prefigurată distrugerea completă a lui Satan și a organizației sale la timpul fixat al lui Dumnezeu. Se pare, după cum o arată cuvintele lui Petru, că unii dintre îngerii lui Satan se aflau în acea vreme în închisoare, dar nu se spune aici în ce consta acea „închisoare”.

12. Nu este aproape deloc rațional să deducem că Dumnezeu i-ar face pe îngeri responsabili de lume, ca să le acorde o șansă de a vedea ce pot face pentru a restabili rasa căzută și, apoi, când vor fi eșuat, să-i permită lui Satan să le ia locul de putere domnitoare. Scripturile ne arată clar că îngerii nu puteau să fi reușit în niciun fel să restabilească, să îndrepte omenirea căzută. Omul a încălcat în mod deliberat legea lui Dumnezeu și a fost condamnat la moarte, iar moartea a fost asupra tuturor oamenilor din acest motiv, și deci nu este cu puțință în niciun fel ca omul să își revină decât prin calea desemnată de Dumnezeu, prin jertfa de răscumpărare. – Fapte 4:12.

13. Nu există în Scripturi niciun text care să dovedească faptul că îngerii ar fi fost puși vreodată să supravegheze omenirea, sub oblăduirea lui Iehova, și nu este deloc rezonabil să facem o asemenea deducție pe baza cuvintelor lui Pavel. Acțiunile lui Dumnezeu nu dovedesc niciodată lipsă de consecvență. Faptul că Isus a fost coborât la un statut puțin inferior îngerilor, astfel încât, ca om perfect să poată muri pentru a oferi jertfa de răscumpărare este o dovadă concludivă a faptului că îngerii nu ar fi putut să îndrepte rasa căzută; și nu ar fi fost consecvent din partea lui Iehova să-i facă responsabili de omenire doar ca să-i lase să-și încerce abilitățile într-o sarcină imposibilă. Îngerii răi au lucrat împreună cu Satan, și întreaga lor organizație a fost tulburată grav de potop. Fără îndoială că singurul lucru pe care îngerii buni l-au avut de-a face legat de acel potop a fost să-și urmeze serviciul sub îndrumarea lui Iehova pentru a răsturna lumea rea. Este, deci, logic să tragem concluzia că Iehova i-a folosit pentru a lupta acolo împotriva lui Satan, având în vedere ce se va scrie ulterior în Scripturi. – Rev. 12:7.

ISRAEL ȘI ÎNGERII

14. Care este, atunci, semnificația cuvintelor lui Pavel: „Căci nu îngerilor le-a supus El lumea viitoare, despre care vorbim.” (Evr. 2:5) Cuvintele sale din context ne clarifică această întrebare. El se adresa poporului evreu, din care făcea parte, și care, precum el însuși, au devenit adepți ai lui Cristos. El accentua importanța mării salvări care a strălucit prin moartea și învierea lui Isus Cristos. – 2 Tim. 1:10.

15. Iehova a ales Israelul ca pe un popor aparte al Său, și a făcut un legământ cu acel popor. Conform cu condițiile aceluia legământ, Dumnezeu avea să le dea viață dacă păzesc și respectă legea legământului. Atunci când l-a încheiat, Iehova cunoștea și incapacitatea israeliților de a respecta legământul, dar nu a fost un gest inconsecvent din partea Lui să încheie totuși legământul, pentru că eșecul lor avea să le dovedească și lor, și altora, că este nevoie de marea jertfă de răscumpărare. În mod sigur legea lui Dumnezeu spune că toate creaturile drepte vor trăi, și oricine va respecta legea își va dovedi dreptatea, neprihănirea; și eșecul de a respecta legământul, în pofida încercării, demonstrează inabilitatea vădită a omului de a se ridica singur din starea decăzută. Acest lucru accentuează și mai mult faptul că salvarea putea veni doar prin sângele lui Cristos. Acesta este și subiectul pe care Pavel pune accentul în epistola sa către evrei. El arată că pe umerii Israelului apăsa o mare obligație, de a respecta cuvintele legământului, dar că pe umerii celor care l-au acceptat pe Cristos stă acum o obligație și mai mare. Cei din urmă trebuie să arate că respectă cu onestitate și zel cerințele legământului prin jertfă. Pentru a-și întări argumentul, folosește următoarea comparație: „Căci dacă Cuvântul rostit prin îngeri a fost ferm, iar fiecare abatere și neascultare și-a primit o răsplată dreaptă, cum vom scăpa noi, dacă suntem nepăsători față de o mântuire atât de mare, care, după ce a fost vestită la început prin Domnul, ne-a fost confirmată de către cei ce L-au auzit?” – Evr. 2:2, 3.

16. Atunci când Dumnezeu a ales Israelul pentru sine, a făcut un legământ cu acel popor și, prin aceasta, i-a scos de sub domnia lui Satan. Aceștia au devenit poporul lui Dumnezeu. De asta le-a dat El legea și poruncile, ca Israelul să nu aibă alt Dumnezeu mai presus de El, nici să nu-și facă chipuri cioplite căroră să li se închine, ci să Îl iubească și să I se închine în mod exclusiv. (Ex. 20:3-5) Pare destul de evident din ce spun Scripturile că Dumnezeu le-a dat îngerilor sfinți și supuși un serviciu deosebit legat de Israel. Cuvintele spuse de Pavel, citate mai sus, arată că autoritatea lui Dumnezeu înaintea Israelului era transmisă, vestită prin intermediul îngerilor și era neclintită și fermă, și că neascultarea față de aceasta era pedepsită just. Acest lucru arată că îngerii erau implicați în asta, și că Dumnezeu confirmă acest lucru.

17. Ștefan ne dă dovezi ce se corelează cu acestea, când spune (cu privire la legea dată israeliților): „Voi, care ați primit legea prin dispoziția îngerilor, dar n-ați respectat-o.” (Fapte 7:53). Aceste cuvinte scrise sub inspirație de către Pavel și Ștefan arată că îngerii erau mai mult decât simpli mesageri sau mijlocitori care transmiteau poruncile pentru Israel.

18. În ultimul text citat mai sus, Ștefan folosește cuvântul „lege”. Acest cuvânt provine dintr-un radical tradus „rânduială” în textul următor: „Cine se împotrivesc deci puterii, se împotrivesc rânduielii lui Dumnezeu.” (Romani 13:2). Acest lucru susține ideea că aceia care

acționează sub îndrumarea lui Dumnezeu sunt sprijiniți, împuterniciți de El. În Galateni 3:19, se declară că legea pentru Israel a fost rânduită prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor (Moise); iar cuvântul „rânduit” de acolo provine din același radical tradus prin „lege, poruncă” în Fapte 7:53. Isus a folosit același termen originar, care este tradus „instrucțiune” în următorul text: „Când a terminat de dat porunci celor doisprezece discipoli ai Săi...” (Matei 11:1). Acest lucru dovedește că acest cuvânt înseamnă mult mai mult decât transmiterea unui mesaj sau a fi mesager, purtător de cuvânt. Din nou, același cuvânt-radical este tradus „hotărât” (sau „rânduit” în versiunile mai vechi) în următorul text: „Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce predică evanghelia să trăiască din evanghelie.” (1 Cor. 9:14) Același radical este tradus „însărcinat” („așa cum ți-am poruncit”, în versiunile mai vechi) în Tit 1:5.

19. Cuvântul „spus” este folosit atât cu referire la legea sau cuvântul dat prin îngeri, cât și la cel dat prin Domnul Isus Cristos; deci, în ambele cazuri. (Evr. 2:2, 3) Știm că Isus vorbea cu autoritate, și, din moment ce același cuvânt este și cu referire la îngeri, este logic să conchidem că îngerii vorbeau cu autoritate în legătură cu legământul legii lui Israel. Acest lucru dovedește că îngerii nu acționează doar ca soli, ca mesageri pentru Israel, ci că îngerii au rânduit sau instituit legământul cu autoritate prin și sub îndrumarea și porunca lui Iehova Dumnezeu pentru că Dumnezeu le-a încredințat această sarcină.

20. Întorcându-ne la argumentul lui Pavel din Evrei 2:2-5 este clar că acesta spune, în esență, următoarele: Că Iehova i-a împuternicit pe îngerii Săi să se îngrijească de Israel, popor care era sub prințul sau conducătorul lor vizibil și care acum, de la venirea Domnului Isus Cristos și începutul alegerii celor din adunare, această muncă a îngerilor s-a încheiat; că Isus Cristos este acum Capul sau Conducătorul adunării și că lumea care va veni va fi împărăția Sa și nu va fi supusă îngerilor, ci direct lui Cristos; că toate creaturile de pe pământ și din cer trebuie să se încline în fața autorității și domniei Sale. Altfel spus: Israel a fost sub domnia îngerilor; dar nici împărăția, nici lumea nu vor mai fi supuse îngerilor în viitor, ci lui Isus Cristos.

21. Pavel nu pare să facă nici o încercare care să demonstreze că îngerii au încercat să reabiliteze omenirea și au dat greș. Din contră, argumentul arată că Israel, împărăția simbolică a lui Dumnezeu, a stat sub supravegherea îngerilor, iar adevărata împărăție va fi sub Cristos. Apoi, Pavel începe să ne arate de ce a fost necesar ca Isus să aibă un statut inferior îngerilor, pentru ca să poată răscumpăra, reabilita omenirea înainte de a-și întemeia împărăția. Rezultă, deci, că odată cu sfârșitul regatului simbolic al Israelului, domnia îngerilor a încetat și, după aceea, aceștia au avut o altă funcție de îndeplinit. Acest lucru exclude deci ideea că îngerii ar fi avut ceva de-a face cu omenirea de dinainte de potop, exceptându-i pe îngerii răi care au lucrat împreună cu Satan, pentru a-i controla pe oamenii decăzuți și a-i îndepărta de Iehova.

SERVICIUL PENTRU OAMENI

22. Îngerii care l-au urmat pe Satan, pe cel rău, trebuie să-și fi pierdut orice fel de oportunitate de a servi omenirii, dacă au avut una. Un asemenea serviciu nu poate fi acordat decât îngerilor credincioși ai lui Dumnezeu. Consemnarea scripturală spune că Dumnezeu le-a încredințat îngerilor Săi loiali un asemenea serviciu; și este bine să avem acest lucru în gând atunci când vom analiza congresul general al mării organizații a lui Dumnezeu, la care vor fi de față îngerii sfinți. Îngerii sfinți ai lui Iehova Dumnezeu au făcut servicii pentru Avraam, Lot și Iacov, ca și altora. La un timp anume, Avraam l-a trimis pe servitorul său să găsească o soție pentru fiul său, Isaac. Îndrumându-l pe servitorul lui să se întoarcă în țara sa natală și să-i aleagă lui Isaac o soție, Avraam i-a zis: „Domnul Dumnezeu cerurilor ... îl va trimite pe îngerul Său înaintea ta.” E destul de sigur că îngerul Domnului a făcut ca Rebeca să fie aleasă. – Geneza 24:7-27.

23. Iacob a părăsit casa tatălui său și s-a dus în Padan-Aram. Pe când se afla la Betel, a avut o viziune cu îngeri (Gen. 28:12). La timpul convenit, s-a întors în Canaan, și, pe când se apropia de această țară, îngerii lui Dumnezeu i-au servit. (Gen. 31:11-13) Îngerii au venit și l-au întâmpinat, după cum stă scris: „Când i-a văzut, Iacob a zis: Aceasta este oștirea lui Dumnezeu!” De aceea a pus locului acelaia numele Mahanaim.” (Gen. 32:2) Traducerea cuvântului *mahanaim* din nota marginală este „două oștiri”. Iacob avea propria lui oștire cu care mășăluia spre țara promisă, și

evident, prin termenul folosit, se referă la oștirea sa, dar și la oștirea de îngerii pe care a trimis-o Dumnezeu, și de aceea a dat acest nume locului unde a fost întâmpinat. Știa că îl așteaptă pericole; și, cu scopul evident de a-l întări, de a-l asigura, îngerii lui Dumnezeu i s-au arătat lui Iacob și i-au dat curaj și l-au asigurat că familia și averile sale vor fi protejate de această oștire nevăzută de îngerii. Din moment ce Iacob prefigurează oamenii aleși a lui Dumnezeu ce sunt acum pe pământ, putem să primim multă alinare din această alegorie, și anume că îngerii lui Dumnezeu vor oferi grijă și protecție specială celor unși în aceste vremuri.

24. Cu anumite ocazii, Dumnezeu face sau îngăduie ca îngerii Săi să-i servească pe cei pe care îi iubește. Pe Muntele Sinai, îngerii au spus legea Israelului după porunca lui Dumnezeu, și este logic să considerăm că oștirea de îngerii s-a îngrijit de popor pe când călătoreau prin pustie. Este consemnat că, chiar înainte de moartea sa, Moise a rostit o binecuvântare asupra Israelului. „El a zis: Domnul a venit din Sinai și a scânteiat peste ei din Seir. A strălucit din muntele Paran și a venit cu zece mii de sfinți; la dreapta Sa erau o lege de foc pentru ei.” – Deut. 33:2, *R.V.*

25. „Sfinții” lui Dumnezeu menționați aici se referă în mod sigur la îngerii Săi sfinți, care serveau în numele israeliților. Pe când poporul ales al lui Dumnezeu se apropia de țara promisă, Moise le-a vorbit și le-a spus: „Nu este nimeni ca Dumnezeu, O, Ieșurun, care călărește pe cer ca să vină în ajutorul tău și pe ceruri, în măreția Sa. Dumnezeul veșnic este locuința ta, și dedesubtul tău sunt brațele veșnice. El a alungat pe dușman dinaintea ta și a zis: Nimicește!” (Deut. 33:26, 27, *R.V.*) Acest lucru constituie fără îndoială o altă referință la serviciul pe care îngerii sfinți ai lui Dumnezeu l-au făcut pentru acest popor în momentele convenite.

26. Națiunile care locuiau în Canaan aveau forță militară mult mai mare decât israeliții, dar israeliții trebuiau să se bizuie pe Iehova, și asta au și făcut. Fără îndoială că Iehova a comandat oștirii Sale de îngerii să lupte în acest scop pentru poporul Său. Iosua era la comanda israeliților. Pe când își pregătea atacul, făcând o recunoaștere a orașului Ierihon, un om cu sabia scoasă a apărut deodată lângă el. Iosua a avut îndrăzneala de a pune imediat întrebarea: „Ești cu noi sau cu vrăjmașii noștri?” El a răspuns: "Nu, ci sunt căpitanul armatei Domnului și am venit acum. Atunci Iosua a căzut cu fața la pământ, și i s-a închinat, și l-a întrebat: Ce-i spune domnul meu slujitorului său?" (Iosua 5:13, 14) Această apariție ce i s-a ivit lui Iosua a fost, fără îndoială, cu scopul de a-l anunța că oștirea nevăzută a lui Dumnezeu, împreună cu comandantul ei erau prezenți și gata de acțiune în numele Israelului.

27. Atunci când a sosit momentul asediului, Iosua a arătat că se bizuie pe Dumnezeu și pe armata Sa nevăzută. Le-a poruncit preoților să poarte arca legământului și, mărșăluind între rândurile oștii lui Israel, să înconjoare cetatea Ierihonului, sunând din corn (trompete). Au făcut acest lucru vreme de șapte zile. Într-a șaptea zi, după ce au înconjurat de șapte ori orașul, israeliții au strigat la comanda lui Iosua, iar zidurile Ierihonului au căzut, fără să fie măcar o dată lovite de armata umană, vizibilă. Oștirea nevăzută a lui Dumnezeu a dus lupta reală, în timp ce oștirea văzută a scos doar strigăte și zgomote de bucurie. – Iosua 6:2-21.

28. O altă mare bătălie a avut loc la Gabaon, unde adversarii uniți s-au adunat în masă împotriva Israelului, condus de Iosua. Fără îndoială la acea luptă a participat și o armată nevăzută. Consemnarea spune că, pe când dușmanii fugeau din fața israeliților, 'Domnul a aruncat peste ei pietre mari care au căzut peste dușman, ucigând mai mulți decât căzuseră de sabie'. Având în vedere consemnarea, nu este deloc o concluzie forțată că îngerii lui Iehova, formând armata nevăzută, au dus acolo lupta reală împotriva dușmanilor lui Dumnezeu și au aruncat bucățile de gheață și i-au ucis. – Iosua 10:11-16.

29. Ar trebui să ne amintim și că profetul Elisei a fost folosit pentru a prefigura lucruri legate de unșii lui Dumnezeu de pe pământ. Elisei se afla la Dotan, iar dușmanul a trimis o oștire mare ca să-l captureze. Când servitorul lui Elisei a văzut marea armată adunată în jurul orașului unde se afla Elisei, a fost foarte înspăimântat și, disperat, a făcut apel la Elisei. Acesta l-a liniștit și l-a asigurat pe deplin pe servitorul său, spunând: „Nu te teme, căci cei ce sunt cu noi sunt mai mulți decât cei ce sunt cu ei.” Acest lucru arată că erau mulți îngerii în oștirea nevăzută și că erau sub comanda lui Iehova, pentru a-l proteja pe servul Său. Deși consemnarea nu spune explicit că îngerii se aflau acolo, nu putem trage o altă concluzie. „Și Elisei s-a rugat și a zis: Doamne, deschide-i ochii, te rog, ca să vadă! Domnul i-a deschis ochii slujitorului și el a văzut. Și iată că muntele era plin de cai și de

care de foc împrejurul lui Elisei.” (2 Regi 6:17) Cineva era la comanda acestor cai și care de foc, iar Elisei știa că oștirea îngerească era prezentă, conform aranjamentului divin, și că va dovedi o putere mai mare decât cea pe care o putea arăta dușmanul.

30. Cei care sunt acum implicați în lucrarea Elisei pot considera deci acest lucru ca o promisiune de protecție totală, și o dovadă a faptului că Iehova Dumnezeu oferă asemenea protecție, chiar dacă este invizibilă pentru ochiul omenesc, și o oferă doar unșilor Săi.

31. Atunci când asirienii au pornit împotriva Ierusalimului și l-au sfidat pe Dumnezeu Cel Atotputernic și pe poporul Său, 185.000 dintre ei au căzut morți înaintea zidurilor cetății într-o singură noapte. Fără îndoială lucrarea aceasta a fost făcută de oștirea nevăzută a lui Dumnezeu. Consemnarea spune și că regele Israelului a spus poporului: „Fiți curajoși și tari! Nu vă fie frică și nu vă îngroziți din cauza regelui Asiriei și din cauza întregii mulțimi care este cu el, căci cu noi sunt mai mulți decât cu el. Cu el este un braț de carne, dar cu noi este Domnul, Dumnezeul nostru, ca să ne ajute și să poarte bătăliile noastre”. Și poporul a prins curaj auzind cuvintele lui Ezechia, regele lui Iuda.” – 2 Cronici 32:7, 8, *R.V.*

32. Consemnarea spune: „În noaptea aceea, îngerul Domnului a ieșit și a ucis o sută optzeci și cinci de mii de oameni din tabăra asirienilor.” În mod clar, acest „înger al Domnului” înseamnă cel din fruntea armatei, ca să spunem așa, căpitanul oștirii îngerești care o conducea în luptă. Este logic să tragem și aici concluzia că Dumnezeu i-a însărcinat pe îngerii Săi să-i protejeze poporul și că aceștia au îndeplinit misiunea fără cusur.

33. Isus a fost cel dintâi dintre israeliți. El a dat mărturie că îngerii sfinți ai lui Dumnezeu sunt spirite trimise ca miniștri pentru moștenitorii salvării, în special pentru Căpitanul acelei mărețe salvări. O gloată, înarmată și condusă de Diavol prin agenții săi, clerul, a căutat să-L condamne la moarte pe Isus. Cu această ocazie, Isus i-a spus lui Petru: „Atunci Isus i-a zis: "Pune-ți sabia la loc...Crezi că nu pot să-L rog pe Tatăl Meu să-mi pună imediat la dispoziție mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?" (Mate. 26:52, 53). Isus nu se afla la comanda îngerilor, dar a declarat că la cerea Sa, Tatăl Său îi putea trimite să-i servească. Isus se afla în grădina Ghetsimani, îndurând suferințe agonizante, și un înger s-a îngrijit de El: „Atunci i-a apărut un înger din cer și L-a întărit.” – Luca 22:43.

34. Aceste scripturi dovedesc că, pe când Isus se afla încă pe pământ, în carne, Dumnezeu i-a împuternicit pe îngerii Săi să-L protejeze și să-L aline. Atunci când s-a născut, îngerii au adus vestea bună popoarelor pământului. Atunci când a suferit și a murit, ei erau acolo ca să-L servească. Atunci când a fost înviat din morți, îngerul Domnului se afla la mormânt. Toate aceste scripturi arată că îngerii sfinți ai lui Dumnezeu acționează cu o capacitate mai mare decât de simpli mesageri.

SCHIMBAREA SERVICIULUI

35. După ce Isus a fost înviat din morți, le-a spus discipolilor Săi: „Toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pământ.” (Matei 28:18) Deci, nu mai era nevoie de îngeri ca să-i protejeze. De atunci înainte, puterile cerului și ale pământului trebuie să se supună Domnului Isus Cristos, iar îngerii au o altă funcție de îndeplinit decât cea pe care au făcut-o până acum pentru El. În sprijinul acestei concluzii, este scris: „Isus Cristos, care s-a dus la cer, și este la dreapta lui Dumnezeu, și i-au fost supuși îngeri, autorități și puteri.” (1 Petru 3:21, 22) Argumentul lui Pavel este că Isus Cristos a fost înălțat la cea mai înaltă glorie și onoare și este la dreapta lui Iehova, și apoi adaugă: „Dar, când Îl va aduce din nou pe Întâiul Său născut în lume, zice: Toți îngerii lui Dumnezeu să i se închine!” – Evr. 1:6, *Diaglott.*

36. Îngerii sfinți ai lui Iehova au fost onorați cu multe servicii în numele Celui Prea Înalt. Dar niciodată, niciunul din ei nu a primit onorurile conferite iubitului Său Fiu. „Dar căruia dintre îngeri i-a zis El vreodată: "Stai la dreapta Mea până îi voi pune pe dușmanii tăi sub picioarele tale?"” – Evr. 1:13, *Diaglott.*

37. Deși puterea și autoritatea completă erau în mâinile lui Isus când s-a înălțat la ceruri, El trebuia să aștepte până la timpul stabilit al lui Iehova pentru a exercita acea putere și autoritate. (Ps. 110:1, 2) Acea putere și autoritate deplină nu putea fi exercitată înainte ca Isus Cristos să fie așezat de Tatăl Său pe muntele sfânt, Sion. (Ps. 2:6) Scripturile și faptele arată că întronarea Lui a avut loc

în 1914, la sfârșitul acestui sistem al lumii. Fără îndoială că îngerii sfinți din ceruri au fost sub comanda lui Cristos de la înălțarea Lui la ceruri, și aceștia sunt cei care au luptat împreună cu El împotriva dușmanului. – Rev. 12:7

38. Nu știm cât de multe știa Isus, pe când se afla pe pământ, despre timpul când se va întoarce, dar se pare că nu știa timpul exact. Este sigur că nici îngerii nu îl știau, căci Isus a spus asta (Matei 24:36). Faptul că îngerii sfinți aveau un puternic și fidel interes față de a doua venire a Domnului Isus Cristos și față de întemeierea împărăției, pare să fie bine sprijinit de scripturi. Avem motive puternice să credem că încă de când a fost rostită profeția divină, îngerii au știut că vor avea un rol în lucrarea de reabilitare, de restabilire a omenirii. Cei credincioși și-au arătat devoțiunea și supunerea lucrând oriunde au fost însărcinați. Este scris că profeții lui Dumnezeu au profetizat despre patimile lui Cristos și gloriile împărăției care va urma; că au căutat cu zel să cunoască timpul și felul sosirii sale, și apoi scriitorul adaugă că 'și îngerii doresc să privească la aceste lucruri.' – 1 Pet. 1:11, 12.

39. Este evident că îngerii au știut mai mult și au avut o dorință intensă de a cunoaște mai mult, pentru a avea mai multe oportunități de a putea servi gloriei lui Iehova Dumnezeu. Faptul că îngerii au trebuit să aștepte întemeierea împărăției poate să fi fost un test pentru ei, și mai ales atunci când au văzut că membrii ei erau aleși din rândul omenirii decăzute. Fără îndoială că fidelitatea lor va fi răsplătită. Pe tărâmul nevăzut al lui Iehova a existat mereu și încă există o clasă credincioasă și una necredincioasă de creaturi, și la fel este și în rândul celor de pe pământ care au fost binecuvântați cu favorul lui Iehova Dumnezeu. Serviciul credincios al îngerilor le-a adus acestora aprobarea lui Dumnezeu. La fel, și serviciul credincios al unșilor Săi de pe pământ le va aduce aprobarea.

40. Luând în considerare toate scripturile precedente, putem stabili dincolo de orice îndoială că îngerii menționați de Isus Cristos în Matei 25:31 nu sunt membrii corpului lui Cristos, reînviați în glorie (inclusiv cei credincioși din rândul unșilor care mai sunt încă pe pământ). Această concluzie este sprijinită din abundență de cuvintele apostolului, pe care unul dintre traducători le-a făcut mai emfatic, și anume: „Dar v-ați apropiat de Sion, un munte și un oraș al Dumnezeului Celui Viu – Ierusalimul ceresc, și de miriadele de îngeri” – Evr. 12:22, *Diaglott*.

41. Scripturile arată în mod clar că numărul membrilor corpului lui Cristos este limitat, în timp ce cuvintele textului de mai sus descriu îngerii ca o mulțime nenumărată, fără un număr concret, sau ca fiind „miriade”. Concluzia este sprijinită adițional de cuvintele textului care descrie Muntele Sion și orașul sfânt. Muntele Sion simbolizează împărăția, în timp ce orașul la care se face referire este Ierusalimul ceresc, care simbolizează sau reprezintă întreaga organizație a lui Dumnezeu și menționează în mod distinct mulțimea de îngeri. Din moment ce Sionul se referă la partea oficială a organizației lui Dumnezeu, sau a împărăției, și din moment ce toți membrii corpului trebuie să aparțină aceluși corp oficial, rezultă că nu ar fi putut fi, în același timp și membri ai oștirilor îngerești.

42. Domnul Isus s-a întors deja. El a venit la templul Său și judecata a început. (1 Pet. 4:17) Isus le-a spus despre acest timp discipolilor Săi: „Când Fiul omului va veni în toată gloria Sa, și toți îngerii vor fi cu El, atunci va sta pe tronul Său glorios.” (Matei 25:31, *Diaglott*). Acest text arată că la venirea Sa la templu pentru judecată, toți îngerii Săi Îl vor însoți; și, din moment ce unii din membrii corpului Său se află încă, în mod sigur, pe pământ, ei nu ar putea fi incluși în acea mulțime. Se pare că îngerii lui Isus Cristos au de îndeplinit o sarcină legată de lucrarea de judecată care a început acum și este în plină desfășurare. De asemenea, este foarte sigur că au de îndeplinit funcții legate de seceriș. Dar ce au de spus Scripturile despre aceste lucruri?

(Va urma)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce este organizația lui Iehova un subiect de așa mare importanță în acest moment?
2. Explicați remarcabila împlinire a scopurilor divine în acest moment.
- 3, 4. Ce beneficii putem dobândi printr-un studiu al scripturilor referitoare la îngeri și la munca lor?

- 5, 6. Ce consemnare cu privire la îngerii se găsește în istoria lui Iov?
- 7-9. Cum lămurește profeția lui Ezechiel acest subiect? Ce informații privitoare la supravegherea oamenilor se găsește în relatarea din cartea Iov? Ce mărturie dă despre acest lucru Isus?
10. Ce concluzie trebuie să tragem atunci cu privire la acțiunile lui Dumnezeu față de Satan începând cu zilele Edenului și despre influența lui Satan în rândul îngerilor.
- 11-13. Cum a afectat marele potop organizația lui Satan? Ce mare eveniment a fost prefigurat de potop?
- 14, 15. Explicați dacă a fost consecvent din partea lui Dumnezeu să încheie un legământ cu Israel, oferindu-le viață în schimbul supunerii, știind că niciunul din ei nu avea să respecte, de fapt, acel legământ?
- 16, 17. Cum ajunge să fie luată în considerare în acest caz darea legii și a poruncilor pentru Israel?
- 18, 19. Prin comparație cu alte scripturi, explicați înțelesul cuvintelor lui Ștefan, consemnate în Fapte 7:53. Ce însemnătate are Evrei 2:2, 3 față de acest subiect?
- 20, 21. Atunci care este de fapt argumentul lui Pavel în Evrei 2:2-5?
- 22-32. Drept dovezi ale funcției sau serviciului îngerilor, relațați ce s-a petrecut în fiecare din următoarele circumstanțe sau evenimente consemnate în Scripturi:
- (a) Îndrumarea servitorului lui Avraam pentru a alege o soție lui Isaac.
  - (b) Îndrumarea și ocrotirea lui Iacob.
  - (c) Israel pe muntele Sinai și în timpul călătoriei prin pustie.
  - (d) Distrugerea Ierihonului
  - (e) Bătălia de la Gabaon
  - (f) Îmbărbătarea și asigurarea servitorului lui Elisei de la Dotan.
  - (g) Armata asiriană înaintea Ierusalimului
- Care a fost scopul principal al acestor consemnări?
- 33, 34. Ce mărturie dă Isus despre serviciul îngerilor? Ce dovezi se dau despre serviciul lor adus lui Isus sau legat de Isus?
35. Ce schimbare de serviciu a îngerilor a avut neapărat loc după ce Isus a fost înviat din morți , înălțat și ridicat la înalta Sa poziție de putere și autoritate?
- 36, 37. Explicați limitarea exprimată în cuvântul „până” din Psalmul 110:1.
- 38, 39. Ce cunoștințe au îngerii despre scopul lui Iehova cu privire la împărăția pe care o va întemeia pentru restabilirea omenirii? Care a fost atitudinea îngerilor cu privire la aceasta?
- 40, 41. Având în vedere toate scripturile luate în considerare aici, identificați „îngerii” la care se face referire în Matei 25:31 și Evrei 12:22.
42. Ce pare să se indice prin referințele speciale la îngerii – prin faptul că îl vor însoți pe Fiul omului când va veni în gloria Sa și se va așeza pe tronul Său?

Împărăția lui Dumnezeu

[Prelegere radiofonică de 25 de minute]

Atunci când Biblia menționează „împărăția lui Dumnezeu” o face cu referire la împărăția lui Iehova Dumnezeu. Iehova este singurul Dumnezeu, Cel mare, suprem și atotputernic. El este mai înalt și mai mare decât toți ceilalți zei. Vorbind despre El, profetul spune: „Iehova este un Dumnezeu mare și un Rege mare deasupra celorlalți dumnezei”. Cuvântul „zeu” este un termen nedefinit și se folosește nu doar cu referire la Iehova, ci și la Satan, despre care se spune că este „dumnezeul acestei lumi”. Se folosește și cu referire la reprezentări, la idoli de lemn sau piatră, venerați de popoarele păgâne de pe pământ, ca și la zeii păgâni din vechime, ca Baal, Moloh și alții.

În Psalmul 96:5, citim: „Căci toți dumnezeii popoarelor sunt dumnezei fără valoare, dar Iehova a făcut cerurile.” Din moment ce termenul “dumnezeu” se folosește pentru multe creaturi diferite, este necesar ca marele, supremul, atotînțeleptul, atotputernicul și veșnicul Dumnezeu să aibă un nume care să-L deosebească de alți dumnezei. De aceea, Dumnezeu cel Atotputernic și-a dat un nume, iar acel nume este IEHOVA. În Psalmul 83:17, 18, citim: “[Dușmanii Tăi] . . . să fie

făcuți de rușine și să piară; ca să se știe că Tu, al cărui nume este IEHOVA, ești Cel Preaînalt peste tot pământul!”

Numele Iehova nu este niciodată dat lui Isus. Nu este niciodată dat îngerilor, oamenilor, lui Satan sau zeilor păgâni. Acest nume, Iehova, este folosit deseori în Vechiul Testament, dar aproape întotdeauna este tradus greșit prin “Domnul”, și, deci, cititorii neinițiați nu sunt conștienți de faptul că se referă exclusiv la Iehova Dumnezeu. Numele nu ar fi trebuit niciodată tradus, ci folosit pur și simplu ca un nume propriu, pentru Dumnezeul suprem.

Această ființă măreață numită Iehova are o împărăție, care este nevăzută pentru oameni; cu toate acestea, puterea și autoritatea ei sunt intuite de toate ființele inteligente. Centrul acestei împărății, de unde radiază toată puterea Sa, este în ceruri. Sfera în care operează este întregul univers. Acest fapt este declarat în Psalmul 103:19, care spune: „Iehova și-a pregătit tronul în ceruri și împărăția Sa stăpânește peste tot.”

Scripturile indică faptul că Dumnezeu, în trecut, s-a ocupat de munca creării a ceea ce noi, oamenii, numim planete. Știința este de acord cu Scripturile, și dezvăluie faptul că există milioane de asemenea planete. Fără îndoială că Creatorul are un anumit scop pentru crearea acestor planete, pe care îl va dezvălui omului la timpul potrivit. Profetul ne spune că scopul divin a fost ca pământul să fie locuit de oameni – Isaia 45:18; Ps. 115:16.

Când Dumnezeu a creat pământul, a făcut-o cu gândul de a-și mări împărăția. A dorit să umple pământul cu o rasă inteligentă de oameni care să-I servească și să-L preamărească pentru eternitate. Deja avea o oștire de îngeri, heruvimi și serafimi, toți fiind creaturi inteligente, care se închină, Îl laudă și Îi servesc. Acestea erau, totuși, ființe spirituale invizibile; și atunci a dorit să creeze o rasă de ființe vizibile, fizice, în împărăția Sa.

Iehova a început această nouă rasă în Eden, unde l-a creat pe Adam, care avea în coapsele sale o rasă nenăscută încă, și i-a porunci să crească și să se înmulțească, și să umple pământul cu urmașii săi. (Geneza 1:28) El i-a furnizat lui Adam tot ce îi era necesar pentru sănătate și confort, respectiv o mare varietate de hrană, o casă frumoasă și un mediu plăcut și i-a promis să continue să i le ofere, atât timp cât Adam se supunea legii sale. Acea lege era iubirea, iubirea pentru Dumnezeu și semenii lui. Atât timp cât Adam rămânea în armonie cu Dumnezeu, și supus legii Sale, nu avea de ce să se teamă sau să se îngrijoreze. Dumnezeu a aranjat fiecare condiție necesară pentru fericirea perfectă, perfecta pace a sufletului și a minții, pentru o eternitate de fericire nepătată.

Peste această minunată împărăție pământească, Dumnezeu l-a așezat pe Lucifer, unul dintre fiii invizibili, spirituali, ai lui Dumnezeu, ca supraveghetor și protector. Găsim o relatare a acestui fapt în Ezechiel 28:13-16. Lucifer a primit o mare putere și autoritate și apostolul ne spune că avea chiar și puterea morții (Evr. 2:14); adică avea puterea să-l distrugă pe Adam sau pe oricare din fiii săi, în cazul în care ar fi încălcat legea divină. Exerțând această putere, Lucifer trebuia să acționeze ca un reprezentant al lui Iehova Dumnezeu.

Dar, pe măsură ce Lucifer vedea frumusețea și grandoarea împărăției lui Dumnezeu și a văzut posibilitățile unui pământ plin de supuși fericiți ai lui Dumnezeu, spiritul egoismului a început să-l stăpânească. El a devenit invidios pe Dumnezeu și și-a dorit în mod egoist să ia stăpânirea pentru sine peste această împărăție vizibilă. A devenit posedat de o ambiție insașiabilă de a fi *precum* Dumnezeu, în sensul că dorea o împărăție, o stăpânire și supuși care să-i recunoască domnia și să se incline în fața autorității sale. El a meditat la această problemă până când gândurile sale s-au cristalizat în hotărârea de a avea o asemenea împărăție cu orice preț.

Împărăția aparținea lui Iehova Dumnezeu. Lucifer era un agent de încredere și onoare al lui Dumnezeu. Având inima plină de neloialitate și trădare, s-a hotărât atunci să fure împărăția, înstrăinând inimile oamenilor de iubirea și serviciul lui Dumnezeu și de la loialitatea lor pentru Creatorul și Binefăcătorul lor, și atrăgându-i în serviciul și loialitatea față de el. Această ambiție egoistă a lui Lucifer este clar declarată în Isaia 14:12-14, care spune: „O, Lucifer, fiu al dimineții! . . . Tu ai zis în inima ta: Voi urca la ceruri, îmi voi înălța tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu . . . Voi urca mai presus de înălțimile norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.”

Pentru a înstrăina oamenii de Iehova, Lucifer a decis să-l reprezinte în mod greșit pe Dumnezeu în fața supușilor Săi. Pentru aceasta, era necesar să mintă despre Dumnezeu, să Îl ponegrească și astfel să însămânțeze neîncrederea față de El în mințile servilor Săi. Atunci când

Lucifer a conceput această intrigă meschină și s-a hotărât să o pună în aplicare, și-a trădat încrederea și a devenit cel mai mare dușman al lui Dumnezeu, ca și al omului. Acela a fost prilejul cu care Dumnezeu i-a schimbat numele din Lucifer în Satan, Balaurul, Diavolul și Șarpele, nume care înseamnă, respectiv, dușmanul, devoratorul, denigratorul și înșelătorul. Diavolul a operat în toate aceste patru moduri împotriva lui Dumnezeu începând de atunci.

Satan a fost un dușman în sensul că s-a opus lui Dumnezeu și lucrării Sale, ca și oamenilor lui Dumnezeu, care încearcă să-I servească pe pământ. A fost devorator, în sensul că a încercat să-i nimicească, să-i mistuie pe oamenii lui Dumnezeu de pe pământ. A fost un denigrator, în sensul că a mințit în mod deliberat cu privire la Dumnezeu și l-a reprezentat greșit în fața oamenilor Săi. Și a fost un amăgitor, un înșelător pentru că a încercat să umple mințile oamenilor cu doctrine și concepții false despre lucrarea și scopul lui Dumnezeu.

Primul act de trădare al lui Satan a fost să o mintă pe mama Eva pentru a o face neloyală, necredincioasă Creatorului ei. Dumnezeu a spus: „În ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri.” Satan i-a otrăvit mintea Evei împotriva lui Dumnezeu, făcând-o să creadă că Dumnezeu a mințit-o. Satan a spus: „În mod sigur nu vei muri; căci Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el . . . veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.” Minciuna lui Satan, rezumată în aceste patru cuvinte “Sigur nu veți muri” a fost indusă cu succes întregii omeniri, până când ,atât păgânii, cât și oamenii civilizați au ajuns să o creadă; păgânul crezând că după moarte cel răposat se reîncarnează într-un animal sau un șarpe, iar celălalt crezând că după moarte individul devine mai viu decât oricând. Astfel, atât cei păgâni cât și așa-ziii creștini au crezut minciuna lui Satan: „În mod sigur nu veți muri”. Satan a otrăvit și mai mult mintea Evei împotriva lui Dumnezeu, spunându-i că fructul interzis era menit să-l facă pe cel ce-l mănâncă înțelept. – Geneza 3:6.

Reușind să-i facă pe toți să creadă minciuna că morții nu sunt de fapt morți, ci mai vii ca niciodată, următoarea strategie a lui Satan a fost să formuleze doctrina chinului veșnic. Și a fost lesne. Dumnezeu a declarat că pedeapsa pentru păcat este una veșnică; și, din moment ce oamenii „nu mor”, consecința logică ar fi că pedeapsa trebuie să fie un chin veșnic sau suferință într-un fel de stare conștientă.

Pedeapsa lui Dumnezeu este moartea veșnică, care e o pedeapsă blândă; dar Diavolul a înlocuit-o cu una crudă, vrăjmășească și diabolică. Rezultatul a fost exact ce și-a dorit Satan; și anume, ca fiecare să ajungă să se teamă de Iehova Dumnezeu, și milioane de oameni au ajuns să-L urască; și astfel au devenit tot mai înstrăinați de El, și au ajuns tot mai mult sub controlul și amăgirea lui Satan. Dumnezeu este iubire, dar Satan a reușit să facă oamenii să creadă că Dumnezeu este răzbunător și crud. Astfel, întreaga lume a ajuns să creadă doctrinele diabolice și să se închine Diavolului, în loc să se închine Dumnezeului din Biblie.

Astfel Satan, dușmanul lui Dumnezeu și al omului, prin fraudă, minciuni și hrănindu-se cu superstițiile și temerile oamenilor, a întrerupt și a răsturnat frumoasa și fericita împărăție a lui Dumnezeu de pe pământ. Vreme de șase milenii, Satan a avut o împărăție pe pământ, crudă, rea și asupritoare. El este numit de Pavel: „dumnezeul acestei lumi” (2 Cor. 4:4), iar Ioan spune: „Întreaga lume zace în răutate [cel rău].” – 1 Ioan 5:19.

Dumnezeu nu l-a împiedicat pe Satan în trecut, nici nu a încercat să își restabilească împărăția pe pământ. Dar Biblia ne spune cât se poate de explicit că scopul divin este de a reda omenirii frumosul ei cămin pământesc și de a-l readuce pe om în armonie cu Dumnezeu. Această lucrare se va face prin Fiul Său, Domnul nostru Isus Cristos, care a fost deja răscumpărătorul omului și care va fi și salvatorul și eliberatorul ei. În acest scop, Dumnezeu a aranjat ca Isus să aibă o împărăție de o mie de ani și în timpul celor o mie de ani să acționeze ca reprezentant al lui Iehova Dumnezeu în marea muncă de restabilire a împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Prima lucrare din această mare muncă a fost deja făcută; și anume lucrarea de răscumpărare a omenirii de sub puterea morții (Ps. 49:15) Isus a făcut aceasta cu 1900 de ani în urmă. După împlinirea acestei lucrări, Isus s-a urcat la ceruri și s-a așezat de-a dreapta lui Dumnezeu, unde a așteptat timpul fixat al lui Dumnezeu pentru a-I așterne dușmanii la picioare. Acel timp de așteptare s-a sfârșit, și curând, toți își vor da seama de acest lucru. Consemnarea spune că, atunci când Isus s-a suit la ceruri, cu 1900 de ani în urmă, Dumnezeu i-a dat toată puterea „în ceruri și pe pământ”. Dar

Isus nu și-a folosit puterea în trecut. Acum, El își ia puterea și începe să o exercite. Cronologia biblică ne învață că a început să își folosească puterea în 1914.

Alte texte confirmă această dată. În Matei 24:3, discipolii îi cer lui Isus niște semne sau dovezi care să indice prezența Sa la sfârșitul lumii rele din prezent. Răspunzându-le la întrebare, Isus a făcut trimitere la anul 1914, spunând: „Se va ridica națiune contra națiune și regat contra regat, vor fi foamete, ciume și cutremure de pământ în diverse locuri”. În anii 1914-1918 am asistat la împlinirea fiecărui lucru din această profeție.

O altă profeție care sugerează data de 1914 se găsește în Revelația 11:15-18, și spune: “Împărățiile lumii au devenit împărățiile Domnului nostru și ale Cristosului Său și El va domni pentru totdeauna și veșnic! . . . Îți mulțumim, Doamne, Dumnezeu Atotputernic, Cel care ești și care erai, și care vei veni; pentru că ți-ai luat puterea Ta cea mare și ai domnit. Și națiunile s-au mâniat și a venit mânia Ta.”

Anul 1914 a fost cel al mâniei națiunilor; și acest text ne spune că aceasta a fost o dovadă a faptului că Domnul și-a luat puterea și și-a început domnia. Aceasta a fost prima manifestare a puterii “din cer și pe pământ” pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Isus cu 1900 de ani în urmă. Atunci și acolo a început să-și folosească puterea pentru distrugerea guvernului rău și corupt al lui Satan. Doar puțin mai încolo, guvernul lui Satan va fi deplin nimicim în ceea ce numim “bătălia Armagedonului.”

Distrugerea guvernului lui Satan a început deja și câteva texte fac referire la ea. Organizația lui Satan de pe pământ constă în guverne omenești. Acestea se vor opune distrugerii pe care o aduce Domnul asupra lor.

În Psalmul 2:2-9 citim despre eforturile acestor conducători pământești de a se împotrivi întemeierii împărăției lui Dumnezeu, după cum urmează: „Regii pământului se ridică și conducătorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva unsului Său, zicând: Să le rupem legăturile și să aruncăm de pe noi funiile lor! Cel ce stă în ceruri va râde, Domnul îi va lua în derâdere.” În versetul 6, Iehova Dumnezeu spune acestor națiuni: “Eu L-am pus pe regele [Isus] pe muntele Meu sfânt al Sionului.” După ce spune, în versetul 8 că va da “marginile pământului ca proprietate” Fiului Său, Iehova adaugă: “Le vei zdrobi cu un toiag de fier, le vei sfărâma ca pe vasul unui olar.”

Satan face acum eforturi frenetice de a aduce laolaltă, în alianță, toate națiunile pământului, sperând să le mențină existența; dar deja s-a decretat că Domnul le va “zdrobi ca pe vasul unui olar”. În Daniel 2:44, citim din nou despre acest decret divin: “Și, în zilele acestor regi, Dumnezeul cerului va ridica o împărăție care nu va fi nimicimă niciodată. Împărăția acesta nu va trece în stăpânirea altui popor, ci va zdrobi și va pune capăt tuturor acestor regate și ea însăși va dăinui pentru totdeauna.”

Astfel putem vedea că nici o ligă a națiunilor și nici un alt efort patetic al omului nu poate împiedica stabilirea împărăției lui Dumnezeu. De fapt, Domnul a prevăzut că Diavolul va încerca să unească eforturile națiunilor pentru a se opune stabilirii împărăției divine; și, prin profetul Său, Iehova a prezis această opoziție și eșecul ei total. Această profeție este consemnată în Isaia 8:9, 10, care spune: “Adunați-vă popoare și veți fi făcute bucăți; luați aminte voi, toate țările îndepărtate! Încingeți-vă și fiți zdrobite! Încingeți-vă și fiți zdrobite! Faceți planuri, dar ele vor fi zădărnice! Luați hotărâri, dar ele nu vor rămâne în picioare, pentru că Dumnezeu este cu noi!” Astfel văzută, împărăția lui Satan este condamnată la o distrugere completă în viitorul apropiat.

Distrugerea imperiului pământesc al lui Satan nu este o calamitate; căci va fi urmată de împărăția Domnului, care va binecuvânta toate popoarele pământului. Va fi un timp de bucurie pentru toți, un timp de eliberare de sub Satan și puterea sa și de sub orice fel de asuprire și tiranie; un timp de eliberare din păcat și moarte, din boală, sărăcie și nefericire, la glorioasa libertate a fiilor lui Dumnezeu.

Dacă prima muncă a lui Isus, ca reprezentant al lui Dumnezeu este să distrugă organizația lui Satan, a doua Sa muncă, urmând imediat după această distrugere, este să îl lege pe Diavol pentru o mie de ani, astfel încât să nu mai amăgească națiunile în timpul mieii de ani, așa cum este menționat în Revelația 20:3. Apoi, va urma lucrarea de reconstrucție, care va avea ca rezultat restabilirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Isus Cristos, ca reprezentant al lui Dumnezeu, investit cu "toată puterea în cer și pe pământ" va face toată această muncă de reconstrucție. El va da întregii familii umane, incluzându-i pe cei morți, o cunoștință exactă despre marele REGE AL GLORIEI, însuși Iehova Dumnezeu. Cu aproape 1900 de ani în urmă, Isus a spus: „Aceasta înseamnă viața veșnică: să asimileze cunoștința despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și despre Cel pe care L-ai trimis Tu, Isus Cristos.” Ce revelație va fi când familia umană va avea pentru prima dată o viziune a Regelui Gloriei în toată frumusețea Sa! În Psalmul 24:7-10, citim: “Ridicați-vă capetele, porți...și va intra Regele gloriei! . . . Cine este acest Rege al gloriei?” "Iehova al oștirilor, el este regele gloriei.”

Această lucrare de educație, elevare, ridicare, reconstrucție și eliberare este numită lucrarea judecării. Perioada de o mie de ani în care va fi realizată este numită “ziua judecării” și este numită, de asemeni “domnia lui Cristos”. Aceasta este domnia și împărăția pe care Isus a menționat-o de atât de multe ori și pentru care și-a învățat discipolii să se roage, spunând: “Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ.” Ziua marii judecări e un timp de binecuvântare, este timpul când majoritatea familiilor umane vor auzi despre iubirea și îndurarea lui Dumnezeu pentru prima dată.

Profetul Isaia, în capitolul 26, versetul 9, ne spune că ziua judecării este un timp de binecuvântare. Textul spune: “Când judecățile tale sunt pe pământ, locuitorii lumii vor învăța dreptatea.”

Pavel ne spune că lucrarea de judecată va fi făcută de Cristos când împărăția Sa va fi stabilită. El spune: “Te rog înaintea lui Dumnezeu și a lui Cristos Isus, care va judeca pe cei vii și pe cei morți la arătarea sa și a împărăției sale.” (2 Timotei 4:1) Faptul că morții ies din morminte pentru a fi binecuvântați de lucrarea de judecată este sugerat din nou de Pavel în Romani 14:9, care spune: “De aceea a murit Cristos și a revenit la viață, ca să fie Domnul a celor morți și a celor vii.”

Lucrarea de judecată înseamnă a le da tuturor o cunoștință exactă despre Iehova Dumnezeu, despre calitățile Sale de înțelepciune, iubire, dreptate și putere, și despre cerințele necesare pentru a câștiga viața veșnică. Înarmat cu aceste cunoștințe, fiecare membru al rasei umane trebuie să decidă fie să intre în deplină armonie cu Dumnezeu și să se bucure de viața veșnică, fie să rămână un răzvrătit și să fie distrus în moartea a doua, care este distrugerea eternă și care va fi pedeapsa tuturor celor răzvrățiți și neascultători. Atunci când toți rebelii, inclusiv Satan, instigatorul la toate răzvrătirile, vor fi distruși, Isus va preda din nou împărăția în mâinile lui Dumnezeu, iar Dumnezeu va fi din nou tot și în toți și toate. Acest lucru este afirmat clar în 1 Corinteni 15:24-28.

Dumnezeu a decretat că 144.000 de ființe spirituale îl vor ajuta pe Isus în această lucrare de reconstrucție de o mie de ani. Aceștia au fost cândva bărbați și femei de pe pământ. Ei sunt învingătorii acestei ere creștine. Alegerea acestei clase a început în ziua Rusaliilor, la 50 de zile după învierea lui Isus. Ei sunt cei care i-au călcat pe urme lui Isus; care au suferit cu Cristos; care au fost persecutați apărând dreptatea, și au considerat o bucurie să poată fi cu Cristos în acea mie de ani și să fie părtași cu El la această muncă de binecuvântare și ridicare. Acest lucru este menționat clar în Revelația 20:6.

Isus și adunarea vor face această lucrare de reconstrucție. Atunci când va fi gata, împărăția lui Dumnezeu va fi pe deplin restabilită pe pământ. El va domni ca marele REGE AL GLORIEI în vecii vecilor, pe veșnicie. Satan, marele răzvrătit, ca și ceilalți rebeli, vor fi nimicți pentru totdeauna. Nu va mai exista revoltă niciodată în împărăția lui Dumnezeu, nici în cer, nici pe pământ. În Isaia 11:9 citim: “Nu vor face niciun rău și nu vor distruge pe tot muntele Meu sfânt, căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului așa cum apele acoperă marea.”

Din nou, în Efeseni 1:10 citim: “La împlinirea timpurilor, va putea să adune (reunească) din nou toate lucrurile în Cristos, cele din ceruri și cele de pe pământ”

Descriind aceste timpuri, apostolul spune: “El va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi. Nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi. Lucrurile de odinioară au trecut.” (Revelația 21:4) Va fi un timp de mare bucurie, pentru că oamenii își vor da seama că Iehova este Dumnezeu, și că i-a eliberat de marele dușman Satan, și le-a dat binecuvântări minunate. Psalmistul descrie bucuria oamenilor în cuvintele Psalmului 98: “Cântați Domnului o cântare nouă, căci a făcut lucruri minunate; dreapta Lui, și brațul Lui sfânt, au făcut cunoscută

salvarea lui...toate marginile pământului au văzut salvarea Dumnezeului nostru. Strigați triumfător către Iehova, tot pământul! Fiți veseli, strigați de bucurie și cântați laude!”

Toți oamenii se vor alătura acestui cântec de izbăvire și laudă, așa cum se spune în Psalmul 150, versetul 6: “Orice lucru care are suflare să-l laude pe Domnul! Lăudați pe Domnul!”.

Supunerea înseamnă viață; nesupunerea înseamnă moarte

[Prelegere radiofonică de 15 minute]

Orice creatură inteligentă este responsabilă în fața lui Iehova Dumnezeu. Dumnezeu a creat făpturile Sale inteligente cu un scop plin iubire și bunătate; pentru ca toate să se bucure de viață veșnică, împreună cu toate binecuvântările care le fac să se bucure de viață, incluzând sănătatea perfectă, pacea deplină și fericirea completă. Înțelepciunea și dreptatea Sa, s-au combinat cu dragostea Sa, astfel încât să orânduiască lucrurile astfel încât nimeni să nu se poată plânge de nimic marelui Creator, cum că aranjamentul Lui înspre binecuvântarea lor a fost fie neînțelept, fie injust. Mai mult, a avut ca scop ca făpturile Sale să aibă drept cămin un mediu unde să nu existe confuzie, dezordine, anarhie sau revoltă. Acest privilegiu și această binecuvântare, cu toate acestea, aveau să fie ale lor cu condiția de a se supune deplin cerințelor divine.

Din moment ce Dumnezeu era Creatorul lor, și din moment ce toate aranjamentele Lui au fost făcute pentru confortul și fericirea lor, și din moment ce nu putea fi învinuit de niciun fel de nedreptate sau lipsă de înțelepciune, era necesar ca El să ceară supunere la poruncile Sale. Mai mult decât atât, Dumnezeu are dreptul de a-și retrage darul vieții și binecuvântările Sale de la oricine care nu îi respectă legea, și astfel cauzează confuzie, anarhie și revoltă în împărăția Sa. El dispune de dreptul acesta, și l-a folosit, și va continua să îl folosească pentru eternitate. Nicio persoană cu o gândire dreaptă nu poate încerca să-i nege acest drept. Dacă guvernele umane pot face legi care să stabilească pedeapsa cu moartea pentru anumite delictе, cu atât mai îndreptățit este Dumnezeu să aplice pedeapsa cu moartea împotriva celor care distrug o lume și trimit la moarte milioane de oameni. Legea divină pentru acești criminali este declarată clar, după cum urmează: „Plata păcatului este moartea” (Romani 6:23). „El îi va distruge pe toți cei răi” (Ps. 145:20).

Având acest scop binevoitor în gând, Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva, și le-a dat un cămin perfect; le-a oferit toate lucrurile necesare pentru confortul, nevoile și necesitățile lor, și le-a spus că pământul era al lor pentru totdeauna, cu condiția să îi respecte poruncile. Pentru a le testa loialitatea și supunerea și pentru a afla dacă sunt vrednici să continue să se bucure de binecuvântările și belșugul revărsate asupra lor, Dumnezeu le-a interzis să mănânce un anumit fruct. Această cerință nu a fost nici nedreaptă, nici severă, pentru că li se permitea să mănânce multe alte fructe, nuci și legume, care creșteau din belșug în grădina Edenului.

Adam și Eva se bucurau de liberul arbitru și, deci, aveau dreptul de a alege fie să se supună și să trăiască, fie nesupunerea și moartea. Supuși la această încercare, au îngăduit ca egoismul să-și facă loc în inimile lor, dovedind astfel că nu aveau respectul și apreciere cuvenită pentru Creatorul lor. Ei au devenit nesupuși, rebeli și anarhiști, și, prin aceasta, criminali, și s-au dovedit nevrednici de alte binecuvântări sau favoruri. Exercitându-și dreptul Său just, Dumnezeu a pronunțat asupra lor sentința morții și i-a alungat din casa lor frumoasă, și i-a lăsat singuri să moară. Puterile de anduranță și rezistență din organismul perfect al lui Adam i-a permis să amâne pedeapsa cu moartea pentru 930 de ani, și apoi a murit.

Atunci când și-a dat suflarea din urmă, a primit întreaga răsplată pentru nesupunerea sa. A pierdut favorul divin, și-a pierdut frumoasa casă și a murit. Privilegiul de a trăi și puterea de a trăi, au fost înapoiate lui Dumnezeu, Cel ce le-a dat; și, curând, trupul său s-a întors și s-a prefăcut în țărână. Vorbind despre moarte, înțeleptul spune: „Atunci țărâna se va întoarce în pământ, cum a fost, iar spiritul se va întoarce la Dumnezeu, care l-a dat.” (Eclesiast 12:7) Cuvântul “spirit” se referă la puterea de a trăi, la forța vitală, la principiul vital care animă făptura. Asta înseamnă că, dacă Adam ar avea vreodată privilegiul de a trăi din nou, Dumnezeu este Cel ce are dreptul și puterea de a-l reanima.

Dumnezeu nu are datoria de a-l readuce pe Adam la viață, și, dacă Adam va trăi vreodată din nou, viața sa va fi un *dar* de la Dumnezeu. O asemenea refacere va fi pur și simplu o faptă de iubire și de milă din partea lui Dumnezeu, și nu pentru că Adam ar merita-o.

Întreaga familie umană a moștenit condamnarea lui Adam, și, ca Adam, toți mor și se întorc în țărână. Tot ca el, i-au moștenit înclinația spre egoism, nelegiuire și revoltă. În zilele noastre, această tendință de revoltă și anarhie înfloresc pretutindeni. Nu doar că oamenii sfidează toate legile omenești, dar le sfidează și pe ale lui Iehova. Toată confuzia, revolta, crimele și nelegiuirea de pe pământ sunt rezultatul direct al nesupunerii lui Adam. Din acest punct de vedere, crima lui Adam a fost una din cele mai teribile și vrednică de condamnarea la moarte.

Totuși, din iubire și îndurare, scopul lui Iehova Dumnezeu este să izbăvească această rasă de sub condamnarea adamică. Dar, dacă ar trece peste propriul Său verdict împotriva lui Adam, ar însemna o recunoaștere a faptului că a fost un verdict nedrept. Dar, dacă s-ar putea găsit o altă persoană care ar fi acceptabilă pentru Dumnezeu ca o răscumpărare și care, de bunăvoie, ar lua locul lui Adam în moarte, acest lucru i-ar permite lui Dumnezeu să izbăvească rasa lui Adam, fără să treacă peste verdictul Său inițial. Cu alte cuvinte, pedeapsa ar fi purtată de un alt om. În înțelepciunea și iubirea Sa, Dumnezeu a făcut un asemenea aranjament și a găsit un înlocuitor dornic în persoana Fiului Său. Isus a “lăsat deoparte gloria pe care a avut-o împreună cu Tatăl Său înainte de facerea lumii”, a venit pe pământ, s-a născut dintr-o femeie și a crescut până la maturitate. La 30 de ani, era un bărbat matur, echivalentul exact al lui Adam, și o ființă perfectă, fără păcat.

În acel moment, s-a oferit ca jertfă de răscumpărare pentru omenire, iar Iehova L-a acceptat în această calitate. Atunci când Isus a murit, Iehova “a pus asupra lui nelegiuirea noastră, a tuturor.” Isus a “gustat moartea pentru fiecare om”. Moartea lui Isus pe stâlp este cea ce dă dreptul fiecărui om la o înviere și șansa de a recâștiga viața, în și cu aceleași condiții care existau în Eden; și anume: supune-te și vei trăi; păcătuiește și vei muri. Această șansă va fi acordată în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos, care este acum aproape.

Chiar și loialitatea și supunerea lui Isus au trebuit să fie puse la încercare și El s-a dovedit credincios în orice încercare. Supunerea Sa perfectă, deplină, a fost cea care i-a câștigat dreptul la înviere, ca și privilegiul de a reda rasei lui Adam șansa de a câștiga din nou viață pe pământ. Citim despre Isus, în Evrei 5:8, 9 următoarele: “Deși era Fiu, totuși a învățat supunerea din lucrurile pe care le-a suferit și, după ce a fost făcut perfect, a devenit autorul unei salvări veșnice pentru toți cei care *ascultă* de El.” Astfel, putem vedea că Isus a trebuit să asculte, să se supună pentru a câștiga viața. Supunerea nu este doar o cerință firească, ci și una iubitoare și înțelegătoare.

Dumnezeu a pus, de asemeni, răsplata vieții înaintea poporului lui Israel, cu condiția de a se supune și a respecta legământul promis. În Levitic 18:5, citim: “Să respectați legile și judecățile Mele, pe care dacă un om le va respecta, va trăi prin ele.” Din nou, le-a spus: “Iată, am pus astăzi înaintea voastră binecuvântarea și blestemul: binecuvântarea, dacă *ascultați* de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru . . . și blestemul, dacă *nu* veți asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru...” (Deuteronom 11:26-28). În Deuteronom 30:19, Iehova vorbește cu și mai multă hotărâre: “Iau astăzi cerurile și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul; de aceea, alege viața ca să trăiești tu și sămânța ta”.

Copiii lui Israel nu au respectat poruncile lui Dumnezeu, și, deci, nu au câștigat viața care le-a fost oferită. Au căzut în idolatrie, și au servit unor zei păgâni; și-au luat soții păgâne, și au încălcat în diferite feluri poruncile lui Dumnezeu. Nesupunerea lor a adus asupra lor blestemul fâgăduit. Acel blestem a fost că vor fi împrăștiati printre națiuni, unde vor fi disprețuiți și batjocoriți. Atât blestemul, cât și binecuvântarea sunt consemnate în Levitic, cap. 26. Vorbind despre nesupunerea lui Israel, Isaia spune: „Toată ziua mi-am întins mâinile spre un popor încăpățânat ce umblă...după gândurile lor; un popor care mă provoacă la mânie mereu în față.” – Isaia 65:2, 3.

În capitolul 11 din Evrei, ni se dă o listă foarte lungă de oameni dreți, credincioși, de la Abel la Ioan, într-o frază care îi include pe toți profeții lui Dumnezeu, care au fost loiali și supuși lui Iehova Dumnezeu, care au fost acceptați de El și au murit în credință; dar ni se spune în mod explicit că aceștia nu și-au primit răsplata. Nu, aceștia trebuiau să aștepte în morminte până când Isus urma să moară pentru ei și până când își va lua puterea și își va începe domnia, când le va da

răsplata promisă. În versetul 35 al acestui capitol, ni se spune că ei au îndurat încercări mari, pentru a obține o înviere *mai bună*. Foarte curând Isus îi va scoate pe acești oameni credincioși și supuși din mormintele lor, chiar aici pe pământ, unde vor fi “prinți pe tot pământul”, în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos.

După ce aceștia vor obține `mai buna` lor înviere și restul omenirii va ieși din morminte și, vreme de o mie de ani, va fi binecuvântată cu o cunoaștere a adevărului și va fi ajutată să iasă din păcat și degradare, și i se va cere să se supună cerințelor divine ce vor fi instituite pe-atunci. Dacă vor fi supuși, ascultători în acea perioadă de încercare, atunci vor primi viață fără sfârșit pe pământ, cu toate binecuvântările sale de pace, sănătate, prosperitate și fericire. Toți cei ce se dovedesc a fi nesupuși prin aceste încercări, și care stăruiesc în răzvrătirea, anarhia și egoismul lor, vor fi distruși prin a doua moarte. În Isaia 1:19, citim: “Dacă veți fi *binevoitori* și *supuși*, veți mânca ce este bun în țară.”

Scripturile dezvăluie faptul că Iehova Dumnezeu are ca scop să ofere viață în planul spiritual pentru 144.000 de persoane. Această ofertă a fost deschisă de Isus la prima Sa venire și a fost extinsă la toți cei care îi vor călca cu credință pe urmele Sale, în suferință și jertfă. Aranjamentul divin este ca aceștia să învețe supunerea prin suferință, așa cum a făcut-o și Isus. Răsplata oferită lor, cu condiția supunerii chiar și până la moarte, a fost că vor ieși din morminte la prima înviere; că vor fi precum Isus și că vor domni cu El o mie de ani (Revelația 20:6; 1 Ioan 3:2) Vorbind despre ei, Isus a spus: “De aceea și Eu vă ofer o împărăție, așa cum și Tatăl Meu Mi-a oferit-o Mie, 30ca să mâncați și să beți la masa Mea, în Împărăția Mea, și să stați pe tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” (Luca 22:29, 30) Cei care primesc această recompensă vor avea natură divină care, după cum ni se spune, este mult deasupra îngerilor, a conducătorilor și a puterilor. – Efeseni 1:19-21.

Această răsplată este doar pentru un număr limitat pe persoane, și anume o sută patruzeci și patru de mii (Revelația 14:1), și este răsplata pentru *supunerea* lor. Dar, ne întrebăm noi, ce înseamnă să ne supunem veștii bune a Domnului nostru Isus Cristos? Răspunsul este că trebuie să ascultăm de îndrumările date de Isus, în Cuvântul Adevărului. Dar care sunt aceste îndrumări, aceste instrucțiuni? Răspunsul este: Mai întâi, trebuie să “căutăm în Scripturi”, așa cum a poruncit Isus, pentru a putea ști care este voia Lui. Apoi, determinând care este voința Lui, să o predicăm, să o vestim celorlalți. Adică, trebuie să le spunem celorlalți aceeași veste bună pe care am aflat-o și noi. Trebuie să le spunem despre privilegiul vieții pe plan spiritual, la care Dumnezeu ne-a chemat.

La asta se referea Isus (la predicarea veștii bune) când a spus: “să strălucească lumina voastră înaintea oamenilor”, și, din nou, când apostolul a zis: “Predică cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp”. La asta se referea Isus când ne spunea să nu ne ascundem lumina sub o baniță. În zilele noastre, se obișnuiește să-i lăsăm pe clerici să se ocupe de predicare, dar a face asta după ce am aflat adevărul înseamnă *nesupunere*. Domnul nu ne-a poruncit să punem, să angajăm pe cineva ca să predice. Dacă dorim să fim credincioși și supuși, și să câștigăm răsplata pentru supunerea noastră, trebuie să predicăm veștile bune ale împărăției celorlalți. Scripturile ne asigură că aceia care sunt „neascultători față de mesajul ceresc” vor suferi pentru aceasta a doua moarte. În 2 Tesaloniceni 1:8, 9, citim că cei răi „vor fi pedepsiți cu distrugere veșnică din prezența Domnului, și de la gloria puterii Sale.”

Scrisori

FOARTE FAVORIZAȚI

Dragi frați:

Prin votul unanim al adunării din Abilene, secretarul nostru a fost instruit să le transmită lucrătorilor de la Betel și fratelui Rutherford toată iubirea noastră. Suntem cu toții bucuroși că avem privilegiul de a lupta umăr la umăr în prezentul atac al organizației Diavolului. Cu adevărat, se poate spune că nicio creatură nu a fost vreodată mai favorizată decât noi.

Vrem cu toții să vă asigurăm din nou de loialitatea noastră continuă și dorim să fim găsiți în prima linie de bătaie a luptei, până la sfârșit.

Apreciem instrumentele care ni s-au dat spre folosire: ultimele șapte cărți, serviciul la radio și serviciul fraților credincioși de la fabrică.

Fie ca *Turnul de Veghere* să vorbească tot mai tare și mai tare, până când dușmanul se va retrage și va fi distrus, iar captivii vor fi cu toții eliberați.

Ai voștri în serviciul Regelui,
Adunarea din Abilene (*Kans*)

CREȘTE ZELUL, SE APRINDE DE ENTUZIASM

Dragul nostru frate Rutherford:

Salutări în numele Regelui nostru glorios.

Mă simt obligat să îmi rezerv câteva momente pentru a-ți transmite mulțumiri pentru scrisoarea ta celor consacrați și pentru cea din noua carte *Profeție*, precum și pentru a încerca să îmi exprim cea mai profundă apreciere pentru minunata bunătate iubitoare pe care a arătat-o Iehova, folosindu-te pentru a ne da un asemenea dar de dezvăluire a profețiilor împlinite. Cartea *Profeție* face să îmi crească zelul în serviciul Regelui regilor și mă aprinde de entuziasmul de a-i aduce laude Celui care m-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.

Inima mea dă pe dinafară de recunoștința față de Dătătorul oricărui dar bun și perfect și mă rog ca El să continue să te folosească spre onoarea și gloria Sa și spre zidirea poporului Său.

Cu sinceră iubire creștină,
Colaboratorul tău în serviciul Regelui,
C. W. Stiver, *Illinois*.

O COOPERARE MINUNATĂ

Dragă frate Rutherford:

Salutări în numele noului Rege al pământului!

Noi, Studenții în Biblie adunați la congresul din Passaic de pe 6 aprilie 1930, realizând că Satan Diavolul dorește să împiedice lucrarea Domnului și să-i descurajeze pe cei implicați în serviciu și recunoscând cât de important și necesar este ca membrii rămășiței să stea umăr la umăr în aceste timpuri, doresc să vă transmită votul lor de încredere și să vă asigure de loialitatea noastră și sprijinul nostru din toată inima și de cooperarea noastră în efortul vostru de a înălța și onora numele lui Iehova.

Deoarece acest congres este primul din cele trei serii de congrese ținute de cele nouă clase din New Jersey (partea de nord), fără îndoială că veți fi interesați de rezultatele celor două serii, nouă congrese fiecare, un total de optsprezece congrese, dintre care primul ținut pe 2 septembrie 1928.

	1928	1929	Total
Lucrători.....	995	1418	2413
Ore.....	2488	5219	7707
Vizite.....	21231	36627	58008
Case aprovizionate.....	5345	8941	14286
Cărți.....	2994	5025	8019
Broșuri.....	4031	10631	14662
Totalul de cărți și broșuri.....	7025	15656	22681

Veți observa cum a crescut lucrarea pe parcursul celei de-a doua serii. Noi credem că aceasta este o dovadă că Domnul ne-a binecuvântat din belșug minunatul spirit de cooperare care s-a

manifestat, nu doar printre clase, ci și printre lucrătorii de la aceste congrese, căci ei au încercat să ducă mesajul împărăției din casă în casă, în ciuda repetatelor eforturi ale adversarului de a-i opri.

Cunoaștem, dragă frate, multe îndatoriri și responsabilități pe care le ai; dar totuși știm că ne vei scuza faptul că îți vom adresa o invitație cordială de a le vorbi lucrătorilor cândva, în timpul congresului de pe 4-6 iulie de la Paterson. Îți facem această cerere deoarece știm că prezența ta ne va încuraja și stimula pe toți în mare măsură.

Din nou, te asigurăm de loialitatea și sprijinul nostru și fie ca Domnul să continue să te binecuvânteze în efortul tău de a-i servi cu credință.

Frații tăi și servi în Domnul.

DIRECTORII DE SERVICIU AI
BAYONNE, BLOOMFIELD, DOVER
ELIZABETH, NEWARK, NEW BRUNSWICK,
PASSAIC, PATERSON, PLAIN FIELD

UNIȚI SPRE A PROCLAMA NUMELE LUI IEHOVA

Dragă frate Rutherford:

Prin intermediul articolului "Să nu spunem că e bine" din *Epoca de Aur*, în numărul 274, din 19 martie, am ajuns să cunosc unele dintre poverile și necazurile căreia îi sunteți expus în serviciul împărăției și datorită eforturilor dumnevoastră de a-I servi Domnului și poporului Său. Cu toată inima, mă simt obligat să vă transmit acest mesaj de simpatie în toate necazurile dumnevoastră. Vă împărtășesc din suflet sentimentele în ceea ce privește aceste experiențe grele, văzând cum lucrurile sunt interpretate fals, deoarece aceia care o fac, fie nu cunosc situația reală, fie acționează cu intenția rea de a discredita lucrarea Domnului și numele fraților care fac această lucrare cu toată puterea, viața și ființa lor. Simpatizez cu dumnevoastră, frate Rutherford, căci Domnul a permis ca și eu să trec printr-unele experiențe prin care am învățat cât de grele pot fi aceste încercări. Cât de rușinați ar fi cei care s-au purtat astfel, dacă ar înțelege ce fac! Ei nu vor să cerceteze lucrarea Domnului pentru a vedea ce reprezintă ea în realitate. Singurul rezultat va fi că cei expuși acestor atacuri și calomnii vor deveni și mai separați de orice lucruri de pe pământ și vor avea și mai adânc întipărit în inima lor hotărârea de a sta ferm de partea numelui lui Iehova, a Cuvântului Său sfânt și a împărăției Sale glorioase.

Din adâncul inimii îmi exprim indignarea față de acțiunile acelor oameni care sunt sursa calomniilor. Sunt dezgustat de acțiunile celor care vă defăimează, căci poziția mea de supraveghetor al lucrării din Germania mi-a dat deseori ocazia de a vedea cum rămâneți de partea numelui înălțat al lui Iehova și a intereselor lucrării Sale și poporului Său, prin ceea ce ați făcut în ultimii ani pentru lucrarea din Germania. Am avut deseori ocazia de a vedea cum ați dovedit că sunteți convins că lucrarea Domnului de pe pământ este numai *una*, căci nu ați ezitat niciodată să contribuiți cu mari sume de bani pentru a susține lucrarea din Germania, și am văzut întotdeauna că toate lucrurile pentru care ați contribuit cu bani au primit binecuvântările Domnului. Putem fi siguri că toți vom fi puși la încercare pentru lucrurile din inimile noastre. Trebuie să se dezvăluie dacă acestea sunt pline cu neîncredere și suspiciune sau dacă sunt gata să aibă încredere. Oricine are întotdeauna suspiciuni și bănuieli față de frații săi, nu ar putea să fie altfel și în ceea ce îl privește pe Iehova. (1 Ioan 4:20) Așadar, cu siguranță că așa se vor derula lucrurile – oricine nu înțelege un anumit lucru va avea ocazia să dovedească dacă inima sa este curată sau nu. Dacă, din cauza unui lucru pe care nu îl înțelege, ar permite ca în inima sa să se nască gânduri rele despre acțiunile fraților săi și asta numai fiindcă nu înțelege, și poate chiar ar răspândi aceste gânduri și i-ar otrăvi și pe alții cu ele, nu ar face decât să demonstreze că are o inimă necurată și că nu este demn de împărăție. Cât de important este sfatul Scripturilor pentru toți cei consacrați: "Păziți-vă inima din rășputeri"!

Dragă frate Rutherford, cu această ocazie doresc să vă dau cu multă bucurie următoarea asigurare: Sunt pe deplin convins că aprobarea Domnului este asupra lucrărilor și acțiunilor dumnevoastră! Am învățat să înțeleg că Domnul nu se uită la ceea ce suntem ca oameni, în ceea ce privește trăsăturile noastre, ci că El ia în seamă numai atitudinea inimii noastre față de El și dorința

noastră de a-I proclama numele și Cuvântul înălțat și sfânt și de a-L reprezenta. Deoarece am ajuns să cunosc acest lucru, frate Rutherford, știu și că Domnul vă iubește, deoarece pentru dumneavoastră nu este nimic mai presus de numele glorios al lui Iehova. Știu și îmi dau seama de acest lucru deoarece nici în inima mea nu este altă dorință mai profundă și mai fierbinte decât dorința de a preamări numele marelui nostru Rege, numele lui Iehova.

Fie ca Domnul să vă dea putere și să vă binecuvânteze, dragă frate Rutherford. Sunt convins că toate aceste încercări nu sunt decât o dovadă a iubirii lui Iehova pentru dumneavoastră, deoarece ele vă testează hotărârea de a merge mai de parte pe calea cea bună. Prin îndrumarea îndurătoare a lui Iehova toate aceste încercări, ca și toate celelalte lucruri care vi s-au întâmplat, vor fi doar ceva care să vă facă tot mai potrivit pentru serviciul Său.

Pot să vă asigur, frate Rutherford, că inimile tuturor celor de aici din Casa Biblică Magdeburg, precum și din toată Germania, împlinesc cu zel serviciul cu aceleași sentimente față de voi, uniți în ceea ce este necesar, și anume, proclamarea numelui și împărăției lui Iehova.

Alături de voi cu hotărâre și credință și stând umăr la umăr cu voi, sunt

Fratele și colaboratorul vostru prin îndurarea lui Dumnezeu,

P. Balzereit, *Germania*.

CREȘTINĂ PENTRU IEHOVA

Dragă frate Rutherford și colaboratorii:

Salutări în numele iubitului nostru Domn și Salvator.

La un congres general al adunării subsemnate din 1 ianuarie 1930 s-a aprobat în unanimitate o hotărâre ca secretarul să vă transmită aprecierea noastră pentru serviciul vostru iubitor și credincios și pentru nenumăratele binecuvântări și favori primite din partea Casei Biblice pe parcursul anului trecut; precum și să jure cooperarea lor loială și credința pentru Iehova și canalul Său în viitor.

Anul a trecut și a fost prima oară când adunarea nu a reușit să-și atingă norma, dar aceasta nu ne va opri, căci realizăm că marea lucrare a împărăției trebuie făcută în viitorul imediat și ne exprimăm cu multă bucurie recunoștința față de Domnul pentru privilegiul pe care îl avem, de a fi membrii ai "organizației lui Dumnezeu" și de a lupta umăr la umăr împotriva organizației lui Satan și, așa cum a afirmat Pavel, "Acest singur lucru îl facem". – Fil. 3:13

Suntem într-adevăr recunoscători Tatălui nostru ceresc pentru că ne-a dat astfel de conducători credincioși ca directori ai Societății și continuăm să ne rugăm ca mâinile voastre să fie întărite de cooperarea din toată inima a celor consacrați, în timp ce continuați să proclamați zi de zi mesajul lui Iehova.

Frații voștri în serviciul său,

Adunarea din Parsons (Kans.)

F. L. Molohan, *Secretar*.

de TURNUL I VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

15 IUNIE 1930

Nr. 12

Cuprins:

ÎNGERI ÎN SION – partea a II-a

- Pag. 223

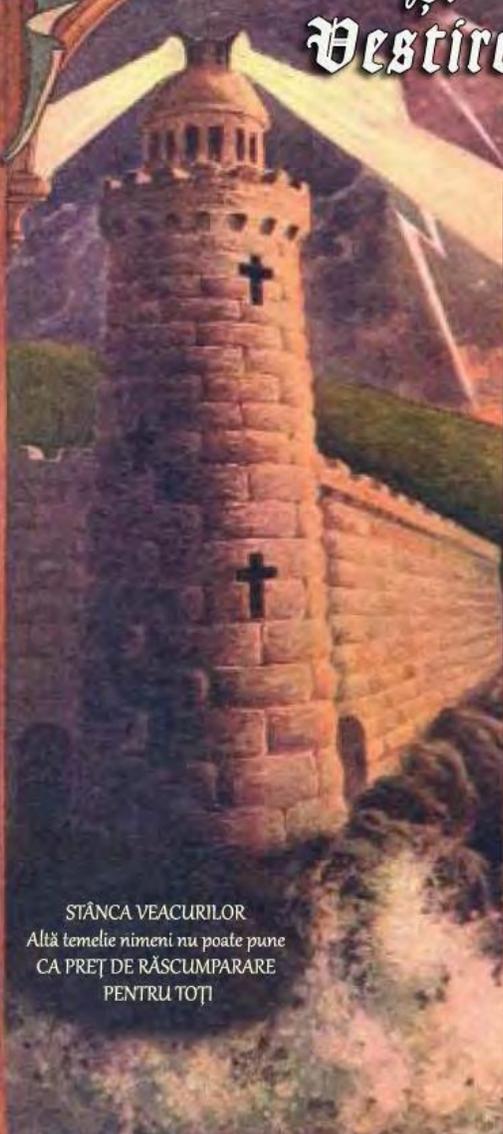
CARE ESTE SCOPUL MIRACOLELOR BIBLICE
[Prelegere radiofonică de 15 minute]

- Pag. 231

MÂNGÂIERE

[Prelegere radiofonică de 30 minute]

- Pag. 234

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în luptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întam plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lețiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupuări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfințele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorboste Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei înșăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol . LI

15 Iunie 1930

Nr 12

Îngeri în Sion

„Dar voi v-ați apropiat de Sion, n munte și oraș al Dumnezeului celui Viu – Ierusalimul ceresc; și de miriadele de îngeri, o adunare deplină; și de congregația de întâi-născuți care au fost înscrisi în ceruri, și de un Judecător care este Dumnezeul tuturor; și de spiritul celor drepti făcuți perfecți” – Evr. 12:22, 23, *Diaglott*.

PARTEA a II-a

Iehova a mărit importanța Sionului, atunci când l-a îndrumat pe profetul Lui să scrie: „Când Domnul va zidi Sionul, se va arăta în toată gloria Sa” (Ps. 102:16) În mod clar, acesta este timpul când măreția lui Iehova Dumnezeu va începe să se arate unșilor Săi de pe pământ. (Ps. 99:2) Sionul este drag lui Iehova, iar Iehova face din Sion locuința Sa, și din el strălucește. – Ps. 78:68; 132:13; 50:2.

2. După ce și-a folosit îngerii pentru a interacționa cu organizația Sa simbolică (Israelul), scopul Său anunțat este de a-i folosi și pentru a se ocupa de organizația Sa văzută. Ei sunt menționați în mod vizibil, proeminent, mai ales în legătură cu congresul general al tuturor celor aprobați de Iehova. Vom supune acum atenției noastre funcția pe care o vor îndeplini îngerii sfinți în Sion, care este organizația lui Iehova.

DEFINIȚIE

3. Cuvântul „înger” folosit în Vechiul Testament este o redare a termenului ebraic *mal-ak*, care înseamnă mesager, sol, deputat, ambasador, sau cineva care vorbește în numele altuia. În Noul Testament, termenul „înger” traduce cuvântul grecesc *angelos*, care înseamnă „mesager, vestitor”. Cuvântul „înger” din Vechiul Testament este folosit deseori cu privire la oameni, ca și la creaturile invizibile, spirituale. Sunt multe prilejuri când despre Domnul Isus Cristos se vorbește ca despre un înger puternic, pentru că este marele trimis sau Reprezentant Principal al lui Iehova. Textul sau contextul determină ce se spune prin cuvântul folosit.

4. Profetul a trimis mesageri ca să îndeplinească anumite funcții, iar cuvântul folosit în text pentru a-i descrie pe aceștia este același cu cel tradus „înger”. (2 Sam. 11:25; 2 Regi 5:10; Judecători 7:24) Uneori, când Dumnezeu îl însărcina pe un om cu o anumită lucrare, acest om era numit mesager, „înger”, folosindu-se pentru el același cuvânt ca și pentru ființele spirituale. De pildă, profetul a scris: „Iată, îl voi trimite pe mesagerul Meu, iar el va pregăti calea înaintea Mea.” (Mal. 3:1) Această profeție în miniatură a fost împlinită de fapt de Ioan Botezătorul, iar el era, într-adevăr, un mesager. Evident, a fost împlinită ulterior și la o scară mult mai mare, și atunci mesagerul a fost o ființă cerească

5. Dar nu trebuie să limităm funcția, autoritatea unui înger sau mesager la cuvântul folosit pentru a-l denumi. Nici nu trebuie să aplicăm acest cuvânt unor ființe terestre, pământene, când contextul arată că se aplică clar unor ființe spirituale, invizibile, cerești. Isus i-a trimis pe anumiți oameni să îndeplinească sarcini pentru El, și au fost numiți „mesageri” sau îngeri. (Luca 9:52) Tot astfel, Pavel vorbea despre frații săi ca despre „trimiși ai bisericii” (2 Cor. 8:23). Isus vorbea despre

cei care vor lucra la seceriș, și pe aceștia i-a numit „îngeri”, cu același cuvânt care a fost tradus „trimiși, mesageri”. – Mat. 13:39.

6. Bazându-ne pe aceste texte, probabil, și pe alte texte similare, s-a afirmat în general că membrii adunării de pe pământ care sunt implicați în serviciul Domnului sunt îngeri. În lumina tuturor scripturilor care mărturisesc despre acest lucru, în orice loc și-ar îndeplini serviciul îngerii Domnului și orice serviciu ar face acolo, nu avem deloc motive să considerăm că îngerii Domnului și membrii adunării de pe pământ sunt unii și aceiași sau că ar trebui considerați ca fiind totuna la aplicarea scripturilor. Dimpotrivă, îngerii Domnului sunt făcuți miniștrii bisericii. Ei i-au servit, au fost miniștrii lui Isus, Capul adunării, atunci când era pe pământ, dovadă prezentată în numărul precedent al *Turnului de Veghere*.

7. Comparând poziția înaltă, glorificată a lui Isus Cristos în calitate de Cap al bisericii, cu cea a îngerilor, Pavel adaugă următoarele cuvinte cu privire la îngeri: „Nu sunt ei toți spirite slujitoare, trimise să slujească pentru cei care vor fi moștenitori ai salvării?” (Evr. 1:14) Scriptura aceasta și altele ca ea lămuresc definitiv subiectul, și anume că îngerii Domnului, care sunt, desigur, creaturi spirituale, sunt trimiși pentru a îndeplini anumite funcții pentru și în numele membrilor corpului lui Cristos, pe când acești membri sunt în curs de pregătire pentru împărăție.

8. Isus a spus, cu privire la relația dintre adunarea în curs de dezvoltare și îngeri: „Vedeți să nu disprețuiți pe niciunul dintre acești micuți, căci vă spun că în cer îngerii lor văd întotdeauna fața Tatălui Meu care este în cer.” (Matei 18:10) Nu se poate susține întrutotul că îngerii, așa cum sunt descriși aici, acționează doar ca purtători de mesaje pentru prezenta rugăciunile celor unși din adunare. Din moment ce Dumnezeu le-a încredințat un serviciu de mult mai mare importanță în relație cu israeliții, poporul său tipic, simbolic, avem toate motivele să credem că a făcut ceva oarecum similar cu acest popor pe care l-a ales din rândul națiunilor pentru numele Său. Ținând cont că termenul „înger” înseamnă, de asemeni și delegat sau reprezentant, trebuie să fie adevărat că îngerii delegați de Dumnezeu pentru a se îngriji de adunare sunt investiți cu o autoritate specifică, în calitatea lor de delegați, de slujbași ai Domnului. Atunci când versetele sunt folosite cu acest sens, exclud posibilitatea referirii la o creatură umană.

9. Profetul lui Dumnezeu a scris despre cei care sunt aduși în locul secret al Celui Prea Înalt și locuiesc acolo: „Căci El le va da îngerilor Săi supravegherea asupra ta, ca să te păzească în toate căile tale. Ei te vor purta pe mâini ca să nu te lovești cu piciorul de vreo piatră.” (Ps. 91:11, 12) De asemeni, este scris și că: „Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El și îi scapă” (Ps. 34:7) Fără nici o urmă de îndoială, Psalmul 91 citat mai sus se referă la creaturile spirituale invizibile ale lui Iehova, desemnate să îndeplinească anumite sarcini pentru beneficiul adunării. Următorul text citat folosește cuvântul „înger” la singular și trebuie, deci, să se refere la trimisul Domnului care este responsabil de grupul, de ceata de îngeri însărcinați să se îngrijească de interesele unșilor lui Dumnezeu pe pământ. În calitate de căpitan al oștirii îngerești, este singurul menționat ca apărând înaintea lui Iosua. Deci, în acest ultim text, „Îngerul lui Iehova” se referă la o creatură spirituală care ocupă o poziție înaltă, de importanță similară.

10. Știm că în acest moment Satan face încercarea sa disperată de a-i distruge pe cei ce respectă porunca Domnului și care au mărturia lui Isus Cristos. (Rev. 12:17) Este sigur că ar reuși rapid în munca sa rea, de nimicire, dacă nu ar exista protecția pe care Dumnezeu a oferit-o cu atâta îndurare. Aceste scripturi ne arată cum s-a îngrijit Dumnezeu de oameni în acest sens, și anume, desemnându-i pe îngerii Săi să îndeplinească acea datorie.

11. Cum putem să aducem în concordanță aplicarea acestor scripturi cu faptul că unii copii deplin devotați lui Dumnezeu sunt răniți sau uciși în accidente? Este adevărat că se raportează și cazuri când fiii consacrați ai lui Dumnezeu au fost apărați în chip miraculos de răni fizice, în timp ce alte persoane neconsacrate Domnului nu au scăpat. Unii au tras concluzia foarte nesăbuită că, pentru că Dumnezeu le oferă protecție, aceștia nu trebuie să se îngrijească deloc de ei. O persoană nu este eliberată în niciun fel de răspunderea de a se strădui cât mai mult să aibă grijă de ea însăși, chiar dacă știe că îngerul Domnului stă aproape. A fi nesăbuit sau indiferent față de pericole în asemenea circumstanțe e mai rău decât a fi nebun. Se înțelege și se cuvine ca cel uns să se folosească de facultățile cu care este înzestrat; iar când a ajuns la limita posibilităților sale în ceea ce privește protejarea sinelui, doar atunci se ivește prilejul pentru celălalt ajutor.

12. Faptul că Iosua l-a văzut pe îngerul Domnului și a știut că acesta comandă o oștire de îngeri care să conducă atacul împotriva Ierihonului, nu l-a scutit deloc pe Iosua de responsabilitatea de a face și de a îndeplini până la cel mai mic detaliu ordinele pe care le-a primit de la Domnul. Bazându-ne pe același principiu, fiul uns al lui Dumnezeu trebuie să facă tot ce poate pentru propria sa protecție, folosindu-se de grijă, atenție și o judecată sănătoasă. Ar fi o sfidare din partea unui fiu uns al lui Dumnezeu să se pună într-o poziție periculoasă și să nu facă niciun efort să se protejeze, considerând că îngerul lui Dumnezeu îi va furniza toată protecția de care are nevoie. Dacă, totuși, împlinirea datoriei sale îl duce într-o poziție periculoasă fără voia sa, atunci poate fi sigur că Domnul va oferi protecția de care are nevoie. Fiecare persoană unsă trebuie să se îngrijească de toate lucrurile ce-i sunt încredințate, inclusiv trupul său, sănătatea și puterea sa. Devine datoria lui să-și conserve puterile și să le folosească în cel mai avantajos scop.

13. Unii nutresc ideea stupidă că, dacă o persoană s-a consacrat, ar trebui să se grăbească și să moară cât mai repede posibil, să-și caute moartea, chiar refuzându-și hrana sau adăpost și veșminte. Aceasta este gândirea unei minți foarte bolnave. Din acest motiv, este nebunesc să ne risipim energia făcând ceva care nu promovează interesele împărăției lui Dumnezeu. De ce să ne irosim energia dând mâna cu mai multe persoane în același timp, când putem folosi aceeași energie pentru ceva care poate duce la promovarea intereselor împărăției lui Dumnezeu.

14. Cândva, oamenii lui Dumnezeu au ajuns la concluzia că Iehova va oferi protecție pentru a ne da o șansă de a dezvolta o fire desăvârșită, un caracter perfect, și au susținut această concluzie. Am învățat însă din această greșeală a noastră. Pare rațional, totuși, că Domnul va oferi protecție completă pentru a-i permite unuia dintre unșii Săi să-și dovedească fidelitatea și să-și demonstreze integritatea. Acest lucru este susținut de consemnarea despre Iov.

15. Atunci când Dumnezeu a încredințat unuia din unșii Săi o anumită lucrare, o concluzie rațională este că va oferi toată protecția necesară până când această lucrare va fi încheiată, desăvârșită. Acest lucru este sprijinit pe deplin de consemnările despre Isus. Satan a făcut repetate încercări de a-L ucide și nu a reușit până la venirea timpului potrivit, iar atunci Isus a spus: „Am sfârșit lucrarea pe care Tu Mi-ai dat-o să o fac.” (Ioan 17:4). Iar atunci când a murit, a spus: „S-a împlinit!” (Ioan 19:30). Bazându-ne pe aceste scripturi, în acest caz, concluzia logică este că dacă o persoană care împlinea cu loialitate legământul Său cu Domnul este lovită de o moarte bruscă, atunci aceasta a încheiat lucrarea pe care Dumnezeu i-a încredințat-o. Dacă este rănită, atunci nu poate fi altfel decât rezonabil să conchidem că această persoană a fost neglijentă punându-se în fața pericolului fără precauțiile necesare, sau că rănilor sale au fost cauzate pe când făcea altceva decât lucrurile cerute pentru împlinirea datoriilor sale ca serv al Domnului.

16. Aceste scripturi pot servi drept lecție și pentru cei care se ocupă cu a se împotrivi sau a-i vorbi de rău pe cei ce sunt în serviciul Domnului. De ce să încerci să distrugi pe cineva sau munca sa, sau influența sa, când este clar că acesta este implicat într-o lucrare pe care și Domnul ar fi săvârșit-o în aceste vremuri. Trebuie să luăm drept adevărat că, dacă cineva este însărcinat să facă o anumită muncă, și este credincios în îndeplinirea sarcinii, atunci va fi protejat de orice fel de dușman până când își va încheia lucrarea. Cei unși nu trebuie deci să se teamă nici de om, nici de diavol, cât timp sunt credincioși Domnului, servindu-L. Ei trebuie să se teamă de Dumnezeu, și doar de El. – Isaia 8:13.

REGELE ȘI ÎNGERII SĂI

17. Mai există și unii care sunt rușinați să ia poziție pe deplin și fără rezerve de partea lui Iehova și a Regelui Său glorios, deși pretind că sunt adepți ai lui Cristos. Despre aceștia, și cu privire la ei, Isus a spus: „Și Fiului omului îi va fi rușine cu el când va sosi în gloria Tatălui său cu îngerii sfinți.” (Marcu 8:38; Luca 9:26). Isus nu putea să se fi referit aici la acei oameni din lume care nu l-au cunoscut niciodată pe Domnul, ci trebuie să se fi referit la cei care au fost cândva binecuvântați cu cunoașterea a ceva despre Domnul și care au devenit apoi rușinați de El și care refuză sau nu primesc să Îl servească. El nu se poate referi la domnia Sa de o mie de ani; căci, în acea vreme, El nu se va ocupa de cei care au avut o șansă să-L servească cu credință pe Dumnezeu

în cursul evoluției adunării. Cuvintele Sale din aceste texte fac, deci, referire la timpul venirii Sale la templu.

18. Această concluzie este și mai mult sprijinită de declarația lui Isus: „De asemenea, vă spun: că pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl va mărturisi și Fiul Omului înaintea îngerilor lui Dumnezeu. Însă cel care se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, va fi lepădat și el înaintea îngerilor lui Dumnezeu.” (Luca 12:8, 9) Atât acest text, cât și contextul arată că Isus face referire aici la cei care sunt iluminați în perioada alegerii oamenilor dintre națiuni pentru adunare. Timpul când Isus acordă o asemenea recunoaștere trebuie să fie la venirea Sa la templu pentru judecată, pentru că aceea este vremea când va veni în toată gloria Sa și în gloria Tatălui Său. „Căci Fiul omului va veni în gloria Tatălui Său cu îngerii Săi și atunci îi va răsplăti fiecăruia după faptele lui.” (Matei 16:27). Timpul venirii înseamnă timpul judecării Sale, iar judecata trebuie să înceapă în casa lui Dumnezeu (1 Pet. 4:17; Mal. 3:2, 3) Acesta este timpul când Isus Cristos va fi însoțit de îngerii Săi.

19. Iuda a anunțat că Enoh a profețit despre acea zi, spunând: „Iată, Domnul vine cu zece mii de sfinți ai săi ca să execute judecata” (Iuda 14, 15) Acest text și contextul dovedesc clar că o asemenea judecată aspră pornește asupra celor care au primit cândva lumina adevărului, dar care s-au îndepărtat de Dumnezeu și s-au întors împotriva unșilor Săi. S-a spus că această profeție se referă la membrii adunării care vin împreună cu Isus să-i judece pe aceștia, căci se folosește cuvântul „sfinți”. Dar cuvântul „sfinți” înseamnă în acel context „cei puri sau cei fără vină” și nu se referă neapărat la cei unși de Dumnezeu în Cristos.

20. Un alt traducător redă astfel acest text: „Iată, Domnul vine cu miriadele Sale sfinte.” (*Diaglott*) Nu avem niciun motiv întemeiat să considerăm că acest text se referă la membrii corpului lui Cristos, fie în glorie sau pe pământ, și a afirma că aceștia sunt îngerii, sfinții sau „cei puri” menționați de profet. Oricare concluzie rezonabilă trebuie să spună că se face de fapt referire la îngerii sfinți sau creaturile spirituale care au rămas mereu credincioase lui Dumnezeu.

21. În lumina scripturilor precedente, să supunem atenției noastre cuvintele lui Isus: „Când va veni Fiul omului în gloria Sa, cu toți îngerii sfinți, atunci se va așeza pe tronul gloriei sale.” (Mat. 25:31) Acest text a fost în mod repetat interpretat ca susținând că îngerii menționați aici se referă la membrii corpului lui Cristos și s-a afirmat că toți membrii corpului lui Cristos trebuie să fie în glorie și cu Domnul Isus și să stea cu El, pe tronul Său, înainte ca această scriptură să poată începe să se împlinească. Această concluzie este cu totul și cu totul nefondată. Domnul nu spune că îngerii vor veni în gloria lor și se vor așeza pe tronul lor sau că vor sta cu Domnul pe tronul Său. Textul spune clar că Domnul vine *în gloria Sa* și că stă *pe tronul gloriei Sale* și că îngerii Săi sunt cu El.

22. Este clar că de când Isus s-a înălțat la locul Lui înalt, toți îngerii au fost sub comanda Sa, pentru că Isus Cristos este Reprezentantul Principal al lui Iehova. Toată puterea din ceruri și de pe pământ îi este încredințată. Marele eveniment adus de Noul Testament la o importanță capitală este a doua venire a Domnului și a împărăției Sale. Cristos Isus este marele Judecător, și Lui îi este încredințată orice judecată. (Ioan 5:22) El ar putea începe judecata fără să aibă nevoie de nimeni ca să Îl asiste. Nu ar fi deloc necesar ca toți membrii corpului Său să fie glorificați și să stea cu El la judecată.

23. Scripturile arată că Domnul Isus vine ca Reprezentant Principal al lui Iehova pentru a clădi Sionul și a-i lua în seamă pe cei care sunt în legământ. El își începe judecata cu oamenii lui Dumnezeu, legați de El prin legământ, și este de așteptat ca miriadele de îngeri să Îl însoțească, dar nu ca judecători, ci ca anturajul Lui de servi sau delegați care să îndeplinească sarcinile încredințate lor. Această concluzie este sprijinită din abundență de lucrarea îngerilor pentru Israel, și mai ales pentru Isus, pe când acesta se afla pe pământ. La venirea Domnului pentru judecată, prima Sa muncă va fi să îi judece pe cei care fac parte din noua creație. (Mal. 3:2, 3). Nu pare să existe vreun motiv pentru care vreun membru al corpului lui Cristos să participe la această judecată. Această judecată a oamenilor Săi, legați prin legământ, trebuie să aibă loc înainte ca aceștia să fie primiți în Sion sau aduși în templu. Cei credincioși care au fost înviați, ca membri ai corpului lui Cristos, îndeplinesc fără îndoială o misiune, o altă misiune în acest moment, dar nu avem niciun indiciu care să ne sugereze că ar participa activ, judecându-i pe frații lor.

24. Isus le-a spus cu o ocazie discipolilor Săi: „Eu vă ofer o împărăție, așa cum și Tatăl Meu Mi-a oferit-o Mie, ca să mâncați și să beți la masa Mea, în Împărăția Mea, și să stați pe tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” (Luca 22:29, 30) Observați că nu a spus „să vă judecați unul pe altul”. Concluzia rezonabilă pe care o putem trage din aceste cuvinte ale Învățătorului, și care este sprijinită și de alte texte, este că Domnul Isus vine pentru judecată; că vine la templul Său; că este asistat de miriadele de îngeri care acționează ca ordonante, ca reprezentanți ai Săi și care îi îndeplinesc ordinele; că își începe judecata în casa lui Dumnezeu și că, pe măsură ce oamenii sunt aprobați, sunt aduși în templu și făcuți membri ai Sionului; că, după ce împărăția Sa va fi deplin operativă, abia atunci triburile lui Israel vor fi judecate și membrii corpului Său vor participa cu El la această judecată. De aceea, nu avem niciun motiv să tragem concluzia că toți membrii adunării trebuie să fie în glorie înainte ca judecata să înceapă. Dacă ar fi așa, atunci ne-am confrunta cu situația paradoxală în care adunarea ar trebui să se judece pe ea însăși. O asemenea concluzie este irațională, nescripturală și nu are consistență.

25. Adresându-se adunării, Pavel vorbește despre cei care i-au persecutat pe cei credincioși, și apoi adaugă: „Iar vouă, celor ce sunteți în necaz, să vă dea odihnă împreună cu noi, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, când El va aduce pedeapsă asupra celor ce nu-L cunosc pe Dumnezeu și asupra celor ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus” (2 Tes. 1:7, 8) Cu siguranță acest lucru nu se poate referi la aceia care nu au auzit niciodată vestea bună, ci se referă la aceia care au auzit-o, și, în pofida acestui fapt, și contrar lui, i-au persecutat pe cei care se străduiesc cu zel și credință să-i servească lui Dumnezeu. Pe măsură ce judecata se desfășoară, Domnul este însoțit de îngerii Săi puternici, care lucrează ca delegați ai Lui, care îi îndeplinesc ordinele. Cuvântul „îngeri” din aceste texte nu se poate, deci, referi la creaturi pământești, la ființe umane.

SEKERIȘUL ȘI ÎNGERII

26. Isus le-a spus discipolilor Săi o parabolă, în care a afirmat că „grâul și neghina” vor crește împreună până la vremea secerișului, iar apoi adaugă: „Și la vremea secerișului le voi spune secerătorilor: Strângeți mai întâi neghina și legați-o în snopi ca să fie arsă, dar strângeți grâul în hambarul Meu.” (Matei 13:30) Această scriptură a fost înțeleasă ca sugerând că membrii noii creații, adică ai adunării, acei oameni și femei care sunt născuți din spirit sfânt, sunt secerătorii care adună grâul. (F608) Dar oare îngăduie Scripturile această concluzie?

27. Începând aproximativ cu anul 1878, și de atunci înainte, Domnul a început să facă cunoscut mult din adevărul care a fost multă vreme ascuns celor ce căutau să îl cunoască. Atunci când cineva primește o cunoștință despre adevăr, este privilegiul său să o transmită și altora, iar aceia care au procedat astfel s-au bucurat mult. Cei care erau, deci, devotați Domnului și adevărului Său au format, și constituie în prezent Societatea de Biblie și Tractate Turnul de Veghere, iar cei care continuă cu credință au continuat să fie martori ai numelui și scopurilor lui Iehova. Dacă ar fi corect să spunem că acești continuatori ai lui Cristos sunt secerătorii, atunci am spune că biserica s-a secerat, s-a cules singură. Secerătorul este cel ce adună recolta; dar trebuie să ne amintim că grâul, adică cei care sunt adunați, sunt copiii împărăției. Isus a explicat această parabolă, și i-a definit și termenii, în aceste cuvinte:

28. „Ogorul este lumea; sămânța bună sunt copiii împărăției, dar neghina sunt fiii celui rău; dușmanul care a semănat-o este Diavolul; secerișul este sfârșitul lumii, iar secerătorii sunt îngerii.” Această scriptură ne spune clar că ogorul unde se face munca secerișului este lumea; sămânța bună o reprezintă fiii împărăției, care sunt în lume, dar nu sunt parte din ea; neghina o constituie ipocriții și fiii Diavolului, care a sădit sămânța cea rea; iar recolta are loc la sfârșitul acestui sistem al lumii, iar secerătorii sunt îngerii. Cu siguranță acești îngeri nu pot fi creaturi umane.

29. Organizația lui Dumnezeu, Sionul, este cea care dă naștere împărăției; mai întâi Capului ei, Isus, și apoi fiilor împărăției, care sunt membrii corpului Său (Isa. 66:7, 8) Îngerii nu sunt parte din împărăție, dar sunt miniștri pentru cei care alcătuiesc împărăția (Evr. 1:14). Dușmanul Satan are o organizație puternică pusă pe nimicirea fiilor împărăției. Adevărul, de unul singur, nu este suficient pentru a-i apăra pe aceștia de atacurile organizației Diavolului. Este logic să concluzionăm

doar că Sionul este mai puternic decât organizația lui Satan, și în acest scop Iehova a delegat anumiți servitori în Sion, adică îngerii Săi, pentru a apăra interesele poporului Său, și acești servitori sunt cei care seceră, așa cum a declarat și Isus. Ei acționează ca delegații Domnului pentru a aduna neghina în grămezi pentru a fi arsă, iar faptele arată că acea muncă tocmai se îndeplinește. Ei acționează și ca delegați ai Domnului pentru a-i aduna pe cei credincioși în locul ascuns al Celui Prea Înalt. Atunci când Isus Cristos, Capul Sionului, vine să-și întemeieze împărăția, este însoțit de marele Său alai de îngeri și este logic că le va încredința acestora anumite sarcini specifice de îndeplinit, iar una dintre acestea este să îi adune pe cei acceptați de Dumnezeu și să-i separe de cei răi, să-i ocrotească și să-i protejeze de atacurile dușmanului și ale organizației sale.

30. În sprijinul acestei concluzii, Isus a mai declarat: „Fiul omului îi va trimite pe îngerii Săi și ei vor strânge din împărăția Sa toate lucrurile care ofensează și pe cei care fac nelegiuire și îi vor arunca în cuptorul de foc. Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” (Matei 13:41, 42). Este clar că aceste cuvinte se referă la judecata celor care au fost cândva candidați la un loc în împărăție, dar care, pentru că au devenit nelegiuți și au atentat la lucrarea Domnului sunt adunați și îndepărtați, iar șansele lor de a se bucura de împărăție sunt curmate. Adunarea lor este făcută de îngeri, așa cum afirmă foarte clar Domnul. Acest lucru este în deplină concordanță cu afirmația lui Pavel din Evrei 12, legată de textul citat mai sus.

31. Pavel spune: „El (Iehova) a promis, zicând: "Voi zgudui încă o dată nu numai pământul, ci și cerul. Și acest cuvânt "încă o dată" arată deci înlăturarea lucrurilor care se clatină, adică a lucrurilor care au fost făcute, ca să rămână lucrurile care nu se pot clătina. De aceea, fiindcă vom primi o împărăție care nu poate fi clătinată, să avem har, prin care putem să slujim lui Dumnezeu acceptabil, cu venerație și cu teamă sfântă”. E cert că nu putem afirma că unșii de pe pământ îi vor zgudui, cernând-i pe cei care vor să aibă parte de împărăție.

32. Este mai rațional, deci, să conchidem că Iehova nu se ocupă în persoană de cei care sunt îndărătnici, care devin nelegiuți și se abat de la calea cea dreaptă. Dacă o persoană nu Îl apreciază pe Iehova, și nu se bucură de oportunitatea de a-I servi, este nenorocul ei. Munca de a-i cerne, de a-i zgudui, nu îi revine în mod direct nici Regelui cel mare și puternic, Isus Cristos. Cei care îngreunează munca și scopul Domnului sunt îndepărtați, așa cum o arată Scripturile, iar acea muncă, după cum declară și Isus, este încredințată îngerilor care își exercită puterea și autoritatea cu care au fost investiți în acest scop de Domnul. Niciun om nu îl poate îndepărta pe alt om de Domnul și de lucrarea sa, dar îngerii au primit, în mod clar, această însărcinare și autoritate de la Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos.

33. Aceiași delegați sau reprezentanți ai Domnului au de-a face și cu alegerea. Răspunzând la întrebările despre sfârșitul acestui sistem și lucrarea Sa în legătură cu acesta, Isus a spus, printre altele: „El își va trimite îngerii cu un mare sunet de trompetă și ei îi vor aduna pe aleșii Săi din cele patru vânturi, de la o margine la alta a cerurilor.” (Matei 24:31). Ar avea cu greu sens să spunem că îngerii menționați aici, care îi adună pe aleșii lui Dumnezeu au o formă umană, sunt născuți din spirit sfânt ca noi ființe în Isus Cristos (D601).

34. În lumina scripturilor examinate până acum, este mai logic să înțelegem că îngerii la care se face referire sunt creaturi spirituale, invizibile pentru om, și care fac totuși o lucrare măreață sub comanda Regelui, pe care Îl însoțesc când va veni să își întemeieze împărăția.

35. Nota marginală a acestui text spune: „cu trompetă și un glas puternic.” Trompeta sună spre încurajarea celorlalți și denotă încrederea în victorie. Este o proclamare publică a faptului că au loc evenimente de mare importanță, și că dreptatea trebuie să biruie. Atunci când a venit ceasul ca Ierihonul să cadă, s-a sunat în trompete și îngerii nevăzuți au îndeplinit misiunea de năruire a zidurilor cetății. Acum îngerii par să îndeplinească munca secerișului. Dar ce fac continuatorii credincioși ai lui Cristos de pe pământ? Ei vestesc adevărul unul altuia, cu glas la fel de clar și puternic ca chemarea trompetei, anunțând că împărăția lui Dumnezeu a început. (Isa. 52:7) Vocea, glasul, reprezintă simbolic un mesaj armonios. De la venirea Domnului la templul Său și de la întrunirea clasei templului, și aducerea acestora la locurile lor din Sion, a început o mărturie, care continuă să se împrăstie în toată lumea, o mărturie a adevărului dată de cei pe care Domnul Dumnezeu i-a adunat și i-a aprobat. Faptul că îngerii invizibili pentru om iau parte la seceriș nu îi

scutește în niciun fel pe cei unși dintre fiii lui Dumnezeu aflați acum pe pământ de responsabilitatea lor.

36. Iosua era totalmente conștient de prezența oștirilor nevăzute, dar și-a îndeplinit neabătut ordinele. El a poruncit să se strige și să sune din trompete. La fel și acum, oamenii credincioși știu că Domnul și miriadele Sale de îngeri sunt prezenți, și că aceștia din urmă acționează ca paznicii lor și lucrează sub îndrumarea Regelui. Cu toate acestea, membrii Sionului de pe pământ trebuie să-și îndeplinească partea lor de lucrare. Ei fac aceasta încurajându-se unul pe celălalt, și, împreună, își ridică glasul și cântă laude lui Iehova, ca martori ai Săi. – Isa. 51:16, 52:7, 8.

37. Este vădit că „aleșii” menționați de Domnul sunt cei pe care Domnul îi aprobă, când vine la templu și îi judecă, iar aceștia nu sunt doar dornici, ci nerăbdători să i se supună Domnului, făcându-i munca (Ps. 110:3). Îngerii sunt investiți cu putere și autoritate, pentru a-i alege, a-i însemna pe cei care sunt într-adevăr de partea Domnului și a-i separa de restul, care pretind că sunt de partea Domnului, dar de fapt nu sunt. Ei îi adună laolaltă pe cei aprobați, scoțându-i din rândul celor care sunt sub legământ, dar au devenit necredincioși Domnului și care nu își îndeplinesc partea lor de legământ. Această adunare a celor aleși nu înseamnă reunirea lor fizică, ci reunirea lor, completă și armonioasă, în lucrările și serviciul lor spre gloria lui Dumnezeu.

38. Adresându-se fraților săi, pe măsură ce aceștia se apropie de congresul general de la Sion, Pavel spune: „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu renunțăm la strângerea noastră laolaltă, așa cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unii pe alții, cu atât mai mult cu cât vedeți că Ziua se apropie. Căci, dacă noi continuăm să păcătuim în mod voit, după ce am primit cunoașterea adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcat, ci doar o anumită așteptare înfricoșată a judecății și furia unui foc care-i va mistui pe cei împotriviți.” – Evrei 10:24-27.

39. În mod evident, el nu s-a referit la o întrunire fizică într-o cameră sau într-un loc anume pentru a asculta un discurs ținut de cineva. O asemenea acțiune nu ar îndeplini cerințele. Acest lucru ar fi ca și cum niște oameni ar evita să lucreze sâmbăta, crezând că astfel fac ce Dumnezeu le cere. Mulți merg, poate, la un loc de întrunire și, în aparență, ascultă, sau chiar ascultă fiecare cuvânt care este rostit acolo, ba chiar participă la întrunire, și totuși nu sunt devotați Domnului. În mod clar, ceea ce apostolul vrea să spună este că: acum vedem clar că ziua stabilirii depline a împărăției se apropie; am ajuns la Sion și, deci, trebuie să existe o unitate deplină în rândul celor care sunt ai Domnului; trebuie să ia poziție de partea Domnului, neclintiți, și să rămână fermi de partea Lui în această zi rea; trebuie să fie martorii Lui credincioși și fideli; și, văzând cu ochii lor marile adevăruri despre împărăție, se vor aduna cu bucurie împreună pentru a mărturisi despre ea. Fără îndoială, îngerii sfinți au ceva de-a face în legătură cu această apropiere a celor aleși, cât și cu separarea celor ce se împotrivesc.

40. Dacă am interpreta aceste texte astfel încât să însemne că membrii bisericii, fie în ceruri sau de pe pământ, sunt tocmai îngerii menționați, atunci ne confruntăm și cu deducția că adunarea trebuie să se secere, să se recolteze pe ea însăși: trebuie să-i adune pe cei aleși, să-i strângă și să-i îndepărteze pe cei nelegiuți și făcători de rău, și să-i arunce în întunericul de afară. Dar ne confruntăm și cu faptul indiscutabil că îngerii Sionului sunt o mare mulțime, nenumărată, în timp ce membrii corpului lui Cristos sunt un număr fixat, finit, și menționat deja.

41. Scripturile sprijină mult mai clar următoarea concluzie, și anume: Că Dumnezeu l-a așezat pe Fiul Său iubit pe tronul Său din Sion; că Isus este însoțit și servit, atunci și acolo, de miriadele de îngeri care sunt creaturi spirituale; că apoi a început lupta împotriva lui Satan și l-a izgonit din ceruri și, în lupta aceasta, miriadele de îngeri au luptat împreună cu Domnul Isus și împotriva lui Satan și a îngerilor săi (Rev. 12:7, 8); că apoi Domnul va aduce laolaltă adunarea Sa, înviindu-i pe cei credincioși și aducându-i pe cei aprobați de pe pământ în Sion, și, făcând aceasta, îngerii Săi vor îndeplini anumite îndatoriri legate de aceste lucruri, pe care le-a încredințat lor, și că acești îngeri sunt prezenți la marele congres al organizației lui Dumnezeu.

42. Traducerea din nota marginală a versetului 2 Tesaloniceni 1:7 spune că Domnul vine „cu îngerii puterii Sale”. În mod evident, acest lucru trebuie să însemne că îngerii sunt servitorii sau delegații Domnului, care îndeplinesc instrucțiunile Sale. În vremea umilirii și slăbiciunii Sale,

îngerii lui Dumnezeu L-au servit, și acum, la vremea gloriei și puterii Sale, aceștia Îl servesc și Îi îndeplinesc ordinele.

43. Atunci, când vine la templul Său și se așează pe tron, Isus este însoțit și servit de o mulțime de creaturi spirituale angelice (Isa. 6:1) El stă să judece și îi respinge pe unii, iar pe alții îi aprobă. (Mal. 3:1-3) Deci, pare clar că în fața acestor îngeri sfinți, care sunt ajutoarele Sale, Domnul mărturisește sau recunoaște numele celor aprobați pentru că au fost credincioși Domnului, și sunt, drept urmare, invitați să intre în bucuria Sa. (Luca 12:8, 9; Matei 25:21). Pe cei astfel aprobați Domnul îi trimite să predice „această veste bună a împărăției tuturor națiunilor, ca o mărturie” înainte de sfârșitul definitiv. (Mat. 24:14). Dovezile fizice sunt în deplină concordanță cu această concluzie. Îndeplinind această lucrare, Isus apare în gloria Sa și în gloria Tatălui Său și este însoțit de o mulțime glorioasă de creaturi angelice. – Luca 9:26.

44. Se apropie vremea marelui congres general de la Sion, iar apostolul a primit o viziune despre cei ce vor fi la acel mare congres. Încă de la crearea omului și până în prezent, Dumnezeu i-a folosit pe îngerii Săi credincioși pentru a executa poruncile Sale. Este deci logic ca Dumnezeu să-i aibă prezenți și la congresul general. Ultimii membri ai adunării de pe pământ văd că împărăția a sosit, și că se apropie de ceasul când împărăția va lucra deplin. Ei află că îngerii credincioși și loiali îndeplinesc unele funcții legate de acel mare congres și că vor fi prezenți la el; că membrii Cristosului glorificat vor fi și ei acolo, sub conducerea mărețului lor Cap, Isus Cristos; și, mai presus de toți, Iehova Dumnezeu va fi prezent.

45. Astfel, Iehova Dumnezeu revelează treptat cuvântul Său oamenilor Săi și face ca lumina Sa să strălucească, pentru ca ei să se bucure de o cunoștință exactă a acestuia. Care este scopul acestei acțiuni? Apostolul răspunde, spunând că toate aceste lucruri au fost scrise dinainte pentru încurajarea și alinarea celor unși. Pentru aceasta sunt date aceste revelații ale adevărului, încurajându-i pe unșii Domnului, iar aceștia se adună și intonează uniți o cântare nouă Domnului. A venit timpul să preamărim numele lui Iehova, iar cei credincioși aflați pe pământ se bucură că iau parte la această preamărire.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1, 2. Cum privește Iehova Sionul? Citați scripturi care arată scopul său pentru Sion. Ce legătură au îngerii cu Sionul?

3-5. Cum este folosit termenul „înger”, așa cum o indică formele din care a derivat? Arătați, cu ajutorul scripturilor, cum se poate determina la ce se referă cuvântul „înger” sau „mesager, trimis”.

6, 7. Dovediți dacă membrii adunării și îngerii constituie unul și același lucru.

8, 9. Aplicați versetul Matei 18:10 pentru a arăta relația dintre adunare și îngeri. Indicați alte scripturi care arată identitatea și funcția „îngerilor” sau a „îngerului”.

10-12. Care este, în mod clar, serviciul îngerilor în situația descrisă în Revelația 12:17?

13. Prin ce etalon pot determina cei consacrați dacă un anume curs de acțiune (având în vedere grija divină) este corect?

14-16. Ce concluzie este sprijinită de Scripturi, cu privire la măsura în care Domnul va oferi protecție pentru fiecare membru al unșilor Săi? Indicați lecția pe care un membru care Îl servește cu credință pe Domnul trebuie să o învețe din acest lucru. De asemeni, ce lecție pot găsi aici cei ce se opun Domnului.

17, 18. Aplicați versetul Marcu 8:38. Arătați clar momentul când acesta va avea aplicabilitate.

19, 20. În lumina contextului și a altor traduceri, cine sunt „sfinții” la care se face referire în Iuda 14, 15? Cine sunt cei care vor fi judecați?

21. Arătați dacă versetul Matei 25:31 sugerează măcar „întronarea (celor din) adunare”.

22, 23. Cu ce scop „vine în gloria Sa și se așează pe tronul gloriei Sale” Fiul omului? Cum servește acest lucru și la identificarea „îngerilor sfinți care sunt cu El”.

24. Ce interpretare rezonabilă se găsește pentru cuvintele lui Isus consemnate în Luca 22:29, 30?
25. Aplicați versetele 2 Tesaloniceni 1:7, 8 și identificați-i pe „îngerii puternici” menționați acolo.
- 26-28. Arătați dacă este rațional să conchidem că „secerătorii” menționați în Matei 13:30 sunt membrii adunării. Cum îi identifică explicația dată de Isus acestei parabole a „secerișului” pe „secerători”?
- 29, 30. Referindu-vă la cuvintele lui Pavel din Evrei 1:14 și la cele ale lui Isus din Matei 13:41, care este natura muncii îngerilor, legată de seceriș?
- 31, 32. Ce este rațional să conchidem despre serviciul îngerilor în lucrarea de judecată, pe baza versetelor Evrei 12:26, 27?
- 33-35. Ce muncă le este încredințată îngerilor, legată de „cei aleși”? Ce vrea să însemne trimiterea lor „în sunet de trompete și cu glas puternic”? Indicați cooperarea dintre îngeri și fiii unși și credincioși ai lui Dumnezeu în lucrarea de străngere, de adunare care are loc acum.
36. Pentru a ilustra responsabilitatea celor unși, comparați situația din prezent cu cea a Israelului sub Iosua la Ierihon.
37. Cum îi „adună îngerii pe cei aleși”?
- 38,39. Arătați în mod clar felul de instruire a lui Pavel consemnat la Evrei 10:25.
40. La ce concluzie irațională am ajunge inevitabil dacă am considera că termenul „îngeri” folosit în aceste scripturi înseamnă membri ai adunării?
- 41-43. Ce concluzie sprijină atunci Scripturile cu privire la identitatea, funcția, atribuțiile și lucrarea „îngerilor” menționați aici?
44. Ce lecție încurajatoare pentru cei unși care se află încă pe pământ se regăsește în textul de față și scripturile legate de el?
45. Care este scopul pentru care Iehova oferă servilor Săi o înțelegere mai clară a Cuvântului Său? Care este răspunsul lor, care dovedește că apreciază faptul că Iehova își arată favorul față de ei, dându-le o cunoștință mai exactă despre El, organizația Sa și scopurile Sale?

Care este scopul miracolelor biblice

[Prelegere radiofonică de 15 minute]

Un miracol este o faptă neobișnuită și minunată îndeplinită de o putere mai mare decât cea umană. Toate miracolele reale sunt produse de puterea lui Iehova Dumnezeu. Cu toate acestea, Satan și îngerii căzuți produc niște miracole *aparente*. Având cunoaștere și putere superioară omului, și folosindu-se de științele oculte, precum magia neagră, astrologia, necromanția și spiritismul, și manipulând legile lui Dumnezeu și recurgând la fraudă și înșelăciune, Satan și aliații săi sunt capabili să amăgească mințile celor care sunt ignoranți în privința mijloacelor sale, cei care nu știu ce spune Biblia despre el și îngerii săi.

Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, singurul vrednic de închinare și laudă, cel care a creat și a dat viață fiecărei ființe vii. El este singurul binefăcător și Cel ce binecuvântează fiecare creatură. El este Atotputernic, Atotînțelept și Atotiubitor, și are dreptul de devoțiune și serviciu din partea tuturor creaturilor Sale, și promite că toți cei care Îl vor servi din toată inima vor fi răsplățiți cu binecuvântări de viață, pace, sănătate și fericire veșnică.

Singurul mare scop, care le absoarbe pe toate, al lui Satan a fost și este de a dovedi că Iehova nu este singurul Dumnezeu suprem; să nege că este vrednic de respect sacru și închinare, să-i nege calitățile Sale, de înțelepciune, dreptate, putere și iubire, și astfel să-L facă să apară ca mincinos, iar cuvântul Său fals și irațional, astfel încât oamenii să se îndepărteze dezgustați de El.

Pentru a-și împlini scopurile malefice, el promovează doctrine false și blasfematoare, precum chinul veșnic; sau că morții nu ar fi morți, ci mai vii ca niciodată; treimea; faptul că omul

are un suflet nemuritor și că Dumnezeu încearcă să comunice cu omul. Satan împlinește aceste *aparente* miracole pentru a sprijini aceste false doctrine. El produce limbi de foc, stâlpi de foc, tremuratul și înclinatul meselor de spiritism, face ca oameni să îngaieme cuvinte incoerente și nebunești, și face chiar și vindecări părelnice. Dar nu au existat niciodată vindecări adevărate și nimeni nu a vorbit niciodată cu morții. Biblia ne spune în mod repetat că morții sunt la fel de morți ca animalele care pier, și vor rămâne așa până când Dumnezeu îi scoală din somnul morții. Aceste demonstrații oculte ale lui Satan și ale îngerilor căzuți sunt acceptate ca dovezi doar de cei care nu cunosc învățăturile Bibliei sau care nu cred în ele. Pentru toți cei care cred ce spune Biblia, toate aceste demonstrații oculte dovedesc un singur lucru: și anume că există ființe spirituale rele, dar inteligente, care mint despre Dumnezeu și fac rău oamenilor. Cu câteva prilejuri, Isus și apostolii Săi au menționat asemenea ființe invizibile, și le-au numit „spirite rele”, „spirite mincinoase”, „diavolul și îngerii săi”.

În Exod, capitolele 6 și 7, se consemnează că aceste spirite mincinoase, operând prin magicienii lui Faraon, au reușit să transforme toiégele de lemn în șerpi, apa de băut în sânge și să aducă mulțimi de broaște pe uscat, imitând astfel miracolele similare împlinite de Dumnezeu prin Moise și Aaron. Ei nu au putut, totuși, să imite și celelalte șapte miracole pe care Dumnezeu le-a împlinit în prezența Faraonului. Acest lucru dovedește că nu posedă toată puterea. Mai mult, lucru repetat în Biblie, aceștia au lucrat întotdeauna prin magicieni, căutători în stele, astrologi, vrăjitori, vrăjitoare și cei care lucrau cu spiritele, *în opoziție* cu Dumnezeu și oamenii lui Dumnezeu. Când Isus se afla pe pământ, a intrat în contact cu aceleași spirite rele, înșelătoare, care au posedat oamenii pentru a le face rău; iar Isus le-a muștrat, și a scos diavolii și i-a alungat.

Dumnezeu i-a așezat pe Adam și pe Eva pe pământ cu intenția binevoitoare de a le da lor și urmașilor lor, viața veșnică pe pământ, care avea să devină în întregime un paradis, precum grădina Edenului. Dar viața îi era dată lui Adam cu condiția supunerii. I s-a spus clar că dacă avea să comită un gest de nesupunere, de neascultare, va muri, și a înțeles că dacă se va supune, va trăi. Dumnezeu nu l-a amăgit pe Adam, iar Adam a înțeles perfect situația, după cum se spune în 1 Timotei 2:14 – „Adam nu a fost înșelat.”

Consemnarea spune că Adam a păcătuit intenționat, și că Dumnezeu l-a alungat din frumoasa sa grădină unde locuia, și i-a interzis accesul la fructele ce-i întrețineau viața, nucile și legumele care creșteau acolo. Astfel, Adam a devenit dușmanul lui Dumnezeu, și, prin urmare, Dumnezeu l-a izgonit, l-a îndepărtat din favoarea Sa. Dumnezeu avea dreptul de a-l ucide, pentru că aceasta era pedeapsa pentru păcat, și Adam a înțeles-o în această accepțiune. Cu toate acestea, Iehova nu a executat pedeapsa pe loc, ci l-a lăsat pe Adam să se mențină *singur* în viață cât de mult va putea. Lipsit de favoarea lui Dumnezeu și binecuvântarea Lui, fără hrana potrivită, omul a murit, la vârsta de 930 de ani. Atunci când copiii săi s-au născut, au moștenit condamnarea lui Adam și, ca și el, au fost dușmani ai lui Dumnezeu și nu aveau dreptul la favoarea Sa, și trebuiau, ca și Adam și Eva, să moară. Această calamitate teribilă s-a abătut asupra rasei umane din cauza minciunii deliberate, pline de răutate, pe care Satan i-a spus-o Evei. Declarația lui Dumnezeu a fost „în mod sigur veți muri”. Dar Satan a spus „Dumnezeu știe că în mod sigur nu veți muri, ci veți deveni dumnezei.” Fiecare din discipolii lui Satan este menit să confirme această minciună.

Atunci când Adam și copiii săi au intrat sub incidența pedepsei, Iehova a promis o izbăvire de sub ea, în viitorul îndepărtat. El era perfect îndreptățit să distrugă rasa umană și să nu îi scoată de sub pedeapsă. Dumnezeu avea dreptul de a-i distruge pe loc, sau la orice timp ar fi ales, pentru că toți au intrat sub incidența pedepsei cu moartea. Trebuie să purtăm în minte acest fapt, și anume că nici o ființă umană nu avea dreptul la viață după ce Adam a păcătuit. Scopul lui Dumnezeu de a izbăvi omenirea de sub condamnarea adamică a fost un act de pură îndurare și dragoste.

Satan a negat întotdeauna, și încă neagă, că Dumnezeu va izbăvi omenirea de moarte, negând însuși faptul că există moartea. El pretinde că oamenii buni merg în rai când mor, și că sunt pe deplin vii și conștienți. El pretinde și că oamenii răi merg în chinurile iadului, și că și ei sunt vii și conștienți.

Întrebarea majoră este: Cine este Dumnezeu? Cine merită să fie crezut și venerat? Este Dumnezeu ființa iubitoare și îndurătoare care pretinde că este? Spune adevărul despre sine, sau Satan este cel ce spune adevărul?

Faptul că Iehova este o ființă iubitoare, miloasă și binevoitoare, este menționat de multe ori în Biblie. La fel și faptul că va învia și va elibera din pedeapsă omenirea. De asemeni, se spune de multe ori că doar cei care intră în armonie cu Dumnezeu, cei ce se supun legii Sale și iubesc dreptatea, vor primi vreodată viața, iar ceilalți vor fi distruși în moartea a doua.

Favoarea și binecuvântarea lui Dumnezeu sunt oferite doar celor din rândul oamenilor care doresc să intre în armonie cu El; și acestora le-a dat multe dovezi ale puterii și iubirii Sale. În 2 Cronici 16:9, citim: „Ochii Domnului străbat tot pământul ca să-și arate puterea pentru cei a căror inimă este perfectă față de El.” Pentru binele celor ale căror inimi sunt întregi față de El, Dumnezeu a împlinit multe miracole, și a făcut ca acestea să fie consemnate în Biblie. Scopul Său a fost de a *confirma* promisiunile pe care le-a făcut în Biblie, de a dovedi că are înțelepciunea, dreptatea, puterea și iubirea pe care Satan neagă că le-ar poseda; pentru a arăta favoarea Sa pentru cei drești, și că îi va distruge pe cei răi și pe dușmanii Săi.

Inima lui Noe era întreagă față de Dumnezeu, în timp ce restul rasei umane (exceptând familia lui Noe) era extrem de păcătoasă și de rea. Așa că Dumnezeu a împlinit un miracol și a trimis un potop care să distrugă pământul, dar l-a cruțat pe Noe și pe familia sa. Dumnezeu avea dreptul de a-i distruge pe păcătoși, pentru că erau condamnați la moarte. În Geneza 6:9, citim: „Noe era un om drept”, „Noe umbla cu Dumnezeu”; iar versetul 12 spune că „orice carne își stricase calea pe pământ” Acest miracol dovedește că Dumnezeu e în stare și să salveze, și să distrugă. Acest lucru dovedește și că favoarea Sa se îndreaptă spre cei drești, și că „pe toți cei răi el îi va distruge”

Dumnezeu l-a salvat pe dreptul Lot din Sodoma și i-a distrus pe răii sodomiți, dovedind astfel din nou că puterea Sa este superioară oricăror alte puteri și că cei ale căror inimi sunt perfecte față de El vor primi favoarea și iubirea Sa, în timp ce toți dușmanii Săi vor fi distruși. Dumnezeu a avut dreptul de a-i distruge pe sodomiți, deoarece aceștia nu aveau în niciun fel dreptul la viață.

În prezența faraonului, Dumnezeu l-a folosit pe Moise pentru a face cele mai minunate miracole și din cauza încăpățânării inimii faraonului, El a adus zece plăgi asupra Egiptului, plăgi care au fost niște miracole nemaivăzute. Scopul acestor miracole este afirmat clar în Biblie. Romani 9:17 spune: ”Scriptura spune faraonului: De aceea te-am ridicat, ca să-ți arăt puterea mea și ca numele Meu să fie declarat pe tot pământul.” Acest fapt, care demonstrează puterea lui Dumnezeu, le este cunoscut tuturor oamenilor care au citit vreodată Biblia.

După ce israeliții au fost salvați din puterea faraonului, Dumnezeu a făcut și alte miracole pentru ei, în timp ce ei rătăceau în pustiu. El le-a dat în mod miraculos ”mana” și ”prepelite” ca să aibă ce mânca, iar hainele și încălțăminte lor nu s-au uzat timp de patruzeci de ani. Astfel , Dumnezeu și-a demonstrat puterea Sa și iubirea pentru cei care sunt poporul *Său* și care *încearcă* să facă voința Sa.

Salvarea miraculoasă a lui Daniel de la lei și a celor trei tineri evrei din cuptorul încins este o altă dovadă că Dumnezeu este capabil și dornic să își îngrijească și protejeze supușii. Este o altă dovadă a faptului că cei drești sunt obiectul favorii și iubirii lui Dumnezeu. Cei care au făcut ca Daniel să fie dat la lei și ca tinerii evrei să fie aruncați în cuptorul încins au fost ei înșiși distruși de lei și de foc, dovedindu-se astfel încă o dată că dușmanii lui Dumnezeu trebuie să fie distruși. Alte miracole, ca uciderea celor 185000 de asirieni într-o singură noapte, învierea fiului sunamitei și neterminarea făinii și uleiului văduvei, ne învață aceleași lecții despre înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea lui Dumnezeu.

Potrivit Noului Testament, Isus a înfăptuit multe miracole și a spus întotdeauna că puterea cu care le-a făcut provenea de la Iehova. El ne-a spus și scopul cu care a făcut miracolele. A vindecat bolnavii, a scos demoni, a hrănit o mulțime de cinci mii de oameni cu cinci pâini și doi pești, a potolit furtuna și a înviat morți. În relatarea primului Său miracol din Cana Galileei, unde a transformat apa în vin, se spune clar că acesta avea scopul de a-i manifesta gloria, ceea ce înseamnă că El trebuia să facă o ilustrare a ceea ce avea să îndeplinească pentru toți oamenii, atunci când va începe să acționeze împărăția.

Atunci când împărăția va primi putere, El va învia morții, îi va vindeca pe bolnavi, va scoate demoni propriu-ziși din acele biete creaturi care sunt obsedate de aceștia și va îndepărta toate doctrinele demonice din mințile întregii rase umane. Va hrăni întreaga omenire cu pâinea vieții și va

potoli toate furtunile de răzvrătire, anarhie și patimi omenești care se dezlănțuie acum pe pământ și va institui pacea pe pământ și bunăvoința printre oamenii sinceri.

Privite din acest punct de vedere, miracolele, atât din Vechiul Testament cât și din Noul Testament, au avut intenția de a reabilita numele lui Iehova Dumnezeu, de a-i confirma promisiunile, de a dovedi falsitatea afirmațiilor lui Satan și a servilor lui și de a prefigura viitoarea salvare a rasei umane din puterea și de sub înșelăciunea lui Satan și a organizației sale, care au fost simbolizați de armatele rele distruse în potop, de faraon și de oștirea sa care au fost distruși în Marea Roșie, și de dușmanii poporului lui Dumnezeu din toate timpurile. Această salvare se va împlini în timpul bătăliei marii zile a Dumnezeului Atotputernic, care este iminentă.

Mângâiere

[Prelegere radiofonică de 30 minute]

Cuvântul lui Dumnezeu, care este Biblia noastră, a fost scris și dat oamenilor care iubesc dreptatea. Niciun om nu este drept în el însuși, însă există milioane de oameni care doresc să cunoască și să facă ce este drept. Biblia ne instruește pe calea cea dreaptă și pentru aceasta se fac eforturi de a-i învăța pe oameni din Biblie cu ajutorul radioului și a publicării de cărți.

Citind ziarele și revistele, vorbind cu oamenii și observând situația din prezent, suntem imediat convingși că oamenii au în zilele noastre nevoie de mângâiere. Există multe necazuri, iar poverile multora sunt foarte mari. Aceste poveri sunt atât fizice, cât și mentale și toate clasele de oameni au unele poveri de dus. Mai sunt și unii care sunt creștini și care devin descurajați și cad pentru un timp din cauza tristeții. Există un mare număr de pretinși creștini în cadrul organizațiilor bisericesti care suferă depresii mintale și spirituale. Multe persoane sunt în nevoi grave. Mulți suferă din cauza pierderii bunurilor prin incendii, inundații sau alte calamități. Alții suferă deoarece nu au sănătate sau forță fizică. Mulți alții i-au pierdut pe cei dragi în moarte și suferă imens din cauza aceasta. Toți aceștia au nevoie de mângâiere și foarte puțini știu unde să o caute. Atunci când o persoană este căzută la pământ din cauza durerii, ea tânjește după mângâiere. O dorește așa cum un gât uscat în deșert dorește apa proaspătă.

A fi mângâiați înseamnă a fi făcuți bucuroși. Mângâierea este consolare sau înveselire, sau a aduce lumină și pace în minte și în inimă. Atunci când o persoană este tristă, în necazuri sau greutăți, privirea sa devine din ce în ce mai stinsă, iar trăsăturile sale sunt deseori deformate de durere. Atunci când primește mângâiere, privirea sa se schimbă și începe să radieze lumină. Mângâierea este, așadar, o înfrumusețare a minții cu cunoștință ce aduce bucurie. Cel care îi servește altuia ceva ce îl face pe acesta bucuros este un mângâietor. Așadar, el este un adevărat binefăcător.

CINE MÂNGÂIE

De la cine ar putea obține milioanele de oameni care suferă, mângâiere în aceste zile de necazuri? Poate mângâierea fi găsită în ziare și reviste? Nu, deoarece rândurile lor sunt pline de declarații despre crime și răutate în locuri sus-puse și alte asemenea probleme care tind mai mult să aducă tristețe decât să mângâie. Deși recunoaștem că aceste ziare fac tot ceea ce pot, aceasta nu schimbă sau îmbunătățește deloc situația. Recent, unul dintre cele mai importante ziare metropolitane, cu dorința exprimată de a-i mângâia pe cei triști, a subliniat aceste patru lucruri care, după părerea editorilor, aveau să aducă mângâiere, și anume:

- (1) Băncile și-au redus rata dobânzilor;
- (2) Mai multe corporații mari au crescut valoarea dividendelor lor;
- (3) Vânzările lanțurilor de magazine sunt în creștere, și
- (4) În curând se va construi în New York o clădire de 105 etaje.

Dar eu consider că aceste lucruri nu le aduc nicio mângâiere milioanei de oameni care suferă și cărora băncile nu sunt dispuse să le împrumute bani, indiferent de dobândă. Milioane de persoane nu au un pachet de acțiuni de pe urma căruia să primească dividende și nu au niciun interes în lanțurile de magazine, astfel că nu beneficiază în niciun fel datorită acestora și nici de pe urma construirii unei clădiri. Aceasta nu ilustrează decât inutilitatea încercărilor omului de a mângâia milioanele de persoane suferinde din lume.

Dar sunt oamenii mângâiați de corpurile legislative ale ținutului în care locuiesc? Nu, deoarece acestea nu aduc nici o consolare reală. Politicieni vorbesc mult, fac legi, țin conferințe, încheie tratate de pace și pozează în fața camerelor și a microfoanelor și vorbesc despre pace și prosperitate, însă nu apare niciun rezultat bun datorită acestora și nimeni nu primește vreo consolare. Nu spunem aceasta într-un spirit de critică aspră, ci pur și simplu ca o afirmare a unui fapt binecunoscut de toți.

Primește omenirea îndurerată vreo consolare de la clerici? Nu, deloc, deoarece acești oameni le vorbesc congregațiilor lor numai despre înțelepciunea și realizările oamenilor imperfecti, iar acestea nu le hrănesc și mângâie mințile oamenilor care suferă.

Oamenii importanți din lumea comerțului, înțelepții oameni de stat și nenumărații clerici formează partea vizibilă a puterilor conducătoare ale acestei lumi. Dar aceștia nu numai că au eșuat să le aducă mângâiere oamenilor, dar ei nu pot să se mângâie nici pe ei înșiși. Cei extraordinari de bogați se tem să nu își piardă imensele averi și să li se ia puterea. Oamenii statului se tem că nu vor putea să își mențină pozițiile de influență, iar clericii se tem că atât marile afaceri cât și politicienii s-ar putea să îi dea la o parte, iar atunci ei nu ar mai avea niciun mijloc de a se întreține și ar rămâne fără influență. Dar toți aceștia suferă depresii mintale, boală fizică și psihică, iar moartea li-i răpește pe cei dragi și astfel ei simt multă durere. Atragem aici atenția asupra acestor lucruri pentru a scoate în evidență cât de neajutorat este omul și zădărnicia rezultatelor pe care le obține el în urma eforturilor pe care le face pentru a le aduce consolare celor care suferă.

Dar atunci spre cine să ne îndreptăm pentru a primi mângâiere și consolare? Știm că nu stă în puterea omului, sau a oricâtor oameni, să aducă mângâierea și consolarea necesare. Să renunțe atunci oamenii și să cadă pradă disperării? Nu! Partea cea mai bună a creaturii este posibilitatea de a primi ceea ce ne furnizează îndurătorul nostru Creator. Marele Iehova Dumnezeu, care a creat cerurile și pământul și ale căror bogății și comori nu au limite este și Cel care îi dă omului orice dar bun și orice cadou perfect. Unul dintre martorii Săi inspirați, care a fost mijlocul prin care le-a transmis Iehova oamenilor mângâiere și binecuvântări, a scris despre El în 2 Corinteni 1:3,4: "Binecuvântat să fie Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu să-i putem mângâia pe cei ce se află în orice fel de necazuri."

Slăbiciunea fizică, boala și disconfortul sunt rezultatul lipsei de hrană materială pentru corp. Atunci când primim hrana potrivită, corpul nostru este înviorat și mângâiat. Slăbiciunea creaturii noi în Isus Cristos este consecința nevoii de hrană pentru minte, deoarece prin zidirea minții putem înțelege voința lui Dumnezeu, iar apoi să primim binecuvântările Sale. Atunci când ia și asimilează hrana potrivită, creștinul este înviorat și mângâiat. Hrana pentru creștini este Cuvântul lui Dumnezeu înțeles în mod corect și aplicat așa cum trebuie. Profetul credincios al Domnului a scris: "Aceasta-mi este mângâierea în necazul meu, căci cuvântul Tău m-a înviorat". (Ps. 119:50) Niciun creștin nu își poate păstra viața spirituală fără hrana potrivită și o exercitare corectă a ceea ce conține ea. Hrana și băutura sa este înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu, iar exercitarea este folosirea aceluși Cuvânt ca ascultare a poruncilor lui Iehova.

Așa cum s-a arătat în textul de mai sus, Iehova este "Tatăl îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri", ceea ce înseamnă că El este sursa oricărei reale consolări. El îi mângâie pe cei ce caută cunoștința și înțelepciunea din mâna Lui. De ce îi mângâie Dumnezeu pe adevărații continuatori ai lui Isus Cristos? Primesc ei această consolare numai spre propriul lor interes egoist? Scripturile răspund astfel: "care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu să-i putem mângâia pe cei ce se află în orice fel de necazuri." – 2 Cor. 1:4

Aceasta înseamnă, atunci, că exercitarea corectă a credinței creștine înseamnă a le duce mesajul de adevăr și consolare și altora, pentru ca și ei să poată fi consolati. Aceasta a fost și misiunea lui Isus pe pământ, iar însărcinarea adevăraților Săi continuatori este cu același scop, după cum este scris în Isaia 61:1,2: ” Spiritul Domnului Dumnezeu este peste mine, pentru că Domnul m-a uns să predic vestea bună celor smeriți. El m-a trimis să-i leg pe cei cu inima frântă, să proclam captivilor libertatea și prizonierilor deschiderea închisorii, să proclam anul acceptabil al Domnului și ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru, să-i mângâi pe toți cei ce plâng”.

ÎNCHISORI

În congregațiile catolice și protestante ale diferitelor biserici din țară sunt mulți oameni buni care au o dorință sinceră de a-i servi lui Dumnezeu. Spre marea lor nefericire, ei văd că pastorii lor din respectivele congregații s-au îndepărtat de Biblie și învață înțelepciunea oamenilor. Ei observă că pastorii lor colectează și distribuie sume mari de bani pentru a influența alegerile politice pentru alegerea anumitor oameni care să servească în funcțiile publice. Mai văd și că pastorii lor sunt dedicați cu totul lucrurilor lumești și nu predării Cuvântului lui Dumnezeu, și de aceea acești oameni buni sunt triști și necăjiți. Dumnezeu a prezis situația lor când l-a făcut pe profetul Său să scrie: ”Nu-ți aminti de nelegiuirile noastre dintâi. Grăbește-te să ne întâmpini cu îndurările Tale, căci suntem sleiți de puteri. Ajută-ne, o, Dumnezeul salvării noastre, de dragul gloriei numelui Tău! Scapă-ne și curăță-ne păcatele, pentru numele Tău! ... Să ajungă înaintea Ta suspinele prizonierului! După măreția puterii Tale, păstrează-i pe cei sortiți morții!” – Ps. 79:8,9,11.

Predicatorii din aceste biserici le spun membrilor congregației că trebuie să rămână în cadrul bisericii pentru a susține societatea și că nu trebuie să asculte nimic ce vine din orice alte surse. Neavând nici o cunoștință despre ce să facă, și temându-se să se retragă, acești oameni buni sunt ținuți ca prizonieri și au multe necazuri. Disconfortul lor este în primul rând din cauza lipsei de hrană spirituală sau de instruire pentru minte. Lor le lipsește cunoștința despre aranjamentele îndurătoare ale lui Dumnezeu, iar despre ei se scrie în Cuvântul Său: ”Celor ce locuiau în întuneric și în umbra morții, legați în chin și în fiare, pentru că se răzvrătiseră față de mesajele lui Dumnezeu și disprețuiseră sfatul Celui Preaînalt, El le-a smerit inima prin necaz; ei se clătinaseră și nu era nimeni să-i ajute. Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul, și El i-a izbăvit din necazurile lor. I-a scos din întuneric și din umbra morții și le-a rupt legăturile.” – Ps. 107:10-14

Nu numai că a venit timpul lui Dumnezeu să asculte rugăciunile acestor prizonieri care își doresc dreptatea, dar El le-a și poruncit și i-a însărcinat pe servii Săi credincioși să le ducă acest mesaj de adevăr acelor suflete înfometate, pentru ca ele să poată fi mângâiate. El îi spune clasei servului Său: ” Eu, Domnul, Te-am chemat prin dreptate. Te voi ține de mână; Te voi păzi și Te voi face un legământ pentru popor și o lumină pentru neamuri, ca să deschizi ochii orbilor, să eliberezi pe prizonieri din captivitate și din temniță pe cei ce stau în întuneric.” – Isa. 42:6,7

Ca semn de ascultare a acestei porunci, există un mic grup de bărbați și femei care merg peste tot și îi caută pe oameni la ei acasă pentru a le aduce o înțelegere a Cuvântului lui Dumnezeu, care este hrană spirituală. Ei nu încearcă să vă ia banii și nici să vă convingă să vă alăturați vreunei mișcări sau grup sau ideologii. Dorința lor este să le facă bine tuturor, ori de câte ori au ocazia, și mai ales celor ce iubesc dreptatea, pentru ca aceștia să se poată bucura de consolarea care provine dintr-o bună cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu. Devine privilegiul fiecăruia dintre cei ce primesc consolare de la Domnul să le ducă acest mesaj de adevăr altora care doresc și ei să fie consolati.

OAMENI

Sunt milioane de oameni care nici măcar nu pretind a fi membri ai vreunei organizații bisericești, dar care iubesc ordinea și doresc dreptatea. Ei văd multă răutate și fapte nedrepte pe pământ și tânjesc să vadă lucrurile schimbându-se în mai bine. Ei trec prin suferințe și dureri, dorind astfel să fie mângâiați. Ei nici nu știu cum este posibil ca situația să fie mai bună pentru omenire. Pot vedea foarte clar că tratatele de pace nu pot aduce niciodată pace durabilă printre națiuni și că

alegerea oamenilor pentru diverse funcții nu poate aduce niciodată crearea și punerea în aplicare a unor legi drepte; că ridicarea de biserici și plățirea oamenilor pentru a vorbi despre înțelepciunea umană nu îi poate aduce niciodată pe oameni la lumină și că mâna asupritoare a magnaților din marile afaceri va continua să facă lucrurile și mai grele pentru săraci. Acești oameni buni au ajuns la disperare. Ei au nevoie și vor să fie mângâiați. Este privilegiul și datoria celor care au această mângâiere să le-o transmită și altora.

ÎMPĂRĂȚIA

Cum pot oamenii să primească ușurarea dorită? Voi răspunde la această întrebare cu ajutorul Scripturilor, și anume: prin intermediul împărăției lui Dumnezeu și a Cristosului Său. Timp de multe secole la rând, Satan Diavolul a fost conducătorul invizibil al acestei lumi și marele asupritor al omenirii. El a cauzat toate necazurile și suferința care s-au abătut asupra oamenilor și îl acuză mereu, până în prezent pe Iehova Dumnezeu. Scopul său este să îi întoarcă pe oameni de la adevăratul Dumnezeu și să îi țină în întuneric. Veți întreba: De ce i-ar permite un Dumnezeu drept lui Satan să îi oprească astfel pe oameni? Scripturile răspund că Dumnezeu a pus dreptatea înaintea omului la început și i-a spus că dacă urma orice altă cale, aceasta avea să îl ducă la boală, suferință și moarte. Satan l-a făcut pe om să creadă că Dumnezeu este un mincinos și că omul se putea bucura de pace, prosperitate, viață și fericire. Astfel, Satan a pus la îndoială în ochii omului însăși supremația lui Iehova.

Iehova Dumnezeu i-a permis omului să își exercite propria voință și l-a lăsat pe Satan să meargă până la limită, până când avea să vină timpul Său pentru a-și justifica Cuvântul și numele și pentru a-i dovedi întregii creații că El este Cel drept și are puterea supremă. Orice persoană care mă aude știe că națiunile pământului s-au sfătuit împreună și au spus, în esență: ”Putem aduce pacea și face lumea un loc potrivit în care să trăim.” Făcând astfel, ei l-au ignorat complet pe Dumnezeu și împărăția Sa. Atât Scripturile cât și faptele arată că aceste națiuni l-au făcut pe Satan Dumnezeul lor. Prin asta, nu vreau să spun că politicienii știu că îi servesc Diavolului sau că marii afaceriști sunt conștienți că îi slujesc lui Satan. Vreau să spun că ei sunt ignoranți în ceea ce privește aranjamentele lui Dumnezeu. Clericii ar fi trebuit să știe mai bine, căci ei au avut acces la Cuvântul lui Dumnezeu. Dar în loc să îl urmeze, ei s-au aliat cu interesele egoiste și s-au făcut o parte a conducătorilor acestei lumi, și tocmai aceștia sunt cei care dau acum la o parte împărăția lui Dumnezeu și pun în loc propriile lor invenții, astfel că profetul lui Dumnezeu spune: ”Și, în zilele acestor regi, Dumnezeul cerului va întemeia o împărăție care nu va fi nimicită niciodată. Împărăția aceasta nu va trece în stăpânirea altui popor, ci va zdrobi și va pune capăt tuturor acestor regate și ea însăși va rămâne pentru totdeauna.” – Dan. 2:44

A venit timpul să fie stabilit guvernul de dreptate al lui Dumnezeu. Pentru aceasta, Satan face ultimele sale eforturi desperade de a-i orbi pe oameni și a-i ține în ignoranță. Dar împărăția lui Dumnezeu va fi întemeiată în ciuda acestui fapt și le va aduce deplina eliberare oamenilor.

În această împărăție a dreptății, Satan nu va avea niciun loc. De asemenea, niciunul dintre oamenii de afaceri cruzi și lacomi nu vor primi niciun loc în ea. Nici politicienii nu vor avea nimic de-a face cu ea, și niciun cleric nu va avea nimic de spus despre acest guvern de dreptate. Isus Cristos este marele ei Conducător invizibil. Împreună cu El vor fi cei care sunt pe deplin devotați lui Iehova Dumnezeu. Pe pământ vor fi ca reprezentanți ai Săi oameni credincioși aflați sub îndrumarea Domnului și ei vor domni în dreptate. Această împărăție le va aduce deplina eliberare oamenilor și multe binecuvântări.

CONSOLAREA DATORATĂ CUNOȘTINȚEI

Un om ajunge la disperare atunci când este convins că nu mai există nici o posibilitate de a scăpa de necazurile sale. Dar dacă știe că acea scăpare este sigură și va sosi peste puțin timp, această cunoștință îi dă curaj și pace a minții. În ultimele câteva luni am văzut lungi cozi la pâine în fiecare zi. Oamenii care sunt dispuși să muncească au așteptat la coadă pentru a fi hrăniți prin actele de caritate, deoarece nu au găsit nimic de lucru. Unii dintre aceștia au copii care plâng de foame.

Necunoscând nici o posibilitate de a se elibera, unii au ajuns la cea mai adâncă disperare și s-au sinucis. Dacă aceștia ar fi știut că au foarte aproape de ei un Prieten bun și adevărat care avea să le satisfacă foarte curând toate nevoile, această cunoștință le-ar fi adus mângâiere și curaj și ar fi împiedicat autodistrugerea.

Acum este timpul când Satan, dumnezeul invizibil al acestei lumi face multe necazuri pe pământ. Mulțimi de oameni suferă din cauza asupririi, actelor crude de nedreptate, consecințelor unui război rău și din cauza durerilor și bolii și pierderii celor dragi în moarte. Ignoranți cu privire la orice posibilitate de ușurare, mulți ajung la marginea prăpastiei disperării și se aruncă în moarte. Dacă aceștia ar fi știut că foarte aproape se află un prieten bun și drept care îi va scăpa în curând de toate durerile și necazurile lor, această cunoștință le-ar fi adus mare mângâiere și le-ar fi dat curajul și puterea necesară de a aștepta salvarea. Cunoștința adevărului este, așadar, de primă importanță pentru oameni. Acest lucru este subliniat și de cuvintele Domnului consemnate în Proverbele 8:7-11: ”Fiindcă gura mea va vorbi adevărul; răutatea este o urâciune pentru buzele mele; nu este nimic sucit sau pervertit în ele. Toate sunt clare pentru cel priceput și drepte pentru cei ce găsesc cunoștința. Primiți îndrumarea mea în loc de argint, și cunoștința mai mult decât aurul ales. Căci înțelepciunea este mai bună decât rubinele și orice ți-ai dori nu se poate compara cu ea”.

Ceea ce îi lipsește omenirii suferinde este adevărul. Voința exprimată a lui Dumnezeu este ca toți să aibă ocazia de a cunoaște adevărul. În îndurarea lui Dumnezeu, a venit acum timpul de a începe să folosim radioul care, în ciuda opoziției, poate fi folosit pentru a-i informa pe oameni despre adevăr. Cu multe sacrificii pentru unii, programul radio al Turnului de Veghe este transmis în fiecare duminică dimineața la un cost anual de aproximativ 200.000\$, iar scopul său este de a-i ajuta pe oameni să obțină o cunoștință a adevărului, pentru a putea primi mângâiere și încurajare. Cei care se ocupă de transmiterea acestui program simt o mare bucurie datorită faptului că ajută omenirea îndurerată, aducându-i o cunoștință despre Iehova. Cei care eșuează sau refuză să asculte nu primesc mângâiere, desigur. Cei ce fac eforturi pentru a asculta și a trage foloase primesc multă mângâiere. Acei oameni trebuie să coopereze pentru a primi ajutorul dorit. Ei trebuie să asculte, să citească și să își îmbunătățească capacitatea de percepere a minții lor.

Unui om îi este foame atunci când are nevoie de mâncare. Prietenul său îi aduce hrana necesară și i-o pune la dispoziție. Totuși, el nu-l poate face pe cel înfometat să mănânce. Pentru ca cel înfometat să beneficieze de pe urma hranei, el trebuie să depună efortul de a o mânca. Oamenii din țară flămânezec acum după cunoștința din Cuvântul lui Dumnezeu. Câțiva bărbați și femei devotați le aduc hrana necesară. Dar pentru ca cei înfomețați să tragă foloase, ei trebuie să asculte și să învețe din Cuvântul lui Dumnezeu. Nimeni nu poate mânca hrana pentru altcineva. Cel care dorește cunoștința care îi va aduce mângâiere o poate obține numai aplicând la el înțelegerea necesară.

Cel mai important lucru la care se folosește radioul este faptul de a le aduce oamenilor o anumită cunoștință despre aranjamentele lui Dumnezeu pentru eliberarea și binecuvântarea lor sigură. De aceea, transmiterea mesajului de adevăr al Cuvântului lui Dumnezeu este de cea mai mare importanță, interes și necesitate oamenilor. Apoi, aceasta este urmată imediat de un grup de bărbați și femei care îl iubesc pe Dumnezeu și pe semenii lor. Ei îi vizitează pe aceștia acasă și le aduc în atenție unele cărți care au fost special scrise pentru a-i ajuta pe oameni să găsească în Bibliile lor marile adevăruri pe care și-au dorit de atâta timp să le cunoască și care le vor aduce o astfel de consolare. Dorind mângâierea, oamenii trebuie acum să coopereze. Ei trebuie să citească acele cărți, împreună cu Bibliile lor, pentru a obține astfel această cunoștință. Se primește o mică sumă de bani pentru a acoperi cheltuielile de publicare a acestor cărți. Timpurile sunt grele în prezent, iar unii spun: ’Nu pot să dau banii pentru cărți când am nevoie de ei pentru mâncare’. Hrana materială pentru corp nu aduce decât ușurare temporară. Cunoștința despre mijlocul prin care putem obține deplina salvare aduce o reală și durabilă mângâiere pentru minte și inimă. Este bine să ne negăm puțină ușurare temporară pentru a obține o consolare mintală permanentă.

Pe scurt faptele sunt acestea: Timp de mulți ani, Satan Diavolul a fost conducătorul invizibil al lumii și asupritorul oamenilor. A venit timpul când el trebuie să fie alungat pentru totdeauna, iar organizația lui trebuie să fie distrusă. Cristos devine Conducătorul invizibil al lumii, iar guvernarea Sa va fi una a păcii și dreptății, care va aduce binecuvântări durabile de prosperitate, sănătate și

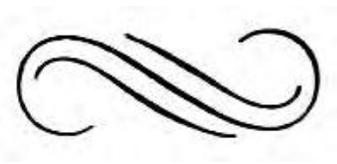
mângâiere omenirii. Deoarece suntem într-o perioadă de tranziție acum, Satan face ultimele lui eforturi disperate de a înmulți poverile omenirii și de a-i întoarce pe oameni de la Iehova. Oamenii să obțină, deci, acum o cunoștință a eliberării care trebuie să vină în curând și, primind această cunoștință, să dobândească mângâiere și curaj și să se bucure.

Ceea ce doresc oamenii mai presus de orice în viață este fericirea eternă. În Ioan 17:3 este scris: ”Aceasta este viața veșnică, să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos, pe care L-ai trimis Tu.” Ajungând să Îl cunoaștem pe Dumnezeu, aflăm că El este perfect în înțelepciune, drept în judecată, nelimitat în putere și constituie însăși personificarea iubirii. Prin Fiul Său iubit, El a furnizat răscumpărarea și salvarea pentru toți oamenii. El l-a pus acum pe Fiul Său Isus Cristos pe tronul Său și împărăția Sa este aproape. Sub domnia dreaptă a lui Cristos toți cei ce îl ascultă pe Dumnezeu și fac binele vor trăi, nu doar pentru un scurt timp, ci vor fi readuși la deplina perfecțiune a trupului și a minții și vor trăi pe pământ pentru totdeauna. Dumnezeu a făcut pământul pentru om și vine timpul când El va face pământul un loc potrivit unde să locuiască omul, iar celor ce îl ascultă le va da viață veșnică.

Cei dragi ai voștri care sunt morți nu sunt în vreun purgatoriu sau într-un iad al chinurilor, așa cum vi s-a spus de către clericii necredincioși. Cuvântul lui Dumnezeu dovedește că morții sunt inconștienți, nu mai există, se află în mormânt, în starea de moarte, și așteaptă acolo timpul învierii când vor fi treziți la viață și vor ieși afară. Este scris în Ioan 5:29 că toți cei din morminte vor ieși afară și li se va oferi ocazia de a avea viață, iar apoi cei ce vor asculta vor trăi pentru totdeauna și nu vor mai muri niciodată.

În împărăția Sa, oamenii nu vor mai fi înșelați de învățători falși sau doctrine mincinoase. Nu vor mai fi cozi lungi de oameni care să aștepte să fie hrăniți din milă. Atunci moartea și boala vor dispărea. Cu privire la aceste lucruri este scris: ”Domnul Oștirilor va pregăti pe muntele acesta, pentru toate popoarele, un ospăț cu cărnuri grase, un ospăț cu vinuri bune – cărnuri pline de măduvă și vinuri limpezite. Pe muntele acesta El va nimici vâlul care acoperă toate popoarele, învelitoarea care înfășoară toate neamurile. El va înghiți moartea pentru totdeauna. Stăpânul Domn va șterge lacrimile de pe toate fețele și va îndepărta de pe tot pământul disprețul poporului Său, căci Domnul a vorbit. În ziua aceea se va zice: „Iată, Acesta este Dumnezeul nostru. Am nădăjduit în El, și El ne-a mântuit. Acesta este Domnul în Care am nădăjduit. Să fim veseli și să ne bucurăm în mântuirea Sa!” – Isa. 25:6-9

Vă voi spune că o cunoștință a acestor adevăruri este de cea mai mare importanță pentru oameni. Fie ca oricine îl iubește pe Dumnezeu să le spună acum celor din jur să asculte adevărul și să vină să ia parte la el. Fie ca toți cei ce aud să le spună celor de lângă ei: ’Veniți și hrăniți-vă cu aceste mari adevăruri.’ O cunoștință a acestora va ridica poverile de pe umerii îndurerați ai omenirii, deoarece oamenii vor afla că deplina eliberare va veni în curând și această cunoștință le va aduce mângâiere și consolare. Fie ca oricine primește mângâiere din Cuvântul lui Dumnezeu să le ducă acest mesaj de vești bune altora pentru ca și ei să ajungă să știe că Iehova este Tatăl îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri. Cunoștința, înțelepciunea și viața vine de la Iehova Dumnezeu. ” Fericit este omul care găsește înțelepciunea și omul care dobândește pricepere discernământ, căci câștigul ei este mai bun decât câștigul argintului și rodul ei este mai de preț decât aurul curat.” – Prov. 3:13,14.

de TURNUL I VEGHERE

și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

1 IULIE 1930

Nr. 13

Cuprins:

ROADELE ÎMPĂRĂȚIEI - Pag. 243

CE-AR FI DACĂ NU AR MAI EXISTA BISERICI?
[Prelegere radiofonică de 30 de minute] - Pag. 252

SCRISORI - Pag. 257

STÂNCA VEACURILOR

Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în luptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întam plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lețiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupă, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfințele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbă Domnului – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol . LI

1 Iulie 1930

Nr 13

ROADELE ÎMPĂRĂȚIEI

„De aceea vă spun: Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unei națiuni care va face roadele ei.” – Matei 21:43

Iehova Dumnezeu este Regele Etern. Împărăția este a Sa. Aceste două mari adevăruri fundamentale au fost trecute cu vederea de majoritatea celor care au pretins că îl urmează pe Cristos și că îi servesc lui Dumnezeu. Orice îndepărtare de la aceste adevăruri fundamentale ne duce inevitabil pe căi periculoase, și deseori are rezultate dezastruoase. Adevărurile fundamentale sunt piloni, sunt etaloane în raport față de care celelalte doctrine pot fi evaluate. Orice lucru bun vine de la Iehova Dumnezeu; deci adevărul despre el deține o importanță maximă. Dumnezeu este Creatorul cerului și al pământului. Numele Său, „Iehova” semnifică scopurile pe care le are cu creaturile Sale, pe care le-a dezvăluit în Cuvântul Său. Atributul „Atotputernic” înseamnă că nimic nu poate rezista puterii Sale, nimic nu I se poate împotrivi. Numele „Cel Prea Înalt” transmite că este mai presus de toți și de toate, și toți cei care doresc să primească viață veșnică trebuie să se conformeze voinței Sale. Studentul în Biblie nu ar trebui să treacă deloc superficial peste aceste mari adevăruri, ci să aibă pentru ele cel mai adânc respect și să mediteze profund la ele.

2. Atunci când cineva începe să aibă cunoștință despre Iehova Dumnezeu și începe să-L aprecieze, nu mai dorește să ia în seamă opinia altei creaturi, decât dacă această opinie este în concordanță deplină cu voința clar exprimată a lui Dumnezeu. Atunci când creatura ajunge la o stare de apreciere adevărată a Creatorului, aceasta refuză să fie ghidată de ceea ce se numește „calea cea mai scurtă”, de „drumul direct”. Ar putea părea mult mai direct și eficace să parcurgem un anumit traseu pentru a obține un rezultat dorit, dar calea directă nu este întotdeauna cea mai sigură pentru un fiu al lui Dumnezeu. Un om care îl iubește într-adevăr pe Dumnezeu se va întreba: Care este voința lui Dumnezeu, pe care a exprimat-o în legătură cu calea mea? Și își va aminti ce este scris pentru binele său: „Cuvântul Tău este o lampă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” – Ps. 119:105.

3. Fiecare fiu al lui Dumnezeu trebuie să fie etic, moral, onest, drept și cuviincios, în gând, vorbă și faptă; dar asta nu înseamnă că este îndreptățit să li se alăture altora în orice strategie de reformă morală. El trebuie să iubească binele și să facă bine, și să urmeze cursul pe care Dumnezeu l-a trasat. De exemplu, consumul excesiv de vin și de băuturi tari a adus omenirea într-o stare de mare desfrâu și a generat multă imoralitate, tristețe, deznădejde, pericole și moarte. Oamenii au conceput strategii și planuri pentru eradicarea acestui rău și pentru schimbarea, pentru reformarea omului și au îndeplinit aceste planuri conduși de o dorință sinceră de a face bine. Acest lucru nu înseamnă, totuși, că au urmat cursul înțelept pe care Dumnezeu l-a indicat. Un adevărat fiu al lui Dumnezeu s-ar întreba mai întâi: este această strategie, acest plan aprobat prin Cuvântul lui Dumnezeu? Dacă răspunsul este NU, atunci acesta trebuie să se distanțeze de acest plan, să se țină deoparte, ceea ce va și face. Fiul își amintește povețele din Cuvântul lui Dumnezeu: „Încrede-te în Iehova din toată inima ta și nu te bizui pe priceperea ta. Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va conduce cărările.” – Prov. 3:5, 6.

4. Condițiile pe care le generează reformele publice pun credința creștinului la încercare. El știe că Dumnezeu este moral, onest, drept, pur și sfânt, și că este drept ca toți copiii Săi să fie, la rândul lor, drepti și sfinți. Creștinul mai știe și că orice plan de reformă care nu se bucură de aprobarea lui Dumnezeu, așa cum este stabilit în Cuvântul Său, nu este cel corect. Totuși, fără o

cunoștință exactă a Cuvântului lui Dumnezeu, el este foarte predispus să meargă pe calea greșită, în necunoștință de cauză. Dacă este instruit, știe că Dumnezeu și-a dat Cuvântul că, la timpul Său fixat și convenit, va curăța lumea de toată nedreptatea și atunci reforma va fi completă, iar oamenii vor învăța dreptatea. (Ps. 45:7; 94:23; Isa. 32:1; 26:9) Este, deci, dator să aibă încredere în Domnul. „Nu te aprinde de mânie din cauza răufăcătorilor nici nu fi invidios pe lucrătorii fărădelegii; căci se vor ofili repede ca iarba și se vor vesteji ca iarba verde.” – Ps. 37:1, 2.

5. Un fiu al lui Dumnezeu își va da, deci, toată silința pentru a fi drept și a face lucrurile drepte și a-l aștepta pe Domnul să curețe lumea de cei răi și faptele rele. Înaintea sa, el are îndrumarea Domnului, pe care trebuie să o urmeze: „Desfătarea ta să fie Domnul și El va împlini cererile inimii tale. Încredințează-ți calea în mâna Domnului, încrede-te în El, și El va lucra. El va face să răsară dreptatea ta ca zorii și cauza ta dreaptă – ca miezul zilei. Taci înaintea Domnului și nădăjduiește în El,

nu te mânia din cauza celui ce reușește pe calea lui, a celui ce-și împlinește planurile lui rele. Încă puțină vreme și cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde era și nu va mai fi.” – Ps. 37:4-7, 10.

6. Mulți oameni buni care doresc să-L servească pe Domnul au spus: „Dar dacă nu îmi acord sprijinul și nu ajut cu influența mea fiecare mișcare de reformare, atunci ce vor crede oamenii despre mine?” Ei bine, nu contează ce cred oamenii despre noi. Ceea ce trebuie să conteze este ce crede Dumnezeu despre noi. Cineva nu se poate bucura de aprobarea lui Dumnezeu decât dacă, mai întâi, se străduiește cu zel și onestitate, din toate puterile sale, să fie supus lui Dumnezeu. Or, nu poate fi supus decât dacă este călăuzit de Cuvântul lui Dumnezeu. Oamenii cu intenții bune organizează și îndeplinesc scheme și planuri de reformă, dar Satan preia curând controlul asupra lor. Cel rău pozează drept un mesager al luminii, mai ales în prezent, și îi pune în linia întâi pe reprezentanții săi, iar aceștia, pretinzând că sunt mesageri ai luminii, trec la conducerea aplicării planurilor de reformă.; din acest motiv, din cauza practicilor frauduloase și a acțiunilor acestor falși profeți, care predică cu atâta vehemență despre datoria fiecăruia de a se alătura planurilor lor de reformă, mulți oameni sunt atrași. Cu privire la asemenea agenți, Domnul îi instruește pe oamenii Săi: „Pentru că astfel de oameni sunt apostoli falși, lucrători care înșală, deghizându-se în apostoli ai lui Cristos. 14 Și nu este de mirare, pentru că însuși Satan se deghizează în înger de lumină. Deci, nu este mare lucru dacă și slujitorii săi se deghizează în slujitori ai dreptății. Sfârșitul lor va fi după faptele lor.” – 2 Cor. 11:13-15.

7. Datoria creștinului este de a se trage în lături, de a se feri, de a nu se implica în asemenea strategii. Dacă, totuși, un om va profita și va folosi aceste fapte drept pretext pentru a urma o cale a faptelor libertine și egoiste, atunci acest om este nu doar nesăbuit, ci dovedește și că nu posedă spiritul Domnului. Calea cea dreaptă pentru un creștin este următoarea: Creștinul trebuie să se străduiască să fie pur în fapte și să se ferească de implicarea în strategii sau planuri omenești și să mărturisească mereu cu sârguință numele și scopul lui Iehova, și să le arate oamenilor care îl vor asculta că Dumnezeu, la timpul Său fixat, le va îndeplini dorința, cu rezultatele potrivite pentru omenire.

8. Creștinul trebuie, deci, să spună adevărul. Nu este adevărul lui personal și nu este responsabil pentru existența lui; dar este un mare privilegiu să le spună altora acest adevăr, căci este adevărul lui Dumnezeu. Din acest motiv, adevărații creștini nu pot apăra prohibiția – așa cum este ea înțeleasă în America – pentru că Dumnezeu nu are nimic de-a face cu acest plan. Nici nu poate fi de partea celor care sunt împotriva prohibiției și susțin abrogarea acestei legi, pentru că nu este treaba lui. Lucrarea și treaba lui trebuie să fie darea unei mărturii despre numele și scopul lui Dumnezeu. Creștinului îi este poruncit să dea atenție doar lucrării sale, și nu treburilor altora. (1 Tes. 4:11) Dumnezeu a promis că va primi în împărăția Sa un anumit număr de oameni și fiecare dintre cei primiți trebuie să fie călăuzit exclusiv de Cuvântul lui Dumnezeu, care este sfatul și povața lui, după cum s-a scris: „Tu mă vei conduce cu sfatul Tău și apoi mă vei primi în glorie.” (Ps. 73:24) Din acest motiv, toți cei care servesc lui Dumnezeu trebuie să fie orbi la orice altceva în afară de ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu poruncește să se facă. Cel care face parte din clasa credincioasă a „servului” ales trebuie să aibă un scop unic, și să urmeze acel scop. „Cine este orb, dacă nu slujitorul Meu, sau surd ca mesagerul Meu pe care l-am trimis? Cine este orb ca cel ce este

perfect sau orb ca slujitorul Domnului? Vezi multe, dar nu iei aminte, ai deschis urechile dar nu auzi”. – Isaia 42:19, 20..

DOCTRINA FUNDAMENTALĂ

9. Desigur, numele și Cuvântul lui Dumnezeu sunt mai presus de toate; dar, în afară de acestea, doctrina de căpătâi care se găsește în Biblie este despre și se referă la împărăția lui Dumnezeu. Vreme de mulți ani, s-a crezut că doctrina de căpătâi a Bibliei este jertfa de răscumpărare; dar acum vedem că este alta, pentru că învățăm și aflăm mai multe despre Iehova. Fără jertfa de sacrificiu, nu ar exista posibilitatea vieții veșnice pentru om; și din acest motiv jertfa de răscumpărare are o importanță cât se poate de mare pentru om. Totuși, deasupra acestei doctrine stă una mai importantă, cu privire la împărăția lui Dumnezeu. Este cea mai importantă, este cea de căpătâi, pentru că prin împărăția Sa Dumnezeu va restabili complet cuvântul și numele Său și va arăta întregii creații că El este singurul și unicul Dumnezeu; că cuvântul Său este adevărat și că numele Său este vrednic de toată lauda. Atunci când acest adevăr se înrădăcește puternic în mintea creștinului, acesta începe să realizeze ce privilegiu minunat este să fie martor al cuvântului și numelui lui Iehova Dumnezeu și să facă cunoscută împărăția Sa.

10. Isus Cristos a fost cea mai măreață și puternică creatură care s-a aflat vreodată pe pământ. El este mai presus de toate creaturile. La râul Iordan, Dumnezeu l-a adus în existență ca ființă spirituală și L-a acceptat și L-a recunoscut ca Fiul Său iubit. După aceea, Dumnezeu a făcut un legământ cu Isus, făgăduindu-i că îl va face capul noii Sale organizații principale, și anume sfântul Ierusalim care va conduce lumea. Dumnezeu i-a promis lui Isus Cristos împărăția și L-a însărcinat cu rolul de Reprezentant Principal al împărăției lui Dumnezeu, pentru a-i aduce la împlinire scopurile. Isus a făcut cunoscută și importantă doctrina conform căreia trebuie să moară pentru a răscumpăra omenirea; dar, mai presus de orice altceva, a scos în evidență marele adevăr despre împărăția lui Dumnezeu. A făcut să fie clar că doar prin împărăția lui Dumnezeu voința Celui Etern va fi pe deplin împlinită, precum în cer, așa și pe pământ. I-a învățat pe discipolii Săi să se roage mereu pentru venirea acelei împărății. Din acest motiv, a subliniat importanța numelui lui Iehova, care arată că împărăția este cea care va restabili numele lui Dumnezeu. Isus a spus: „Voi așa să vă rugați: "Tatăl nostru care ești în ceruri, să fie sfințit numele Tău. Să vină împărăția Ta. Să se facă voința Ta, precum în cer, așa și pe pământ.” – Matei 6:9, 10.

11. În vremurile trecute, ne-am rugat pentru împărăție, având în gând binecuvântările pe care le vor primi oamenii, indivizii, în acea împărăție; dar acum creștinii văd mai clar că împărăția va restabili numele sfânt al lui Dumnezeu, și sunt încântați să aibă în gând numele sfânt al lui Iehova atunci când se roagă. Spune, deci, cu inteligență și cunoștință de cauză” să fie sfințit numele Tău.” În întreaga perioadă a ministerului Său de pe pământ, Isus a pus mereu în urechile ascultătorilor Săi adevărul despre împărăția lui Dumnezeu. Dușmanii Săi L-au arestat pe baza acestui pretext, pentru a-L acuza de trădare față de guvernul lor. A fost curând confruntat cu această acuzație și apoi a declarat că El este regele, dar, pentru vremea aceea misiunea lui pe pământ era să depună mărturie despre adevărul despre împărăție. (Ioan 18:36, 37). Astfel a pus accentul pe faptul că fiecare dintre cei ce vor să facă parte din împărăție trebuie mai întâi să fie martori ai adevărului despre aceasta. Având bine înrădăcinate aceste aspecte în gândurile noastre, ni se permite o mai exactă cunoștință despre roadele împărăției, așa cum se menționează în primul citat al textului nostru.

DE CE A CĂZUT ISRAELUL

12. Națiunea Israelului a fost aleasă și folosită de Iehova pentru a prefigura adevărata sa împărăție. Vorbim despre Israel ca despre un popor tipic, simbolic, pentru că lucrurile care li s-au întâmplat s-au petrecut spre folosul celor care vor să fie parte din împărăție, pentru a fi mai bine înțelese de cei care vor fi pe pământ la sfârșitul acestui sistem.

12. Atunci când Dumnezeu i-a condus pe israeliți afară din Egipt, a încheiat cu ei un legământ, pe care l-a întărit la muntele Sinai. El și-a declarat în fața israeliților promisiunea legământului prin Moise, în aceste cuvinte: „De aceea, acum, dacă veți asculta cu atenție de glasul

Meu și veți ține legământul Meu, veți fi proprietatea Mea dintre toate popoarele. Deși tot pământul este al Meu, 6voi Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt.» Acestea sunt cuvintele pe care să le spui fiilor lui Israel.” (Exod 19:5, 6). Dacă Israel ar fi păzit legământul și nu l-ar fi încălcat și ar fi constituit chiar poporul dorit de Iehova, El i-ar fi folosit ca servi ai Săi, care să-i îndeplinească scopurile. Dar au fost necredincioși și nu au respectat legământul, și, deci, au pierdut acest privilegiu.

13. Isus s-a născut evreu, și, deci, sub legământul legii. După consacrarea Sa la râul Iordan, a fost adus în existență spirituală ca Fiul lui Dumnezeu, și atunci Iehova a încheiat cu El un legământ pentru împărăție. Dacă națiunea Israelului ar fi fost credincioasă lui Dumnezeu și legământului, l-ar fi acceptat pe Isus ca fiind Mesia, iar când s-a oferit să le fie rege, l-ar fi primit și ar fi fost primiți în legământul pentru împărăție și ar fi fost unealta, instrumentul lui Iehova, pentru împlinirea scopurilor Sale. Dar, din cauza necredinței lor și a lipsei lor de loialitate, au fost alungați, căci doar câțiva din întreaga națiune a Israelului și-au dovedit credința, și doar aceștia au fost acceptați de Dumnezeu. Atunci când a pronunțat decretul lui Dumnezeu, care înlătura Israelul ca națiune, Isus le-a spus liderilor lor: „Iată de ce vă spun: Împărăția lui Dumnezeu va fi luat de la voi și va fi dat unei națiuni care va face roadele ei.” Fără nici o îndoială, Iehova a stabilit aici regula că nimeni nu va face parte din noua națiune, care va constitui casa Sa regală sau împărăția lui Dumnezeu, decât dacă va rodi, dacă va avea roadele împărăției. Se ridică brusc o importantă întrebare legată de următoarea chestiune: La ce se referă, ce înseamnă „roadele împărăției”?

15. Pe scurt, răspunsul este acesta: Roadele împărăției reprezintă mesajul dătător de viață al adevărului despre împărăția lui Dumnezeu. Este mai bine, în acest caz, să dăm mai întâi răspunsul pe scurt și apoi să prezentăm dovezile care îl justifică.

16. Multă vreme, s-a susținut că roadele împărăției despre care se vorbește sunt echivalente cu dezvoltarea „caracterului individual” de către cei care vor face parte din împărăție; că acești indivizi încep să-și dezvolte caracterul atunci când sunt zămislîți spiritual și astfel rodesc; iar, dacă această dezvoltare continuă până când roadele se coc, atunci caracterul individului este „copt”, este desăvârșit și este luat în împărăție. Această concluzie nu este sprijinită de Scripturi și este, prin urmare, greșită.

DEFINIȚII

17. În mod natural, fructele cresc într-un copac sau într-o vie. Un copac reprezintă, simbolic, o creatură vie, la fel și vița. Dacă acel copac sau acea vie este bună, simbolizează pe cineva care se bucură să se supună voinței lui Dumnezeu. (Ps. 1:2, 3) Oamenii lui Dumnezeu sunt asemănați cu un brad verde (Osea 14:8) Sfinții aduși în existență de Dumnezeu și unși de El sunt simbolizați de un copac al dreptății. Despre aceștia se scrie: „Și vor fi numiți copaci ai dreptății, plantația Domnului, pentru ca El să fie glorificat.” (Isa. 61:3) Copacii roditori sunt cei care Îl laudă pe Domnul. – Ps. 148:9.

18. Un copac nu poate rodi de unul singur. E nevoie de lumină, de soare, aer, sol și apă, ca și de îngrijire, de cultivare. Dumnezeu s-a îngrijit de toate acestea; deci de fapt Creatorul este Cel care produce fructele pe copacul natural. Copacul este de fapt un instrument, un serv în mâna lui Iehova, care ține fructele pe care le produce. Nici creatura nu poate rodi de una singură. Fără ajutorul lui Iehova, fructele sale ar fi nereușite. Despre aceasta, este scris: „Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească! Așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt ceva, ci numai Dumnezeu, Care face să crească! 8Însă cel ce sădește și cel ce udă sunt una și fiecare își va primi răsplata după osteneala lui.” (1 Cor. 3:6-8) Acest lucru dovedește că roadele sunt ale lui Dumnezeu, nu ale creaturilor.

19. Roadele, fructele, sunt o hrană care întreține viața, produsă și furnizată pentru beneficiul creaturilor care au nevoie de așa ceva. Este totalmente imposibil ca orice creatură, să facă roade de una singură, prin propriile sale eforturi, fără ajutorul puterii divine. Roadele împărăției sunt, prin urmare, roadele lui Dumnezeu, și nu ale omului. Acest lucru în sine este o dovadă concludivă că roadele împărăției nu sunt acel lucru pe care mulți l-au numit „dezvoltarea caracterului”. Mai mult, oricât de dezvoltat ar fi caracterul cuiva, acesta nu poate constitui o hrană, un lucru care sprijină și

întreține viața, spre beneficiul oamenilor. Doar Dumnezeu este izvorul vieții, iar aranjamentul Său constă în faptul că va da viață și o va împărți pentru servii Săi aleși. (Isa. 42:1,6; Rom. 6:23). Roadele sunt rezultatul efortului depus de „gospodar”. Gospodarul este Iehova Dumnezeu, și deci El este Cel care produce fructele. Împărăția este a lui Dumnezeu, iar roadele împărăției sunt hrana care întreține viața, sau adevărurile pe care Dumnezeu le face cunoscute, care vor avea efecte benefice pentru oamenii care le ascultă și li se supun. Așa cum copacul este un instrument folosit de Creator pentru a susține fructele, tot așa servii lui Dumnezeu sunt instrumentele folosite de El pentru a ține și a servi roadele, spre a servi fructul Lui, care este mesajul adevărului

COPACI BUNI ȘI COPACI RĂI

20. Preoții, fariseii, scribii și învățații în lege constituiau bătrânii Israelului și i-am putea numi foarte bine clericii acelor vremuri. Ei pretindeau că îl reprezintă pe Dumnezeu și că vorbesc în numele Lui. Ei erau deosebit de stricți în a respecta litera legii, dar nu respectau tocmai spiritul, sau viața legii. Ei se apropiau de Domnul prin cuvintele lor, dar inimile lor era foarte depărtate de El. Ei erau foarte atenți să-i facă pe oameni să remarce cât de „buni și pioși” sunt. Ei stăteau la colț de stradă și se rugau, pentru ca oamenii să-i vadă și să observe cât de „devotați” sunt. Aveau un aer plin de pompă și demnitate profundă și afixau multă pioșenie. Fără îndoială, mulți dintre oameni îi priveau pe aceștia și își spuneau unul altuia: „Ce oameni buni și fără de pereche sunt aceștia!”

21. Dumnezeu i-a investit pe acești lideri ai Israelului cu obligația de a-i instrui pe oameni despre Cuvântul Său, și mai ales despre mesajul pe care l-a trimis prin sfinții Săi profeți. El a prezis venirea Celui Puternic, prefigurat de Moise, și a stabilit în îndrumările Sale ca poporul să fie pregătit și instruit ca să-L primească, atunci când va veni. Liderii nu au spus poporului asemenea adevăruri. Ei erau preocupați mai mult de propria lor înfățișare, de cum păreau în ochii celorlalți; de cuvintele lor bine alese și de cum puteau profita de oameni spre a se îmbogăți și a trage foloase de pe seama lor. Erau foarte zeloși în a face cât mai multe așa-numite „convertiri” și a atrage cât mai mulți oameni în sinagogile lor, pentru ca să se poată contribui mai mult la satisfacerea nevoilor clerului. Este sigur că Isus știa de la început că erau ipocriți și falși învățători, din moment ce i-a avertizat în privința lor și a metodelor lor. Devreme, în timpul lucrării Sale, Isus a început să-i îndrume pe discipolii Săi pe calea ce duce la împărăție și, printre alte lucruri, a spus: „Păziți-vă de profeții falși! Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar, pe dinăuntru, sunt niște lupi răpitori. Îi veți recunoaște după roadele lor. Culeg oare oamenii struguri din spini sau smochine din ciulini?” – Matei 7:15, 16.

22. Dumnezeu a plantat organizația Sa tipică, Israelul, precum un copac sau o viță bună; dar aceștia au degenerat apoi, ca un copac putred, iar mesajul pe care îl aducea oamenilor nu era spre binele lor, ci a făcut rău acestora. (Ier. 2:21, 23). În completarea acestui lucru, Isus le-a spus discipolilor Săi: „Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul stricat face roade rele. Un pom bun nu poate face roade rele și un pom stricat nu poate face roade bune. Orice pom care nu face rod bun este tăiat și aruncat în foc. Așadar, după roadele lor îi veți cunoaște.” (Mat. 7:17-20) Aceștia oameni puteau fi cunoscuți după ce ofereau și cum îi păstoreau pe oameni. Acești preinși reprezentanți ai lui Iehova nu mărturiseau oamenilor mesajul Său despre aranjamentul Său îndurător, spre a le oferi viața, ci îi hrăneau pe oameni cu lucrurile care i-au corupt, și îi îndepărtau de Dumnezeu. Deci, erau copaci răi, copaci putrezi.

23. Atunci când Isus a venit și a început să predice despre împărăție, era datoria și marele privilegiu al liderilor – adică al clerului din Israel să-i îndemne grabnic pe oameni cu această veste bună și să le spună că Dumnezeu l-a trimis pe pământ pe Fiul Său iubit, pe Mesia, și că trebuie să se grăbească să Îl accepte pe Isus ca pe salvatorul și eliberatorul promis de atâta vreme. Dacă ar fi mers pe această cale, totuși, ar fi însemnat că clericii ar fi fost obligați să-și schimbe propria lor cale și să piardă avantajul personal pe care credeau că l-au câștigat față de popor. În acel moment au căzut înaintea lui Satan, și au împlinit cererea lui, și Isus le-a spus clar că fac asta. – Ioan. 8:44.

24. Atunci când Isus a venit la ei și le-a spus despre greșeala lor, au fost furioși și au căutat să îl omoare. Apoi Isus le-a amintit acestor oameni de profeția venirii lui Mesia; că acesta se va asemăna pietrei din capul unghiului în clădirea lui Dumnezeu; și că cei cărora le-au fost încredințate

interesele împărăției vor respinge acea Piatră, și că, fiind respins de farisei și de alți lideri ai Israelului, El – adică Piatra – a devenit Capul împărăției. Apoi Isus le-a spus acestor oameni: 'Pentru că ați făcut aceasta și pentru că nu ați spus oamenilor despre Dumnezeu și împărăția Sa și binecuvântările pe care le va aduce, și pentru că, în schimb, ați predicat în fața oamenilor mesajul vostru egoist, împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi'; și a fost, într-adevăr, luată de la ei, și nu vor mai fi părtași la ea în niciun fel, niciodată.

25. Echivalentul liderilor farisei ai Israelului se regăsește în clerul și oamenii bisericii din ziua de azi. Aceștia pretind că îl reprezintă pe Dumnezeu, dar de fapt sunt reprezentanții Diavolului. Este probabil adevărat că majoritatea clericilor din ziua de azi sunt, într-adevăr, „oameni caști și de bun caracter”, în sensul cu care lumea folosește acest termen. Ei au înfățișarea, aparența exterioară de oameni buni. Ei se disting prin hainele lor deosebite și le place să se roage în public pentru a fi văzuți de oameni. Vorbesc mult despre reformele morale și despre apărarea intereselor morale ale semenilor lor. Ei preiau conducerea mișcărilor de reformă, precum prohibiția, Liga Națiunilor, scoaterea războiului în afara legii, și lucruri de acest fel, și fac apel la toate persoanele care vor să facă bine semenilor lor să-i sprijine în promovarea și continuarea acestor mișcări de reformă. Mulți oameni buni îi urmează, pentru că se simt datori să o facă.

26. Acești clerici vestesc propriul lor mesaj, în loc de mesajul împărăției lui Dumnezeu. Ei nu aduc roade bune. Din contră, aduc roade rele, roade putrede. Organizația lor este coruptă, și ei înșiși sunt corupți, pentru că acționează sub conducerea lui Satan Diavolul și contrar căii lui Dumnezeu. Ei chiar pretind că au abilitatea de a pregăti lumea și a o transforma în împărăția lui Dumnezeu, în care să vină Isus. Probabil că se amăgesc, dar ceea ce e sigur e că amăgesc mulți oameni. Domnul știe că roadele pe care le oferă sunt stricate, sunt rele. Este clar că la asta se gândea Isus atunci când a spus: „Așadar, după roadele lor îi veți recunoaște. Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci doar acela care face voia Tatălui Meu Care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profețit noi în Numele Tău? Și n-am alungat noi demoni în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce lucrați fărădelegea!» – Matei 7:20-23.

27. Lucrător al nelegiurii este cineva care pretinde că lucrează în numele lui Dumnezeu, într-o manieră în care nu respectă legea Lui. Dumnezeu nu a stabilit niciodată în legea Sa că o persoană care vrea să facă parte din împărăție trebuie să dezvolte „un caracter” astfel încât să se facă ea însăși vrednică de împărăție. Indiferent de cât de puri, buni, blânzi, umili, iubitori și pioși suntem, acest lucru nu înseamnă că facem lucrarea lui Dumnezeu în felul în care Dumnezeu a poruncit să o facem. Cineva, chiar dacă nu este născut din spirit sfânt, poate avea și manifesta toate aceste calități. De fapt, mulți oameni, chiar în afara preinșilor continuatori ai lui Cristos, sunt pe bună dreptate nobili, din punctul de vedere al lumii. Noua creatură în Cristos trebuie să meargă mult mai departe decât atât. Trebuie să se străduiască să fie un om bun și nobil, pur și drept dar, în plus, trebuie să se devoteze Domnului și să producă, în cele din urmă, roadele împărăției, dacă dorește să facă parte din ea. Această rodire nu este pentru dezvoltarea lui personală, ci pentru ca alții să beneficieze de roade, aflând de scopurile lui Dumnezeu. Servul beneficiază și el de acest lucru, de faptul că este supus Domnului și se hrănește și el, la rândul lui, cu roadele împărăției.

INTERESELE ÎMPĂRĂȚIEI

28. Câțiva israeliți au crezut bucuroși că Domnul Isus Cristos este unicul Fiu al lui Dumnezeu, și s-au pus cu entuziasm la dispoziția Lui. Din aceștia, Isus i-a ales pe discipolii Săi apropiați. Celor 11 dintre ei, care i-au rămas credincioși, le-a spus, în esență: 'Tatăl Meu a făcut cu Mine un legământ pentru împărăție, iar Eu vă invit în acest legământ, și fac cu voi un legământ, că veți fi părtași împreună cu Mine la împărăție, iar dacă veți fi credincioși până la moarte, veți sta cu Mine pe tronul Meu, îndeplinind datoriile pe care Iehova le-a stabilit pentru împărăție.' – Luca 22:29, 30.

29. Fără nici o urmă de îndoială, una dintre condițiile care trebuiau îndeplinite de discipolii Săi era să aducă, să poarte roadele împărăției. Acest lucru însemna că interesele împărăției erau

încredințate discipolilor lui Isus și că, în timpul absenței Lui, aceștia trebuiau să se îngrijească bine de aceste interese. El nu i-a trimis și nu i-a sfătuit să își dezvolte un „caracter”, termen folosit de mulți în ziua de azi. El le-a poruncit, în schimb, să meargă și să învețe toate națiunile și să-i boteze (pe cei ce cred) în numele Tatălui, și al Fiului, și al spiritului sfânt, și să-i învețe să facă lucrurile poruncite de El. (Matei 28:19, 20) Astfel, a definit pentru ei ce însemna să aducă roadele împărăției. La Rusalii, acești discipoli au început să împlinescă ceea ce Isus le-a poruncit, și au continuat cu credință să facă asta cât timp au fost pe pământ.

30. Isus s-a devotat predicării veștii bune a împărăției lui Dumnezeu pentru că acesta este lucrul cu care L-a însărcinat Dumnezeu. Isus le-a spus discipolilor Săi: „Trebuie să predic împărăția lui Dumnezeu (...) fiindcă pentru aceasta am fost trimis.” (Luca 4:43) Predicarea împărăției nu era doar un moft, doar o pretenție de-a Lui, ci era o obligație cu care a fost însărcinat prin legământul pe care Dumnezeu l-a încheiat cu El, legământ pentru împărăție. Toți discipolii sau continuatorii Săi sunt chemați să-I calce pe urme. (1 Pet. 2:21) Isus i-a trimis, deci, pe discipolii Săi să facă același lucru pe care l-a făcut și El, și toți cei care vor să-L mulțumească pe Dumnezeu trebuie să facă la fel.

31. Pare cert că oamenii au slăbiciunea înnăscută de a dori să se justifice, să pară drepti înaintea altor oameni. Această dorință i-a făcut pe mulți să meargă pe o cale compromițătoare, pentru ca să fie respectați și priviți bine în rândul oamenilor. Dacă i-ar fi putut auzi pe alții spunând: „Ce caracter blând și frumos are acest om!”, aceste cuvinte le-ar gădila auzul. Această dorință nepotrivită i-a făcut pe mulți să fie mai atenți la felul în care vorbesc, în care rostesc cuvintele și se îmbracă, la aspectul lor personal și la postura lor demnă și bunătatea aparentă, decât la predicarea veștii bune a împărăției. Fără îndoială, această dorință egoistă i-a făcut pe clerici să se îmbrace cu mult fir de aur, cu haine largi și lungi și acoperăminte frumoase ale capului, pentru a fi foarte prețuiți și respectați în rândul oamenilor. O dorință egoistă ca aceasta i-a făcut pe mulți dintre cei consacrați să-și spună: 'Trebuie să fiu doar atent la cum arăt și cum rostesc cuvintele cu exactitate, pentru ca toți să știe că nu sunt un om obișnuit și că sunt, deci, ca Domnul.' În acest fel, l-au reprezentat greșit pe Domnul pentru ei și pentru ceilalți.

32. Isus Cristos nu era deloc ipocrit. Multe persoane consacrate și-au spus în sinea lor: „Nu este oare datoria Mea să-mi cultiv blândețea și bunătatea și să fiu foarte pios înaintea altora, pentru ca oamenii să zică: Iată un om model? Nu este oare datoria mea să nu spun nimic care să-i jignească pe oamenii înstăriți sau pe oamenii de stat sau pe clericii distinși? Îl reprezint pe Domnul și de aceea trebuie să fiu foarte atent să nu ofensez pe nimeni.” Asemenea persoane se conving că trebuie să meargă pe o cale de mijloc, să fie moderați chiar și în proclamarea adevărului, căci, făcând asta, se așteaptă să fie stimați de către oameni. Această dorință nepotrivită de justificare de sine i-a făcut pe mulți să-și înfrâneze curajul de a declara adevărul privind împărăția lui Dumnezeu.

33. Atunci când o mișcare de reformă este inițiată, toți cei influenți din comunitate se grăbesc să adere la ea. Mulți dintre cei consacrați trag concluzia că ar fi mai bine să sprijine mișcarea reformatoare, alții cred că ar fi priviți de către oameni drept păgâni sau păcătoși dacă nu ar face-o. Mulți nu doresc să primească reproșuri dacă nu se alătură deschis mișcării reformatoare, așa că nu spun nimic împotriva ei. Se poate spune destul de sigur că, cu o singură excepție, fiecare mișcare de reformă inițiată și executată în epoca creștină a fost umbrată sau manipulată de Satan Diavolul, scopul principal fiind de a-i îndepărta pe oameni de Dumnezeu și adevăratele mijloace prin care omnia este binecuvântată. Această unică excepție este lucrarea Ilie a adunării, readucerea ei la marile adevăruri fundamentale ale Bibliei.

34. Dacă o mișcare nu este aprobată de Domnul și nu este în armonie deplină cu poruncile Sale din Cuvântul Său, atunci niciun creștin nu își poate permite să aibă nimic de-a face cu ea. Aceeași întrebare a fost pusă lui Isus, și iată care a fost răspunsul Lui: „Niciun servitor nu poate fi sclav la doi stăpâni, pentru că sau îl va urî pe unul și îl va iubi pe celălalt, sau se va alipi de unul și îl va disprețui pe celălalt. Nu puteți fi sclavi ai lui Dumnezeu și ai Bogăției”. Fariseii, care erau iubitori de bani, ascultau toate aceste lucruri și își băteau joc de El. De aceea, El le-a zis: "Niciun servitor nu poate sluji la doi stăpâni: căci ori îl va urî pe unul și-l va iubi pe celălalt, ori îi va fi devotat unuia și-l va disprețui pe celălalt. Nu puteți sluji și lui Dumnezeu și lui mamona. Fariseii, care erau iubitori de bani, au auzit toate acestea și își băteau joc de El. Dar El le-a zis: – Voi sunteți

cei ce vă îndreptați pe voi înșivă înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile! Căci ce este înălțat între oameni este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Legea și Profetii au fost până la Ioan. Începând de atunci, împărăția lui Dumnezeu este predicată, și fiecare dă năvală spre ea.” – Luca 16:13-16.

35. Din nou, a pus accentul despre importanța de a face roade pentru împărăție. Regula proclamată atunci continuă să se aplice și în zilele noastre. Cel care încearcă să se justifice, să pară drept în fața oamenilor cu prețul datoriei sale față de legământ este dezgustător înaintea lui Dumnezeu. Toți cei care sunt sub legământul pentru împărăție sunt însărcinați să dea atenție deplină intereselor împărăției și trebuie să facă acest lucru fără compromisuri. Trebuie să spună adevărul, chiar dacă acesta le-ar atrage reproșuri din partea altora. Aprobarea omului și bogăția de aur și argint pot oferi o plăcere temporară, viață ușoară și influență, dar un nume bun în fața Domnului trebuie preferat tuturor acestor lucruri. (Prov. 22:1). Adeptul lui Cristos trebuie să aibă grijă ca purtarea sa să fie dreaptă, pură și onestă înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, și atunci poate spune fără frică adevărul, așa cum este dat în Cuvântul lui Dumnezeu. Făcând acest lucru, știe că se va bucura de aprobarea lui Dumnezeu. Aprobarea oamenilor nu trebuie dorită. Procedând astfel, creștinul oferă atenția cuvenită intereselor împărăției, proclamând mesajul împărăției și dând roadele ei.

36. Încă din zilele apostolilor și până în anul 1875 e.n., mare parte din adevăr a fost ascuns. Dar, după această dată, adevărata muncă de reformă a început și a progresat, și anume lucrarea adunării prefigurată de Ilie profetul, și, în acea perioadă adevărurile fundamentale au fost redade bisericii. Mulți au auzit adevărul și au fugit din organizația lui Satan și au îmbrățișat cu bucurie mesajul adevărului. Dar chiar și din rândul acestora, mulți au ieșit din Babilon cu veșminte murdare (Zah. 3:1-3) Multe dintre formalitățile și erorile adoptate și practicate de către bisericile Babilonului au fost aduse cu cei care au fugit din ele. Mulți care au primit privilegiul de a predica vestea bună a împărăției au pus un accent chiar mai mare pe ceea ce ei numesc nevoia de a-și „forma caracterul” și s-au străduit să pară „mai sfinți” decât frații lor. Dar ei au neglijat să facă cunoscut mesajul îndurător al Domnului. În același timp, în rândul lor s-au găsit alții care și-au dat seama de slăbiciunile și imperfecțiunile lor și au realizat pe deplin cât de necesar era să lupte împotriva acestor slăbiciuni. Ei au luptat cu curaj împotriva propriei firi pentru a stăvili dorințele cărnii și pentru a-l putea servi pe Dumnezeu. Ei și-au dat seama că, în sinea lor nu aveau nimic perfect, și că dreptatea lor nu era de fapt a lor, ci de la Dumnezeu. Marea lor dorință a fost să-L servească pe Dumnezeu și să-L mulțumească. Pentru ei, înțietate avea împărăția lui Dumnezeu și serviciul credincios în slujba ei. Ei au fost „instruiți despre împărăție” datorită devoțiunii lor lipsite de egoism față de Dumnezeu și s-au străduit să „scoată din tezaur lucruri vechi și noi” și să servească aceste lucruri altor suflete flămânde. (Mat. 13:52). Dându-și toată silința, au predicat cu altruism adevărul.

37. În marea sa profeție, Isus a prezis existența ambelor clase, care vor apărea în cadrul adunării în zilele de pe urmă. Una dintre aceste clase predica despre împărăție, dar o aștepta și o dorea din motive egoiste, pentru câștig personal și gratificarea dorințelor egoiste. Aceștia pretindeau că își „formează un caracter perfect” ; dar de fapt s-au transformat în clasa „servului rău”, și așa îi numește și Domnul. Egoismul lor i-a dus la acest rezultat dezastruos. Membrii celeilalte clase predica vestea bună a împărăției pentru că Îl iubeau pe Dumnezeu și își iubeau frații, și căutau cu zel să le ofere hrană fraților lor la timpul potrivit. Ei nu au pregătit hrana sau roadele, ci au servit cu bucurie ceea ce a oferit Domnul. Acești servi credincioși sunt desemnați de Domnul, în profeția Sa, drept clasa „servului fidel și prevăzător”. Astfel, Isus a zis: „Cine este deci robul credincios și înțelept, pe care stăpânul l-a pus responsabil peste ceilalți robi ai săi, ca să le dea hrana la timp? 46Fericit este robul acela, pe care stăpânul, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! 47Adevărat vă spun că îl va pune responsabil peste toate bunurile sale.” – Matei 24:45-47.

38. Atât „bunurile” Domnului, cât și „roadele împărăției” înseamnă același lucru, și ambele aparțin lui Iehova Dumnezeu. Atunci când a venit la templul Său, Isus a identificat clasa „servului fidel și prevăzător” și a încredințat acelei clase toate bunurile Sale, care constau în roadele sau bunurile care, la rândul Său, i-au fost încredințate de Iehova Dumnezeu. Această clasă „fidelă, credincioasă” trebuie să facă roadele împărăției pentru a continua credincioasă. Aceștia nu pot fi în

niciun alt fel fideli legământului lor și primi aprobarea Domnului, și, la timpul convenit, să intre în gloria împărăției.

39. Faptul că Isus le-a declarat fariseilor că „împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unei națiuni care va face roadele ei” echivalează cu a spune că nimeni nu va intra în împărăție dacă nu reușește să facă, să aducă roadele acesteia. Dar nu le spune oare Isus discipolilor Săi că El este via, iar ei sunt mlădițele și trebuie să facă multe roade pentru gloria lui Dumnezeu? Și nu înseamnă oare aceasta că toți adepții Săi trebuie să-și dezvolte un „caracter” pentru ei înșiși, începând cu momentul când sunt născuți din spirit și până vor avea un caracter deplin, „copt” și vor fi pregătiți pentru împărăția glorioasă?

(Va urma)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care dintre adevărurile fundamentale au o importanță capitală pentru oamenii lui Dumnezeu? Căruia scop special îi servesc aceste adevăruri fundamentale? Legat de aceasta, care este semnificația numelor pe care și le-a dezvăluit Dumnezeu?
- 2, 3. Ce efecte vor avea, în privința principiilor după care acționează cineva, o cunoaștere a lui Iehova Dumnezeu și aprecierea Lui?
- 4-6. În ce fel pun la încercare credința unui creștin mișcările reformatoare?
- 7, 8. Arătați care este datoria creștinului: a) față de conduita sa personală; b) față de planurile omenești, oricât de bine-intenționate.
- 9-11. Arătați raportul dintre importanța numelui și cuvântului lui Iehova, răscumpărarea și împărăția lui Dumnezeu, așa cum sunt stabilite în Scripturi.
- 12-14. De ce vorbim despre Israel ca despre un popor tipic? Ce li s-a promis prin legământ? Dacă Israelul ar fi fost credincios, cum și-ar fi împlinit Dumnezeu promisiunea față de ei?
- 15, 16. Explică pe scurt ce înseamnă „roadele împărăției”.
- 17-19. Explicați simbolic „viei” și a „copacului”. Cum ilustrează Pavel rolul copacului sau a viței de vie? Apoi, cum „fac roadele împărăției” servii lui Dumnezeu?
- 20-22. Arătați că liderii Israelului au avut toate prilejurile de a ști și de a-și îndeplini obligația de învățători ai poporului și cum au abuzat de funcția lor.
- 23, 24. Care a fost mesajul pe care Isus l-a adus acestor lideri? Cum a fost primit mesajul, și de ce? Descrieți atitudinea pe care au adoptat-o când Isus le-a scos în evidență greșelile. Care a fost rezultatul faptului că l-au respins pe Isus?
- 25-27. Descrieți echivalentul de azi al fariseilor, lideri ai Israelului? Arătați dacă toți cei care zic „Doamne, Doamne” vor intra în împărăție, și dacă nu, de ce?
- 28, 29. Din rândul cui i-a ales Isus pe discipolii săi? Ce ocazie le-a fost oferită? Cu ce condiție pot continua legământul pentru împărăție?
- 30, 31. Citați versete pentru a arăta misiunea încredințată lui Isus și adepților Săi. La ce greșeli serioase de judecată și faptă a dus eșecul de a discerne sau refuzul de a accepta adevărata responsabilitate, ca discipol al lui Isus?
- 32, 33. Descrieți circumstanțele în care mulți dintre cei consacrați au adoptat o cale a justificării de sine sau a compromisului.
- 34, 35. Cum poate decide cu siguranță un creștin dacă se cuvine să sprijine un plan sau o mișcare, oricare ar fi aceasta? Cum poate să-și îndeplinească datoria față de legământ? Cât de mare este importanța aprobării lui Dumnezeu, în comparație cu cea a omului?
- 36, 37. Explicați dezvoltarea celor două clase în perioada „Ilie” a adunării.
- 38, 39. Care sânt atunci „bunurile” Domnului și „roadele împărăției”? Cui sunt ele încredințate și ce responsabilitate vine o dată cu ele?

Regele din Sion va stăpâni victorios
Cu tot pământul sub a Sa putere
Regatul și-L va face glorios
Domnia Sa va dăinui eterne ere
Orice națiune, ce-i acum înstrăinată
De Dumnezeu, lumină va vedea
Și noaptea-n zi va fi atunci schimbată
Și ceru-n văzul tuturor va triumfa.

Atunci mult dezbinării și mult risipiții evrei
Plângând, vor vrea pe Dumnezeu să îl găsească
Și-L vor privi pe Cel străpuns cândva de ei
Și îi vor săruta toiagul de pedeapsă
Rege măreț, arată-ți brațul cel plin de vigoare
Și fii stăruitor în cauza ta dreaptă
Adu națiunilor sprijin și vindecare
Și le supune sub domnia-ți înțeleaptă

Ce-ar fi dacă nu ar mai exista biserici?

[Prelegere radiofonică de 30 de minute]

S-a admis deja în mod deschis că în ultimii ani cifrele statistice ale bisericilor au fost „umflate”. Oamenii sunt menținuți pe listele bisericilor doi sau chiar mai mulți ani după ce au încetat cu totul să meargă la biserică. Atunci când se mută dintr-un loc în altul, sunt înscrși pe noile liste, dar nu sunt șterși de pe vechile liste. Chiar și copiii lor sunt înscrși pe liste; și au fost instituite liste pentru copii încă din leagăn, pentru a nu rata nici o șansă de a mai câștiga câțiva prezenți la slujbe.

Cu toate acestea, o călătorie în zona rurală ne arată că sunt mii de biserici abandonate; și o mică cercetare ne arată că în mii de alte locuri, unde ușile bisericilor sunt deschise doar ocazional pentru servicii, doar câteva familii, uneori numai patru, încearcă să oprească instituția de la prăbușire. Liga Bărbaților din Bisericile Creștine a descoperit că 60.000 din cele 200.000 de biserici protestante din S.U.A. nu au reușit să atragă în ultimii ani niciun membru, după cum declară Frederick L. Collins, observator social.

În aceste circumstanțe, pare potrivit să ne întrebăm: ce s-ar întâmpla dacă nu ar mai exista deloc biserici? Răspunsul general ar fi că aceasta ar fi cea mai întunecată zi din istoria omenirii, o zi de abandon în fața crimei și a fiecărui lucru rău; dar acest lucru nu este în mod necesar adevărat.

În primul rând, o biserică nu este o clădire. Este o adunare de oameni. Clădirea în care se află ei nu are nimic de-a face cu felul în care se asociază lui Dumnezeu. „Cel Prea Înalt nu locuiește în temple făcute de mâini.” – Fapte 7:48.

Cuvintele martirului Ștefan sunt susținute de cele ale apostolului Pavel pe când se afla în Atena, care spun: „Dumnezeu care a făcut lumea și toate lucrurile din ea, El, care este Domnul cerului și al pământului, nu locuiește în temple făcute de mâini.” – Fapte 7:24

Atunci când Isus i-a spus lui Petru că “pe această stâncă [acest adevăr fundamental, că El este Cristosul, fiul lui Dumnezeu cel viu] îmi voi zidi biserica” (Mat. 16:18), nu se referea la niciun fel de clădire. El se gândea în întregime la oameni. El indica faptul că toți membrii adunării, ai bisericii Sale vor crede un singur mare adevăr; și ei l-au crezut. Nimeni nu poate fi un membru al bisericii lui Cristos fără să creadă că El este Cristosul, fiul lui Dumnezeu cel viu. Trebuie să observăm, în acest sens, că Isus nu a spus că adepții Săi trebuie să creadă că El este însuși Tatăl ceresc. Nici nu a sugerat, așa cum au înțeles greșit unii, că Petru, și nu spusele sale, nu declarația lui – marele adevăr că El este Fiul lui Dumnezeu cel viu – constituie temelia, fundația bisericii lui Cristos.

Din nou, când Isus a spus, în anumite circumstanțe, cineva poate spune despre greșelile altcuiva bisericii, e clar că nu se referea la șoptirea acestor lucruri către o grămadă de lemn sau piatră sau cărămizi, ci unei adunări de creștini.

Gândindu-se și vorbind despre aceste chestiuni legate de biserică, unii au trecut destul de mult cu vederea faptul că Isus nu era un ministru, un preot numit în funcție, în accepțiunea curentă a cuvântului; El nu a construit niciodată o biserică, nici nu a cerut nimănui să facă asta; niciodată nu a predicat din amvon; niciodată nu a tras un clopot de biserică, sau a cerut să se sune clopotele pentru ca oamenii să vină să îl asculte; niciodată nu a purtat veșminte preoțești, nici nu a ceruit nimănui să facă asta; niciodată nu și-a atribuit titlul de părinte, reverend, sfinția sa, doctor în divinitate, episcop, arhiepiscop sau altele de acest fel, și nu a cerut nimănui să facă asta; niciodată nu a stropit pe nimeni cu apă sfințită, nici nu a cerut altcuiva să facă asta; niciodată nu a vândut lumânări sfințite sau alte obiecte sfințite, nici nu a cerut nimănui; nu a oferit niciodată indulgențe, nici nu a cerut altora să procedeze astfel; nu a folosit niciodată cu referire la sine sau la adepții săi titlurile de Romano-catolic, Greco-catolic, Anglican, Prezbiterian, Metodist, baptist sau altele din cele 163 de denumiri curioase pe care le folosesc acum creștinii, și nici nu a cerut altcuiva să facă asta; niciodată nu și-a îndemnat, nu a făcut apel autoritar la adepții Săi să fie continuatorii guvernului roman sau succesorii lui, să acționeze ca agenți de recrutare pentru acesta pe timp de război, și niciodată nu a făcut o asemenea muncă El însuși.

În Rom. 16:3-5, apostolul Pavel spune: “Salutați-i pe Priscila și Aquila, lucrători împreună cu mine în Cristos Isus, care și-au riscat viața pentru mine și cărora le mulțumesc nu doar eu, ci și toate bisericile dintre neamuri. Salutați, de asemenea, biserica din casa lor!”

Acest lucru ne duce către rădăcina problemei. Acolo se afla o biserică, o adunare a oamenilor lui Dumnezeu, care se întâlneau într-o casă privată, un lucru perfect legitim și vrednic de laudă pentru orice adunare de creștini. Va veni timpul când fiecare casă din lume va fi o astfel de casă.

Ar putea fi ceva greșit la o situație ca aceea, în care Dumnezeu e “în toate”, adică e totul pentru toți? Cum ar putea fi, când asta e ceea ce toată lumea își dorește. Pentru asta se roagă toți, atunci când zic: “Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ:”

Cum se face voia lui Dumnezeu în ceruri? Fără îndoială, unii cred în mod onest că în ceruri se află un lung bulevard plin cu biserici, și nimic altceva, decât poate câteva case frumoase pentru cei care și-au dat viețile în slujba așa-zisei “lucrări a bisericii”.

Să ne facem o idee corectă. Nu este dorința lui Dumnezeu, nici scopul Său să transforme acest pământ într-un loc unde toți vor trăi în biserici și mănăstiri și schituri, și unde singurele clădiri vor fi bisericicești. Ceea ce dorește Dumnezeu nu sunt bisericile, ci inimile. Tatăl caută inimi ca acestea ca să I se închine în spirit și adevăr (Ioan 4:23) – “Voi pune legea Mea înlăuntrul lor și o voi scrie în inima lor. Eu voi fi Dumnezeu lor și ei vor fi poporul Meu. Nu vor mai învăța fiecare pe semenul său și fiecare pe fratele său, zicând: "Cunoașteți-L pe Domnul!", fiindcă toți mă vor cunoaște, de la cel mai mic dintre ei până la cel mai mare dintre ei, zice Domnul: Căci le voi ierta nelegiuirea și nu-mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.” (Ier. 31:33, 34) La ce vor mai folosi atunci toate catedralele și bisericile? Nu ezitați, și răspundeți. Nu vă temeți niciodată să spuneți adevărul. Dumnezeu este pentru adevăr.

Și ce vor construi atunci oamenii, dacă nu biserici? Ascultați cuvântul Domnului: „*Vor construi case și le vor locui*, vor sădi vii și le vor mânca rodul. Nu le vor construi ca altcineva să le locuiască, nu vor sădi ca altcineva să mănânce. Căci zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacului și aleșii Mei se vor folosi din plin de lucrarea mâinilor lor. Nu se vor osteni în zadar, nici nu vor aduce pe lume copii pentru necaz, căci ei sunt sămânța celor binecuvântați de Domnul și urmașii lor vor fi cu ei. Înainte ca ei să strige, Eu voi răspunde și, în timp ce încă vor vorbi, Eu voi auzi.” (Isaia 65:21-24) Acela va fi Mileniul, împărăția lui Dumnezeu; și chiar și acum este aproape de noi.

Există în ziua de azi multe comunități din Statele Unite care au avut prilejul de a vedea prin proprie experiență și observație ce se petrece când bisericile încetează să fie folosite; căci statisticile arată că există 7000 până la 10.000 de astfel de construcții părăsite, risipite pe tot întinsul țării.

Nu știm dacă s-au făcut cercetări care să evalueze condiția morală a oamenilor din locurile unde nu au acces la o biserică. Asemenea cercetări ar fi și dificil de făcut. Oamenii nu își vor

dezvălui defectele morale unei persoane care le bate la ușă ca să îi întrebe despre ele. Ar fi lesne de spus că acești oameni sunt mai puțin morali decât cei care merg la biserică, dar ar fi greu de dovedit.

De fapt, este acceptat în general că marile centre de crimă și imoralitate sunt marile centre de populație, unde sunt tot felul de biserici, deși ne putem îndoi că sunt pline, fie și pe sfert.

Atunci când mergem în zona rurală, unde declinul bisericilor este atât de evident pentru fiecare călător aflat în trecere, găsim coloana vertebrală a cetățenilor acestei națiuni. Onestitatea și moralitatea districtelor rurale este înaltă. Fermierii, în cea mai mare parte a lor, deși nu pot ajunge la biserică, și chiar dacă mulg vacile duminica dimineața, cinstesc numele lui Dumnezeu, și sunt dornici să asculte pe oricine care vine cu un mesaj care îi va ajuta să-și înțeleagă mai bine Creatorul.

Cei cu experiență spun că deseori se întâmplă ca tocmai orașele cu cele mai multe biserici să aibă cei mai nelegiuți, cei mai lipsiți de Dumnezeu cetățeni. Un cetățean moral, care nu e lipsit de Dumnezeu, dorește să știe despre Dumnezeu, să fie cât mai mult ca El, și, mai presus de toate, să-i vadă numele onorat. Aceasta înseamnă că o asemenea persoană va avea o ureche dornică să asculte și o inimă dornică să cunoască lucrurile pe care Dumnezeu binevoiește să le dezvăluie.

Lucrătorii din via stăpânului nu suferă multe respingeri sau refuzuri în districtele rurale cu puține biserici. Se admite în general, de către cei care au avut cea mai amplă experiență, că cele mai aspre, mai sălbatic respingeri (ale Cuvântului) se întâlnesc în comunitățile unde sunt cele mai multe biserici, de toate felurile.

A fi membru în una dintre asociațiile desemnate cu termenul general de biserici nu este o garanție a sfințeniei. Dacă ar fi așa, atunci toți ar putea fi făcuți sfinți prin simpla trecere printr-o ușă, trecerea prin diferite ritualuri și ceremonii, și ieșirea pe cealaltă ușă de îndată ce numele lor au fost consemnate temeinic pe lista de înscriere a bisericilor.

Ceva de genul acesta s-a petrecut în secolele mai aspre de dinaintea celui în care trăim. Păgânii sălbatici erau înscriși cu forța în biserici, vrând-nevrând, dar acest lucru nu părea să îi împlânzească în niciun fel. Într-adevăr, există consemnări cum că ar fi băut cantități mari de vin de împărtașanie din craniile dușmanilor lor; dar ne temem că în inimile lor erau încă păgâni.

Să presupunem că s-ar da o lege prin care toți trebuie să devenim membri ai bisericii la o dată anume, sau altfel vom fi decapitați cu toții. Atunci când ceremonialul se va sfârși, și toți vom fi respectat legea, vom fi cumva mai diferiți pentru că am trecut prin el?

De fapt, am putea fi mai răi, tocmai din această cauză. Înainte ca legea să fie aprobată și aplicată, am fi putut crede măcar că suntem onești. Am fi putut spune: „Nu îl cunosc pe Domnul. Nu îl înțeleg, nu știu ce cere de la mine, și nu voi fi un ipocrit. Nu voi spune că sunt de partea Sa când nu știu nimic despre El și nu știu niciun motiv pentru care lucrurile din lume sunt cum sunt.”

Și astfel, aprobarea unei asemenea legi, dacă majoritatea noastră ar fi în afara bisericii, așa cum o dovedesc acum datele, ne-ar face pe cei mai mulți dintre noi ipocriți: căci am pretinde că suntem ceva ce nu suntem, un lucru foarte neplăcut pentru Dumnezeu și pentru om.

Există unii care sunt dispuși să spună că presiunea socială pusă pe persoane cu scopul de a-i face să intre în biserică a dus la „integrarea în biserică” a multor persoane care, lăsate în voie, nu ar fi fost niciodată dornice să se creadă sau să vorbească despre ei înșiși în calitate de oameni care și-au dat inimile lui Dumnezeu.

Unele persoane au suferit din cauza faptului că au devenit membri ai bisericii. Nu doar că au fost răniți personal insistându-se asupra lor că sunt fii ai lui Dumnezeu, când, de fapt, sunt încă fiii celui rău, ci și influența comunității a fost una negativă; pentru că o persoană într-adevăr onestă, având în vedere viața ei, e foarte probabil să conchidă că Dumnezeu nu are adepți adevărați, loiali pe pământ, și că întregul lucru e o înșelătorie. Aceasta este, desigur, o greșeală.

Există o închinare adevărată la Dumnezeu. Chiar Domnul ne spune despre un loc bun unde o putem găsi și practica. Nu putem face alt lucru mai bun decât să cităm unele din sfaturile Lui înțelepte în această privință. El nu îi încurajează pe adepții Săi să se întâlnească într-un loc central și să se roage și apoi să aibă o persoană îmbrăcată aparte, care să se roage pentru ei, ci dimpotrivă. Ascultați-L:

„Atunci când vă rugați, să nu fiți ca ipocriții, căci lor le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile străzilor, ca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun că își primesc din plin

răsplata! Tu însă, când te rogi, intră în odăița ta, încuie ușa după tine și roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, iar Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti.” – Matei 6:5,6

Să ne gândim puțin la asta. Aici ni se spune că fiecare trebuie să se roage individual, și nu să încredințeze rugăciunea altuia. Se precizează și motivul. Isus nu dorește ca adepții Săi să fie ipocriți, să facă lucrurile în public pentru ca alții să le vadă pioșenia. Sinagogile din vremea Lui corespund bisericilor de acum; iar Isus pare în mod special să se refere și să-i combată pe cei care ofereau rugăciuni în sinagogi, mai ales dacă o făceau stând în picioare. Cine sunt cei care oferă acum rugăciuni în biserici, și o fac public și stând în picioare? Întrebarea primește de la sine răspuns.

Din nou, Isus a făcut admonestări împotriva rugăciunilor publice. Cine sunt, în ziua de azi, cei care sunt chemați să binecuvânteze fiecare ocazie socială cu rugăciuni în public, fie pentru invocarea binecuvântării lui Dumnezeu peste o sesiune a Congresului, sau o navă de luptă, sau un avion, sau o haită de câini, sau o flotă de pescuit, sau un șir de automobile, sau orice alt prilej? Din nou, întrebarea primește de la sine răspuns.

Isus pare să sugereze că aceia care se roagă stând în picioare în sinagogi și în locuri publice, ar putea să o facă din motive egoiste. Ei ar putea să fie priviți cu admirație, în mod special în comunitatea lor, datorită pioșeniei lor și rugăciunilor lor elocvente.

Nu există niciun lucru în Scripturi care să indice faptul că rugăciunile elocvente au un impact deosebit în locul unde rugăciunile contează, și anume în ceruri. Să ne amintim că Isus a avut o predică izbitoare pe acest subiect. O găsim în Luca 18:9-14, și spune următoarele:

“A mai spus și următoarea pildă pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sunt dreți și îi disprețuiau pe ceilalți:—Doi oameni s-au dus la Templu să se roage; unul era fariseu, iar celălalt era vameș. Fariseul stătea în picioare și se ruga în sine însuși astfel: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că eu nu sunt precum ceilalți oameni – tâlhari, nedreți, adulterini – sau ca și vameșul acesta! Eu postesc de două ori pe săptămână și dau zeciuială din tot ceea ce câștig!

”Vameșul însă stătea la distanță și nu îndrăznea nici măcar să-și ridice ochii spre cer, ci se bătea pe piept, zicând: „Dumnezeule, îndură-Te de mine, păcătosul!“ Eu vă spun că mai degrabă acesta s-a coborât acasă îndreptățit, decât celălalt. Căci oricine se înalță pe sine, va fi smerit, iar cel ce se smerește, va fi înălțat”

Deși este adevărat că, în acest caz, amândoi se rugau într-un loc public, unde ceilalți îi puteau auzi, lucrul interesant și de însemnătate ne arată că acela care se simțea cel mai sigur pe sine, și care credea de sine înțeles că era în relații bune cu Dumnezeu, de fapt era în cea mai rea stare dintre cei doi. De aceea, putem deduce că deși cineva devine membru al bisericii, chiar cel mai proeminent al ei, pastorul său, totuși poate să nu fie deloc cu Dumnezeu. “Fariseul stătea în picioare și se ruga în sinea lui astfel” Această este o mostră de încântătoare ironie. Rugăciunea lui era în sinea lui, pentru sinea lui, nu pentru Dumnezeu, căci Dumnezeu îl asculta pe cel umil, pe autodenunțatul păcătos și nevrednicul încasator de impozite.

Amintim acum ce este scris în Scripturi: “Jertfele pentru Dumnezeu sunt un spirit frânt; o, Dumnezeule, tu nu vei disprețui o inimă frântă și zdrobită!” “Domnul este lângă cei cu inima frântă și îi salvează pe cei cu spiritul zdrobit.” (Ps. 51:17; 34:18) Nu trebuie să ne ridicăm în picioare într-o sinagogă ca să avem un spirit frânt, umil; nici veșmintele religioase de orice fel nu sunt necesare pentru a arăta o inimă frântă și zdrobită.

Să ne întoarcem acum pentru un moment la textul pe care deja l-am menționat: “Dar tu, când te rogi, intră în odăița ta și, după ce închizi ușa, roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns.” Aceasta ne spune două lucruri importante. Primul, că ne putem ruga direct Tatălui. În alte locuri ni se spune că trebuie să fie în numele lui Cristos, dar acest lucru nu schimbă faptul uimitor că noi, ca ființe umane, dacă respectăm condițiile, ne putem ruga Creatorului și Celui ce ține în existență întregul univers.

Cristos nu menționează în acest pasaj să ne rugăm Lui sau mamei Sale, sau sfinților, sau oricui altcineva în afară de Tatăl însuși; și nu face nici cea mai mică mențiune despre nevoia de a cere oricărei alte ființe umane să se roage pentru noi. O putem face noi înșine.

Al doilea lucru este că locul de rugăciune menționat de Învățător poate fi găsit în orice casă. Cristos nu spune: “Atunci când te rogi, du-te la templu, sau la sinagogă, sau la biserică, sau la un altar sau orice alt loc sfânt.” Ci spune: “Dar tu, când te rogi, intră în camera ta și, după ce închizi

ușa, roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns.” Lecția oferită aici pare să fie că Dumnezeu este mai ușor de găsit în sanctuarul liniștit al casei decât în templele, precum palatele care au fost înălțate în numele Său și care sunt așa-zise locuri de rugăciune.

În profeția lui Isaia, capitolul 66, versetele 1-3, găsim o declarație de la Tatăl nostru ceresc cu privire la templele și casele de închinare și ceremoniile ce au loc în acele temple, care ar trebui să ne facă să stăm și să ne gândim la adevărata valoare a formalităților exterioare și a acestor clădiri impozante. Aceasta spune:

“Așa zice Iehova: "Cerurile sunt tronul Meu și pământul este scăunelul picioarelor Mele.

Unde deci Mi-ați putea zidi voi Mie o casă? Sau unde va fi locul Meu de odihnă? Mâna Mea a făcut toate aceste lucruri și așa au luat ființă toate,” zice Domnul. Iată însă omul spre care voi privi:

spre cel umil și smerit în duh, spre cel ce se cutremură la Cuvântul Meu.

Oricine înjunghie un bou nu este mai bun decât cel care omoară un om; oricine jertfește un miel nu este mai bun decât cel care rupe gâtul unui câine; oricine aduce un dar de mâncare nu este mai bun decât cel ce aduce ca jertfă sângele unui porc și oricine arde tămâie ca aducere-aminte nu este mai bun decât cel ce binecuvântează un idol.”

Această exprimare este printre cele mai puternice și mai înverșunate. Le spune evreilor, și celor din națiuni, și tuturor de pe pământ că structurile eclesiastice nu înseamnă nimic pentru marele Dumnezeu al universului, care a făcut toate materialele din care au fost ridicate aceste structuri. Și ne mai spune și că nici ceremoniile evreiești, nici altele, nu mai au vreo greutate și nu ne mai învață nici o lecție. Și apoi ne întoarcem din nou la lucrurile fundamentale, și anume că lucrul pe care îl caută marele Iehova Dumnezeu este o persoană cu un spirit frânt și umil care să tremure la auzul Cuvântului Său.

Unde trebuie să mergem ca să îi găsim pe cei ce tremură la auzul Cuvântului lui Dumnezeu? Trebuie oare să mergem la cei ce fac din religie o afacere? Găsim cumva că aceștia au un mare respect pentru Cuvântul lui Dumnezeu? Ridică ei Biblia și spun „urmează această învățătură”, sau se ridică ei înșiși și spun „urmează-mă”? Starea de fapt este că, dacă ar ridica Biblia, oameni i-ar urma; dar, pentru că se ridică ei înșiși și vorbesc cu ușurătate despre Biblie oamenii se îndepărtează de ei, și de aceea multe biserici din zonele rurale sunt folosite azi ca hambare sau case, sau nu mai sunt folosite deloc.

În capitolul 10 al profeției sale, versetul 21, profetul Ieremia a fost inspirat să scrie despre cineva următoarele, și-i lăsăm pe cei ce ascultă și citesc profeția să judece la cine se referă aceste cuvinte:

„Căci păstorii s-au prostit și nu l-au căutat pe Domnul. De aceea, nu vor prospera, iar turmele lor vor fi risipite.”

Privim în jurul nostru, și vedem că multe turme se împrăștie, și altele li se alătură. Vedem că mulți păstori nu prosperă, și iată și motivul: nu l-au căutat pe Domnul. În ce fel s-au smintit, s-au prostit păstorii: Citiți unele din predicile lor și vedeți ce au de spus despre originea omului, și vă va fi clar. Cum se poate aștepta cineva să primească binecuvântarea lui Dumnezeu asupra lucrării sale, dacă ridiculizează Cuvântul lui Dumnezeu și astfel dezonoarează însăși mâna care a scris mesajul pe care este plătit să-l apere și să-l susțină?

Profetul Ieremia continuă pe această temă în capitolul 12, versetul 10. El spune, sub inspirație: “Mulți păstori mi-au distrus via. Au călcat în picioare partea mea. Au făcut partea mea cea plăcută un pustiu.”

Se deduce clar că undeva pe pământ, cândva, vor exista păstori care în loc să cultive via Domnului și să caute să ajute mlădițele din via adevărată să aducă roade, vor fi implicați de fapt în munca potrivnică, încercând să distrugă un lucru pe care nu sunt suficient de mari ca să-l poată distruge, și să încerce să împiedice un lucru despre care Domnul a hotărât că este inevitabil, iminent.

Dacă doriți să știți unde se află acești păstori și pe cine au călcat ei în picioare, sau ce au călcat ei în picioare, ei bine, e o lecție ușor de învățat. Puteți să luați sub braț orice fel de carte, chiar și un dicționar, și să mergeți din ușă în ușă spunându-le oamenilor că aveți ceva care îi va ajuta să înțeleagă mai bine Biblia; și nu va trece mult până să aflați că nu sunteți doriți prin preajmă și că lucrul pe care îl aveți, oricât de bun ar fi, vă va aduce doar reproșuri.

Dar, atunci când Domnul a inventat radioul, a început ceva care se estimează că va aduce multă neliniște în rândul păstorilor care au făcut partea sa cea plăcută într-o întindere pustie; iar unii dintre ei admit acum măcar atât. Oricum, radioul este aici, și nimic nu poate împiedica adevărul să ajungă pe această cale și să pătrundă în locuri în care nu ar fi putut ajunge altcumva.

Nimic nu poate împiedica radioul să răspândească până la marginea pământului vestea că Domnul s-a întors ca să-și întemeieze împărăția pe pământ, nevăzut de ochii omenești și că chiar și acum, și mai ales începând cu 1918, domnește în mijlocul dușmanilor Săi. În cele din urmă, fiecare va vedea acest mare adevăr; și nu doar atât, că toți cei vii vor îngenunchea, dar chiar și cei morți vor auzi vocea Fiului lui Dumnezeu; iar cei ce se vor supune vor trăi. Măia de ani se apropie de noi. Doar un nesăbuit, un nebun ar putea să pună la îndoială răspândirea acestor minunate vești în fiecare ungher al pământului. Singura minune este că păstorii care au încercat să o îngreuneze, să o împiedice, nu se întorc și nu cedează, slăvind împărăția lui Mesia, ca rugăciune a tuturor națiunilor.

Scrisori

CĂILE DIAVOLULUI SUNT DEMASCATE

Dragă frate Rutherford:

Membrii adunării din Niagara Falls au decis prin vot unanim să vă transmit dragostea și aprecierea lor pentru loialitatea ta și pentru hotărârea ta credincioasă de a restabili numele lui Iehova.

Articolele din *Turnul de Veghere* sunt minunate. Suntem siguri că acestea sunt hrană la timpul potrivit, care ne ajută să realizăm pe deplin care sunt metodele nelegiuite prin care acționează adversarul și în același timp îi încurajează pe lucrători să meargă din casă în casă cu mesajul adevărului.

Ne bucurăm împreună cu tine și vrem să știi că acceptăm articolele *Turnului de Veghere* ca fiind prezentul adevăr de la masa Domnului, trimis nouă prin canalul Său. Cuvântările de la radio de duminică dimineața sunt cu siguranță îndrumate de Domnul. Suntem siguri că mâna călăuzitoare a Domnului s-a îngrijit ca rețeaua de canale a Turnului de veghe să transmită mesajul dintr-un punct central, pentru ca oamenii de pe tot continentul să poată auzi mesajul, și printr-o persoană pe care, credem noi, Domnul găsește de cuviință să o folosească, fiind neînfriată și pe deplin devotată cauzei Sale, mesaj care demască organizația Diavolului și căile sale nelegiuite, prin care încearcă el să distrugă împărăția lui Cristos.

Ne rugăm ca Domnul să continue să te binecuvânteze în eforturile tale de a transmite oamenilor mesajul binecuvântat despre împărăție și despre binecuvântările pe care le va aduce aceasta omenirii.

Cu multă iubire creștină,
Ai tăi prin îndurarea Sa,
Adunarea din Niagara Falls (Ont.)
Ernest Lee, *Secretar*.

O MINUNATĂ ÎNSĂRCINARE

Dragă frate Rutherford:

Adunarea din Wichita îți transmite iubirea sa creștină și promite că va continua să coopereze la această mare lucrare pe care o face în prezent poporul Domnului.

Apreciem foarte mult strălucirile de lumină revelate în *Turnul de Veghere*, mai ales ultimele despre "Casa regală a lui Iehova", care au aruncat și mai multă lumină asupra căii pe care pășesc cei

drepti, în timp ce predică din casă în casă, căutând să-i aducă onoare numelui lui Iehova. Într-adevăr, ni s-a dat o însărcinare minunată!

Suntem foarte recunoscători pentru vizita recentă pe care ne-a făcut-o fratele George Young și care ne-a fost de mare ajutor, atât în ceea ce privește căile și modurile în care putem depune o mai bună mărturie, cât și ca încurajare de a progresa în această măreață lucrare pe care le-a încredințat-o Iehova Dumnezeu unșilor Săi, în aceste timpuri.

Ne rugăm ca lucrarea ta să fie sprijinită de cooperarea din toată inima a unșilor, pentru zelul tău neobosit și credința în serviciul Domnului,

Suntem ai tăi în serviciul Său,
Adunarea din Wichita (Kans.)

PARTICIPARE LA ALEGERE ÎN SFÂRȘIT

Dragă frate Rutherford:

La un congres general al acestei adunări am adoptat o moțiune prin care am decis unanim să vă transmitem iubirea noastră creștină și aprecierea pentru eforturile voastre susținute în serviciul lui Iehova.

Vrem să vă asigurăm că aveți toată iubirea, stima și cele mai bune urări din partea noastră și că suntem cu totul alături de voi în lucrarea prezentă de pe pământ a lui Iehova și că suntem pe deplin împotriva lui Satan și a organizației sale. De asemenea, îi jurăm loialitate și credință neîntrerupte canalului pe care îl folosește Iehova.

Strălucirile de lumină ale lui Iehova care vin de la templu sunt într-adevăr minunate și iluminează calea servilor Săi, pregătindu-i pentru cea mai mare campanie de la venirea Domnului la templul Său. Într-adevăr, Tatăl ceresc a rezervat pentru noi o participare la alegere la cuvântul și lucrarea Sa, până când, în cele din urmă și la timpul Său fixat și pe calea aleasă de El, le va revela servilor Săi. Lăudat să fie numele lui Iehova!

În concluzie, îi mulțumim Tatălui ceresc pentru că ne-a dat un lucrător atât de neînfricat, cum ești tu și ne rugăm ca binecuvântările Sale să continue să cadă asupra ta și asupra întregii case Betel.

Cu dragoste creștină, rămânem
Frații tăi în Cristos,
Adunarea din New York (de culoare).

MULȚUMIRI

Dragă frate Rutherford:

Am vrut de multe ori să îți scriu pentru a-ți mulțumi pentru minunatele cărți pe care mi le-ai trimis de mai multe ori. Nu îmi pot găsi cuvintele potrivite pentru a-ți spune cât de recunoscătoare îți sunt și cât de bucuroasă mă simt.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate binecuvântările pe care le revarsă asupra mea în timp ce merg din casă în casă cu mesajul Său.

Turnul de Veghere ne umple sufletele de bucurie și de pace, de fiecare dată când îl studiem. Oh, și câte binecuvântări am primit din prețiosul *Turn de Veghere* și din cărți, dar și din scrisori!

Fie ca Dumnezeul oricărei mângâieri să te păstreze în bunătatea Sa și să te binecuvânteze pentru totdeauna în marea Sa iubire. Aceasta este rugăciunea mea în ceea ce te privește.

Emma A. Gilkes, *vestitoare*.

PREDICÂND DESPRE ÎMPĂRĂȚIE ÎN SPANIA

Dragă frate Rutherford:

Îndurare și pace ție de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Cristos.

Sunt fericit să vă pot trimite o mică relatare a călătoriilor noastre din perioada 25 februarie – 25 martie.

Am vizitat paisprezece sate diferite și trei orașe din Sevilla, Cordoba și Malaga, căutându-i pe cei interesați din această regiune.

Cei din Sevilla sunt cei mai fanatici oameni și cei mai dedați plăcerilor lumești. Acolo nu am reușit să distribuim decât foarte puține cărți. În Cordoba a fost mai bine, oamenii au fost mai atenți și mai interesați. Așezările de la țară sunt neliniștite și se poate simți o așteptare generală acolo. Odată cu căderea guvernului, a apărut o paralizie aproape completă a afacerilor și a industriei; celor bogați le este teamă să-și mai asume riscuri, ca nu cumva să sufere și mai multe pierderi financiare, iar printre cei din clasa muncitoare sunt din ce în ce mai mulți șomeri, pe zi ce trece și oamenii suferă tot mai mult de foame și sărăcie.

În orașul Granada, unde un Student în Biblie a început să facă recent vizite, am putut vedea rezultate înviorătoare ale predicării sale. În fiecare săptămână se întrunesc acolo circa cinci zeci de oameni. Toți aceștia vă transmit iubirea lor, precum și un mesaj de recunoștință pentru literatura care a aruncat lumină asupra Adevărului și le-a adus speranță în inimi.

Am reușit să ținem o conferință publică îmbucurătoare acolo. Acești oameni trebuie să fie vizitați regulat.

Întreaga lucrare de distribuire a literaturii ar fi descurajatoare dacă nu am lua în considerare sărăcia și analfabetismul oamenilor. Dar dacă ai putea vedea bucuria cu care ascultă mesajul împărăției nenumărații oameni care se strâng pe străzi și în case de oaspeți; lacrimile lor datorate faptului că nu pot să citească singuri; sărăcia și ignoranța din jurul lor și dorința lor de salvare te-ai simți recompensat, dragă frate, pentru sacrificiul de a menține lucrarea în această țară întunecată.

Este o lucrare a iubirii, într-adevăr, și un mesaj de speranță pentru cei deznădăjduiți.

Ne așteptăm să fim plecați și în luna aprilie, până când *kilometrico*-ul nostru se va termina. A fost o mare bucurie să putem fi în teritoriu încă de la începutul lunii ianuarie.

Multă iubire și salutări ale împărăției din partea fratelui Juan și din partea mea, rugându-ne întotdeauna ca binecuvântările divine să continue să cadă peste tine, în timp ce le oferi hrană la timpul potrivit celor din casa credinței.

Frații tăi și servi în Cristos,
De Francisco Corzo, Madrid

DIN JAPONIA

Dragă frate Rutherford:

Așteptam cu nerăbdare cărțile în limba japoneză. Și au sosit în sfârșit. Toți vestitorii și-au început activitatea pe tot teritoriul Japoniei. Este primăvară, iar acesta este cel mai bun anotimp pentru a lucra în Japonia.

Suntem peste măsură de bucuroși că avem privilegiul de a fi primit cărțile *Creștie* în limba japoneză.

Un frate pionier care a mers să predice în China, în principal la oamenii japonezi de acolo, pentru a le duce cărți în limba japoneză, abia ce s-a întors în Japonia. El a distribuit 813 cărți și 1400 de broșuri în șase luni.

Există o biserică nominală în Hikatomachi, un oraș mic din centrul Japoniei. Patru membri (bărbați toți) ai bisericii au condus lucrarea bisericească cu mult zel pe parcursul ultimilor șapte ani. Unul dintre pionierii noștri a vizitat acest oraș în decembrie și le-a dat câteva cărți. Aceștia au găsit atunci în sfârșit ADEVĂRUL. Ei s-au retras de la biserică lor în urmă cu două săptămâni. Acum ei și-au simbolizat consacrarea și sunt foarte activi în serviciul pentru numele sfânt al Domnului.

Pastorul bisericii s-a înfuriat foarte tare pe ei, dar nu are ce să facă. S-a organizat acolo o grupă și a fost trimis directorul de serviciu pentru a o supraveghea și îndruma.

Pe lângă aceștia patru au mai fost doi bărbați și trei femei care și-au simbolizat consacrarea. Două dintre aceste femei au început serviciul de pionierat.

Ne bucurăm tot mai mult datorită noii lumini care vine de la *Turnuri*. Cu siguranță că este un dar minunat de la Domnul pentru rămășița Sa.

Cu cea mai mare iubire creștină, rămân

Fratele tău prin îndurarea Sa,

J. Akashi.

RECUNOȘTINȚĂ ȘI APRECIERE

Dragă frate Rutherford:

La ultima întrunire de serviciu, dorința unanimă a membrilor adunării din Orlando a fost să vă transmitem recunoștința și aprecierea lor pentru inspirația și beneficiile pe care le-au primit din articolele *Turnului de Veghere* și din cărțile tale recente, *Viață* și *Profeție*. Fiecare lucrare care a ajuns la noi a părut a fi punctul culminant al tuturor celorlalte, ceea ce a făcut că o lucrare viitoare abia dacă ar putea să le egaleze, necum să le întrecă. Dar totuși mai multe articole succesive ne-au revelat adevăruri și o lumină pe care nu le văzuserăm înainte, dovedind astfel toate acestea –

E-o mină mai adâncă decât poate pătrunde

Omul cel muritor și unde

Chiar de cercetăm în fiecare an cu zel

Tot mai apare un nou giuvaier

Dorim și să ne exprimăm aprecierea pentru serviciul adus de fratele Sheffield în cadrul vizitei sale recente făcută adunării noastre. Credem că exemplul și instruirea sa au fost de un ajutor și beneficiu practic mai mare decât orice altceva am mai experimentat în ultimul timp. Vizita sa aici va fi amintită mult timp, căci toți am simțit că el nu numai a vorbit serviciul ci l-a TRĂIT efectiv.

Asigurându-te de recunoașterea și aprecierea noastră față de minunata cale pe care te folosește Domnul în prezent și jurându-ți loialitate și iubire neîntreprupte, suntem

Ai tăi în serviciul Regelui nostru,

Adunarea din Orlando (Fla.)

”ESTE LUCRAREA DOMNULUI”

Dragă frate Rutherford:

Nu vreau să îți consum din timpul tău prețios, dar mă simt îmboldit să vă spun că după ce am terminat de citit cu mare atenție cartea *Creație* m-am gândit că poate ar trebui să nu mai scrieți alte cărți deoarece nu puteți spera să mai îmbunătățiți acest volum minunat. Apoi, peste un timp a sosit *Guvernare*, un demn urmaș al cărții *Creație*, și m-am gândit că acum cu siguranță nu veți mai scrie cărți. Dar apoi, când a apărut și *Viață* și am citit-o am simțit că trebuie să renunțați, căci de data aceasta cu siguranță că nimic nu ar putea-o întrece. Iar acum iată că vine cartea *Profeție*, pe care o citesc cu cea mai mare bucurie și trebuie să mărturisesc că sunt plin de admirație pentru strălucirile uimitoare de lumină care se găsesc în ea. Din câte am citit până acum, în loc să mă gândesc că ar trebui să vă opriți din scris, sunt gata să vă strig din toată inima: Frate, continuă tot așa! Posibilitățile tale nu au limite, așa că perseverează mai departe! Poate că următoarea carte va fi cea mai bună dintre toate. Cât de luminoasă este calea celor drepti pe măsură ce mergem înainte! Laude lui Iehova și binecuvântări pentru rămășița credincioasă. Aceasta este lucrarea Domnului și este minunată în ochii noștri. Domnul folosește cu multă măiestrie *Turnul de Veghere*, și pe tine ca purtător de cuvânt al Său.

În zilele sale, fratele Russell nu a putut să înțeleagă ce a apărut în *Turnul de Veghere* din 1918 încoace și mai ales din 1922, căci timpul înțelegerii acestor lucruri încă nu venise, deși el a încercat

plin de zel să înțeleagă aceste adevăruri prețioase. Fiind presat de unii dintre frați să dezvăluie lucruri mai sacre, el și-a permis uneori să speculeze puțin, ca să zicem așa, însă întotdeauna a prezentat aceste lucruri ca o simplă presupunere și a recunoscut sincer că erau doar speculații. El a fost folosit de Domnul pentru a ne explica patru adevăruri importante: (1) A doua venire a lui Cristos, (2) învățătura jertfei de răscumpărare, (3) secretul sacru al lui Dumnezeu – Cristos și membrii corpului, și (4) restabilirea omenirii în timpul Miei de ani. El nu ar fi putut ști adevărul despre Cristos care a venit la templul Său în 1918, cu doi ani după moartea sa, și nici nu ar fi putut cunoaște lucrurile referitoare la organizația lui Dumnezeu și organizația Diavolului, nici lucrurile simbolizate de Ilie și Elisei, așa cum le știm noi astăzi, deoarece atunci încă nu sosise timpul ca vreun om sau grup de oameni să le cunoască înainte de a veni timpul lui Dumnezeu de a le revela. Nu ar fi putut ști nici despre lucrarea de serviciu din zilele și timpul nostru și nici declarația lui Isus (Mat. 24:14) și ”Voi sunteți martorii Mei”, lucruri care au fost păstrate toate de Iehova, care din 1918 a deschis porțile Cuvântului Său sacru și a îndepărtat norii groși ai cerurilor și a permis ca lumina Sa să strălucească, prin canalul Său, peste adunarea Sa unsă ,cu fulgere de lumină și tunete înfricoșătoare pentru noi toți. Vedem clar acum mantia lui Ilie căzută asupra lui Elisei. Iar lucrul acesta nu este văzut de ”ruseliții” adormiți. Ei încă mai caută după Ilie al lor; fiind greșit îndrumați de profeți, fecioarele nechibzuite.

Între timp, cei ce-i aparțin Domnului au încetat să mai mănânce mâncarea pentru copii mici și sunt pe pășunile verzi și lângă apele dulci, lăudându-L pe Iehova pentru bogatele binecuvântări primite din *Turnul de Veghere*, mai ales din 1922 încoace.

În prezent nu știm când va începe bătălia Armagedonului. Dar când va avea loc marele eveniment fără îndoială că se va descoperi ,că Scripturile au profețit dinainte data acestuia, însă aceasta nu a fost revelată până la venirea timpului fixat al Domnului pentru acest lucru. Ce minunată Biblie!

Deși nu sunt calificat încă să mă implic în serviciul de director regional, spre marele meu regret, am timp liber și pot să îmi folosesc mașina pentru a le duce pe surori în orașele și satele îndepărtate, în anumite zile, pentru a oferi cărți în lucrarea de serviciu, pe cheltuiala mea personală pentru benzină, și astfel să ajut la proclamarea veștilor bune despre împărăția lui Mesia celor care au urechi să audă și o minte deschisă.

Cu multă iubire pentru toți frații de la Betel,
Cu credință, al vostru în Cristos,
J. A. Bohnet, *Michigan*.

REZOLUȚIE

Dragă frate Rutherford:

La o întrunire a adunării din Port Townsend, ținută duminică, 23 martie 1930, s-a prezentat și aprobat, prin vot unanim, următoarea rezoluție, a cărei copie v-o trimite secretarul adunării:

Am decis să îl asigurăm pe iubitul nostru frate Rutherford, pe care dușmanul îl atacă atât de violent în aceste timpuri, de marea noastră stimă pentru munca sa în serviciul Regelui nostru, precum și de deplina noastră acceptare a învățăturilor *Turnului de Veghere*, care credem că este canalul pe care îl folosește Iehova, Dumnezeul nostru pentru a le comunica prezentul adevăr membrilor casei Sale de pe pământ; și de deplina noastră loialitate pentru acesta.

Că apreciem cu multă recunoștință strălucirile de lumină care vin prin *Turnul de Veghere*, de la templul Său, deschis acum în ceruri, ca dezvăluiri și mai mari ale Cuvântului de Adevăr al lui Dumnezeu vorbit și consemnat de profeții din vechime, și de Domnul nostru Isus și discipolii Săi credincioși, anume pentru sfătuirea și încurajarea fiilor Săi din acest timp crucial.

Și decidem în continuare: să îl asigurăm pe fratele Rutherford că rugăciunile noastre vor urca la Domnul ca El să găsească de cuviință să continue să te folosească în serviciul Său și ca tu să rămâi ferm de partea Lui, cu o hotărâre de nestrămutat și abundând mereu în lucrarea Domnului până la sfârșit.

Adunarea din Port Townsend (Wash.)

CU TOATĂ INIMA ÎN LUCRAREA DOMNULUI

Dragă frate Rutherford:

Toți prietenii de aici îți transmit iubirea lor creștină, asigurându-te că ești amintit mereu în rugăciunile lor. Apreciem sinceri devoțiunea ta neegoistă față de adunare și eforturile tale răbdătoare de a-i învăța pe frați care este cea mai bună cale de a-i servi Regelui.

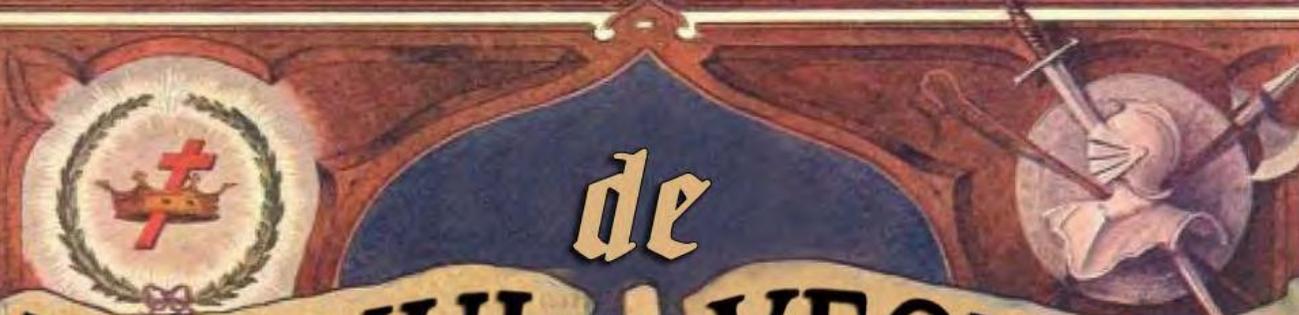
Susținem pe deplin metodele tale de a pregăti literatura pentru oameni, inclusiv asigurarea anumitor clădiri, aparate, case și alte echipamente.

Ne bucurăm foarte mult să cooperăm cu tine și cu Societatea în predicarea veștii bune a împărăției lui Dumnezeu creației ce geme și suferă.

Rugându-ne ca binecuvântarea Domnului să cadă asupra ta și asigurându-te că suntem cu toată inima alături de tine în lucrarea Domnului, suntem

Frații tăi în Domnul,

Adunarea din Belvidere (Ill.)

de TURNUL I VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

1 IULIE 1930

Nr. 13

Cuprins:

ROADELE ÎMPĂRĂȚIEI - Partea a II-a

- Pag. 265

PREȘTIINȚA DIVINĂ – DOVADĂ CĂ IEHOVA ESTE DUMNEZEU
(Prelegere radiofonică de treizeci de minute)

- Pag. 273

CĂRAREA ADEVĂRULUI
(Prelegere radiofonică de 15 minute)

- Pag. 278

STÂNCA VEACURILOR

Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în luptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întâm-plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lețiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupă, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfințele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbă Domnului – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei înșăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

ADUCEREA ROADELOR

„În aceasta va fi glorificat Tatăl Meu, ca să aduceți multă roadă, și astfel veți fi discipolii mei” – Ioan 15:8.

Partea a II-a

IEHOVA și-a exprimat scopul de a aduce cinste cuvântului și numelui său și de a se apăra pe deplin înaintea tuturor creaturilor sale și că el va face aceasta folosind serviciile scumpului său Fiu. Nașterea pruncului Isus a fost anunțată în mijlocul unui cântec de laudă către Iehova Dumnezeu, pentru că venise cel pe care Dumnezeu urma să-l folosească pentru a aduce slavă numelui său. Timp de secole îngerii buni ai cerului au urmărit pe cel rău conducând oștirea lui răutăcioasă în a aduce ocări asupra numelui lui Dumnezeu. Acum, Dumnezeu, odată cu nașterea lui Isus, a început să facă cunoscut oștirii cerului într-o formă tangibilă că urma să-l trimită pe cel puternic al Său să aducă onoare numelui său. Aflând acest lucru, oștirea îngerilor a cântat împreună: „Slavă lui Dumnezeu în înălțime și pe pământ pace, bunăvoință față de oameni.” – Luca 2:14.

2. La timpul stabilit, Isus a procedat la executarea legământului său și l-a împlinit cu credincioșie. Dumnezeu a făcut legământ cu Isus pentru regat. Conducătorii lui Israel, nu numai că l-au respins pentru sânguința și credincioșia sa ce a dovedit-o în predicarea mesajului regatului, ci au căutat să-l și omoare. Ei au încercat să suprimă adevărul și fiindcă nu erau în stare s-o facă, au omorât pe Domnul slavei.

3. În momentul în care cuvintele mai sus amintite au fost rostite de Stăpân, s-a terminat activitatea sa de pe pământ. El se pregătea să-și ia rămas bun de la discipolii lui, care timp de trei ani și ceva au stat la picioarele sale și au primit cunoștință despre scopurile lui Dumnezeu. În aceeași noapte el s-a împărtășit din ultimul paște și urma acum să îplinească tipul/realitatea. El a instituit Memorialul morții sale, și după aceea a spus discipolilor săi despre legământul pe care Dumnezeu l-a încheiat cu El pentru regat; după aceea el i-a invitat pe cei unsprezece credincioși să intre în acel legământ cu el pentru ca să poată împărtăși cu el în regat. Ei și-au arătat dorința de a face acest lucru. Timpul a fost oportun ca să le dea o învățătură specială care urma să fie benefică nu doar pentru cei unsprezece, ci să fie benefică și pentru toți cei care după aceea urmau să creadă în Domnul Isus Cristos și care urmau să devină adepții săi.

4. Acesta este cadrul potrivit al textului, și situația adevărată în vremea când Isus a vorbit cuvintele minunate cuprinse în Ioan, capitolul cincisprezece, versetul de la unu până la unsprezece. Putem să știm că el era foarte interesat să le spună ucenicilor ce era necesar pentru ca ei să-și îndeplinească legământul pentru regat. Ei l-au auzit spunând clerului lui Israel că regatul urma să fie luat de la ei pentru că ei nu aduseseră roadele lui, iar acum Isus îi instruia pe ucenicii săi despre necesitatea de a aduce roadele regatului pentru a îndeplini legământul cu privire la regat. Se vede clar, așadar, că roadele regatului, menționate de el fariseilor și „roadele” pe care le-a menționat că trebuie să le aducă discipolii săi, se referă la unul și același lucru.

5. Ceea ce a subliniat Isus cu acea ocazie a fost importanța pentru ucenici de aduce roade pentru ca numele lui Iehova să poată fi glorificat. El nu le spunea ce trebuie să facă pentru a se glorifica pe ei înșiși. Satan pusese cuvântul și numele lui Iehova în joc prin provocarea lui Dumnezeu de a pune un om pe pământ care să-și mențină integritatea față de Dumnezeu. Stabilirea acestei probleme în favoarea lui Iehova urma să aducă onoare și slavă cuvântului său și numelui său. Isus fusese pus la încercare în această privință, iar Satan a folosit toate mijloacele posibile

pentru a-l face pe Isus să fie necredincios legământului său cu Dumnezeu; dar Satan a eșuat. Isus și-a menținut integritatea sub test și acum era pe punctul de a fi supus testului final și crucial. Acel test a venit și el a murit de bună voie și a câștigat. Dumnezeu l-a ridicat apoi pe Isus din morți și 'i-a dat un nume care este mai presus de orice nume' și a poruncit ca toți să se închine lui, că fiecare genunchi se va pleca și fiecare limbă va mărturisi că El este Cristosul, spre slava lui Dumnezeu. (Fil. 2: 7-11) Dându-i numele mai presus de orice nume, numele lui Iehova, desigur, este exceptat. Isus deține numele cel mai înalt al oricărei creaturi.

6. Cum a adus Isus Cristos onoare și slavă lui Iehova Dumnezeu? Evident prin credințioșia și devotamentul sau neclintit față de Dumnezeu în cel mai mare test. Datorită credințioșiei sale față de Dumnezeu, el dovedise că numele și cuvântul lui Iehova este drept și vrednic de onoare. Prin urmare, Iehova i-a dat regatul. În același fel membrii corpului său, luați în legământul regatului, trebuie să aducă onoare numelui lui Iehova. Ei fac acest lucru împlinind cu credințioșie termenii legământului cu Iehova.

7. Timp de mulți ani aplicarea cuvintelor lui Isus despre vița de vie și mlădițe a fost în fond după cum urmează: că atunci când cineva se consacră Domnului el devine o mlădiță în vița de vie, Cristos; că de atunci înainte el face progrese și trebuie să dezvolte roade; că el este la început numai un vlăstar slab; că după aceea crește într-o mlădiță cu frunze, care reprezintă mărturia sa; că apoi începe să înmugurească, înflorește și mai târziu produce fructe verzi, și apoi acest fruct se tot dezvoltă, până când se coace; iar după ce s-a maturizat, este pregătit pentru regat și Dumnezeu îl culege și îl ia în regat; și că această dezvoltare este ceea ce se înțelege în general ca „dezvoltarea asemănării caracterului lui Isus Cristos” sau „dezvoltarea caracterului”. – Vezi SS, Vol. 5, p. 208; Vol. 6, p. 170; Z 1902, pp. 308-358.

8. Pe scurt, concluzia a fost că acela care este în Cristos, el însuși dezvoltă și aduce roade și își dezvoltă caracterul său până când este pregătit să fie un membru al regatului glorios al lui Cristos. În mod sigur, Domnul nu a vrut să spună că oamenii prin dezvoltarea lor proprie ar putea ajunge într-o stare în care Dumnezeu va avea nevoie de ei și îi va lua și îi va face o parte a regatului Său. Aceasta ar fi echivalent cu a spune că individul s-ar putea ridica la un punct în care Dumnezeu ar avea nevoie de el. Un astfel de rezultat nu ar putea afecta în nici un fel marea chestiune a cuvântului și numelui lui Dumnezeu și în mod sigur nu ar putea aduce slavă lui Iehova Dumnezeu. Interpretarea nu este susținută așadar de Scripturi. Mai mult, Isus nu vorbea despre rodul spiritului. Este necesar să avem cadrul potrivit al fiecărui text, și circumstanțele din jurul ei, pentru a avea o mai bună înțelegere. Văzând situația și cadrul textului, și circumstanțele în care a rostit Isus cuvintele, putem ajunge la o analiză a semnificației reale a acestuia.

9. În aceeași conversație, Isus a spus discipolilor săi: 'Mă duc să vă pregătesc; și voi veni din nou și vă voi primi la Mine, ca acolo unde sunt eu să fiți și voi'. Fără îndoială, acel loc menționat de el a însemnat organizația lui Dumnezeu pe care El a pregătit-o și a dat-o lui Isus, al cărei Cap este Isus, și ea este regatul. Este noua organizație și cea care devine capitala organizației universale a lui Dumnezeu. Este Ierusalimul sfânt. Pentru ca urmașii lui să fie instruiți cu privire la ceea ce li se va cere, Isus a folosit vița de vie și mlădițele ca o ilustrație. Așa cum s-a arătat deja în *Turnul de Veghere* și susținut de Scripturi, atât un copac cât și o viță de vie reprezintă a creatură vie, și când sunt bune, reprezintă un instrument în mâinile lui Dumnezeu, folosite pentru scopurile.

10. El începe acest discurs cu cuvintele: „Eu sunt adevărata viță, și Tatăl meu este viticultorul. (Vs. 1) Prin aceasta el spune clar că Iehova este unul care a plantat vița de vie pentru că el este acela care l-a ales și l-a numit pe Isus în poziția de mare Mare Preot și Reprezentant Executiv și Cap al Regatului. El produce vița sau pomul lui Iehova și rodul lui Iehova. Fără Tatăl Iehova, nimic nu ar putea fi îndeplinit; prin urmare, Isus acționa în mod specific la învățătura de la Iehova și ca instrument al său. Cei care vor fi asociați cu Isus în organizația și regatul său sunt asemănați cu mlădițele în acea viță adevărată și fiecare ramură va trebui să aducă sau să producă roade; și cei care au făcut un efort în ascultare de porunca de a produce sau a aduce roade Dumnezeu îi va aproba sau dezaproba, pentru ca să aibă posibilitatea să-și îndeplinească mai eficient legământul. Acest lucru este susținut de versetul doi.

11. După aceea Isus spune discipolilor săi cum au devenit ei membrele sau mlădițele viței adevărate. Este evident din cuvintele sale că omul nu este o ramură în adevărata viță de vie din

momentul în care este născut sau a adus ca fiu al lui Dumnezeu. Marea societate sau cei care vor forma acea societate sunt aduși fiecare ca fii ai lui Dumnezeu, dar în niciun moment nu nici unul din ei nu este mlădiță în adevărata viță de vie. Ucenicii lui Isus a fost evrei și în legământ cu Dumnezeu pe care el l-a făcut cu națiunea lui Israel, cu Moise ca principal. Isus le spusese acum adevărul, și anume, că el este Mesia, pe care l-a prefigurat Moise și că Dumnezeu l-a numit să fie Rege și Conducător și că prin regatul Lui, Dumnezeu își va împlini planurile sale exprimate. După ce au crezut în Domnul Isus Cristos ca Mesia, Dumnezeu i-a transferat din legământul cu Moise la legământul de sacrificiu al lui Cristos, pentru ca ei să fie o parte a seminței promisiunii.

12. Discipolii săi au crezut în Isus Cristos, și astfel l-au mărturisit și și-au declarat intenția că vor să calce pe urmele lui. Prin urmare, el le-a spus: „Acum voi sunteți curați datorită cuvântului pe care vi l-am spus.”(versetul 3). După ce au fost transferați de la Moise la Cristos, acești oameni credincioși fuseseră dați lui Isus de către Iehova. Isus făcuse cunoscut numele lui Iehova acestor oameni credincioși, le spusese despre planul lui, și le spusese că dacă vor respecta termenii legământului referitor la împărăție li se va permite să aducă slavă și onoare numelui lui Iehova. Această concluzie este sprijinită în mod clar de cuvintele lui Isus din 17:6: „Am făcut cunoscut numele tău oamenilor pe care mi i-ai dat din lume. Ai tăi erau și tu mie mi i-ai dat; și ei au păzit cuvântul tău.”

13. Acești oameni nu fuseseră încă unși cu spiritul sfânt. Ei au primit acea ungere la Cincizecime. Cu toate acestea, ei erau în legământul lui Cristos pentru regat, și prin urmare, Dumnezeu a confirma și a ratifica acel legământ la Cincizecime ungându-i cu spiritul său.

14. Din zilele apostolilor alții au fost aduși în Cristos în felul următor: exercitând credință în sângele vărsat al lui Isus Cristos ca Răscumpărătorul; printr-o consacrare completă sau acord de a face

voia lui Dumnezeu; fiind îndreptățiți de Iehova și apoi luați în legământ prin sacrificiu și aduși ca fii ai lui Dumnezeu, sau creaturi spirituale. Tuturor acestora le-a fost dată chemarea la regat. Unii au răspuns

la chemare, dar mulți nu au făcut-o; după cum a spus Isus: „Mulți sunt chemați, dar puțini aleși.”

Cei care au răspuns la chemare și au continuat credincioși și au fost aleși au primit ungerea ca membri ai trupului lui Cristos, unii primind-o înainte ca Domnul să vină la templul său, și înainte ca revărsarea mai generală a spiritului sfânt să aibă loc în momentul în care Domnul a venit la templul său.

15. „Cristos” înseamnă „cel uns” și nimeni nu este cu adevărat în Cristos ca mlădiță în adevărata viță de vie până când nu este uns. Cei aleși și unși sunt cei care trebuie să se dovedească acum credincioși până la moarte dacă vor să fie făcuți membrii în regatul slavei. Acestei clase sau societăți se adresează cuvintele lui Isus cu privire la vița, mlădițele și rodul. Aceștia trebuie să fi fost născuți din spirit, trebuie să fi arătat rodul spiritului și să fi fost unși cu spirit, înainte de a fi în clasa căreia i se adresează Isus în acest capitol al cincisprezecelea din Ioan. Aceasta de la sine arată că rodul spiritului, și aducerea roadelor, sau producerea roadelor regatului, nu se referă la același lucru.

16. Isus (vița) și membrii corpului său (mlădițele) sunt una în următorul lucru, și anume că el este Capul și conduce cursul acțiunii corpului său și lucrează sub conducerea capului său, viticultorul Iehova, iar membrii corpului aduc rodul sau lucrează conform direcției Capului; și această unitate se dovedește prin cuvintele sale: „Rămâneți în mine și eu în voi; așa cum mlădița nu poate da rod de la sine dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți dacă nu rămâneți în mine. Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele; acela care rămâne în mine, și eu în el, acela dă mult rod; pentru că fără mine nu puteți face nimic.” -Vs. 4, 5.

17. Aceasta dovedește în continuare că cei care sunt în trupul lui Cristos, pentru ca ei să rămână acolo, trebuie să aducă roadele regatului și trebuie să le aducă conform poruncilor Domnului. Unul care este în Cristos și apoi eșuează sau refuză să aducă sau să producă roadele regatului este înlăturat și distrus. „Dacă un om nu rămâne în mine, este aruncat afară ca o mlădiță și se usucă, iar oamenii le adună, și le aruncă în foc și sunt arse”. (Vs. 6) Aceasta nu înseamnă că aceștia se vor întoarce înapoi clasa „societății mari”. Fiind în legământ pentru regat, nu există nicio alternativă: ei trebuie să se dovedească credincioși dacă li se permite să rămână în viță și în cele din

urmă să fie din regat în glorie. Nu se poate accentua îndeajuns importanța vitală de a aduce sau produce roade.

18. Scopul real al aducerii roadelor nu este acela de a dezvolta individul, ci de a aduce onoare și slavă numelui lui Iehova Dumnezeu. Atâta timp cât cineva rămâne în Cristos, chiar dacă întâmpină multe dificultăți în aducerea roadelor, el poate cere ce dorește, în armonie cu voința lui Dumnezeu, cu asigurarea că toate lucrurile vor lucra împreună pentru binele său. „Dacă rămâneți în mine și cuvintele mele rămân în voi, cereți orice vreți și vi se va face. Tatăl meu este glorificat prin aceasta: că voi aduceți mult rod; astfel veți fi discipolii mei”. (vs. 7, 8). Acest lucru este confirmat de afirmația lui Pavel din Romani 8:28.

19. Cum ar putea unul dintre cele mai dulci, frumoase și pioase caractere, așa cum sunt înțelese în general aceste cuvinte, să aducă slavă sau cinste lui Iehova Dumnezeu? Cu siguranță, nicio creatură, ajungând la perfecțiune, nu ar putea astfel să-l glorifice pe Iehova. Ceea ce creatura face în ascultare de porunca lui Dumnezeu este ceea ce aduce onoare și slavă lui Dumnezeu. Privind înapoi asupra istoriei Creștinătății, găsim pe scurt acest lucru: Un bărbat cu o poziție morală înaltă în comunitatea sa, foarte cinstit, cast, virtuos, blând și drăguț și sânguinos în efortul său de a fi drept față de semenii săi, frecventează în mod regulat o organizație bisericească cel puțin duminica, este numit un creștin adevărat, și a fost considerat un creștin model și ca unul care aduce roade adevărate. Pentru mulți ani el urmează acest curs cu consecvență. Capul i se albește cu vârsta și părul său coboară pe umeri și îi dau o înfățișare pioasă. Fața lui este bună și dulce, și în această stare zilele sale se apropie de sfârșit. Mulți se uită la el și spun: Ce frumos caracter are acest om! Cu siguranță Dumnezeu îi va da un loc înalt în regatul său ceresc pentru că este pe deplin copt și gata să fie luat la Dumnezeu pentru scopurile sale. Omul bun poate că nu a adus niciodată vreun rod al regatului. El poate că nu a fost luat niciodată în legământul prin sacrificiu, dar având o anumită credință în Dumnezeu, a trăit ceea ce el a considerat a fi o viață bună. Cu siguranță el nu a fost luat niciodată în legământul pentru regat și, prin urmare, nu putea aduce nici un rod al regatului. Dacă aducerea de roade înseamnă dezvoltarea unui „caracter” bun s-ar putea spune foarte bine că omul descris aici a îndeplinit cerințele; dar aducerea de roade nu înseamnă deloc „dezvoltarea caracterului”.

RODUL

20. Ce trebuie deci să înțelegem prin „aducerea roadelor”? Din nou se afirmă că Iehova este viticultorul, iar rodul este rodul lui Dumnezeu. Împărăția este a lui Dumnezeu; și, prin urmare, rodul împărăției este acea substanță care susține viața oferită de Iehova în folosul creaturilor sale, adică, adevărul privitor la Dumnezeu și scopurile lui. Faptul că adevărul este al lui Iehova nu poate fi contestat. „Cuvântul Tău este adevăr” (Ioan 17:17). A-L cunoaște pe Dumnezeu și scopurile Sale prin Cristos Isus înseamnă viață și rodul Împărăției este cel care aduce viață și susține viața. Cristos Isus și membrii corpului său, sunt ca un pom sau o viță de vie. Așa cum un pom sau o viță-de-vie susține fructele cu care se hrănesc și se dezvoltă oamenii, tot așa Cristos și cei care rămân în el dețin susțin rodul regatului, adevărul vital și susținător care este oferit de Iehova și dat pentru a susține viața creaturilor.

21. Cuvântul „a aduce” folosit de Isus cu privire la roade nu înseamnă a purta, a susține, a mișca, a aduce și a servi. În versetul al doilea din capitolul cincisprezece din Ioan, cuvântul „a aduce” este folosit cu același sens cu care este folosit în versetul cinci. Cu privire la același rod, Isus spune următoarele cuvinte despre regat: „Regatul lui Dumnezeu va fi ... dat unei națiuni care va aduce roadele lui.” Fără îndoială, Isus se referea la aceleași roade pe care le-a menționat în capitolul 15 din Ioan, și el trasează încă o dată regula că aceia vor fi și vor posedea regatul sunt cei care aduc roadele lui și că nimeni nu poate fi din regat dacă nu dă sau aduce roadele lui.

CUM SE ÎNTÂMPLĂ ACEASTA?

22. Cum poate un creștin să aducă roadele regatului? Răspunsul scriptural este: respectând poruncile lui Dumnezeu de a predica evanghelia împărăției. Însărcinarea pe care Iehova o dă tuturor acelor care sunt aduși în corpul lui Cristos este aceea de a predica evanghelia regatului. (Isa. 61:1-3). Aceștia trebuie să: (1) să predice sau să aducă roadele regatului la cei care sunt din Sion și care sunt oamenii lui Dumnezeu. Aceștia au nevoie de hrană dătătoare de viață, roadele împărăției lui Dumnezeu și este privilegiul sau datoria acelor unși în Cristos să ducă acest rod unii altora. Așadar, prin dragoste ei servesc unii altora. (2) Unșii sunt însărcinați să spună vestea bună a regatului la toți cei blânzi și care doresc să fie învățați.

23. Iehova Dumnezeu este regele veșnic. Câți cunosc acest fapt? Nu mulți. Iehova spune unșilor săi: „Voi sunteți martorii mei... că Eu sunt Dumnezeu”, în afară de care nu există altul. (Isa. 43:10,12). El îi trimite pe unșii săi să mărturisească despre acest fapt, și această înseamnă aducerea roadelor împărăției spunând oamenilor cum vor veni binecuvântările la ei.

24. Mulți au încheiat un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu, și toți aceștia sunt născuți de Iehova și sunt chemați la regat. Un număr mai mare a eșuat sau a refuzat să răspundă la chemare. Ei au spus în esență: 'Vom deveni plăcuți și buni și ne vom întâlni împreună și vom studia și medita asupra Cuvântului lui Dumnezeu și astfel vom dezvolta caracterul lui Cristos și vom continua astfel până vom fi copti, și atunci Dumnezeu ne va lua în regat.' Ei nici nu răspund la chemarea pentru regat și nu se prezintă drept jertfă vie pentru Dumnezeu. Un număr mic răspunde și acceptă chemarea și merge cu un zel specific casei Domnului, arătându-și devotamentul față de Iehova.

25. Sosesc zilele tăierii și separarea începe și progresează. Este bine cunoscut faptul că, din 1875 până în 1918, tot poporul Domnului a umblat împreună. În 1918 și 1919, la venirea Domnului în templul său, toți au fost supuși unui test sever. De ce a făcut Domnul așa ceva? Răspunsul este că aceasta a fost o experiență severă de tăiere, pentru ca credincioșii să poată fi cunoscuți și să producă mai multe roade. (Vs. 2) La scurt timp după încheierea Războiului Mondial și după venirea Domnului în templul său, el a dat poruncă celor tăiați sau disciplinați, și acestora le-a spus: „Această evanghelie a regatului va fi predicată în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul.” - Mat. 24:14.

26. Peste aceia care cu credincioșie și sânguință au urmat poruncile Domnului și astfel și-au exprimat iubirea față de Dumnezeu și Cristos, Domnul a revărsat și mai multă dragoste. Acestor aprobați le-a fost dată invitația să 'între în bucuria Domnului' și aceasta este în armonie cu cuvintele lui Isus: „Cum m-a iubit pe mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Continuați în dragostea mea. Dacă păziți poruncile mele, veți rămâne în dragostea mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui meu și rămân în dragostea lui. V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria mea să rămână în voi, și pentru ca bucuria voastră să fie deplină.” (versetele 9-11). Dumnezeu a luat pe Isus și pe membrele corpului său în parteneriat cu el pentru regat. Cei ce se află pe pământ trebuie să facă o lucrare și ei sunt făcuți membri ai „servului credincios și înțelept”. Așadar, lucrarea lor este aducerea sau producerea roadelor regatului și aceasta o fac îngrijind cu sânguință de interesele regatului.

CINE FACE ACEASTA?

27. Națiunea lui Israel a căzut fiindcă nu a adus roadele regatului. „Creștinismul organizat” sau „Creștinătatea” a eșuat deoarece nu a adus roadele regatului, ci dimpotrivă, a adus un rod aducător de moarte al organizației lui Satan. Planurile concepute de oameni sunt contrare regatului lui Dumnezeu, și prin urmare, corupte. În ultimii cincizeci de ani mulți care au fost de acord să facă voia lui Dumnezeu, au eșuat să aducă roadele împărăției și din această cauză au fost înlăturați și au devenit membri ai „servului rău”. Cine, așadar, face parte astăzi pe pământ din clasa aceea care aduce roadele împărăției?

28. Există o singură organizație; și pe aceasta o numim „Societatea”, care formează o parte a organizației lui Dumnezeu. Aceia care sunt pe deplin devotați lui Dumnezeu și care proclamă cu sârguință mesajul regatului său și depun mărturie despre gloria și lucrările lui aduc roadele împărăției. Evanghelia trebuie s-o vestească fiecare membru al clasei regatului. Majoritatea predică vestea bună ducând mesajul regatului în formă tipărită la oameni. Clasa „servului rău” reprezintă pe dușmanul cel mare și sub influența lui insistă că Societatea nu este altceva decât un aranjament de a vinde cărți, organizată în beneficiul omului. Această acuzație nu numai că este falsă, ci este și o blasfemie la adresa lui Dumnezeu deoarece aduce ocară asupra lui și asupra lucrării sale. Oricine care crede această acuzație ar trebui să înceteze imediat lucrarea de a plasa cărți în mâinile oamenilor.

29. Dacă cărțile sunt pur și simplu planul oamenilor, atunci urmașii lui Cristos Isus nu ar trebui să aibă nimic de-a face cu ei. Dacă cărțile conțin mesajul împărăției lui Dumnezeu, acel mesaj nu este mesajul omului, ci mesajul lui Iehova. Este adevărul lui și, prin urmare, constituie roadele regatului său. Dacă credeți că acest lucru este adevărat, atunci nu permiteți dușmanului să vă înfrângă curajul sau să vă facă să vă slăbiți mâna în predicarea evangheliei. Duceți-vă și puneți mesajul adevărului în mâinile oamenilor, ca să știe cine este Dumnezeul adevărat și Atotputernic. Cu cât mai mult este predicată evanghelia de cineva, cu atât mai mult acel cineva onorează sau glorifică numele lui Iehova. Aceasta este, fără îndoială, semnificația cuvintelor pe care Isus le-a rostit în versetul opt. Unii s-au angajat serios și activ în a merge din casă în casă, pentru mulți ani, depunând toate eforturile pentru a răspândi mesajul regatului și a vorbi pentru Iehova. Aceștia aduc roade spre slava lui Dumnezeu. Nu există nicio organizație sub soare, în afară de Societatea Turnului de Veghere și a Tractatelor Bibliei pe care noi o numim în mod obișnuit „Societatea”, care astăzi este angajată să onoreze astfel cuvântul și numele lui Iehova; și făcând aceste lucruri, ei aduc roadele regatului.

30. Dumnezeu a ales și curățit membrii rămășiței sale credincioase pentru ca ei să aducă multe roade spre slava și cinstea lui. Ei au învățat înțelepciunea ascultând de poruncile lui Dumnezeu și au intrat în bucuria Domnului. În beneficiul lor este: „Fiule nu disprețui mustrarea Domnului, și nu te mâhni de pedepsele lui. Căci Domnul muștră pe cine iubește, ca un tată pe fiul pe care-l iubește! Ferice de omul care găsește înțelepciunea, și de omul care câpătă pricepere! Căci câștigul care îl aduce ea, este mai bun decât argintul și venitul adus de ea este mai de preț decât aurul. Ea este mai de preț decât mărgăritarele și toate lucrurile pe care le-ai dori nu se pot compara cu ea. În dreapta ei este lungime de zile; în stânga ei bogăție și slavă. Căile ei sunt niște căi plăcute, și toate cărările ei sunt pace. Ea este un pom de viață pentru cei ce o apucă, și cel ce o are este fericit”. – Prov. 3:11-18.

31. Este fericit acel uns al lui Dumnezeu care duce altora mesajul regatului lui Dumnezeu, pentru ca Cuvântul și numele lui Iehova să poată fi făcut cunoscut. În felul acesta, și numai în felul acesta, pot creaturile sale de pe pământ acum să aducă slavă și onoare numelui său.

32. Înainte de venirea Domnului la templul său au fost câțiva din fiii Domnului pe pământ care s-au implicat cu sârguință în predicarea evangheliei. După venirea Domnului la templul său cei credincioși au fost aduși în templu și spiritul sfânt a fost revărsat asupra tuturor, indiferent de poziția lor anterioară și indiferent de sex, și apoi a devenit privilegiul lor să predice. Aceasta explică motivul pentru care unii au fost mai zeloși în lucrarea de teren în ultimii ani decât înainte, și motivul pentru care mulți care susțin că sunt pregătiți pentru regat au căzut. Cei ce au avut ocazia să aducă roadele împărăției și au eșuat să facă acest lucru au fost strânși laolaltă și îndepărtați. Domnul a trimis pe îngerii săi să strângă pe aceștia deoarece au devenit ofenșați de metodele lui și au lucrat nelegiuire sau au luat un curs nelegiuit. – Mat. 13:41,42.

33. Nimeni care are spiritul Domnului nu va fi atât de nechibzuit încât să se amăgească pe sine, sau să fie înșelat, spunând că poate duce un mod de viață ușuratic, imoral sau necurat și să se justifice cu/prin acesta pe motivul că nu trebuie să „dezvolte caracterul”. Fiecare creatură este un caracter. Nicio creatură nu dezvoltă un caracter deosebit sau separat de el. Fiecare ființă sau caracter ar trebui să se străduiască întotdeauna să se mențină în armonie cu voința lui Dumnezeu. De la bun început ea ar trebui să acorde atenție sfatului Cuvântului Domnului și să se curețe de toate necurățiile trupesti și sufletești și să atingă sfințenia în Domnul. Această scriptură o putea împlini

dacă ne curățim și ne dedicăm cu totul Domnului. Deci, se poate vedea ușor că doar a urma un curs al virtuții în gândire, cuvânt, acțiune nu este suficient. Fiul lui Dumnezeu trebuie să facă acest lucru, și mult mai mult. El trebuie să-și îndeplinească legământul său. Această o poate face prin aducerea roadelor regatului la alții. Cu cât este mai credincios și sârguincios în a face acest lucru, cu atât este mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și cu atât mai mult cinstește numele său. Bindecuvântat este omul acela care are acum privilegiul să aducă roadele regatului!

34. Regulă anunțată de Isus arată că nimeni nu poate face parte din regat care eșuează sau refuză să se folosească de oportunitățile care vin la el de a aduce roadele regatului. Din moment ce Domnul a stabilit această regulă, de ce ar trebui el să ia pe cineva în regat care nu ascultă poruncile lui și care nu face acest lucru cu bucurie?

RODUL SPIRITULUI

35. Care este, așadar, distincția dintre roadele regatului și rodul spiritului? Este scris în Galateni 5: 22,23: „Dar rodul spiritului este iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunăvoința, bunătatea, credința, blândețea, înfrânarea; împotriva acestora nu există lege”. Rețineți că Scriptura spune nu *roadele*, ci „rodul spiritului”, și că „rodul spiritului este dragostea.” Celelalte lucruri menționate în același text însoțesc neapărat iubirea. Iubirea înseamnă un devotament neegoist față de Dumnezeu în a respecta poruncile sale. Cei care sunt născuți și unși cu spiritul sfânt, pentru a fi credincioși, trebuie să fie desăvârșiți în dragoste, adică trebuie să se dedice în întregime lui Iehova și să-I susțină cauza și să facă slujba lui și s-o facă fără egoism. Spiritul sfânt al lui Dumnezeu este cel care acționează asupra creaturii care dezvoltă dragostea în el și, prin urmare, are drept rezultat fructul sau rezultatul spiritului. Cel care este devotat într-un mod altruist lui Dumnezeu este în bucuria Domnului și are pacea lui Dumnezeu. El rabdă mult și totuși își păstrează încrederea și integritatea față de Dumnezeu; el este blând și manifestă bunătate și multă credință; el este blând sau supus, este cumpătat sau exercită stăpânire de sine. Dar niciunul din aceste lucruri nu reprezintă roadele regatului.

36. Esența dăătoare de viață a Cuvântului adevărului lui Dumnezeu este cea care constituie roadele regatului, pe care copilul lui Dumnezeu trebuie să le aducă și să le servească altora. Așadar, există o mare diferență între roadele regatului și rodul spiritului.

37. Cum va fi, însă, cineva desăvârșit în iubire, care este rodul spiritului? Desigur, nu prin nepăsare și indiferență cu privire la lucrarea mărturiei. El își dovedește iubirea prin respectarea poruncilor lui Dumnezeu. Aceasta este ziua judecării, din moment ce Domnul a venit la templul său; și cu privire la aceasta și la iubire este scris: „Astfel dragostea noastră este făcută desăvârșită, pentru ca să avem îndrăzneală în ziua judecării; pentru că așa cum este el, așa suntem și noi în această lume. În dragoste nu este frică; ci dragostea perfectă izgonește frica; pentru că frica are chin. Cel care se teme nu este făcut perfect în iubire.” (1 Ioan 4:17,18). Cine se teme să ofenseze oricare parte a organizației lui Satan, sau acela care se teme că alții vor gândi ceva rău despre el și din acest motiv se abține de la a proclama cu îndrăzneală mesajul regatului în acest timp, acela nu este desăvârșit în iubire. Cei care-l iubesc pe Domnul sunt cei care aduc roadele regatului.

RĂMĂȘIȚA

38. A existat o rămășiță a națiunii lui Israel care a rămas credincioasă lui Dumnezeu. A fost acea rămășiță care a ajuns la cunoștința adevărului în timpul slujirii pământești a lui Isus și la Cincizecime și la scurt timp după aceea. Acea rămășiță a Israelului a prefigurat rămășița celor consacrați care sunt pe pământ, în special la sfârșitul lumii. Când Isus Cristos a venit în templul lui, erau câțiva oameni pe pământ care făcuseră un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu, dintre care mulți nu răspuseseră la chemarea la împărăție. Aceștia, care nu au răspuns la chemarea împărăției, desigur, nu au fost luați în legământ. Probabil că unii care au răspuns la chemare au devenit necredincioși. Lucrarea de separare a început cu începutul judecării de la casa lui Dumnezeu. Atunci pe cei credincioși și aprobați Isus i-a pus într-o singură clasă și i-a desemnat

„serv credincios și înțelept”. Aceștia el le-a încredințat toate bunurile sale. „Roadele regatului”, „bunurile sale”, „talantii” și „polii” toate înseamnă același lucru și toate înseamnă interesele regatului.

39. Dumnezeu a încredințat lui Isus Cristos marea lucrare a depunerii mărturiei despre cuvântul și numele său. Celor care au fost aprobați la judecată, și au fost luați în legământul pentru împărăție, și care continuă credincioși, Domnul le-a încredințat obligația de a depune mărturie pe pământ. Prin urmare, aceștia se numesc rămășița care țin poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Cristos.(Rev.12:17). Domnul a uns pe cei ce făceau parte din rămășiță; așadar, cuvintele apostolului se aplică lor: „Astfel dar după cum a-ți primit pe Isus Cristos,Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, așa cum ați fost învățați, sporind în aceasta cu mulțumiri”. – Col. 2:6,7

40. După cum rămășița lui Israel s-a deosebit, așa și rămășița Israelului spiritual este deosebită. Această rămășiță s-a eliberat sau a fost scoasă și făcută distinctă de cei mai puțin credincioși care erau din Ierusalim, organizația generală a lui Dumnezeu de pe pământ. Prin urmare, este scris despre rămășița credincioasă care se află acum pe pământ: „Și rămășița care va scăpa din casa lui Iuda iarăși va prinde rădăcini dedesubt și va aduce rod deasupra; căci din Ierusalim va ieși o rămășiță, și din muntele Sionului cei izbăviți; zelul Domnului oștirilor va face aceasta”. (Isa. 37:31,32). În rădăcinați și având temelie în Cristos, separați și distincți de lume, aceștia aduc roadele împărăției spre slava lui Iehova Dumnezeu și continuă să cânte laudele numelui său.

REZUMAT

41. Rezumând chestiunea, așadar, se poate vedea clar că dintre toți aceia de pe pământ care au fost de acord să facă voia lui Dumnezeu, numai o rămășiță a acestora este aprobată și primește ungera și își arată credincioșia față de legământ. Aceștia sunt în legământul pentru împărăție și aduc roadele împărăției spre slava Domnului. Aceasta o fac ducând mesajul regatului lui Dumnezeu la ceilalți care au nevoie de acest mesaj dătător de viață.

42. Cei care vor continua până la sfârșit să-și respecte cu sârguință legământul, vor prii, potrivit promisiunii lui Dumnezeu, o intrare bogată în regatul său veșnic. Continuând să aducă cu credincioșie roadele sau interesele regatului, aceștia vor locui în casa lui Iehova pentru totdeauna, privind frumusețea lui, și vor continua să învețe de la el și vor da lui Iehova Dumnezeu devotamentul, cinstea și slava care se cuvin numelui Său. Cu bucurie aceștia vor vedea în regat apărarea completă și deplină a cuvântului și numelui Celui Preaînalt.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Arată cât de potrivit a fost anunțul îngerului Domnului și cântarea oștirii îngeruști cu ocazia nașterii Domnului Isus!

2-4. Descrie împrejurările în care au fost rostite cuvintele textului nostru și contextul de atunci. De ce urma să fie interesat Isus în a învăța pe discipolii săi, așa cum este relatat aici?

5,6. Pe ce a pus Isus mare accent cu această ocazie? La ce probă va fi supus fiecare creștin? Doar cum poate fi trecută cu bine acea probă?

7,8. Arată dacă aplicarea anterioară a cuvintelor lui Isus despre viața de vie și mlădițe a fost corectă.

9,10. Arată însemnătatea următoarei declarații a lui Isus: 'Eu mă duc să vă pregătesc un loc'. Ce scop a avut când a rostit parabola despre viță și mlădițe? Explică afirmația lui de introducere: „Eu sunt vița adevărată, și Tatăl meu este viticultorul”. Identifică „mlădițele”.

11-13. Descrie cum au devenit discipolii lui Isus „mlădițe” în această „viță”.

14,15. Explică cum alții, din zilele apostolilor, au intrat în această relație. Explică faptul că „mulți sunt chemați”. Dar de ce „puțini aleși”?

16,17. Doar cum poate să „rămână cineva în viața de vie”? Doar cum pot aduce aceste mlădițe „roade”? Cum lămuresc cuvintele lui Isus din versetele 4-6 chestiunea 'căderi înapoi în clasa societății mari'?

18,19. Care scopul aducerii roadelor? Aplică, „Orice veți cere vi se va da.” Arată dacă „dezvoltarea caracterului”, în orice măsură atinsă, ar putea duce la 'aducerea roadelor regatului'?

20,21. Ce este „rodul împărăției”? Definiște cuvântul „a aduce”, așa cum e folosit aici.

22,23. Cum poate, așadar, un creștin să aducă roadele împărăției? Arată dacă aceasta este în armonie cu Isaia 61:1-3 și 43: 10,12.

24-26. Explică testul aspru care a venit peste poporul Domnului 1918 și 1919. Descrie rezultatul acelui test.

27-31. Dovedește că există astăzi o clasă pe pământ care aduce sau produce roadele împărăției. Identifică acea clasă.

32-34. Explică de ce în ultimii ani au fost mai mulți lucrători zeloși pe teren decât înainte. Explică, de asemenea, căderea multora. Doar cum poate cineva să-și împlinească legământul și să cinstească numele lui Iehova?

35,36. Fă deosebire clară între roadele împărăției și rodul spiritului!

37. Cum este creștinul desăvârșit în iubire?

38-40. Cu privire la rămășiță, compară situația la prima venire a lui Isus cu cea la venirea sa la templu la sfârșitul lumii. Cum este arătată această rămășiță?

41,42. Fă un rezumat al chestiunii analizate aici. Ce privilegiu așteaptă pe aceia care continuă cu credincioșie să aducă roadele împărăției?

PREȘTIINȚA DIVINĂ – DOVADĂ CĂ IEHOVA ESTE DUMNEZEU

(Prelegere radiofonică de treizeci de minute)

CEL mai mare studiu al omului este Iehova Dumnezeu. Un astfel de studiu, dacă este continuat consecvent și sincer, nu numai că dă studentului o concepție mai bună și mai mare despre înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea lui Iehova Dumnezeu, ci va spori respectul lui pentru, și recunoștința lui față, de Cel care este Autorul existenței lui, și Dătătorul oricărui dar bun și perfect pe care el îl posedă. Oamenii au făcut o greșală în trecut în a susține că cel mai mare studiu al omenirii este omul. Orice studiu cu scopul de a preamări omul, duce invariabil la faptul că studentul devine arogant, mândru, lăudăros, încăpățânat și încrezut. Motivul pentru care se întâmplă acest lucru este că un astfel de student atribuie toată bogăția, cunoștința și invențiile pe care le au oamenii abilității și capacității oamenilor, și curând ajunge la punctul în care neagă că există un Dumnezeu.

Orice studiu al omului din punctul de vedere al faptului că el este una din creațiile temătoare și minunate ale lui Dumnezeu, și cu scopul de a obține o cunoaștere mai bună a lui Dumnezeu, desigur, este în întregime potrivit. Un astfel de studiu al omului va conduce studentul să aibă mai multă smerenie, respect, iubire și recunoștință în inima sa; și dacă persistă în el, îl va face să devină în cele din urmă servul fidel al Dumnezeului Preaînalt. Toate invențiile, realizările, toate posesiunile și toate binecuvântările pe care le au oamenii, sunt daruri directe de la Dumnezeu. El a dat omului din mintea sa, cu înclinația ei spre studiu, investigație și invenție. El a făcut toate legile și principiile care guvernează și controlează totul în univers, și a creat tot materialul pe care lucrează omul.

Este un fapt binecunoscut că orice mare invenție, orice descoperire a științei și orice fapt cunoscut a fost găsită întâmplător la început de descoperitorul ei. Marii chimiști fac experimente după experimente timp de mulți ani, și apoi, pur și simplu întâmplător, descoperă ceva; și după ce a descoperit principiul inițial, care era acolo tot timpul și a fost pus acolo de un Creator atotînțelept și iubitor, chimistul își folosește puterile inventive și investigative, pe care i le-a dat Dumnezeu, și apoi intră în amănunte în descoperirea sa. Atunci cui ar trebui atribuită descoperirea? Cu siguranță nu chimistului. El nu a făcut nici măcar una din legile, faptele sau materialele implicate în descoperire. Tot așa căutătorul din mină nu știe unde se află aurul sau diamantele; dar cineva descoperă din pură întâmplare, unele dovezi că există diamante în apropiere. Apoi, folosind dovezile pe care Dumnezeu le-a furnizat, el localizează zăcămintele de minereu și, în general își atribuie sie

însuși descoperirea, și uită pe marele Creator, care a făcut aurul și l-a așezat acolo pentru binecuvântarea omenirii.

Astfel, de-a lungul secolelor, numele și măreția marelui Iehova au fost trecute cu vederea; și treptat, omenirea a ajuns să laude, să respecte și să onoreze mai mult creatura decât pe Creator. Ei se închină lucrului creat (omenirea) mai mult decât Celui care l-a creat.

Pare aproape incredibil ca marele Iehova să trebuiască să aducă dovezi pentru a demonstra creaturilor sale că el este Dumnezeu suprem, și prin urmare, singurul îndreptățit să fie adorat. Totuși aceasta este o realitate, iar scopul acestei prelegeri este de a aduce o altă dovadă că Iehova este Dumnezeu. În această chestiune a apărării numelui Său, Iehova este foarte răbdător și circumspect, și a furnizat două din cele mai minunate cărți, care sunt deschise oricui care dorește cu sinceritate să cerceteze. Aceste două cărți sunt Biblia și cartea naturii; și ambele depun mărturie despre același lucru, și anume, că există un singur Dumnezeu, că el este Creatorul tuturor lucrurilor, că înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea lui le depășesc cu mult pe cele ale oamenilor.

Probabil este adevărat că omul imperfect nu poate să înțeleagă complet și potrivit atributele lui Iehova; și într-o mare măsură acest lucru se datorează faptului că toți oamenii sunt imperfecti atât în organism, cât și în capacitatea lor de a raționa. Însă omul studios, cugetător și respectuos poate să aproximeze aceste atribute printr-un studiu atent al celor două cărți furnizate în mod divin.

Isus însuși a spus: „Cercetați scripturile; căci...ele mărturisesc despre mine”. Psalmistul declară că „cerurile declară gloria lui Dumnezeu; și întinderea arată lucrarea mâinilor lui”. Astfel avem dovada că Dumnezeu a dorit ca omul să cerceteze aceste cărți.

Nu ar putea exista o dovadă mai mare sau mai convingătoare a măreției lui Iehova Dumnezeu decât împlinirea profeției exact la timp și exact așa cum s-a prezis. Motivul principal în a prezice evenimente viitoare este de a dovedi măreția lui Iehova; și ceea ce este cunoscut ca istorie umană astăzi este alcătuit, în mare măsură, din profeții împlinite. Aceste împliniri sunt atât de evidente încât orice om rațional ar trebui să fie capabil să se convingă pe sine că Iehova este Dumnezeu, și vrednic de cel mai bun devotament al inimii lui și de cel mai bun serviciu. Aceste împliniri vor convinge pe cei supuși și respectuoși. Însă cei mândri, aroganți, egoiști, îndărătnici și încrezuți nu vor fi convinși; și pentru încăpățânarea și îndărătnicia lor trebuie să moară a doua moarte.

Dumnezeu nu putea să inspire pe unul din profeții săi să prezică evenimente viitoare dacă El nu avea o preștiință precisă a aceluia eveniment. Doar acest singur fapt îl pune pe Iehova la un nivel deasupra oricărei creaturi ale sale; pentru că niciun om, nici măcar un înger, nu poate prezice evenimente viitoare.

Timp de mulți ani Dumnezeu l-a inspirat pe Noe să avertizeze oamenii despre venirea unui potop. Astfel Dumnezeu l-a folosit pe Noe să rostească o profeție. Astăzi întâmplarea potopului este relatată în istorie a fi fost cu mai bine de 4000 de ani în urmă, și acest adevăr al istoriei este de necontestat; pentru că dovezile potopului se găsesc astăzi, astfel că toți oamenii de știință recunosc evenimentul. Înainte de potop oamenii au batjocorit rostirea profetică a lui Noe, și ulterior au suferit moartea pentru nebunia și aroganța lor.

În Levitic 26:14-39, Dumnezeu a spus națiunii lui Israel că dacă nu va respecta legământul, el îi va împrăști printre națiunile Neamurilor, unde vor fi de batjocură și de răs pentru o perioadă lungă numită 'șapte timpuri.' Această perioadă prezisă de pedeapsă a început când Nebucadnețar i-a dus pe israeliți în Babilon în 606 î. Cr., și s-a sfârșit în 1914, exact 2520 de ani mai târziu. După calculul evreiesc un timp înseamnă un an evreiesc de 360 de zile. Șapte timpuri ar fi șapte timpuri de 360 de zile, sau 2520 zile; iar Domnul prin profetul său ne spune că o zi este echivalentă cu un an. – Ezech. 4:4-6; Num. 14:34.

În Ieremia 31 și Ezechiel 37, Dumnezeu a prezis că va aduce înapoi națiunea Israelului în țara lor după expirarea pedepsei, și că îi va sădi din nou în țara lor. Această profeție se împlinește acum sub ochii noștri. Oamenii Israelului se întorc acum în Palestina, și încet dar sigur, înființează un guvern acolo. Și acest lucru s-a întâmplat de la sfârșitul celor șapte timpuri de pedeapsă a lor.

Din nou, în Matei 24:7 este o profeție rostită de Isus, care spune despre un mare război mondial urmat de foamete, ciumă și cutremure în locuri diferite. Isus a spus că aceste evenimente vor fi semne sau dovezi că lumea s-a sfârșit. Împlinirea acestei profeții a început în anul 1914, cu un

mare război mondial, care a fost urmat de foamete prezisă, de epidemii și de cutremure, exact așa cum a fost prezis. Majoritatea oamenilor care trăiesc acum au fost martorii acestei împliniri; dar, asemenea oamenilor din zilele lui Noe, ei nu sunt atenți la avertismentele date de o profeție împlinită și sunt atât de preocupați să acumuleze bani și să se îngrijească de toate interesele lor pământești încât nu își dau seama că se grăbesc spre bătălia Armagedonului, care va izbucni în curând pe pământ în toată furia ei.

Prima venire a Domnului nostru a fost prezisă, că va fi născut dintr-o fecioară și că se va naște în Betleemul din Iudeea. A fost prezis că va intra în oraș mânăz, mânăzul unui măgar; că prietenul său familiar îl va trăda; că va fi disprețuit și respins de oameni și că va fi răstignit. Toate aceste profeții au fost împlinite ad-litteram, și sunt acum chestiuni ale istoriei. Totuși, există oameni care neagă faptul că există un Dumnezeu și refuză să recunoască măreția și puterea sa.

Dumnezeu este foarte răbdător cu membrii rasei căzute și a făcut multe alte declarații profetice pentru a convinge omul că El este Dumnezeu cel mare, suprem. El a prezis multe evenimente importante care vor avea loc în viitorul foarte apropiat. Doar câteva sunt menționate aici. El a prezis că națiunile pământului urmează să fie făcute bucăți ca vasul unui olar. (Dan 2:44; Ps. 2: 9; Rev. 11:15); ca națiunile își vor face pluguri din săbii și din sulițe cosoare nu vor mai învăța războiul. (Isaia 2: 2-4, Mic 4: 2-4; Ps. 46: 9); că deșertul va înflori ca trandafirul și că leul și mielul vor sta împreună și un copilaș îi va conduce (Isaia 11: 6-9; 35: 1,2); că va fi o înviere a morților; că diavolul va fi legat o mie de ani (Ioan 5: 28,29; Rev. 20: 1-4); că nu va mai exista nici moarte, nici suferință, nici țipăt, nici durere. (Rev. 21:4); că cunoștința Domnului va acoperi pământul ca apele care acoperă marea; și că va veni timpul când fiecare genunchi se va pleca și fiecare limbă va mărturisi că Iehova este Dumnezeu și că este vrednic de toată lauda și închinarea.

Omul este atât de pervers, de rău și de stupid, încât cere toate aceste dovezi pentru a se convinge de bunătatea și dragostea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, Dumnezeu este atât de amabil, atât de îndelung răbdător și răbdător, încât a fost dispus să suporte omenirea timp de șase mii de ani și să furnizeze toate dovezile necesare, încât omul să poată învăța să-L iubească și să-L onoreze.

Există multe profeții despre o luptă viitoare care va distruge complet toate organizațiile politice și financiare, precum și organizațiile religioase ale pământului. Această bătălie este numită în Biblie „bătălia din ziua cea mare a Dumnezeului Atotputernic”. Oamenii o numesc bătălia de la Armagedon”. Această bătălie va distruge orice instituție răutăcioasă și opresivă a pământului, iar la încheierea ei Satan va fi legat o mie de ani. Această luptă este o luptă între Isus Cristos ca reprezentant al lui Iehova Dumnezeu de o parte și de Satan cel rău, crud și necruțător pe de altă parte. Scripturile ne asigură că Cristos va câștiga și că Satan va pierde. Scopul luptei nu este numai să distrugă toate instituțiile rele, ci să elibereze oamenii de puterea și tirania organizației lui Satan și a înșelăciunilor sale. El va elibera pe oameni de ignoranță, superstiție, autocrație, tiranie, opresiune și orice altă robie.

Un alt obiect pe care Dumnezeu are în vedere prin instituirea acestei lupte este să pregătească pământul pentru noua guvernare, domnia lui Isus Cristos. Evident, imperiul lui Satan nu ar putea exista în același timp în care Cristos își înființează împărăția; prin urmare, Satan urmează să fie distrus.

În ultimii zece ani, Dumnezeu a fost înștiințat pe Satan că Armagedonul se apropie și că împărăția lui urmează să fie distrusă. El avertizează, de asemenea, oamenii că, dacă rămân în organizația lui Satan și cooperează cu Satan în această luptă, și ei vor fi distruși. Această profeție va fi îndeplinită în curând. Iehova va curăța pământul de tot ceea ce este rău și corupt și de orice persoană rea și egoistă, înainte de a-și stabili împărăția neprihănită, păcii, dreptății și iubirii.

Satan este conștient de acest fapt; și de mai mulți ani s-a pregătit pentru luptă. El își organizează forțele pe pământ, le aduce într-un corp solid și compact, pentru că recunoaște faptul că în uniune există forță. Putem înțelege mai bine ce va însemna această bătălie atunci când înțelegem scopul lui Dumnezeu în stabilirea împărăției sale. Dumnezeu își propune să aibă doar un singur guvern sub cerul întreg, nu cincizeci, așa cum există acum. Satan a divizat națiunile și guvernele, și astfel a introdus invidii și egoism și a început războaie. Satan a divizat oamenii în aproximativ două sute de tabere religioase și astfel a început bigotismul și persecuția religioasă, precum și sutele de doctrine false despre Dumnezeu și despre Biblie. Satan a organizat marile monopoluri financiare

opresive ale pământului, care profită de pe seama oamenilor. Aceste trei elemente ale imperiului lui Satan trebuie să fie distruse în această mare luptă.

Pentru a-și păstra intact regatul, Satan încearcă să organizeze o ligă de națiuni, o federație de biserici și fuziuni gigantice de afaceri mari. Obiectul său în formarea acestor uniuni este autoconservarea și conservarea regatului său pe pământ. Desigur, toate aceste trei elemente îi urăsc pe cei care le anunță condamnarea și sunt astfel uniți în opoziția lor față de mesajul care proclamă apropierea Armagedonului. Scopul ligii, federației și a uniunilor este de a perpetua aceste instituții pe care Dumnezeu a hotărât să le distrugă. Prin urmare, tot efortul lor de a se uni înseamnă opoziție față de întemeierea împărăției lui Cristos. Prin urmare, psalmistul spune că împărații pământului și conducătorii lor și oamenii lor mari se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva unsului său. – Ps. 2: 2.

Liga Națiunilor este ultimul efort disperat al lui Satan de a-și aduna împărăția într-un tot unitar, astfel încât s-o păstreze de distrugere de către marele Rege al Gloriei, care acum își înființează împărăția pe pământ. Scripturile prezic Liga Națiunilor, eșecul ei total și distrugerea ei finală, ca fiind unul dintre lucrurile inutile care împovărează pământul. Să examinăm câteva dintre aceste texte.

Cel de-al doilea psalm spune (versetul 1, margin): "De ce se adună tumultuos națiunile, și oamenii își imaginează un lucru zadarnic [și anume, că pot evita distrugerea]?" Versetul 2: „Împărații pământului se adună și conducătorii se sfătuiesc împreună [în cadrul conferințelor de pace] împotriva Domnului și împotriva unsului Său [unsul Domnului este poporul Său pe pământ]”. Versetul 3: „Spunând: Să le rupem legăturile și să aruncăm frânghiile de pe noi.” (Acest text arată că într-un fel împărații și conducătorii sunt legați. Adevărul, care le demască organizația rea și scopul ei, este cel care îi leagă.) Versetul 4: „Cel ce șade în ceruri va râde; Domnul îi va lua în derădere”. Versetul 5: „Atunci le va vorbi în mânia lui și îi va înspăimânta în furia lui aprinsă”. Versetul 6: „Iehova spune: „Totuși, am pus pe împăratul meu pe dealul meu sfânt din Sion”. O, da, în anul 1914 Iehova l-a pus pe Regele Isus pe tron. Acum ascultați versetele 8 și 9. Iehova vorbește Sionului său: „Cere-mi, și-ți voi da națiunile ca moștenire, și cele mai îndepărtate părți ale pământului ca proprietate. Le vei zdrobi...în bucăți ca vasul unui olar”. În versetele 10, 11 și 12 Iehova rostește un avertisment pentru clasele conducătoare ale pământului, după cum urmează: „Fiți înțelepți, acum, voi regi; lăsați-vă învățați voi judecători ai pământului. Slujiți Domnului cu teamă și bucurați-vă tremurând. Sărutați pe Fiul, ca să nu se supere, și să nu pieriți pe cale, când mânia lui se aprinde ușor”.

Acest întreg capitol este un avertisment de la Domnul pentru cei care-l ajută pe Satan în lucrarea de împotrivire față de Domnul în întemeierea regatului său. Fără îndoială mulți din aceștia se împotrivesc inconștient și din acest motiv se atrage atenția asupra acestui avertisment în acest timp. Domnul îl înștiințează acum pe Satan și pe cei care sunt membrii ai organizației lui Satan pe pământ, că intenționează să-i distrugă. Această înștiințare va servi, de asemenea, să-i avertizeze pe cei care îl slujesc în mod ignorant pe Satan, astfel încât ei să poată ieși din serviciul lui, și să se poziționeze de partea Domnului în această mare luptă. Toată împotrivirea va fi un eșec și va avea drept rezultat dezastrul împotrivorilor.

Se atrage atenția asupra unui alt text care indică preștiința divină. Este o altă profeție că conducătorii pământului, politici, financiari și religioși, se vor alia și se vor uni, pentru a perpetua regatul lui Satan pe pământ; și ea accentuează eșecul total al acestor ligi și federații. Această profeție este înregistrată în Isaia 8:9-13. Versetele 9 și 10 spun: „Asociați-vă, popoare, și veți fi făcute bucăți! Plecați-vă urechea, voi toți cei din părțile îndepărtate ale pământului! Încingeți-vă și veți fi făcuți bucăți! Încingeți-vă și veți fi făcuți bucăți! Faceți un plan împreună și va fi zădărnicit! Spuneți un cuvânt și nu se va împlini, căci Dumnezeu este cu noi”. În versetele de la 11 la 13 Domnul se adresează sfinților săi consacrați de pe pământ în momentul când au loc aceste ligi și federații, spunând: „Domnul mi-a vorbit astfel cu o mână puternică, și m-a învățat să nu umblu pe calea acestui popor, spunând: ¹²Să nu ziceți: O confederație [o ligă] la toți cărora le spune acest popor. O confederație; să nu vă temeți de ceea ce se tem ei și să nu vă fie frică. Sfințiți pe Domnul oștirilor, și de el să vă temeți și el să vă facă să tremurați”. Astfel în cel mai pozitiv limbaj, Domnul își avertizează poporul ales să nu aibă nici un amestec în aceste mișcări ale ligilor și federațiilor.

Sunt trei motive pentru care poporul Domnului nu ar trebui să se amestece în ele: primul, Domnul le poruncește să nu se amestece; al doilea, aceste ligi, federații și uniuni sunt împotriva

Domnului și a lucrării lui; și al treilea, suntem sfătuiți și avertizați într-un mod special că ele nu vor reuși să realizeze lucrarea pe care caută s-o facă.

Multe sunt avertismentele pe care le-a dat Dumnezeu în Cuvântul său cu privire la viitoare distrugere a organizației Diavolului. El a dat aceste avertismente acolo astfel încât oamenii cu inimă sinceră și cu o minte nobilă de pe pământ să nu se trezească luptând împotriva Domnului. Însă găsim puțini oameni care citesc Biblia și încă mai puțini care o cred. De ce este așa? Răspunsul este: Satan a folosit pe membrii organizației sale să discrediteze Biblia astfel încât oamenii să nu dea atenție avertismentelor când acestea sunt anunțate. Marii lideri religioși ai pământului au adus ocară asupra Bibliei; ei au învățat oamenii să nu aibă nicio încredere în ea. Ei spun oamenilor că ea este compusă din alegorii, povești ale soțiilor în vârstă, folclor și povești pentru copii. Ei spun oamenilor că vor înnebuni dacă o studiază prea mult; că ea este o vioară veche pe care poți cânta orice melodie, și în multe alte feluri fac ca Biblia să fie disprețuită și batjocorită și subminează încrederea în ea.

În Ieremia 6:10-14 este un alt avertisment care spune: „Cui îi voi vorbi și pe cine voi avertiza, ca să audă? Iată! Urechea lor este necircumcisă și nu pot lua aminte. Iată! Cuvântul Domnului a ajuns batjocura lor și nu-și mai găsesc plăcerea în el. De aceea am ajuns plin de furia Domnului. M-am obosit ținând-o în mine... Fiindcă de la cel mai mic până la cel mai mare, toți sunt dedați la lăcomie; de la profet până la preot, toți se poartă neloyal. Ei au vindecat rana poporului meu în mod ușuratic, zicând: Pace! Pace!, când nu este pace”. 1 Tesaloniceni 5:3, apostolul Pavel adaugă avertismentul său în aceste cuvinte: „Când vor spune: Pace și siguranță; atunci o distrugere bruscă vine peste ei, ca durerile nașterii peste o femeie însărcinată; și nu vor scăpa”.

Toate eforturile depuse de oameni sau diavoli nu pot să aducă pace; și nici nu pot împiedica întemeierea regatului lui Dumnezeu. Puterea lui Dumnezeu de a ști dinainte evenimentele a dus la multe avertismente pentru popoarele pământului; și aceste avertismente se răspândesc acum pe tot pământul, în multe limbi, prin cărți și literatură și prin o sută treizeci de posturi radio.

Regatul lui Satan se prăbușește acum. El face acum ultimul său efort împotriva Domnului. Isus Cristos și-a luat puterea și a început acțiuni de înlăturare de la putere a lui Satan. Mesajul este anunțat acum, chiar cuvintele rostite de profet: „Asociați-vă voi, popoare, și veți fi făcute bucăți”. Chiar acum Domnul râde de eforturile plâpânde ale oamenilor și ale lui Satan de a răsturna planurile Sale.

În viitoare bătălie a Armagedonului se va demonstra că Iehova este Dumnezeuul suprem; și numele său va fi apărut complet. Preștiința sa divină ne-a dar un alt avertisment despre căderea imperiului lui Satan, în Daniel 2:44, care spune: „În zilele acestor regi Dumnezeuul cerului va întemeia un regat care nu va fi distrus niciodată; și regatul nu va fi lăsat altui popor, ci va zdrobi în bucăți și va nimici toate aceste regate, și el va dăinui pentru totdeauna”.

Preștiința lui Iehova Dumnezeu va fi demonstrată din nou după ce bătălia acelei zile mari a Dumnezeului Atotputernic va fi distrus în final și pentru totdeauna organizația asupritoare și rea a lui Satan de pe pământ. Acea demonstrație va fi cea mai minunată. Dumnezeu a prezis o înviere a morților, atât a celor *drepti cât și a celor nedrepti*. (Fapte 24:15; Ioan 5:28, 29). O astfel de demonstrație a preștiinței, precum și a înțelepciunii, dreptății, iubirii și puterii lui Dumnezeu ar trebui să-i convingă pe cei mai sceptici că Iehova este Dumnezeu; și ar trebui să închidă pentru totdeauna gurile oamenilor lăudaroși, încrezuți, astfel încât ei să nu se mai dea mai înțelepți ca Dumnezeu, și prin urmare, mai vrednici de laudă și respect ca Iehova.

Marele regat al lui Cristos, cu o durată de o mie de ani, va stabili o pace perfectă și durabilă pe pământ. Și acest lucru a fost știut dinainte și prezis, în Isaia 9:6, 7, care spune: „Căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat, și guvernarea va fi pe umărul lui... creșterea guvernării și a păcii sale nu va avea sfârșit”.

Această preștiință a lui Dumnezeu, cuplată cu puterea Lui absolută, l-a făcut să rostească prin profet aceste cuvinte? „Priviți la mine, și veți fi salvate, toate marginile pământului; căci Eu sunt Dumnezeu și nu este altul. Am jurat pe mine însumi, cuvântul a ieșit din gura mea în neprihănire, și nu se va întoarce, că orice genunchi se va pleca înaintea mea, și orice limbă va jura pe mine”. (Isa. 45:22, 23). Când această profeție va fi împlinită, va fi evident tuturor că Iehova este Dumnezeu, că el este suprem, că nu este altul ca el, și că el este vrednic să fie laudat pentru totdeauna.

CĂRAREA ADEVĂRULUI

(Prelegere radiofonică de 15 minute)

Ce este adevărul? Întrebarea aceasta a pus-o un conducător păgân lui Isus. Isus, acuzat că este un bolșevic sau revoluționar care încearcă să răstoarne guvernul roman, a răspuns acuzației cu cuvintele: „Regatul meu nu este din această lume; dacă regatul meu ar fi din această lume, atunci servii mei ar lupta ca să nu fiu dat în mâna iudeilor; dar regatul meu nu este de aici”. Când conducătorul a întrebat: „Ești, atunci, un rege?” Isus a răspuns: „Tu spui că sunt rege. Pentru aceasta m-am născut, și pentru aceasta am venit în lume, ca să depun mărturie despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul meu”. A depus Isus mărturie despre adevăr? Dușmanii săi îl arestaseră pentru nicio infracțiune cu excepția faptului că învăța pe oameni, și au instigat martori să depună mărturie falsă împotriva lui. Cu toate acestea, Isus a susținut tot ceea ce a predat, și a mers la o moarte dureroasă și dizgrațioasă pentru acest lucru. Dacă ar fi fost un înșelător și dacă ar fi căutat propriul său avantaj, câștig și glorie, ar fi fost ușor pentru el să evite astfel de suferințe. Onestitatea sa și credințioșia sa neclintită față de ceea ce a predicat ar trebui să întărească credința noastră că el a avut adevărul real, cel mai important, și că nu i-a fost rușine sau teamă să-l spună. Apostolii săi, cărora el le încredințase cuvântul și învățătura sa, au fost de aceeași credințioșie și onestitate, și au refuzat să compromită Cuvântul lui Dumnezeu.

Se poate afirma că mulți au fost sinceri în ceea ce au crezut, și totuși au fost sub o înșelăciune; prin urmare, onestitatea lor nu a reprezentat o dovadă că aveau adevărul. Cu toate acestea, nu se poate arăta că Isus a fost sub vreo înșelăciune. Miracolele sale, care nu au fost repetate de nimeni pe acest pământ, dovedesc că el a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu care a venit pe pământ pentru binele omenirii. Nimic din ce s-a întâmplat sau a fost descoperit din momentul răstignirii sale până în vremea noastră nu a dezaprobat învățăturile lui Isus sau le-a anulat. El a profetizat despre condițiile care vor exista între popoare și națiuni la sfârșitul acestei epoci rele, și profetiile sale s-au împlinit sub ochii noștri prin evenimentele mondiale specifice din anul 1914, și încă sunt în curs de împlinire. Astfel Isus, după mai bine de nouăsprezece secole și în această perioadă a necredinței la nivel mondial, este confirmat ca un profet al adevărului; cuvântul lui se dovedește de încredere, potrivit realității, și într-o armonie exactă cu ceea ce a fost, cu ceea ce este acum și cu ceea ce va fi încă.

Isus a spus: „Eu sunt calea, adevărul, și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine”. (Ioan 14:6). Prin urmare, este foarte cert că Isus a umblat pe cărarea adevărului, și că nu există nicio eroare în calea în care a umblat el. Din motive egoiste și cu scopul de a evita greutățile care urmau să fie suportate pe calea adevărului în timpul acestei epoci rele, oamenii au pervertit învățăturile lui Isus sau au adăugat propria lor presupusă înțelepciune, și au făcut astfel să pară că drumul pe care a mers Isus era plin de pietre de poticnire ale erorii.

De exemplu, oamenii care au pretins a fi religioși și a fi autorități în materie biblică au predat că Isus s-a declarat a fi egal cu Dumnezeu în putere și glorie și una cu Dumnezeu în persoană sau trup; de fapt, a doua persoană într-o divinitate de trei dumnezei co-egali; că Isus a predat că păcătoșii de nereformat vor fi ținuți vii pentru totdeauna în chinurile focului literal și al pucioasei sau într-o stare sau chin mintal mai rău decât suferința fizică; că la a doua sa venire acest pământ minunat și toate stelele și planetele mărețe ale cerurilor noastre vizibile vor fi reduse la fum și cenușă; că până la acel moment înfrigorant marea bătălie între Dumnezeu și Diavol a fost de a vedea dacă Dumnezeu poate să salveze mai mulți oameni pentru cer decât poate Diavolul să-i tragă spre un loc de chin fără sfârșit, loc care se susține a fi iadul biblic; că Dumnezeu a pedepsit mereu oamenii pe pământul nostru cu nenorociri, urgii, accidente îngrozitoare, foamete, cutremure de pământ, și catastrofe de nedescris, doar pentru că oamenii nu au fost convertiți și convingși să devină creștini potrivit noțiunii generale a ceea ce este un creștin sau a ceea ce el trebuie să creadă și să facă pentru a fi unul; și că, în decursul timpului, Isus, în cer, a acceptat imperiul roman rău ca regat al său, și că toate regatele și guvernele care au fost odată parte a acestui imperiu roman au devenit și sunt regatul pe care el l-a promis și pentru care ne-a învățat să ne rugăm.

Cine poate nega că învățături ca acestea au îndepărtat mulțimile și le-au împiedicat de la a umbla în calea adevărului pe urmele lui Isus? Unul din apostolii lui Isus, Petru, a profetizat că tocmai

această situație va avea loc, spunând: „Au existat profeți falși printre oameni, așa cum vor fi și învățători falși printre voi [creștinii], care vor strecura pe furis erezii condamnabile, chiar negând pe Domnul care i-a cumpărat, și aducând asupra lor o distrugere rapidă. Și mulți vor urma căile lor vătămătoare; din cauza cărora *calea adevărului* va fi vorbită de rău”. Însuși faptul că a existat o astfel de campanie la nivel de națiune împotriva religiei în ceea ce s-a numit cândva „Rusia Sfântă” mărturisește că profeții falși sau învățătorii religioși au pervertit creștinismul adevărat acolo, și cum acum calea sau cărarea adevărată, autentică nu este înțeleasă, ci este vorbită de rău. Fără nici un dubiu, lipsa de interes în creștere și depărtarea de religia organizată în toate așa-numitele țări „creștine” mărturisesc despre același lucru.

Asociația Internațională a Studenților Bibliei, încă de la fondarea ei, a fost trează față de rădăcina cauză a necazului, și se străduiește să atragă atenția oamenilor asupra singurului remediu. Fie ca oamenii să se întoarcă de la învățăturile omului și să meargă direct la Biblia însăși ca ghidul în cărarea adevărului sacru. În rugăciune către Dumnezeu, Isus a spus: „Cuvântul tău este adevărul”. (Ioan 17:17). Acel cuvânt în vremea lui Isus a constat doar din cele treizeci și șase de cărți ale Vechiului Testament, și Isus a folosit acele cărți ca texte ale adevărului pentru a învăța oamenii. Acel Cuvânt astăzi include scrierile urmașilor lui Isus care au fost inspirați de spiritul de adevăr al lui Dumnezeu să scrie cele douăzeci și șapte de cărți ale Noului Testament.

Oamenii de știință moderni pot fi foarte categorici și minuțioși, dar când trag propriile lor concluzii din cercetările și descoperirile lor și făcând aceasta ignoră și contrazic Scripturile Sfinte, putem fi siguri imediat că ei sunt pe lângă adevăr. Oamenii de știință nu au dat și nici nu pot da oamenilor viață veșnică. Singura știință care va garanta viață veșnică oamenilor este adevărul despre Dumnezeu și planurile sale. Oricine vrea viață perfectă și fără sfârșit trebuie să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, și să-l împlinească, căci Isus a spus: „Aceasta este viață veșnică: să te cunoască pe tine singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos, pe care l-ai trimis”. Oricine dorește să fie liber în inimă și minte va dobândi libertate adevărată, nu devenind un anarhist, și nici studiind toată așa-numită „știință” cuprinsă în toate cărțile din lume, ci mergând la Cuvântul Domnului, obținând cunoștința și înțelepciunea lui, și trăind în armonie cu acesta. Căci Salvatorul a spus: „Dacă continuați în cuvântul meu, atunci sunteți cu adevărat discipolii mei; și veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi”. Minciuna este cea care face oamenii sclavi, nebuni și înșelați.

Lumea este într-un labirint al confuziei, fără îndoială, mai mult acum decât oricând altcândva. Sute și sute de religii și teorii științifice pretind că au adevărul și pretind că duc la lumină și la viața veșnică mai importantă, mai înaltă, însă oamenii nu știu ce să aleagă. Ei continuă în întunericul lor mental și mor nemulțumiți și în nenorocirea incertitudinii. Profeția Bibliei de demult se împlinește în mod sigur astăzi, și anume: „Întunericul va acoperi pământul, și negura groasă popoarele”. (Isa. 60:2). Oamenii umblă pe sute de cărări diferite. Biblia este de batjocură, nu este crezută și este neglijată, și în schimb cuvântul oamenilor simpli care susțin că sunt înțelepți este acceptat ca autoritate și ghid. Nevoia mare a oamenilor este aceea de a căuta singura cărare a adevărului divin. Acest lucru ei îl pot face renunțând la teoriile și sistemele oamenilor, seculare sau religioase, și mergând direct la Cuvântul scris nenedurat al lui Dumnezeu. Înapoi la Biblie dacă doriți să umblați în cărarea adevărului care duce la lumină, viață și libertate.

De când Adam i-a întors spatele lui Dumnezeu, oamenii au bătut în cărarea întunericului și a morții; Satan i-a condus acolo; după cum se afirmă în 2 Corinteni, capitolul patru, versetele trei și patru: „Dacă evanghelia noastră este ascunsă, este ascunsă pentru cei ce sunt pierduți, cărora dumnezeul acestei lumi a orbit mințile celor care nu cred, ca nu cumva lumina evangheliei glorioase a lui Cristos...să lumineze pentru ei”. Dar pe parcursul întregii acestei perioade de întuneric și eroare umană, cei care s-au temut de singurul Dumnezeu adevărat și viu, Iehova, și l-au slujit, au umblat pe cărarea adevărului. „Un Dumnezeu al adevărului și fără nelegiuire, cinstit și drept este el”. (Deut. 32:4). „Secretul Domnului este la cei ce se tem de el; și el le vă arăta legământul său”. Astfel, profeții credincioși, inspirați de Dumnezeu adevărului să scrie Vechiul Testament, au umblat pe cărarea adevărului divin atâta cât Dumnezeu a dorit să li-l reveleze.

În timpul erei creștine cei care au acceptat doar Cuvântul lui Dumnezeu ca adevăr și care au pășit pe urmele lui Isus, au umblat pe cărarea dreaptă. Astăzi cărarea adevărului infailibil este mai strălucitoare decât oricând altcândva. De ce? Pentru că profețiile Cuvântului lui Dumnezeu se împlinesc și dovedesc că am ajuns în „timpul sfârșitului”, adică, sfârșitul conducerii

întunecate, invizibile a lui Satan, cel care orbește și induce în eroare oamenii și denaturează adevărul. Îngerul lui Dumnezeu a spus lui Daniel: „Dar tu, Daniele, închide cuvintele și sigilează cartea până la timpul sfârșitului; mulți vor alerga înapoi și încolo [adică, prin paginile Scripturii Sfinte, Cartea lui Dumnezeu], și cunoștința va fi mărită...Și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei înțelepți vor înțelege”. Cei înțelepți sunt cei care se întorc la Cuvântul de adevăr al lui Dumnezeu care se dezvăluie acum și devin studenți ai aceluia Cuvânt, și ascultă învățătura divină. Promisiunea este că ei vor umbla pe cărarea adevărului și vor fi liberi și vor câștiga viață veșnică și abundentă.

Cărarea adevărului duce la marele fapt că regatul lui Dumnezeu a început din anul 1914. Cristosul invizibil și-a început domnia. Marele adevăr despre care Isus a spus guvernatorului roman că el (Isus Cristos) a venit să mărturisească a fost că el era Regele uns al lui Dumnezeu, și că regatului lui nu era din lumea sau organizația rea care a controlat pământul până acum, ci că era din lumea viitoare, organizația nouă pe care Dumnezeu o întemeiază acum peste omenire. Acel regat se pregătește acum să-l constrângă pe Satan și să elibereze oamenii de organizația lui puternică, asupritoare, și să aducă viață și adevăr rasei noastre. Prin acel regat al Fiului său drag, Cristos Isus, Iehova Dumnezeu va conduce pe toți cei supuși ai familiei umane, vii și morți, care vor fi restaurați din mormânt, pe cărarea adevărului spre salvare eternă; după cum este scris: „Dumnezeu...vrea ca toți oamenii să fie salvați și să vină la cunoștința adevărului. Căci este un singur Dumnezeu, și un singur mediator între Dumnezeu și oameni, omul Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare pentru toți, ca să fie mărturisit la timpul potrivit”. – 1 Tim. 2:3-6.

de TURNUL I VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

1 AUGUST 1930

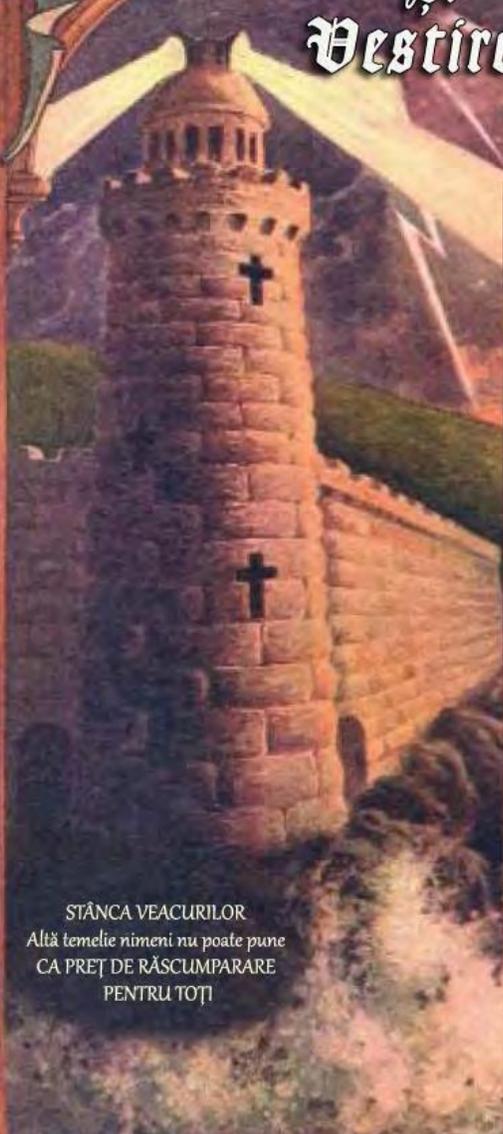
Nr. 15

Cuprins:

UN CHIP MARE - Partea I - Pag. 283

PACEA MONDIALĂ - CÂND? - Pag. 291

DESTINUL OMULUI
(Prelegere radiofonică de cincisprezece minute) - Pag. 293

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în luptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slava mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întam plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lețiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupă, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfințele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbă Domnului – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei înșăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

UN CHIP MARE

„Tu, rege, te uitai și iată că ai văzut un chip mare. Acest chip mare a cărui strălucire era nemaipomenită, stătea înaintea ta; și forma acestuia era îngrozitoare” – Daniel 2:31.

Partea I

IEHOVA a făcut pe profetul său să scrie despre un chip mare, care a apărut într-un vis lui Nebucadnețar, regele Babilonului. Nu numai asta, ci a făcut ca profetul Său să rostească interpretarea acelu vis referitor la chip. Doar acest lucru dă importanță chipului și înțelegerii acestuia.

2. Crearea de chipuri este împotriva lui Dumnezeu. În legea pe care Dumnezeu a dat-o israeliților, el a interzis în mod specific facerea unui chip sau asemănarea vreunui lucru din ceruri sau de pe pământ. (Ex. 20: 4). În ceea ce privește pe cei care se dedau la facerea de chipuri, este scris: „Blestemat să fie omul care face orice chip cioplit sau topit, o urâciune pentru Domnul, lucrarea mâinilor meseriașului, și o pune într-un loc secret.” -Deut. 27:15

3. Un chip este ceva care reprezintă sau este privit ca reprezentând un alt lucru care există. Este asemănarea sau imitarea unui lucru real făcut ca să semene cu acel lucru real sau mai complet. Se poate spune bine că mimează ceva mai mare. În timp ce Moise era pe munte pentru a primi tabelele legii din mâna lui Dumnezeu, israeliții au făcut un chip topit în fața căruia s-au închinat, ceea ce a constituit o încălcare gravă a legii lui Dumnezeu. (Deut. 9:12) Tendința chipurilor și închinarea la chipuri este de a-i îndepărta pe oameni de Dumnezeu și de a-i transforma în dușmanii lui Dumnezeu. Prin urmare, adevăratul motiv pentru interzicerea de către Dumnezeu a realizării chipurilor a fost și este acela că creatura trebuie să dea întregul ei devotament Creatorului său și să nu fie condusă pe căile minciunii.

4. Aceste reguli fixe ale lui Dumnezeu, împreună cu faptul ca el a făcut să se scrie în Cuvântul său cu privire la chipul care i-a apărut lui Nebucadnețar și pe care el îl numește un 'chip mare și teribil', este dovada concludentă că chipul nu putea reprezenta scopul lui Dumnezeu, ci trebuie să aibă referire la dușmanul lui Dumnezeu sau ceva în legătură cu dușmanul lui Dumnezeu. Se spune în Cuvântul Său că „Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos”, iar această afirmație este făcută în legătură cu facerea de chipuri sau închinarea la chipuri. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu ar putea fi rănit de ceea ce ar putea face creaturile sale, ci înseamnă că creaturile sale, transformându-se în dușmanul lui Dumnezeu și privind la chipuri și nu la Iehova, își fac rău propriilor lor interese și își produc și lor răni. Așadar, facerea de chipuri și închinarea la ele este o urâciune în ochii lui Dumnezeu. De ce ar trebui ca Dumnezeu să facă o relatare despre chipul menționat mai sus? Scopul exprimat al lui Dumnezeu cu privire la dușmanii săi are o influență directă asupra acestei chestiuni și asupra înțelegerii corecte a profeției rostite de Daniel în legătură cu chipul menționat mai sus.

5. Iehova va triumfa asupra vrăjmașilor săi atât de complet încât nu se va mai găsi loc vreodată pentru ei. Biblia conține o mărturie abundentă despre dușmanii lui Iehova. Numai acest fapt dovedește că scopul lui Iehova este acela de a sfătui pe deplin pe cei care îl iubesc din cauza existenței acestor dușmani, de unde au venit, de ce I s-au opus, de ce le-a permis să continue atât de mult, ce prevedere a făcut pentru distrugerea lor și când vor fi distruși. Știm că puterea Dumnezeului cel Atotputernic nu are nicio limitare și că, dacă ar vrea să facă acest lucru, el ar putea

să-i distrugă pe toți dușmanii într-o clipă. Faptul că nu a făcut-o atât de mult timp arată că el are motive întemeiate să nu o facă până la un anumit moment. Ca să fie înțeles pe deplin că îi va distruge complet la timpul potrivit, este important să luăm în considerare câteva din textele biblice despre acest punct: „Dar tu, Doamne, ești cel mai înalt pentru totdeauna. Căci, iată, dușmanii tăi, Doamne, căci, iată, vrăjmașii tăi vor pieri; toți lucrătorii nelegiurii vor fi împrăștiați.” (Ps. 92: 8,9) „Mâna ta va fi înălțată peste dușmanii tăi; și toți vrăjmașii tăi vor fi nimiciți”. (Mica 5: 9) „Mâna ta va afla pe toți dușmanii tăi; mâna ta dreaptă va afla pe cei ce te urăsc”. (Ps. 21: 8) „Dar cei răi vor pieri, iar dușmanii Domnului vor fi ca grăsimea berbecilor; se vor mistui; vor pieri în fum. Dar cei vinovați vor fi nimiciți împreună; viitorul celor răi va fi tăiat.” - Ps. 37: 20,38.

6. Planul lui Iehova de a distruge pe dușmanii săi a fost declarat încă de la începutul cursului păcătos al omului. Sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui. – Gen. 3:15.

7. Această declarație a fost rostită cu mai bine de 6000 de ani în urmă. Zdrobirea finală nu a avut încă loc. Iehova a declarat următoarele lui Avraam: „Sămânța ta va stăpâni poarta dușmanilor ei”. (Gen. 22:17). Aici Avraam a reprezentat pe însuși Iehova, iar „sămânța” promisă reprezintă instrumentul pe care-l va folosi Iehova pentru a distruge pe dușmanii săi. Iehova a făcut ca Iacov să profetească cu privire la Iuda aceste cuvinte: „Iuda...Mâna ta va fi pe ceafa dușmanilor tăi”. (Gen. 49:8). „Leul din seminția lui Iuda” va fi Acela care va face lucrarea profetită aici.

8. Poporul ales al lui Dumnezeu în Canaan a fost condus de Iosua. Când Iosua a prins pe regii dușmani și i-a ținut în închisoare, a spus oamenilor săi să se apropie și să-și pună picioarele pe gâtul acestor regi și apoi ei i-au ucis: „Și Iosua le-a spus: Nu vă temeți și nu va înspăimântați, ci întăriți-vă și îmbărbătați-vă, căci așa va face Domnul tuturor dușmanilor voștri împotriva cărora vă veți lupta”. – Ios. 10:25.

9. Profetul lui Dumnezeu a scris următoarele despre dușmanii lui Iehova și despre dușmanii acelor care iubesc pe Dumnezeu: „Căci niște străini s-au ridicat împotriva mea și niște tirani caută să-mi ia sufletul. Ei nu l-au pus pe Dumnezeu înaintea lor. Iată! Dumnezeu este ajutorul meu, Domul este cu cei ce-mi sprijină sufletul. El va răsplăti dușmanilor mei pentru răul făcut. Nimicește-i în adevărul tău.” (Ps. 54:3-5). „Prin Dumnezeu vom face lucruri mărețe, căci El este cel ce va călca în picioare pe vrăjmașii noștri”. (Ps. 60:12). Rugăciunea omului drept este: „Să se ridice Dumnezeu, să fie împrăștiați dușmanii săi și să fugă dinaintea lui cei care-l urăsc! Așa cum vântul alungă fumul, așa să-i alungi tu pe ei; așa cum se topește ceara din cauza focului, așa să piară cei răi din prezența lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu va zdrobi capul dușmanilor săi, creștetul cu păr al celui ce umblă în vinovăția lui.” – Ps. 68:1,2,21.

10. Iehova a făcut pe Fiul său preaiubit Isus Cristos, Reprezentant Executiv pentru totdeauna. Prin el își va împlini planurile. El este instrumentul din mâna dreaptă a lui Iehova. Cristos Isus este „sămânța” care va zdrobi capul vrăjmașului. Cristos nu a avut permisiunea să înceapă această lucrare de distrugere până la timpul hotărât de Dumnezeu, dar când a sosit acel timp, Dumnezeu l-a trimis în misiune și lucrarea este acum în desfășurare. (Ps. 110: 1,2). Începutul domniei sale în 1914 marchează începutul lucrării marelui Rege și el trebuie să meargă înainte de la acel timp până când se va termina: „Domnul de la dreapta ta va lovi pe împărați în ziua mâniei Lui. Va judeca printre națiuni, va umple locurile cu trupurile moarte; va sfărâma capul multor țări”. (Ps. 110: 5, 6). Dumnezeu dă lucrarea cea mare în mâna lui Cristos, ceea ce include membrii rămășiței trupului său. Referitor la aceasta este scris:

11. „O, Dumnezeule, dă regelui judecățile Tale și fiului regelui dreptatea ta! El va judeca pe poporul tău cu dreptate și pe săracii tăi cu judecată. El va avea stăpânire de la o mare la alta și de la râu până la marginile pământului. Cei ce locuiesc în sălbăticie, se vor pleca înaintea lui și dușmanii lui vor linge țărâna”. (Ps. 72:1, 2, 8, 9). „Domnul domnește; să se bucure pământul; să se veselească mulțimea insulelor. Un foc merge înaintea lui, și îi mistuie pe dușmanii lui de jur împrejur”. (Ps. 97:1, 3). „Nimeni să nu-i arate milă, și nimeni să nu le arate îndurare orfanilor lui de tată! Urmașii lui să fie nimiciți! Să li se șteargă numele în generația următoare”. – Ps. 109:12, 13.

12. Aceste citate sunt doar câteva din textele scripturale care dovedesc că Dumnezeu va nimici cu desăvârșire pe toți dușmanii Săi și va face acest lucru prin Fiul Său iubit. Acum noi ne apropiem de bătălia cea mare a zilei Dumnezeului Cel Atotputernic și se pare că acum a sosit

timpul să avem o mai bună înțelegere a profețiilor și că aceasta include o înțelegere a chipului mare și teribil menționat în profeția lui Daniel.

CHIPUL ÎNFRICOȘĂTOR

13. În al doilea an al domniei lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a avut un vis care l-a tulburat. A uitat visul și nefiind în stare să și-l amintească, magicienii și astrologii, desigur, nu puteau să-l interpreteze; și ei au folosit acest fapt ca pe o scuză pentru incapacitatea lor de a interpreta visul.

Daniel era atunci captiv în Babilon, unde fuseseră luați israeliții. Împreună cu unii dintre frații săi, el a căutat fața Domnului în rugăciune și apoi a cerut permisiunea de a dezvălui lui Nebucadnețar atât visul său cât și interpretarea acestuia. Daniel a fost adus atunci înaintea împăratului Nebucadnețar, și i-a spus visul său. Trebuie remarcat faptul că Daniel nu a susținut că are vreo abilitate sau învățătură personală

prin care își poate aminti visul sau că poate da interpretarea acestuia; ci când a fost adus ca să spună lui Nebucadnețar, el l-a informat pe rege că informațiile sale veneau de la Dumnezeu cerului. Daniel a spus regelui: „Iar mie, acest secret îmi este dezvăluit nu pentru că aș avea mai multă înțelepciune decât toți cei vii, ci doar pentru ca regelui să-i fie făcută cunoscută interpretarea și tu să-ți cunoști gândurile inimii”. - Dan 2: 30.

14. Daniel a fost devotat lui Iehova și a fost iubit mult de Iehova și a fost folosit de Cel Preaînalt să scrie profeția, care urma să se împlinească la timpul Său stabilit. Daniel a reprezentat acea clasă de oameni care urmau să fie pe pământ și care urmau să fie devotați pe deplin lui Dumnezeu la sfârșitul lumii când 'se va ridica Mihail'. Prin urmare, Daniel a reprezentat în mod specific rămășița credincioasă, cei care sunt uniți de Domnului Dumnezeu să facă lucrarea Lui. Urmează relatarea visului și interpretarea dată de profetul Daniel:

15. „Tu te uitai, o, rege, și iată: un chip mare! Chipul acesta mare, a cărui strălucire era deosebită, stătea în fața ta și avea o înfățișare înfricoșătoare. Capul chipului era din aur curat, pieptul și brațele lui erau de argint, pânțele și coapsele erau de aramă, picioarele erau de fier, labelle picioarelor erau parte de fier și parte de argilă. Tu te-ai uitat până când o piatră s-a desprins fără ajutorul vreunei mâini și a lovit chipul în labelle picioarelor, care erau de fier și de argilă, și le-a zdrobit. Atunci fierul, argila, arama, argintul și aurul, toate la un loc, s-au sfărâmat și au ajuns ca pleava care se ridică vara din aria de treierat. Și le-a luat vântul și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Iar piatra care a lovit chipul a devenit un munte mare și a umplut tot pământul.

16. Acesta este visul și îi vom spune interpretarea lui înaintea regelui. Tu, o, rege, ești regele regilor; căci Dumnezeu cerului și-a dat regat, putere, tărie și glorie. Și oriunde locuiesc fiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerurilor, i-a dat în mâinile tale, și te-a făcut conducător peste toate. Tu ești acest cap de aur! După tine se va ridica un alt regat inferior ție, apoi un alt regat, al treilea, de aramă, care va domni peste tot pământul. Cel de-al patrulea regat va fi tare ca fierul; așa cum fierul zdrobește și macină totul și așa cum fierul sfărâmă, tot așa el le va zdrobi și le va sfărâma pe toate acestea. Și, așa cum ai văzut că labelle picioarelor și degetele erau parte de argilă a unui olar și parte de fier, tot așa regatul va fi dezbinat, dar în el va fi ceva din duritatea fierului, întrucât ai văzut fierul amestecat cu argila umedă. Așa cum degetele de la picioare erau parte de fier și parte de argilă, tot așa regatul va fi în parte tare și în parte fragil. Așa cum ai văzut fierul amestecat cu argila umedă, tot așa se vor amesteca cu sămânța oamenilor; dar nu se vor lipi unul de altul, așa cum fierul nu se amestecă cu argila.

17. „Și, în zilele acestor regi, Dumnezeu cerului va ridica un regat care nu va fi distrus niciodată, și regatul nu va trece în stăpânirea altui popor. El va zdrobi și va pune capăt tuturor acestor regate și el însuși va dăinui pentru totdeauna. Așa cum ai văzut că din munte s-a desprins o piatră fără ajutorul vreunei mâini și că ea a zdrobit fierul, arama, argila, argintul și aurul. Dumnezeu cel Mare i-a făcut cunoscut regelui ce se va întâmpla după aceasta. Visul este adevărat, iar interpretarea lui sigură”. – Dan. 2:31-45.

18. Timp de mulți ani cei care au iubit pe Dumnezeu au căutat să înțeleagă profețiile, în special cele scrise de Daniel și Ezechiel. Dumnezeu nu a fost niciodată nemulțumit de acest efort,

așa cum este indicat de Scripturi; dar nici nu ar trebui să ne așteptăm ca Dumnezeu să permită înțelegerea adevărată a acestor profeții până la timpul stabilit de El. Oamenii sfinți din vechime care au profețit în legătură cu planul lui Dumnezeu pentru salvarea rasei umane au căutat cu sârguință să înțeleagă semnificația a ceea ce au scris. Chiar și îngerii și-au dorit să privească în semnificația acestora și să le înțeleagă. Dumnezeu nu și-a exprimat nemulțumirea din cauza eforturilor făcute, dar nu a fost momentul său potrivit pentru a-și face cunoscute secretele. Nici nu ar fi deloc nepotrivit ca cineva care este devotat lui Dumnezeu să caute cu sârguință înțelegerea Cuvântului Său în orice moment sau tot timpul. Această observație este făcută aici pentru a sublinia faptul că numai la timpul potrivit al lui Dumnezeu se poate înțelege o profeție de către oameni.

19. Cu mai bine de cincizeci de ani în urmă, câțiva oameni buni, creștini sinceri, care se chemau adventiști au publicat o interpretare a profeției de mai sus a lui Daniel, care afirmă în esență că chipul înfricoșător pe care l-a văzut Daniel a reprezentat puterile succesive ale lumii, cum ar fi Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma; că, capul de aur al chipului a reprezentat Babilonul, pieptul de argint reprezentat sau ilustrat imperiul medo-persan; că cuprul (tradus greșit aramă) a ilustrat puterea mondială a Greciei; și picioarele de fier au ilustrat puterea mondială romană păgână; și labele picioarelor compuse din fier și argilă au ilustrat Roma Papală sau ceea ce se numește altfel „Imperiul Roman Sfânt”. Publicațiile *Turnului de Veghere*, neavând explicații mai bune, au adoptat practic interpretarea de mai sus. Există câteva motive bune pentru care interpretarea de mai sus a profeției nu este corectă și acestea sunt:

20. (1) Că semnificația adevărată a chipului înfricoșător nu putea fi înțeleasă de nici unul dintre aceia pe care Daniel i-a reprezentat până la venirea Domnului în templul său. Interpretarea de mai sus, fiind făcută cu mult înainte de venirea Domnului în templul său, este puțin probabil ca aceasta să fie corectă. Aceasta nu înseamnă că s-ar ridica vreo critică împotriva vreunui dintre cei care au interpretat astfel. Fără îndoială, Dumnezeu a fost mulțumit de ei pentru că ei căutau adevărul. Profeția lui Daniel spune: „Iar mie, acest secret îmi este dezvăluit nu pentru că aș avea mai multă înțelepciune decât toți cei vii, ci doar pentru ca regelui să-i fie făcută cunoscută interpretarea”. Mai mult decât atât, 'Dumnezeul cerului dezvăluie secretele a ceea ce va fi în zilele din urmă'. (Dan 2: 28,30) Aceste „zile din urmă” trebuie să se refere la „ziua Domnului”, ceea ce înseamnă timpul care începe când Dumnezeu își pune Împăratul pe muntele Său sfânt din Sion. (Psalmul 2:6). Acel eveniment a avut loc în 1914 și, cu siguranță, înțelegerea nu putea fi avută decât doar după acel timp. După ce Domnul a venit la templul său în 1918, oamenii săi unși au început să aibă o înțelegere mai bună a profețiilor, pentru că templul în cer a fost deschis. (Rev. 11:19). Din moment ce Daniel spune că viziunea sau profeția urmează să facă cunoscut ceea ce se va întâmpla în „zilele din urmă”, rezultă că Dumnezeu a planuit ca poporul său, pe care Daniel l-a reprezentat, să primească o înțelegere a chipului „în zilele din urmă”, și nu înainte.

21. (2) Că profeția arată că chipul înfricoșător urma să fie făcut tot bucăți în același timp și rezultă că dacă chipul întreg nu este în existență în același timp aceasta nu ar putea avea loc. Puterile mondiale ale Babilonului, Medo-Persiei, Greciei și Romei păgâne au încetat să existe, iar chipul nu a fost încă zdrobit. „Imperiul roman sfânt” mi există acum ca o putere mondială.

22. (3) Nu ar putea să fie adevărat din punct de vedere literal că Nebucadnețar în acel timp, regele Babilonului, era conducător peste toate „fiarele câmpului, și păsările cerului”, așa cum spune profeția. Nu există nicio dovadă că el a avut mai multă putere sau control asupra fiarelor sălbatice și păsărilor decât a avut orice alt om imperfect.

23. (4) Nu există nicio dovadă că Medo-Persia ca putere mondială a posedat ceva deosebit care putea fi simbolizat de metalul prețios argintul, sau că imperiul grec a fost marcat în vreun fel special astfel încât să fie simbolizat de metalul mai puțin valoros arama sau cuprul.

24. (5) Nu este adevărat că Roma a fost prima putere mondială care a folosit conducerea militară de fier care 'zdrobește popoarele pământului'. Egiptul a existat cu mult timp înainte de Roma, și Egiptul a fost prima mare putere militară. Puterea mondială a Asiriei a fost înainte de Babilon sau Roma, și Asiria se lăuda că armatele ei au cucerit toate națiunile și nimeni nu a reușit să stea în fața atacurilor ei militare. Numai Iehova, prin îngerul său, a putut și chiar a izbăvit Israelul din mâna militară sau de fier a Asiriei. (Isa. 36: 17-20). Grecia a cucerit și a condus lumea prin forță militară și se spune despre generalul războinic puternic al ei că „a plâns pentru că nu mai existau

lumi care să le cucerească.” În zilele mult mai dinainte, chiar și regii din Canaan aveau echipament militar și

nouă sute de care de fier. (Jud. 4: 3). Alte națiuni au luptat cu instrumentele militare de fier înainte de a exista Roma. (1 Regi 22:11). Alte motive apar pentru care „chipul înfricoșător” nu se referă la puterile mondiale, iar acestea vor fi analizate mai târziu.

25. Chipul pe care l-a visat Nebucadnețar a fost unul înfricoșător. Oare ce a ilustrat? Ca să putem da posibilitatea cercetătorilor Bibliei să poată urmări argumentele prezentate aici, spunem pe scurt, că acel chip înfricoșător a reprezentat organizația vizibilă și invizibilă a lui Satan. Înainte de a aduce dovezi în sprijinul acestei concluzii, vom analiza mai întâi câteva dovezi scripturale cu privire la organizația mai mare.

Organizația lui Iehova

26. Iehova are o organizație universală, pe care Scriptura o menționează adeseori sub simbolul unui „munte”. „Astfel i-a adus în teritoriul lui sfânt, regiunea muntoasă pe care a câștigat-o dreapta Sa.” (Ps. 78:54, *Rotherham*). „Mare și foarte demn de laudă în oraș este Dumnezeuul nostru, muntele său sfânt este frumos în semeția lui, bucuria întregului pământ. Muntele Sion în nordul îndepărtat este orașul unui rege”. (Ps. 48:1,2 *Rotherham*). (Vezi și Isaia 2:2 ; 11:9 ; 56:7 ; Ioel 3:17 ; Zaharia 8:3).

27. Ezechiel a fost folosit să scrie despre viziunea sa despre organizația lui Dumnezeu. (Ezec. 1:3-28). În această viziune el descrie patru ființe vii care au asemănarea unui om, și fiecare dintre ele avea patru fețe și patru aripi. „Aripile lor erau unite una de alta; nu se întorceau când mergeau; fiecare mergea drept înainte. Cât despre fețele lor, toate patru aveau o față de om, la dreapta o față de leu, la stânga toate patru aveau o față de taur și toate patru aveau și o față de vultur. Așa erau fețele lor. Aripile lor erau întinse în sus; fiecare avea două aripi care se atingeau una de alta, iar două le acopereau corpurile. Fiecare mergea drept înainte. Unde le făcea spiritul să meargă, acolo mergeau. Nu se întorceau în timp ce mergeau. La înfățișare, creaturile vii erau asemenea unor cărbuni ce ard în foc; și ca lămpile ceva se mișca încoace și încolo între creaturile vii; și focul era strălucitor, iar din foc ieșeau fulgere”. – Ezec. 1:9-13.

28. În viziune a apărut o roată pe lângă fiecare dintre cele patru creaturi vii cu patru fețe. După înfățișare și alcătuire, fiecare roată părea a fi în mijlocul altei roți”. Descriind mai departe ce a văzut, Ezechiel a spus: „Când mergeau, puteau să se deplaseze pe oricare dintre cele patru laturi ale lor. Nu se întorceau în altă parte când mergeau. Și când creaturile vii mergeau, mergeau și roțile pe lângă ele, iar când creaturile vii se înălțau de la pământ, se înălțau și roțile. Unde le făcea spiritul să meargă, acolo mergeau, fiindcă spiritul le făcea să meargă acolo; și roțile se înălțau foarte aproape de ele, căci spiritul creaturilor vii era în roți.” – Ezec. 1:17, 19, 20.

29. Deasupra capetelor creaturilor vii era ceva asemănător unei întinderi de cristal scânteietor și se întindea sus. Sub întindere, erau aripile celor patru creaturi vii, fiecare având patru aripi, două aripi pe-o parte și două aripi pe cealaltă parte a trupului. Când aceste fapte mergeau sunetul aripilor era ca sunetul multor ape. „Și am auzit zgomotul aripilor lor când mergeau, un zgomot de ape mari, ca glasul Celui Atotputernic, un zgomot tumultuos, ca zgomotul unei oștiri. Când se opreau și își lăsau aripile în jos, s-a auzit un glas deasupra întinderii care era peste capetele lor. (Când se opreau, își lăsau aripile în jos.” – Ezec. 1:24, 25.

30. Deasupra întinderii era ceva ca o piatră de safir, ceva asemănător unui tron, iar pe tron era cineva care semăna la înfățișare cu un om. Era ceva ce semăna cu un foc, în interior și de jur împrejur, iar culoarea era aurie. După ce descrie înfățișarea celui de pe tron, profeția adaugă apoi: „Era ceva ce semăna cu un curcubeu ce apare într-un nor mare și gros într-o zi cu ploaie bogată. Așa arăta ceea ce strălucea de jur împrejur. Arăta ca gloria Domnului”. Astfel, se vede că descrierea profetică arată în mod potrivit un car puternic de război, ilustrând astfel o organizație asemănătoare unui car care se întinde de la pământ la cer, și această organizație puternică este prezidată de Iehova Cel Preaînalt.

31. Reprezentantul Executiv Principal în acea organizație mare este Fiul preaiubit al lui Dumnezeu, pe care el l-a făcut Conducător peste lume. Împreună cu el este organizația sau „orașul

sfânt”, care formează o parte a organizației universale. În acea organizație există heruvimi, serafimi și o oștire de îngeri, și membrii corpului lui Cristos, toți aceștia având autoritate și putere de la Iehova. (Isa. 6:2, 3; Rev. 4:6; 1 Pet. 3:22; Evr. 12:22). Aici se menționează această organizație puternică a lui Iehova pentru ca studentul să poată avea în minte pe dumnezeul imitator care a încercat să facă organizația după asemănarea lui.

ORGANIZAȚIA LUI LUCIFER

32. Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său și l-a pus pe pământ. El l-a pus pe om în grădina Edenului s-o lucreze și s-o păzească. (Gen. 1:28; 2:15). Astfel Dumnezeu l-a făcut pe omul perfect o parte din organizația Sa mare și a poruncit ca omul să rămână întotdeauna în armonie cu Creatorul său și cu legile sale fixe. Începutul creației lui Dumnezeu a fost Fiul său preaiubit, Logosul, și după aceea toate lucrurile create au fost create prin Logos ca delegat al lui Iehova Dumnezeu. (Ioan 1:1-3). Este sigur faptul că există diverse divizii ale organizației universale a lui Dumnezeu, după cum rezultă din următoarele cuvinte: „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, vizibile și invizibile, fie tronuri, fie stăpâniri, fie domnii, fie puteri; toate lucrurile au fost create prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El. El este Capul trupului, biserica, începutul, cel întâi-născut dintre cei morți; pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea. Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El”.

33. Aceasta, fără îndoială, stabilește că în organizația lui Dumnezeu există tronuri, stăpâniri, domnii, îngeri și servi. Unul din titlurile date Delegatului puternic al lui Iehova este: „steaua strălucitoare și de dimineată”, care mai înseamnă și prinț. În organizația universală a lui Dumnezeu mai era și o altă stea. Este scris că atunci când Dumnezeu a pus temeliiile pământului ca locuință pentru om „stelele dimineții cântau în cor și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de bucurie.” (Iov 38:7). Cealaltă stea sau prinț era Lucifer, iar dovada despre aceasta este sigură și clară.

34. Lucifer a fost numit într-o funcție înaltă în organizația lui Dumnezeu. „Tu ești heruvimul uns, care ocrotește, și eu te-am numit. Erai pe muntele sfânt al lui Dumnezeu. Umblai printre pietre de foc”. (Ezec. 28:14). „Uns” înseamnă că el a fost desemnat să ocupe o anumită slujbă. Cuvântul „ocrotește” folosit în acest text înseamnă unul care oferă protecție, apărare sau supraveghere ca supraveghetor. Lucifer era în Eden, grădina lui Dumnezeu, unde a fost pus Adam, și Lucifer fiind un funcționar în organizația lui Iehova, rezultă că omul se afla sub supravegherea specială a lui Lucifer, iar omul perfect era deci o parte a organizației lui Lucifer și în marea organizație a lui Iehova. Din moment ce profeția lui Ezechiel arată că organizația lui Dumnezeu este ca o roată în interiorul unei roți, atunci se poate spune că partea lui Lucifer din organizație era una dintre roțile din roata mai mare. Acest lucru, desigur, se aplică atunci când el era în armonie cu Iehova.

35. Lucifer a fost făcut glorios și frumos când a apărut în Eden. „Ai fost în Eden, grădina lui Dumnezeu; fiecare piatră prețioasă era acoperirea ta: sardiu, topaz, diamant, beril, onix, iaspis, safir, smarald, carbuncul și aur; timpanele și flautele au fost pregătite în tine în ziua în care ai fost creat”.

(Ezec. 28:13). El a fost, așadar, un purtător de lumină și îmbrăcat cu putere și autoritate.

36. Pomul este un simbol al unei creaturi vii și când este plantat de Domnul Iehova, este un pom al neprihănirii sau o creatură a neprihănirii, atâta timp cât rămâne în armonie cu Iehova. (Isa. 61: 3, Ps. 1: 1-3, Prov. 11:30, Num. 24: 6, Jud. 9: 8, Ps. 104: 16). Pare sigur din limbajul folosit că profetul lui Dumnezeu s-a referit Lucifer când a scris aceste cuvinte: „Și a devenit frumos prin măreția lui, prin bogăția frunzișului său, căci rădăcinile lui erau lângă ape mari. Cedrii din grădina lui Dumnezeu nu-l puteau ascunde; ienuperii nu aveau crengi ca ale lui. Platani nu aveau ramuri ca ale lui. Niciun copac din grădina lui Dumnezeu nu semăna cu el în frumusețe. Îl făcusem frumos prin mulțimea ramurilor lui, așa că toți ceilalți copaci din Eden, care erau în grădina lui Dumnezeu, îl invidiau”. (Ezec. 31: 7-9).

Acest lucru arată că Lucifer a avut alte creaturi spirituale în organizația sa, și asupra cărora s-a clasat ca superior. În calitate de funcționar superior în organizația lui Dumnezeu, i-au fost atribuite

anumite îndatoriri specifice, iar omul a fost sub supravegherea directă a lui Lucifer. Fiind mai presus de ceilalți din organizația sa, el ar putea fi denumit în mod corespunzător cap al acesteia.

37. Dumnezeu a creat fiarele câmpului și păsările cerului, le-a adus înaintea lui Adam și l-a făcut să dea fiecăruia un nume și ele au fost supuse lui Adam. (Gen. 1:28; 2: 19,20) De vreme ce Lucifer era stăpânul lui Adam, rezultă că toate aceste fiare ale câmpului și păsări ale cerului erau sub supravegherea sa superioară. Descrierea ulterioară a profetului cu privire la organizația lui Lucifer este aceasta: „De aceea, înălțimea lui era înălțată deasupra tuturor copacilor câmpului, iar ramurile lui s-au înmulțit, iar ramurile lui s-au lungit datorită mulțimii de ape, când a tras afară. Toate păsările cerului și-au făcut cuiburile în crengi și, sub ramurile lui, toate fiarele câmpului își aduceau pe tinerii lor, iar sub umbra lui locuiau toate națiunile mari”. (Ezec. 31: 5,6) Comparați acest limbaj în acest punct cu Daniel 2:38.

Metale

38. Chipul descris de Daniel în profetie menționează trei metale prețioase, și anume, aur, argint și cupru, care este tradus greșit „aramă”. Menționează un metal neprețios, „fierul”. Semnificația acestor metale este importantă, altfel Domnul nu le-ar fi scris în Cuvântul Său în legătură cu acest chip. Aurul este menționat mai întâi în Biblie ca fiind în țara Havila, țară care era udată de unul din izvoarele care ieșeau din Eden. (Gen. 2: 11,12). Sfânta Sfintelor, atât din cort, cât și din templu, era acoperită cu aur cupelat. Heruvimii din Sfânta Sfintelor erau făcuți din aur. (Ex. 25: 17-19, 1 Regi 6: 22-28) Tabernacolul și templul au ilustrat organizația lui Dumnezeu. Aurul este un simbol al lucrurilor divine. Sfinții Sionului sunt comparați cu aurul fin. (Plâng. 4: 2) Argintul este un metal prețios și a fost folosit în legătură cu slujba tabernacolului și a templului. (Ex. 26:19) Plăcile, bolurile și alte unelte folosite în acest serviciu erau din argint. (Num. 7:13, 1 Cron. 28:17) Argintul este următorul în ordinea valorii în comparație cu aurul, dar, desigur, cu o valoare mai mică decât aurul. Acesta este menționat ca al doilea din chipul înfricoșător.

39. Cuprul este un alt metal prețios, dar mai puțin valoros decât argintul. Arama, după cum știm, este un aliaj de metale. Cuvântul „aramă” care apare în *Versiunea Autorizată* este o traducere greșită, și ar trebui să fie „cupru”. Cuprul a fost folosit în legătură cu tabernacolul și templul. (Ex. 38:3). Aurul, argintul și cuprul sunt clasificate ca metale „nobile” și au o valoare în ordinea amintită. Descrierea lui Lucifer când a fost în Eden, dată de profet, arată că el a fost împodobit cu aur și pietre prețioase, pe care i le-a dat Dumnezeu când a fost creat sau când a fost instalat în funcție.

Dușmanul

40. Lucifer a fost, fără îndoială, cel mai frumos ca înfățișare dintre toate creaturile din organizația sa imediată pe care Dumnezeu i-a încredințat-o. A avut mult, dar a dorit și mai mult, și din această cauză a devenit dușmanul cel mai mare a lui Dumnezeu. (Ier. 51:13). Fiind făcut perfect și frumos și primind o însărcinare de o mare autoritate, el era dator să-și dovedească credincioșia față de Dumnezeu din toate punctele de vedere. „Nelegiuire” înseamnă fărâdelege, sau ceea ce este contrar legii, iar raportul arată că Lucifer a devenit nelegiuit, și de atunci este dușmanul lui Dumnezeu. „Ai fost perfect în căile tale, din ziua când ai fost creat, până când s-a găsit nelegiuirea în tine.” (Ezec. 28:15). De atunci și până acum el se tot luptă împotriva organizației lui Dumnezeu, iar Isus este autoritatea care spune că el e Dușmanul. – Mat. 13:25-38,41.

41. Când Lucifer s-a răsculat împotriva lui Dumnezeu și și-a început cursul fărâdelegii sau au răutății, Dumnezeu i-a schimbat numele, sau i-a dat nume diferite, iar unul dintre acestea este Satan, care înseamnă împotrivor sau adversar. Această înseamnă că el este dușmanul lui Dumnezeu și că se împotrivește la tot ceea ce face Dumnezeu. (Zah. 3:1,2). Satan a fost acela care a încercat să-l determine pe Iov să se răscoală împotriva lui Dumnezeu. Tot el l-a înșelat pe Iuda ca să-l trădeze pe

Isus Cristos. (Iov 1:6-12, Luca 22:3). În timpul lui Isus, tot el a adus pe preoți sub influența sa, și i-a atras în complotul cel mare pentru uciderea Celui Sfânt.

42. Șarpele este un alt nume pe care l-a avut Lucifer de la răscularea sa și această înseamnă că el este înșelătorul principal. El a amăgit aproape omenirea întreagă. Înșelăciunile lui au fost atât de mari încât doar clasa „servului ales” al lui Dumnezeu dintre oameni este în stare să i se împotrivescă, și aceasta o face doar prin harul lui Dumnezeu. – Mat. 24:24 ; Ps. 91:2-11.

43. În prezent, Satan a făcut aproape pe toți să creadă că nu există Diavol, ci că toate discuțiile despre Diavol sunt un mit. Prin această amăgire el se poate folosi de ei și mai mult pentru scopurile sale. Chiar și printre copiii lui Dumnezeu, care s-au consacrat cu totul să facă voia lui Dumnezeu, sunt mulți, care până nu demult au crezut că Satan Diavolul a fost deja legat și oprit din activitatea sa. Pe baza dovezilor Scripturii abia în anul 1924 a fost cunoscut că Satan încă nu este legat, iar poporul credincios a lui Dumnezeu numai după această dată a început să recunoască organizația cea puternică a lui Satan.

44. Astăzi sunt mulți sunt pe pământ care s-au consacrat să facă voia lui Dumnezeu dar care nici azi nu disting organizația lui Satan. Satan este marele dușman. Organizația lui este formată din dușmanii lui Dumnezeu, iar textele de până acum arată dincolo de orice îndoială că dușmanul va fi distrus la timpul hotărât de Dumnezeu.

ÎNȚELEGEREA

45. Când Domnul a venit la templul Său în 1918, a început să strălucească o lumină mai mare în mintea tuturor devotaților săi care au fost aduși în templu. Cei credincioși au înțeles, cam prin anul 1925, că împărăția a început și că Satan a fost aruncat jos din cer și activitatea sa este limitată acum la pământ. Cele două semne mari sau minuni din cer au apărut și au fost înțelese apoi de poporul lui Dumnezeu pentru prima dată.

46. Prin urmare, pare imposibil, ca chiar și cei unși ai Domnului să fi putut avea o înțelegere potrivită a „chipului înfricoșător” amintit în Daniel înainte de venirea Domnului la templul Său. Mai mult, Scriptura afirmă lămurit că o lumină mai mare strălucește asupra poporului lui Dumnezeu la sfârșitul lumii și că aceste lucruri din Biblie au fost scrise dinainte pentru încurajarea, îmbărbătarea și mângâierea celor credincioși. (1Cor. 10:11 ; Rom. 15:4). În lumina adevărilor incontestabile de mai sus, vom examina textul profeției lui Daniel cu privire la „chipul înfricoșător”.

47. Acum, este evident unșilor Domnului în acest timp că „marele și înfricoșătorul chip” analizat aici reprezintă mult mai mult decât simplele corporații sau guverne pământești.

(Urmează continuarea în numărul următor)

Întrebări pentru studiul berean

1. De ce este dată atâta importanță chipului descris aici?

2-4. Ce este un chip? Cum privește Dumnezeu facerea chipurilor cioplite și de ce? Pentru ce judecă astfel?

5-8 Explică de ce a permis Iehova atât de mult timp existența și activitatea dușmanilor Săi! Citează scripturi care să arate intenția sa finală cu privire la ei.

9. Care este rugăciunea oamenilor lui Dumnezeu cu privire la dușmanii lui Dumnezeu și ai lor?

10-12. Identifică „sămânța”, prin care va fi distrus dușmanul. Cum și de când este în curs această lucrare de distrugere?

13,14. Descrie circumstanțele care au făcut ca Daniel să fie adus înaintea regelui, și atitudinea lui Daniel în această chestiune. Pe cine a reprezentat Daniel, și cum? Cum a putut el să știe și să interpreteze visul?

15-17. Relatează visul și interpretarea lui.

18,19. Ce dovezi avem că în trecut exista un interes profund față de lucrurile prezise de Dumnezeu prin profeții săi? Au obținut ei înțelegerea care au căutat-o, și de ce? Au fost aprobate eforturile lor de Dumnezeu?

20-24. Dovedește dacă interpretarea mai dinainte a profeției lui Daniel cu privire la „chipul înfricoșător” a fost corectă.

25. Pe scurt, ce a reprezentat acest chip?

26-30 Citează scripturi care descriu simbolic organizația lui Iehova! Ce ilustrație a acesteia este prezentată prin profetul Ezechiel?

31-33. Ce constituie organizația universală a lui Iehova? Cum a fost creată aceasta?

34,35. Ce fapte arată Scriptura despre Lucifer înainte de căderea sa?

36,37. Descrie organizația a cărei conducere i-a încredințată lui Lucifer!

38,39. Arată însemnătatea metalelor amintite în descrierea chipului analizat aici.

40. Descrie cum a devenit Lucifer dușmanul lui Dumnezeu.

41-44. Cum dovedesc activitățile lui Lucifer caracterul potrivit al numelor prin care a fost desemnat de la căderea sa?

45,46. Ce se înțelege prin „zilele înțelegerii”? Arată motivul pentru care Dumnezeu dă o înțelegere poporului său despre organizația sa și despre cea a dușmanului în „zilele de pe urmă” și nu înainte.

PACEA MONDIALĂ – CÂND?

Majoritatea oamenilor doresc și iubesc pacea. Dacă chestiunea ar putea fi supusă votului oamenilor, nu ar fi niciodată război. Oamenii cu inimi sincere, care îi iubesc pe apropiații lor, și care iubesc neprihănirea și dreptatea, detestă războiul. Întotdeauna minoritatea forțează războiul asupra oamenilor. Generalul W.T. Sherman, din Războiul Civil, a spus: „Războiul înseamnă iad”. Această părere a fost confirmată de un milion de ori de cei care au participat în recentul Război Mondial. Pe lângă milioanele de morți și alte milioane mutilați cu cruzime, marele Război Mondial a învățat pe oameni cum să profite, să mintă, să fure, să înjure și să fumeze; el a umplut lumea cu milioane de oameni care nu au nici un respect pentru bunul simț, lege, sau drepturile și libertățile altora; el a umplut lumea cu crime și boli de nedescris.

Atât de îngrozitoare au fost rezultatele acestui război încât aproape s-au făcut eforturi supraomenești de atunci încolo pentru a aduce o stare de pace mondială. Cu toate acestea, toate aceste eforturi s-au făcut pe terenuri greșite și de către oameni care nu vor pacea. Când se țin conferințe cu scopul de a promova pacea, delegații sunt întotdeauna militariști, a căror interes este războiul, sau mari industriași care profită de pe urma războiului. Bărbații și femeile cu înclinații spre pace, cunoscuți ca pacifiști, nu sunt aleși niciodată ca delegați. Sfatul maselor de oameni, care furnizează soldații și plătesc factura, nu este căutat niciodată. Astfel, se face că cei care participă la conferințele pentru pace sunt controlați de interese egoiste, și în loc să fie promovată pacea, rezultatele obișnuite sunt voința rea, neîncrederea, ura, cearta și pregătirile și mai mari pentru război. Oamenii și-au pierdut toată încrederea în conducătorii lor și nu au nicio speranță din partea acestora. Singura speranță nutrită de cei săraci, asupriți este că pacea constă doar în pregătire, care înseamnă o competiție între națiuni cu privire la care poate construi cele mai mari nave de război și cele mai mari bombardiere și care poate să facă cel mai otrăvitor gaz și alte arme de distrugere.

Astfel, povara impozitelor crește în fiecare an, la fel ca și numărul vagabonzilor și al funcționarilor corupți. Astfel în acest mare vârtej al militarismului, oamenii sunt forțați să-și arunce miliardele plătite pe impozite, fără alt rezultat decât acela că vagabonzii și funcționarii corupți se înmulțesc, scandalurile în locurile înalte abundă, iar frica și neîncrederea națională cresc. În consecință, un mare strigăt de protest se ridică din partea oamenilor. Protestul se manifestă sub forma organizațiilor de muncă, a socialismului, comunismului, bolșevismului și anarhiei generale, acestea fiind privite cu teamă de către popor și în multe părți sunt privite ca o amenințare și mai rea decât militarismul.

Descriind această condiție pe care a prevăzut-o că va exista în acest moment, Isus a rostit aceste cuvinte profetice: „Pe pământ neliniște a națiunilor, care nu vor ști ce să facă...oamenii vor leșina de frică și în așteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului”. - Luca 21: 25,26.

Se pune întrebarea: Va veni cândva pacea? Este eliberarea din condițiile actuale aproape intolerabile de suferință și de frică o posibilitate? Dacă da, cum? și când? Răspunsul la aceste întrebări nu se găsește în altă parte decât în Biblie. Fără a realiza acest fapt, oamenii se uită la liderii lor pentru un răspuns. Unii speră că pregătirea va aduce pace; alții speră la fel că conferințele de pace vor conduce la o dezarmare treptată și că izbăvirea va veni în acest fel; alții speră că întreaga lume va vota pe socialiști la putere, pe comuniști sau pe bolșevici și că aceștia vor reforma statul. Aceste speranțe sunt zadarnice. Pacea nu va veni niciodată din niciuna din aceste surse. Oamenii nu pot aduce pace.

Dar pacea vine, și se află în viitorul foarte apropiat. Autorul și promotorul războaielor și al confuziei pe pământ este Satan și, atâta timp cât el este neținut în frâu, nu va exista pace. Pacea, dreptatea, adevărul, neprihănirea și fericirea aparțin regatului lui Dumnezeu. Războaiele, confuzia, nelegiuirea, opresiunea și nefericirea aparțin regatului lui Satan. Puțini oameni își dau seama că Satan este „dumnezeul acestei lumi”. Aceasta înseamnă că Satan guvernează lumea. El controlează oamenii prin folosirea unor oameni egoiști ca unelte ale sale. Prin acești oameni egoiști el înșală lumea să creadă că speranța izbăvirii este în „pregătire”, „conferințe de pace”, „uniune bisericească”, „ligi ale națiunilor” sau în „socialismul” sau guvernele comuniste de un fel. Aceste uneltiri sunt înșelăciunile făcute de Satan pentru a distrage mințile oamenilor de la singura și unica speranță de izbăvire expusă în Biblie.

Satan și-a început înșelăciunile în Eden, mai întâi cu Eva și apoi cu Adam. După ce i-a îndepărtat de la slujirea lui Dumnezeu, el și-a propus să le organizeze posteritatea în instituții egoiste, cu scopul utilizării acestor instituții egoiste pentru a orbi oamenii față de planul lui Iehova Dumnezeu. Dar care este planul lui Dumnezeu? Este acesta. Când Satan i-a condus pe Adam și Eva în păcat și a adus blestemul păcatului și morții asupra rasei, Dumnezeu a hotărât să scape omenirea de acest blestem și, de asemenea, să-i izbăvească de sub puterea lui Satan și de înșelăciunile lui. El și-a propus să realizeze această eliberare prin Fiul său, și el a stabilit dinainte că timpul eliberării va fi la a doua venire a lui Isus și în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos, care începe de la a doua venire a Lui.

Această domnie de o mie de ani este numită „regatul lui Dumnezeu” și la el s-a referit Isus atunci când i-a învățat pe urmașii săi să se roage, spunând: „Să vină regatul Tău. Să se facă voia Ta pe pământ, ca și în cer”. Din moment ce Dumnezeu a stabilit ca Isus să aducă pacea în pământ, el este numit „Prințul păcii” și „Prințul vieții”. În Isaia 9: 6,7, citim despre acest minunat Prinț, după cum urmează: „Căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat și guvernarea va fi pe umărul lui. El va fi numit Sfătuitor Minunat, Dumnezeu Puternic, Tată Etern, Prinț al Păcii. Guvernarea și pacea lui nu vor avea sfârșit”.

Cu aproape nouăsprezece secole în urmă, când Isus era pe pământ, reprezentanții lui Satan, care erau liderii religioși ai acelor vremuri, l-au numit „Beelzebub, prințul diavolilor”. Fariseii aceia erau instrumentele voluntare ale lui Satan. Expunând șmecheriile, ipocriziile și învățăturile lor false, Isus aducea oamenilor o binecuvântare. Nu e de mirare că Satan i-a folosit pentru a-l numi pe Isus prințul diavolilor. Petru i-a acuzat pe acei ipocriți în față și i-a acuzat de uciderea lui Isus. Cuvintele Lui se găsesc în Faptele Apostolilor 3: 14,15 și spun: „Voi l-ați renegat pe cel sfânt și drept și ați cerut să vă vi se dea un ucigaș, și ați omorât pe Prințul vieții, pe care Dumnezeu l-a sculat din morți”. Din nou, în Faptele Apostolilor 5: 30,31, același Petru și-a reînnoit acuzația împotriva acelor religioniști ipocriți, spunând: „Dumnezeul părinților noștri a înviat pe Isus, pe care voi l-ați omorât și l-ați atârnat pe un copac. Pe el Dumnezeu l-a înălțat cu dreapta sa pentru a fi Prinț și Salvator, ca să dea pocăința Israelului și iertarea păcatelor”.

Pacea vine în lume prin acest Isus foarte înălțat, „Prințul Păcii”, „Prințul vieții”, „Salvatorul” lumii. Împărăția lui de o mie de ani va fi „dorința tuturor națiunilor”. Această împărăție este singura speranță a lumii. Din nou și din nou, Scripturile îndeamnă pe poporul Domnului să „aștepte pe Fiul Său din cer” și să 'aștepte cu răbdare regatul'. Am face bine să acordăm atenție câtorva din aceste texte. În Luca 23: 51 citim despre Iosif din Arimatea după cum urmează: „Care

și el aștepta regatul lui Dumnezeu”. În 1 Corinteni 1:7 citim: „Astfel că nu duceți lipsă de niciun dar, așteptând venirea Domnului nostru Isus Cristos”. Din nou, în 1 Tesaloniceni 1:10, suntem îndemnați să „așteptăm pe Fiul Său din cer”, iar în 2 Tesaloniceni 3: 5 sunt aceste cuvinte: „Domnul să vă îndrume neîncetat inima spre iubirea de Dumnezeu și spre așteptarea cu răbdare a lui Cristos”. Vorbind despre această perioadă de așteptare, Daniel, în capitolul 12, versetul 12, spune: „Ferice de cel ce așteaptă și ajunge la cele o mie trei sute cincizeci și treizeci de zile”.

Da, o binecuvântare vine la sfârșitul acestei perioade de așteptare. În acel moment, Cristos va fi la putere. În calitate de General al lui Iehova, el va prelua comanda armatei lui Iehova și va începe acțiunea împotriva lui Satan. Forțele sale vor face un atac împotriva forțelor lui Satan. Această luptă va fi scurtă și decisivă și Cristos va fi victorios.

Acea victorie va însemna distrugerea organizației lui Satan pe pământ și va duce la legarea lui Satan timp de o mie de ani, astfel încât să nu mai înșele națiunile până se vor sfârși cei o mie de ani. (Rev. 20: 1-3) Această victorie va însemna izbăvirea oamenilor de Satan și de instituțiile sale opresive și înșelătoare; ea va pune capăt oricărei înșelăciuni, ipocrizii, nedreptăți și nelegiuiri; acea victorie va fi martoră la întemeierea unei păci permanente și veșnice pe pământ și a bunăvoinței față de oameni.

Pacea nu poate fi niciodată stabilită prin efortul uman. Cu toate că oamenii recunosc necesitatea ei și vor depune eforturi pentru a-o stabili, totuși Scripturile ne spun că eforturile lor vor fi inutile din cauză că egoismul guvernează toate eforturile lor și le controlează fiecare act. În Ieremia 6: 13,14 citim despre acest egoism după cum urmează: „Căci de la cel mai mic până la cel mai mare, fiecare se dedă lăcomiei, și de la profet până la preot, fiecare se comportă fals. Au vindecat și rana poporului meu în chip ușuratic, spunând: Pace, pace!, când nu este pace.”

Scripturile ne asigură că, atunci când înțelepții pământului vorbesc despre pace și depun eforturi în acest scop, condițiile vor continua să meargă din rău în mai rău și, în cele din urmă, vor culmina în ceea ce oamenii numesc „bătălia de la Armagedon”. În 1 Tesaloniceni 5: 3 Pavel spune: „Căci atunci când vor zice: Pace și siguranță, atunci o distrugere bruscă va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată, și nu vor scăpa”. Astfel apostolul ne spune că eforturile omului de a instaura pacea pe pământ sunt sortite eșecului. Distrugerea bruscă prezisă în acest text este pe cale să-i ajungă din urmă. „Bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic” va avea loc curând. Satan va fi în curând legat și puterea lui de a orbi și de a înșela va fi restrânsă complet pentru o mie de ani.

„Prințul păcii” este acum pe tron, iar anunțul despre acest fapt răsună pe tot pământul. Mulțimi de oameni au auzit acest anunț, iar speranța se naște în inimile lor. Timpul este aproape când se vor împlini cuvintele profetului, așa cum sunt relatate în Psalmul 85: 10,11, care spune: „Mila și adevărul se întâlnesc, neprihănirea și pacea s-au sărutat reciproc. Adevărul va răsări din pământ, iar dreptatea va privi din cer”.

DESTINUL OMULUI

(Prelegere radiofonică de cincisprezece minute)

Unde îmi voi petrece veșnicia? Aproape fiecare făptură umană trebuie să se confrunte cu această întrebare la un moment dat în viață. Cei care mor în copilărie scapă de analizarea ei, iar unii care sunt măturați dintr-o dată din existență prin accident sau nenorocire nu s-au gândit niciodată cum trebuie la ea. În entuziasmul tinereții, tinerii nu se opresc s-o analizeze; în activitățile aglomerate ale statutului de bărbat și femeie, subiectul este dat la o parte, pentru că este neplăcut, iar îndatoririle zilnice necesare sunt lăsate să-l cufunde în uitare; dar când durata vieții este măsurată cu câteva ore, zile, săptămâni sau luni, el devine subiect de considerație solemnă. Apoi, există unii care au lungit-o mulți ani în așteptarea aproape zilnică a morții, care au făcut ca subiectul să le atragă atenția în mod forțat în toți acei ani obositori.

Pentru majoritatea oamenilor, plonjarea în eternitate este luată fără o speranță foarte clară. Acasă și la școala duminicală, ei au fost învățați că cei care sunt în mod rezonabil buni vor reuși

cumva să ajungă în cer, în timp ce cei care sunt ticăloși și degradați vor petrece eternitatea într-un loc de chin. Aceste învățături sunt acceptate pentru că sunt predate în crezuri și de către lideri religioși. În ciuda acestor fapte, atunci când se confruntă cu moartea, există, de obicei, îndoială, prevestire a ceva rău și teamă, datorită faptului că muribundul nu este sigur că crezurile și conducătorii religioși au dreptate în învățăturile lor. El își dă seama că aceste învățături nu s-au *dovedit* a fi corecte.

Astfel se întâmplă că, pentru majoritatea oamenilor ieșirea din viața aceasta este făcută cu nesiguranță cu privire la faptul dacă ei vor petrece eternitatea în cer, în fericire de nedescris, sau în iad, în agonie de nedescris. Excepțiile de la această regulă sunt câțiva oameni care s-au convins că sunt așa de mult deasupra 'turmei comune' încât sunt siguri de un loc în fericire. Ei s-au convins că merită cel mai bun dar al lui Dumnezeu și că porțile raiului li se vor deschide larg și că vor fi primiți cu aplauze.

Faptul că oamenii sunt *siguri* că vor merge în rai nu dovedește deloc existența unui astfel de loc sau existența unui iad sau chin. Budistul, confucianistul și indianul devotat vor muri în mulțumire de sine, siguri în credința lor fanatică că ei vor fi transformați într-o altă formă de viață sau vor merge pe terenul de vânătoare fericit în momentul morții. Această seninătate în moarte, totuși, nu dovedește că credințele lor sunt corecte și toți cei ce cred în Biblie știu că acele credințe sunt greșite. Tot așa și faptul că cineva care mărturisește că este un creștin moare în calm, seninătate și încredere că este potrivit pentru rai nu este o dovadă că el va merge acolo.

Singurul loc în care se poate găsi o dovadă satisfăcătoare este în Biblie. Orice credință care nu se întemeiază pe Biblie este instabilă, nesigură și în mod invariabil neadevărată. Dacă cineva dorește să știe cu certitudine care este destinul omului poate merge la Biblie cu o inimă onestă și minte respectuoasă și să obțină informații complete. Nu este necesar să cerceteze amănunțit știința și nici să încerce să intre în contact cu morții. Nici nu este necesar să se consulte mediumurile spiritiste, și nici opiniile așa-numiților oameni importanți care au trăit și au murit în trecut. Toate aceste surse de informații sunt inutile și chiar mai rău decât inutile, deoarece informațiile oferite sunt invariabil false și derutante.

Dumnezeu este Creatorul oricărei vieți și Dătătorul oricărei binecuvântări pe care o au oamenii. Mai mult decât atât, el este cel care va decide destinul omului. El a inspirat oameni sfinți să scrie Biblia, care conține informațiile; iar faptul că creaturile sale să nu ia în considerare Cuvântul său și să caute informații din alte surse denotă o lipsă de respect față de el care nu poate fi altfel decât neplăcută pentru el.

Conform Bibliei, fiecare membru al rasei umane va petrece eternitatea într-unul din cele trei locuri, și anume, în cer, pe pământ sau în distrugere veșnică (numită a doua moarte). Conform Bibliei, nimeni nu va petrece veșnicia în chinul veșnic; nici toți cei salvați nu vor fi în ceruri. Desigur, această afirmație nu va fi considerată „ortodoxă”, dar trebuie să ținem cont de faptul că credințele „ortodoxe” sunt învățăturile oamenilor și nu ale Bibliei. Dacă cineva crede Biblia, el va fi considerat în mod invariabil „neortodox”. Minunea este că se găsesc oameni care posedă atât de multă stimă de sine încât îndrăznesc să-și stabilească părerile în contradicție cu învățăturile Bibliei.

Când Dumnezeu l-a creat pe Adam, i-a spus să se înmulțească, să crească, să umple pământul, și să stăpânească peste pământ, și peste păsări, animale și pești. Trebuie remarcat că Dumnezeu nu i-a spus lui Adam că va merge cândva în cer. Casa lui urma să fie pământul și i s-a spus că, dacă nu va asculta, va muri negreșit. După neascultarea sa, Dumnezeu i-a spus că se va întoarce din nou în țărână și el a fost alungat din grădină; dar lui Adam nu i s-a spus niciun cuvânt despre faptul că va merge în chin veșnic. Chinul veșnic este una dintre învățăturile „ortodoxe” ale oamenilor, dar nu este predată în Biblie.

Singurul păcat al lui Adam a adus condamnarea morții asupra lui și asupra tuturor descendenților săi. Dumnezeu a plănuțit să elibereze rasa de această condamnare și să-i redea ceea ce a pierdut Adam. Pentru a îndeplini acest plan, Dumnezeu l-a trimis pe Isus pe pământ să moară pentru omenire pentru a-o răscumpăra de la moarte, pentru ca ea să poată fi readusă la viață din nou printr-o înviere a morților. De aceea este scris: „Tatăl l-a trimis pe Fiul să fie Salvatorul lumii”. (1 Ioan 4:14) Isus a spus: „Fiul omului a venit ...să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”. Din nou el a spus: „Fiul omului a venit să caute și să salveze ceea ce era pierdut”. Din moment ce Adam a

pierdut doar o casă și o condiție pământescă, nu una cerească, rezultă că aceasta este ceea ce va fi restaurat.

Lucrarea de înviere și restaurare a omenirii la o viață perfectă aici, pe pământ, va fi realizată de Isus cel înviat și glorificat în timpul domniei sale de o mie de ani, care începe tocmai acum și care va fi în plină desfășurare de îndată ce lumea actuală rea va fi distrusă în bătălia de la Armaghedon, care este chiar înaintea noastră.

După această bătălie, care va distruge imperiul rău al lui Satan care acum împovărează pământul și, în mod accidental, va distruge învățăturile ortodoxe ale oamenilor, va urma învierea morților. Toți vor fi instruiți corespunzător atunci cu privire la care este voința lui Dumnezeu; tuturor li se va cere să se supună acelei voințe, altminteri vor fi distruși în a doua moarte. Cei ascultători vor trăi pe pământ pentru totdeauna. Acesta va fi *destinul lor*.

Ca dovadă, sunt citate următoarele texte. În Psalmul 37:29 citim: „Cei dreپți vor moșteni țara și vor locui în ea pentru totdeauna”. În contrast izbitor cu acest text, clericii au învățat că toți cei dreپți vor merge în cer. Din nou, în Isaia 60:21 citim: „Toți din poporul tău vor fi dreپți; ei vor moșteni țara pentru totdeauna”.

Clerul spune că pământul urmează să fie distrus; dar în Eclesiastul 1: 4 citim că „pământul rămâne pentru totdeauna”. Desigur, dacă oamenii urmează să trăiască pe pământ pentru totdeauna, el nu va fi distrus. În rugăciunea lui Isus el ne-a învățat să ne rugăm pentru timpul când voința lui Dumnezeu se va face pe pământ așa cum se face în ceruri. Și toți profeții și apostolii ne spun despre o vreme când cunoștința lui Iehova va umple pământul așa cum apele acoperă adâncul. Ei ne spun despre o vreme în care fiecare genunchi se va pleca și fiecare limbă va mărturisi spre slava lui Dumnezeu, atât despre lucrurile din cer, cât și despre lucrurile de pe pământ. O mulțime de texte ne spun că oamenii sunt destinați să trăiască pe pământ pentru totdeauna.

Când Isus a fost pe pământ, el a început să propovăduiască un nou mesaj care nu a fost auzit niciodată înainte de timpul său, iar acel mesaj a fost, „Regatul cerurilor este aproape”. El i-a ales pe ucenicii săi și i-a trimis să predice același mesaj. Acest mesaj înseamnă că din acel moment înainte Dumnezeu alege din omenire o clasă alcătuită din 144 000 de persoane, care trebuie să fie credincioși până la moarte; ei trebuie să calce pe urmele lui. Aceștia trebuie să învețe ascultarea prin suferință, așa cum a făcut Isus. Întregii acestei clase i se promite prima înviere și faptul că vor domni cu Isus în acelor o mie de ani. Destinul lor va fi unul cersc. Ei vor fi ca Isus și îl vor vedea așa cum este. Revelația 20: 6 spune despre acestea: „Fericit și sfânt este cel care are parte de prima înviere; asupra lor a doua moarte nu are nicio putere, ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos și vor domni cu el o mie de ani.”

Când prima înviere îi va aduce împreună în cer ca o societate divină, nemuritoare, invizibilă, *destinul lor* va fi să fie cu Domnul pentru totdeauna. Ei, împreună cu Isus ca, Capul lor, vor fi regatul, în timp ce pământul plin de ființe umane vor fi supușii regatului. Această clasă cerească este numită „biserica”, precum și „mireasa, soția Mielului”. Ei sunt numiți „aleșii”, „biruatorii” și sunt numiți „co-moștenitori împreună cu Cristos”. Vorbind acestei clase, Isus a spus: 'Eu vă dau un regat așa cum Tatăl Meu mi l-a dat'. (Luca 22:29). Din nou, Isus le-a spus: „Celui ce va birui, îi voi da să stea cu mine pe tronul meu, după cum și eu am biruit și am stat cu Tatăl meu pe tronul lui”.

Scripturile descriu o altă clasă, care va fi necredincioasă, încăpățânată și rebelă, care se va împotrivi milei și favorii lui Dumnezeu și care va continua această rebeliune și împotrivire până când Dumnezeu îi va nimici din viață în cea de-a doua moarte. Acesta va fi *destinul lor*. A doua moarte este numită „distrugere veșnică”, în 2 Tesaloniceni 1:9, care spune: „Care vor fi pedeșiți cu distrugere veșnică de la prezența Domnului și de la slava puterii Lui”. Aceasta este clasa la care s-a referit Isus când a spus: „Aceștia vor merge în pedeapsă veșnică”. El nu a spus că vor merge în chin veșnic, așa cum a predat clerul. El spune pur și simplu că vor merge în pedeapsă veșnică, iar Scripturile arată că pedeapsa va fi moartea, moartea a doua, sau distrugerea veșnică.

Din nou și din nou ni se spune că toți cei răi vor fi distruși de Dumnezeu, că vor pieri ca fiarele câmpului și că vor fi ca și cum n-ar fi fost, adică, de parcă n-ar fi avut niciodată o existență. Această clasă va fi compusă din toți cei care au ajuns la cunoștința *adevărului* și apoi vor lupta împotriva ei.

Astfel vedem destinul întregii familii umane, în conformitate cu planul lui Dumnezeu, așa cum este arătat în Cuvântul Său.

(1) O mică parte a rasei va ajunge la slavă cerească și va fi asociată cu Isus în regat și în lucrarea regatului.

(2) Marea majoritate a rasei se va întoarce din nou pe pământ și va avea privilegiul de a se bucura de o viață veșnică aici pe pământ, dacă se vor supune legilor regatului.

(3) Un număr relativ mic va fi distrus pentru totdeauna ca rebeli împotriva lui Dumnezeu.

Slavă Domnului că nicio făptură umană nu este destinată să-și petreacă veșnicia în chinul agonizant, așa cum au predat clericii în mod egoist!

FORMALISM ÎN RUGĂCIUNE

Următorul extras dintr-o scrisoare primită de *Turnul de Veghere* este motivul pentru care scriu aceste rânduri:

Am vrut să scriu despre o chestiune care pare a fi mică, dar pare a fi de importanță crescândă. Unii dintre prieteni cred că este formalism să îngenunchezi în rugăciune la întâlnirea de rugăciune. La început m-am gândit că e în regulă dacă ei credeau așa, dar ideea se răspândește; chiar și E....a fost de părere să nu mai îngenuncheze. Cel care a început acest lucru cred că refuză să-și închidă ochii sau să-și încrucișeze mâinile – de asemenea, formalism. Această familie are copii. Conduc clasa pentru copii; copiii au acționat ca părinții; așa că am vorbit puțin despre asta, spunând că 'nu se comportau față de învățătorul lor ca față unul de celălalt, nici față de director ca față de profesor; așa că trebuie să ne amintim că Iehova este cel mai înalt dintre toți. Apoi am spus că ne încrucișăm mâinile ca un semn al neajutorării noastre fără El și ne închidem ochii astfel încât să avem mai puține lucruri care să ne atragă atenția și care să ne împiedice să ne înălțăm inimile împreună către Dumnezeu'.

Politica lui Satan este invariabil să-i determine pe oameni să urmeze un curs extrem. Fariseii erau extremiști în formalismul lor și le plăcea să stea la colțurile străzii și să se roage pentru ca să fie văzuți de oameni. Motivul care i-a determinat să facă astfel a fost rău, iar Isus i-a învinuit din acest motiv. În mod similar, orice formalism practicat în scopul atragerii atenției asupra practicantului este greșit.

Cealaltă extremă trebuie să fie obraznic și nerespectuos în atitudine, care arată o lipsă totală de respect față de Dumnezeu. Este scris: „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii”. Înțeleptul continuă în acea atitudine corectă de teamă înaintea lui Dumnezeu. Dacă cineva ajunge să nu mai aibă nicio teamă că nu va fi pe placul lui Dumnezeu, atunci el este pe o cale rea, iar rugăciunile lui ar fi de puțin folos sau chiar de nici un folos.

Comportamentul unui creștin trebuie să fie în conformitate cu relația sa corectă cu Dumnezeu. El își va da seama că creatura nu este la fel de mare ca și praful mic pe cântar în comparație cu marele Creator. Neputința și dependența sa totală de Domnul Dumnezeu este totdeauna înaintea lui. Pe măsură ce cunoașterea lui despre bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu crește, el are o dorință și mai mare de a se închina lui Iehova și o măsură mai mare de devotament față de el. Lui îi face plăcere să se pună în atitudinea fizică adecvată care arată dependența de Iehova. Motivul său când face acest lucru, este cu totul neegoist. El își asumă astfel, în mod natural, acea atitudine care se potrivește cel mai bine relației sale cu Dumnezeu. Dacă este singur, lui îi place să se plece pe genunchi în rugăciune tăcută. Dacă este împreună cu frații săi, va fi bucuros să îngenuncheze cu ei în rugăciune, pentru ca toți să-și poată arăta dependența și devotamentul față de Dumnezeu.

Dacă societatea este mare și unul conduce în rugăciune, se poate considera că este în interesul tuturor ca toți să stea în picioare, pentru ca fiecare să audă și să urmeze ceea ce este exprimat de lider. Motivul care induce acțiunea este ceea ce contează cu adevărat.

Dacă cineva ia poziția extremă că nu se va închina în rugăciune și că nu va închide ochii în rugăciune, sunt șanse mari ca motivația lui să fie egoistă; și dacă este așa, este la fel de neplăcut

pentru Domnul, ca și cum a urma cealaltă extremă în formalism. Dacă o face cu scopul de a atrage atenția asupra lui însuși, că a înlăturat tot formalismul, motivația sa este egoistă și greșită.

Că Isus i-a învățat pe discipolii săi să se roage, nu poate exista nici cea mai mică îndoială. Este, de asemenea, sigur că de multe ori s-au rugat împreună. (Faptele Apostolilor 1:14; 6: 4; 12: 5; Efes. 6:18. Faptul că îngenuncherea în rugăciune este potrivită, este arătat de cuvintele profetului lui Dumnezeu: "Veniți, să ne închinăm și să ne plecăm; să îngenunchem înaintea Domnului, Făcătorului nostru". (Ps. 95:6).

Isus a îngenuncheat când s-a rugat și trebuie să fi fost făcut asta în prezența discipolilor săi, pentru ca ei să știe despre asta. (Luca 22:41) Este evident că apostolii au urmat sfaturile și învățăturile lui Isus și s-au comportat ca atare în rugăciune. Ei au îngenuncheat în rugăciune. (Faptele Apostolilor 9:40) Pavel s-a adunat cu membrii bisericii din Efes, pentru a-i învăța pe calea pe care să meargă și s-a rugat cu ei, îngenunchind. „Și după ce a vorbit astfel, a îngenuncheat și s-a rugat cu toți.” - Faptele 20:36.

Cu o altă ocazie, Pavel era cu o grupare de bărbați, femei și copii și toți au îngenuncheat și s-au rugat împreună. (Faptele 21: 5) A fost potrivit, așadar, ca atât copiii cât și toți ceilalți să îngenuncheze. Faptul că îngenuncherea în rugăciune a fost și este atitudinea potrivită și cea pe care a urmat-o apostolul și pe care a învățat-o pe membrii bisericii s-o urmeze, este demonstrat în continuare prin cuvintele sale: „De aceea îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Cristos.” - Efeseni 3:14.

Nimeni nu trebuie, prin urmare, să fie înșelat sau indus în eroare de extremiști. Urmați instrucțiunea Cuvântului lui Dumnezeu și fie ca motivația voastră pentru care faceți așa să fie întotdeauna curată, iar rezultatul va fi plăcut Domnului.

de TURNUL I VEGHERE

și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

15 AUGUST 1930

Nr. 16

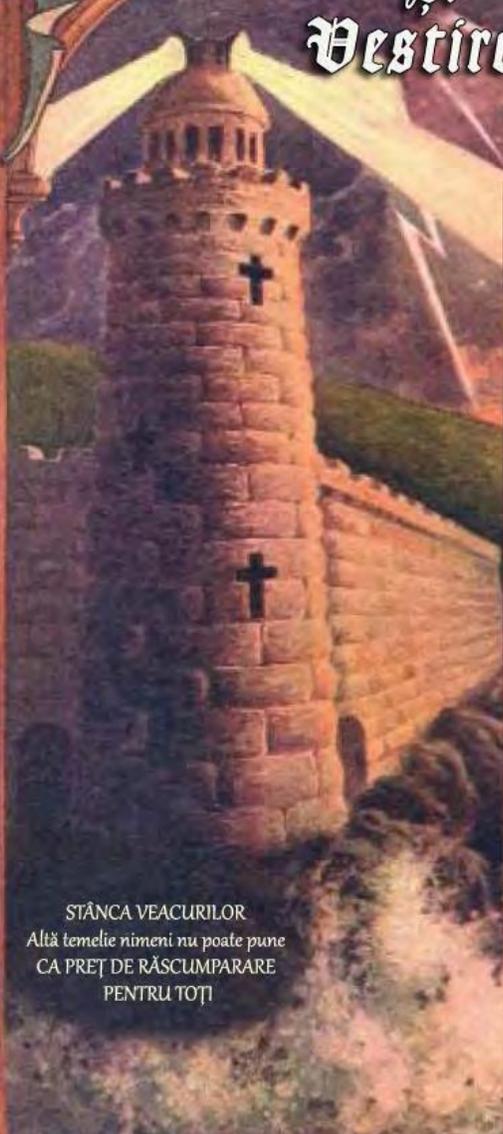
Cuprins:

UN CHIP MARE - Partea a II-a

- Pag. 301

VOI SUNTEȚI CORPUL LUI CRISTOS
(Prelegere radiofonică de trezeci de minute)

- Pag. 309

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în luptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întamplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lețiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupuări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfințele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorboste Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol . LI

15 August 1930

Nr 16

UN CHIP MARE

„Tu te uitai, o, rege, și iată: un chip uriaș! Chipul acela era mare și avea o strălucire deosebită. El stătea în fața ta și avea o înfățișare înfricoșătoare

Partea a II-a

IEHOVA își păstrează toate secretele până la momentul său potrivit pentru a le face cunoscute creaturilor sale. Fără îndoială, el la făcut pe Nebucadnețar să aibă visul și, de asemenea, el l-a avut pe Daniel, profetul său preaiubit, la îndemână pentru a face cunoscut visul regelui. Daniel nu a susținut că are o cunoaștere superioară sau capacitate de a discerne și de a exprima planul lui Dumnezeu. Ca să nu fie acordată nicio cinste necuvenită omului Daniel, el a spus împăratului: „Acest secret îmi este dezvăluit nu pentru că aș avea mai multă înțelepciune decât toți cei vii, ci doar pentru ca regelui să-i fie făcută cunoscută interpretarea ”. Din moment ce Daniel a reprezentat rămășița lui Cristos pe pământ imediat înainte de Armagedon, este cert că înțelegerea corectă a chipului are scopul de a ilumina rămășița și de a-i încuraja pe membrii ei să preseze acum lupta împotriva dușmanului. Până când unșii lui Dumnezeu nu au avut o viziune mai clară a celor două mari organizații, era imposibil să vadă și să aprecieze semnificația acestei profeții. Mulțumită lui Dumnezeu, timpul potrivit a sosit acum.

CAPUL

2. În Daniel 2:31, 32, se face declarația că chipul era de o mare strălucire, minunat și înfricoșător, și că capul era din aur fin, pieptul și brațele de argint, iar pânțele și coapsele de cupru (tradus greșit „aramă”). Chipul a fost mare și grozav pentru că era în opoziție cu Iehova și era imaginea unei răutăți complete. Chipul a ilustrat organizația lui Satan, al cărei cap este cel rău. Nebucadnețar, regele Babilonului, a avut visul și era potrivit să-l folosească pe el și visul său pentru a face ca această imagine să fie înregistrată în Biblie și care dezvăluie organizația lui Satan și o identifică pe deplin la timpul potrivit al lui Dumnezeu. Aurul este singurul metal adecvat care ar putea reprezenta capul acelei organizații în momentul în care a fost creată.

3. Organizația universală a Dumnezeului Atotputernic poartă numele de femeia lui Dumnezeu, „Sion”. Iehova este „soț” și tată, iar Sionul este „soția” și mama care dă naștere seminței lui Dumnezeu. Calea către Iehova Dumnezeu este prin organizația sa. Cu privire la Lucifer, este scris: „Tu ai zis în inima ta: Voi urca la ceruri. Îmi voi înălța tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu și voi sta pe muntele întâlnirii, în regiunile cele mai îndepărtate ale nordului. Voi urca mai presus de înălțimile norilor: voi fi ca Cel Preaînalt”. – Isa. 14 :13,14.

4. Este adevărat dincolo de orice îndoială faptul că Satan și-a îndeplinit dorința sa lacomă exprimată în această profeție. Având o organizație, el a decis s-o întoarcă cu totul împotriva lui Dumnezeu sau în opoziție cu Dumnezeu, și să înființeze un tron în muntele (sau organizația) congregației (sau a adunării) creației lui Dumnezeu în părțile nordului (în poziția ocupată de Iehova) și, prin urmare, a spus: „Voi fi ca Cel Preaînalt.” Dumnezeu dăduse lui Lucifer o organizație pe care

el, ca și Satan, continuă să o folosească acum și s-o facă ca și cum ar fi organizația lui Iehova și totuși s-o folosească în scopul său egoist și rău împotriva lui Iehova. Iehova Dumnezeu i-a permis să-și ia propriul său curs rău și așteaptă propriul său timp bun când, așa cum afirmă el, Lucifer va fi coborât în iad, în părțile gropii”. - Isa. 14:15.

5. Satan și-a numit organizația pe pământ Bab-il, însemnând „poarta spre dumnezeu” și, fără îndoială, scopul lui a fost să se înțeleagă că prin intermediul organizației lui este calea de a veni la el să se închine, la fel cum calea spre Dumnezeu este prin organizația Lui. Fără îndoială, Satan este „dumnezeul acestei lumi”. (2 Cor. 4: 3, 4). Bab-il, sau Babilonul, este numele femeii lui Satan care simbolizează organizația sa. Iehova a numit organizația rea „Bab-el”, nume care înseamnă confuzie. (Gen. 11: 9). Există o asemănare izbitoare între cele două nume, dar ele au semnificații diferite. Dumnezeu a numit cu adevărat organizația Bab-el, pentru că ea a pus în confuzie toate popoarele și

națiunile pământului. În special, acest lucru a fost făcut de către și prin religia diavolului.

6. Începutul părții pământești a organizației lui Satan a fost sub Nimrod, iar orașului organizat de el i-a fost dat numele Babilon, care este numele femeii sau organizației lui Satan. Deși primul care a fost organizat, Babilonul a fost al treilea în ordine ca putere mondială. Egiptul și Asiria au precedat Babilonul ca puteri mondiale. Nebucadnețar, fiind regele Babilonului în momentul visului său, l-a ilustrat pe Satan, capul real al organizației. (Pentru o descriere mai detaliată a organizației lui Satan, a se vedea cartea *Profeție*, capitolul șase).

7. Adresându-se lui Nebucadnețar, regele Babilonului, Daniel a spus: „Tu, rege, este regele regilor; căci Dumnezeuul cerului ți-a dat regat, putere, tărie și glorie”. (Dan. 2:37). Această scriptură nu se putea aplica în mod specific lui Nebucadnețar, în afara unei capacități reprezentative. Nu este adevărat faptul că Dumnezeuul cerului i-a dat lui Nebucadnețar regatul universal, pentru că Imperiul Babilonian era organizația lui Satan, organizată și condusă în opoziție față de Dumnezeu. Dumnezeu l-a făcut pe Lucifer capul de aur al organizației, dat lui înainte de căderea sa. Lucifer își conduse organizația spre răutate. Organizația lui Lucifer fiind de origine divină este simbolizată în mod corespunzător de aur ca capul acelei organizații. Faptul că ea a fost condusă ulterior spre răutate nu ar schimba deloc simbolul original. Nebucadnețar deținea poziția pământească de rege sau conducător ca reprezentant vizibil al lui Satan, capul adevărat. Prin urmare, descrierea capului chipului se potrivește exact lui Satan ca „capul de aur”. Faptul că Nebucadnețar a ridicat imediat după aceea un chip de aur, contrar legii lui Dumnezeu, și a poruncit poporului ales al lui Dumnezeu să se închine aceluși chip, este o dovadă concludentă că Nebucadnețar a fost reprezentantul lui Satan. (Dan. 3:1; Ex. 20:3, 4). Iehova își retrăsese favoarea de la Israel pentru că acel popor cedase Diavolului, și acum Diavolul devenise conducătorul universal.

8. Nebucadnețar a fost reprezentantul vizibil al lui Satan și, prin urmare, în calitate de reprezentant, s-a spus despre el: „Tu ești regele regilor”. Israeliiți fuseseră necredincioși față de legământul lor și au căzut de la Dumnezeu la Satan și au venit sub organizația sa. Dumnezeu a declarat că această condiție ar trebui să continue până la venirea celui „al cărui drept este” de a conduce. Așadar, conducerea lui Nebucadnețar nu a fost prin drept divin. (Ezec. 21:27). Nebucadnețar nu a fost reprezentantul lui Iehova. Afirmația lui Pavel, "Fiecare să fie supus puterilor mai înalte. Căci nu există putere decât de la Dumnezeu; puterile care vor fi sunt rânduite de Dumnezeu” au fost aplicată greșit din nou și din nou. Ea nu face nicio referire la vreo parte a organizației lui Satan, și nici nu putea face. Afirmația lui Pavel trebuie să se aplice și într-adevăr se aplică exclusiv organizației lui Dumnezeu. Puterile Neamurilor de pe acest pământ nu au fost niciodată „rânduite de Dumnezeu”. Satan a fost dumnezeul lor în sfidarea lui Iehova; și acest lucru este pe deplin sprijinit de cuvintele lui Isus și ale apostolilor. - 2 Cor. 4: 3, 4; Ioan 12: 31; 14: 3.

9. Fiarele câmpului și păsările cerului au fost supuse omului perfect Adam. De când a fost alungat din Eden, fiarele câmpului au fost sălbatice și rele și au manifestat spiritul Diavolului. În mod evident, Satan Diavolul este cel care le-a întors împotriva omului; și aceasta explică de ce animalele și reptilele sălbatice caută distrugerea omului. Primul reprezentant al lui Satan pe pământ a fost omul Nimrod și el l-a făcut un „vânător puternic” de fiare sălbatice și la avansat în ochii poporului mai presus de Iehova. Satan îi induce pe oameni să creadă că Dumnezeu a făcut chiar și animalele rele împotriva lor și astfel îi face pe oameni să blesteme și să-l ocărăscă pe Dumnezeu; și

prin faptul că l-a pus pe Nimrod înainte ca mare apărător al poporului împotriva fiarelor sălbatice, Nimrod a fost cunoscut ca deasupra sau superior sau mai bun decât Iehova. (Gen.10: 9) Fiindcă fiarele câmpului și păsările cerului au fost supuse lui Adam și el era sub Lucifer, descrierea din Daniel 2:38 și din Ezechiel 31: 6 se potrivește exact lui Lucifer drept conducătorul lumii.

10. Lucifer a fost un „pahar de aur în mâna lui Iehova” când a fost pus în slujbă la început.

Acest „pahar” a marcat cursul pe care urma să-l ia Lucifer. El a luat un curs opus, și prin urmare, paharul de aur a devenit un lucru urâcios. În armonie cu aceasta este scris: „Babilonul a fost un pahar de aur în mâna Domnului, care a îmbătat tot pământul; națiunile au băut din vinul lui; de aceea națiunile sunt nebune”. (Ier. 51:7). Organizația lui Lucifer așa cum a fost constituită de Iehova era dreaptă, și prin urmare este ilustrată de capul de aur. Ea a devenit rea; prin urmare, organizația lui, numită acum Babilon, este folosită pentru a face toate națiunile pământului să bea vinul din paharul ei și să înnebunească, ceea ce ele au făcut.

11. Daniel spune mai departe: „După tine se va ridica un alt regat inferior ție, un al treilea regat, de aramă [cupru], care va domni peste tot pământul”, (vs. 39). Cuvântul „după” nu se referă la timp, ci mai degrabă la inferioritate, sau poziție sub Satan în organizația lui. „Regatul” se referă la conducere. Un prinț într-un regat este un conducător sub o putere superioară. Este cert că Satan urma să-și constituie organizația pe cât posibil asemănătoare celei a lui Iehova; adică, Satan urma să ia și chiar a luat poziția superioară sau supremă, și în organizația sa și sub el, urmau să fie prinți sau conducători.

12. Profeția lui Daniel spune despre conducătorii invizibili ai lui Satan sub titlurile de „prințul Persiei” și „prințul Greciei”. (Dan. 10:13, 20) Acești prinți au fost atât de puternici încât Mihail a trebuit să intervină în numele îngerului care a fost trimis la Daniel cu un mesaj. Acești prinți invizibili sau conducători în organizația Satan sunt arătați ca o parte a chipului înfricoșător; și din moment ce argintul și cuprul sunt inferioare aurului sau următoarele în ordine după aur, rezultă că chipul arată că, în loc ca acestea să reprezinte puteri mondiale, ele reprezintă ranguri mai mici decât Lucifer în marea organizație.

13. Până în 1914 Satan era așezat „în părțile nordului”, unde a stabilit un tron, cu conducătorii săi adjuncți. (Rev. 12: 3-7) Aceștia din urmă, numiți și simbolizați de argint, fără îndoială, nu au venit direct în contact cu națiunile pământului, ci acea sarcină a fost atribuită și este atribuită societății de îngeri răi simbolizați de cupru. Evident acești prinți ai Greciei și Persiei exercitau putere superioară îngerilor și, prin urmare, s-au împotrivit cu succes unui înger care era în drumul lui spre Daniel cu un mesaj.

14. Trebuie remarcat faptul că în versetul douăzeci și nouă, citat mai sus, se afirmă că al treilea regat de aramă „va stăpâni peste tot pământul”. Această afirmație este limitată la rangul al treilea, sau clasa cuprului, și prin urmare, dovedește că conducerea imediată a pământului a fost sub controlul îngerilor răi conduși de capul Satan, și în această conducere el a fost ajutat de prinții săi invizibili. Isus s-a referit la Satan ca „prințul [sau șeful] acestei lumi”, și prin urmare, șeful diavolilor. (Ioan 14:30; Mat. 9:34; 12:24). În timpul lui oamenii erau posedăți de demoni, sau diavoli, pe care el i-a scos. (Mat. 9:32, 33; 12:22). Mărturia lui Isus este concludentă că acești diavoli nu erau Satan însuși, ci erau o oștire de îngeri răi care acționau în preajma pământului.

15. Această concluzie despre profeta lui Daniel este susținută de cuvintele lui Isus și de cuvintele următoare inspirate, și anume: „Căci noi nu ne luptăm împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva stăpânilor, împotriva puterilor, împotriva conducătorilor întunericului lumii, împotriva răutății spirituale în locurile înalte.” (Efes. 6:12). Aici apostolul arată că organizația invizibilă a lui Satan este alcătuită din stăpâniri (putere superioară); puteri (funcționari ai puterii în organizație); și conducători (îngeri răi). Cele trei metale „nobile” ale lui Daniel descriu, așadar, cele trei părți invizibile ale organizației lui Satan.

16. Așa cum organizația lui Dumnezeu este ilustrată uneori de un om, așa și aici organizația lui Satan este ilustrată de un om sub forma acestui chip. Picioarele susțin și duc omul. Picioarele sunt sub capul omului și-l poartă pe om. Picioarele chipului reprezintă, așadar, părțile inferioare și vizibile ale organizației lui Satan sub cap, dar care susțin capul și acționează în ascultare de cap. Chipul înfricoșător descris arată că picioarele erau de fier, „și așa cum fierul sfărâmă, tot așa le va

sfârâma pe toate...și le va zdrobi”. Această parte a chipului ilustrează puterile mondiale, fiecare din ele, începând cu Egiptul până în ziua de azi, toate fiind din organizația lui Satan. Din vremea Egiptului până acum aceste puteri mondiale au asuprit, zdrobit și au făcut bucați oamenii. Nu există nicio excepție de la această regulă. Istoria națiunilor pământului este scrisă cu sânge omenesc vărsat într-un mod nedrept, pentru că factorii de conducere au asuprit, zdrobit și au făcut bucați oamenii folosind puterea militară. A aplica această ilustrație a picioarelor doar imperiului roman ar fi cu totul străin faptelor/realității. Prin faptele bine cunoscute a fi adevărate trebuie înțeleasă profetia la timpul potrivit.

17. Picioarele și degetele de la picioarele chipului sunt prezentate ca fiind parte de fier și parte de argilă. Picioarele și degetele de la picioare sunt în esență o parte a picioarelor și susțin acest chip care este organizația lui Satan. Argila are aspectul unei pietre. Este un camuflaj. Este un mijloc de a practica ipocrizia. Partea vizibilă a organizației lui Satan a avut întotdeauna trei părți componente, și anume, comerciale, politice și religioase. Părțile comerciale și politice au format și au condus armata, care a zdrobit și a lovit poporul, în timp ce elementul religios a furnizat ecranul ipocrit pentru a ascunde scopul real, rău al puterilor conducătoare. El a fost camuflajul și primul instrument de ipocrizie. În fiecare putere mondială și în fiecare religie a națiunii el a fost folosit să-i determine pe oameni să creadă că puterile lumii sunt exercitate prin drept divin.

18. Revenind la timpurile moderne, vedem că așa-numitul „creștinism organizat”, este elementul religios al puterilor conducătoare ale pământului. Aici se găsește cea mai mare expoziție de ipocrizie care a fost făcută vreodată. El susține că națiunile există și funcționează prin drept divin și că Liga (sau combinația) Națiunilor îl reprezintă pe Dumnezeu și împărăția Lui pe pământ și este o expresie exactă a acestora. Apoi, relatarea spune: „Și dacă ai văzut picioarele și degetele de la picioare, o parte de argilă, și o parte de fier, împărăția va fi împărțită”. – Vs. 41.

19. „Așa cum ai văzut fierul amestecat cu argila umedă, tot așa ei vor ajunge să se amestece cu urmașii oamenilor, dar nu se vor lipi unul de altul, așa cum fierul nu se amestecă cu argila”. (vs. 43).

Obiectivul principal al dușmanului Satan este de a-i îndepărta pe oameni de Iehova și de a-i păstra sub propriul control rău. El folosește elementele comerciale și politice care operează și controlează armata pentru al forța oamenii, și folosește elementul religios pentru a-i induce în eroare și a-i înșela. Cele trei elemente se amestecă cu sămânța oamenilor și cu cuvinte răsunătoare ele spun că sunt salvatorii oamenilor și insistă că oamenii trebuie să susțină organizația lor dacă vor să trăiască. Sunt zece degete la picioare, iar acestea reprezintă simbolic toate națiunile Creștinătății în conspirația sub tatăl și capul lor, Satan, care-i țin pe oameni în supunere și sub control.

20. Înșelăciunile religioase pioase sunt scoase la iveală de picioare și degetele de la picioare prin argila care încearcă să acopere răutatea aliaților lor nelegiuiți. Nu există nicio lipire reală între fier și argilă, și aceasta arată că într-adevăr nu există nimic care leagă într-un mod sincer elementele comerciale și politice de înșelătoriile lor religioase. Ele sunt purtate ca lipitorile pentru a sprijini o uneltire diavolească. „Nu se vor lipi unul de altul”, pentru că Dumnezeu a hotărât așa. Deja popoarele Rusiei încep să se separe, iar oamenii bunăvoinței din toate națiunile văd acum că liderii religioși sunt cei mai mari ipocriți care au fost vreodată pe pământ.

21. Ulterior Daniel a avut un vis și o viziune în care partea vizibilă a organizației lui Satan este ilustrată sub simbolul fiarelor sălbatice, în timp ce chipul înfricoșător al lui Nebucadnețar arată o ilustrație a întregii organizații satanice, invizibilă și vizibilă. Nu prea era de așteptat ca Domnul să dezvăluie semnificația reală a acestui chip până la sosirea timpului pentru distrugerea lui. Dumnezeu nu a întrerupt conducerea și operațiunile acestei organizații diavolești până când l-a pus pe Regele său pe tron.

22. El l-a uns pe Lucifer să conducă, așa cum arată Scripturile, și nu există nicio dovadă în Biblie că Dumnezeu a îndepărtat cândva ungera de la Lucifer înainte de 1914. Timpul său pentru a conduce prin răbdarea lui Iehova a ajuns la sfârșit. El a fost izgonit din cer. Decretul este scris împotriva lui, și curând acel decret va fi pus în aplicare prin distrugerea completă a organizației lui, vizibilă și invizibilă. Instrumentul care va fi folosit pentru această mare lucrare Iehova îl descoperă în aceeași profetie.

PIATRA.

23. Iehova folosește „Piatra” pentru a distruge chipul înfricoșător, care este organizația lui Satan. Aceasta identifică imediat „Piatra” ca și Executantul lui Dumnezeu și Preotul care acționează în calitate de șef al organizației sale. Logosul a fost începutul creației lui Dumnezeu și a fost de atunci agentul activ în crearea tuturor lucrurilor care au fost create. Când Lucifer și-a întors organizația spre răutate Dumnezeu a exprimat scopul său de a aduce un nou lucru care urma să fie „sămânța” sau copilul „femeii” sale sau o mare organizație universală. Satan a avut o sămânță, și de atunci alții au devenit urmașii săi. (Ioan 8: 42-44). „Sămânța” femeii lui Dumnezeu, Sionul, este cea care îl va distruge pe Satan și „sămânța” femeii sale, Babilonul. Prin urmare, este scris: „Așa cum ai văzut că piatra a fost tăiată din munte fără mâini, și că ea a zdrobit fierul, arama, argila, argintul și aurul; Dumnezeu cel mare i-a făcut cunoscut regelui ce se va întâmpla după aceasta; iar visul este sigur și interpretarea lui sigură”. (Vs. 45) Dacă Satan a înțeles profetia, atunci declarația acesteia îl avertiza cum Dumnezeu va realiza distrugerea organizației sale rele. Nu e de mirare că el a făcut toate eforturile posibile pentru a-l distruge pe Isus.

24. Ce se înțelege prin afirmația, „Piatra a fost tăiată din munte fără mâini”? „Muntele” este organizația universală a lui Dumnezeu. „A tăia” înseamnă a da naștere la sau a produce ceva nou. Aceasta ar însemna să producă din organizația sa universală ceea ce este ilustrat de „Piatră” și pentru a face aceasta nu sunt folosite mâini. Totul se face prin voia lui Dumnezeu. Iehova, care a plănuțit-o, ea trebuie să fie făcută și îndeplinirea scopului său este absolut sigură. Satan nu numai că l-a ocărățit pe Iehova, ci l-a și sfidat. El a insistat că toate creaturile ar părăsi pe Iehova sub anumite condiții și că, prin urmare, Iehova nu a putut pune un om pe pământ care să-și păstreze integritatea și să rămână fidel și credincios lui Dumnezeu. Satan a pretins că poate să-i facă pe toți oamenii să blesteme pe Dumnezeu. Relatarea biblică despre Iov este o dovadă a acestui lucru. (Vezi cartea lui Iov și explicația în cartea *Viața*).

25. Dumnezeu a acceptat provocarea lui Satan și și-a propus să-și apere complet cuvântul și numele înaintea întregii creații, și a procedat în felul său propriu pentru a face acest lucru. El a ales poporul Israel și l-a organizat într-o națiune pentru a-și prefigura planurile și modul de realizare a acestora. Cu câteva excepții, oamenii acelei națiuni au căzut în mâna lui Satan și au ajuns sub controlul său rău. Când Dumnezeu și-a îndepărtat mâna protectoare și a permis ca israeliții să cadă sub controlul lui Satan, diavolul a devenit acolo dumnezeul întregii lumi. În același timp, Dumnezeu a anunțat că la timpul său hotărât va trimite pe Cel al cărui drept este să conducă și el va conduce în dreptate.

26. Iehova l-a trimis apoi pe Fiul său preaiubit Isus pe pământ. Isus a lăsat tot ce avea în cer, inclusiv toată puterea și slava sa. El a luat asupra sa forma unui rob, adică, a unui om în robie. Ca om perfect el și-a negat tot ce ar fi putut să aibă pe bună dreptate. El a fost supus celui mai sever test posibil din partea lui Satan, dușmanul. Isus nu a avut nicio stăpânire, desigur, în momentul în care Satan s-a oferit să-i dea împărățiile lumii cu condiția să se închine lui (lui Satan). Isus a refuzat orice ofertă și a rezistat fiecărei ispite a lui Satan, și și-a păstrat integritatea sub cel mai aspru test din toate testele. Datorită credințioșiei sale chiar și până la moartea înjosoare, Dumnezeu l-a înviat și l-a făcut să fie deasupra tuturor, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea. – Col. 1: 18, 19.

27. Dumnezeu și-a exprimat planul să 'ia de la el [Satan] ceea ce are și să-i dea Lui [Cristos] care n-avea nimic'. Isus a anunțat aceasta ca o regulă care se aplică tuturor cărora li se încredințează responsabilitate și care eșuează sau refuză să-și îndeplinească îndatoririle impuse lor. (Mat. 25:29). Isus a intrat în moarte fără nimic, nici măcar un loc unde să-și pună capul. Datorită credințioșiei sale, Dumnezeu l-a înviat din moarte și a anunțat apoi că toți îngerii cerului trebuie să I se închine și că orice genunchi se va pleca și orice limbă va mărturisi că El este Unsul lui Iehova și ofițerul înalt al Celui Preaînalt. – Fil. 2:11.

28. „Piatra”, așadar, este Regele uns al lui Dumnezeu. El este Conducătorul drept al lumii. (Ezec. 21:27). El apare sub alte simboluri, cum ar fi 'copilul de parte bărbătească care urmează să conducă toate națiunile'. (Rev. 12:5). Piatra este tăiată „din munte”, organizația

universală a lui Dumnezeu, în sensul că ea este 'copilul de parte bărbătească, născut de Sion'. „Le vei zdrobi cu un toiag de fier; le vei sfărâma în bucăți ca pe vasul unui olar”. – Ps. 2:9.

29. Iehova Dumnezeu și-a îndeplinit planul exprimat și a pregătit pentru Fiul său iubit un oraș, sau organizație, în care Cristos Isus este făcut Cap, și care organizație nouă este capitala, sau partea principală a organizației universale a lui Iehova. Ea este simbolizat prin numele „sfântul Ierusalim”. Este noua creație a lui Dumnezeu. Este chiar apogeul creației lui. Dumnezeu l-a făcut pe Lucifer capul de aur al unei organizații, organizație pe care Lucifer a întors-o împotriva lui Iehova și a făcut ca fiecare parte a acesteia să fie dușmanul lui Dumnezeu. Iehova a vrut să facă cunoscut acum

că l-a făcut pe Fiul său iubit Capul organizației noi și l-a îmbrăcat cu autoritate divină pentru totdeauna, și acest lucru el îl simbolizează prin coroana de aur curat.

30. Această organizație nouă va distruge inamicii lui Dumnezeu și va fi veșnic pentru slava lui; prin urmare, este scris: „Fiindcă l-ai întâmpinat cu binecuvântări de bunătare; i-ai pus pe cap o coroană de aur curat. Gloria lui este mare în salvarea Ta. Tu ai pus onoare și măreție peste el. Căci l-ai făcut cel mai binecuvântat pentru totdeauna; l-ai făcut nespun de bucuros cu înfățișarea ta. Căci regele se încrede în Domnul, și prin mila Celui Preaînalt el nu se va clătina. Mâna ta îi va găsi pe toți dușmanii tăi, dreapta ta îi va găsi pe cei ce te urăsc. Îi vei face ca un cuptor aprins în timpul mâniei tale; Domnul îi va înghiți în mânia sa, și focul îi va mistui”. – Ps. 21:3, 5-9.

31. Ca o apărare suplimentară a cuvântului și a numelui Său, Iehova Dumnezeu a pus înaintea oamenilor de pe pământ oportunitatea de a-și dovedi credințioșia și devotamentul față de El și El acordă credincioșilor biruitori marea onoare și răsplată de a fi parte a „sfântului oraș”. În acest scop el a îndreptățit și a născut pe fii și le-a oferit apoi un loc în regatul său. Pe cei care au răspuns la chemare și au umblat în calea neprihănirii El i-a ales și i-a uns. Aceștia și-au menținut integritatea față de Iehova și trebuie să continue să fie statornici în toate privințele și, astfel, își vor dovedi loialitatea și credințioșia completă față de Dumnezeu. Aceștia au fost luați în legământul pentru împărăție. (Luca 22: 28,29). Ei sunt descriși ca „pietre vii” construite după modelul celui Desăvârșit, Piatra, aleasă și prețioasă. Dacă sunt credincioși până la moarte, acești fii ai lui Dumnezeu vor fi născuți ca copii ai femeii lui Dumnezeu Sionul și vor fi făcuți parte din împărăție sau „națiunea sfântă”. (1 Pet. 2: 3-10, Isa. 66: 8) Aceștia vor fi făcuți parte din „orașul sfânt”, Ierusalimul sfânt sau organizația pregătită special pentru cel Preaiubit, Cristos Isus. Din aceste pietre vor fi 144 000; și ele au fost în curs de dezvoltare și pregătire în timpul ultimilor nouăsprezece secole, și numărul este aproape complet.

32. Prin profetul său, Iehova a spus: „De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, pun în Sion ca temelie o piatră, o piatră încercată, o piatră unghiulară prețioasă, o temelie sigură; cine crede nu se va grăbi. Voi face dreptatea o sfoară de măsurat și neprihănirea un fir cu plumb; și grindina va mătura refugiul minciunilor, și apele vor inunda ascunzătoarea”. – Isa. 28:16, 17.

33. În momentul în care este pusă, Piatra trebuie să fie „o piatră încercată”. Timp de trei ani și jumătate, Isus și-a continuat lucrarea pe pământ și a rezistat tuturor eforturilor depuse de Satan să-l învingă și la încheierea acestora Isus a mers în orașul tipic Ierusalim și s-a oferit ca Rege. Acesta a fost punerea Pietrei în miniatură. (Mat. 21: 1-11). Clericii care se aflau în controlul religiei aceluiași popor l-au respins pe Isus și au căutat moartea Lui. Ei au luat în mod deschis partea Diavolului. Pentru ei Cristos Isus a fost acolo „o piatră de poticnire” și „o stâncă de ofensă”. El i-a denunțat ca fiind focarul ipocriziei, și le-a spus: „Regatul lui Dumnezeu va fi luat de la voi și dat unei națiuni care va aduce roadele acestuia”. El le-a citat profeta referitoare la Piatră, pentru ca ei să fie pe deplin avertizați că respingeau Cuvântul lui Dumnezeu. – Ps. 118:22; Mat. 21: 42-44.

34. În 1914, Isus, la îndrumarea lui Iehova, a luat puterea și și-a început domnia ca rege. După izgonirea lui Satan din cer, în 1918, Isus a venit la templul său pentru judecată. El fusese deja „încercat” de două ori, o dată când a fost pe pământ, și a doua oară în marea lui luptă împotriva lui Satan, când l-a alungat din ceruri. (Rev. 12: 1-7). Când a venit în templul său, el s-a prezentat ca Rege și Conducător drept al pământului pentru toți care cheamă numele său. Aceasta a fost punerea Pietrei principale unghiulare în Sion și în completare. Religioniștii din prezent, în special clerul Creștinătății și omologul fariseilor, l-au respins pe Cristos Isus ca Rege. Ei s-au unit cu alții din organizația lui Satan pentru a înființa Liga Națiunilor și s-au aliat în mod deschis cu organizația lui

Satan. În aceasta regii pământului sunt aliați într-o confederație și vor cădea. (Isa. 8: 9-12). Cristos este marele Judecător în templu. Acum începe judecata lui. Iehova Dumnezeu depune o mare mărturie prin el pentru adevăr care este asemănată cu grindina care descoperă acum refugiul minciunilor și ipocrizia care au fost practicate mult timp de principalii din organizația pământească a lui Satan. Astfel, Piatra este identificată lîmpede și categoric.

35. Daniel anunță apoi hotărârea sau judecata lui Dumnezeu asupra 'chipului înfricoșător'. În momentul executării judecării acest chip înfricoșător trebuie să fie cu totul în existență și trebuie să fie complet distrus. Toate împărățiile pământului, și în special „Creștinătatea”, sunt ilustrate în picioarele și degetele de la picioare ale chipului. Piatra lovește chipul, mai întâi peste picioare, apoi zdrobește și sfărâmă întreaga organizație a lui Satan, iar o mare vijelie o împrăștie departe. Întreaga organizație a lui Satan trebuie să fie și va fi distrusă la Armagedon. Organizația lui Satan, reprezentată de chipul înfricoșător, este „făcută bucăți” și 'nu se găsește niciun loc pentru ea'. (Dan 2:35). Astfel, Babilonul, sau organizația lui Satan, al cărei simbol a fost Nebucadnețar și conducătorul vizibil în timpul visului, este arătat căzut complet și nu va mai fi niciodată. Egiptul și Asiria, care erau puteri mondiale sub Satan, vor fi restaurate, în sensul că popoarele acestora vor avea o oportunitate la viață; dar Babilonul nu va fi restaurat niciodată.

36. Unii comentatori au spus că, după ce Piatra sfărâmă chipul, ea crește apoi într-un munte mare care umple pământul. Acesta nu este gândul corect. Piatra este completă înainte de a avea loc lovirea. După distrugerea organizației lui Satan, operațiunile benefice ale Împărăției Domnului se vor extinde în fiecare parte a pământului și îl vor umple cu viață, bucurie și fericire.

37. Lucifer a fost numit de către Iehova în funcția înaltă de supraveghetor al pământului și al tuturor lucrurilor de pe el, inclusiv al fiarelor câmpului și al păsărilor cerului. El a fost necredincios lui Dumnezeu și a transformat creația pământească în dușmani ai lui Dumnezeu. Cristos devine acum Conducătorul drept al pământului prin numirea lui Iehova. Domnia lui va aduce binecuvântări tuturor celor supuși, iar neprihănirea va fi întemeiată pretutindeni. Pacea va fi cu omul și cu fiara sălbatică pentru totdeauna deoarece marele Conducător este Prințul Păcii. – Isa. 9:6, 7.

38. Fiarele câmpului și păsările cerului vor fi date în mâna Conducătorului drept și astfel tot ceea ce a avut cândva Lucifer când a fost perfect va fi transferat Celui care conduce prin dreptate, și care este credincios lui Dumnezeu. „În ziua aceea voi face un legământ pentru ei cu fiarele câmpului, cu păsările cerului și cu târâtoarele pământului”. (Osea 2: 18). „Voi face cu ele un legământ de pace, voi face ca fiarele sălbatice să înceteze din țară și ele vor locui în siguranță în pustiu și vor dormi în păduri. Voi face din ele și din împrejurimile dealului meu o binecuvântare; și voi face să cadă ploi bogate la timp; vor fi ploi de binecuvântare”. (Ezec. 34:25, 26) Aceasta susține mai departe concluzia că chipul înfricoșător reprezintă întreaga organizație a lui Satan, vizibilă și invizibilă, și că tot ce continuă să existe va fi pus sub controlul lui Cristos.

39. Marele punct culminant este aproape. Împărăția pământului se ridică împotriva lui Dumnezeu și împotriva Pietrei sale Unse. În mod arogant și în sfidarea lui Dumnezeu conducătorii răi ai pământului continuă în calea lor greșită. Iehova îi ia acum în derâdere. Judecata lui împotriva fiecărei părți a organizației lui Satan, incluzând aici pe regii și nobilii pământului, a fost scrisă și această judecată este moartea, în care toți vor fi legați în lanțuri și „cătușe de fier”. Toți sfinții vor avea o parte în această cinste, spre slava lui Dumnezeu. (Ps. 149: 5-9). Triumful complet al lui Iehova asupra dușmanilor lui vine brusc. Națiunile în această zi se laudă cu abilitatea lor de a aduce pace durabilă pe pământ, în timp ce în același timp pregătesc mai multe instrumente mortale pentru a se angaja în război. Continuând să strige, Pace, pace, atunci când nu există pace, distrugerea bruscă va veni peste toți. (1 Tes. 5: 3) Aceasta este în acord total cu visul lui Nebucadnețar.

40. În timp ce regii continuă să domnească în mod arogant și se laudă, această profecție a lui Daniel se va împlini, și anume: „Și în zilele acestor regi, Dumnezeuul cerului va înființa un regat care nu va fi distrus niciodată; și regatul nu va fi lăsat altui popor, ci va zdrobi și va mistui toate aceste regate, și el va rămâne pentru totdeauna”. (Vs. 44). Astfel, în expresie profetică Daniel descrie regatul lui Dumnezeu sub Cristos, orașul sfânt. Nicio creatură egoistă nu va avea vreo parte în ea și niciun control

peste ea. Este creația lui Dumnezeu și El o face capitala sau orașul principal al organizației sale universale. Ea va rămâne pentru totdeauna și tot ce este în ea va da laudă și onoare marelui Creator.

41. Dumnezeu și-a exprimat planul și dezvăluie semnificația acestuia în prealabil celor care îl iubesc. Nu există nimic care să împiedice împlinirea completă a acestuia. Domnul Iehova spune: „Eu am planificat, Eu voi și face.” (Isa. 46:11). După ce-și va fi îndeplinit planul anunțat, el își va fi apărat astfel cuvântul Său. El dovedește că este egal și exact în dreptate, perfect în înțelepciune, nelimitat în putere, și cu totul neegoist, și aceasta numai ca cei care sunt în armonie cu el să aibă viață veșnică.

Toți vor învăța că El este singurul Dumnezeu adevărat, Dumnezeul Atotputernic, Iehova, Cel Prea Înalt. Doctrina supremă a Cuvântului Său este regatul Său, prin care este apărat numele Său.

Întrebări pentru studiul berean

1. Când își descoperă Iehova tainele sale? Cui? Ce anume de providență divină se vede în cadrul textului nostru? Pe cine reprezintă Daniel? Ce lecție pentru aceștia se găsește în versetul 30 din acest capitol?

2. Arată caracterul potrivit al faptului că Dumnezeu l-a folosit pe Nebucadnețar și visul său să facă această ilustrație profetică.

3,4. Citează texte care exprimă dorința lăcomă a lui Lucifer! Descrie situația care i-a dat posibilitatea să-și îndeplinească acea dorință.

5,6. Arată cum politica lui Lucifer (Satan) de confuzie prin mimare și falsificare a fost adoptată din momentul în care el a început să abuzeze de însărcinarea sa.

7,8. Arată dacă Daniel 2 :37 se poate aplica în mod specific lui Nebucadnețar.

9. Explică importanța lui Nimrod.

10. Cum putea Babilonul să fie „un pahar în mâna Domnului pentru a îmbăta națiunile”?

11-15. Aplică expresiile: (a) „după tine”; (b) „un alt regat inferior”, (c) „un al treilea regat”, din Daniel 2:39. Arată concordanța acestora cu Efeseni 6:12.

16-20. În acest chip, ce a fost ilustrat (a) de „picioarele de fier”, (b) de „labele picioarelor parte de fier și parte de lut”?

21-22. Cum este legat acest chip cu cele patru fiare pe care le-a văzut Daniel în viziune?

23. Identifică „piatra care a lovit chipul”. Ce legătură are această „piatră” cu „sămânța” femeii lui Dumnezeu, Sion?

24,25. Ce se înțelege prin afirmația „Piatra a fost tăiată din munte fără mâini”?

26-28. Descrie cursul luat de Isus, motiv pentru care el a fost făcut „Piatra” care urma să distrugă „chipul”.

29,30. Arată împlinirea afirmației profetice, „I-ai pus pe cap o cunună de aur curat”. Aplică Psalmul 21:5-9.

31. Cum sunt primiți alții ca „pietre vii” și zidiți după modelul „Pietrei”.

32-34. Cum a fost pusă „Piatra” în Sion? Ce se înțelege prin termenul „o piatră încercată”. Arată împlinirea din Isaia 28:17!

35,36. Descrie împlinirea din Daniel 2:35!

37,38. Cum vor fi afectate fiarele câmpului și păsările cerului de întemeierea regatului lui Dumnezeu?

39, 40. Ce se înțelege prin afirmația din Psalmul 149 :9, „Această onoare au toți sfinții”. Cum va duce împlinirea lui Daniel 2:44 la apărarea numelui lui Iehova?

VOI SUNTEȚI CORPUL LUI CRISTOS

(Prelegere radiofonică de treizeci de minute)

Numele „Cristos” înseamnă „uns”. Puțini oameni s-ar gândi la un „trup al lui Cristos”, altul decât trupul lui Isus care a fost răstignit pe cruce. Și acel trup, așa cred majoritatea oamenilor, Isus îl are acum cu el în ceruri, cu rănilor sale încă larg deschise, sângerânde și nevindecate, după toate aceste secole, ca și cum ar fi fost un semn de distincție ca Isus să trebuiască să locuiască într-un corp uman purtând răni urâcioase și tăieturi adânci. Cu toate acestea, în Biblie nu există nicio scriptură care să spună că Isus și-a luat trupul pământesc în cer ca să se înfățișeze în prezența lui Dumnezeu cu el. Conform Scripturilor, un astfel de lucru ar fi fost imposibil. „Carnea și sângele nu pot moșteni regatul lui Dumnezeu”, așa spune 1 Corinteni, capitolul cincisprezece, versetul cincizeci.

Isus este marele mare preot al lui Dumnezeu, iar în lucrarea Sa sacrificială a fost prefigurată de Aaron, primul mare preot al evreilor. (Evr. 5: 1-5) Aaron a făcut ispășire pentru păcatele evreilor o dată pe an. Cu acea ocazie el sacrifica un vițel ca jertfă; dar el nu lua carnea sau nici o parte din carcasa unui astfel de vițel în sanctuar și astfel să se înfățișeze înaintea Domnului. El lua pur și simplu sângele animalului într-un vas, îl aducea în camera interioară sau sfânta sfintelor sanctuarului și stropea sângele asupra scaunului milei și astfel făcea ispășire pentru păcat. După ce făcea acest lucru, ieșea și ucidea apoi un țap, fără cusur și care fusese ales prin sorț ca „țapul Domnului”. Dar nici aici Aaron nu lua carnea și oasele din țapul Domnului în locul preasfânt al sanctuarului. El a dus doar sângele țapului și l-a stropit pe scaunul milei, la fel cum făcuse cu sângele vițelului. În ceea ce privește trupurile vițelului și țapului, doar porțiuni specificate au fost tăiate pentru a fi arse pe altar în curte din fața sanctuarului, după care carcacele au fost scoase dincolo de granițele taberei evreilor pentru a fi distruse de foc.

Valoarea oricărei vieți carnale este în sânge. Legea lui Dumnezeu, așa cum este dictată în Levitic, capitolul șaptesprezece, versetul unsprezece, afirmă: „Viața cărnii este în sânge, și eu l-am pus pe altar pentru voi ca să faceți ispășire pentru sufletele voastre, deoarece sângele este cel ce face ispășire pentru suflet”. Din acest motiv evreilor le-a fost interzis să mănânce sau să bea sânge. Evrei, capitolul nouă, versetul douăzeci și doi, afirmă: „Și aproape toate lucrurile sunt curățate cu sânge după lege; și fără vărsare de sânge nu este iertare”. Prin urmare, faptul că marele preot a stropit sângele pe scaunul milei era o imagine profetică care arăta că Cristos Isus, ca mare preot al lui Dumnezeu, nu și va lua corpul trupesc în cer cu el; dar prin moartea sa sacrificială pe cruce, ca „cel drept pentru cei nedreți”, el urma să-și dea trupul ca pâine pentru viața lumii. (Ioan 6: 51), aceasta fiind ilustrată prinuciderea vițelului și prin arderea unor părți alese ale lui pe altar și a restului carcacei în afara taberei.

Astfel, Isus și-a abandonat natura umană pentru totdeauna. La învierea sa din morți nu a fost înviat cu un trup carnal, ci a fost înviat o ființă spirituală, o făptură cerească de natură divină. Apostolul Petru afirmă clar în prima sa epistolă, capitolul trei, versetul optsprezece, că Isus a fost „omorât în trup, dar înviat în spirit”. (A.R.V.) Aceasta explică de ce, timp de patruzeci de zile de la înviere, Isus a fost invizibil ucenicilor Săi; și pentru a li se arăta în diferite ocazii, el a trebuit să se materializeze în corpuri umane și astfel a vorbit și a mâncat cu ei. În cel puțin două ocazii el s-a materializat într-un trup carnal, care semăna cel care fusese răstignit, pentru a satisface astfel îndoielile discipolilor săi că el era. Dar, în toate celelalte ocazii de materializare, Isus s-a arătat într-un corp pe care discipolii nu l-au recunoscut și el a trebuit să se familiarizeze cu ei printr-un fel de vorbire sau printr-un mod recunoscut de a face lucrurile recunoscute. Toate acestea au fost să le dovedească că era într-adevăr înviat din morți și că era „același Isus”, dar nu mai era o făptură umană. Apariția lui Isus din lumea nevăzută în acest fel pentru discipolii săi nu este mai ciudată decât materializarea îngerilor în trupuri umane în timpurile Vechiului Testament care s-au arătat oamenilor, au vorbit cu ei și chiar au mâncat cu ei.

În ceea ce privește corpul literal în care a fost răstignit Domnul, se poate spune acest lucru: că Dumnezeu l-a eliminat miraculos după cunoștința sa perfectă, probabil descompunându-l în țărână, astfel încât „sfântul” Isus să nu fie lăsat să vadă putrezirea. (Fapte 2:22-32) Cu foarte multă înțelepciune, Dumnezeu nu a păstrat acel trup într-un loc cunoscut făpturilor umane și pe care

l-am putea vizita într-un pelerinaj. Când ne gândim la manechinele împăiate care se presupunea că sunt trupurile care nu putrezesc ale sfinților, la care se închinau țărani din „Sfânta Rusie” sau când ne gândim la războaiele care s-au purtat pentru posesia așa-numitelor locuri și clădiri „sfinte” din Palestina, putem vedea înțelepciunea lui Dumnezeu în eliminarea corpului omenesc al lui Isus; cum? nu este revelat, nici nu este necesar să știm.

Cu toate acestea, este sigur că din punct de vedere scriptural, Isus nu a fost nici înviat în acel trup firesc, nici nu a fost înălțat la cer în el, la fel cum marele preot evreu nu lua carnea taurului sacrificat în sanctuar, ci doar sângele. Din moment ce propria lege a lui Dumnezeu declară că sângele reprezintă viața, ceea ce face ispășirea păcatelor, rezultă că atunci când Isus a fost înviat, el nu a luat trupul uman ca un trup pentru el, ci a luat ceea ce a fost ilustrat de sânge, și anume, valoarea vieții sale umane perfecte. Această valoare, merit sau preț, el a putut să-l ia cu el în cer și cu el să se înfățișeze în prezența lui Dumnezeu și să facă ispășire pentru păcătoși; și acest lucru l-a făcut Isus. Din acest punct de vedere multe scripturi devin de înțeles pentru noi, cum ar fi: „Știți că nu ați fost răscumpărați cu lucruri pieritoare, ca argint și aur. . . ci cu *sângele* prețios al lui Cristos, ca un miel fără cusur și fără pată”; și, „A celui ce ne-a iubit și ne-a spălat de păcatele noastre în *sângele* Său”. - 1 Pet. 1: 18,19; Apoc. 1: 5.

Cu adevărat întreaga rasă umană se poate bucura de faptul că Isus nu și-a luat înapoi natura umană. Pentru că astfel valoarea ei poate fi folosită ca jertfă pentru păcat pentru ei și astfel calea să fie deschisă pentru ca ei să fie curățați de păcat și să intre din nou în armonie cu Dumnezeu și să li se dea darul neprețuit al vieții umane pentru totdeauna în perfecțiune fără păcat. Remarcați, așadar, că Isus nu este un dumnezeu-om și nici un om-dumnezeu în ceruri, ci că el este înălțat acum cu mult peste carne și sânge, da, mult deasupra îngerilor, prin faptul că el este acum divin, nemuritor, fiind „strălucirea slavei lui Dumnezeu și imaginea expresă a persoanei lui” – Evr. 1: 3.

Un rege mai mare decât acest Isus glorificat nu a putut fi numit pentru a domni peste familia umană; și nimănui altcuiva decât celui care a murit pentru omenire, Dumnezeu i-a dat onoarea de a instaura acum o guvernare perfectă peste pământ și de a binecuvânta rasa noastră muribundă și nefericită cu pace, fericire perfectă și viață fără sfârșit, în calitate de copii umani ai lui Dumnezeu. Isus este uns de Dumnezeu pentru a fi rege invizibil al omenirii! Fie ca oamenii de pretutindeni să-l salute!

Acum, rețineți o taină pe care toată omenirea ar trebui s-o înțeleagă acum. În tot acest timp cât Isus cel glorificat a fost la dreapta lui Dumnezeu în cer, „trupul lui Cristos”, așa cum îl numesc Scripturile, a fost viu și activ pe pământul nostru. În mod limpede, carnea răstignită a lui Isus nu este ceea ce se înțelege prin expresia „trupul lui Cristos”. Dumnezeu a folosit pe apostolul Pavel să ne clarifice acest „mister care a fost ascuns de veacuri și de generații, dar acum este clarificat sfinților Săi”. (Col. 1: 26, Efes. 3: 4-9). Pavel s-a categorisit pe sine ca cel mai mare păcătos. El a fost așa înainte de a deveni creștin; numele lui era atunci Saul. Ca Saul a plecat de la Ierusalim la Damasc pentru a persecuta pe creștinii din Siria. Relatarea Bibliei despre acest lucru spune după cum urmează: „Pe când călătorea, s-a apropiat de Damasc; și o lumină din cer a strălucit deodată în jurul lui și a căzut la pământ, și a auzit un glas care-i zicea: „Saul, Saul, de ce mă persecuți? El a întrebat: „Cine ești, Doamne? Și Domnul a zis: Sunt Isus, pe care tu îl persecuți: ți-ar fi greu să lovești împotriva unui țepuș”. - Fapte 9: 3-6 .

Trebuie să-l fi surprins pe Saul să fie informat că îl persecută pe Isus. Cum era posibil un astfel de lucru, când Isus nu mai era o făptură umană pe pământ, ci o ființă cerească invizibilă a cărei persoană era atât de glorioasă încât atunci când lumina din aceasta a strălucit miraculos în ochii lui Saul el a fost orbit pentru trei zile? Ah! Isus era de fapt în cer dincolo de orice persecuție umană, dar membrele corpului său, adică, acest „trup misterios al lui Cristos”, era pe pământ. Saul persecuta membrii corpului lui Cristos, și făcând aceasta îl persecuta pe Isus.

Cine, sau ce, așadar, este acest „corp al lui Cristos”? În Efeseni, capitolul unu, versetele de la douăzeci la douăzeci și trei, apostolul scrie că Dumnezeu „L-a înviat [pe Isus] din morți și l-a pus la dreapta sa în locurile cerești, **Cu** mult deasupra oricărei guvernări, autorități, puteri și stăpâniri și a oricărui nume dat nu numai în această lume, ci și în cea viitoare; de asemenea, el a pus totul sub picioarele sale și l-a făcut cap peste toate lucrurile, spre folosul bisericii, care este corpul său”. Prima epistolă a lui Pavel către corinteni are această introducere în capitolul unu, versetul doi:

„Către biserica lui Dumnezeu, care este în Corint, către cei care sunt sfințiți în Cristos Isus, chemați să fie sfinți”; și în capitolul doisprezece din această epistolă către acești creștini el spune: „Voi deci sunteți trupul lui Cristos și fiecare în parte, mădulare”. Am găsit! Am înțeles acum! Biserica adevărată a lui Dumnezeu este „corpul lui Cristos” și toți care sunt creștini cu adevărat sunt mădulare ale acestuia, chiar dacă sunt încă făpturi umane care locuiesc pe pământ.

„Cristosul” Bibliei nu este o singură persoană, adică, numai Isus, ci este mai multe. Cuvântul lui Dumnezeu confirmă această concluzie; căci, în același capitol al doisprezecelea din epistola lui Pavel, versetul doisprezece, este scris: „Căci, așa cum corpul este unul, deși are multe mădulare, și așa cum toate mădularele acestui corp, deși multe, sunt un singur corp, tot așa este și Cristos”. Apoi, acest capitol merge mai departe pentru a asemăna mădularele corpului lui Cristos cu mădularele corpului nostru uman; și versetul douăzeci și șase spune: „Și, dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă cu el sau, dacă un mădular primește glorie, toate celelalte mădulare se bucură cu el”. Prin urmare, atunci când Saul persecuta membrii trupului lui Cristos, Isus, Capul peste acel corp, suferea cu celelalte mădulare ale acestuia.

Un limbaj similar este folosit în scrisoarea lui Pavel adresată romanilor, capitolul doisprezece, versetele patru și cinci, care spun: „Fiindcă, așa cum într-un corp avem multe mădulare, dar nu toate mădularele au același rol, tot așa și noi, deși suntem mulți, suntem un singur corp în Cristos, și fiecare în parte, mădulare unii altor”. În ceea ce-l privește pe Isus, este scris în Coloseni, capitolul unu, versetul optsprezece: „Și el este capul trupului, biserica: începutul, cel întâi născut din morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea”. Din moment ce Isus este „capul trupului, biserica ... pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea”, rezultă că nimeni care a trăit pe pământ înainte de Isus nu a putut fi creștin sau membru al adevăratei biserici a lui Dumnezeu. -1 Pet. 1: 9-12.

Trupul lui Cristos a început să existe mai întâi în ziua sărbătorii evreiești a Cincizecimii, la zece zile după ce Isus s-a înălțat la cer. Dar de ce a trebuit ca ziua Cincizecimi să fie martora începutului trupului lui Cristos? Pentru că în acea zi Dumnezeu a ales să-și reverse spiritul asupra acelor ucenici care au rămas credincioși lui Isus. Acolo Dumnezeu i-a uns cu spiritul său și ei au început să predice vestea bună a salvării prin moartea lui Isus și prin regatul său viitor. Acea ungere cu spiritul lui Dumnezeu a fost ordinarea lor de a predica. Dumnezeu nu a înființat o clasă de clerici care să stăpânească peste restul bisericii sale și nici nu a ordinar astfel de clasă să limiteze la ei înșiși privilegiul de a predica. Dumnezeu a revărsat spiritul „peste orice făptură” (Ioel 2: 28,29; Faptele 2: 16-18) și în acest chip toți membrii bisericii sau trupului lui Cristos au fost ordinați de Dumnezeu (nu de om) să predice Cuvântul său de adevăr. „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui”. El știe care dintre ei i s-au dedicat cu adevărat prin Isus Cristos și pe ei El îi adoptă născându-i din spiritul său ca și copii ai lui. Acestor copii el le face chemarea să calce pe urmele lui Isus și să fie martori pentru Dumnezeu și proclamatori ai veștii bune despre o guvernare nouă și perfectă peste rasa noastră suferindă, guvernare care va fi pusă pe umărul lui Isus la a doua sa venire. Pe aceia dintre copiii spirituali ai lui Dumnezeu care răspund la acest apel de a fi ambasadori pentru Cristos, Dumnezeu îi alege și îi ordonează sau îi unge cu spiritul său sau puterea invizibilă și le poruncește să predice.

Să reținem că cuvântul grecesc „Cristos” înseamnă „unul uns”. Cuvântul ebraic „Mesia” înseamnă același lucru ca și Cristos. Numele „creștin” (Faptele 11:26) a fost aplicat discipolilor lui Isus și înseamnă „unul care aparține Celui Uns”. Prin urmare, fiecare care se consideră creștin ar trebui să se examineze pe sine, așa cum îi spune apostolul să facă (2 Cor. 13: 5) și să vadă dacă este într-adevăr creștin sau nu. Nu vă mai înșelați în legătură cu această chestiune sacră. Nu lăsați pe nimeni să vă păcălească. Numai copiii lui Dumnezeu, născuți prin spiritul său și unși, nu de om, ci de Dumnezeu, sunt într-un sens absolut creștini și membri ai societății unse a lui Dumnezeu, corpul lui Cristos. Căci este scris: „Voi sunteți toți fiii lui Dumnezeu prin credința în Cristos Isus. Căci toți câți ați botezați în Cristos v-ați îmbrăcat cu Cristos”. „Într-adevăr, fie iudei, fie greci, fie sclavi, fie liberi, toți am fost botezați printr-un singur spirit într-un singur corp; și tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur spirit. Căci corpul nu este un singur mădular, ci mai multe”. – Gal. 3: 26-28; 1 Cor. 12: 13,14.

Isus a fost primul mădular și, prin urmare, Capul Cristosului. După botezul său în râul Iordan și înainte de a-și începe serviciul public de predicare a Evangheliei regatului cerurilor, el a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu. Această ungere l-a făcut Cristos sau Unul uns. El nu a primit ordinarea de a predica de la marele preot evreu sau de la societățile religioase ale vremii sau de la vreun om. Faptul că ordinarea sa nu a venit prin punerea mâinilor vreunui om peste el a fost explicat clar de el atunci când a vorbit în sinagoga din Nazaret. Aplicând profeția lui Isaia, capitoul șaizeci și unu, versetele unu și doi, la sine, el a spus: „Spiritul Domnului este peste mine, pentru că el m-a uns să predic evanghelia celor săraci; el m-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să predic eliberarea celor captivi și recuperarea vederii celor orbi, să pun în libertate pe cei zdrobiți, să predic anul acceptabil al Domnului”. - Luca 4: 17-19.

Dumnezeu unse sau ordinase pe Isus să predice ca martor al său. De aceea nimeni nu a avut autoritatea să poruncească lui Isus să-și închidă gura, pentru că nici un om simplu nu este deasupra autorității pe care Dumnezeu o dă unșilor Săi. Nereușind să-l reducă la tăcere pe Isus, dușmanii Domnului au apelat în cele din urmă la puterile guvernamentale. Toleranța religioasă nu a însemnat nimic pentru ei. Pozițiile lor de preoți, de conducători religioși și clerici respectați, erau în joc, pentru că predicarea lui Isus ruina puterea și influența asupra oamenilor. Deci ei și-au împietrit inimile fără înțelegere și au forțat parcursul lui Isus spre Calvar și spre cruce. Doar prin moarte a fost închisă gura lui Isus!

Se părea că dușmanii lui Isus opriseră atunci predicarea atât a lui Isus, cât și a ucenicilor săi; dar sosește ziua Cincizecimii. Spiritul este turnat. Ucenicii credincioși sunt botezați în trupul lui Cristos prin primirea Spiritului; și astfel ordinați sau autorizați ei și-au deschis imediat gura pentru a predica vestea bună a regatului lui Dumnezeu. Aceeași bandă religioasă care l-a omorât pe Isus s-a străduit acum să astupe gurile mădurelor trupului lui Cristos. Au eșuat. De ce? Pentru că Isus poruncise în mod expres urmașilor săi să predice regatul după ce vor primi spiritul de sus, iar porunca lui Isus trebuia ascultată deși toți oamenii s-au opus. Dar nu ar fi fost potrivit ca acei ucenici, unii pescari dintre ei, să obțină mai întâi o diplomă de la colegiile religioase din acea vreme și să obțină ordinarea oficială de doctori în religie înainte de a merge să predice? Nu! ei știau că nu este ordinarea din partea oamenilor religioși cea care face pe cineva un predicator adevărat pentru Dumnezeu. Nici chiar punerea mâinilor apostolilor nu a făcut predicatori, ci ungerea spiritului sfânt al lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu are nevoie de nici un om sau de un corp de oameni auto-de desemnați pentru a ordina pe cineva să predice pentru el. Dumnezeu face această alegere sau selecție. Este un lucru obraznic din partea oamenilor să pretindă să ordoneze predicatori pentru Dumnezeu. Este la fel de obraznic din partea oamenilor să interzică pe cineva care are ungerea lui Dumnezeu să predice, doar pentru că nu a primit educația religioasă de la ei și nu a fost ordonat de ei. Nu este un secret că astăzi oamenii sunt ordinați de alți bărbați ca reprezentanți ai Creștinismului, chiar dacă acei ordinați nu cred într-un Dumnezeu personal sau în Cristos și minunile sale sau în infailibilitatea Bibliei, ci acceptă în schimb teoria evoluției și critica mai înaltă. Susține oare Dumnezeu astfel de ordinări? Vă las pe voi să răspundeți.

Arătând că el, un apostol, nu a ordonat predicatori ai lui Dumnezeu, Pavel a scris creștinilor din Corint și a spus: „Dar cel care garantează că și voi, și noi suntem ai lui Cristos și care ne-a uns este Dumnezeu”. (2 Cor. 1: 21) Și preaiubitul apostol Ioan, scriind fraților creștini, a spus: „Aveți o ungere de la Cel Sfânt, cu toții știți asta”. (1 Ioan 2: 20, *Diaglott*). Astfel, fiecare care este creștin în adevăr înaintea lui Dumnezeu a primit aceeași ungere ca și Isus, capul corpului lui Cristos. Astfel, toți membrii corpului lui Cristos sunt unși. În ordinarea lui Aaron, marele preot evreu, uleiul sfânt al ungerii a fost turnat pe capul lui, s-a scurs pe barbă și s-a prelins pe gâtul său, ajungând astfel la trupul său. Aceasta ilustrează faptul cum ungerea spiritului care a venit asupra lui Isus, capul trupului lui Cristos, s-a coborât asupra ucenicilor credincioși în ziua Cincizecimii și astfel ei au fost făcuți părtași ai corpului lui Cristos. În același fel, toți cei care de atunci au urmat cursul potrivit așa cum a fost stabilit în Cuvântul lui Dumnezeu au fost botezați sau integrați în trupul lui Cristos și, astfel, ungerea lui Dumnezeu curge peste ei de la Isus, Capul trupului uns. – Ps. 133: 1, 2.

Cei care sunt credincioși ungerii lor vor fi găsiți făcând așa cum a făcut Isus, neamestecându-se în afacerile seculare ale acestei lumi, ci dedicându-se predicării regatului lui Dumnezeu și stând ca martori în apărarea marelui nume al lui Iehova Dumnezeu. Nu contează ce pot face, gândi sau porunci oamenii; acești creștini credincioși recunosc ungeria lor de la Dumnezeu și obligația lor de a predica acest lucru, evanghelia regatului lui Dumnezeu care vine, și ei îl vor predica. Numai moartea va opri activitățile lor de predicare.

Așa cum corpul uman are atât de multe mădulare pentru a face un trup perfect, tot așa este și cu trupul lui Cristos. Conform cărții Revelația, Dumnezeu a hotărât dinainte ca numărul de membri ai trupului lui Cristos să fie de doar o sută patruzeci și patru de mii. (Apocalipsa 7: 4; 14: 1). Acești membri urmează să devină moștenitori împreună cu Isus, Capul lor, în împărăția cerească și urmează să domnească împreună ca regi și preoți și astfel să binecuvânteze toate familiile pământului, vii și morții. (Atât preoții, cât și regii evreilor au fost unși, aceasta prefigurând că slujbele preotului și ale regelui vor fi combinate în Isus și în urmașii săi credincioși.) Unul din principalele motive pentru care împărăția lui Dumnezeu nu a fost întemeiată pe pământ imediat după ce Isus s-a înălțat la ceruri, ci a fost întârziată până la sfârșitul erei creștine este acesta: Dumnezeu a pus deoparte această perioadă de timp pentru a chema și a alege dintre popoarele pământului pe aceia care devin membri ai trupului lui Cristos și care urmează să guverneze cu el.

Profeția și toate dovezile exterioare de pe pământ indică faptul că am ajuns la sfârșitul erei creștine și că numărul deplin al membrilor trupului lui Cristos este pe punctul de a fi selectat. Prin urmare, ultimii membri ai aceluia corp uns sunt acum pe pământ. Și ei sunt unși de Dumnezeu să predice. Din acest motiv, de la încheierea războiului mondial, se împlinesc cuvintele lui Isus: „Această Evanghelie a regatului va fi predicată în toată lumea ca mărturie pentru toate neamurile, și atunci va veni sfârșitul”. Isus și ucenicii săi au mers din oraș în oraș și din sat în sat și au trecut pe la casele oamenilor, predicând că „regatul cerurilor este aproape; pocăiți-vă și credeți Evanghelia!” Tot așa și ultimii membri ai societății unse a lui Dumnezeu proclamă această evanghelie a regatului, atât prin radio, cât și bătând la ușile caselor oamenilor și oferindu-le cărți și broșuri care spun vestea dulce a regatului cerurilor care este într-adevăr aproape cu binecuvântări nenumărate pentru cei săraci și asupriți și chiar pentru cei morți, care, la timpul potrivit, vor fi restaurați din mormânt pentru cei dragi ai lor. Dacă vreunul dintre aceștia bate la ușa voastră, ascultați-l cu amabilitate, amintindu-vă cuvintele lui Isus: „Întrucât i-ați făcut lucrul acesta unuia din cei mai mici dintre acești frați ai mei, mie mi l-ați făcut”. (Matei 25:40). Ceea ce faceți unui membru al trupului lui Cristos îl faceți lui Isus, Capul trupului.

Vorbește cineva împotriva acestei lucrări de a răspândi mesajul regatului lui Dumnezeu din casă în casă și încearcă s-o împiedice? Puteți fi sigur că, chiar dacă el „pare a fi religios”, el este, fie necredincios lui Dumnezeu, fie nu a fost uns niciodată de Dumnezeu, deși poate să fi fost ordonat de oameni. Acesta ia cheia cunoștinței și împiedică pe oameni să intre în beneficiile rezervate de regatul lui Dumnezeu pentru rasa noastră. Celor care ar opri această lucrare a martorilor credincioși ai lui Dumnezeu, Cuvântul Domnului le spune solemn: „Nu vă atingeți de unșii mei, și nu faceți rău profeților mei”. (Ps. 105:15). Acum este timpul potrivit ca oamenii să acorde atenție cuvintelor lui Isus care își găsesc împlinirea completă în acest sfârșit al erei creștine: „Timpul s-a împlinit, și regatul lui Dumnezeu este aproape; căiți-vă și credeți evanghelia”. (Marcu 1:15). Dar acelor membri ai corpului lui Cristos, care proclamă cu supunere și cu bucurie adevărul oamenilor, Isus, Capul corpului Cristos, le spune: „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții”. – Rev. 2:10.

de TURNUL I VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

1 SEPTEMBRIE 1930

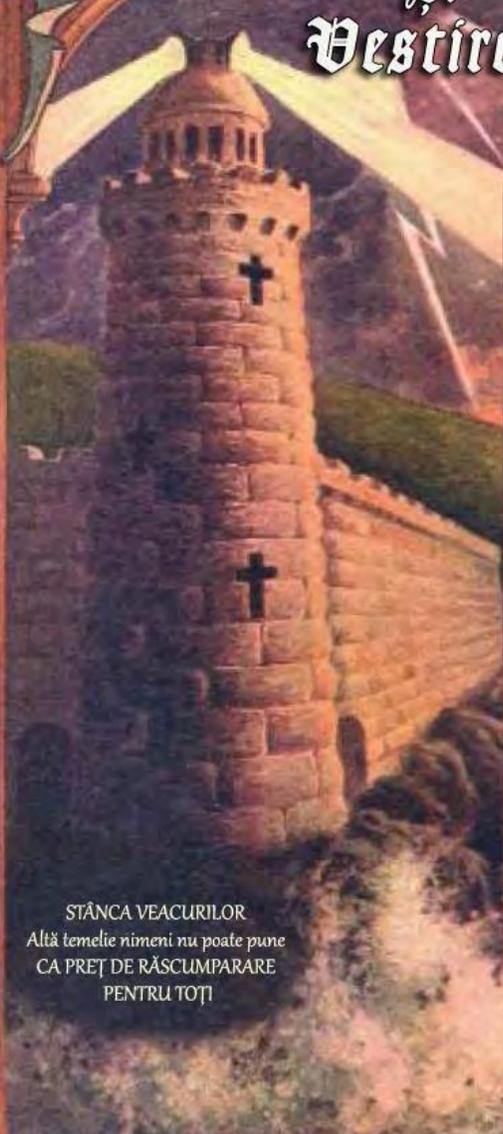
Nr. 17

Cuprins:

SPIRITUL SFÂNT - Pag. 317

ÎMPOTRIVIRE FAȚĂ DE ADEVĂRUL LUI DUMNEZEU
(Prelegere radiofonică de treizeci de minute) - Pag. 324

BENEFICIILE UNUI GUVERN IDEAL
(Prelegere radiofonică de cincisprezece minute) - Pag. 329

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în luptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întam plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lețiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfințele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbă Domnului – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei înșăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENTEI LUI CRISTOS

Vol . LI

1 Septembrie 1930

Nr 17

SPIRITUL SFÂNT

„Dar mediatorul, Spiritul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de toate lucrurile pe care vi le-am spus.” - Ioan 14 :26, *Rotherham*.

IEHOVA, Tatăl este sfânt. Tot ceea ce face și duce la îndeplinire, fie direct, fie printr-un mijloc, este în mod neapărat sfânt. Dumnezeu este complet și pe deplin devotat lucrurilor drepte, și prin urmare tot ce face este sfânt și drept. „Domnul este drept în toate căile Lui și sfânt în toate lucrările Lui”. (Ps. 145 :17). Fiecare mijloc pe care îl folosește Dumnezeu, și care este în acord complet cu voia Lui, este sfânt. Din acest motiv El spune tuturor aceluia care sunt în legământ cu El: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt”.(Lev. 11 :44 ; 1 Pet.1 :16). Acest articol este scris și publicat în special pentru a ajuta la studiul și înțelegerea omului a articolului care va urma în numărul viitor. Ambele trebuie să fie analizate împreună.

2. În primul text citat mai sus, pronumele „el” este folosit pentru a descrie Spiritul Sfânt. Dușmanul a sesizat acest fapt pentru a-i arunca în confuzie pe mulți aducând învățătura că Spiritul Sfânt este un membru sau unul din așa-numita „trinitate sfântă”. O astfel de concluzie nu este susținută deloc de nicio scriptură, deși este crezută și predată de către toate denominațiunile bisericii. Spiritul sfânt nu este o persoană separată și distinctă, ființă sau creatură. Nici nu ar putea fi spus în mod corespunzător că spiritul sfânt este influența lui Iehova, pentru că influența înseamnă a fi mișcat sau controlat de funcționarea puterii. Iehova posedă toată puterea. Pentru ca el să vrea ca ceva să se facă este echivalent cu a și fi făcut.

3. În ceea ce privește creația este scris: „Și spiritul lui Dumnezeu se mișcă pe fața apelor. Și Dumnezeu a spus: Să fie lumină; și a fost lumină” (Gen.1: 2, 3). Cu această ocazie spiritul lui Dumnezeu a funcționat în ascultare de voința lui de a crea. Așadar, spiritul lui Dumnezeu poate fi definit ca puterea lui Dumnezeu în funcțiune pentru a îndeplini voința lui. Când el pune peste o creatură spiritul său și împuternicește această creatură să facă un anumit lucru, această putere funcționează în întregime pentru a îndeplini scopul exprimat al lui Dumnezeu. Când Dumnezeu l-a chemat pe Moise și l-a trimis în Egipt, scopul a fost să facă un nume pentru Iehova despre planurile sale față de popor și în special cu privire la scopul de a avea o împărăție care să apere cuvântul și numele său. Moise a fost folosit pentru a prefigura realitatea care urma să vină mai târziu. Nu toată puterea lui Iehova a fost folosită pentru a atinge acest scop, însă toată puterea pe care el a folosit-o a fost sfântă sau complet devotată acelui scop. Dumnezeu l-a făcut pe Moise conducătorul israeliților, iar răzvrătirea sau refuzul lor de a face ceea ce Moise le-a spus să facă „a supărat spiritul său sfânt”. (Isa. 63:10, 12). Adică, israeliții au făcut contrar voinței lui Dumnezeu care lucra pentru ei, iar comportamentul lor a fost supărător.

4. Dumnezeu a trimis pe Isus, antitipul lui Moise, ca să ducă la îndeplinire planul său, și în acest scop l-a îmbrăcat pe Isus cu putere și autoritate ca să acționeze în numele său. El a pus spiritul său supra lui Isus pentru a pune în funcțiune planurile sale. El i-a dezvăluit lui Isus planurile sale și Isus a fost instrumentul sau mijlocul pe care Dumnezeu l-a folosit pentru a-le îndeplini. Spiritul lui Dumnezeu a venit peste Isus la Iordan și un porumbel a fost folosit ca simbol al acestuia pentru ca Ioan să poată fi un martor al acestui fapt. (Mat. 3:16). Acesta a fost momentul în care Isus a fost prezentat ca o creatură spirituală a lui Dumnezeu. Spiritul lui Dumnezeu l-a condus pe Isus în pustie și după ispitirea lui Isus,

Dumnezeu a făcut un legământ cu el ca să-i dea regatul, iar Isus a fost uns atunci cu spiritul lui Dumnezeu. (Luca 4:18). Trecuseră trei ani de atunci, și când Isus urma să plece, a spus discipolilor săi că va ruga pe Tatăl său și că Tatăl său le va trimite un alt ajutor sau mângâietor, și atunci a fost momentul când Isus le-a descoperit discipolilor săi că mângâietorul sau ajutorul care va fi trimis este spiritul sfânt.

5. Cuvântul grecesc care este tradus „mângâietor” sau „ajutor” este *parakletos*, și faptul că un nume a fost dat astfel explică motivul pentru care pronumele „el” este folosit pentru a descrie spiritul sfânt. Numele *parakletos* descrie funcționarea spiritului sfânt; de aceea sugestia că nu tot spiritul sau puterea lui Dumnezeu, ci că puterea și autoritatea lui Dumnezeu este cea care este folosită de Domnul ca un mijloc pentru planurile sale și utilizată în acest caz pentru a-i ajuta pe cei ai bisericii în timpul absenței lui Isus.

6. Un mijloc folosit de Domnul pentru a ajuta pe poporul său nu trebuie să fie o creatură vie, ci Dumnezeu ar putea folosi foarte bine un alt mijloc care să împlinească voia Lui. Dumnezeu a pus multe forțe în acțiune sau în funcțiune care sunt invizibile pentru om și care sunt puternice, cum ar fi electricitatea, electronii sau vibrațiile, și acestea sunt folosite pentru om și pentru binele omului. Aceasta, într-o anumită măsură, poate fi folosită ca o ilustrare a spiritului sfânt. Spiritul sfânt funcționează în mod specific în legătură cu aducerea, dezvoltarea și folosirea noii creații pentru regatul lui Dumnezeu. Spiritul sfânt este, prin urmare, acea putere a lui Dumnezeu folosită de el pentru a da descoperire despre înțelegerea lui și a scopurilor sale celor pe care îi aduce ca fii ai săi. Este, de asemenea, mijlocul folosit de el pentru a comunica cu creaturile sale născute și pentru a le oferi ajutor, mângâiere și ajutor. Această putere folosită astfel ca mijloc de comunicare, revelație și ajutor pentru cei născuți, fiind fără prihană și perfectă și completă, mijlocul folosit este sfânt și, prin urmare, este numită în mod corespunzător „spiritul sfânt”. Ca o ilustrație: Dumnezeu ar putea să trimită un nor însărcinat cu putere să împlinească planurile sale, iar planurile sale vor fi îndeplinite.

7. Când Isus a fost cu discipolii săi, el a fost un mângâietor pentru ei. El a fost mai mult decât atât. El a fost profesorul, ghidul, ajutorul, îndrumătorul lor și i-a încurajat constant. Isus urma să plece, și, înainte de a pleca, el dădea instrucțiuni discipolilor săi pentru ajutor și mângâiere. De când ei au devenit ucenicii săi el personal s-a îngrijit de nevoile lor și a știut bine că ei vor avea nevoi suplimentare după plecarea sa. El le spunea ce trebuie să facă. Apoi le-a spus: „Dacă Mă iubiți, țineți poruncile mele. Și voi ruga pe Tatăl și vă va da un alt Mângâietor, ca să rămână cu voi pentru totdeauna”. – Ioan 14:15, 16.

8. În *Versiunea Autorizată* a textului de mai sus este folosit cuvântul „mângâietor”; dar acel cuvânt nu e prea potrivit pentru a transmite sensul deplin a ceea ce a spus Isus. Manifestarea spiritului sfânt în timpul absenței lui Isus nu s-a limitat la mângâiere sau consolare, ci a fost folosită și pentru a da energie și disciplină, să facă mijlocire pentru și în numele discipolilor săi, să-i apere și să-i protejeze, și să-i călăuzească. A fost, de asemenea, un mijloc de revelare și de a le da înțelegere. În timp ce Isus era cu discipolii săi el a fost nu numai mângâietorul, profesorul și ghidul lor, ci uneori a fost necesar ca el să-i mustre aspru. (Mat. 16: 23; Luca 22:31). Dumnezeu dăduse lui Isus pe acești oameni, iar în timpul celor trei ani și jumătate ei au fost cu el. El a fost ca un tată pentru ei și relația lor cu el a fost cea

de copii. (Ioan 17: 4-7). Când urma să fie departe, ei urmau să fie, așadar, orfani și urmau să aibă nevoie de ajutor; prin urmare, Isus le-a spus că va cere Tatălui său, care le va trimite un alt ajutor. Isus le-a promis atunci că nu vor fi lăsați întotdeauna în această stare ca orfani, ci că în viitor, el va veni pentru ei. „Nu vă voi lăsa nemângâiați. Voi veni la voi”. (Ioan 14:18). Citirea marginală a acestui text este „orfani”, în loc de „nemângâiați”, iar textul este redat la fel în *Diaglott*. Până la întoarcerea Domnului, așadar, adevărații săi adepți urmau să fie orfani; dar nu fără ajutor, pentru că urma să fie trimis un alt ajutor. Ajutorul sau mângâietorul, așa cum le-a spus Isus, urma să fie spiritul sfânt; și el a spus: „El [Spiritul sfânt] vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte toate lucrurile, tot ce v-am spus”. Prin urmare, pare să fie clar că mângâietorul, ajutorul sau spiritul sfânt este mijlocul, puterea și autoritatea trimise de către Iehova în numele lui Isus să facă în absența lui Isus ceea ce Isus ar face pentru discipolii săi dacă ar fi prezent personal cu ei.

9. La început, Dumnezeu a produs viața în conformitate cu planul său. El a pus o forță în funcțiune și nu a avut nevoie să-și dea conducerea și supravegherea personală pentru fiecare mișcare care a adus viață. Acesta pare a fi modul pe care îl folosește, în general, în creație. Un act special a fost realizat, totuși, în crearea omului, act care a fost făcut de Iehova de către și prin Fiul său, Logosul. În noua creație Dumnezeu este cel care naște sau dă naștere prin lucrarea voinței sale și a Cuvântului său. (Iac. 1:18) Apoi el își trimite spiritul pentru a ajuta, a mângâia și a ajuta pe cei născuți. Isus Cristos este Capul și întâietatea în toate lucrurile cu privire la toți cei născuți din spirit. Dumnezeu se ocupă de aceștia prin Cristos Isus și, prin urmare, ajutorul trimis de Dumnezeu este trimis în numele lui Cristos Isus. Acest ajutor este, de asemenea, numit „spiritul adevărului”, trimis de Tatăl la cererea Fiului său pentru a acționa în folosul celor născuți din spiritul său. Cu privire la aceasta, Isus a spus: „Dar când va veni spiritul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul; căci el nu va vorbi de la el însuși, ci tot ce va auzi va vorbi; și vă va arăta lucrurile care vor veni. El mă va glorifica; căci va primi din ce este al meu, și vă va arăta. Toate lucrurile pe care le are Tatăl sunt ale mele; de aceea am spus că va lua din ce este al meu, și vă va arăta”. (Ioan 16: 13-15). Felul în care funcționează mângâietorul, ajutorul, spiritul sfânt sau spiritul adevărului, nu este arătat. Totuși este dezvăluit că el este puterea și autoritatea de la Dumnezeu trimise în numele lui Cristos Isus pentru a acționa pentru și în numele celor născuți din spirit în timpul absenței lui Cristos Isus.

10. Ca o ilustrare: Se observă că o centrală electrică generează o cantitate mare de energie electrică. O anumită parte din această putere este direcționată către un motor care funcționează exclusiv și în întregime în scopul punerii în mișcare a unei mașini. Nimeni nu vede acea forță sau putere, dar vede rezultatul acestui lucru.

11. Toată puterea stă în Iehova Dumnezeu. El a încredințat funcționarea acelei puteri și autorității Fiului său preaiubit. O parte specifică sau o operațiune a acesteia este pusă deoparte pentru uzul exclusiv și dedicat în totalitate ajutorării, mângâierii și instruirii disciplinelor lui Cristos Isus și acest ajutor este numit spiritul sfânt. El nu este toată puterea lui Dumnezeu, dar este din Dumnezeu, deci, puterea lui Dumnezeu. Fiind de la Dumnezeu și fiind devotat în mod specific unui singur lucru, i se dă un nume, adică, ajutor sau spirit sfânt. Spiritul lui Dumnezeu a fost asupra lui Isus când a vorbit discipolilor săi, dar ceea ce este numit mângâietor, ajutor sau spirit sfânt urma să fie trimis și a fost trimis după plecarea lui de pe pământ. În absența lui, Isus nu urma să fie folosit în toate detaliile legate de viața și afacerile bisericii; dar spiritul sfânt, trimis în numele lui și venind în contact cu cei care aveau dorința de a fi în armonie cu Dumnezeu, urma să aibă de a face cu aceste detalii de îndrumare și ajutorare a bisericii.

12. Iată o ilustrare scripturală a subiectului analizat: în biserica din Antiohia erau anumiți oameni care învățau și slujeau fraților lor. „În timp ce slujeau pe Domnul și posteau, spiritul sfânt a zis: 'Puneți-mi-i deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat'. Atunci după ce au postit și s-au rugat, și și-au pus mâinile peste ei, i-au trimis. Astfel, bărbații aceștia, fiind trimiși de spiritul sfânt, au coborât la Seleucia, iar de acolo au navigat spre Cipru”. (Fapte 13.2-4, *Diaglott*). Acești oameni au fost devotați lui Dumnezeu și așteptau pe Dumnezeu și făceau o astfel de lucrare care era în mod clar în fața lor și fără îndoială căutau și doreau sincer să cunoască și să facă voia Domnului. Apoi, fără nici un cuvânt direct de la Cristos Isus, spiritul sfânt a dirijat sau a condus pe acești oameni

să facă un anumit lucru. Prin aceasta înțelegem că acești bărbați credincioși fiind toți cu aceeași gândire și dorind să facă voia lui Dumnezeu, spiritul sfânt a mișcat pe fiecare și i-a dus la aceeași concluzie și

ei au recunoscut că au fost călăuziți de spiritul sfânt. Nu a fost voia lui Dumnezeu ca Isus să facă direct aceste lucruri pentru adepții săi în timp ce era în cer, ci ca celălalt ajutor, spiritul sfânt, să-i ajute; și aceasta s-a și întâmplat.

13. O altă operațiune sau demonstrație asemănătoare a spiritului sfânt este prezentată în capitolul al cincisprezecelea din Faptele apostolilor. Așa cum se afirmă acolo, s-a ținut o conferință la Ierusalim, și ea a avut drept rezultat că oamenii de la acea conferință au trimis un mesaj bisericii despre alte subiecte. Ei și-au dat seama că erau călăuziți în a face acest lucru de operațiunea spiritului sfânt. Toți fiind cu o singură dorință și voință să facă voia lui Dumnezeu, puterea și autoritatea a lucrat asupra minții lor în numele lui Cristos Isus și i-a îndrumat ce să facă. Oamenii de

la acea conferință au scris scrisori și i-au trimis prin mesageri, și în aceste scrisori au spus: „Ni s-a părut bine, fiind adunați cu un acord, să trimitem bărbați aleși la voi împreună cu iubiții noștri Barnaba și Pavel, oameni care și-au riscat viața pentru numele Domnului nostru Isus Cristos. Căci s-a părut bine spiritului sfânt și nouă, să nu vă punem nicio povară mai mare decât aceste lucruri necesare”. (Fapte 15:25, 26, 28). Ca membri ai bisericii, acești oameni și-au dat seama că Domnul nu le-a spus în mod direct ce să facă, ci că au fost ghidați, ajutați și dirijați de puterea lui Dumnezeu și că această putere sfântă a mișcat inima și mintea fiecăruia devotat Domnului să facă ceea ce s-a făcut. Acea putere și autoritate trimisă și pusă în funcțiune de către Iehova Dumnezeu în numele lui Cristos Isus era gata să opereze asupra minții fiecăruia care era pregătit să primească instruire și îndrumare. Rezultatul arată că aceasta este concluzia corectă cu privire la funcționarea spiritului sfânt cu acea ocazie.

14. În zilele apostolilor și a altora care au fost unși cu ei a existat o unitate de acțiune, care unitate de acțiune a fost condusă de spiritul sfânt. După moartea apostolilor și a învățătorilor din biserica primară adevărul a fost foarte întunecat de Satan. Atunci a urmat o perioadă îndelungată în care nu exista acțiune legată în biserică, ca trup, ci spiritul sfânt a funcționat asupra minții fiecărui adept al lui Cristos Isus, care a căutat cu sinceritate să cunoască și să facă voia lui Dumnezeu. Aceștia au păstrat unitatea spiritului, dar nu a existat o unitate de acțiune a tuturor membrilor corpului, alcătuit din oameni consacrați ai lui Dumnezeu pe pământ.

15. În timp ce apostolii erau în trup, Domnul a început o lucrare de a aduce biserica la „unitatea credinței și cunoașterii Fiului lui Dumnezeu”. În acest scop, Domnul a dat pe unii ca apostoli, iar pe alții ca profeți (profesori sau vorbitori), și pe unii evangheliști și păstori; și motivul acestei acțiuni este redat mai jos, și anume: „Pentru perfecționarea sfinților, pentru lucrarea de slujire, pentru zidirea corpului lui Cristos, până când vom ajunge toți în unitatea credinței și în cunoașterea Fiului lui Dumnezeu, la starea de om perfect, la măsura staturii plinătății lui Cristos; ca să nu mai fim niște copii, aruncați în toate părțile și purtați încoace și-ncolo de orice vânt de doctrină, prin șiretenia oamenilor, și născocirea vicleană, prin care ei încearcă să înșele, ci vorbind adevărul în dragoste, să creștem în toate lucrurile în cel care este capul, Cristos, din care, tot corpul armonios îmbinat și făcut să colaboreze prin toate încheieturile care dau ce este necesar, după lucrarea fiecărui mădular în măsura potrivită, duce la creșterea corpului pentru zidirea acestuia în dragoste”. – Efes. 4:12-16.

16. Se poate spune pe bună dreptate că această lucrare de aducere a sfinților la unitatea credinței și cunoașterii nu a progresat în timpul evului mediu, și aceasta pentru că apostolii și învățătorii speciali au fost eliminați. Cu toate acestea, spiritul sfânt a funcționat pentru a călăuzi indivizii care erau devotați lui Dumnezeu. Învățătorii din biserici au devenit lumești, totuși puțini au ținut la credința dată odată apostolilor.

17. Odată cu începutul celei de-a doua prezențe a Domnului, aproximativ în anul 1875, d. Cr., a existat o schimbare în lucrare. Atunci a început și a progresat restaurarea adevărului. Lucrarea care a început la Cincizecime a fost din nou preluată și a continuat după ce a început prezența a doua a Domnului, urmărind aducerea bisericii la unitatea credinței și a cunoașterii lui Cristos Isus. Astfel, biserica este ilustrată ca crescând de la copilărie la bărbăție sau maturitate. Aceasta corespunde cu ceea ce este scris în 1 Corinteni 13:11: „Când eram copil, am vorbit ca un copil, am înțeles ca un copil, am gândit ca un copil”. Unitatea menționată nu exista complet în zilele apostolilor, deși a început acolo. Sigur ea nu a existat în timpul Evului Mediu. Cu toate acestea, noi ar trebui să ne așteptăm să progreseze în această direcție până la finalizare când Cristos Isus a început 'să pregătească calea înaintea Domnului.' În acea perioadă, adevărurile fundamentale au fost restaurate bisericii, iar apoi, brusc sau imediat, Cristos Isus a venit la templul său. Atunci și acolo a început lucrarea de adunare a celor consacrați. O lucrare de separare și de judecată a început acolo și a progresat, iar cei aprobați au fost luați în templu și în bucuria Domnului. Această lucrare trebuie continuată în mod neapărat până când numărul complet este selectat, aprobat și luat în templu și făcut membri ai 'servului ales'.

18. Există vreo dovadă că unitatea despre care a scris apostolul este acum practic un fapt împlinit? Dovada pare destul de concludentă că strângerea acestor membre ale corpului în templul este aproape terminată, dacă nu chiar terminată în întregime. Dovada arată că o mare lucrare de

separare are loc din 1918 și că probabil această lucrare de separare nu este terminată în totalitate, ci că cei care sunt adunați în templu sunt în această stare de unitate. Nu este dezvăluit cât timp va folosi Domnul după venirea la templul său pentru a finaliza lucrarea de separare și judecare a celor care au fost de acord să facă voia lui, dar pare cert că ea trebuie să continue până când toți membrii sunt selectați și unitatea este completă. Dacă s-ar întâmpla ca unii care au fost aleși să devină necredincioși și să cadă, în mod sigur Domnul ar aduce alții pentru a umple locurile goale.

19. Dovada este concludentă că Domnul este acum în templul său și că există o unitate a credinței și cunoașterii printre cei care sunt în templu. Acum există o viziune mai clară a planurilor lui Dumnezeu revelate clasei templului. Desigur, biserica nu are acum toată cunoașterea, și de fapt nu va avea niciodată toată cunoașterea, dar o va cere tot timpul în templul Domnului. Cu toate acestea, acum există o unitate a cunoașterii cu privire la organizația lui Dumnezeu, organizația dușmanului, întemeierea regatului, și lucrarea care trebuie făcută acum de oamenii unși ai lui Dumnezeu. Apostolul, vorbind despre aceste lucruri, folosește aceste cuvinte: „Pentru calificarea completă a sfinților pentru lucrarea de slujire, cu scopul zidiri trupului celui Uns.” – Efes. 4:12, *Diaglott*.

20. Există acum în mod sigur o unitate a bisericii cu privire la lucrarea și slujirea care trebuie făcute, iar clasa templului face cu bucurie această lucrare. De asemenea, pare cert că biserica face acum lucrarea finală de mărturisire a numelui lui Dumnezeu tocmai înainte de căderea dușmanului și a organizației sale, și că membrele trupului slujesc după călăuzirea Capului, Cristos Isus. Așadar, cu toate aceste lucruri, există o unitate a credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu.

MEDIATOR

21. Un mediator este unul care face mijlocire pentru altul și acționează ca mângâietor pentru cel pentru care mijlocește. După ce Isus s-a înălțat și și-a luat locul la dreapta lui Iehova, el a devenit atunci și acolo mediatorul pentru fiii lui Dumnezeu în trup. Din cauza slăbiciunii fiecăruia, tendința este de a păcătui; și prin urmare, fiecare are nevoie de un mediator. Cu privire la acest lucru este scris: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuieți. Și dacă cineva păcătuiește, avem un mediator la Tatăl, Isus Cristos cel drept”. (1 Ioan 2:1). Pe lângă ceea ce Isus urma să facă în cer ca mediator pentru cei consacrați, el a promis discipolilor săi că va ruga pe Tatăl să le trimită un alt mângâietor, sau mediator. Cuvântul *parakletos*, mângâietor, sau ajutor, mai înseamnă mediator; și acest ajutor urma să mijlocească pentru biserică în timpul absenței lui Isus dintre adepții săi. Acest mediator, sau mângâietor, este spiritul sfânt. Se poate spune pe bună dreptate, așadar, că Isus a servit în prezența Tatălui său ca mediator pentru biserică și că spiritul sfânt a servit ca mediator pe pământ în numele bisericii. Astfel, pentru biserică a funcționat un mediator dublu; și această concluzie este susținută pe deplin de cuvintele apostolului în Romani 8:26 (*Diaglott*): „Tot astfel spiritul ne ajută în slăbiciunea noastră; căci nu știm ce ar trebui să ne rugăm cum ar trebui; dar spiritul însuși mijlocește cu suspine negrăite”.

22. Textul citat mai sus se referă fără îndoială la lucrarea Spiritului Sfânt asupra minții și inimii fiilor lui Dumnezeu în corp, stârnind în aceștia dorința de a fi devotați cu totul și pe deplin lui Dumnezeu. Un mediator este un mijlocitor și astfel Spiritul Sfânt mijlocește în numele aceluia care dorește cu seriozitate să servească pe Iehova. Cei ce răspund la chemarea la regatul de sus sau ceresc, și care au fost acceptați de Iehova, sunt acceptați în „Cel Preaiubit”, și fiecare individual își are locuința în Cel Preaiubit. (Efes. 1 :6). Din cauza imperfecțiunii celor aleși în timp ce sunt în trup, ei ar putea fi acceptabili și sunt acceptați de Dumnezeu doar în Cel Preaiubit, adică în Isus Cristos. În timpul absenței lui Isus și în timp ce el era implicat în 'pregătirea căii înaintea Domnului', și înainte de venirea lui la templu, Spiritul Sfânt acționează ca mediator, ajutor sau mângâietorul al aceluia care au răspuns la chemarea pentru împărăție. Dar când Domnul vine la templul său și-i adună pe cei aprobați ai săi în templu, mai este nevoie de slujba spiritului sfânt ca ajutor sau mediator? Dacă nu, mijlocirea Spiritului Sfânt ar înceta atunci. Isus, fiind în templu și cu aleșii săi, va acționa pentru ei direct.

23. Isus, când a fost pe pământ, nu a avut nici un mijlocitor, deoarece a avut legătură directă cu Dumnezeu. Când Isus strânge la sine pe cei din templu, și îi îmbracă cu hainele salvării, ei sunt

aduși și sub mantia dreptății. (Isa. 61 :10). Clasa templului devine atunci o parte a 'servului ales' al lui Dumnezeu. (Isa.42 :1-6). „Servul” este numitul special al lui Iehova, și Dumnezeu pune în gura „servului” cuvintele sale, iar clasei „servului” îi oferă o protecție specială și o îndrumă să facă o anumită lucrare în timp ce el plantează cerurile și pune temelile pământului. (Isa. 51:16). Ar părea că nu ar mai fi nevoie ca „servul” să aibă un mediator cum ar fi spiritul sfânt, pentru că „servul” este în comunicare directă cu Iehova și ca instrument al lui Iehova, și Cristos Isus acționează pentru tot corpul.

24. „Servul” este uns să facă o lucrare specifică. „Servul” este alcătuit din Cristos Isus, Capul, sfinții înviați, și cei chemați și aleși de pe pământ care au fost aduși în templu și care au intrat în bucuria Domnului. În mod individual cei ai rămășiței de pe pământ trebuie să și aibă locul înaintea lui Dumnezeu în Cristos Isus cel Preaiubit, și Cel Preaiubit este mediatorul lor. Cu toate acestea, fiind în templu, nu ar părea să existe nici un motiv pentru care să fie nevoie de mijlocire în numele lor de către spiritul sfânt, din moment ce Domnul este acum cu ei. Cu alte cuvinte, zilele „de orfani” ale lor s-au sfârșit. Isus a spus: 'Nu vă voi lăsa ca orfani, ci voi veni la voi [din nou]'. (Ioan 14:18). Acum el a venit și a adunat clasa templului la sine, și aceștia au fost unși de Domnul. Iehova se ocupă acum cu „servul”, iar Cristos Isus îl apără pe „serv” în întregime. Este scris: „Cine-i va acuza pe aleșii lui Dumnezeu? Dumnezeu este cel care îndreptățește”. (Rom. 8:33). Iehova este Acela care-l aprobă sau judecă pe „servul” său. Când clasa templului este adunată, administrarea spiritului sfânt ca mediator, se pare, va fi terminată. Dacă cineva este din rămășiță, ales și uns, atunci el este în locul secret al Celui Preaînalt. În virtutea faptului că este în Cristos și sub supravegherea specială a Capului templului, Cristos Isus este singurul lui mediator. Atâta timp cât cel ales rămâne în templu, el este în locul secret al Celui Preaînalt, și, prin urmare, în locul de siguranță. – Ps. 91:1-11.

SUPRAVEGHERE SPECIALĂ

25. Este scris că atunci când Domnul vine la templul Său pentru judecată, este însoțit de îngerii Săi sfinți. (Mat 25:31). Fără îndoială, el folosește acești îngeri sfinți pentru a aduna pe cei credincioși în templu. „Și EL va trimite îngerii lui cu un sunet mare de trâmbiță și vor aduna pe cei aleși din cele patru vânturi, de la un capăt al cerului la celălalt”. (Mat. 24:31). Foarte probabil acești îngeri sfinți sunt îmbrăcați cu putere și autoritate de la Cristos Isus pentru a avea o supraveghere specială asupra celor de pe pământ care sunt din clasa „servului” ales. După cum s-a afirmat mai sus, atunci când ucenicii erau adunați la Ierusalim, spiritul sfânt ca ajutor al lor a fost cel care i-a mișcat să acționeze în a trimite mesageri către frații lor. (Faptele 15: 24-28). Dar pare cert că atunci când Isus a venit la templul său și și-a început lucrarea de judecată, el urma să-i îndrume pe îngeri săi sfinți să ia acțiunea necesară pentru a determina separarea celor respinși de cei aprobați și urma să folosească îngerii săi să le ducă mesaje pentru a-i călăuzi pe cei aprobați cu privire la ce să facă. (Mat. 13:41) Este puterea și autoritatea care pornesc de la Iehova Dumnezeu prin Cristos Isus care fac această lucrare; dar îngerii sunt acolo pentru acest scop, și nu este demonstrarea *parakletosului* sau a spiritului sfânt ca ajutor care îi îndrumă pe oameni să facă lucrarea separatoare. Dacă spiritul sfânt, ca ajutor, ar îndruma lucrarea, atunci nu ar exista niciun motiv pentru folosirea îngerilor.

26. De asemenea, pare destul de clar că atunci când rămășița este adunată în locul secret al Celui Prea Înalt, îngerii Domnului sunt însărcinați cu o lucrare specifică de a căuta și de a proteja interesele acestor credincioși. „El va da îngerilor săi supravegherea asupra ta, ca să te păzească în toate căile tale”. (Psalmul 91:11) Clasa „servului” este formată pentru slujire. În loc ca „servul” să fie pus în mișcare prin lucrarea spiritului sfânt ca ajutor, Scripturile par în mod clar să învețe că Domnul îi îndrumă pe îngerii săi ce să facă și că ei acționează sub supravegherea Domnului în conducerea rămășiței pe pământ cu privire la cursul de acțiune care trebuie luat. - Rev. 8: 1-7.

27. Din 1922 înainte a fost făcută o lucrare de biserică, cum nu a mai fost făcută niciodată înainte. Cu greu s-ar putea spune că o astfel de lucrare de mărturie a fost făcută într-un mod în care discipolii să fie îndrumați să trimită mesageri la frații lor la Antiohia; ci mai degrabă că Domnul Isus Cristos, Capul „servului”, acționând prin îngerii săi sfinți, a condus și conduce și acum această lucrare. Spiritul sfânt a fost acela care a lucrat asupra minții oamenilor din biserica primară pentru a

întreprinde anumite acțiuni; dar acum Domnul Isus însuși s-a întors în templul lui și, acționând prin sfinții Săi îngeri, pune în mintea și în inima clasei rămășiței să ia acțiune pozitivă și să facă o anumită lucrare; și această lucrare se desfășoară în special din 1922.

AJUTOR PENTRU CINE?

28. S-ar putea spune că spiritul sfânt ca ajutor, mângâietor, sau mediator, a acționat pe pământ în beneficiul tuturor acelora care au fost născuți din spirit sfânt; însă concluzia nu pare a fi susținută de cuvintele lui Isus. Când a vorbit de faptul că va ruga pe Tatăl să trimită ajutorul, sau spiritul sfânt, el se adresa celor pe care el îi invitase în legământul pentru regat, și presupunerea este că ei răspuseseră la această invitație. Prin urmare, este logic să tragem concluzia că spiritul sfânt, sau ajutorul, urma să acționeze pentru și în numele doar a acestora.

29. Isus tocmai spusese discipolilor săi cât de necesar va fi pentru ei să producă roadele regatului, și apoi adaugă: „Mai am multe lucruri să vă spun, dar nu le puteți suporta acum. [Dar] când va veni el, spiritul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul”. (Ioan 16:12, 13). Aceste cuvinte nu se aplică deloc celor care nu răspuns la chemarea pentru regat. Cei care vor alcătui „marea companie” sunt o clasă nemângâiată și sunt numiți clasa „necazului”. Ei nu au răspuns niciodată la chemarea pentru regat, și nu au fost luați în legământ, și nu pare deloc rațional ca spiritul sfânt să acționeze ca mediator pentru aceștia, ci mai degrabă că administrarea spiritului sfânt, ca ajutor sau mângâietor, a fost în beneficiul doar a acelor care au răspuns la chemare și care au fost pregătiți, așadar, pentru regat.

30. Când Domnul apare în templul său pentru judecată, el începe judecata cu casa lui Dumnezeu, ceea ce trebuie să însemne, cu cei care sunt cel puțin pregătiți pentru regatul sau casa lui Dumnezeu pe baza faptului că au răspuns la chemare. (1 Pet. 4:17). În timpul acelei examinări și judecări la templu, sunt arătați atât „servul credincios și înțelept”, cât și „servul ales”. Rezultă că cei care alcătuiesc aceste clase au răspuns la chemarea pentru regat și că o clasă arată o stare potrivită a inimii în timp ce cealaltă arată o stare nepotrivită a inimii. Pare clar că în timpul acelei perioade de judecată se împlinște următoarea scriptură: „Fiul omului va trimite pe îngerii săi, și ei vor scoate din regatul său toate lucrurile care ofensează și pe cei care fac nelegiuire.” (Mat. 13:41). Cei scoși trebuie să fi fost pregătiți pentru regat, altfel această scriptură nu s-ar putea aplica. Ei au așteptat cu nerăbdare venirea Domnului și luarea parte cu el în regatul său, dar nu s-au dedicat în mod altruist Domnului; și având o motivație egoistă și o stare nepotrivită a inimii ei sunt scoși afară. În mod sigur spiritul sfânt nu va mai mijloci pentru aceștia și la fel de sigur că nici Domnul nu va mai mijloci pentru ei.

31. Pe scurt, acestea sunt, așadar, punctele analizate aici, și anume: că spiritul sfânt al lui Dumnezeu trimis ca ajutor, mângâietor și mediator s-a îngrijit de lucrurile bisericii în absența lui Cristos Isus; că un astfel de ajutor sau mediator a fost mijlocul de comunicare între Domnul și cei chemați care au răspuns la chemare și mijlocul de revelare și instruire și înțelegere a acestora în timpul absenței lui Cristos Isus (Ef. 1:13; 4:30; 1 Tes. 4: 8); că atunci când Domnul vine la templul său pentru examinare și judecată, toți cei care au răspuns la chemare trebuie să fie primii care sunt aduși la judecată, iar cei care sunt aleși și aduși în templu nu mai au nevoie de administrarea spiritului sfânt ca ajutor sau mediator, deoarece Cristos Isus însuși este prezent cu ei și este mijlocitorul și ajutorul lor; și că atunci când clasa templului este completă și separarea este finalizată și toți sunt adunați la Cristos, fie dincolo, fie dincoace de perdea, atunci lucrarea spiritului sfânt ca ajutor va înceta. Dacă această concluzie este corectă atunci se ridică chestiunea importanței, și anume: Ce relație, dacă există vreuna, are aceasta cu descoperirea „omului păcatului, fiul pierzării”, prezisă de cuvintele inspirate ale apostolului?, chestiune care urmează să fie analizată într-un un număr viitor al Turnului de Veghe.

Întrebări pentru studiul berean

1. Ce se înțelege prin cuvintele lui Iehova, „Eu sunt sfânt” ? Ce vrea să spună el când spune „Fiți sfinți”?
2. Ce interpretări greșite general acceptate s-au făcut în legătură cu termenul „Spirit Sfânt” ?
- 3,4. Explică și ilustrează ce se înțelege prin „spiritul lui Dumnezeu”?
- 5,6. Explică folosirea pronumelui „el” în referirea la spiritul sfânt. Ilustrează ce se înțelege prin „spirit sfânt”.
- 7,8. Descriind situația, arată cât de potrivită a fost asigurarea lui Isus pentru discipolii săi că ei ar trebui să aibă un „ajutor” în timpul absenței sale.
- 9-13. Ilustrează modul de lucru al spiritului sfânt.
- 14-16. Descrie starea bisericii în perioada „evului mediu” și după aceea până la a doua prezență a Domnului !
- 17,18. Care lucrare a fost realizată în biserică de la începutul celei de-a doua veniri a Domnului până când el a venit la templul său? Descrie natura lucrării de atunci înainte.
- 19,20. Care este starea actuală a bisericii în privința unității credinței, cunoștinței și a acțiunii?
- 21,22. Isus a zis discipolilor săi că Tatăl său va trimite Spiritul Sfânt ca să fie mângâietorul sau mijlocitorul lor. Ioan spune, „Avem un mediator la Tatăl, pe Isus Cristos”. Cum să armonizăm cuvintele lor?
- 23,24. De ce va înceta mijlocirea Spiritului Sfânt odată cu venirea lui Isus la templul său ?
- 25-27. Explică serviciul îngerilor, la care se referă Matei 24 :31 și Psalmul 91 :11.
- 28,29. Dovedește în beneficiul cui a fost trimis Spiritul Sfânt ca mediator.
30. Arată timpul și modul de împlinire a lui Matei 13:41.
31. Rezumă punctele prezentate aici.

ÎMPOTRIVIRE FAȚĂ DE ADEVĂRUL LUI DUMNEZEU

(Prelegere radiofonică de treizeci de minute)

Orice doctrină, învățătură, principiu și lege provine de la Dumnezeu. Unele dintre aceste principii și legi guvernează și controlează natura, procrearea, cerurile, anotimpurile, condițiile climatice și alte creații neînsuflețite ale lui Dumnezeu. Însă există anumite doctrine, învățături, principii și legi care sunt necesare pentru a fi crezute și practicate față de Dumnezeu și față de semenii noștri pentru a avea aprobarea și binecuvântarea lui Dumnezeu *acum* și darul său *final* al vieții veșnice. Acestea din urmă sunt arătate în Biblie și sunt ceea ce noi numim adevărul lui Dumnezeu.

Printre oameni există o mare diferență de opinie cu privire la ceea ce este adevărul, adică, ceea ce Dumnezeu ne cere să credem și să practicăm pentru a-I fi plăcuți. În mod repetat, Biblia ne spune că legea lui Dumnezeu, adică, voința sa exprimată, este adevărul. În Ioan 17:17, Isus a spus: „Sfințește-i prin adevărul tău: cuvântul tău este adevăr”. Cu acest lucru este de acord profetul David, care spune: „Legea ta este adevărul”. (Psalmul 119: 142). Din nou, în versetul 151 din același psalm citim: „Toate poruncile Tale sunt adevărul”. Astfel putem vedea că adevărul lui Dumnezeu constă în toate acele legi, reguli și cerințe arătate în Cuvântul Său, pe care oamenii trebuie să le creadă, să le învețe și să le asculte pentru a fi plăcuți lui Iehova Dumnezeu.

Când Isus a stat înaintea lui Pilat, a spus: „Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu”. Pilat a răspuns, spunând: „Ce este adevărul?” Evident, au existat atât de multe doctrine și învățături conflictuale cu privire la ceea ce era cerut oamenilor încât Pilat nu a putut decide ceea ce era corect; prin urmare întrebarea lui: „Ce este adevărul?” Din cauza multitudinii de crezuri și secte și de idei confuze și contradictorii ale guvernării și moralei, milioane de oameni au pus aceeași întrebare pe care a pus-o Pilat: „ce este adevărul?”

Aceasta este cea mai importantă întrebare care există în ziua de azi, deoarece viitoarea viață veșnică și fericirea fiecărui individ depind de cunoașterea și ascultarea adevărului. Singura sursă de informații de încredere este Biblia. Informațiile ei sunt de încredere, deoarece Iehova Dumnezeu este autorul ei. Motivul pentru care există atât de multe opinii diferite cu privire la ceea ce este adevărul este că oamenii nu merg la Biblie pentru a se informa. Ei acceptă, fără a cerceta, opiniile altor oameni, sau se bazează pe propria lor înțelegere.

Opoziția față de adevărul lui Dumnezeu a existat încă de când Satan a ispitit-o pe Eva în Eden. Motivul acestei împotriviri este că Satan este dușmanul lui Dumnezeu și un dușman al adevărului și al neprihănirii. El este cel care denaturează adevărul lui Dumnezeu și orbește mințile oamenilor față de frumusețea lui; iar metoda obișnuită de înșelăciune este de a înlocui adevărul cu altceva și de a-l face să pară plauzibil prin folosirea minciunilor. Orice înlocuire a adevărului de către Satan este întotdeauna o minciună. Isus a spus despre Satan, în Ioan 8:44, că el „nu a locuit în adevăr, pentru că nu există adevăr în el. Când spune o minciună, vorbește din ale lui, pentru că este mincinos și tatăl minciunii”. Din moment ce cuvintele lui Isus sunt adevărate, rezultă că toate minciunile sunt ale lui Satan.

În denaturarea lui Dumnezeu și a adevărului său, Satan folosește oamenii ca instrumente ale sale. El folosește oameni egoiști, cruzi și fără conștiință; cu toate acestea, el îi alege pe aceștia dintre cei care sunt influenți și educați și care dețin poziții proeminente și, prin urmare, exercită o mare influență asupra celorlalți. Aceasta servește cel mai bine scopului său și ajută în lucrarea de înșelăciune.

Gândirea corectă este că indiferent cât de importantă și influentă poate fi o persoană care se opune adevărului, ea este agentul lui Satan când face aceasta, fie că este conștientă de acest fapt sau nu.

Voința, hotărârea sau scopul lui Dumnezeu în crearea pământului a fost că el ar trebui să fie locuința veșnică a unei rase perfecte de făpturi umane. În continuarea planului său el a creat pe Adam și pe Eva și le-a spus să se înmulțească, să crească și să umple pământul. Tot voința lui a fost ca nimeni altcineva să trăiască pe pământ decât oamenii supuși; de aceea el a testat pe Adam să vadă dacă va fi ascultător. El i-a spus lui Adam că dacă nu va asculta, va muri negreșit, ceea ce a implicat în mod clar că dacă va asculta, va trăi cu siguranță. Pedepsa urma să fie moartea, moartea absolută și nu viața în vreun loc sau în vreo stare. Pe lângă aceasta, pământul urma să existe pentru totdeauna, așa cum ni se spune clar în Eclesiastul 1:4 precum și în alte texte.

Aceste caracteristici diferite ale planului sau voinței lui Dumnezeu sunt ceea ce se numește adevărul lui Dumnezeu. El a fost adevărul lui Dumnezeu în acel moment și încă este adevărul lui. El nu s-a schimbat și nu va lăsa pe Satan să-i împiedice sau să-i contracareze planul. Pământul urmează să devină, la timpul potrivit al lui Dumnezeu, locuința veșnică a făpturilor umane perfecte și fără păcat.

Dumnezeu l-a creat și l-a pus pe Lucifer, o creatură spirituală deosebit de înțeleaptă și frumoasă, peste Adam și Eva și peste urmașii lor pentru a-i proteja păzi de pericole nevăzute. Lucifer a permis ca ambiția să se strecoare în inima sa, așa cum este relatat în Isaia 14: 12-14, și și-a propus să obțină controlul asupra lui Adam și a Evei și, prin ei, asupra tuturor urmașilor lor. Pentru a face acest lucru el trebuia să-i înstrăineze de slujirea lui Dumnezeu. El a început să facă acest lucru, iar metoda folosită era să-i mintă despre Dumnezeu; cu alte cuvinte, să denatureze adevărul lui Dumnezeu. Atunci și acolo a început opoziția față de adevărul lui Dumnezeu, iar Satan a fost instigatorul ei.

Punând stăpânire și vorbind printr-un șarpe, Satan a spus femeii: „Oare a spus Dumnezeu: Să nu mâncați din orice pom din grădină?” Femeia a răspuns că aveau permisiunea să mănânce din toți cu excepția unuia, și că Dumnezeu spusese că vor muri negreșit dacă ar mânca din acela. Satan cel egoist, rău, crud și fără conștiință a mințit-o pe Eva și a înșelat-o. El a spus (Gen. 3: 4, 5): „Sigur nu veți muri; căci Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el.. veți fi ca niște dumnezei, cunoscând binele și răul.” Minciunile lui Satan au avut succes, pentru că în versetul 6 citim: „Când femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut ochilor și de dorit să facă pe unul înțelept, a luat din rodul acestuia și a mâncat și a dat și bărbatului ei, și a mâncat și el”.

Au existat două minciuni în afirmația lui Satan: prima a fost: „Sigur nu veți muri”. A doua, „Veți fi ca dumnezei”.

Acum observați înșelăciunile subtile în aceste minciuni. Puneți cele două minciuni împreună, amintindu-vă că un zeu este o persoană spirituală invizibilă. Cele două minciuni au însemnat că dacă Eva ar mânca din fructul interzis, ea va deveni ca o creatură spirituală invizibilă și nu va muri. Aceasta a însemnat că dacă ar mânca din fruct și ar muri, nu va fi cu adevărat moarte; de fapt, ea va fi mai vie decât oricând altcândva dacă ar deveni ca un zeu. Împotrivirea lui Satan față de adevărul lui Dumnezeu a înșelat femeia să creadă minciuna.

De atunci și până acum Satan a păstrat acea minciună în fața oamenilor. Astăzi, majoritatea creștinilor declarați o cred. Această minciună a lui Satan este baza ideii că omul are un suflet nemuritor care nu poate muri. Această minciună este baza oricărei predici de înmormântare care îi îndemnă pe ascultători că prietenul lor mort este mai viu decât oricând altcândva. Deci, cele două doctrine false ale nemuririi umane și că morții sunt mai vii decât oricând altcândva, care se opun și orbesc oamenii față de adevărul lui Dumnezeu, își au originea în Eden, iar tatăl lor a fost Diavolul. Pe aceste două doctrine false este construită o altă doctrină falsă numită 'chin veșnic pentru cei răi'.

Dumnezeu i-a spus lui Adam că pedeapsa pentru păcate era moartea. Satan a predat că oamenii nu mor într-adevăr și că, prin urmare, rezultă că, dacă există o pedeapsă veșnică, ea trebuie să fie într-o stare conștientă undeva; și astfel chinul veșnic s-a strecurat între oameni și a fost cel mai mare câștigător de bani din toate doctrinele care au fost predicate vreodată. Este aproape de necrezut, dar este adevărat că oamenii vor pune mai mult în cutia de colectă pentru a auzi chinul veșnic predicat decât vor vrea să audă vestea bună de mare bucurie mare care va fi pentru toți oamenii.

Sub aceste doctrine false și denaturări a fost ascuns adevărul lui Dumnezeu; și de milenii oamenii, cu excepția câtorva dintre ei, dintre care unii sunt numiți în capitolul unsprezece din Evrei, se închinau zeilor păgâni, zeilor de piatră, de argint, de aur și de lemn, în afară de fiare și de reptile. Apoi, a sosit timpul lui Dumnezeu să dea lumii o iluminare suplimentară cu privire la planul său; și, în armonie cu scopul său original, el l-a trimis pe Fiul său Isus în lume ca reprezentant al său pentru a vesti adevărul său lumii orbite și înșelate.

Când Isus a venit în lume, ni se spune că el a fost o lumină mare și că lumea era în întuneric. Aceasta înseamnă că Diavolul ascunsese atât de mult adevărul lui Dumnezeu încât oamenii pierduseră noțiunea despre el. Prin urmare, Isus a spus în Ioan 18:37: „Pentru aceasta m-am născut, și pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” Da, Isus a venit să aducă adevărul lui Dumnezeu în lume.

Dar ce a predicat Isus? A predat chinul veșnic sau nemurirea umană? A spus el oamenilor că, atunci când vor muri, vor fi mai vii ca niciodată? Nici vorbă! Însă cu adevărat a spus oamenilor despre o împărăție viitoare. El nu a ratat niciodată ocazia de a menționa acel regat. El a predat că împărăția va veni în viitor și i-a învățat pe ucenici să se roage pentru ea. El a învățat, de asemenea, o înviere a morților. El chiar a spus că vine ceasul când toți cei din morminte, atât cei buni cât și cei răi, vor auzi glasul lui și vor ieși din mormânt. - Ioan 5:23, 21.

Această împărăție care vine și înviere a celor morți, este adevărul lui Dumnezeu; și el a fost într-un conflict violent cu tradițiile oamenilor pe care le-au predat conducătorii religioși la acea vreme. Care a fost rezultatul? Răspunsul este, *împotrivirea*. Cine a fost cel care se împotriva adevărului? Răspunsul este că a existat o clasă de oameni care au crezut și au pretins că se închină lui Iehova Dumnezeu și care au pretins că așteaptă pe Mesia care trebuia să vină. Acest lucru trebuie luat în considerare deoarece, de obicei, liderii religioși sunt cei care persecută pe aceia care anunță adevărul lui Dumnezeu. Chiar și în zilele noastre, împotrivirea față de adevărul lui Dumnezeu vine de la liderii religioși.

Dar de ce ar trebui acești lideri religioși, care pretind că se închină aceluiași Dumnezeu, să persecute și să se împotrivescă celor care anunță împărăția viitoare, mai ales când acești lideri, ei înșiși cred într-o împărăție viitoare? Răspunsul este că ei sunt atât de îndotrinați în crezurile lui Satan și în minciunile pe care le-a învățat el și au fost atât de convinși că acestea sunt învățate în Biblie, încât se înfurie atunci când li se spune că nu este adevărat.

Doctrinile false nasc în acești oameni mândrie, bigotism, prejudecată și stimă de sine; și astfel mințile lor sunt închise la tot ceea ce contrazice crezul lor. Cu toate că ei cred într-un „Dumnezeu”, el nu este Dumnezeul Bibliei. Dumnezeul lor este un „Dumnezeu” crud și necruțător care își găsește plăcerea în chinuirea oamenilor. Ei au crezut în și au învățat despre un astfel de „Dumnezeu” până când *il iubesc*. Ei iubesc ideea chinului veșnic, deoarece au spiritul stăpânului lor, Satan. Cu toate că cred într-o împărăție viitoare, ei cred că ei urmează să convertească lumea mai întâi și că apoi va veni Cristos și va lua în stăpânire pământul după ce ei l-au făcut potrivit pentru el. Adevărul lui Dumnezeu spune că Cristos va veni cu scopul de a converti lumea. Adevărul lui Dumnezeu arată că oamenii nu vor reuși s-o convertească, și că ea va fi într-o stare mai rea când va veni Cristos decât înainte. Acest lucru este clar afirmat în 2 Timotei 3: 1-8 și Luca 18: 8 și alte texte.

În vremea lui Isus, conducătorii religioși au fost nemiloși în împotrivirea și persecuția lor. Învățăturile lor false au născut în ei spiritul stăpânului lor, Satan. Doar adevărul lui Dumnezeu este cel care sfințește. Minciuna sau falsitatea nu sfințește niciodată, însă ele chiar nasc cruzime, ură și chiar ucidere. Fariseii pioși declarați cu o crimă rea și diabolică în inimile lor, au complotat să-lucidă pe Isus. Ei au angajat asasini ca să-l prindă și să-lucidă; ei au încercat să-l prindă în cuvintele sale; și, în cele din urmă, l-au angajat pe Iuda să-l trădeze și apoi au angajat martori să jure la minciuni pentru a-i asigura condamnarea. Apoi, când Isus s-a zvârcolit în agonie pe cruce, ei i-au îndemnat pe oameni să-l insulte și să-și bată joc de el. Problema cu acei lideri religioși a fost că ei erau înrădăcinați și împotmoliți în minciunile lui Satan.

Cei care au adevărul lui Dumnezeu nu persecută niciodată. Adevărul nu are nevoie de o astfel de apărare. Doar minciuna este cea care caută prin persecuție, amenințări și moarte să-i reducă la tăcere pe cei care i se opun. Orice cauză care trebuie susținută prin persecuție, amenințări, tiranie și minciuni, este de la Satan și nu are aprobare divină și este mereu în contradicție cu adevărul lui Dumnezeu.

Adevăratul dușman și împotrivor al adevărului lui Dumnezeu este Satan. Timp de șase mii de ani el a controlat mințile oamenilor și le-a canalizat gândurile în direcții care sunt antagoniste adevărului lui Iehova Dumnezeu, până într-acolo că aceste învățături false și denaturări au luat o formă definită și sunt numite după numele de „ortodoxie”. Timpul este aici când adevărul lui Dumnezeu este batjocorit pentru că este „neortodox”.

Fie ca fiecare să declare venirea regatului lui Cristos sau să spună despre binecuvântările care vor fi partea oamenilor când va fi întemeiat regatul, și declarațiile sale, vor provoca mânie, resentimente și persecuții din partea celor care sunt considerați lideri în cercurile religioase. Marii lideri politici și financiari detestă și ei astfel de învățături. De ce este așa? Răspunsul este că, instinctiv, ei simt că, dacă un astfel de regat al neprihănirii va fi întemeiat cândva pe pământ, planurile lor politice și financiare ascunse se vor sfârși și profiturile din astfel de surse vor înceta. Conducătorii religioși simt instinctiv că, dacă un astfel de regat va fi întemeiat, învățăturile lor false nu vor rezista luminii adevărului, și astfel vor fi demascate și dezonorate. Nu e de mirare că Satan se opune adevărului lui Dumnezeu.

Acum se pune întrebarea: Va permite Dumnezeu lui Satan și agenților săi să continue să suprimă adevărul și să se opună celor care îl vestesc? Răspunsul este: Nu. Scripturile ne spun despre o vreme când Satan urmează să fie legat ca să nu mai înșele națiunile. El va fi legat o mie de ani. Acea mie de ani este durata domniei lui Cristos. De ce urmează să fie legat Satan? Răspunsul este: ca să nu mai înșele națiunile. Asta înseamnă că nu i se va permite să se împotrivescă adevărului lui Dumnezeu în acea mie de mii de ani. Nici agenților săi nu li se va permite să se împotrivescă în acea perioadă. Adevărul lui Dumnezeu va fi vestit pretutindeni pe pământ atunci și toți oamenii vor ajunge să cunoască adevărul.

În 1 Timotei 2: 3, 4 citim: „Căci acest lucru este bun și acceptabil în fața lui Dumnezeu, Salvatorul nostru, care vrea ca toți oamenii să fie salvați și să vină la cunoașterea adevărului.” Timpul pentru a vesti adevărul lui Dumnezeu întregii lumi este aproape și lucrarea de vestire a început. De câțiva ani, mesajul că a doua venire a lui Cristos este un fapt împlinit răsună pe tot pământul. Aceasta este o trăsătură a adevărului care urmează să fie cunoscută acum. O altă trăsătură

este că Cristos a început lucrarea de distrugere a imperiului Satan pe pământ, că această lucrare de distrugere a început în 1914 și va fi încheiată imediat în bătălia Armagedonului.

Distrugerea imperiului lui Satan este necesară pentru a elimina toate obstacolele care împiedică anunțarea liberă a prezenței Domnului și a întemeierii regatului său. Distrugerea imperiului lui Satan va fi urmată imediat de legarea lui Satan timp de o mie de ani; și apoi orice obstacol va fi înlăturat, iar adevărul lui Dumnezeu va inunda rapid pământul. Vorbind despre acest lucru, profetul Isaia, capitolul 11, versetul 9, spune: „Pământul va fi plin de cunoștința Domnului, așa cum apele acoperă marea”. De asemenea, Ieremia, în capitolul 31, versetele 33, 34, spune: „Voi pune legea mea înăuntrul lor, și o voi scrie pe în inimile lor ... toți mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mic mare ei, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea lor și nu-mi voi mai aduce aminte de păcatul lor”. Aceste promisiuni fac parte din adevărul lui Dumnezeu.

Oamenii buni se vor bucura de faptul că toată lumea urmează să obțină binecuvântările vieții, libertății, sănătății, păcii și fericirii în viitorul apropiat. Dar nu numai că există mulți oameni care se împotrivesc anunțării acestor binecuvântări viitoare, ci Scripturile ne asigură că ei se vor împotrivi adevărului când va fi vestit, și vor muri a doua moarte pentru încăpățănarea și împotrivirea lor. Este un gând grav de analizat, și anume că vor fi unii oameni atât de răi la inimă, atât de egoiști, atât de rău-intenționați și de încăpățânați, încât se vor împotrivi Domnului atunci când el își propune să aducă binecuvântări tuturor. Biblia menționează astfel de împotriviți.

În Faptele Apostolilor 7:51, Ștefan a dezaprobat împotrivirea din vremea sa. Cuvintele lui sunt: „Voi încăpățânați, și necircumciși în inimă și în urechi, întotdeauna vă împotriviți spiritului sfânt; cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi”. Și l-au ucis pe Ștefan cu pietre pentru că le-a spus că s-au împotrivit. Din nou, în 2 Timotei 3: 8 Pavel menționează o clasă care învață întotdeauna și nu poate ajunge niciodată la cunoașterea adevărului. El spune: „Așa cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și aceștia se împotrivesc adevărului”.

Motivul pentru care oamenii se împotrivesc adevărului este că aceștia sunt răi, egoiști și cruzi. Minciuna nu sfințește niciodată. Doctrinile false, principiile false și legile false au efectul de a împietri inimile și de a cicatriza conștiințele și de a face pe oameni egoiști, răi și cruzi. Aceștia nu doresc ca să le fie expuse doctrinele false și principiile și legile false, chiar dacă expunerea aduce binecuvântări la mii de milioane de oameni; și prin urmare, ei se vor opune până la moartea a doua sau distrugerea veșnică.

Biblia arată motivele împotrivirii lor. În 1 Timotei 6:5, după ce-i menționează pe împotriviți, Pavel spune: „Oameni cu minți corupte, și lipsiți de adevăr”. În Romani 1:18 Pavel menționează pe unii care „țin adevărul în nelegiuire”, iar în versetul 25 el menționează pe unii care „au schimbat adevărul lui Dumnezeu într-o minciună”. În 1 Corinteni 13: 6 el face aluzie la unii care se bucură de nelegiuire și nu se bucură de adevăr. Marii conducători sunt cei care intră în această stare în care se bucură de învățăturile rele și se împotrivesc adevărului. Ei au predat atât de mult timp învățături false încât inimile lor s-au împietrit împotriva adevărului. Ei au oprit oamenii atât de mult încât inimile lor s-au împietrit la strigătele lor de durere, și s-au împotrivit oricărui principiu drept.

În 2 Tesaloniceni 2: 10-12, Pavel menționează această clasă de împotriviți în aceste cuvinte: „Ei nu au primit dragostea adevărului ca să fie salvați. Și din acest motiv Dumnezeu le va trimite o amăgire puternică, ca să creadă o minciună, pentru ca toți să fie condamnați care nu au crezut adevărul, ci au avut plăcere în nelegiuire”. Acest text sugerează că această categorie de împotriviți rău-intenționați va fi condamnată de Iehova Dumnezeu. Această condamnare este menționată din nou în 2 Tesaloniceni 1: 9 după cum urmează: „Care vor fi pedepsiți cu distrugere veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui.” Această distrugere veșnică este anihilare. Înseamnă că ei vor înceta să existe pentru totdeauna.

Există o altă clasă de împotriviți ai adevărului care vor suferi aceeași pedeapsă, adică, moartea a doua sau distrugerea. Aceasta este o clasă care aude adevărul și-l acceptă, iar mai târziu se întoarce împotriva lui și devine împotrivoare. Aceștia sunt menționați în Evrei 6: 4-6, ca o clasă care au fost odată luminați și au gustat cuvântul bun al lui Dumnezeu și au fost făcuți părtași ai spiritului Său sfânt; și apoi apostolul continuă să spună că 'dacă vor cădea, ei nu vor mai putea fi

înnoiți niciodată la pocăință, pentru că îl răstignesc din nou pentru ei pe Fiul lui Dumnezeu și-l expun unei rușini deschise'.

Aceștia sunt menționați din nou, în Evrei 10:26, după cum urmează: „Căci dacă păcătuim cu voia după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne niciun sacrificiu pentru păcate, ci o așteptare înfricoșare sigură a judecății și o indignare de foc, care va mistui pe adversari”.

Acești împotriviți care au avut odinioară adevărul și care au fost asociați cu alții care aveau adevărul sunt ca Iuda, trădători față de Domnul și cauza sa. Aceștia sunt menționați în 2 Petru 2: 1, 2, după cum urmează: „Vor exista învățători mincinoși *printre* voi, care vor strecura pe furii erezii condamnabile, chiar negându-l pe Domnul care i-a cumpărat și vor aduce asupra lor înșiși o distrugere rapidă [care înseamnă moartea a doua]. Și mulți vor urma căile lor dăunătoare, din cauza cărora calea adevărului va fi vorbită de rău”.

Astfel, putem vedea că Scripturile ne conduc să așteptăm împotrivire față de adevăr. Bineînțeles că este logic ca Satan să se împotrivescă întemeierii regatului lui Cristos. El se va împotrivi și se va opune urmașilor Domnului care anunță regatul. Toți oamenii Domnului așteaptă acest lucru și nu sunt deloc surprinși când opoziția și împotrivirea ia forma persecuției și a denaturării.

În trecut, Satan a reușit în mare măsură în eforturile sale de a se împotrivi. Dar acum Domnul și-a luat puterea și și-a început domnia; iar Scripturile ne asigură că toate eforturile lui Satan și ale slujitorilor săi în a se împotrivi adevărului vor eșua. Oamenii Domnului au asigurarea că această luptă între forțele răului și ale minciunii și cele ale adevărului și ale dreptății va culmina într-o anumită victorie pentru Domnul și adevărul său. Legarea lui Satan va avea loc în curând, și aceasta va însemna restrângerea întregii împotriviri de către Satan, îngeri sau oameni.

Adevărul lui Dumnezeu va fi în curând cunoscut tuturor creaturilor sale, și el va aduce familiei umane binecuvântări de nedescris, printre care eliberarea de Satan și de agenții săi umani răi și cruzi, și darul vieții veșnice, cu toate binecuvântările sale de pace, sănătate și prosperitate pentru toți cei binevoitori și ascultători. Ultimul act de milă al lui Dumnezeu față de împotrivitorii intenționați va fi de a-i distruge în moarte instantanee. După această distrugere milostivă, neprihănirea, pacea, bucuria, sănătatea, libertatea și fericirea vor fi partea întregii rase umane chiar aici pe pământ.

BENEFICIILE UNUI GUVERN IDEAL

(Prelegere radiofonică de cincisprezece minute)

Un guvern IDEAL este concepția unui individ despre un guvern perfect. Dacă s-ar face un sondaj se va constata că există aproape tot atâtea idealuri ca și indivizi. Motivul pentru care există această diversitate de opinii constă în faptul că fiecare este egoist și opiniile tuturor sunt mai mult sau mai puțin colorate de interesul propriu sau de interesele indivizilor și ale proiectelor care le sunt apropiate și dragi. Este evident că o persoană egoistă nu poate avea o concepție corectă despre un guvern perfect, pentru că nu ar putea să ia în considerare în mod corespunzător interesele altora.

Concepția unui individ despre un guvern perfect poate fi înțeleasă aproximativ prin remarcarea formei de guvernare pe care o susține sau pe care o alege, o susține și o aprobă prin votul său. Isus a exprimat acest principiu de judecată când a spus, 'După roadele lor, îi veți cunoaște'.

Aplicând acest principiu, putem vedea cu ușurință că guvernul ideal care este în mintea unui militarist este cel în care masele sunt controlate și ținute în supunere prin forța militară. Idealul unui om de finanțe este un guvern în care capitalul este recunoscut ca principal factor, iar profiturile mari în urma investițiilor sunt garantate prin *legislație*. Diferită de aceasta din urmă este concepția muncii guvernului, în care munca este recunoscută prin *legislație* ca factor important. Apoi, există concepția religionistului, care consideră că Dumnezeu l-a numit în mod special să supravegheze și să controleze obiceiurile și tabieturile celorlalți și el încearcă să influențeze legislația în acest sens.

Pe lângă acestea, există idealurile cu tarife/taxe ridicate și cele fără tarife, idealurile socialiste și comuniste; de asemenea, blocurile agricole și industriale cu idealurile lor; zonele umede și uscate cu idealurile lor; pacifiștii, monarhiștii, fasciștii, sufragete, și alții prea numeroși pentru a-i menționa, toți cu diferite idealuri de guvernare.

Se va observa, totuși, că fiecare dintre aceste idealuri este construit și susținut prin forță, fie de brațul puternic al militarismului, fie de brațul puternic al legislației, care este folosit pentru a *obliga* anumite clase să se supună dictatului celorlalte clase. Făcând aceasta, cei de la putere ignoră egalitatea dintre oameni și dreptul fundamental și privilegiul fiecărei persoane de a avea șanse egale cu oricare altă persoană. Cei care se află la putere se consideră în mod invariabil ca un fel de rasă superioară și își arogă *dreptul* de a stăpâni peste ceilalți și de multe ori proclamă cu îndrăzneală acest drept.

Ei ignoră faptul, afirmat de Pavel, că „Dumnezeu ... a făcut lumea și toate lucrurile din ea ... El este Domnul cerului și al pământului ... și a făcut dintr-un *singur sânge* toate națiunile oamenilor ca să locuiască pe toată fața pământului ”. (Faptele 17: 24-26) Ei ignoră și faptul că, atunci când Dumnezeu i-a dat lui Adam stăpânire, acea stăpânire a fost 'peste peștii mării, peste păsările cerului și peste vite și peste tot pământul și peste orice târătoare care se târăște pe pământ”. Cu toate acestea, Dumnezeu nu i-a dat lui Adam stăpânire asupra semenilor săi și nimeni nu are dreptul la o asemenea stăpânire. Dumnezeu a făcut omul un agent moral liber și el trebuie să dea socoteală lui Dumnezeu pentru folosirea acestei autorități morale libere și nu vreunui om.

Chiar aici este locul în care poate fi criticată legea prohibiției. Băutul în exces este un păcat, o vătămare pentru sine și pentru alții, însă Dumnezeu nu a delegat niciodată unui om sau grup de oameni dreptul de a dicta altora ce să mănânce, ce să bea și să poarte. Conducerea cu forța nu este un guvern ideal; și din moment ce oamenii sunt egoiști ca rezultat al blestemului păcatului și al morții, este imposibil ca ei să înființeze o guvernare ideală sau perfectă sau chiar să se apropie de una ideală.

Un guvern ideal este unul în care toți cetățenii sunt liberi și egali; în care justiția, libertatea și dreptul la liberă exprimare și la întrunire este garantat tuturor; în care fiecare om este protejat de aceste drepturi și nicio persoană nu va încerca să limiteze aceste drepturi. Numai un guvern *perfect* ar fi un guvern ideal pentru o persoană onestă, care iubește pe semenii săi și care iubește dreptatea.

Un astfel de guvern, potrivit Bibliei, se întemeiază acum pe pământ de către Iehova, Dumnezeul cel viu. Acest guvern este numit regatul lui Dumnezeu. Cristos va fi reprezentantul lui Dumnezeu pe tron și va domni în neprihănire. Va fi o domnie de o mie de ani. (Apoc. 20: 6). Un mare număr de versete prezintă avantajele aceluia guvern. Pentru ca el să poată fi întemeiat pe tot pământul, este necesară distrugerea tuturor guvernelor egoiste prezente ale pământului; prin urmare, în Daniel 2:44 citim: „În zilele acelor regi, Dumnezeul cerului va instaura un regat care nu va fi niciodată distrus, iar regatul nu va fi lăsat altui popor, ci va sfârâma în bucăți și va mistui toate aceste regate și el va rămâne pentru totdeauna”. În 1 Corinteni 15: 25-28 citim despre acest guvern, sub Cristos, aceste cuvinte: „El trebuie să domnească, până când va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Lui ... Ultimul dușman care va fi distrus este moartea ... Și când toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci și Fiul însuși se va supune celui care a pus toate lucrurile sub el, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți”.

Acest guvern nou va fi un guvern mondial, în loc de fărâmituri de guverne, toate încercând să obțină un avantaj între ele. Cu un singur guvern sub întregul cer, războaiele vor înceta automat, deoarece nu vor exista alte guverne egoiste care să lupte. Toate chestiunile cum ar fi comerțul liber, taxele vamale, certurile asupra frontierelor internaționale de frontieră vor înceta și ele automat; și acest lucru va elimina și patrulile de frontieră și de poliție, precum și pașapoartele, precum și disconfortul și cheltuielile acestora pentru călători. O

Aceasta va conduce la pace, pentru că invidiile internaționale vor dispărea. Multe alte chestiuni supărătoare, care sunt produsul intereselor egoiste, vor dispărea pentru totdeauna, pentru că guvernul neprihănit va fi la control.

Aici sunt citate câteva din numeroasele texte care spun despre beneficiile aceluia guvern perfect, care va fi guvernul ideal al lui Iehova Dumnezeu, cel Altruist.

În Isaia 9: 6-9 citim: „Căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat, și guvernarea va fi pe umărul lui ... Guvernarea și pacea lui nu va avea sfârșit”. Ce gând uluitor este cuprins în aceste cuvinte, pace „fără sfârșit” în guvernul lui.

Din nou, în Isaia 2: 4, despre Șeful acelei guvernări citim: „El va judeca între națiuni ... și din săbii își vor face pluguri, și din sulite cosoare; nicio națiune nu va mai ridica sabia împotriva alteia, nici nu vor mai învăța războiul”. Astfel va fi eliminat unul dintre cele mai grave blesteme care a lovit vreodată pământul verde al lui Dumnezeu.

Din nou, în Psalmul 72:1-4 citim despre acel regat după cum urmează: „Dă regelui judecățile Tale, Dumnezeule ... El va judeca pe poporul Tău cu dreptate și pe săracii tăi cu judecată. .. El va judeca pe săracii poporului, va salva pe copiii celor nevoiași și va zdrobi pe asupritor”. 'Zdrobirea asupritorului' va însemna sfârșitul războaielor, al mitei, corupției, speculației, al costurilor ridicate de trai, al chirilor mari, al impozitelor mari, etc. Nicio persoană nu va trebui să plătească de mai multe ori costul unui articol, deoarece un om are un drept de autor sau un brevet de invenție. Drepturile de autor și brevetele vor înceta pentru totdeauna. Nu este potrivit și niciodată nu a fost ca omul să breveteze o idee al cărei autor este Dumnezeu, și să perceapă taxe excesive semenilor săi, când Dumnezeu a plănuțit ca toate darurile să fie gratuite pentru toată lumea.

Nu numai că regatul va elibera oamenii de interesele egoiste care guvernează acum, ci va aduce, de asemenea, binecuvântări de neconceput în alte moduri. Dumnezeu a spus lui Avraam, în Geneza 22:18: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului”. Secole mai târziu, Pavel a explicat că sămânța lui Avraam este Cristosul; prin urmare, binecuvântarea tuturor familiilor pământului va fi prin regatul lui Cristos. (Galateni 3: 16) Unele din aceste binecuvântări sunt menționate în Apocalipsa 21: 4, care spune: „Dumnezeu va șterge toate lacrimile din ochii lor; și nu va mai fi moarte, nici necaz, nici plâns, și nici durere.”

În armonie cu cuvintele lui Pavel, profetul lui Dumnezeu a scris că *atunci* „locuitorul nu va spune: sunt bolnav”. (Isaia 33: 24) Din nou, în Isaia 35: 5, 6 citim: „Atunci ochii orbilor se vor deschide, și urechile surzilor; atunci șchiopul va sări ca un cerb, și limba mutului va cânta”.

Acum, să rezumăm câteva dintre beneficiile acestui nou guvern. Când egoismul, asuprirea, nedreptatea, speculațiile și războaiele vor înceta, se va pune capăt degradării și sărăciei, armelor, gazelor toxice și focurilor de armă. Când boala și moartea vor înceta, aceasta va pune capăt suferinței, medicilor, spitalelor, oftalmologilor, înmormântărilor, cimitirelor, farmaciilor cu cele 20.000 de articole inutile, azilurilor de nebuni, instituțiilor de caritate, „crucii roșii”, sanatoriilor și stațiunilor balneare. Mai mult decât atât, Scripturile ne asigură că toți morții vin din mormânt și vor lua parte la aceste beneficii ale guvernului ideal al lui Dumnezeu.

În Ioan 5:28, 29, citim că Isus a spus: 'Vine ceasul în care toți ce sunt în morminte vor auzi glasul Fiului omului și vor ieși, cei care au făcut binele. .. și cei care au făcut răul'.

La sfârșitul celor o mie de ani, când regatul va fi revărsat toate beneficiile și toți oamenii vor fi primit binecuvântările sale, condițiile de pe pământ vor fi schimbate în întregime. „Pământul va fi umplut cu cunoștința slavei Domnului, așa cum apele acoperă marea”. (Hab. 2:14). Din nou, Psalmul 85:10: „Mila și adevărul s-au întâlnit, neprihănirea și pacea s-au sărutat”. Acesta va fi momentul în care întreaga rasă umană va cânta cântarea pe care au cântat-o îngerii la nașterea lui Isus: „Slavă lui Dumnezeu în înălțime și pe pământ, pace și bunăvoință față de oameni”.

Astfel, guvernul ideal al lui Dumnezeu va restaura pentru omenire ceea ce Adam a pierdut în grădina Edenului, și anume, favoarea lui Dumnezeu și dreptul de a trăi pe pământ pentru totdeauna cu toate binecuvântările necesare care să contribuie la mângâierea și fericirea tuturor. Aceste binecuvântări vor constitui o moștenire perpetuă pentru toată rasa, pentru că toți răufăcătorii și răzvrătiții vor fi nimiciți în a doua moarte. În Naum 1: 9, citim asigurarea dată de Dumnezeu, că „nenorocirea nu va veni a doua oară”.

de TURNUL I VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

15 SEPTEMBRIE 1930

Nr. 18

Cuprins:

OMUL PĂCATULUI - Pag. 335

MISIUNEA BISERICII - Pag. 343

STRĂJERULE, CÂT MAI ESTE DIN NOAPTE?
(Prelegere radiofonică de trezeci de minute) - Pag. 346

STÂNCA VEACURILOR

Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în luptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
flământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întâm plându-se aceste lucruri, să știți că Impărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lecțiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă pătășia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfintele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbește Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol . LI

15 Septembrie 1930

Nr 18

OMUL PĂCATULUI

„ Nimeni să nu vă înșele în vreun chip; căci ziua aceea nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi omul păcatului, fiul pierzării”. – 2 Tes. 2:3.

Iehova a descoperit poporului său că „păcatul cel mare” este neloialitatea, răzvrătirea și împotrivirea față de Cel prea Înalt. Apostolul a scris sub inspirația lui Dumnezeu despre arătarea unui altuia asemănător lui Satan, cel rău, și pe care el îl numește „omul păcatului”, „fiul pierzării”. Cuvintele arată, că acesta, care se aseamănă cu Satan, se înalță pe sine și se opune lui Dumnezeu. Ele mai arată că „omul păcatului” și ”fiul pierzării” sunt una și aceeași persoană.

IDENTIFICARE

2. Ca să înțelegem însemnătatea cuvintelor apostolului este necesar să identificăm clar și precis cine este „omul păcatului” ,”fiul pierzării”. Din acest motiv articolul din numărul anterior al *Turnului de Veghe*, sub titlul „Spiritul Sfânt” a fost publicat mai întâi ca să fie un ajutor în identificarea „omului păcatului”.

3. Pentru o lungă perioadă de timp, această scriptură referitoare la „omul păcatului” a fost interpretată ca fiind aplicabilă sistemului bisericesc papal. Studenții Bibliei, care nu au avut o interpretare mai bună, au acceptat identificarea „omului păcatului” ca fiind sistemul Papal și au înțeles că puterea care a reținut, a împiedicat dezvoltarea lui completă a fi imperiul păgân al Romei și că atunci când Roma păgână a fost preluată fiind înfrântă de Roma Papală, atunci sistemul papal sau ierarhia papală a fost recunoscută drept „omul păcatului”. În sprijinul acestei interpretări s-a spus că papalitatea a fost organizată ca o ierarhie în jurul anului 300 d. Cr., și a avansat la culmea puterii sale în jurul anului 800 d. Cr; că declinul ei a început în anul 1400 d. Cr; că a fost lipsită de puterea sa temporară în anul 1870; și că de la începutul prezenței Domnului în 1874 Diavolul a folosit sistemul papal drept principalul instrument pentru a se opune regatului lui Dumnezeu și că sistemul papal va ajunge la distrugerea sa finală la începutul domniei lui Cristos. -SS Vol. B, pp. 267-361.

4. Fără îndoială, sistemul papal este și a fost pentru o perioadă lungă de timp un instrument de înșelăciune și amăgire folosit de Diavolul. El a fost și este acum o parte a organizației lui Satan. El este încă cea mai puternică parte a religiei organizate, care alcătuiește o parte din organizația lui Satan. Este, de asemenea, sigur că, ca parte a organizației lui Satan, el va fi complet distrus. Cu toate acestea, aceste fapte nu identifică sistemul papal drept 'omul păcatului, fiul pierzării'. Există mai multe motive pentru care 'omul păcatului, fiul pierzării' nu se referă la sistemul papal și unele dintre aceste motive sunt date aici, și anume:

5. (1) Apostolul îi instruia pe frații săi cu privire la „venirea Domnului Isus Cristos și strângerea noastră la El”. Cu o altă ocazie el a spus clar că el, Pavel, trebuie să aștepte răsplata sa până la venirea Domnului, când el și alții de aceeași credință și credincioșie vor fi înviați și vor primi cununa vieții. Învierea sfinților adormiți și adunarea sa la Domnul Isus nu putea avea loc

decât după ce Domnul a venit în templul său. În altă parte în acest jurnal, se prezintă dovezi scripturale care arată că învierea lui Pavel și a celorlalți credincioși nu a putut avea loc înainte de anul 1918 d. Cr., și că timpul este prea departe de puterea papală, începutul și declinul ei, pentru a se potrivi cu descrierea „omului păcatului”.

6. (2) Apostolul s-a referit în mod specific la „ziua lui Cristos”, care, potrivit Scripturilor, nu este exact sinonimă cu „ziua lui Iehova”. În 1914, Iehova l-a așezat pe tron pe Fiul său și l-a trimis ca reprezentant al său să conducă și să-l înlăture pe Satan, dușmanul, și prin urmare, această dată marchează începutul „zilei lui Iehova”. (Ps. 2: 6; 110: 1,2) Termenul „ziua lui Cristos” înseamnă în mod evident momentul în care toți membrii lui Cristos sunt separați de ceilalți, iar cei aprobați sunt aduși în templu și unși. Din moment ce învierea sfinților a avut loc în anul 1918, și a precedat examinarea și judecata celor de pe pământ, rezultă că „ziua lui Cristos” nu a putut începe până în 1918 și, se poate spune, că se va încheia numai atunci când toți membrii corpului sunt selecționați și complet despărțiți de toți ceilalți născuți din spirit și aduși în templu. (1 Cor 1: 8; 5: 5; 2 Cor. 1:14; Fil. 1: 6, 10, 2:10). Deși au trecut doisprezece ani de la venirea Domnului în templul său, chiar până în ziua de astăzi, unii se îndepărtează și părăsesc pe Domnul și lucrarea sa. Sunt mulți alții asociați cu unșii, care aparent trebuie încă să fie scoși sau despărțiți pentru ca cei adevărați și cei credincioși să poată fi deosebiți în mod clar. Acest lucru fiind adevărat, „ziua lui Cristos” nu este încă realizată complet și „omul păcatului” nu este încă dezvăluit în mod clar; prin urmare, sistemul papal nu ar corespunde descrierii.

7. (3) După cum spune apostolul, înainte de „ziua lui Cristos” va fi o lepădare de credință și apoi se va arăta 'omul păcatului, fiul pierzării'. Înainte de acest timp există o putere care împiedică sau reține descoperirea sau revelarea „omului păcatului”, deși a funcționat pentru mult timp ca un mister al nelegiuirii. Puterea care împiedică este exercitată pentru ca „el să fie descoperit la timpul său”, iar timpul potrivit pentru descoperirea „omului păcatului” trebuie să fie în „ziua lui Cristos” și după lepădarea de credință. Deoarece puterea care împiedică și continuă să împiedice până când este îndepărtată are scopul de a împiedica manifestarea „omului păcatului”, cu greu se poate spune, că aceasta putere este de la Satan. Roma păgână, fără îndoială, a fost unealta lui Satan, însă Satan n-ar împiedica nimic care ar putea dăuna clasei regatului Domnului, și prin urmare nu ar fi logic ca el să folosească Roma Păgână ca o putere să împiedice funcționarea sistemului papal împotriva unșilor lui Dumnezeu. Din moment ce „omul păcatului” este împotriva lui Dumnezeu și a lucrării sale, acea putere care a împiedicat și împiedică pe cel rău trebuie să fie neapărat o putere divină.

8. (4) Că cei care sunt înșelați de faptele „omului păcatului” au avut odată adevărul, așa cum a afirmat apostolul și sunt înșelați pentru că nu au primit dragostea adevărului. De asemenea, din declarația apostolului rezultă că „omul păcatului” a avut odată adevărul, altfel nu ar putea avea loc lepădarea de credință. Nu pare deloc rațional să concluzionăm că Papalitatea a avut vreodată adevărul sau că oricine care a avut adevărul și a trăit în „ziua lui Cristos” ar putea fi înșelat de Papalitate.

9. (5) „Omul păcatului” se opune lui Dumnezeu, și în acest scop folosește minciuni și înșelăciuni, și aceasta se face pentru a realiza înșelăciunea în „ziua lui Cristos”; dimpotrivă Papalitatea practică de multe secole înșelăciunea și minciuna. Avertismentul este către sfinții care sunt pe pământ în momentul venirii Domnului Isus Cristos și al străngerii bisericii la sine; în timp ce este cunoscut bine tuturor sfinților că Papalitatea este o parte a organizației lui Satan și nu ar fi nevoie de o avertizare a sfinților față de Papalitate. Nu există nici cea mai mică posibilitate ca Papalitatea să înșele pe cineva care are cunoștința adevărului prezent. ar fi poate în măsura să amăgească pe cineva dintre aceia care cunosc adevărul prezent.

10. Pe măsură ce progresăm cu analiza acestor scripturi vor apărea alte dovezi în sprijinul concluziei că sistemul papal nu este 'omul păcatului, fiul pierzării'. Nici nu se poate spune că organizația lui Satan, ca un întreg, este 'omul păcatului, fiul pierzării'. În mai multe comunicări către biserică, Pavel a subliniat importanța ca sfinții de pe pământ, la sfârșitul lumii, să aibă o înțelegere a adevărului, în special cu privire la a doua venire a Domnului. În mod evident, scopul de a avertiza biserică cu privire la „omul păcatului” a fost și este acela de a întări pe credincioși să nu trateze în mod neglijent adevărul. O lumină mai mare a fost dată poporului lui Dumnezeu de la venirea

Domnului în templul său, iar singura prezumție rațională este că un test mai mare urmează să vină asupra celor care au făcut un legământ cu Domnul datorită acestei lumini sporite. Ar trebui să căutăm o împlinire în prezent a acestor cuvinte profetice scrise de apostol.

„Servul rău”

11. Nu există nici un motiv întemeiat pentru a concluziona că „omul păcatului” este o creatură individuală. Psalmistul descrie omul ideal al lui Dumnezeu. (Psalmii 1, 8, 16, 111, 113) Profetul Isaia se referă la omul ideal al lui Dumnezeu ca „servul ales”. (Isa. 42: 1-6, 19, 20) Cristos este unul, iar în Scripturi se vorbește de el ca de un „om perfect”. (Efes. 4:13) Scripturile dezvăluie, de asemenea, că la sfârșitul lumii se va arăta un „serv rău” care este chiar opusul „servului ales” al lui Iehova și care „serv rău” se opune „servului ales” al lui Iehova, . Scripturile par să sprijine pe deplin concluzia că 'omul păcatului, fiul pierzării' este „servul rău”. Lăsați dovada Scripturii să fie examinată și analizată cu atenție și, în această privință aveți în vedere administrarea spiritului sfânt.

Dovada

12. Iuda Iscarioteanul a fost pentru un timp servul Domnului Isus. Dumnezeu l-a dat pe el la Isus împreună cu ceilalți discipoli. El a auzit multe și a învățat mult despre adevăr și despre împărăția lui Dumnezeu. Isus spusese ucenicilor săi, inclusiv lui Iuda: „Oricare va vrea să fie mai mare între voi, să fie servul vostru.” (Mat. 20:27) Cu o altă ocazie, Isus a spus, adresându-se ucenicilor săi: „Servul nu este mai mare decât stăpânul său.” (Mat. 13:16) Isus a vorbit astfel despre un serv bun și credincios. Dintre cei doisprezece servi ai Domnului Isus, Iuda a devenit un serv rău, și a pierdut toate ocaziile pentru împărăție despre care-l învățase Isus, și la care a fost chemat, fără îndoială. Isus a declarat că Iuda s-a pierdut, și l-a numit „fiul pierzării”. - Ioan 17:12.

13. În același timp Isus s-a referit la profeția scrisă în Psalmul 109 și pe care Iuda a împlinit-o cel puțin în miniatură. Din moment ce multe profeții au o mică împlinire care prefigurează o mai mare împlinire care are loc mai târziu, se pare că împlinirea acestei profeții de către Iuda Iscarioteanul era numai în miniatură și trebuie să aibă o împlinire completă în „ziua lui Cristos”. Când ucenicii credincioși s-au întâlnit pentru a umple locul vacant lăsat de Iuda, aceștia au citat din Psalmul 109 aceste cuvinte; „Și episcopia lui s-o ia altul”. (Fapte 1:20) Aceste fapte și scripturi par să prefigureze clasa „servului rău” la sfârșitul lumii, clasă arătată în „ziua lui Cristos”.

14. Este clar din cuvintele lui Pavel că 'omul păcatului, fiul pierzării' trebuie să aibă o cunoaștere a adevărului și prin folosirea semnelor și a minunilor mincinoase va fi capabil să înșele pe alții care au adevărul, dar care nu sunt din „servul ales”. Isus i-a avertizat pe ucenicii împotriva Cristosului fals, și un astfel de avertisment este în special în beneficiul celor de pe pământ la sfârșitul lumii. „Căci se vor ridica Cristoși falși, și profeți falși, și vor arăta semne mari și minuni; astfel încât, dacă ar fi posibil, să înșele pe cei aleși”. - Mat. 24:24.

15. „Antihrist” înseamnă orice este împotriva lui Cristos. Au existat multe astfel de lucruri în timpul erei creștine. (1 Ioan 2:18) Totuși, același apostol, indică în mod clar că vor fi asociați cu poporul Domnului și care vor forma un antihrist la sfârșitul lumii. Un Cristos fals este unul care pretinde în mod fals că este unul uns al lui Dumnezeu. Un Cristos fals este, de asemenea, un antihrist deoarece se opune adevăratului Cristos. Conform cuvintelor lui Isus, Cristoșii falși urmau să apară după venirea Domnului la templul său. Isus a mai spus că la momentul venirii sale în templu se vor arăta cei care vor pretinde că au așteptat venirea sa și care vor susține că sunt în adevăr dar care vor spune de fapt atunci că Domnul și-a întârziat venirea. Această clasă Isus o desemnează ca „serv rău”. În ceea ce privește soarta clasei „servului rău”, Isus a spus că va fi tăiată în bucăți și soarta ei va fi cu ipocriți. – Mat. 24: 49-51.

16. Din cele de mai sus, luate împreună cu cuvintele apostolului din 2 Tesaloniceni 2: 1-15, este clarificat faptul că „omul păcatului, fiul pierzării” va primi mai întâi adevărul cu privire la a

doua venire a Domnului și a împărăției sale și va căuta și va aștepta a doua venire a Domnului și înființarea împărăției sale; că va exista o dezamăgire în mijlocul acestei clase și ei vor spune: „Domnul meu își întârzie venirea”; și că mai târziu aceștia, pe care apostolul îi desemnează ca fiind „omul păcatului”, se va ridica mai presus de tot ce se numește Dumnezeu și se va etala ca fiind reprezentantul special al lui Dumnezeu, în timp ce ei în același timp se va opune cu fermitate lucrării lui Dumnezeu.

Faptele

17. Pentru a le conecta cu Scripturile și a sublinia importanța acestora, faptele bine cunoscute de cititorii Turnului de Veghere sunt repetate aici, și anume: că începând cu anul 1875 adevărul a început să fie predicat cu privire la a doua venire a Domnului Isus Cristos; că răspunzând la mesajul adevărului multe persoane din interiorul și din afara denominațiunilor bisericii s-au asociat împreună

în studiul Cuvântului lui Dumnezeu; că acestea au pretins că sunt consacrate Domnului și în legământ prin sacrificiu; că ei s-au întâlnit și au vorbit adesea despre a doua venire a Domnului și a regatului său; că ei au crezut puternic că Isus Cristos va veni și-și va întemeia împărăția în 1914 și că toți cei chemați care fuseseră credincioși atunci vor fi luați în împărăție; că anul 1914 au venit și mulți au fost dezamăgiți de faptul că împărăția nu a părut să fie întemeiată în acel moment și că de la și după acel moment a existat „o lepădare de la adevărul și de la slujirea lui” că o astfel de lepădare a fost marcat în mod deosebit începând cu anul 1917 d. Cr; că cei descriși aici au fost odată susținători ai Turnului de Veghere și asociați cu și susținători ai Societății Turnului de Veghere și a Tractatelor Bibliei; că din și după anul 1917 ei și alții care s-au alăturat lor de atunci s-au opus și încă se opun lucrării de mărturie a lui Dumnezeu cu privire la regat; și că ei se opun acum lucrărilor pe care le face Societatea și nu vor avea nimic de-a face cu predicarea evangheliei regatului și declararea răzbunării lui Dumnezeu împotriva organizației lui Satan. În privința acestei declarații de fapte nu poate exista nicio îndoială

18. Isus, venind în templul său, este însoțit de îngerii lui. (Mat. 25:31) Apoi începe lucrarea Domnului de a aduna la sine pe cei care vor alcătui clasa templului; iar această concluzie este susținută de cuvintele sale: „Și El va trimite îngerii Săi cu un sunet mare de trâmbiță; și ei vor aduna pe aleșii lui din cele patru vânturi, de la un capăt al cerului la celălalt”. (Mat.24:31). Pe acești adunați și aprobați el îi aduce sub haina dreptății. (Isa. 61:10). Pare foarte cert că apostolul se referă la același timp când spune, „venirea Domnului Isus și strângerea noastră împreună cu el”. Fără îndoială, această lucrare de separare a celor mărturisitori și a strângerea la Domnul celor aprobați a început cu venirea Domnului în templul său; și se pare că această lucrare este încă în desfășurare și nu este în întregime terminată.

19. Cei născuți din spirit sfânt vor primi chemarea la regat, deoarece, așa cum s-a afirmat, toți sunt chemați într-o singură speranță. (Efes. 4:4). Este evident că doar cei care răspund la chemare și se dovedesc credincioși până la momentul venirii Domnului la templul său sunt aleși.

20. Pare cert din cuvintele Stăpânului că mulți alții sunt chemați care răspund la chemare, dar care nu sunt credincioși și, prin urmare, nu sunt aleși. Toți cei chemați care au răspuns la chemare vor fi potriviți pentru împărăție și vor fi împărăția dacă vor fi credincioși. În această privință, cuvintele lui Isus sunt importante: „Fiul omului va trimite îngerii lui și vor smulge din împărăția lui toate lucrurile care jignesc și pe aceia care fac nelegiuire”. (Mat. 13:41). Evident, cei menționați aici ca fiind smulși vor fi potriviți pentru împărăție, pentru că altfel nu ar fi scoși. Fiind potriviți pentru împărăție și cunoscând despre împărăție și așteptând a doua venire a Domnului și primirea lor în împărăție, totuși ei sunt respinși și smulși dintr-un anumit motiv; iar Isus spune că motivul este acela că ei jignesc și că fac nelegiuire. „Nelegiuire” înseamnă fărâdelege; prin urmare, cuvintele lui Isus trebuie să însemne că ei așteptau regatul dar nu urmau sau nu urmăreau un curs de acțiune potrivit modului legitim al lui Dumnezeu. Acest lucru s-ar putea aplica numai celor care pretind că lucrează în numele lui Dumnezeu și al lui Cristos, dar ale căror lucrări sunt contrare legii lui Dumnezeu. Limbajul apostolului Pavel este că „omul păcatului” este un lucrător al nelegiuirii și,

în același timp, se dă drept reprezentant special al lui Dumnezeu. Descrierea clasei „slujitorului rău” care este smulsă și privată de oportunitatea la împărăție și descrierea „omului păcatului” sunt în esență aceleași și arată că ele se referă la una și aceeași clasă. Dumnezeu pare să fi descris aceeași clasă prin cuvintele profetului său. - Ps. 50: 16-21.

Puterea care împiedică

21. Care este puterea care împiedică „omul păcatului” de la a fi arătat până la timpul său? Pavel a spus fraților săi ce este, dar nu a spus-o în cuvinte din epistola sa către Tesaloniceni. El trebuie să fi aflat acest lucru de la Domnul când, așa cum afirmă el, a fost răpit până la al treilea cer și a văzut lucruri

care nu i era permis să vorbească despre ele. (2 Cor. 12: 4) El spune că fărâdeleaga sau lucrarea nelegiurii avea loc în zilele lui, dar era împiedicată și continua să fie împiedicată până când „puterea care împiedică” va fi luată și se va arăta „omul păcatului”. Acea putere care împiedică este divină; și, prin urmare, este clar că spiritul sfânt în administrarea sa ca ajutor sau avocat pentru cei chemați care sunt potriviți pentru împărăție este acea putere care împiedică.

21. În ediția precedentă a *Turnului de veghe*, sunt date Scripturi care arată că atunci când Isus

era pe punctul să plece a spus discipolilor săi că va ruga pe Tatăl și Tatăl său va trimite un alt ajutor în afară de el și că ajutorul pe care Dumnezeu îl va trimite îi va călăuzi în tot adevărul și îi va mângâia și că ajutorul este spiritul sfânt. Administrarea spiritului sfânt sau a ajutorului este în numele și în beneficiul tuturor celor care au răspuns la chemare și care sunt pregătiți pentru împărăție. Pare logic să spunem că atunci când această administrare a spiritului sfânt este finalizată, aceasta este îndepărtată, la fel cum au fost luate darurile spiritului. - 1 Cor. 13: 8

22. „Credincioșii și înțelepții”, fiind aprobați de Domnul și aleși, sunt acoperiți cu haina dreptății și luați în templu, și prin urmare, în locul secret al Celui Preaînalt. Aceștia fiind făcuți membrii ai „servului ales” , al cărui Cap este Isus, El (Cristos Isus) este acum ajutorul și mijlocitorul pentru aceștia, și numai pentru aceștia. Cei care au fost o dată pregătiți pentru regat, dar care au fost respinși și nu au fost aleși nu au nici un mijlocitor, ajutor sau mângâietor și sunt lăsați atacului deschis al inamicului Satan. Satan este cel care face război și încearcă să distrugă rămășița, deoarece rămășița lucrează în mod legal în lucrarea lui Dumnezeu. Ceilalți care sunt acum din „servul rău” lucrează nelegiuit și prin urmare sunt numiți „lucrători ai nelegiurii” și sunt instrumente pentru inamicul Satan. Puterea care reține sau împiedică, adică, spiritul sfânt este retras de la cei care vor alcătui „servul rău” și Satan, se pare, îi va organiza într-o lucrare de opoziție împotriva lui Dumnezeu și a unșilor Săi.

23. „Omul păcatului” sau „servul rău” se înalță în mod arogant ca unșul lui Dumnezeu și pretinde că este turma mică și susține că este reprezentantul lui Dumnezeu, clasa templului și astfel se așează în templu. Prin înșelăciune, amăgire și minciună el înșală pe mulți. Însă clasa „servului ales” nu poate fi și nu va fi amăgită. Aceștia i se atrage atenția ca să se întărească pentru atacul care stă să vină. Acum vom examina cuvintele apostolului verset cu verset așa cum apar în 2 Tesaloniceni 2.

24. Versetul unu fixează timpul venirii Domnului la templul său și al străngerii laolaltă la sine a membrilor trupului său, timp care a început în 1918, și strângere care este acum în curs. În versetele doi și trei urmașii credincioși ai lui Cristos sunt avizați și li se spune să nu se lase amăgiți de nici o veste care ar veni la ei, deoarece această strângere laolaltă și descoperirea „omului păcatului” trebuie să fie precedată de o lepădare de credință, lepădare care a început în 1917, și chiar mai devreme, și continuă până în prezent.

25. Versetul patru arată că cei care se vor lepăda de credință se vor organiza sau vor fi organizați de Satan într-o mișcare de opoziție împotriva lui Dumnezeu și a unșilor săi. Există multe grupări opozante acum sau organisme care sunt separate una de cealaltă în toate lucrurile, cu excepția unuia. Ele au fost cândva în adevăr, dar acum formează o unitate împotriva Societății și a

lucrării ei în numele regatului lui Dumnezeu. Pe baza autorității cuvintelor lui Pavel se sugerează că acestea vor crește în număr și putere de opoziție; că ei vor pretinde că Societatea și cei care au legătură cu aceasta sunt cu totul greșiți; că vor pretinde ei înșiși că sunt „aleși și unșii” lui Dumnezeu și, prin urmare, vor împlini locul Cristosului fals prezis de Isus și că ei 'vor sta ca un dumnezeu în templul lui Dumnezeu, dându-se că el este un zeu'. - *Diaglott*.

26. Versetele de la cinci până la șapte arată că chiar și în timpul apostolului Pavel erau unii care au răspuns la chemarea pentru împărăție și au așteptat timpul când să poată folosi puterea împărăției în scopurile lor egoiste și că aceștia au fost niște lucrători nelegiuiți, și prin urmare, au fost numiți 'lucrători ai nelegiurii'. Deoarece Spiritul Sfânt lucra atunci în numele tuturor care răspuseseră la chemare, acea putere sfântă l-a împiedicat pe dușmanul Satan să organizeze opoziția și să aducă „omul păcatului”. Acea putere care împiedică fiind luată când Domnul vine la templul său, cel rău este organizat rapid și începe împotrivirea față de Dumnezeu și unșii săi și se arată 'omul păcatului, fiul pierzării'.

27. Versetele de la nouă la unsprezece arată că „omul păcatului” sau opoziția organizată față de Dumnezeu seamănă cu cea a lui Satan și folosește înșelăciune, amăgire și viclenie și se arată cu toate felurile de amăgire și înșelăciune. Deoarece cunoaștem metodele lui Satan, putem aștepta ca o mare ipocrizie să aibă legătură cu o astfel de mișcare. Apostolul ne descoperă mai departe că „omul păcatului” va înșela pe alții „pentru că nu primesc iubirea adevărului ca să fie salvați”. Cu alte cuvinte, ei trebuie să primească iubirea adevărului pentru a fi salvați și pentru a fi din împărăție. Aceasta nu înseamnă iubire față de adevăr, ci înseamnă clar ceea ce se spune, „iubirea adevărului”.

28. Mulți au primit adevărul, dar l-au primit cu o dorință egoistă și l-au folosit cu un motiv egoist, în timp ce cei care vor fi mântuiți sunt mântuiți pentru că primesc dragostea adevărului; cu alte cuvinte, ei se dedică neegoist adevărului pentru ca cuvântul și numele lui Dumnezeu să fie glorificat.

Mulți au așteptat regatul pentru ca să aibă onoarea mare, puterea și gloria conducerii, și au avut multă mândrie în perspectiva unei astfel de puteri, glorii și cinste. Aceasta a fost motivul care i-a împins să îmbrățișeze și să mărturisească adevăr. Ei și-au asumat atitudinea de a fi mai sfinți decât frații lor și au fost îngâmfați, mândrii și aspri în criticarea fraților lor. Adevărul împărăției lui Dumnezeu nu a produs în ei un devotament neegoist față de Dumnezeu, care este dragostea adevărului. Din acest motiv, ei sunt deschiși la/spre înșelăciune de către Satan și sunt înșelați; și toți cei care așteaptă regatul cu o astfel de dorință sau motiv egoist vor fi înșelați de „omul păcatului”. Se afirmă că 'Dumnezeu le va trimite o energie de iluzie pentru ca să creadă o minciună'. (*Diaglott*) Aceasta ar însemna o acțiune rapidă și energică din partea lor în opoziția lor față de Dumnezeu și față de lucrarea sa și, fiind neîmpiedicați, ei vor face multe pretenții extravagante și vor practica înșelăciune. Toți cei care au fost neglijenți sau au refuzat să lucreze în mod legal și au lucrat ilegal, sau au refuzat să lucreze, vor fi înșelați.

29. Aceasta înseamnă în mod clar că numai aceia vor fi luați în împărăție care se dedică neegoist lui Dumnezeu și cauzei neprihănirii Lui ca să poată vedea împărăția neprihănirii întemeiată și numele și cuvântul lui Dumnezeu complet apărat. Așa este dragostea perfectă, iar cei care au dragoste perfectă vor avea îndrăzneală în ziua judecării în proclamarea adevărului. (1 Ioan 4: 17,18) Numai aceștia primesc dragostea adevărului. Toți ceilalți care au acceptat adevărul și așteaptă împărăția din alt motiv sunt deschiși la/spre înșelăciunea instrumentului lui Satan, „omul păcatului”.

30. Fie ca unșii Domnului să fie atenți, și astfel nu vor fi înșelați. Știm din Scripturi că Satan depune ultimul său efort disperat pentru că știe că timpul lui este scurt. El aduce orice forță la comanda sa pentru a distruge rămășița, deoarece aceștia care alcătuiesc rămășița au mărturia lui Isus Cristos și o depun în ascultare de poruncile lui Dumnezeu. Nu există niciun instrument pe care Satan ar putea să-l folosească atât de eficient pentru a-și îndeplini scopul rău ca cel alcătuit dintr-o clasă de oameni care au primit odată o cunoaștere a adevărului, dar care au pierdut spiritul sfânt și s-au întors împotriva lui Dumnezeu și a lucrării lui. Ei sunt mai bine echipați să facă atacul decât oricare alții. Ei sunt instrumente mai eficace ale lui Satan decât oricare alții.

31. „Omul păcatului” a avut odată adevărul și încă deține o înțelegere mentală a acestuia. Când Domnul a îndepărtat puterea care împiedică și protecția de la acesta, atunci Diavolul pune înaintea lui amăgirea sa specială și îi adună laolaltă, și ei vor constitui un instrument eficient în mâinile sale. Ei nu vor fi adunați sau uniți în doctrină sau în administrarea treburilor lor interne. Ei vor fi uniți în opoziție față de cu lucrarea Domnului și oamenii săi care fac această lucrare acum pe pământ. Ei atacă acum această muncă și susțin că Societatea și lucrarea ei și cei implicați activ în aceasta sunt greșiți și ar trebui distruși. Fără îndoială, o astfel de opoziție va deveni mai puternică și mai puternică

și mulți care nu sunt întăriți pentru că nu au primit dragostea adevărului vor fi înșelați de „omul păcatului” și vor cădea în acea înșelăciune. Acea înșelăciune va fi atât de puternică încât îi va entuziasma pe mulți și ei vor fi induși să creadă minciuna în locul adevărului.

32. Cel mai mare dintre toate adevărurile este acela privitor la regatul lui Dumnezeu. El a plănuțit de la început să întemeieze un regat cu Fiul său Preaiubit ca Șef al acestuia, regat care va apărat complet cuvântul și numele Lui. El face membri ai împărăției sale doar pe aceia care au primit dragostea adevărului și, prin urmare, s-au dedicat în mod egoist intereselor regatului. Ar fi de așteptat ca minciuna cea mare să fie exact opusă sau împotriva împărăției lui Dumnezeu; și așa este. Este marele păcat. Minciuna și păcatul sunt, prin urmare, împotriva împărăției. Satan a fost împotriva împărăției de când a aflat mai întâi despre ea, și din acest motiv a căutat să-l distrugă pe Isus, care a fost trimis de Dumnezeu să împlinească planurile Lui. „Omul păcatului” este descris ca fiind oponentul lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă împotrivorul regatului lui Dumnezeu și aceasta include în mod neapărat opoziția față de lucrarea unșilor lui Dumnezeu în interesul împărăției.

33. Satan a practicat mereu fraudă și înșelăciunea pentru a-și duce la îndeplinire faptele rele și este de așteptat ca el să pună la cale falsificare prin faptul că va fi privit de mulți ca împărăția, pentru că acesta ar fi cel mai bun mod de a înșela. „Omul păcatului” este folosit pentru acest scop, și în acest fel el se înalță pe sine însuși și se dă drept uns al lui Dumnezeu. Există doar o singură clasă de oameni pe pământ care se potrivește cu această descriere sau pe care Satan ar putea să o folosească pentru acest scop, iar acea clasă de oameni este alcătuită din aceia care au primit odată o cunoaștere a adevărului cu privire la a doua venire a lui Cristos și împărăția lui, dar care nu au primit dragostea adevărului. Din cauza egoismului lor, ei cad în fața lui Satan și sunt energizați de o amăgire și de o eroare care îi determină pe mulți să creadă că lucrul contrafăcut este împărăția. Aceștia cred minciuna și au plăcere într-o astfel de nelegiuire.

34. Iuda Iscarioteanul a avut o cunoaștere a adevărului și a fost pregătit pentru împărăție, pentru că Isus i-a spus despre ea. Dar Iuda a așteptat împărăția cu un scop egoist, ca să primească un beneficiu personal. El nu a primit dragostea adevărului pentru ca numele lui Dumnezeu să poată fi apărat și a căzut de bună voie în capcana lui Satan și l-a trădat pe Domnul. Iuda a prefigurat clasa „servului rău”. Iuda este descris ca fiind „fiul pierzării”, ceea ce înseamnă distrugere. Lucrătorii nelegiurii sunt cei care au o cunoaștere a adevărului și sunt pregătiți pentru împărăție, dar din cauza egoismului lor sunt smulși din această clasă când Domnul vine la templul său. Ei nu pierd o cunoaștere mentală a adevărului, ci păstrează cunoașterea și o folosesc în mod egoist și greșit. În ceea ce privește sfârșitul sau soarta acestora, Isus spune: „Și îi va arunca într-un cuptor de foc; acolo va fi plâns și scrâșnire a dinților”. - Mat. 13:42.

35. „Servul rău” este alcătuit la fel din aceeași clasă. Această clasă a răspuns la chemarea pentru împărăție și a așteptat cea de-a doua venire a Domnului dar a avut un motiv egoist care a determinat-o să ia un curs egoist de acțiune. Isus a afirmat că soarta lor este partea atribuită ipocriților, care este distrugerea. (Mat. 24:51) „Omul păcatului” a fost odată pregătit pentru împărăție, dar a așteptat să se bucure de împărăție în scopuri total egoiste, și el este numit în mod specific „fiul pierzării”.

36. Ceea ce se spune aici nu este menit ca o judecată asupra indivizilor, ci doar pentru a atrage atenția asupra a ceea ce acum pare a fi adevărul în mod clar, care urmează a fi înțeles de cei care Îl iubesc pe Domnul. Este scris: „De aceea, nu judecați nimic înainte de vreme, până când nu va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse ale întunericului și va face cunoscut sfaturile inimilor; atunci fiecare om va avea laudă de la Dumnezeu.” (1 Cor. 4: 5) Cu toate acestea, s-ar putea spune foarte bine aici, și în armonie cu acest text, că Domnul a venit și acum scoate la

lumină lucrurile ascunse ale întinericului și face să se arate sfatul inimilor și el face acest lucru în beneficiul rămășiței credincioase acum de pe pământ. Nu ar fi necesar ca aceste lucruri să fie scoase la lumină după ce rămășița se află dincolo de vâl. Prin urmare, a atrage atenția asupra acestor lucruri nu înseamnă a judeca înainte de vreme.

FIȚI CURAJOȘI

37. Că Dumnezeu are acum o rămășiță pe pământ, nu există nici cea mai mică îndoială în mintea oricui îl iubește pe Domnul. Faptul că aceștia sunt numiți „rămășița” arată că există alții care au cunoștința adevărului și care cândva au fost pregătiți pentru împărăție și nu sunt acum ai rămășiței pentru că au fost puși deoparte. Rămășița este Societatea, așa cum este înțeles acest termen de noi. Aceștia se străduiesc cu seriozitate și sânguință să continue lucrarea Societății, ceea ce înseamnă sânguință în a depune mărturie despre adevăr și despre împărăție în ascultare de poruncile lui Dumnezeu. Aceștia au primit dragostea adevărului și se bucură să dea totul în ascultare de poruncile lui Dumnezeu pentru ca numele Său să fie glorificat. Ei întâmpină o împotrivire mare din partea altora care au umblat odată cu ei și care au fost odată pregătiți pentru împărăție, dar care au ieșit dintre ei. Cu privire la acest lucru este scris:

38. „Ei au ieșit dintre noi, dar nu erau dintre ai noștri; căci dacă ar fi fost dintre noi, fără îndoială ar fi continuat cu noi; dar au ieșit, ca să se arate că nu erau toți dintre noi. Dar voi aveți o ungere de la Sfântul, și știți toate lucrurile.” (1 Ioan 2: 19,20) Este clar, deci, că cei descriși aici care au ieșit nu au primit ungerea. Dacă este corect că ei nu mai au spiritul sfânt ca ajutor, atunci ne putem aștepta ca Satan să-i organizeze rapid într-o opoziție puternică față de adevărul lui Dumnezeu și rămășița sa.

39. Ar trebui să ne așteptăm să se spună tot felul de minciuni despre Societate și despre lucrarea ei și despre cei implicați serios în acea lucrare și că se va îndrepta orice opoziție împotriva acelei lucrări.

38. Simplul fapt că Domnul i-a dat poporului său acest avertisment este o dovadă că există încă un test crucial înainte. Dar fie ca toți credincioșii să fie curajoși. Inamicul și toate puterile sale nu pot reuși. Împotrivorii vor pieri, după cum a prezis Domnul.

39. O presiune mare este adusă acum pentru a fi suportată de către cei care se clasifică ca fiind opoziția față de Societate pentru a determina pe frați să renunțe la lucrarea de mărturie în care sunt implicați. Nimeni care este devotat Domnului să nu fie descurajați de astfel de eforturi. Cei care au primit iubirea adevărului și țin acea dragoste, nu pot și nu vor fi înșelați. Dumnezeu va aduce „servul său ales” la o victorie completă.

40. Prevederile pe care le-a făcut Dumnezeu pentru cei care-L iubesc sunt minunate în ochii noștri. Cu secole în urmă el l-a făcut pe Pavel să vadă venirea „omului păcatului” și pentru a scrie un avertisment celor care vor fi pe pământ în „ziua lui Cristos”, care este chiar în această zi în care suntem acum. Pentru încurajarea credincioșilor el a determinat pe Pavel să scrie mai departe: „Dar noi trebuie să dăm mulțumiri întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi, frați prea iubiți de Domnul, pentru că Dumnezeu de la început v-a ales pentru salvare prin sfințirea spiritului și credința adevărului; la care v-a chemat prin Evanghelia noastră, până la obținerea gloriei Domnului nostru Isus Cristos. Așadar, fraților, stați neclintiți, și țineți tradițiile în care ați fost învățați, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră. Domnul nostru Isus Cristos, și Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit, și ne-a dat o consolare veșnică și o speranță bună prin har, să vă mângâie inimile, și să vă întărească în orice cuvânt bun și faptă.” – 2 Tes. 2:13-17.

41. Dumnezeu a dat acum poporului său o înțelegere a Revelației pe care a dat-o lui Isus Cristos, ca s-o arate servilor săi. Publicarea celor două cărți numite „Lumina”, care oferă o explicație a Revelației, va înfuria foarte tare pe Diavolul și pe toți aceia care nu posedă spiritul lui Cristos. Putem să așteptăm, așadar, ca împotrivirea față de împărăție să fie mai mare decât înainte. Dar aceasta va fi de scurtă durată, deoarece ziua răzbunării este aproape. Rămășița dă onoare acum numelui lui Iehova prin faptul că-L slujește cu credincioșie. „Mare este Sfântul în mijlocul lor”. El va oferi tot ajutorul și mângâierea necesară. Fiți curajoși și bucurați-vă și continuați să cântați lui Iehova cântarea nouă și fie ca laudele lui să se audă până la marginile pământului!

Întrebări pentru studiul berean

1. Ce este „păcatul cel mare”? În ce legătură stă „omul păcatului” cu „fiul pierzării”?
- 2-4. Ce a fost „omul păcatului” după viziunea de mai înainte? Care este poziția sistemului papal?
- 5-9. Dovedește că sistemul papal nu este „omul păcatului, fiul pierzării”?
10. Arată de ce Pavel avertizează în mod special biserica în legătură cu „omul păcatului” și de ce accentuează importanța ca ea să înțeleagă și să aprecieze adevărul la sfârșitul lumii.
11. Ce arată Scripturile cu privire la natura celor doi servi, care se vor arăta la sfârșitul lumii?
- 12-14. Descrie poziția și cursul de acțiune al lui Iuda ca fiind o ilustrație a manifestării unei clase în acest timp.
- 15,16. Identifică clar clasa la care se face referire în Matei 24:24, 49-51?
- 17,18. Urmărește dezvoltarea și descoperirea servului despre care vorbește Matei 24:46, precum și a servului menționat în versetul 50 al aceluiași capitol.
19. Arată că descrierea lui Isus a „servului rău” este izbitor de asemănătoare cu descrierea lui Pavel a „omului păcatului”.
- 20,21. Ce putere a împiedicat descoperirea „omului păcatului”? Cum se poate evalua aceasta?
22. Explică cum se va descoperi „omul păcatului” după venirea Domnului la templul său!
- 23,24. În versetele 1-3 ce puncte legate între ele accentuează Pavel în mod deosebit?
25. Explică împlinirea versetului 4!
26. În această privință, care este avantajul cunoașterii metodelor de lucru ale lui Satan?
- 27-29. Arată deosebirea între „iubirea față de adevăr” și „iubirea adevărului”? De ce este importantă distincția?
- 30,31. De ce caută Satan să folosească pe unii care au avut cunoștința adevărului?
- 32-35. Arată în special pericolul celor care au fost pregătiți cândva pentru împărăție. Explică căderea multora dintre ei.
36. De ce ar trebui ca Domnul „să aducă la lumină lucrurile ascunse ale întunericului” în acest timp?
37. Explică semnificația termenului „rămășiță”!
- 38,39. Ce scop ar trebui să vedem în faptul că Domnul dă acum poporului său o înțelegere a avertismentului cu privire la „omul păcatului”?
- 40,41. Arată cum Domnul a dat poporului său mângâiere și speranță și l-a întărit în orice cuvânt și faptă bună.

MISIUNEA BISERICII

Biserica *adevărată* a fost organizată de Dumnezeu, și nu de oameni. Ea nu are un nume sectant. Este alcătuită din bărbați și femei care sunt devotați pe deplin Domnului și care au spiritul său. În Romani 8: 9 citim: „Dacă cineva nu are spiritul lui Cristos, nu este al Lui”. Spiritul lui Cristos a fost unul de devotament total și complet al tuturor puterilor sale în serviciul lui Iehova Dumnezeu. Membrii bisericii adevărate au acest spirit. În conformitate cu Apocalipsa 7: 4 și 14: 1, adevărata biserică este formată doar din 144 000 de oameni. Ea este compusă dintr-o clasă care este aleasă din restul omenirii și care, datorită credințioșiei lor până la moarte, sunt biruitori.

Dumnezeu a început lucrarea de selecție în ziua Cincizecimii, în urmă cu aproape nouăsprezece secole în urmă. Primii ei membri au fost evrei, aleși din acea națiune la prima venire a Domnului. După respingerea națiunii Israelului în anul 73 d. Cr., Dumnezeu s-a întors spre Neamuri și a început să aleagă dintre ei și va continua să aleagă dintre ei până la alegerea numărului total prestabilit de Dumnezeu. Atunci, societatea va fi finalizată și „ușa” va fi „închisă”, ceea ce înseamnă că nimeni nu va mai deveni vreodată membru al bisericii adevărate.

Registrul membrilor este păstrat în cer; căci, spune apostolul, numele lor sunt scrise în cartea vieții Mielului. (Rev. 17: 8) Nici una dintre denumirile pământului din prezent nu reprezintă adevărata biserică și este greșit totodată să vorbim despre toate, ca fiind o unitate, ca fiind biserica adevărată. Cu toate acestea, este posibil ca printre membrii acestor denumiri să fie împrăștiați aici și colo câțiva care, în cele din urmă, se vor dovedi credincioși și vor deveni membri ai bisericii adevărate.

Citim despre adevărata biserică, în Revelația 20: 6, aceste cuvinte: „Fericiți și sfinți sunt cei care au parte de prima înviere, căci asupra lor a doua moarte nu are putere, ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos, și vor domni cu el o mie de ani”. Două lucruri sunt menționate în mod proeminent în acest text: (1) că biserica adevărată urmează să fie înviată înaintea restului omenirii și (2) că ea urmează să domnească cu Cristos o mie de ani

Care este misiunea bisericii? Ce lucrare are Dumnezeu pentru ea? De ce selectează o anumită clasă dintre oameni? În limbaj inconfundabil, Biblia răspunde la aceste întrebări. Membrii bisericii urmează să ia parte în lucrarea regatului lui Cristos. Din acest motiv ei urmează să domnească cu el o mie de ani. În limbaj simbolic ei sunt numiți mireasa lui Cristos. Când Cristos începe lucrarea de a învia pe toți morții și de a le da viață pe pământ, biserica, mireasa lui, va lua parte în acea lucrare. Aceasta explică de ce biserica este aleasă mai întâi și de ce lumea trebuie să aștepte binecuvântările sale până când biserica este finalizată.

Gândiți-vă, o clipă, la lucrarea acestui regat. Cât de uimitor va fi! El va însemna binecuvântarea tuturor familiilor pământului; și prin aceasta se înțelege toți cei morți, precum și cei care trăiesc când este întemeiat regatul. Dar în ce va consta această binecuvântare? Va consta în trezirea a douăzeci de miliarde de creaturi umane din somnul morții, și apoi educarea și ridicarea lor până când toți vor fi restaurați la chipul lui Dumnezeu pe care l-a posedat Adam înainte de a păcătui. Trebuie să li se dea o cunoaștere a adevărului, până când cele douăzeci de miliarde de oameni vor ști cu exactitate cine este Dumnezeu și care este voința lui Dumnezeu cu privire la ei. Pe lângă aceasta, ei trebuie să fie eliberați de dorințele malefice și egoiste care controlează acum rasa. Ei trebuie să fie aduși nu numai la punctul în care să cunoască voia lui Dumnezeu ci și la punctul în care să aibă capacitate perfectă de a face această voie.

Aceasta este lucrarea regatului, iar Isus Cristos și biserica lui *adevărată* vor face această lucrare. Va fi o lucrare de glorie a lui Dumnezeu, de apărare a numelui său și de înțelegere corectă a lui Dumnezeu și a tuturor atributelor sale de înțelepciune, dreptate, iubire și putere în fiecare inimă și minte omenească. Ea va însemna eliberarea întregii familii umane de învățăturile false pe care Satan le-a sădit în mintea omenească, cum ar fi „trinitatea”, „chinul veșnic”, „nemurirea omului”, că sufletul nu poate muri, că morții nu sunt morți, că numai un cleric are dreptul să predea Biblia și alte învățături false asemănătoare. Ea va însemna că toți trebuie să ajungă în punctul în care să dea lui Dumnezeu slava pentru toate binecuvântările lor și să nu dea slavă vreunui om așa cum au făcut în trecut. Atunci omenirea va da lui Dumnezeu slava care i se datorează. Dar atâta timp cât oamenii au ideea falsă că Dumnezeu este o fiară, nerăbdător să chinuiască pe cineva, ei nu pot să-i dea slava cuvenită.

Este imposibil ca oamenii cu concepții false despre Dumnezeu, sau care sunt controlați de ignoranță, superstiție, bigotism sau prejudecăți să se închine corect lui Iehova. Prin urmare, este necesară mie de ani de instruire, disciplină și ridicare. Această lucrare de binecuvântare va trebui făcută pentru milioanele de închinători ai lui Baal, pentru mahomedani, confucianiști, budiști, taoiști, șintoști, metodiști, baptiști, luterani, oameni de știință creștini, catolici, precum și pentru toți cei care au trăit și au murit fără o credință religioasă specială. Și va include și milioane și milioane de oameni care s-au închinat pietrelor, chipurilor, șerpilor și animalelor.

Lucrarea viitoare a bisericii este de a-i elibera pe toți oamenii din ticăloșia ignoranței, bigotismului și superstiției datorate credințelor lor religioase și pregătirii lor, și de a-i aduce în libertatea glorioasă a copiilor lui Dumnezeu. Acest lucru se va face în timpul regatului de o mie de ani și sub supravegherea lui Cristos însuși. Acesta va fi timpul stabilit al lui Dumnezeu și modul în care el va converti lumea.

Dar adevărata biserică are o misiune în timp ce membrii ei sunt în trup. Mulți cred că singura lucrare a creștinilor în timp ce sunt în trup este să încerce să fie drăguți, buni, moralo,

politicoși și gentili, și astfel *să se pregătească* pentru regat. Aceasta este o mare greșeală. Este adevărat că biserica este acum în școala lui Hristos și că este pregătită pentru acea lucrare viitoare glorioasă. Dar lucrarea de pregătire constă în *mult mai mult* decât a fi drăguți, buni, cinstiți, morali și dreپți. Scripturile spun că ei au multe lecții de învățat și că aceste lecții se găsesc în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar, mai presus de toate, adevăratul creștin are acum o lucrare specifică de făcut în timp ce este în trup. I se poruncește să depună mărturie fără încetare în cinstea lui Iehova. Dacă el nu reușește să facă această lucrare, atunci el nu este un creștin adevărat, nu este și nu poate fi plăcut lui Dumnezeu și va pierde cu siguranță regatul și, prin urmare, va rata cu siguranță șansa de a avea parte în lucrarea glorioasă viitoare a regatului.

Există milioane de creștini declarați care nu studiază Biblia. Aceștia nu sunt creștini, chiar dacă sunt membri ai unei așa-numite „biserici”. Există multe mii de oameni care citesc Biblia și mărturisesc sincer că nu o înțeleg și se întreabă ce înseamnă totul. Și ei nu sunt creștini în vreun sens al cuvântului. Există și alte milioane de creștini declarați care studiază Biblia, dar care neagă cu îndrăzneală și cu nerușinare inspirația ei; ei neagă că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu; neagă nașterea sa din fecioară; neagă necesitatea morții sale și neagă învierea sa. De asemenea, aceștia nu sunt și nu pot fi creștini nici în cel mai îndepărtat sens. Nefiind creștini, desigur că nici unul dintre ei nu este membru al bisericii *adevărate*.

Isus însuși a spus: „Cercetați Scripturile, căci...ele mărturisesc despre Mine”. Pavel spune: 'Toată Scriptura dată prin inspirație de Dumnezeu este de folos.' Din nou, Pavel spune: 'Scripturile vă pot face înțelepți pentru salvare'. De asemenea, Isus a spus: „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi”. Aceste texte și multe altele dezvăluie necesitatea studiului sânguincios și perseverent al Bibliei; și din moment ce aceste lucruri sunt poruncite, înseamnă că un creștin declarat care n-o studiază este neascultător de porunca divină și, prin urmare, nu poate fi membru al adevăratei biserici. Nici nu poate îndeplini misiunea bisericii, pentru că nu știe care este misiunea aceea.

Misiunea bisericii adevărate în timp ce se află încă în trup este, în primul rând, să constate ceea ce face Dumnezeu acum, apoi să stabilească ce trebuie să facă ea și apoi să facă acele lucruri cu credincioșie și loialitate, indiferent dacă place altora sau nu. Printr-un studiu atent și perseverent al Scripturilor, ea află în curând că Dumnezeu nu încearcă să convertească lumea acum, ci că el selectează biserica *adevărată* din familia umană și că biserica *adevărată* urmează să convertească lumea în timpul domniei lui Cristos. Ei mai învață că, de îndată ce vor deveni conștienți de planul și lucrarea lui Iehova Dumnezeu, ei *trebuie* să se implice în lucrarea de a spune altora despre Iehova și planurile. Aceasta înseamnă că fiecare membru al bisericii adevărate este chemat să fie, nu un cleric, ci un predicator, și că el nu are nevoie de nicio ordine umană sau de pregătire teologică pentru a fi predicator. Tot ce are nevoie este să știe cu certitudine ce dorește Dumnezeu ca el să predice, și apoi să predice cu credincioșie acele lucruri printre oameni.

El află că i se poruncește să predice *Evangelia*, care înseamnă vestea bună a regatului viitor a lui Dumnezeu, să predice că Cristos a fost răstignit pentru păcatele noastre și că nu este posibilă salvarea decât prin credința în moartea și învierea lui Isus Cristos; el trebuie să predice că Dumnezeu oferă acum un premiu special celor 144 000 de oameni care vor respecta termenii și condițiile; el trebuie să predice ziua de răzbunare a lui Dumnezeu care stă să vină, numită „bătălia de la Armagedon”, și să explice oamenilor de ce este necesar acest lucru; el trebuie să se lupte serios pentru credință; el nu trebuie să piardă timp în onorarea oamenilor, ci trebuie să-l înalțe și să-l onoreze pe Iehova Dumnezeu; el trebuie să predice o înviere viitoare a morților și că Dumnezeu intenționează să dea majorității oamenilor viața veșnică aici pe pământ; el trebuie să demaște toate învățăturile false și învățăturile blasfematoare despre Dumnezeu și Biblie și să-i arate pe cei care le promovează. Aceasta este misiunea membrilor bisericii *adevărate*.

În Luca 9:60 citim: „Lăsați morții să-și înmormânteze morții, dar voi mergeți și predicați regatul lui Dumnezeu”. În 2 Timotei 4: 2 citim: „Predică cuvântul, fi pregătit la vreme și ne la vreme”. Din nou, în Matei 24:14 citim: „Această evanghelie a regatului va fi predicată în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile, și atunci va veni sfârșitul”. Acest text învață că Evangelia trebuie fie predicată în toată lumea *înainte* de sfârșit, înainte ca organizația rea prezentă a lui Satan să fie distrusă.

Isaia 61: 1-3 este un text care se aplică bisericii *adevărate* și spune: „Spiritul lui Iehova este peste mine, pentru că Iehova m-a uns să predic vestea bună celor blânzi; el m-a trimis să leg pe cei cu inima zdrobită, să proclam libertatea captivilor și deschiderea închisorii pentru cei care sunt legați [această închisoare este robia față de crezurile, doctrinele false și sistemele bisericești sub care milioane de oameni au fost constrânse astăzi]; să proclam anul acceptabil al lui Iehova și ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru”. Din nou, în 1 Petru 2: 9 citim: „Voi sunteți o generație aleasă ... pentru ca să vestiți laudele celui care v-au chemat din întuneric la lumina sa minunată”. Și în 2 Corinteni 5:20 citim: „Noi, așadar, suntem ambasadori pentru Cristos, ca și cum Dumnezeu v-ar îndemna prin noi: vă rugăm în locul lui Cristos: împăcați-vă cu Dumnezeu.

Toate aceste și multe alte texte ne spun misiunea bisericii; și apostolul adaugă: „Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții”. (Rev. 2:10) Nu poate exista o înțelegere greșită în legătură cu această chestiune, iar cei care nu servesc ca ambasadori ai Domnului acum nu vor face parte din mireasa Mielului dincolo de vâl. Lucrarea bisericii nu este să încerce să convertească acum lumea; nici să se amestece în politica lumii și nici să se angajeze în vreo mișcare de reformă. Cei care fac aceste lucruri sunt necredincioși misiunii pe care Dumnezeu a dat-o bisericii sale s-o facă. Biserica adevărată *trebuie* să proclame numele, planul și lucrările lui Iehova Dumnezeu; ei *trebuie* să vestească laudele lui; *trebuie* să fie martorii săi în lume, să proclame Evanghelia și să predice regatul Său viitor, care va aduce învierea morților și binecuvântarea tuturor familiilor pământului.

STRĂJERULE, CÂT MAI ESTE DIN NOAPTE?

(Prelegere radiofonică de treizeci de minute)

Vine dimineața, oameni buni! Omul din turnul de veghe spune așa și își ridică glasul, ca să anunțe vestea cea bună către lume! Nu ești bucurat? Pentru că pretutindeni pe pământ, oamenii de rând suspină, „O, Dumnezeule, de-ar veni dimineața!” - Deut. 28: 67,66.

Cu această noapte, această întunecime, această dezorientare asupra lumii, oamenii nu pot fi sau nu se simt în siguranță în legătură cu viața lor și măsura lor mică de fericire și pace. Deși în întunericul profund al nopții, lumea nu stă totuși pe loc; nu, ea se mișcă undeva în întuneric, ca pe o suprafață de pârâu într-o cavernă neluminată. Nu se spune nimic unde sau când se va sfârși aceasta, și apoi - ei bine, este un sentiment neplăcut chiar acum. Nu-i așa domnule afacerist? Nu-i așa domnule politician? Nu-i așa domnule reformator social? Nu-i așa domnule om al muncii?

Este destul de deprimant fii în întuneric și în mișcare, așa că toată lumea crede că cineva ar trebui să facă ceva. Prin urmare, parlamentarii, oamenii de finanțe, reformatorii și liderii forțelor de muncă, fie cu, fie fără sfatul și aprobarea religiei, încearcă să facă ceva. Ei nu recunosc că nu mai știu ce să facă, pentru că încă încearcă, ca și când ar exista ceva încă de experimentat cu acel lucru care nu s-a dovedit deja un eșec. Suntem acum, la mai mult de zece ani după semnarea Tratatului de Pace, și totuși cuvintele „profetului din Nazaret” sunt mai adevărate astăzi decât oricând: „Pe pământ neliniște a națiunilor, care nu vor ști ce să facă din cauza mugetului mării și a agitației ei, în timp ce oamenii vor leșina de frică și în așteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului”. - Luca 21: 25,26.

Nu există oare un profet undeva pe pământ, care să ne poată asigura cu adevărat că acest timp marcat de frică nu se va înrăutăți sau că există o cale de ieșire înainte ca să fie atins ce e mai rău? Desigur, sunt cei care sunt priviți ca profeți în afaceri, alții ca profeți politici, toate autoritățile de încredere, conform standardelor de afaceri și politice. Cum să luăm declarațiile și predicțiile acestora? Nu contează cine sunt acești profeți, ci doar mintea omului care vorbește prin ei. Ei sunt falși, la fel ca toți ceilalți oameni; și cuvântul lui Dumnezeu spune: „Este mai bine să ai încredere în Domnul decât să ai încredere în om”. „Așa vorbește Domnul: Blestemat să fie omul care se încrede în om, care-și face dintr-un braț de carne tăria lui, și a cărui inimă se îndepărtează de Domnul”. - Ps 118: 8; Ier 17: 5.

Ceea ce trebuie să auzim astăzi este cuvântul inspirației, vocea infailibilității divine, vocea Celui „care declară sfârșitul de la început, și din cele mai vechi timpuri lucrurile care nu au fost încă făcute, spunând: Sfatul meu va sta în picioare și îmi voi face toată plăcerea”. (Isa. 46:10) Acela este Iehova, Dumnezeu care ne vorbește în Cuvântul Său sfânt al profeției. Noi trebuie să luăm aminte la Cuvântul Său scris, așa cum a spus Apostolul Petru, spunând: „Noi avem cuvântul profeției mai sigur. Și bine faceți că îi dați atenție ca unei lumini care strălucește într-un loc întunecos, până când se crapă de ziuă și răsare luceafărul, în inimile voastre. Căci mai întâi de toate știți că nicio profeție din Scriptură nu provine dintr-o interpretare personală. Căci profeția n-a fost niciodată adusă prin voința omului, ci oamenii sfinți au vorbit de la Dumnezeu, fiind mișcați de spiritul sfânt.” - 2 Pet. 1: 19-21

De ce există atât de multe discuții, discuții, discuții, din partea oamenilor de afaceri în lumea de astăzi? Pentru că Dumnezeu a redus lumea la tăcere înaintea lui. Cum așa? Deoarece nici unul din lume nu poate răspunde lui Dumnezeu și nu se poate justifica în ceea ce privește modul în care Îl ignoră și sfatul perfect din Cuvântul Său sfânt. Provocarea pe care a lansat-o Dumnezeu în urmă cu peste două mii de ani se aplică astăzi: „Să se strângă toate națiunile, și să se adune toți oamenii: cine dintre ei poate să declare acest lucru și să ne arate lucrurile vechi? să-și aducă martorii, ca să se îndreptățească; sau să audă și să spună [despre Cuvântul lui Dumnezeu]. Este adevăr”. (Isaia 43: 9) De fapt, tot ceea ce oamenii de afaceri pot să răspundă este, așa cum s-a spus în mod profetic în Ieremia opt, versetele paisprezece și cincisprezece: „De ce stăm jos? Strângeți-vă și să intrăm în cetățile întărite, și să tăcem acolo; căci Domnul, Dumnezeul nostru, ne-a redus la tăcere, și ne-a dat să bem apă otrăvită, pentru că am păcătuit împotriva Domnului. Am căutat pace, dar nu a venit niciun bine, o vreme de sănătate, și iată necazul!”

Cuvântul ebraic care înseamnă tăcere este *dumah*. În antichitate, exista un oraș cu acel nume în Orientul Apropiat, în ceea ce era numit Seir sau Muntele Seir. Seirul a fost locuit de dușmanii cauzei lui Dumnezeu. Acesta a fost uneori numit „muntele lui Esau”. (Obad. 8, 19, 21), pentru că a fost populat de descendenții lui Esau care și-a vândut dreptul de întâi născut pentru o mâncare. Prin urmare, Seirul a ilustrat în mod profetic organizația mondială a Diavolului; de fapt, numele „Seir” este relativ apropiat de cuvântul ebraic *sa-ir*, ceea ce înseamnă capră, satiră și diavol. Astfel, profeția lui Dumnezeu a folosit orașul Duma în Muntele Seir pentru a ilustra organizația mondială de astăzi, care se laudă cu multă vorbă, dar nu se poate îndreptăți înaintea lui Dumnezeu și este condamnată să vină la tăcere totală înaintea lui Dumnezeu.

În profeția lui Isaia, capitolul douăzeci și unu, versetele unsprezece și doisprezece, Domnul ilustrează întunericul nopții care planează asupra orașului Duma, orașul tăcerii. Cineva din Duma este foarte îngrijorat și e dornic ca noaptea și teroarea ei să treacă. Profeția spune: „Povara [adică, oracolul] din Duma. Mă cheamă din Seir”. În împlinirea acestei profeții în zilele noastre, oamenii care simt oprimarea organizației mondiale a lui Satan și care încep să simtă că se apropie dezastrul așa-numitei „civilizații”, strigă. Ce spun ei? Profeția spune: „Străjerul, cât mai este din noapte? Străjerule, mai este mult din noapte?”

Foarte probabil că mulți dintre ascultătorii radio pot găsi în aceste cuvinte profetice expresia propriilor lor minți și inimi. Ești sincer; ochii tăi nu ți se bulucă de grăsimea pe care o aduce prosperitatea (Psalmul 73: 7), astfel că ochii tăi sunt închiși și nu pot vedea astăzi situația adevărată a lumii. Știți că, deși aceasta este o zi de amenințare la adresa luminii, totuși știința materialistă, politica discutabilă și finanțele greșite nu ți-au dat, în tot ceea ce au spus până acum, un răspuns iluminător care să-și aducă mângâiere, speranță și siguranță. În ceea ce te privește, ar putea la fel de bine să tacă în locurile lor întărite. Înțelegeți că există o noapte peste lume, o noapte tulburată de plânsul plin de milă din cauza bolilor, a accidentelor, a calamităților și a morții; o noapte de sărăcie răspândită, de șomaj al bărbaților și femeilor care doresc sincer să lucreze, a nedreptăților și a asupririlor practicate asupra oamenilor săraci, a creșterii criminalității, a delirului de căutare de plăceri, a unui eșec constant al schemelor umane și a unei lupte pentru viață din ce în ce mai grea și mai împovărătoare. Tânjești după o zi mai bună; la fel cum a fost prezis cu mult timp în urmă că oamenii vor spune: „Când mă voi scula? Când se va sfârși noaptea? și mă satur de frământări până în zorii zilei”. - Iov 7: 4.

Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu este singura carte care explică noaptea care a fost pe pământ începând cu anul 1914. Această carte a prezis cu exactitate condițiile și evenimentele care vor începe la acea dată; chiar a prezis data 1914. Prin urmare, dacă este corectă în previzionarea datei și a evenimentelor care o marchează, trebuie să fie corectă și în stabilirea motivului acelor evenimente. Care este motivul?

Cu nouăsprezece secole în urmă, a fost comisă cea mai odioasă crimă din istoria acestui pământ: uciderea Fiului principal al lui Dumnezeu, Isus. Acea crimă a fost pusă la cale pentru a preveni ceva care era în interesul tuturor oamenilor, vii sau morți. Vrajmașii lui Isus au recurs la ucidere, gândindu-se astfel să împiedice astfel întemeierea regatului lui Dumnezeu pe acest pământ, împreună cu Isus ca Împărat al lui. În termeni clari, Biblia numește pe cei care erau dușmani ai lui Isus. Nu, nu vameșii, curvele, nici așa-numiții „păcătoși” ai vremii, nici oamenii de rând, pentru că „oamenii de rând L-au asculta cu bucurie [pe Isus]”. Dușmanii lui Isus erau conducătorii religioși ai acelor timpuri, preoții cei mai de seamă, bătrânii, cărturarii, fariseii, avocații, membrii curții supreme iudaice și irodienii care căutau funcții politice. Isus le-a spus în mod clar: „Regatul lui Dumnezeu va fi luat de la voi și va fi dat unei națiuni care va aduce roadele lui”. (Matei 21:43) Ei știau, așadar, că dacă el ar deveni rege, nu li s-ar da nicio funcție politică sau favoruri și, în plus, ar pierde puterile populare, politice și ecleziastice de care se bucurau atunci. De ce să-l dorească pe Isus ca rege? sau de ce să-l lase să aducă pierderea avantajelor pe care le aveau în mână? Interesele oamenilor de rând necăjiți și suferinzi nu au atins niciodată inimile lor egoiste.

Cu toate acestea, dușmanul principal al lui Isus a fost invizibil. Era Diavolul; numele său Satan înseamnă „dușman sau adversar.” Satan a știut că pentru ca Isus să reușească a însemnat pierderea totului pentru sine. Satan a fost „dumnezeul acestei lumi” sau, după cum l-a numit Isus, „prințul acestei lumi.” Cu excepția lui Isus și a urmașilor lui credincioși, toți oamenii de pe pământ i s-au închinat într-o formă sau alta. El nu a pregetat să se laude lui Isus că el (Satan) deținea toate împărățiile acestui pământ ca și organizația sa pământescă; și el avea legiuni de îngeri căzuți în ceruri

care au constituit organizația sa invizibilă, cerească. Dacă Isus devenea rege, toate acestea urmau să fie ruinate pentru Satan. Pentru a preveni un astfel de lucru Satan a folosit pe conducătorii religioși și pe simpatizanții lor care, din cauza egoismului, fost bucuroși să joace în mâinile Diavolului. A urmat răstignirea lui Isus pe cruce. Numai Satan nu a calculat măreția puterii lui Dumnezeu de a ridica pe Isus din morți; nici nu a apreciat, aparent, că nu era voința lui Dumnezeu ca Isus să domnească ca rege al „cărnii și a sângelui” peste omenire, ci că Isus trebuia să fie un Rege invizibil, care domnește din cer, în același mod în care Satan a condus greșit popoarele pământului din ceruri. Prin urmare, Dumnezeu a permis ca Isus să fie persecutat și ucis, pentru că dacă Isus urma să ofere o ofrandă pentru păcat pentru nelegiuirea omenirii, el trebuia să moară nevinovat în numele lor; astfel el urma să ofere un sacrificiu care să contrabalanseze cu exactitate viața umană perfectă pe care Adam a pierdut-o cedând Diavolului. Prin urmare, și Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, nu ca om, ci ca o făptură invizibilă, spirituală, cerească, incapabilă să mai moară, ci acum nemuritor, divin.

După patruzeci de zile de la înviere, Isus s-a înălțat la cer ca să apară în prezența lui Dumnezeu cu jertfa sa pentru păcat. Isus a fost în acel moment pe deplin îndreptățit la calitatea de rege peste rasa umană în virtutea faptului că a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu și a faptului că a fost credincios față de Dumnezeu, chiar până la moartea de cruce. Dar nu a fost atunci voia lui Dumnezeu, și nici timpul ca Isus să înceapă exercitarea activă a autorității sale ca Domnitor drept al pământului. Dumnezeu planificase un timp mai târziu pentru acest lucru. Prin urmare, este scris că atunci când Isus s-a înălțat la Dumnezeu „Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până când voi face pe dușmanii tăi așternut al picioarelor mele”. (Psalmul 110: 1,2) Și apoi, „Domnul va trimite din Sion toiagul puterii tale, zicând: stăpânește în mijlocul dușmanilor tăi”.

În mod logic, timpul ca dușmanii lui Isus să-i fie făcuți așternut al picioarelor este la sfârșitul lumii, ceea ce înseamnă nimic altceva decât sfârșitul conducerii neîntrerupte de către Satan a popoarelor acestui pământ prin organizația sa rea. De la Egiptul antic, până la sistemele puternice ale zilelor noastre, marile puteri mondiale ale Neamurilor (sau ne-evreiești) au fost toate parte a organizației lui Satan, chiar dacă unele dintre ele s-au camuflat sub numele de „națiune creștină”.

Prin urmare, sfârșitul lumii înseamnă și sfârșitul a ceea ce Isus a numit „timpurile Neamurilor”, adică sfârșitul epocii în care guvernele omenești ale națiunilor au condus oamenii cu permisiunea lui Dumnezeu, dar nu prin drept divin. Prin măsurători ale timpului care pot fi dovedite matematic, Biblia a stabilit anul 1914 ca dată când îngăduința lui Dumnezeu va înceta sau „se vor împlini timpurile Neamurilor”. La acea dată, cea mai importantă a istoriei umane, Isus trebuie să înceapă să conducă pământul în mijlocul inamicilor săi.

Prin dovezi bune care se găsesc în Biblie și susținute de fapte evidente astăzi pe pământ, Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu arată că în 1914 s-a declarat război organizației lui Satan, începând mai întâi în cer; și că, cel puțin până la sfârșitul războiului nostru mondial, Satan și organizația sa angelică rea vor fi fost aruncați din cer și aruncați în vecinătatea pământului nostru, care este așternutul picioarelor lui Dumnezeu. În timp ce avea loc acest „război în cer”, partea pământească a organizației mondiale a lui Satan, și anume, puterile sau națiunile Neamurilor, au fost implicate într-un război mondial și, de asemenea, au fost lovite de foamete, de ciumă, de cutremure și de multe dureri. Izbucnirea acestor nenorociri pe pământ în anul 1914 a dovedit că profeția lui Isus despre sfârșitul lumii este corectă; și despre aceste evenimente rele, Isus a spus: „Toate acestea sunt începutul necazurilor”. (Mat. 24:2-8) Referindu-se la faptul că Satan a fost izgonit din cer în același timp, cartea Revelația, capitolul doisprezece, versetul doisprezece, spune: „De aceea bucurați-vă, ceruri și voi care locuiți în ele. Vai de locuitorii pământului și ai mării, căci diavolul a coborât la voi, având o mare mânie, pentru că știe că are doar puțin timp”.

Și acum, voi toți care strigați din Seir, spunând: „Străjerule, în cât timp dispare noaptea? (Rotherham) „Străjerule, cât mai e din noapte?”, înțelegeți acum de ce națiunile pământului au fost într-o noapte de un așa întuneric din august 1914?

Diavolul este înfuriat de înfrângerea sa copleșitoare din cer și de aruncarea sa pe pământ și, în consecință, de la sfârșitul Războiului Mondial, a fost 'Vai de pământ și de mare'. Iar oamenii simt și ei cu amărăciune acest lucru, chiar dacă nu înțeleg.

Dar cum răspunde străjerul la întrebarea care îi este adresată? Înainte de a examina răspunsul profetic, am putea întreba mai întâi: Cine este acest străjer? El este omul care se uită din turnul de veghe. Profeția îl folosește, nu pentru a prefigura un anumit om sau un singur individ, ci pentru a simboliza o clasă de bărbați și femei credincioase ale lui Dumnezeu în zilele noastre, care au o viziune mai înaltă asupra lucrurilor decât oamenii cu o minte obișnuită ai lumii. Această viziune superioară vine la ei, nu datorită unei educații lumești superioare, ci pentru că ei sunt dedicați în întregime lui Dumnezeu și au spiritul său, un spirit de iluminare care cercetează și dezvăluie „lucrurile profunde ale lui Dumnezeu”. (1 Corinteni 2:10). Ei se află în turnul de veghe prin faptul că iau Biblia ca ghid și au viziunea mai înaltă, mai avansată și viitoare asupra lucrurilor pe care o oferă Biblia. Ei nu sunt lăsați să fie adormiți de plăceri sau grija față de lucruri lumești egoiste sau de ceea ce profeții politici, de afaceri sau denominaționali au de spus despre condițiile care se întorc la „normalitate”; ci ei sunt treji și caută să vadă împlinirile Cuvântului lui Dumnezeu al profeției care dovedesc că conducerea noului Rege invizibil al pământului, Fiul uns al lui Dumnezeu, Isus, a început.

Această clasă a străjerului nu este nimeni altul decât trupul de urmași autentici ai lui Isus pe tot pământul care sunt implicați în predicarea „acestei evanghelii a regatului... ca mărturie pentru toate națiunile” și pentru a căror avertizare Isus a spus cu mult timp în urmă: „Ceea ce vă spun vouă spun tuturor [urmașilor mei], Vegheați!” (Marcu 13:37). Atunci când acești martori ai lui Dumnezeu sunt muștrați și dojeniți de cei înțelepți și înalți, ei răspund în limbajul lui Habacuc, capitolul doi, versetul 1: "Voi sta pe locul meu de strajă, și voi sta pe turn [de veghe] și voi veghea să văd ce îmi va spune Domnul când voi fi muștrat". Pentru această clasă de adevărați creștini REȚEAUA TURNULUI DE VEGHE își extinde spațiul.

Ce răspunde, așadar, „străjerul” în ceea ce privește noaptea? El nu răspunde în cuvinte de înțelepciune umană sau origine umană, ci în cuvinte pe care Cartea lui Dumnezeu, Sfintele Scripturi, le pune în gura lui; pentru că toate celelalte cuvinte sunt prostesți, nesigure și, de fapt, influențate de Diavolul. Profeția lui Isaia ne spune: „Străjerul a spus: vine dimineața și noaptea.” Mulți ar vedea puțină consolare într-un astfel de anunț cum că vine dimineața, dar și o noapte. Ei ar răspunde, ce! mai multă suferință? Da! Adevărata clasă de străjeri este la fel de onestă ca și Biblia

lui Dumnezeu și la fel de limpede. Deși dimineața de bucurie și binecuvântare vine în mod sigur, această noapte trebuie să vină așa cum a fost profețit. Trebuie să vină, altfel nu pot veni zorii glorioși ai zilei. Este o noapte în special peste organizația lui Satan, dar popoarele care se află în robie față de acea organizație vor simți și ele, într-o mare măsură, adâncimile acelei nopți.

Satan nu este încă legat; el a fost doar aruncat din cer și aici jos pe acest pământ. Încă mai are mult de luptat. Biblia spune că acum el are „o mare mânie” și, potrivit acestui fapt, organizația sa manifestă o activitate extremă pentru a deține controlul asupra afacerilor omenirii. Dar noaptea pe care străjerul lui Dumnezeu o anunță că vine va elimina cu desăvârșire această organizație execrabilă și se va încheia cu legarea Diavolului. Iehova Dumnezeu, marele Eliberator, este cel care aduce această noapte neagră asupra dușmanilor Săi și a dușmanilor omenirii. (Naum 1: 8, Isa. 45: 7). Poate că gândiți că acum este întuneric și, într-adevăr, este; însă Isus a numit Războiul Mondial, începând din 1914, și foametea, ciumele, cutremurele și suferințele care l-au însoțit, doar „începutul necazurilor”. Revenind la noaptea care se apropia, el a spus: „Căci atunci va fi mare necaz, așa cum nu a fost de la începutul lumii ... nu, nici nu va mai fi vreodată”. - Mat. 24: 21,22.

În aceeași profeție despre sfârșitul lumii, Isus a subliniat că zilele acestui mare necaz vor fi scurtate printr-o perioadă de întrerupere între Războiul Mondial și necazul final asupra răutății organizate. De această perioadă de pace urma să profite societatea de străjeri ai lui Dumnezeu în a se supune poruncii sale de a predica despre întemeierea guvernului lui Dumnezeu asupra omului. Cu alte cuvinte, Isus a profețit că după încheierea Războiului Mondial „această evanghelie a regatului va fi predicată în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile; și *atunci* va veni sfârșitul”. De mai bine de zece ani, cei care servesc ca străjeri sau martori ai lui Dumnezeu proclamă această evanghelie a regatului, și este evident că sfârșitul organizației lui Satan nu este departe. Din acest motiv, străjerii lui Dumnezeu sfătuiesc oamenii de pretutindeni să fugă de sabia de distrugere a lui Dumnezeu care este pe cale să lovească organizația Diavolului și să se așeze de partea Domnului. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Căutați pe Domnul și veți trăi ... Căutați binele și nu răul, ca să trăiți, și astfel Domnul, Dumnezeul oștirilor, va fi cu voi, așa cum ați spus”. „Căutați pe Cel care ... transformă umbra morții în dimineață”. - Amos 5: 6,14,8

Cât de îmbucurător este să știm că Iehova cel iubitor va împărăția vălul morții nopții și că se vor ivi zorii unei vieți noi, pure și sfinte pentru oameni, cu organizația întunecată a lui Satan în ruine pustii, Satan însuși legat, și Cristos Isus, ca conducător de drept al pământului, în control deplin al tuturor intereselor și afacerilor întregii omeniri! Profetul spune: "Plânsul poate dura o noapte, dar bucuria vine dimineața." Și, „Pentru voi, care vă temeți de numele Meu, va răsări Soarele neprihăririi cu vindecarea în aripile sale”. (Ps. 30:5; Mal. 4:2). Odată cu venirea dimineții, rănilor pe care organizația lui Satan le-a provocat rasei umane vor fi vindecate; inimile lor zdrobite vor fi legate, chiar dacă acest lucru presupune ca Dumnezeu să meargă atât de departe încât să-i aducă înapoi pe morții lor preaiubiți din morminte. Mai presus de orice, întreruperea păcii și a armoniei dintre Dumnezeu și om va fi vindecată de acel mare Soare al neprihăririi, marele Mediator, Cristos Isus. Și întregul pământ va fi inundat de lumina zilei veșnice, căci în profeții este scris că „pământul va fi umplut de cunoașterea slavei Domnului, așa cum apele acoperă marea”. - Hab. 2:14; Isa. 11: 9; Ier. 31:34.

Din acest motiv, străjerii lui Dumnezeu din turnul de veghe sunt bucuroși să vestească acest mesaj, la nivel mondial, fără bani și fără plată. Și tuturor celor care ar avea informații suplimentare despre această temă glorioasă a regatului lui Dumnezeu care se ivește, ei le spun în cuvintele profeției: „Dacă vreți să întrebați, întrebați; întoarceți-vă, veniți [din nou]”.

de TURNUL VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

1 OCTOMBRIE 1930

Nr. 19

Cuprins:

STAȚI NECLINȚIȚI - Pag. 346

PRIETENIA CU LUMEA, VRĂJMĂȘIE
CU DUMNEZEU - Pag. 346

MILIOANE DE PRIZONIERI AUD EVANGHELIA - Pag. 346

STÂNCA VEACURILOR

Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în luptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întam plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lecțiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfintele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbește Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENTEI LUI CRISTOS

Vol . LI

1 Octombrie 1930

Nr 19

Stați neclintiți

„Din această pricină, Dumnezeu le va trimite o amăgire puternică, ca să creadă o minciună: pentru ca toți să fie condamnați, cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire”. – 2 Tesaloniceni 2:11,12.

IEHOVA și-a pronunțat judecata împotriva 'lucrătorilor fărădelegii'. Această judecată, scrisă cu multe secole în urmă, va fi înțeleasă și apreciată înainte de executarea ei de către aceia din clasa „servului” ales și numai de acea clasă. Către acea clasă aleasă, Iehova spune: „Iată, cele dintâi lucruri s-au dus, și declar lucruri noi: înainte de a se întâmpla, vă spun despre ele”. (Isa. 42: 9) Cu siguranță, unul dintre motivele pentru care Domnul le spune celor aleși despre aceste lucruri care se apropie cu privire la judecări este ca aceștia să poată fi avertizați și 'să se păstreze în dragostea lui Dumnezeu'. (Iuda 21) Iehova a scris, de asemenea, judecata sa cu privire la cei credincioși. El a stabilit regulile prin care vor fi identificați credincioșii și termenii și condițiile pe care trebuie să le îndeplinească ei și el a lăsat lui Isus lucrarea de a stabili cine îndeplinește sau se ridică la nivelul acestor cerințe. (Ioan 5:22, 2 Cor. 5:10). Una dintre aceste reguli fixe este că aceia care participă la marea salvare fac acest lucru 'prin sfințirea spiritului și a credinței adevărului'. Alții care au primit adevărul și care nu au primit dragostea adevărului vor fi îndepărtați de o înșelăciune puternică, iar asupra lor judecata va fi nefavorabilă. Pentru a fi avertizată, așadar, și mai bine echipată împotriva tuturor atacurilor inamicului, Dumnezeu a făcut în mod grațios această prevedere pentru rămășiță.

2. Într-o ediție anterioară a Turnului de *Veghere* este prezentată dovada că „omul păcatului” nu este sistemul papal, ci este „servul rău”. Atât de importantă este această chestiune pentru biserică în acest moment încât se consideră adecvat și necesar să se facă unele observații suplimentare din Scripturile care se referă la chestiune, pentru ca cei aleși să fie mai bine pregătiți pentru testul sever . Nu poate fi nici o îndoială că rămășița trebuie să predice Evanghelia împărăției în timpul unei mari opoziții din partea inamicului. Această opoziție va continua până când se va termina lucrarea. Referindu-se la același timp, Isus a spus: „Și mulți profeți falși se vor ridica și vor înșela pe mulți. Și pentru că nelegiuirea va abunda, dragostea multora se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit, acela va fi salvat.” – Mat. 24:11-13.

3. Există două lucruri importante în privința cărora rămășița nu îndrăznește să se lasă înșelată, și anume: (1) venirea Domnului Isus la templul său; și (2) „adunarea lor la El”. Înainte ca cel din urmă să fie un fapt realizat sau finalizat trebuie să vină o lepădare de credință și să fie arătat „omul păcatului”. Un test mare asupra rămășiței este așteptat să urmeze.

RĂZVRĂTIRE

4. Este bine stabilit din Scripturi și din fapte că aproximativ anul 1875 marchează timpul când Cristos Isus a început să 'pregătească calea înaintea Domnului' și o parte a acestei lucrări, cel puțin, a constat în a face lucrarea prefigurată de Profetul Ilie, adică, restaurarea adevărilor fundamentale pentru cei chemați. Până când acea lucrare de restaurare nu a fost finalizată nu exista nimic din care să te lezezi. Acea lucrare de restaurare a fost realizată până în 1914, când Dumnezeu a pus pe Preaiubitul său pe tron. Nici papalitatea și nici sistemul protestant al religiei nu putea fi inclus în clasa „care s-a lepădat”, pentru că adevărurile fundamentale nu le-au fost restaurate lor niciodată. Cuvântul „apostazie”, care apare în unele din traduceri nu transmite sensul la fel de

puternic și pe deplin așa cum este el de fapt. Cuvântul 'răzvrătire' pare mult mai mult corespunzător, iar unul dintre traducători redă astfel textul: „Înainte ca să vină revolta mai întâi”. (*Rotherham*). Lucifer s-a răzvrătit împotriva organizației lui Dumnezeu cu secole în urmă, și venirea „omului păcatului” va fi „după lucrarea lui Satan”. Aceasta înseamnă, așadar, o rebeliune împotriva lui Dumnezeu și a organizației Lui. Cuvintele lui Pavel localizează acea răzvrătire „în vremurile din urmă” sau „ultimele zile”, unde suntem acum. (1 Tim. 4: 1-3) Mai mult, afirmația, „Înainte ca să vină revolta mai întâi” și „ca omul păcatului să fie arătat”, dovedește că „omul păcatului” este alcătuit din cei care se leapădă sau se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și a organizației sale.

5. Toți oamenii sunt păcătoși din fire; așadar, folosirea termenului „om al păcatului” trebuie să se refere la ceva mai mult decât păcatul obișnuit și pentru care sângele lui Cristos nu face ispășire. Așadar, este păcat care duce la moarte (1 Ioan 5:16); păcatul împotriva spiritului sfânt (Mat. 12: 31,32); păcatul nearătat deschis la început, ci care vine apoi la suprafață (1 Tim. 5: 22,24, 25); un păcat de a respecta persoana conducătorilor (Iacov 2: 9) și altfel denumit „păcatul mai mare” (Ioan 19:11); păcatul care interzice vorbirea mesajului lui Dumnezeu acum și către popoarele dintre neamuri (1 Tes. 2:16); un păcat comis de aceia care au fost luminați odată și care se dau înapoi spre pierzare (Evr. 10:39). Această ultimă Scriptură arată că nu pot exista păcătoși mai răi decât cei care au fost odată iluminați și chemați și care au răspuns la chemarea la împărăție și apoi se retrag și se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și regatului Său. Aceștia constituie clasa Iuda. Cuvântul „Iuda” este din aceeași rădăcină ca „Iuda” și înseamnă „laudă lui Dumnezeu”. Iuda a cântat mai întâi laude lui Iehova și apoi s-a retras și s-a pus în opoziție cu Dumnezeu, iar apoi a fost numit „fiul pierzării” și tot astfel este numit și „omul păcatului”.

ÎMPOTRIVITORI

6. Acum dar dacă înțelegem, că „ziua lui Cristos” a început când Isus a venit la templul lui Dumnezeu în 1918, este clar că răzvrătirea trebuie să se întâmple înainte de aceasta. Începutul lepădării de credință sau al răzvrătirii împotriva organizației lui Dumnezeu va marca, de asemenea, începutul descoperirii „omului păcatului”, cu toate că niciunul din copiii lui Dumnezeu care au trăit pe pământ atunci n-au înțeles chestiunea. Descoperirea pe care Dumnezeu a dat-o lui Isus Cristos ca s-o arate „servului” său a început să fie dezvăluită în special din 1914 înainte, însă niciunul din copiii lui Dumnezeu de pe pământ nu a înțeles-o timp de cincisprezece ani sau mai mult după aceea. Ei au văzut într-adevăr dovada lucrurilor care au loc și care marchează împlinirea Revelației, dar ei nu au înțeles semnificația acestora. Tot astfel cei credincioși au văzut pentru câțiva ani manifestarea fărădelegii și acum încep să discearnă semnificația termenului „omul păcatului”.

7. Când a sosit anul 1914, au existat persoane în adevărul prezent de atunci Care așteptau ca regatul lui Dumnezeu să fie înființat și ca ei înșiși să fie scoși în evidență în acel regat. Ei au așteptat cu încredere să fie luați brusc în regat în 1914. Acel an a trecut și cei egoiști au fost dezamăgiți și au spus: „Domnul meu își întârzie venirea”. 'Răzvrătirea' sau 'lepădarea de credință' a început acolo și a atins punctul culminant în 1917. Ulterior, Domnul Isus a început să 'adune la Sine pe toți aceia pe care i-a găsit credincioși și pe aceștia i-a invitat să intre în bucuria lui și le-a mărit oportunitățile de slujire. Cei care s-au lepădat atunci și de atunci înainte s-au răzvrătit împotriva organizației lui Dumnezeu și s-au opus slujbei de mărturie la nivel mondial despre numele lui Iehova și cu privire la răzbunarea Lui împotriva organizației lui Satan. Ei nu au fost mulțumiți să rămână inactivi, ci s-au opus în mod deschis lucrării care se făcea în ascultare de poruncile lui Dumnezeu.

8. Referitor la acel timp, Pavel, sub inspirație a scris: „Care se opune [adică, se opune lui Dumnezeu] și se înalță mai presus de tot ceea ce se numește Dumnezeu sau care este vrednic de închinare”. Când Domnul a venit în templul său și a ales pe cei aprobați el a pus înaintea lor marea ușă de oportunitate de a predica 'această Evanghelie a regatului tuturor națiunilor'. Credincioșii au fost dornici să asculte de aceasta și au ascultat acea poruncă. Mulți care au fost odinioară iluminați și au umblat cu ei acum au devenit împotriviți pe față. Cum era în timpul lui Pavel, tot astfel de condiții au existat după ce Domnul a venit în templul său. „Căci o ușă mare și eficientă mi s-a deschis; totuși există mulți împotriviți”. (1 Cor. 16: 9, *Diaglott*). A fost destul de dificil pentru

unii a căror credință nu a fost atât de puternică pentru a rezista opoziției. Alții, cu credință mai mare, au devenit mai puternici cu opoziția care lupta împotriva lor.

9. „Omul păcatului” prin modul său de acțiune „se opune și se înalță mai presus și împotriva oricui numit Dumnezeu”. (*Rotherham*) Acest lucru el îl face punându-se pe sine deasupra a ceea ce cer poruncile lui Dumnezeu. El se pune deasupra lui Isus Cristos și se scutește de la a fi martor al lui Dumnezeu. Isus a fost și este Martorul credincios și adevărat al lui Iehova, și el a încredințat o parte a mărturiei adeptilor săi credincioși și le poruncește să meargă și să dea mărturia. Împotrivitorii s-au ridicat deasupra lui Isus Cristos, refuză să asculte poruncile și poarte ocările care au venit asupra lui Isus. Ei refuză să fie „supuși puterilor superioare”, adică, lui Iehova și Isus, și apostolilor inspirați care au prezentat poruncile către poporul lui Dumnezeu; ei susțin că „puterile superioare” se referă la guvernele din lumea lui Satan. Ei sunt astfel înșelați și se înșală pe ei înșiși. - Mat. 10:24; Rom. 13

10. Refuzând să asculte de Domnul, cei care alcătuiesc „omul păcatului” încearcă să se justifice pentru cursul lor de acțiune și își arogă lor meritul, și, de asemenea, pretinde auto-beatificarea în așa-numita „dezvoltare a caracterului” mai degrabă decât în apărarea numelui lui Dumnezeu și se angajează în închinarea la creaturi și în auto-admirație. (1 Cor. 4: 6) Ei vorbesc de rău împotriva copiilor de legământ ai lui Dumnezeu și se fac judecători ai legii lui Dumnezeu, și astfel sunt în opoziție față de Dumnezeu și tot ceea ce se numește Dumnezeu. – Ps. 50: 20; Iac. 4:11.

11. Poporul lui Dumnezeu este chemat cu/după numele său. (Ier. 15:16; Apoc. 3:12; Ioan 10: 34-36) Fiii unși ai lui Dumnezeu stau ca reprezentanți ai săi pentru că lor le-a fost încredințată mărturia lui Isus Cristos pe care ei au poruncă s-o spună. Dacă aceștia fac lucrarea pe care le-a poruncit-o Dumnezeu s-o facă, atunci cei care se opun acestei lucrări și lucrătorilor se opun lui Dumnezeu și a ceea ce este numit prin/cu numele lui Dumnezeu. O astfel de opoziție este manifestată de „servul rău”. (Mat. 24: 48-51; Luca 12: 45,46) El este „un păstor nebun”, un „păstor idol care părăsește turma”. (Zah. 11 15-17) El se idolatrizează pe sine și alte creaturi și lasă pe Dumnezeu și pe Cristos în fundalul viziunii sale și părăsește lucrarea pe care Dumnezeu a poruncit-o poporului său s-o facă.

12. Toate trăsăturile legii lui Dumnezeu prin Moise au fost chestiuni de devotament față de Dumnezeu. Tot ceea ce Dumnezeu a instituit pentru scopul său ar trebui să aibă respect pentru că este instrumentul lui Dumnezeu. Dumnezeu a ales pe cei care urmează să alcătuiască templul său și i-a uns și i-a trimis să facă slujba lui. A te opune acelei lucrări și a slujirii acesteia înseamnă a te opune lui Dumnezeu. Din acest motiv el a făcut să fie scris: „Nu atingeți pe unșii mei și nu faceți niciun rău profeților [martorilor] Mei”. (Ps. 105: 15) A scoate din Cuvântul lui Dumnezeu sau a adăuga la el este cu siguranță o ofensă împotriva a ceea ce este venerat. Acești împotrivitori stabilesc „poruncile oamenilor care se întorc de la adevăr” și nu ascultă de Dumnezeu. „Ei mărturisesc că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar, prin fapte, ei Îl neagă, fiind urâcioși și neascultători, și netrebniți pentru orice lucrare bună”. –Tit 1: 14,16.

13. Deci, el [omul păcatului] ca un dumnezeu [puternic] se așează în templul lui Dumnezeu'. Acest lucru el îl face asumându-și să învețe și să-L reprezinte pe Dumnezeu și să judece contrar Cuvântului lui Dumnezeu și, prin urmare, acționează necorespunzător, este nelegiuit și, prin urmare, este smuls dintre cei ce sunt pentru împărăție. - Mat. 13: 41,42; Ioan 8: 2; 19:13.

"TIMPUL LUI"

14. Dumnezeu a trimis spiritul sfânt să acționeze pentru și în numele tuturor fiilor săi care au răspuns la chemarea pentru împărăție și în timpul absenței lui Isus de pe pământ. În toată această perioadă de timp misterul nelegiuirii sau fărâdelegii a fost la lucru. Satan sporea și hrănea acea fărâdelege și dacă nu ar fi fost puterea de împiedicare a spiritului sfânt „omul păcatului” ar fi fost arătat mult mai curând. El trebuie să fie dezvăluit la timpul său potrivit.

15. Odată cu venirea Domnului în templul său nu mai era nevoie de administrarea sfântului spirit ca mângâietor, ajutor sau apărător. Lucrarea Ilie a fost făcută și administrarea sfântului spirit în calitate de ajutor și mijlocitor a luat sfârșit. Timpul potrivit pentru ca „cel rău” să

fie arătat a fost după începutul lucrării lui Elisei a bisericii. Cei care au format „omul păcatului” au avut odată spiritul lucrării lui Ilie, dar nu o mai au. Ei nu au primit o parte dublă din spiritul lui Ilie care urma să vină și a venit peste cei reprezentați de Elisei și, prin urmare, au refuzat să facă lucrarea lui Elisei și să meargă mai departe în opoziție deschisă față de ea. Spiritul lui Dumnezeu nu-l mai împiedică pe Diavolul, care-l arată pe „omul păcatului”, și el este arătat și-și începe împotrivirea lui față de Dumnezeu și lucrarea sa.

CONFORM LUI SATAN

16. Este scris că „omul păcatului” este „după lucrarea lui Satan”. „Acela [cel rău] a cărui venire se datorează activității lui Satan”. (*Moffatt*) „A cărui venire este conform energiei Adversarului”. (*Diaglott*). „A cărui venire este conform lucrării lui Satan”. (*R.V.*) „A cărui prezență va fi conform unei lucrări a lui Satan”. (*Rotherham*) (2 Tes. 2: 9) Aceste traduceri diferite dovedesc suplimentar că „omul păcatului” împlinește planul lui Satan de a se opune lucrării lui Dumnezeu.

17. Satan fiind aruncat din ceruri pe pământ și nemaifiind constrâns de lucrarea spiritului sfânt, acest scut pentru cei chemați este luat și Satan intră în cel rău așa cum a intrat în Iuda. (Ioan 13: 27) „Cel rău” sau „acel om al păcatului”, nu are „spiritul de... putere și iubire și de o minte sănătoasă”

Care vine de la Dumnezeu (2 Tim. 1: 7); dar el are puterea inamicului. Satan folosește toată puterea lui împotriva rămășiței; prin urmare, Pavel spune Pavel, „[El lucrează] cu toată puterea [puterea lui] și face semne și minuni mincinoase”; și prin acestea înșeală pe mulți. Aceștia urmăresc să provoace despărțire între martorii credincioși ai lui Dumnezeu și în acest scop folosesc metodele lui Satan: Căci aceia care sunt astfel nu slujesc Domnului nostru Isus Cristos, ci propriul lor pântec [interese egoiste]; și cu cuvinte bune și cu discursuri frumoase înșeală inimile celor simpli”. (Rom. 16: 16-18). Poporul Domnului este avertizat împotriva acestora și i se spune clar să-i evite. Adesea ei se așează în apropierea rămășiței credincioase a Domnului și folosind cuvinte calde și înșelăciune încearcă să-i îndepărteze pe credincioși de munca lor și devotamentul lor față de organizația lui Dumnezeu. Domnul prin intermediul apostolului îi avertizează pe martorii săi să-i evite pe aceștia pentru că ei sunt dușmani de moarte care lucrează cu viclenie și subtilitate, ca și Satan.

DE CE ÎNȘELAȚI?

18. Pare destul de clar că cei care compun acea grupare, sau „omul păcatului”, sunt mai întâi înșelați și apoi folosiți ca un instrument de înșelăciune. Propriul lor motiv egoist i-a pus în fața atacurilor și înșelăciunilor lui Satan. Ei au acceptat adevărul și s-au hrănit din el, dar cu o dorință egoistă pentru un profit personal. Adevărul pe care l-au primit în timpul perioadei lucrării lui Ilie a bisericii și dragostea lor față de ea era pentru ceea ce le-ar fi putut aduce personal. Fără îndoială, ei au avut adevărul; altfel nu ar fi putut să se lepede.

19. Dar s-au lepădat „pentru că nu au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți”. Fără îndoială, o simplă cunoaștere a adevărului nu este suficientă pentru a salva pe nimeni. Trebuie să existe o ascultare cu bucurie de adevăr. Diavolul, cu siguranță, cunoaște foarte mult adevărul. Este scris: „Și diavolii cred și tremură. Dar vrei să știi, om deșert, că credința fără fapte este moartă?” (Iacov 2:19, 20) Diavolii sunt extrem de egoiști și profită de adevăr pentru a-și îndeplini scopurile lor rele. Oricine primește adevărul pentru un scop egoist și îl păstrează astfel, se expune în fața tehnicilor inamicului.

20. În timpul perioadei lui Ilie a bisericii mulți au făcut un legământ de consacrare cu Domnul și au spus în esență: 'M-am consacrat pentru regat și aștept să fiu dus în cer și să domnesc cu Cristos și să-l ajut să conducă lumea; dezvolt un caracter ca cel al Domnului, astfel că Dumnezeu mă va folosi în regat'. Aceștia așteptau orice ar fi putut obține în calea unei poziții înalte și al onoarei mai degrabă decât să-l mărească pe Iehova și onoarea numelui său. Interesele regatului au fost

încredințate lor și ei nu au folosit în mod altruist oportunitatea de a promova acele interese. Ei s-au iubit pe ei înșiși și au iubit adevărul pe care îl primiseră pentru că era bun pentru ei înșiși și au așteptat să primească o mare recompensă; dar ei „nu au primit dragostea adevărului”. Ei au fost pregătiți pentru regat pentru că au răspuns la chemare; dar nu au avut dragostea adevărului, și atunci când a venit testul ei s-au ofensat prea ușor împotriva lui Dumnezeu și au fost dispuși să lucreze în contradicție cu poruncile lui și au fost înșelați, și Domnul a trimis pe îngerii Săi și i-au smuls din regat. - Mat. 13: 41,42

21. Inima este locul motivațiilor, altfel numit locul iubirii. Când cineva acceptă chemarea pentru regat răspunzând la chemare, chestiunea atunci este viața sau moartea acelei persoane. Este scris: „Păzește-ți inima cu toată diligența; pentru că din ea ies chestiunile vieții”. (Prov 4: 23) Dumnezeu nu a chemat pe nimeni la împărăție doar pentru a-i aduce în ceruri, ci i-a chemat ca ei să vestească laudele lui. Dacă cei chemați sunt preocupați în principal de propriile interese egoiste și nu sunt dedicați lui Dumnezeu, ei se expun atacurilor Diavolului și cad ușor. Nimeni nu poate fi salvat și luat în regat care nu a primit iubirea adevărului. A primi adevărul și a eșua să-l folosești în cinstea Domnului duce la pierzare.

ALȚII ÎNȘELAȚI

22. Unii care vorbesc rău despre lucrarea Domnului care este făcută de Societate și care îi calomniază pe frații lor fără motiv au nerușinarea de a participa la Memorialul morții Domnului și de a se împărtăși din embleme cu aceia pe care au căutat și încearcă să-i distrugă. Cu siguranță ei nu au primit iubirea adevărului; altfel, nu ar acționa așa.

23. Spiritul lui Dumnezeu produce un rod care se numește dragoste. „Rodul spiritului este dragostea”. (Gal. 5:22) Egoismul este exact opusul dragostei și face să se arate faptele cărnii și nimeni care cunoaște adevărul în egoism nu poate moșteni regatul lui Dumnezeu. (Gal. 5: 19-21) Adevărul primit într-o inimă bună și onestă generează sau dezvoltă altruism, care este iubire și 'aduce rod cu răbdare'. (Luca 8:15) Trebuie să rezulte, așadar, că dacă cineva nu are o inimă bună și onestă, ceea ce înseamnă un motiv curat și altruist, adevărul nu ar putea dezvolta în el rodul spiritului, care este dragostea. Prin urmare, el nu primește iubirea adevărului.

24. Cei care primesc adevărul și primesc și iubirea adevărului, și care stăpânesc această dragoste a adevărului, au rodul spiritului. Aceștia își dovedesc dragostea pentru Dumnezeu, Autorul întregului adevăr, păzind cu bucurie poruncile lui. Nu există altă cale de a-ți dovedi iubirea pentru Dumnezeu. „Căci aceasta este iubirea de Dumnezeu, să păzim poruncile Lui; și poruncile lui nu sunt împovărătoare”. - 1 Ioan 5: 3, *Diaglott*.

25. Începând cu anul 1918, judecata este în curs de desfășurare și este scris în mod clar și pozitiv că cei care-L iubesc pe Dumnezeu vor avea îndrăzneală în proclamarea adevărului în acel timp; rezultă, așadar, că cei care se opun proclamării mesajului adevărului nu au dragostea de Dumnezeu și iubirea adevărului. (1 Ioan 4: 17,18) Înțelegerea corectă a adevărului produce altruism în inima care este onestă față de Dumnezeu, și acel copil al lui Dumnezeu este nerăbdător să spună altora adevărul, pentru ca numele lui Dumnezeu să poată fi onorat. Dar dacă cineva primește adevărul și îl păstrează în mod egoist și se uită la ceea ce poate obține pentru el însuși, el nu are dragostea adevărului și nu va rămâne în ziua examenului, ziua venirii Domnului în templul său. În legătură cu aceasta, Isus

a spus: „Nici un om, când a aprins o lumânare, nu o acoperă cu un vas sau o pune sub pat; ci o pune într-un sfeșnic, pentru ca cei care intră să poată vedea lumina. Căci nu este nimic secret care nu va fi descoperit; și niciun lucru ascuns care nu va fi cunoscut și scos la suprafață. De aceea fiți atenți cum ascultați: căci celui ce are, i se va mai da; și celui ce n-are, i se va lua și ceea ce i se pare că are”. – Luca 8:16-8.

26. Lumina adevărului este de la Dumnezeu și cine o primește dorește ca ea strălucească din el pentru ca el să aibă un rol în a da cinste numelui sfânt al lui Dumnezeu. Unul care primește adevărul și-l ține în mod egoist, când vine Domnul în templul său, el ia totul de la cel egoist și dă celui neegoist. - Mat. 25: 28,29.

27. Rapoartele arată că în Statele Unite mai puțin de jumătate din cei care participă la Memorial se folosesc de oportunitățile de slujire de serviciu ducând roadele regatului la alții. Fără îndoială, unii sunt incapabili fizic sau altfel împiedicați inevitabil să se angajeze activ în slujire și, dacă este așa, cu siguranță Domnul va lua în considerare acest lucru și-i va judeca ca atare. Cu toate acestea, trebuie să existe, desigur, un număr mare de inactivi, care ar fi putut avea un rol în aducerea roadelor regatului dacă ar fi dorit cu adevărat acest lucru.

28. Isus a stabilit regula că numai aceia care aduc roadele regatului împărăției așa cum au oportunitatea pot fi din regat. Această regulă este afirmată așa de clar și accentuat că nu poate exista nicio îndoială în legătură cu aceasta. (Mat. 21:43). Poruncile lui Dumnezeu care se aplică în mod specific în prezent sunt: 'Această evanghelie a regatului trebuie predicată ca o mărturie; voi sunteți martorii mei că Eu sunt Dumnezeu; declarați ziua răzbunării Dumnezeului nostru; proclamați faptele lui printre oameni; spuneți că numele lui este înălțat'. (Mat. 24:14; Isa. 43: 10-12, 61: 1-6; 12: 4). Cei care-L iubesc pe Dumnezeu vor păzi poruncile Lui. (Ioan 14:21) Dacă ei nu au primit iubirea adevărului, dar continuă să dețină o cunoaștere a adevărului în egoism sau chiar indiferent, care este perspectiva pentru aceștia? Nu se pun ei în poziția de a fi înșelați și îndepărtați de păcatul celui rău? (2 Pet. 3:17). Dacă da, se pare că ar putea să mai existe o lucrare de separare suplimentară de îndeplinit pentru ca cei aprobați să fie arătați. Este sigur că tot ce poate fi clătinat va fi clătinat și că cei care dețin adevărul în egoism și continuă să facă acest lucru vor fi clătinați pentru ca cei „care nu pot fi clătinați să rămână”. – Evr. 12:27).

29. În Apocalipsa 3: 18-20, Domnul a dat avertisment celor căldicei și indiferenți, avertisment care, evident, este făcut pentru a da acestora oportunitatea de a se trezi și de a se folosi de slujirea cu bucurie a Domnului. Tot astfel prin profetul său Dumnezeu a dat avertisment și încurajare pentru cei care se vor trezi față de/la privilegiile lor de a înceta din egoismul lor și de a se bucura în slujirea Domnului. (Isa. 58:8-14). Dacă vor eșua să asculte de avertisment, pare sigur că aceștia vor cădea în înșelăciunile practicate de cel rău și astfel vor deveni o parte a „omului păcatului”.

AMĂGIRE

30. „Și din această cauză Dumnezeu le va trimite o amăgire puternică, ca să creadă o minciună.” (2 Tes. 2:11) Alte traduceri ale acestui text spun „o energie de amăgire” (*Diaglott*). „O activitate a erorii” (*Rotherham*) „O lucrare a erorii ” (ARV) Apostolul spune: „Din această cauză Dumnezeu le va trimite o amăgire puternică.” Din ce cauză? Evident, pentru că nu au primit dragostea adevărului și sunt, deci, deschiși la înșelătoriile practicate de inamic și gata să creadă minciuna, care este anti-împărăție. Dumnezeu nu este responsabil pentru organizația erorii dar prin aruncarea lui Satan din ceruri și prin îndepărtarea administrației spiritului sfânt ca ajutor și mijlocitor și lăsându-l pe Satan cu ei, el le trimite „o lucrare de eroare” sau „o energie de amăgire” și marele înșelător intră în ei. Motivul atribuit, fiind „din această cauză”, îl exonerează complet pe Iehova de la a fi parte la înșelăciune. Iehova le-a dat adevărul și l-au primit, dar nu au primit dragostea lui și nu și-au arătat dragostea pentru El și, prin urmare, s-au pus în poziția de a crede minciuna și de a avea plăcere în nelegiuire. Ei nu numai că refuză să fie pentru împărăție și martorii acesteia, ci se opun în mod deschis și violent celor care încearcă să facă lucrarea lui Dumnezeu.

31. Acum, chestiunea cea mare este: Iehova Dumnezeu, Cel Suprem; ziua lui Iehova și a Cristosului lui; împărăția cerurilor este aici; și ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru trebuie declarată; adevărul trebuie spus despre inamic și organizația sa și trebuie dată o mărturie despre supremația și onoarea lui Dumnezeu și a numelui său sfânt. Este timpul pentru apărarea numelui lui Dumnezeu. Mărturia despre acest lucru Dumnezeu a dat-o Preaiubitului Său. Rămășiței unse de pe pământ i-a fost încredințată o lucrare de răspândire a acestei mărturii, iar cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor ține acum poruncile Lui și vor da mărturia indiferent de orice opoziție. (Apoc. 12:17).

Așa este lucrarea mare care trebuie făcută acum și care a fost prefigurată de Elisei. Cei care au spiritul lui Elisei se implică acum cu bucurie în acea lucrare. Așa este lucrarea pe care Societatea o

face acum prin harul lui Dumnezeu. Prin urmare, cei care au primit odată adevărul și apoi se opun sau încearcă să împiedice acea lucrare cred minciuna lui Satan și găsesc plăcere în acea nelegiuire. Această minciună este împotriva lui Dumnezeu și a regatului, și toți cei care nu sunt pentru Dumnezeu, pentru Cristos și regat sunt împotriva lui Dumnezeu, împotriva regatului și împotriva lui Cristos.

32. Prin intermediul minciunii „omul păcatului” se unește cu forțele lui Satan împotriva împărăției lui Dumnezeu la bătălia de la Armagedon. (Zah.14: 1,2) Lucrând sub acea energie a amăgirii cei care alcătuiesc „omul păcatului” sunt conduși într-un curs de acțiune care furnizează baza judecării lui Dumnezeu asupra lor ca nevrednici de viață și vrednici de pierzare, și, prin urmare, aceștia sunt desemnați ca „fiul pierzării”. Această judecată trebuie să preceadă judecata generală a omenirii. Din moment ce judecata începe de la casa lui Dumnezeu și „omul păcatului” își asumă că-L reprezintă pe Dumnezeu și astfel se așează în templu, el trebuie să aibă o judecată pe deplin pronunțată asupra lui. „Și dacă cel neprihănit scapă cu greu, unde va fi cel nelegiuit și păcătosul [omul păcatului]? Și dacă ea [judecata] începe mai întâi cu noi, care va fi sfârșitul celor care nu ascultă de evanghelia lui Dumnezeu”, dar care au plăcere în nelegiuire pentru a se opune prezenței și proclamării aceluia regat? (1 Pet. 4:17, 18). Cei care au dragostea adevărului, nu se bucură niciodată de nelegiuire, pentru că 'dragostea nu se bucură de nelegiuire; ea se bucură de adevăr'. - 1 Cor. 13: 6.

STAȚI NECLINTIȚI

33. Clasa „servului rău” se opune acum Societății și celor care vor alcătui rămășița mică a lui Dumnezeu, și încearcă cu disperare să-i îndepărteze pe acești lucrători de la activitatea slujbei Domnului. Cei slabi și șovăielnici vor fi înșelați. Credincioșii nu vor fi înșelați. Este cert că numai cei care au dragostea adevărului vor fi în regat și prin ascultarea de poruncile lui Dumnezeu noi ne vom dovedi dragostea noastră. De aceea, dacă dintr-un motiv egoist cineva este acum convins să părăsească slujirea Domnului și mărturia regatului, este sigur că nu va putea fi primit în împărăție. Acest lucru ar fi adevărat mai ales dacă cineva renunță la slujirea Domnului doar pentru a se implica într-o activitate lumească sau egoistă atunci când nu a fost obligat să facă acest lucru pentru a susține una dependentă.

34. Cei care stau neclintiți acum și care vor continua să stea neclintiți „vor aduce un dar Domnului în neprihănire” și se vor bucura în aceasta, pentru că acesta este scopul purificării de către Domnul a fiilor lui Levi după ce vine la templu. (Mal. 3: 1-3). Asta înseamnă că ei se vor bucura să continue să laude pe Dumnezeu și să cânte onoarea numelui lui în ascultare de poruncile Lui. (Isa. 12: 4; 1 Pet. 2: 9) Ei au fost instruiți în neprihănire și s-au pus de partea lui Iehova și Îl ascultă cu bucurie. Acestora apostolul le spune: „Așadar, fraților, stați neclintiți și țineți instrucțiuni pe care le-ați învățat, fie prin cuvântul nostru, fie prin scrisoare.” - 2 Tes. 2:15, *Diaglott*.

35. Există astăzi mai multe grupări ale celor care susțin că sunt în adevăr, dar nici unul dintre ei nu este pe deplin de acord cu doctrinele lor, și nici nu stau împreună în armonie. Singurul lucru în care sunt de acord este opoziția lor față de Societate și lucrarea regatului. Ei au primit cândva adevărul, dar, indiferent de adevărul pe care l-au primit sau îl au, ei nu au dragostea adevărului și ei nu au faptele care însoțesc dragostea adevărului. Ei nu au dragostea adevărului, adevăr care atunci când este ținut în neprihănire, se dezvoltă mereu. Sfatul și vorbirea lor este nu numai nesănătoasă, ci și înșelătoare și derutantă. Nimeni nu va fi înșelat care are dragostea adevărului și care găsește plăcere în a cânta laudele numelui lui Iehova.

36. Rămășița se poate aștepta să aibă parte de împotrivire până la sfârșit, pentru că inamicul va folosi toate instrumentele care-i stau în putere s-o distrugă. (Apoc. 12:17). Cel mai eficient instrument al său este „omul păcatului”. Aduceți-vă aminte acum cuvintele lui Isus: „Dar cel ce va răbda până la sfârșit. . . va fi salvat”. - Mat. 24:13.

37. Învățăturile pe care oamenii Domnului au fost învățați de Cuvântul Său, sunt sigure și complete. *Țineți tare la ele și stați neclintiți în Domnul; împotriviți-vă celui rău și el va fugi de la voi.*

38. Cel mai bun mod de a te împotrivi celui rău este de a continua cu bucurie și activ în slujire și de a cânta laudele numelui lui Iehova, proclamând faptele sale oamenilor și astfel menținându-ți integritatea față de el și păstrându-te în dragostea lui Dumnezeu!

Întrebări pentru studiu berean

1,2. Cui se adresează Isaia 42:9? Cum împlinește Iehova acum această scripturi? De ce în acest timp?

3. Cu privire la care două lucruri specifice avertizează apostolul în privința amăgirii?

4,5. Arată că „lepădarea de credință” nu putea avea loc înainte de 1914! Dovedește că termenul „omul păcatului” se referă la ceva mai mult decât un păcat obișnuit.

6,7. Cum clarifică faptele și Scriptura timpul și natura „apostaziei” prezise aici?

8. Arată cum au privit diferit cele două clase ușa oportunității deschisă când Domnul a venit la templul său!

9,10. Descrie împotrivirea și înălțarea de sine a „omului păcatului”, la care se face referire în versetul 4!

11-13. „El, ca Dumnezeu, se așează în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu”. Cum se împlinește aceasta?

14,15. Ce se înțelegem prin expresia „ca să fie arătat la timpul său”?

16,17. Aplică versetul 9 al acestui capitol!

18-20. Explică „lepădarea” ca fiind rezultatul de a 'nu fi primit iubirea adevărului'.

21. Conform Scripturilor, cu ce scop este chemarea la regat?

22,23. Ce este rodul spiritului? Cum se arată?

24-26. Ce înseamnă a 'primi iubirea adevărului'?

27,28. Descrie situația prezentă care pare să indice o lucrare de separare printre cei care au fost pregătiți pentru regat.

29. Care este importanța înțelegerii și aprecierii avertismentului Domnului către o clasă de căldicea în timpul de față?

30-32. Ce este „amăgirea puternică” despre care este vorba în versetul 11? Care este „minciuna” la care se face referire? Cum trimite Dumnezeu amăgirea? Cum acționează aceasta astfel încât din cauza acesteia „ei vor crede o minciună”? „Minciuna” duce la ce fel de acțiune? Care este semnificația aici a termenului „fiul pierzării”?

33-35. În ce formă specifică se opune regatului acum clasa „servului rău”?

36-38. Care este singurul curs sigur pe care trebuie să-l ia aceia care doresc să fie din rămășița credincioasă?

PRIETENIA CU LUMEA, VRĂJMĂȘIE CU DUMNEZEU

A fi prieten cu marele Iehova Dumnezeu e cel mai mare privilegiu acordat atât oamenilor cât și îngerilor. De asemenea, cel mai mare dezastru care s-ar putea abate asupra creaturilor inteligente e a-L considera pe Iehova ca fiind un vrăjmaș. Pentru a fi vrăjmașul lui Dumnezeu, trebuie să fii, intenționat sau neintenționat, împotriva lucrării Sale sau oamenilor Săi.

Sunt milioane de oameni pe pământ care nu vor să fie dușmanii lui Dumnezeu și totuși sunt, fără voia lor, pentru că sunt asociați și cooperează cu cei care sunt împotriva lui Dumnezeu și încearcă să-I împiedice lucrarea. Marea masă de oameni păgâni de pe pământ sunt văzuți ca fiind păcătoși în ochii lui Dumnezeu, dar ei nu se opun în mod voit lucrării Lui, din pricina faptului că ei nu știu nimic despre Dumnezeu și lucrarea Sa pe pământ.

Biblia spune că este un singur lucru care poate separa, mai mult decât orice, omenirea de prietenia cu Dumnezeu și să-i facă vrăjmașii Lui, iar acest lucru este “lumea”. Isus și-a atenționat

mereu urmașii să se separe de lume, să nu aibă nicio părtășie cu ea și să iasă din ea. El le-a spus că ei sunt în lume, dar nu trebuie să facă parte din lume.

Creștinul care se întovărășește cu lumea sub orice fel, e asemănat cu o femeie adulteră, din cauza faptului că, Biblia numește “lumea” ca fiind o mare instituție organizată de Satan cu scopul de a se împotrivi lui Dumnezeu, lucrării Sale și oamenilor Săi. Denumirea de “adulteră” descrie cel mai bine pe cei care au făcut legământ să-L aibă pe Domnul ca “mire” și Cap, iar apoi L-au părăsit și s-au unit cu Satan, acesta fiindu-le Cap și “mire”.

Domnul cere credincioșie în ținerea promisiunilor tuturor celor care vor prietenia și iubirea Sa. De vreme ce găsim Biblie plină de avertismente de tipul: “Nu puteți sluji la doi stăpâni” și “Nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor; nu puteți fi părtași la masa Domnului și la masa dracilor”.

Apostolul Iacov spune (capitolul 4, versetul 4): “Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu.”. În capitolul 1, versetul 27, același apostol avertizează pe cei care vor prietenia lui Dumnezeu “să se păzească neîntinați de lume”. Și în 1 Ioan 2:15, apostolul preaiubit adaugă: “Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.” De aici reiese, așadar, că problema cea mai importantă pentru cei care iubesc pe Domnul și doresc să-I păstreze prietenia este să știe exact ce vrea să se spună prin mult-repetatele fraze “lumea”, “această lume”, sau “această lume rea”.

Printre oamenii creștini sunt două metode de interpretare a cuvântului “lumea”. Unii cred că acesta se referă la pământ, și atunci când citesc texte care vorbesc despre “sfârșitul lumii” automat se gândesc la distrugerea pământului. Aceasta este, în mod evident, greșit, deoarece, dacă cuvântul “lume” înseamnă “pământ”, atunci “prietenia cu lumea” ar însemna “prietenia pământului”, și “înțelepciunea lumii” ar însemna “înțelepciunea pământului”, toate acestea neavând niciun sens. Pe lângă toate acestea, Biblia ne spune că “pământul rămâne pentru totdeauna”. - Eclesiastul 1:4

Alți creștini interpretează cuvântul “lumea” ca făcând referire la oamenii răi, imorali și depravați de pe pământ. Aceasta este, în mare parte, părerea preoților, evangheliștilor și misionarilor, și când aceștia citesc cuvintele lui Isus îndemnându-și oamenii “să iese din lume” și cuvintele apostolilor care îi îndeamnă să “nu iubească lumea” și să “se păstreze neîntinați de lume”, ei consideră că aceste lucruri se referă numai la a menține distanța și a se separa de clasa depravată a societății, care include ucigași, hoți, mincinoși, adulteri și alții.

Faptul că această perspectivă este greșită e din plin demonstrat de faptul că Isus însuși a fost prietenul vameșilor, păcătoșilor și curvelor. Într-adevăr, acesta a fost motivul pentru care fariseii L-au acuzat. (Matei 11:19; Luca 7:39) Ei L-au numit “un băutor de vin” pentru că a băut puțin vin când El a ales să facă asta. Ei L-au numit prietenul vameșilor, păcătoșilor și curvelor pentru că, în mărinimia inimii Sale, El s-a oprit în dreptul celor nelegiuți din societate și le-a vorbit despre venirea Împărăției, mesaj care le-a umplut inima de speranță și bucurie, Isus realizând că sistemul ipocrit promovat de farisei a condus acești oameni spre neleguire.

Fariseii, care erau liderii religioși ai vremii, se mândreau cu moralitatea lor, superioritatea și statutul înalt față de “gloata comună”. Ei n-au intrat în odaia romană de judecată ca să nu se spurce. (Ioan 18:28) Cu sarcasm înțepător, Isus le-a arătat că s-au înșelat cu pretinsa superioritate în ceea ce privea faptul că se credeau a fi mai morali ca alții, spunând: “Vameșii și curvele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu.” - Matei 21:31

Prin urmare, este evident că prin cuvântul “lumea” nu ne referim la nelegiuții societății, și când Isus a spus “Ieșiți din lume”, El nu s-a referit nici la separarea sinelui de ceilalți nici la excluderea lor, după cum au obiceiul să facă creștinii de azi.

Alte texte arată că, negreșit, cuvântul “lumea” nu face nicio referire la clasele nelegiuite mai sus menționate. Spre exemplu, Biblia menționează “împărăția acestei lumi” și “păcatul care nu are iertare nici în lumea asta, nici în lumea de apoi”; de asemenea, e menționată “temelia lumii”. Cu siguranță niciunul din aceste texte nu face referire la cei înclinați înspre infracțiuni. Cuvântul “lumea”, așadar, trebuie să aibă o însemnătate mult mai profundă decât cea dată până acum, și orice persoană onestă care-L iubește pe Domnul și vrea să-i fie prieten ar trebui să fie interesată să cunoască adevăratul sens al cuvântului.

Ce se înțelege, atunci, prin cuvântul “lumea”? Și cum iubirea față de lume și prietenia cu lumea te poate face vrăjmaș cu Dumnezeu?

Pentru o înțelegere adecvată a cuvântului “lumea”, e folositor să se reamintească faptul că Biblia atrage atenția asupra a trei lumi, toate fiind aici, pe pământ. Aceste trei lumi includ trei perioade de timp. Prima lume acoperă perioada din când a păcătuit Adam și până în ziua lui Noe, aproximativ 1,654 ani. Petru menționează această lume și distrugerea ei în 2 Petru 3:6, și anume: “și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă.” În versetul 5 el ne spune că lumea dinaintea potopului era făcută din “ceruri” și un “pământ”, ceea ce înseamnă că erau două părți ale acelei lumi, o parte cerească sau invizibilă și o parte pământescă sau vizibilă. Oricine poate vedea, cu ușurință, că însuși pământul nu a pierit; devreme ce cuvântul “lumea” nu poate să însemne “pământul”.

Toate lexicoanele definesc cuvântul “lumea” ca însemnând un “aranjament”. Așadar, putem vedea că înainte de potop era stabilit un *aranjament*, sau, mai bine zis, o *organizație*, care dispunea de două părți, și anume, partea invizibilă numită “ceruri”, și partea vizibilă, numită “pământ”. Biblia dezvăluie ulterior că Dumnezeu a distrus această organizație formată din două părți pentru că era păcătoasă și coruptă și pentru că era împotriva lucrării lui Iehova Dumnezeu răspândind nelegiuire și păcat peste toate hotarele pământului.

Mintea marelui maestru care a construit această organizație este a lui Satan, iar unicul său scop a fost să se opună lui Dumnezeu și dreptății. El a izbutit în planurile sale atât de bine, încât condițiile de pe pământ în timpul potopului erau următoarele: “fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales. Uriașii erau pe pământ în vremurile acelea, și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor, și le-au născut ele copii.” Aceasta înseamnă că Satan a îndrumat niște îngeri din cer, aici numiți “fiii lui Dumnezeu” să-și părăsească locașul ceresc și să devină materie prin luarea unui trup omenesc, iar apoi să-și aleagă cele mai frumoase fete ale oamenilor pentru a le fi neveste. Această amestecătură între îngeri și oameni era văzută ca un păcat în ochii lui Dumnezeu. Progeniturile unirii îngerilor cu oamenii erau uriașii, făpturi rele și crude care au dominat oamenii și a condus întreaga rasă înspre păcat și viciu, iar din această cauza Dumnezeu a distrus acea lume și a legat acei îngeri răi până în ziua judecății.

Apostolul menționează această distrugere și legare în 2 Petru 2:4,5 după cum e scris: „Dumnezeu n-a cruțat pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată, n-a cruțat lumea veche, ci a scăpat pe Noe, a opta persoană, un predicator al dreptății, aducând potopul peste o *lume de nelegiuiri*.” A, da, lumea de dinaintea potopului nu a fost pământul, ci o “lume de nelegiuiri”. Cu alte cuvinte, a fost o organizație rea și coruptă, condusă de Satan, formată atât din îngeri cât și din oameni cu scopul declarat de a aduce în lume o stare nedreaptă, opusă aranjamentului divin. Fără îndoială că a avut nevoie de mai multe secole pentru a-și perfecționa organizația, și când acesta a crezut că a și realizat acest lucru, Dumnezeu a intervenit și i-a distrus lucrarea.

În Geneza 6:5-9 Iehova ne-a dat o scurtă dar foarte explicită descriere a condițiilor de viață existente înaintea potopului. Scrie: “Dumnezeu a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că imaginațiile gândurilor din inima lui erau îndreptate în continuu spre rău. Dar Noe a găsit har în ochii Domnului. Noe era un drept, și perfect în generația sa.” Noe a fost un simplu om dar perfect în generația lui. Aceasta înseamnă că Noe și familia lui au fost singurii oameni de pe pământ care nu s-au amestecat cu neamul îngerilor. Noe era perfect în genealogia sa, de aceea, el era un neam Adamic pur. Mai apoi, Dumnezeu a distrus organizația Satanei și pe toți cei care erau afiliați cu aceasta, și l-a salvat pe Noe și familia sa, prin ei începând o nouă rasă pe pământ după potop. Deci, suntem asigurați că toți oamenii de pe pământ sunt urmașii lui Adam prin Noe. Rasa hibridă produsă de îngeri a fost întru totul distrusă la potop.

Cu toate aceste fapte în minte, este posibil să înțelegem ce înseamnă cuvântul “lume”. Înseamnă o organizație compusă din îngeri și oameni aflați sub controlul și conducerea lui Satan. Partea invizibilă, constând în Satan și îngerii săi, e numită “ceruri”; iar partea vizibilă, formată din oameni organizați în corpuri politice, financiare și religioase, e numită “pământ”. Această organizație cerească și pământescă a lui Satan a fost pusă în funcțiune cu scopul de a răspândi și

populariza învățături false și defăimătoare despre Dumnezeu și Cuvântul Său adevărat, de a propaga nedreptatea, corupția, viciul, nelegiuirea, asuprirea, cruzimea, mita, ticăloșia și ipocrizia pe pământ, și pentru a persecuta oamenii lui Dumnezeu care sunt pe pământ.

După ce Dumnezeu a nimicit prima organizație a Satanei prin potop, acesta a început imediat conceperea alteia formată din îngeri și oameni, pentru exact același scop, și anume, pentru a promova păcatul și nedreptate pe pământ și pentru a-L defăima și denatura pe Dumnezeu. I-a luat multe secole pentru a-și perfecționa organizația, și, în conformitate cu Biblia, el a reușit acest lucru în preajma anului 1914, când Dumnezeu a început să-i distrugă și această a doua organizație, numită în Biblie “această lume blestemată”. Această a doua “lume” diavolească acoperă perioada de timp cuprinsă între potop și a doua venire a Domnului, până Isus și-a luat puterea și a început să domnească și să acționeze în vederea înlăturării Satanei. Isus și apostolii au trăit undeva pe la jumătatea acestei perioade.

Haideți să notăm câteva texte care fac referire la a doua lume satanică. Isus a zis: “Vine prințul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine” (Ioan 14:30). Iarși, el a zis: “Prințul lumii acesteia este judecat” (Ioan 16:11). Pavel spunea: “Dumnezeul acestei lumi a orbit mințile celor care nu cred”. (2 Corinteni 4:4). Ioan a spus: “Toată lumea zace în cel rău.” (1 Ioan 5:19). Din nou, Ioan spune: “Lumea trece” (1 Ioan 2:17). În Galateni 1:4 Pavel numește „această lume rea prezentă”. Astfel, cu vocile unite, Pavel, Petru și Isus ne spun că Satan este conducătorul, dumnezeul, liderul și comandantul acestei a doua lumi rele.

A doua organizație a lui Satan are atât o parte vizibilă, cât și una invizibilă. Partea invizibilă e formată din Satan și îngerii săi, după cum a spus Isus în Matei 25:41 și Ioan în Apocalipsa 12:7-9. Acești îngeri răi aflați sub conducerea Satanei, nu au permisiunea de a se materializa, dar au permisiunea să obsedeze bărbații și femeile care le vor ceda voința proprie pentru a fi controlată de către ei. Isus a găsit multe persoane posedați de diavoli sau demoni pe pământ în vremea Sa. Aceștia ne sunt menționați ca fiind “duhuri mincinoase”, “duhuri rele”, “duhuri seducătoare” și “demoni”. Sub conducerea și controlul Satanei, aceste duhuri rele și mincinoase manevrează azi sub următoarele denumiri: spiritism, hipnoză, și alte culte înrudite, cu scopul de a înșela oamenii cu privire la moarte și înviere, ambele fiind proeminente menționate în Biblie. Aceste duhuri încearcă să se ascundă ca fiind spiritele unor oameni morți, și astfel să se perpetueze minciuna rostită de Satan în Eden, când i-a spus Evei: “Dumnezeu știe că nu veți muri, cu siguranță”. Scopul lor e de a-i face pe oameni să creadă că moartea *nu e moarte*, ci doar o poartă înspre o viață mai bună. Reușind să convingă oamenii de acest lucru, s-ar putea să reușească și să arate că Dumnezeu e mincinos și Biblia neadevărată; deoarece Dumnezeu i-a zis lui Adam “cu siguranță că veți muri”, și Biblia spune: “cei morți nu știu nimic” (Eclesiastul 9:5). Acest lucru e exact ceea ce dorește Satan să facă, lucru realizat pentru îndeplinirea scopului său prin îngerii lui răi, și anume, să reușească, prin ei, să înșele oamenii denaturând Biblia și pe Dumnezeu. Aceste duhuri formează “cerurile” acestei de a doua lume demonică.

Dar Satan are o parte vizibilă în a doua lume, numită “pământ”. Pământul, sau partea vizibilă, este alcătuită din oameni care, sub controlul Satanei, încearcă să umple pământul cu nedreptate, corupție, înșelătorie, fraudă, ipocrizie, asuprire, tiranie și încearcă să-L calomnieze pe Dumnezeu spunând minciuni despre El. Acum s-a înțeles ideea. Satan lucrează prin organizațiile oamenilor, și, mai puțin, prin indivizi. Cuvântul “lume” înseamnă, pur și simplu, “organizație” sau “aranjament”. Am ajuns la această concluzie și bazându-ne pe cuvintele folosite de Satan când l-a ispitit pe Isus. Vezi Matei 4:8,9 unde scrie: “Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărățiile lumii”. Aceasta se referă, cu certitudine, la împărățiile politice și nu la indivizi. Apoi Satan a spus: “Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.”

Așadar, putem vedea că toate organizațiile politice sunt ale Satanei. Și cu ajutorul acestora s-au instigat războaiele; iar corupția, fraudă, asuprirea și mita au umplut pământul. Marile organizații financiare sunt cele care induc sărăcia prin cumplite greutăți prin chirii mari, taxe uriașe și costul vieții ridicat. Prin marile organizații religioase le sunt impuse oamenilor doctrinele “eternului chin”, “trinitatea” și “dreptul divin al regilor și bisericii”. Astfel Dumnezeu e înțeles greșit și defăimat.

Dumnezeu a hotărât ca această mare organizație numită “lumea” să aibă un final, și nu de puține ori Scripturile vorbesc despre “sfârșitul lumii”, care nu se referă la sfârșitul pământului, ci la sfârșitul organizației rele, asupritoare și denaturatoare a lui Satan.

De vreme ce Satan a organizat “lumea” ca să fie împotriva lui Dumnezeu, și este inamicul declarat al lui Dumnezeu, atunci rezultă că toți cei care, sub orice formă, îl ajută pe Satan sau organizația lui, sau pur și simplu au simpatii față de aceasta, sunt dușmanii lui Dumnezeu, pentru că ei sunt aliniați cu cel mai mare dușman care se opune, denaturează și Îl defăimează pe Dumnezeu.

Cei care vor să fie de partea Domnului trebuie să *iasă afară din lume*. Viața lor viitoare depinde de felul în care ei vor lua atitudine pentru Domnul, pentru adevărul Lui și pentru dreptate, în această privință este scris: “Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona”; “Nu puteți să mâncați la masa Domnului și la masa dracilor”.

Apostolul spune: “Înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3:19) Aceasta înseamnă că cele mai înțelepte sisteme și planuri ale oamenilor sunt ridicole pentru că ei nu îl iau pe Dumnezeu în considerare. Ceea ce înseamnă că niciun sistem sau plan al omului nu ar putea vreodată aduce vreo binecuvântare rasei. Referindu-se la cei care vor să fie plăcuți lui Dumnezeu, apostolul avizează să “se păstreze neîntinați de lume”. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că dacă vreun creștin ia parte la corupția, asuprirea și nelegiuirea lumii (organizația Diavolului), el se pângărește și devine incapabil pentru a-i folosi Stăpânului. El ia atitudine împotriva lui Dumnezeu în favoarea Diavolului.

Acum suntem pregătiți să înțelegem la ce s-a referit apostolul când a spus: “Prietenia cu lumea e vrăjmășie cu Dumnezeu”, și când a spus: “Nu iubiți lumea nici lucrurile din lume. Dacă cineva iubește lumea, dragostea Tatălui nu este în el.”

Suntem siguri că toți oamenii buni se vor bucura când malefica guvernare a lui Satan va fi distrusă, când păcatul și nelegiuirea, sărăcia și asuprirea, ticăloșia, corupția și mita, împreună cu toate defăimările aduse împotriva lui Dumnezeu, denaturarea adevărului Său, vor lua sfârșit. Mulțumim Domnului că a venit “sfârșitul lumii”. Cristos și-a luat deja puterea în mâini și a început să acționeze împotriva Satanei. Lucrarea va fi în curând dusă la bun sfârșit, iar Satan va fi legat pentru o mie de ani ca să nu mai înșele națiunile în acest timp. (Apocalipsa 20:2,3) În curând oamenii vor fi scoși de sub puterea Satanei și guvernării sale formată din îngeri și oameni răi.

Deoarece acesta a doua “lume” a lui Stan va fi distrusă, Scriptura ne spune despre o altă “lume care va veni”, lume condusă de Cristos în dreptate ca Lider și Comandant al oamenilor, timp în care Satan va fi legat. Această “lume viitoare” este formată dintr-un “cer” și un “pământ”. Lucru care înseamnă că aceasta va fi reprezentată de Cristos și îngerii Săi sfinți din ceruri, care vor fi invizibili oamenilor, și de către sfinții oameni de pe pământ, care vor fi vizibili pentru omenire. Reprezentanții care se vor vedea sunt acei oameni sfinți menționați în cartea Evreilor, capitolul 11, și care vor fi “făcuți domni în toată țara”. (Psalmul 45:16) Printre ei numim următorii: Abel, Enoh, Moise. Avraam, Isaac și toți profeții și alții.

După recitarea într-o limbă plină de viață a distrugerii “cerului și pământului” organizate de Satan, apostolul exclamă în tonuri triumfătoare: “Totuși noi, după promisiunea Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea” - 2 Petru 3:13

Orice om neprihănit se va bucura în cunoașterea Împărăției lui Dumnezeu. În timp ce unul citește despre corupția în lumea politică, financiară și chiar cea religioasă printre rândurile presei zilnice, un altul e mâhnit și tânjește după Împărăția dreptății și binecuvântările sale. Repetatele eșecuri ale guvernării rele și corupte ale Satanei împotriva eforturilor de stabilire a păcii, dreptății și justiției pe pământ și încheierea tuturor profitărilor, asupririlor, războaielor și neleguirilor, este o dovadă indiscutabilă că nu ne putem aștepta la niciun fel de eliberare de la acest detriment, și că singura speranță e în Împărăția lui Dumnezeu, “lumea viitoare în care va domni dreptatea”. Toți oamenii drepti sunt conștienți de eșecul eforturilor oamenilor, dar majoritatea nu știu în ce direcție să o ia sau ce să facă. Precum un om care se îneacă, ei apucă paiele întinse către ei de propusa Ligă a Națiunilor, Drepturilor omului, conferințele de dezarmare, prohibiție și alte “zadarnice imaginații” ale oamenilor.

Oamenii încă nu au înțeles că singura lor speranță binecuvântată e în “lumea viitoare”. Această lume care va veni este Împărăția lui Dumnezeu, pentru care Isus ne-a învățat să ne rugăm spunând:

“Când vă rugați spuneți așa, Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, Vie Împărăția Ta, Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ.”

Acea împărăție se înființează acum pe pământ. “Lumea viitoare” e acum aici. Eliberarea oamenilor de sub stăpânirea organizației lui Satan, numită “acest veac rău”, va deveni în curând fapt săvârșit. Domnul preia controlul lucrurilor de pe pământ tocmai când e mai mare nevoie și viziunea e mai întunecată. Milioane de cărți și broșuri anunțând faptul că o nouă lume începe, sunt puse în mâinile oamenilor la costul de producție, și același mesaj este răspândit prin multe posturi de radio.

Azi, în mod special, este adevărat că un creștin, care e conștient de toate aceste lucruri, nu ar trebui să iubească lumea sau să aibă prietenii în ea, deoarece, făcând astfel, el ia atitudine împotriva Domului și devine favorabil în perpetuarea guvernării lui Satan, care e condamnată la distrugere eternă.

MILIOANE DE PRIZONIERI AUD EVANGHELIA

Cuvintele „închisoare” și „prizonieri” se găsesc de mai multe ori în Biblie. În multe cazuri, cuvântul „închisoare” se referă la închisoarea literală, cu gratii, uși și ziduri. În câteva texte, cuvântul „prizonieri” nu se referă la prizonieri literală, ci la o clasă de oameni care sunt în robie, sub o constrângere; adică ei sunt privați de libertatea lor de a gândi și de a acționa așa cum ar vrea să facă și de a face acele lucruri pe care conștiința lor le spune că sunt corecte. Starea lor de robie, constrângere și privare de drepturi și libertăți corecte le este impusă de acea creatură rea numită „Diavolul și Satan”, care folosește oamenii ca instrumente ale sale în această lucrare rea. Astfel de oameni sunt numiți „prizonieri”, deoarece sunt în robie față de tradiție, superstiție, frică de om și teamă de pierderea numelui bun și a afacerilor. Mulți dintre acești oameni sunt legați de crez și se tem ca nu cumva să fie numiți „neortodocși”.

În Proverbe 29:25, citim: „Frica de om aduce o capcană.” Cuvântul „capcană” înseamnă „a pune un ștreang în jurul gâtului”. Imaginea este cea a unui stăpân care conduce un rob, prizonierul său. Milioane de oameni se tem de opinia publică, de critica publică sau de cenzura publică. Astfel de oameni sunt captivi, prizonieri. Deseori, o astfel de experiență în închisoare este mult mai iritantă decât să fii într-o închisoare literală. Este jalnic să vezi oamenii temându-se să folosească acea libertate de opinie și de exprimare care este dreptul dat de Dumnezeu al fiecărui bărbat și fiecărei femei pe pământ. Oricine deține un astfel de control nejustificat al drepturilor și libertăților altcuiva este o persoană rea și se amestecă în aranjamentul divin; el este dușmanul lui Dumnezeu și al omului, al adevărului și al dreptății.

Adevărații creștini sunt numiți prizonieri ai lui Dumnezeu, iar Isus îi *invită* să ia jugul Lui asupra lor și le promite purtare de grijă, protecție și dragoste și că toate lucrurile vor lucra împreună pentru binele lor. El le spune: „Jugul Meu este ușor și sarcina Mea este ușoară”. Prizonierii lui Satan sunt luați captivi de el împotriva voinței lor; captivitatea lor nu este pentru binecuvântarea lor, ci pentru rănirea lor; este o robie tiranică. Ei au ștreangul lui în jurul gâtului lor și sunt ținuți în robie prin frică de sclav sau teamă de a ofensa vreun bărbat sau o femeie, sau de a călca unele obiceiuri sau legi stabilite, sau de a fi demodați, sau de a spune ceva contrar unui crez stabilit. Aceasta este o robie diabolică.

Va veni timpul în curând, când toată lumea va fi eliberată de o astfel de robie și Evanghelia lui Isus Cristos va fi aceea care îi va elibera. Cu alte cuvinte, adevărul va elibera acești prizonieri. Vorbind adevăraților creștini, apostolul spune: ‘În blândețe învață-i pe cei care se opun, ca să se desprindă din capcana diavolului, care sunt luați captivi el la voința lui’. (2 Timotei 2:26). În Psalmul 91: 3, ni se spune că adevărații creștini vor fi eliberați din capcana păsărarului. Vânătorul de păsări menționat aici este Satan. Din nou, în Psalmul 140: 1-5, citim: „Izbăvește-mă, Doamne, de omul rău, păzește-mă de omul violent, care își imaginează răutăți în inima lor: ... ei și-

au ascuțit limbile ca un șarpe; otravă de viperă este sub buzele lor ... Cei mândrii au ascuns o capcană pentru mine și niște funii: au întins o plasă pe lângă drum; mi-au pus curse”.

Dumnezeu are o organizație pe pământ, alcătuită din bărbați și femei care îl iubesc pe Domnul și încearcă să-l slujească. Satan are o organizație pe pământ, alcătuită din bărbați și femei care mărturisesc că slujesc Domnului, dar care slujesc de fapt Diavolului. Organizația lui Satan *pretinde* că este organizația lui Dumnezeu și persecută pe aceia care sunt de fapt membri ai organizației lui Dumnezeu. Organizația lui Satan navighează sub numele răsunător de „Creștinătate”. Ea se mândrește cu un număr de peste 500.000.000 de membrii. Membrii ei sunt în robie față de crezuri, obiceiuri, ritualuri și ceremonii; ei nu îndrăznesc să se dezmință de acestea sau să le critice sau să le expună. Să facă acest lucru ar aduce rușine pentru ei, ocări, excludere și persecuție. Multe mii de oameni ai Domnului sunt ținuti în aceste denominațiuni ca prizonieri, temători să-și exprime dezaprobarea față de crezurile, metodele și obiceiurile organizației. Aceștia sunt foarte nefericiți; ei îl iubesc pe Domnul și ar dori să-i vadă numele onorat și adevărul său predicat fără folosirea formalismului, a ceremoniilor, a robiei credinței și a cutiilor de colectă, totuși nu îndrăznesc să ia poziție; așa că rămân în închisori, împotriva simțului lor de dreptate și de corectitudine. Ei au ștreangul lui Satan în jurul gâtului lor; ei sunt prizonierii lui.

Această mare închisoare, numită „Creștinătate” de către oameni și numită „Babilon” (care înseamnă confuzie) de Dumnezeu, este menționată în Apocalipsa 18: 4, iar Domnul spune: „Ieșiți din ea, *poporul Meu*”. Dumnezeu vrea să distrugă marele Babilon și toți oamenii Domnului care rămân în el vor avea parte de plăgile lui. Multe mii de oameni ai Domnului au auzit glasul Domnului și au ieșit. Aceștia nu se tem de anatemele oamenilor sau diavolilor; ei nu se tem că-și vor pierde bunul lor nume sau reputația; ei nu se tem de batjocuri, ocări sau persecuții. Ei ies în libertatea glorioasă a fiilor lui Dumnezeu.

Cei care rămân în Babilon din cauza fricii sau îndoielii sunt prizonieri; ei sunt conștienți de poziția lor falsă, precum și de șmecheriile și minciunile Babilonului, dar nu au curajul convingerilor lor. Ei oftează și plâng și se jelesc din cauza tuturor urâciunilor pe care le văd în Creștinătate, dar nu îndrăznesc să scuture jugul diavolului și să ia jugul Domnului. Există mai mulți astfel de prizonieri în Babilon decât toți prizonierii deținuți în închisorile reale și în penitenciare de pe tot pământul. Dumnezeu îi iubește pe acești prizonieri, îi compătimește; El vede dorința lor cinstită de a-L sluji; El înțelege temerile lor și s-a făcut un plan să-i elibereze din închisoarea lor, dar mai întâi îi va pedepsi pentru lipsa lor de credință și curaj.

În Revelația 7: 9-15 ne este arătată o mare mulțime, pe care nimeni nu o poate număra, care treacă prin necazul cel mare, să-și spele hainele și să le albească în sângele Mielului. Aceștia sunt prizonierii. Ei au făcut un legământ cu Domnul prin sacrificiu, ceea ce înseamnă că ei trebuie să moară, la fel ca toți cei care câștigă un loc în cer. Prin urmare, este corect să spunem că ei au fost „numiți să moară”.

În Psalmul 79:11 citim despre acești prizonieri după cum urmează: „Să ajungă suspinul prizonierului înaintea Ta; după mărimea puterii tale păstrează pe cei care sunt rânduți să moară”. De asemenea, în Psalmul 102: 19-21, citim: „Căci el a privit de la înălțimea sanctuarului său, Domnul a privit din cer, ca să audă gemetele prizonierului, să-i elibereze pe cei care sunt rânduți moarte.”

Dumnezeu intenționează să distrugă organizația lui Satan și să-l lege pe Satan o mie de ani. Astfel va elibera prizonierii; și ce eliberare va fi! Eliberați de puterea și stăpânirea lui Satan; fără frică de oameni; lipsiți de influența dominantă, jale, de batjocuri și persecuții ale creștinilor declarați; liberi să slujească Dumnezeului cel viu cu respect și frică evlavioasă. Această libertate este numită „libertatea glorioasă a fiilor lui Dumnezeu”.

După ce s-au alăturat organizației lui Satan, oamenilor li se spune că este dezonorant și rușinos să se despartă de ea, că a face acest lucru înseamnă lipsă de loialitate față de Dumnezeu. Ei sunt amenințați cu ocări, ostracizare și persecuții sociale în această viață și chin veșnic în viața care va veni. Fiecare dintre aceste afirmații este falsă; totuși există mii de oameni care se tem de blestemele și ocările „celor mai buni oameni din comunitate” și rămân în robie, în timp ce propria lor conștiință și simțul de dreptate și de corectitudine sunt ofensate în mod continuu. Aceștia vor rămâne prizonieri până când Dumnezeu îi va elibera distrugând închisoarea.

Dar ce pedeapsă vor avea în timp ce vor rămâne acolo! Conștiința lor îi va tulbura tot timpul; ei se vor teme să-și piardă bunul nume și poziția dacă vor ieși, dar în același timp se tem de dezaprobarea Domnului dacă rămân înăuntru. Viața lor va fi una de neliniște și de chin continuu. Asupra adevăraților adepți ai Domnului planează responsabilitatea de a le spune acestor prizonieri că Domnul va distruge în curând închisoarea și îi va elibera pe deplin. Ei nu pot fi loiali Domnului și neglijează să dea acest mesaj. În Isaia 61: 1,2, citim: „Spiritul lui Iehova este peste mine, pentru că Domnul m-a uns să predic... deschiderea închisorii pentru cei care sunt legați. . . și ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru.” Dacă creștinii declarați nu reușesc să răspândească acest mesaj, ei își vor pierde locul în regat.

Predicarea către cei aflați în închisoare a veștii bune despre distrugerea organizației lui Satan și despre eliberarea prizonierilor va inspira pe cei mai curajoși să-și ia poziția pentru Domnul și să iasă din închisoare; și va sădi o speranță în inimile celor mai puțin curajoși și îi va pregăti să-și ia poziția pentru Domnul într-un viitor nu prea îndepărtat. Totuși, necazul lor va continua până când ei vor striga către Domnul pentru eliberare. Psalmul 142: 3-7 prezice acest strigăt pentru ajutor: „Când spiritul meu a fost copleșit înăuntru meu, atunci tu ai știut cărarea mea; pe calea pe care am mers, ei au pus o cursă pentru mine ... Am strigat către tine, Doamne: ... Ascultă strigătul meu, căci sunt foarte nenorocit; izbăvește-mă de persecutorii mei, căci sunt mai puternici decât mine. Scoate-mi sufletul din închisoare, ca să laud numele tău”.

Cei care avertizează în felul acesta pe acești prizonieri de pericolul lor sunt numiți „străjerii” Domnului. În Ezechiel 33: 6 citim: „Dacă străjerul vede sabia venind, și nu sună din trâmbița și poporul nu va fi avertizat, dacă va veni sabia, și va omorî pe cineva din popor, el va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna străjerului”. Aceasta înseamnă că, dacă adevărații sfinți ai Domnului nu reușesc să spună prizonierilor despre pericolul lor și despre distrugerea organizației Diavolului, ei vor fi trași la răspundere și vor fi pedepsiți pentru eșecul lor.

Prin urmare, îi avertizăm pe aceia care pretind că sunt creștini că trebuie să se opună acelor instituții ale pământului care sunt pline de șmecherii, ipocrizii și minciuni și acele instituții care învață false doctrine ale chinului veșnic, trinității, ale nemuririi umane și ale evoluționismului, și să-și ia poziția în mod neechivoc de partea Domnului, pentru că a sosit momentul când aceste instituții urmează să fie distruse.

Dacă vreunii din poporul Domnului nu au curajul să ia o poziție pentru Domnul, ei se expun unui necaz teribil, în viitorul apropiat, care îi va pedepsi pentru lipsa lor de credință și încredere în Domnul și pentru dragostea lor față de om și respect față de semenii lor. Cei care nu au curajul să ia o poziție fermă sunt ca și prizonierii, în cea mai mare închisoare a pământului. Cel mai înțelept curs al lor este de a-și lua poziția pentru Domnul și de a „ieși din ea”. Dacă fac acest lucru, ei vor avea binecuvântarea și aprobarea Domnului acum, și un loc glorios în viitorul său regat și o parte în lucrarea aceluia regat.

de TURNUL I VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

15 OCTOMBRIE 1930

Nr. 20

Cuprins:

O VIȚĂ DE VIE - Pag. 371

REGATUL LUI DUMNEZEU ESTE AICI
(Prelegere radiofonică de treizeci de minute) - Pag. 379

UN STINDARD PENTRU POPOARE - Pag. 384

STÂNCA VEACURILOR

Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în luptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întam plându-se aceste lucruri, să știți că Impărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lecțiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfintele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbește Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărata lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENTEI LUI CRISTOS

Vol . LI

15 Octombrie 1930

Nr 20

O VIȚĂ DE VIE

“În ziua aceea, cântați o cântare viței de vin roșu.” – Isaia 27:2.

DUȘMANUL a provocat pe Iehova ca să pună pe pământ un om, care și în cele mai grele încercări să-și poată păstra integritatea față de Dumnezeu. Prin această provocare, numele și cuvântul lui Iehova au fost puse în joc. Această provocare a fost acceptată și Dumnezeu a făcut de cunoscut hotărârea sa că la timpul potrivit va avea pe pământ un popor, care și în cele mai grele împrejurări își va păstra integritatea, vor fi martori credincioși și adevărați ai lui Iehova, și va cânta lauda și onoarea numelui său. Pe această clasă de aprobați Domnul o ilustrează ca o viță de vie.

2. Vinul este adesea folosit simbolic în Scripturi pentru a ilustra bunăvoință, bucurie și bucurie. Vinul vine din podgoria pe care Dumnezeu a plantat-o pentru a bucura inima omului. (Ps. 104: 15) Este de așteptat ca Iehova să aibă plăcere în cei care își păstrează integritatea și susțin cuvântul și numele său. Omul înțelept este cel care își găsește plăcerea în Domnul și respectă cu bucurie poruncile Lui și în acesta Dumnezeu are plăcere. "Fiul meu, fii înțelept, și îmbucură-mi inima, ca să-i răspund celui ce mă ocărăște". (Prov. 27:11) Prin urmare, o viță de vie reprezintă în mod corespunzător pe cel de care Dumnezeu va fi mulțumit. Deoarece provocarea insolentă a fost aruncată în fața lui Iehova, Satan a ocărât în mod constant cuvântul și numele lui Dumnezeu. „Servul credincios și înțelept” al lui Dumnezeu, ilustrat de podgoria vinului bun, a împărtășit cu bucurie astfel de ocări și va bucura inima Tatălui. Metoda lui Dumnezeu de a dezvolta această viță nu numai că este de mare interes, dar arată importanța pe care el o acordă lucrării sale în a da roade.

Via din Egipt

3. În loc să-și apere imediat cuvântul și numele, Cel Prea Înalt, care este perfect în înțelepciune și nelimitat în putere, i-a permis lui Satan să continue și să facă cel mai rău lucru împotriva lui Iehova și a creației sale. Dumnezeu așteaptă timpul potrivit pentru a-și îndeplini scopurile. El a făcut mai întâi multe ilustrații care prefigurau lucrarea sa finalizată, iar aceste ilustrații le aplică celor aleși ai săi. El a folosit o viță de vie pentru a ilustra poporul ales pentru planurile sale. Egiptul este un simbol al lumii în care omul locuiește și care este sub supravegherea lui Satan, dușmanul. Dumnezeu trebuie să-și scoată omul ideal din lume, pentru că omul nu putea fi găsit în alt loc. Evident, pentru a face o ilustrație, Dumnezeu l-a trimis pe Iacov în Egipt și și-a schimbat numele în Israel. Apoi, la timpul potrivit, el a scos pe israeliți din Egipt și i-a așezat în Canaan. Ei au scos afară dușmanii și au înflorit în acel ținut. În ceea ce privește această viță de vie și ilustrația făcută prin aceasta, Dumnezeu a făcut ca profetul să scrie:

4. „Ai adus o viță de vie din Egipt, ai scos păgânii și ai plantat-o. Ai pregătit loc înaintea ei, și ai făcut-o să prindă rădăcini, și ea a umplut țara. Dealurile au fost acoperite de umbra ei, și ramurile ei au fost ca cedrii mari. Ea și-a întins ramurile până la mare, și până la râu”. (Ps. 80:8-11). Mai târziu, israeliții au fost pustiți de dușman și au strigat către Domnul: „De ce i-ai rupt gardurile, astfel că toți cei ce trec pe lângă ea rup din ea? Mistrețul din pădure o pustiește, și fiara sălbatică a câmpului o devorează”. (Vs. 12, 13). Ilustrația Psalmului optsprezece este o rugămintă adresată lui Dumnezeu pentru mila sa. Psalmul este cu siguranță profetic, și urmează atât o împlinire în miniatură, cât și una completă.

5. În primul rând, Dumnezeu a întemeiat casa lui David și a făcut-o puternică pentru sine, așa cum se menționează în psalm. „Și vița pe care a plantat-o mâna ta dreaptă, și ramura pe care ai făcut-o puternică pentru tine”. (Ps. 80:15). Prin David a fost făcut legământul cu privire la țară. El a cucerit pe toți dușmanii israeliților. (Ps. 89: 1-20). David a reprezentat pe „Leul din tribul lui Iuda”, trib al lui Israel care a fost scos din țara Egiptului. La timpul potrivit, toți, cu excepția unei mici rămășițe din Israel, s-au lepădat de legământul lor și de Dumnezeu. Ei au fost zdrobiți și dușmanii lor i-au jefuit și au devenit un obiect de batjocură și de ridiculare pentru cei de jur împrejur.

6. La timpul hotărât, Isus, descendentul natural din casa lui David, a venit și a fost făcută vița adevărată, plantarea mâinii drepte a lui Dumnezeu. Către discipolii săi care au stat neclintii cu el în încercările sale, el a spus: "Eu sunt vița, voi sunteți ramurile. Cel ce rămâne în mine și eu în el, acela aduce mult rod; căci fără Mine nu puteți face nimic". (Ioan 15: 5). Aceștia au fost invitați în legământul împărăției și li s-a spus ce trebuie să facă. Este clar din cuvintele lui Isus că vița și roadele ei reprezintă poporul ales al lui Dumnezeu și mesajul lui Dumnezeu pe care el îl dă altora spre onoarea și gloria numelui Său.

7. Isus a rostit o parabolă care arată că Dumnezeu a plantat Israelul ca podgoria lui și a lăsat-o conducătorilor lui Israel ca viticultori care să aibă grijă de ea. În loc să aducă roadele ei și să-i ajute pe alții în Israel să facă același lucru, acești conducători și farisei au folosit podgoria pentru propriile lor scopuri egoiste. Dumnezeu nu le-a permis să continue mai departe; prin urmare, Isus le-a spus: „regatul lui Dumnezeu va fi luat de la voi și va fi dat unei națiuni care aduce roadele lui”. (Mat. 21: 43) Astfel, Isus a anunțat regula de neschimbat a lui Dumnezeu că via denotă poporul lui Dumnezeu și că doar cei care dau roade pot fi aprobați și luați în împărăție. Ucenicii credincioși ai lui Isus au dat roadele împărăției. La Cincizecime și pentru câțiva timp după aceea a existat o mărturie largă a adevărului cu privire la regatul lui Dumnezeu și mulți s-au întors spre acel regat și au dat slavă numelui lui Iehova. La puțin timp după ce apostolii și-au terminat cursul pământesc, a existat o deviere de la credință, iar torentul celor credincioși a devenit foarte subțire. Pe scurt, aceasta este o împlinire în miniatură Psalmului optsprezece.

8. A doua venire a Domnului Isus Cristos datează de la aproximativ anul 1875, când el a început să 'pregătească calea înaintea Domnului'. Au existat oameni care l-au iubit pe Dumnezeu și care așteptau venirea lui Cristos. Ei fuseseră asupriți mult timp și devastați de forțele lumii, și acești credincioși sunt bine reprezentați în psalm: „Întoarce-te, te rugăm, o, Dumnezeul oștirilor: privește din ceruri, și vezi, și vizitează-ți via; și via pe care a plantat-o dreapta ta, și ramura pe care ai făcut-o puternică pentru tine. Este arsă de foc; este tăiată: ei pier la muștrarea feței tale. Mâna ta să fie peste omul dreptei tale, peste fiul omului pe care l-ai făcut puternic pentru tine. Astfel nu ne vom întoarce de la tine; înviorează-ne, și vom chema numele tău. Întoarce-ne din nou, o, Doamne Dumnezeul oștirilor, fă să strălucească fața ta, și vom fi salvați”. – Ps. 80:14-19.

9. În armonie cu această rugăciune, Iehova a restaurat via, și cei credincioși au început din nou să aducă sau să producă roadele împărăției, în timp ce mulți din adepții declarați ai lui Cristos au încercat în același timp să dezvolte și să aducă propriile lor roade. În timpul acelei perioade cunoscută ca timpul de 'pregătire a căii înaintea Domnului' a fost dată o mare mărturie despre adevăr, dar ea nu a fost dat în totalitate fără egoism. Mulți care au așteptat împărăția și care au vorbit despre venirea ei au subliniat importanța de a intra în ea și de a domni cu Cristos. Motivul care i-a determinat să-și urmeze cursul lor și să vorbească astfel a fost în mare măsură egoist. Când a sosit timpul pentru judecată a existat o mare divizare și cădere a celor care au declarat că sunt ai lui Cristos și care au fost socotiți ca parte a viei.

10. Venirea Domnului la templul lui Dumnezeu datează din 1918. Cu ceva timp înainte de aceasta, motivele egoiste au devenit mai evidente și acestea au fost manifestate de mulți dintre cei care au pretins că sunt adepți ai lui Cristos și au căzut. A existat o cădere a zidurilor viei. Din aproximativ 1917 până în 1919, biserica a avut multe lacrimi amestecate cu pâinea ei. Poporul Domnului a avut o reputație proastă și dușmanul a râs de el și l-a disprețuit. În nedumerirea lor, credincioșii s-au rugat: „O, Dumnezeul oștirilor: privește din ceruri, și vezi, și vizitează această vie; și via pe care a plantat-o dreapta ta, și ramura pe care ai făcut-o puternică pentru tine. ...Astfel nu ne vom întoarce de la tine; înviorează-ne, și vom chema numele tău.” (Ps. 80: 14-18) Credincioșii

s-au rugat pentru ajutorul lor și pentru onoarea numelui lui Iehova, iar rugăciunea este exprimată cu încredere că Domnul va auzi. Aceasta este o împlinire mai mare a profeției din Psalmul optsprezece.

O ALTĂ ILUSTRĂȚIE

11. În multe cazuri, profetul Isaia a ilustrat pe poporul credincios al lui Dumnezeu. Dumnezeu a dat lui Isaia o viziune despre o viță și l-a făcut să scrie despre ea aceste cuvinte: „Acum voi cânta preaiubitului meu iubit o cântare despre iubitul meu și despre via lui. Prea iubitul meu are o vie pe un deal foarte rodnic; a împrejmuț-o, a scos pietrele și a sădit-o cu cea mai selecționată viță de vie și a construit un turn în mijlocul ei; a făcut și un teasc în el; și a așteptat ca să facă struguri, și ea a făcut struguri sălbatici. Și acum, O locuitori ai Ierusalimului și oameni din Iuda, judecați, vă rog, între mine și via mea. „Ce s-ar mai fi putut face viei mele, și nu am făcut? De ce când am așteptat să facă struguri, a făcut struguri sălbatici? Și acum plecați; vă voi spune ce voi face viei mele: voi îndepărta gardul ei viu și va fi mâncat; voi surpa zidul ei, și va fi călcat în picioare; și o voi lăsa pustie; nu va fi tăiată, nici săpată, ci vor crește spini și buruieni; voi porunci și norilor să nu dea ploaie peste ea. Căci via Domnului oștirilor este casa lui Israel, și bărbații lui Iuda, plantația lui plăcută; el aștepta judecată, dar iată asupra; dreptate, dar iată un strigăt”. – Isa. 5:1-7.

12. Această profeție a lui Isaia pare să se aplice în mod particular „zilei Domnului”. Despre ea se vorbește ca podgoria lui Iehova al oștirilor și aparent stabilește timpul în care Domnul se pregătește pentru luptă. Via a fost plantată de Iehova pe un deal foarte roditor, îngrădită și înconjurată de ziduri, protejată, și totuși a eșuat. Dumnezeu a plantat acea vie cu cea mai aleasă viță (Cristos Isus), a construit un turn în mijlocul ei și a făcut un teasc în ea. În loc să facă roadele împărăției, totuși, profetul declară că ea a făcut struguri sălbatici.

13. A existat obiceiul de a aplica aceste ilustrații ale profeției lui Isaia la Israelul spiritual nominal sau la organizațiile bisericești denominaționale. În acest caz ilustrația și sistemele bisericești nominale nu se potrivesc. Nu există niciun motiv să concluzionăm că religia organizată l-a reprezentat în vreun moment sau în vreo formă pe Dumnezeu. Cu toate acestea, sistemele bisericești nominale, nu par a fi antitipul acestei podgorii descrise de profeția lui Isaia în paragraful precedent. Este clar că ea trebuie să se refere la un popor care a fost recunoscut în mod special ca popor al lui Dumnezeu

14. Singura reformă reală printre oameni din zilele apostolilor este reforma care a început în jurul anului 1878, aproximativ la momentul înființării *Turnului de Veghe*. Această mișcare a reformei, Domnul a folosit-o pentru a restaura poporului său adevărurile fundamentale ale Bibliei, și este cunoscută sub numele de lucrarea lui Ilie a bisericii. Domnul a folosit pe unii dintre slujitorii săi credincioși să înceapă atunci și acolo proclamarea Evangheliei celei de-a doua veniri a lui Cristos și a împărăției sale. În acea perioadă, mulți s-au despărțit de sistemele bisericești nominale și s-au alăturat studiului Cuvântului lui Dumnezeu și slujirii sale. Pietrele de poticnire care îi făcuseră să se poticnească în Cuvântul și în doctrinele lui Dumnezeu au fost scoase și adevărurile fundamentale le-au fost clarificate. Biserica a avut atunci permisiunea să vadă și să aprecieze filosofia mării jertfe de răscumpărare a lui Cristos Isus și că el este adevărata viță de vie și că membrii săi credincioși sunt ramuri și sunt plantați cu el.

15. Turnul construit în mijlocul podgoriei ar reprezenta foarte bine o lucrare în care străjerii caută folosul turmei lui Dumnezeu și acest lucru a fost făcut, prin harul Domnului, de oamenii credincioși pe care el i-a pus în turnul său de veghe sau organizația sa pe pământ. Presa de vin făcută acolo pare să denote faptul că a existat o lucrare între oamenii lui Dumnezeu în declararea răzbunării lui Iehova, iar acest lucru s-a făcut într-o oarecare măsură în perioada lucrării lui Ilie a bisericii. Cu toate acestea, când a venit vremea ca Dumnezeu să caute rodul viei, în ansamblu, au fost aduși struguri sălbatici. Ceea ce denotă strugurii sălbatici trebuie să fie exact opusul roadelor bune sau al strugurilor obișnuite. Trebuie să reprezinte fructul adus, dar nu în ordinea desemnată de Domnul. Deci, ce ar putea reprezenta strugurii sălbatici?

16. Este important să remarcăm aici din nou regula pe care Isus a anunțat-o, și anume, că nimeni nu ar putea fi din împărăție dacă nu a făcut roadele împărăției. (Mat. 21:43). Roadele împărăției ar fi și sunt roadele obișnuite sau domestice aduse după regula stabilită de Isus. Roadele

regatului constă din mesajul dătător de viață al adevărilor care fac cunoscut că Iehova este suprem, că Cristos este Regele său și că împărăția lui Dumnezeu va apăra cuvântul și numele lui Iehova Dumnezeu.

17. Trebuie să ținem mereu cont de faptul că însăși scopul împărăției este acela de a asigura calea pentru reabilitarea completă a cuvântului și a numelui lui Iehova. Aceasta dovedește că provocarea pe care Satan a aruncat-o în fața lui Iehova a fost una rea și că Satan este cel rău și că Dumnezeu are dreptate și cuvântul său este adevărat. Rodul sau mesajul adus care tinde spre orice altceva sau pentru a aduce orice alt rezultat sau pentru a mări numele vreunei creaturi ar fi struguri sălbatici. Prin urmare, ar fi un rod pe care Domnul nu l-ar putea aproba și nu-l va folosi.

18. Din, aproximativ, 1878 înainte până la venirea Domnului în templul său, în 1918, au existat mulți care au primit o cunoaștere a adevărului. Totuși, un număr și mai mare al acestora aștepta cu nerăbdare anul 1914 ca fiind momentul în care Domnul își va întemeia împărăția și că ei toți vor fi luați în împărăție și lumea va fi distrusă. Învățătura celor mai mulți dintre aceștia, la convenții și alte întâlniri, se referea la gloria și onoarea care urmau să fie acordate celor care urmau să domnească cu Cristos și să judece lumea. Mai presus de orice altceva accentuat în acea perioadă a fost „dezvoltarea caracterului” și aceasta s-a făcut cu scopul de a se pregăti pentru împărăție astfel încât Dumnezeu să-i poată lua în împărăție și să-i folosească. În ceea ce privește majoritatea, s-a spus puțin sau chiar nimic, sau doar au fost gânduri despre reabilitarea cuvântului și numelui lui Iehova Dumnezeu. Au existat, desigur, mulți printre ei care au fost devotați în mod altruist Domnului, dar chiar și ei priveau ca cel mai important lucru pregătirea lor pentru împărăție.

19. Având în vedere faptele bine cunoscute de mulți, a existat un grad mare de egoism manifestat de cei care au răspuns la chemare și care, prin urmare, așteptau regatul. Aceștia primiseră adevărul și s-au desfătat în cunoașterea lor despre adevăr, dar nu primiseră iubirea adevărului. Cei care primiseră dragostea adevărului erau nerăbdători să slujească Domnului, dar cei care primiseră adevărul, dar nu dragostea pentru el, așteptau înălțare de sine, cinste, și slavă în împărăție. Acestea sunt faptele care se referă la vie, așa cum este descris de profetul Isaia în capitolul cinci.

20. În 1914 mulți au fost dezamăgiți, deoarece așteptaseră că Cristos va întemeia regatul și că ei vor fi luați imediat în el. Aceștia sunt reprezentați de cuvintele lui Isus ca spunând : „Domnul meu își întârzie venirea”. Zelul acestora s-a răcit imediat; prin urmare, când Domnul a venit la templul său pentru judecată, în 1918, a găsit această clasă, pe care descrie-o ca 'serv necredincios' sau 'servitor rău și leneș', sau 'serv rău', și el a trimis pe îngerii lui și i-a scos din împărăție și a stricat via. (Mat. 13: 41; Isa. 5: 5-7). Organizația poporului lui Dumnezeu a fost desființată, și până în 1919 nu s-a făcut nici un efort pentru a-l reuni din nou. Mulți care înainte de aceasta au crezut și au susținut adevărul au devenit atunci împotriviți ai adevărului și ai lucrării lui Dumnezeu în aducerea roadelor împărăției. A început o lucrare de separare, iar cei care l-au iubit pe Domnul au fost separați de cei care s-au opus lucrării sale. Asemenea fapte sunt bine cunoscute și aceasta este situația când vrem să vedem o altă ilustrație a bisericii reprezentată de o vie.

VIȚĂ DE VIN

21. Isaia a profețit în numele Domnului Dumnezeu despre o „vie de vin roșu”. Potrivit altor traducători ea este numită „o viță de vin”. (*Rotherham*). Ea are o îngrijire specială a lui Iehova datorită rodniceii ei. Este via care face roadele împărăției și, prin urmare, trebuie să fie compusă din adevărata vie și ramurile ei. Cu privire la această vie este scris: „În ziua aceea, să-i cântați, o vie de vin roșu: Eu, Domnul, o păzesc. O voi uda în fiecare clipă, ca nu cumva să-i facă cineva rău, o voi păzi zi și noapte. Furia nu este în mine: cine va pune buruieni și spini împotriva mea în luptă? Voi trece prin ele; le voi arde împreună. Dacă nu să ia puterea mea, ca să poată face pace cu mine; și el va face pace cu mine.” - Isa. 27: 2-5.

22. Fără îndoială, aceasta este aceeași 'vie și ramuri' despre care a vorbit Isus ucenicilor săi atunci când a spus: „Eu sunt adevărata vie și Tatăl meu este viticultorul. Fiecare ramură din mine care nu aduce rod el o scoate; și pe orice ramură care aduce rod, el o curăță, ca să aducă și mai mult rod. Acum voi sunteți curați prin cuvântul pe care vi l-am spus. Rămâneți în mine, și eu în voi. Așa cum ramura nu poate da roade de la sine, dacă nu rămâne în viță, nici voi nu puteți, decât dacă

rămâneți în mine. Eu sunt via, voi sunteți ramurile. Cine rămâne în mine și eu în el, acela aduce mult rod; căci fără Mine nu puteți face nimic.” - Ioan 15: 1-5.

23. Cuvintele lui Isus, desigur, se aplică Cristosului în întregime, dar există o anumită perioadă în care este arătată „via vinului roșu” sau „via de vin”. Atunci ele vor avea o aplicare specială la cei pe care Domnul i-a găsit credincioși și i-a adunat la sine. Timpul este localizat cu precizie prin cuvintele profetului. El spune: „În ziua aceea cântați-i: o vie de vin roșu”. „În ziua aceea” marchează timpul înainte de la care Domnul Isus este așezat de către Iehova pe tronul său și, prin urmare, a început în 1914. Este ziua pe care a făcut-o Iehova și este un timp de bucurie pentru biserică. Când Isus s-a arătat la templul lui Dumnezeu și a început să adune rămășița la sine, aceasta a marcat începutul timpului bucuriei și, prin urmare, timpul pentru începutul cântecului. Când rămășița a ajuns să realizeze că „piatra principală din unghi”, care fusese respinsă de alții, inclusiv de cei care au făcut struguri sălbatici, a fost așezată de către Iehova în Sion, aceasta a marcat începutul bucuriei lor. (Isa. 28:16) Atunci rămășița a început să cânte: „Te voi lăuda, căci m-ai auzit și ai devenit salvarea mea. Piatra pe care au refuzat-o constructorii a devenit piatra principală din unghi. Aceasta este lucrarea Domnului; este minunată în ochii noștri. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul; ne vom bucura și ne vom bucura în ea”. - Ps. 118: 21-24.

24. Ea este, de asemenea, începutul „zilei de judecată”. (Ps. 11: 4) Judecata fiind nefavorabilă celor care nu au primit dragostea adevărului și care, prin urmare, au făcut struguri sălbatici, Dumnezeu a eliminat gardul viu sau protecția spiritului sfânt de la aceștia și dușmanul a procedat la a aduce această clasă în staulul său. Domnul îi scoate din clasa împărăției sale, iar dușmanul îi ia. Judecata continuă și în acea zi Dumnezeu îl va distruge pe Satan și pe organizația sa rea. „În ziua aceea, Domnul, cu sabia sa puternică și mare și tare, va pedepsi pe Leviatan șarpele pătrunzător, da leviatanul, acel șarpe încovoiat; și va ucide balaurul care este în mare”. (Isaia 27: 1) Acest lucru stabilește în mod precis perioada în care este dată porunca „să-i cânte, O vie de vin roșu”. Rezultă, așadar, că „via de vin” descrisă aici de Isaia este o ilustrație a poporului credincios al lui Dumnezeu care constituie partea vizibilă a organizației sale de pe pământ la momentul pregătirii pentru Armagedon.

PROTECȚIE

25. Isus Cristos și-a dovedit cu mult timp în urmă credințioșia față de Dumnezeu și a ținut ferm la integritatea sa. Apostolii credincioși și cei care au urmat cursul lor neprihănit au ținut, de asemenea, ferm la integritatea lor. A venit ziua învierii și aceștia s-au adunat la Domnul. Pe pământ lucrarea de separare a progresat și Domnul Isus a continuat să „adune la sine” pe cei credincioși. Acest lucru el l-a făcut și-l face în sfidarea dușmanului. Acești credincioși, găsiți astfel credincioși până în acel punct, și-au păstrat integritatea și și-au dovedit credințioșia și devotamentul față de Dumnezeu și au dovedit că au posedat iubirea adevărului. Aceștia, luând o poziție fermă de partea lui Iehova Dumnezeu și continuând să asculte cu bucurie de poruncile lui, au fost aduși în sanctuar, în timp ce alții s-au poticnit de „piatra principală din unghi”.

26. Rămășița credincioasă nu se teme de ocara omului și nici nu dorește să aibă aprobarea creaturii, ci ei se tem de Dumnezeu și el a devenit sanctuarul și protecția lor. (Isa. 8: 13, 14) După ce au primit hainele salvării și mantaua neprihănirii și după ce au fost aduși în templu, aceștia sunt salvați în timp ce rămân în acea stare fericită. Cu privire la ei, este scris: „Cel ce locuiește în locul secret al Celui Prea înalt va rămâne sub umbra Celui Atotputernic. Eu voi spune despre DOMNUL: El este refugiul meu și fortăreața mea, Dumnezeul meu; în el mă voi încrede. În mod sigur el te va izbăvi de cursa vânătorului de păsări și de ciurma vătămătoare”. - Ps. 91: 1-3.

27. Strângerea rămășiței la Cristos în aceste zile din urmă și organizarea acestora de către Iehova ca „via de vin roșu” pare clar să fie o împlinire completă a rugăciunii profetului cu privire la viță, și anume: „Întoarce-Te, te rugăm, o, Dumnezeul oștirilor, privește din cer, și vezi, și vizitează via aceasta; și via pe care a plantat-o dreapta ta și ramura care ai făcut-o puternică pentru tine. Mâna Ta să fie peste omul dreptei Tale, peste fiul omului pe care l-ai făcut puternic pentru tine. Astfel nu

ne vom îndepărta de tine; înviorează-ne, și vom chema numele tău. Întoarce-ne din nou, o, Doamne, Dumnezeul oștirilor, fă să strălucească Fața Ta, și vom fi salvați.” (Psalm 80: 14,15,17-19). Dumnezeu a ascultat rugăciunea poporului său credincios și a strâns rămășița sa în templu și acuma aceasta este numită în mod colectiv în Cuvântul său ca 'via de vin' a lui Dumnezeu.

29. Aici este asigurarea deplină din partea lui Iehova că indiferent de atacurile dăunătoare ale inamicului asupra celor din vie el va asigura și a asigurat toată protecția și îngrijirea necesară pentru ei. O astfel de îngrijire și protecție este dovada că „via de vin” este acea parte a organizației lui Dumnezeu de pe pământ care-l slujește cu credincioșie și mărește numele lui. Acest lucru, luat împreună cu celelalte cuvinte rostite de profet (Isa. 5: 7), arată cele două clase care sunt arătate la momentul judecății „în acea zi”, și anume, „servul credincios și înțelept” și „servul rău”.

30. Trebuie remarcat faptul că, deși a fost prevăzut un gard sau zid de protecție pentru vița descrisă de Isaia (al cincilea capitol) și care a făcut struguri sălbatici, nu există nimic de genul menționat în cel de-al douăzeci și șaptelea capitol cu privire la „vița de vin”. Aceasta este o altă dovadă a judecății și a separării. Înainte de venirea Domnului în templul Său spiritul sfânt ca ajutor, mângâietor și mijlocitor a constituit protecția, zidul sau gardul pe care Domnul l-a furnizat pentru toți cei care sunt pregătiți pentru împărăție. Când Isus Cristos a venit din nou și a adunat la sine pe cei credincioși și ei au fost făcuți o parte a 'servului ales', nu a mai fost nevoie de o astfel de protecție ca spiritul sfânt ca ajutor. 'Servul ales', sub capul lui Isus Cristos, este în mod direct sub Iehova. Iehova îi protejează pe ai săi și pe fiecare care este un membru al lui și care rămâne în Cristos. În următoarele cuvinte, el dă asigurarea despre acest lucru: „El te va acoperi cu penele lui, și sub aripile lui vei avea încredere; adevărul lui va fi scutul și pavăza ta; nu te vei teme de teroare noaptea, nici de săgeata care zboară ziua; nu ți se va întâmpla niciun rău, și nicio urgie nu se va apropia de locuința ta. Căci el va da îngerilor săi supravegherea asupra ta, ca să te păzească în toate valurile tale”. -Ps. 91: 4, 5, 10, 11.

31. Puterea lui Iehova este aceea care ocrotește acum via sa, și nici un dușman nu poate să biruiască pe credincioșii lui. El promite că o va uda și o va păzi în fiecare clipă, ca să n-o vatăme nimeni. El își exprimă mânia față de via care a făcut struguri sălbatici, dar acum nu are nicio mânie față de via care este „în ziua aceea”. Dumnezeu declară că dacă cineva încearcă să facă rău viei lui, el va 'trece prin ei și-i va arde'. „N-am nici o mânie [împotriva credincioșilor]. Cine va pune buruieni și spini împotriva mea în bătlie? Voi merge prin ei, îi voi arde împreună”. – Isa. 27:4.

32. Aceasta este „ziua de răzbunare a lui Dumnezeu” și de judecată, și el nu va mai tolera răzvrătirea împotriva sa sau asuprirea lucrătorilor săi și nu va permite ca dușmanul să aibă succes în această asuprire. După aceea, Domnul pare să spună prin cuvintele profetului că unii vor umbla de ici-colo și se vor sfătui de care parte să stea, să asculte de clasa „servului rău” sau de alții, și acestora Domnul le spune: „Să apuce tăria mea, ca să facă pace cu mine; și el va face pace cu mine”. – Isa. 27:5.

DE CE PROTECȚIE?

33. De ce ar oferi Dumnezeu o protecție specială rămășiței „în acea zi”? Iehova a permis diavolului să pună o mare povară asupra lui Iov, dar nu a permis diavolului să-l ucidă pe Iov. Sub mare stres, Iov a continuat să-și păstreze integritatea și Dumnezeu i-a protejat viața. Când Isus a venit în templul său și a găsit pe unii implicați sânguincios în îngrijirea de interesele regatului care le-au fost încredințate, el i-a numit pe aceștia „credincioși și înțelepți” pentru că au fost credincioși în puține lucruri, iar apoi le-a promis că vor avea mai multe responsabilități și oportunități. Până în acel timp ei își păstrasera integritatea în pofida opoziției. El i-a luat la sine și în sanctuar, și după aceea alții au fost aduși în sanctuar dat fiind faptul că au luat o poziție pozitivă de partea Domnului. Toți aceștia au constituit rămășița separați de alții care au susținut că-l iubesc pe Domnul.

34. Rămășiței i se oferă ocazia și responsabilitatea de a depune mărturia despre Isus Cristos. Aceștia sunt dușmanii principali ai lui Satan pe pământ; iar Satan, cunoscând acest lucru, merge să facă război împotriva rămășiței și face acest lucru cu hotărârea rea de a ucide rămășița. Dumnezeu își pune mâna asupra rămășiței și, în esență, spune lui Satan: 'Poți să te opui acestei societăți, dar să n-o ucizi'. Ei sunt sub protecția Domnului Dumnezeu pentru că ei sunt martorii și

El le dă mesajul său să-l răspândească. „Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău, care a despărțit marea, ale cărei valuri au mugit: Domnul oștirilor este numele Lui. Și am pus cuvintele Mele în gura ta și te-am acoperit cu umbra mâinii Mele, ca să întemeiez cerurile și să pun temeliiile pământului și să spun Sionului: Tu ești poporul meu”. (Isa. 51: 15, 16) Este ziua în care se face pregătirea pentru bătălie și Domnul oștirilor îi protejează pe martorii săi care cântă laudele lui.

35. Această Scriptură este dovada că Dumnezeu furnizează protecția necesară, deoarece clasa rămășiței s-a dedicat în întregime lui Dumnezeu și face lucrarea lui cu bucurie. „Fiindcă și-a îndreptat dragostea spre mine, de aceea îl voi izbăvi; îl voi înălța, pentru că a cunoscut numele Meu. El mă va chema și-i voi răspunde: voi fi cu el în necaz; îl voi izbăvi și-l voi onora.” - Ps. 91: 14, 15.

36. Așadar, rezultă la fel de sigură, că pentru a rămâne în locul secret al Celui Prea Înalt și a continua sub protecția Domnului, fiecare trebuie să continue să facă cu credincioșie și cu bucurie lucrarea pe care Domnul Dumnezeu i-a încredințat-o. Satan va folosi toate mijloacele care-i stau la dispoziție pentru a îndepărta pe credincioși de lucrarea Domnului, iar cel mai eficient instrument al său în acest sens va fi „omul păcatului”. Un astfel de instrument folosit de Satan folosește un discurs corect, o viclenie și o înșelăciune și susține sus și tare că-l iubește pe Dumnezeu, în timp ce îi defăimează lucrarea și pe lucrători. Cei care rămân credincioși Domnului vor rămâne în locul secret și nu vor fi și nu pot fi înșelați. Cu toate acestea, ei trebuie să continue cu credincioșie și perseverență lucrarea de a cânta laudele lui Iehova Dumnezeu. El a pus mesajul său în gura rămășiței și l-a pus acolo ca să fie cântat *în cinstea și spre gloria Lui!*

CERINȚELE

37. Mulți au făcut marea greșală presupunând că trebuie să producă rodul care apare în vie. Această eroare a determinat pe mulți să creadă că „dezvoltarea caracterului” constituie rodul. Via este a Domnului. El a plantat-o și îi acordă atenția lui. 'Via și ramurile adevărate' este Cristosul. Iehova este viticultorul.

38. Rezultă, așadar, că nimeni nu poate fi din această vie în cele din urmă fără a îndeplini în întregime cerințele Domnului. Isus spune că acest lucru este cerut de la cei care continuă să fie din vie: 'Trebuie să rămâneți în mine pentru că altfel nu puteți face roadele care sunt acceptabile pentru Tatăl meu. „Cel ce rămâne în mine, și eu în el, acela aduce mult rod”; altfel veți fi scoși și distruși'. Isus spune că nimeni nu poate face nimic fără el și apoi adaugă: „Dacă rămâneți în mine și dacă rămân cuvintele mele în voi, veți cere ce veți vrea, și vi se va face.” (Ioan 15: 7) Aceasta este o dovadă suplimentară a identificării și localizării 'viei' în timpul „zilei lui Cristos” și în timpul străngerii la sine a celor ai săi. Aceștia cer și primesc ceea ce au nevoie pentru că cer în armonie cu Capul Cristosului. Roadele pe care aceștia le aduc nu sunt roadele lor, ci rodul lui Dumnezeu. Aceste roade, cei aprobați le fac spre slava Domnului Dumnezeu.

39. Iehova a sădit Israelul ca vie a lui, și l-a scos din Egipt, și l-a pus în țara sfântă, și pentru un timp el a înflorit. Dușmanul i-a păcălit pe conducători și ei au căzut și au tras cu ei toată națiunea, cu excepția unei rămășițe foarte mici. Acea rămășiță a alcătuit o parte din via adevărată. Domnul a restaurat adevărul pentru poporul său și a pus înaintea lor împărăția și oportunitatea de a fi parte a împărăției, cu condiția ca ei să facă roadele împărăției. Cu toate acestea, când el a venit la templul său pentru judecată a găsit că mulți nu numai că nu au adus roadele împărăției, ci că aduceau lucruri egoiste desemnate ca roade „sălbatică”. Rămășița a fost luată din mijlocul lor, iar acum aceștia trebuie să rămână în Cristos și să aducă multe roade; altfel nu pot fi din împărăție. Roadele împărăției constau din mesajul dătător și susținător de viață al adevărului lui Dumnezeu. Acesta onorează cuvântul și numele lui Iehova și declară supremația și perfecțiunea lucrărilor sale. El îl proclamă pe Cristos Isus ca fiind Cel care și-a păstrat integritatea și a dovedit că Cuvântul lui Dumnezeu este drept și corect și care oferă răscumpărarea omului cu sângele său prețios. El face cunoscută împărăția lui Dumnezeu prin care numele lui Dumnezeu va fi complet justificat. El declară „ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru” asupra organizațiilor rele. Aceste roade ale împărăției trebuie să fie aduse în „acea zi” și același lucru este făcut pentru slava și cinstea numelui lui Iehova.

CÂNTECUL

40.' În ziua aceea, cântați-i' spune profetul. De ce să-i cânte? Cântecul este cântat unul altuia de cei din vie, pentru că via de vin a lui Dumnezeu a ajuns la maturitate. A ajuns la „statura de om perfect, la măsura staturii plinătății lui Cristos”. (Efes. 4:13) O vie de vin este un motiv pentru a înălța un cântec de bucurie. Domnul Isus Cristos s-a întors acum și a strâns la sine rămășița lui credincioasă, și cu aceasta el bea din nou „vinul împărăției”, care este bucuria împărăției. El a invitat pe aceștia să intre în bucuria sa, iar vinul viei simbolizează acea bucurie. El a venit în templul Său sfânt și toată clasa templului se bucură împreună și împreună își înalță vocile în cântare în cinstea numelui lui Iehova. (Ps. 29: 9) Aceasta este via roditoare, iar toți aceia care fac parte din ea trebuie să aducă roadele împărăției la alții. Ei cântă unii altora și își atrag reciproc atenția asupra binecuvântărilor împărăției, asupra onoarei și slavei numelui lui Iehova și cântă spre onoarea și gloria lui Iehova Dumnezeu.

41. Când israeliții au fost în robie în Babilon, babilonienii au încercat să-i îndemne să 'cânte unul din cântecele Sionului' (Ps. 137: 3) Israelii au refuzat să facă acest lucru, spunând că nu pot să cânte într-o țară străină. Acum, credincioșii au fost aduși în Sion și au fost făcuți o parte din el și, prin urmare, sunt în țara lor. Mirele este cu ei, și El este capul Sionului și cel mai mare în el, și de aceea toți se bucură și cântă. Ei cântă unul altuia, pentru că ei știu că Iehova este Dumnezeu și Tatăl lor și că sunt din via lui de vin roșu, care este bucuria lui. Pentru că ei fac roadele împărăției, Iehova este mulțumit de aceștia și îi asigură că le va oferi protecția și binecuvântarea sa. Ei cântă pentru că sunt în siguranță și au privilegiul de a onora numele sfânt al lui Dumnezeu. Ei își încep cântecul și continuă să-l cânte „în acea zi” când Domnul se pregătește să pedepsească dușmanul. Cântecul trebuie să înceapă înainte de Armagedon și cântăreții continuă până când se va da lupta și Cristos va fi îmbrăcat cu victorie, iar numele și cuvântul lui Iehova vor fi apărute.

42. „Via de vin roșu” este poporul ales al lui Dumnezeu care îndeplinește cu credincioșie legământul. Aceștia sunt cei pe care el i-a ales pentru numele său. Aceștia sunt aceia care își dau rodul în onoarea și gloria lui, și el se bucură de ei. Cu privire la acest timp, el l-a făcut pe profetul său să scrie: „Căci Domnul are plăcere de poporul său; el va înfrumuseța pe cei blânzi cu salvare. Să se bucure sfinții în slavă, să cânte cu glas tare în paturile lor. Laudele înalte să fie în gura lor și o sabie cu două tăișuri în mâinile lor.” (Ps. 149: 4-6) Este timpul judecării lui Dumnezeu și curând el își va executa judecata asupra tuturor dușmanilor săi. Partea pe care o are rămășița sa credincioasă în aceasta este să cânte în timp ce el face lucrarea de legare și pedepsire de către și prin iubitul său Ofițer Executiv. Prin urmare, este scris: „Să execute răzbunarea asupra [națiunilor] și pedepsele asupra poporului; să lege pe regii lor cu lanțuri și pe nobilii lor cu cătușe de fier; să execute asupra lor judecata scrisă; această onoare o au toți sfinții Lui. Lăudați pe Domnul”. – Ps. 149: 7-9.

43. Fiecare din clasa servului ales își va menține și păstra integritatea. El va fi credincios lui Dumnezeu și lui Cristos Isus. Cei care văd acum privilegiul lor de a-și păstra astfel integritatea și de a fi credincioși se bucură să aibă parte în cântarea laudei pentru numele lui Iehova. Podgoria și vinul ei simbolizează bucuria, cântecul și veselia. Acesta înseamnă un timp de bucurie, pentru că ziua Domnului este aici, iar cei care îl iubesc cu adevărat se bucură să cânte noul cântec în onoarea și lauda Lui.

Întrebări pentru studiul berean

1,2. Ce probă trebuie să suporte toți aceia care vor avea aprobarea lui Iehova? Descrie situația din care se naște această probă! Ce legătură are textul nostru cu aceasta?

3,4. Cum s-a împlinit în miniatură Psalmul 80:8? Și Psalmul 80:12?

5-7. Identifică „via” și „ramurile” la care se face referire în Psalmul 80:15? Cum s-a realizat în miniatură „sădirea” și „întărirea”?

8-10. Descrie răspunsul lui Dumnezeu dat la rugăciunea poporului său de „vizita via, podgoria și ramura”, a) în momentul în care a început „pregătirea căii înaintea Domnului b). Când Domnul a venit la templul său?

11,12. Descrie vedenia lui Isaia despre vie! Ce puncte mai însemnate sunt în această vedenie?

13-15. Ce obiecție există față de aplicarea acestei ilustrații la sistemele nominale bisericesti? Arată împlinirea acestei ilustrații profetice.

16-20. Descrie evenimentele și condițiile care au dus la manifestarea „strugurilor sălbatici” și a clasei „servului rău”.

21-24. Identifică „via de vin roșu”. Ce legătură are aceasta cu via menționată în parabola din Ioan 15 :1-5? Când și cum se va arăta ea?

25-27. Descrie situația la care se referă Psalmul 80:14-19.

28,29. Care este răspunsul la rugăciunea din scriptura tocmai citată, și cum și-a ținut cuvântul Iehova?

30,31. Cu privire la protecția oferită, compară poziția „viei” cu cea care face „struguri sălbatici”.

32. Aplică Isaia 27:5!

33-36. Explică de ce Iehova oferă o ocrotire deosebită pentru rămășiță? Cu ce condiție este asigurată această protecție?

37,38. Ce se înțelege prin „rodul împărăției” ? Ce închipuie „vița de vie și mlădițele ei”? Cum aduc roade mlădițele?

39. Cum s-a împlinit asupra Israelului natural pilda viei? Dar asupra Israelului spiritual?

40,41. Explică simbolistica termenului „via cea mai aleasă”, așa cum e folosit aici. „Cântați-i o cântare în ziua aceea”! Când și cum se împlinește aceasta?

42,43. Arată că simbolul „viei de vin roșu” se potrivește pentru a desemna rămășița.

REGATUL LUI DUMNEZEU ESTE AICI

(Prelegere radiofonică de treizeci de minute)

Cu nouăsprezece secole în urmă, Isus i-a învățat pe adepții săi să se roage, spunând: 'Să vină regatul tău. Să se facă voia ta pe pământ așa cum este făcută în cer'. În timpul acestor secole, adevărații adepți ai lui Isus au repetat cu respect și cu sârguință această rugăciune și au așteptat cu nerăbdare momentul când va veni regatul și binecuvântările sale vor începe să se manifeste. Și acum regatul este *aici*. Dovezile arată că el a început să funcționeze în anul 1914; și există o mulțime de astfel de dovezi.

Pentru mulți oameni, această afirmație va părea fanatică, pentru că ei au fost învățați greșit despre regat și lucrarea acestuia. Unii au fost învățați că regatul a fost întemeiat la prima venire, în urmă cu aproape nouăsprezece secole și că funcționează încă de atunci. Aceștia privesc la așa-numitele națiuni „creștine” de astăzi și *le* consideră a fi regatul lui Cristos. Alții cred că regatul se află în inima oricărui care se declară creștin. Aceștia își bazează credința pe cuvintele lui Isus găsite în Luca 17: 20, 21, care spun: „Regatul lui Dumnezeu este în voi”. Isus a spus aceste cuvinte cărturarilor și fariseilor, pe care i-a numit ipocriți. Cu siguranță el nu a vrut să spună că regatul se afla înăuntrul lor. Isus vorbea despre el însuși. El era *capul* clasei regatului și, tradus corect, textul spune: „Regatul este în mijlocul vostru”.

În limbaj clar și pozitiv, Biblia afirmă faptul că regatul va fi întemeiat la a doua venire a Domnului și că va funcționa chiar aici pe pământ, pentru binecuvântarea omenirii; ea oferă data exactă a întemeierii acestuia și durata existenței lui și felul de binecuvântări pe care le va da; și, în cele din urmă, pictează o imagine foarte măreață și inspiratoare a lucrării sale terminate.

Nevoia de un astfel de regat constă în faptul repetat de multe ori în Scripturi, și anume că, Adam, prin păcatul său, în Eden, a adus întreaga rasă sub blestemul păcatului și al morții. Acel singur act de neascultare a adus condamnarea morții peste fiecare membru al familiei umane. Acest blestem al morții a adus nenumărate alte rele asupra rasei umane, incluzând toate formele de boală și suferință, iar acestea, la rândul lor, au adus dureri și suferințe și au dus la nevoia de tot felul de medici, chirurghi, dentiști, spitalele, asistentele medicale, farmaciile, cimitire și pietre de mormânt, amintiri triste ale faptului că oamenii se nasc, trăiesc și mor sub un blestem îngrozitor.

Dar acestea nu sunt toate rezultatul blestemului. Păcatul lui Adam a aruncat rasa în egoism și a șters aproape complet „chipul lui Dumnezeu” în care a fost creat Adam. Sub impulsul egoismului, rasa a mers din rău în mai rău, iar rezultatele acestui egoism se văd astăzi, în toate nedreptățile, minciunile, înșelăciunile, necinstea, crimele, războaiele, furturile, ura, răutatea, invidia, gelozia, ipocrizia, cruzimea și asuprirea pe care omul le-a aruncat asupra semenilor săi. Aceste practici rele au adus la rândul lor blestemul suplimentar al închisorilor, penitenciarelor, azilelor pentru săraci, judecătoriilor, juraților, polițiștilor, departamentelor de justiție și scaunelor electrice.

Și nici acesta nu este rezultatul total al acestui blestem. Oamenii au pierdut favoarea lui Dumnezeu; au pierdut respectul pentru Dumnezeu; ei neglijează studiul biblic și rugăciunea. Ei chiar și-au pierdut credința în Dumnezeu și au ajuns să se închine idolilor de aur, argint, lemn, la pietre, fiare, păsări, pești, soare, lună, stele, șerpi, relicve, instituții omenești și chiar la oameni. Sub aceste diferite forme de închinare la Diavolul, omenirea s-a scufundat în cea mai josnică stare de degradare, până într-acolo că cuvintele profeților sunt adevărate în mod literal, care spun astfel: „Acum numim pe cei mândri fericiți, da, cei care lucrează răutatea sunt puși sus; da, cei care ispitesc pe Dumnezeu sunt chiar eliberați”. – Mal. 3:15.

Realitatea blestemului nu poate fi negată de nimeni; și odată recunoscută, necesitatea regatului devine evidentă tuturor.

Scopul regatului lui Cristos este de a înlătura blestemul și toate efectele acestuia. Acest lucru fiind adevărat, s-ar părea că toată lumea ar saluta venirea regatului. Dimpotrivă, sunt mulți care nu suportă ideea că un astfel de regat va fi înființat pe pământ în curând. Aceștia încearcă să împiedice anunțarea regatului și, dacă ar avea puterea să împiedice întemeierea lui, acesta nu ar veni niciodată.

Se poate pune întrebarea: Cine s-ar opune unui astfel de regat? Răspunsul este: cei cărora le place să-și exploateze semenii și să profite de pe urma altora; cei care iubesc să profite făcând trafic în lucruri inutile și dăunătoare; cei care iubesc să-și asuprească semenii; și cei care învață învățături false despre Dumnezeu și le place să facă acest lucru datorită unor recompense pecuniare sau pentru recompensa faimei, a influenței sau a popularității. Toți aceștia se vor opune regatului și se vor opune celor care anunță regatul care se apropie. Pe de altă parte, toți cei care iubesc neprihănirea și urăsc nelegiuirea, toți cei care iubesc pe semenii lor, toți cei care iubesc pe Dumnezeu, toți cei care iubesc mila, adevărul și altruismul, vor saluta cu bucurie venirea regatului și vor primi binecuvântările lui.

Dumnezeu a decretat că un astfel de regat va veni și nicio putere în ceruri sau pe pământ nu poate rămâne sau împiedica venirea lui. Ridicarea blestemului și a tuturor efectelor sale va pune omenirea chiar acolo unde a fost Adam înainte de a păcătui. Acest lucru va duce la umplerea pământului cu o rasă de bărbați și femei fără păcat, neegoști, fericiți și mulțumiți; fiecare va avea din nou „chipul lui Dumnezeu” în care a fost creat primul om. Acesta a fost scopul inițial al lui Dumnezeu, când i-a spus lui Adam să „să se înmulțească, să crească și să umple pământul”; și privilegiul de a împărtăși în aceste binecuvântări va fi extins nu numai la cei care trăiesc atunci când va fi întemeiat regatul, ci va fi dat și „tuturor celor din morminte”. Aceasta explică necesitatea învierii morților.

Mai multe texte indică faptul că regatul va avea o durată de o mie de ani; că Satan va fi legat în acea mie de ani; că Isus va fi marele Rege; și că el va avea asociați cu el, în lucrarea regatului, alți 144.000, care vor fi fost aleși dintre oameni. (Rev. 20: 6; 3:21; 14: 1) Atât Isus, cât și asociații săi, numiți „mireasa, soția Mielului”, vor fi invizibili oamenilor. Isus a spus: „Lumea nu mă mai vede”. (Ioan 14:19) și în 2 Corinteni 5:16 citim: „Da, chiar dacă l-am cunoscut pe Cristos

după trup, totuși, de acum încolo nu-L mai cunoaștem [așa]”. Cristos își va exercita puterea și autoritatea exact așa cum face acum Dumnezeu.

Timp de șase mii de ani, Dumnezeu a permis oamenilor egoiști, imperfecti, căzuți să-și încerce norocul pentru a aduce binecuvântări rasei. Ce eșec mizerabil! Ei au încercat orice experiment pe care l-au putut inventa. Au încercat multe forme diferite de guvernare și peste două sute de tipuri diferite de religii; ei au încercat să legisfeze neprihănirea în inimile oamenilor și au încercat s-o împuște cu tunuri și cu arme; ei au încercat să binecuvânteze rasa prin folosirea medicamentelor, serurilor, transfuziilor de sânge, implanturilor de piele, masajului, energiei electrice, vindecării divine, a dopajului, a chirurgiei, dietei, uciderii germenilor și transplantului de glande de maimuță în sistemul uman . În ciuda tuturor eforturilor lor, oamenii continuă să păcătuiescă și să moară. Apar infracțiuni noi, iar bolile noi și nemaiauzite atacă rasa aproape zilnic. Omul nu știe ce să mai facă.

Sub stresul eșecului tuturor eforturilor lor, oamenii sunt conduși să sugereze măsuri sălbatice și radicale pentru a aduce binecuvântările pe care ei le văd că lumea are nevoie. Cea mai recentă propunere sugerată de înțelepciunea umană este aceea de a avea o formă autocratică mondială de guvernare, numită „Liga Națiunilor”, care are rolul de a forța națiunile pământului să se comporte corect una cu cealaltă și să pună capăt războaielor; să transmită la radio doar un fel de *învățătură religioasă* și să lase pe cineva sau doi sau trei clerici să facă propovăduirea; să ne priveze de așa-numitul „nepotrivit” drept de a procrea, sperând astfel să îmbunătățească calitatea mentală și morală a rasei prin eliminarea imbecililor, a degenerațiilor și a vicioșilor. Dacă aceste propuneri se vor pune în practică, aceasta va însemna că oamenii vor fi privați de dreptul dat de Dumnezeu de liber arbitru, de dreptul de a se închina lui Dumnezeu după cum le dictează conștiința, și de dreptul de a-și schimba propriul guvern, dacă percep că este de dorit să facă acest lucru. O mică mână de paznici auto-numiți ai libertăților oamenilor, va controla și va dicta maselor tot ceea ce ține de politică, morală și religie.

Aceasta va însemna o tiranie la nivel mondial. Este ultimul efort al omului de a se binecuvânta pe sine. Satan este autorul uneltirii, iar Biblia prezice încercarea de a-o impune creației care geme, și eșecul încercării de a face acest lucru. Un astfel de complot este menționat în Isaia 8:9-13, în aceste cuvinte: „Asociați-vă, popoare, și veți făcute bucați...încingeți-vă, și veți fi făcuți bucați. Sfătuiți-vă împreună și nu se va alege nimic...vorbiți cuvântul, și nu va sta în picioare:...căci Domnul...m-a învățat să nu umblu pe calea acestui popor, spunând: Să nu ziceți, O confederație [care înseamnă „ligă”, „fедераție”, „conspirație”] tuturor celor cărora acest popor vor spune, O confederație; nici să nu vă temeți. Sfințiți pe Domnul oștirilor; și el să fie teama voastră, și el să vă facă să tremurați”.

Teama că actuala așa-numită „civilizație” se va prăbuși este cea care îi va impulsi pe cei aflați la putere să ia un astfel de curs și să formeze o „fедераție” și „ligă”. Chiar în acest moment, când oamenii nu știu ce să facă Dumnezeu se ridică și pune capăt pentru totdeauna eforturilor lor neînțelepte, nedrepte și tiranice de a se binecuvânta, prin înființarea împărăției sale pe pământ, prin punerea regelui Său Isus pe tron și prin eliberarea oamenilor de puterea opresorilor lor, din robia păcatului și a morții și de slăbiciunile și imperfecțiunile moștenite care au rezultat din păcatul lui Adam, precum și din toate învățăturile false care reprezintă greșit pe Dumnezeu, lucrarea și scopul său în raport cu rasa. Doar împărăția lui Dumnezeu poate realiza această eliberare; și numai acel regat poate înființa un guvern drept care să binecuvânteze toate familiile pământului cu libertate, pace, fericire și viață veșnică; și nimic altcineva decât acel regat poate să învie miliardele de morți și să le dea aceleași binecuvântări.

Când acel regat începe să funcționeze pe pământ, ea va găsi toate aceste instituții făcute de om, legi și învățături în funcțiune. Acest lucru fiind adevărat, este evident că prima lucrare a aceluia regat trebuie să fie distrugerea acestor uneltiri inutile, nedrepte și împovărătoare ale oamenilor. Aceasta va însemna neceaz, căci oamenii vor lupta pentru schemele și instituțiile lor; și din moment ce Satan este autorul adevărat al acestora, el îi va îndemna să lupte împotriva înființării regatului și să se opună celor care anunță acel regat. Cu toate acestea, această luptă va fi zadarnică, după cum ne arată Psalmul 2: 2, 4, care spune: „Împărății pământului se adună, și conducătorii se sfătuesc împreună împotriva Domnului și împotriva unsului Său”, dar „Domnul îi va lua în derâdere”.

Atât cronologia biblică, cât și profetia timpului indică anul 1914 ca momentul în care regatul va începe să funcționeze. Atunci Isus și-a luat puterea și a început să distrugă instituțiile și schemele lui Satan. Acolo a început necazul. Acum, să remarcăm câteva dintre multele texte care prezic distrugerea organizației lui Satan pe pământ. Acest timp de necaz este numit „ziua mâniei lui Dumnezeu”; „ziua de răzbunare a lui Dumnezeu”; ziua în care El își revarsă indignarea, chiar toată mânia sa aprinsă asupra națiunilor”; ziua în care el „lovește națiunile și le face bucăți ca pe vasul unui olar”.

Acest timp de necaz acoperă o perioadă de mai mulți ani, începând cu Primul Război Mondial în 1914 și sfârșindu-se cu ceea ce oamenii numesc „bătălia de la Armaghedon”, care nu e foarte departe. Daniel menționează începutul aceluia necaz în 1914, după cum urmează: „În acel timp, se va ridica Mihail [însemnând Cristos], ... și va fi un timp de necaz, cum n-a mai fost de când există națiuni și până în timpul acela”. (Dan. 12:1) Din nou, în Revelația 11: 17,18, Isus menționează începutul aceluia necaz după cum urmează: „Îți mulțumim, Doamne Dumnezeu Atotputernic! . . . pentru că ai luat puterea Ta cea mare și ai domnit. Și națiunile s-au mâniat și a venit mânia ta.” Aici din nou, data 1914 este clar marcată.

Isus a menționat din nou începutul acestui necaz, în Matei 24: 7. Ucenicii ceruseră un semn lui Isus care să demonstreze că regatul lui era la putere. Isus a dat semnul spunând: „Se va ridica națiune contra națiune și regat contra regat, vor fi lipsuri de alimente, ciume și cutremure de pământ în diferite locuri”. În versetul 8 Isus adaugă: „Toate acestea sunt începutul necazurilor”. Acest text s-a împlinit în 1914-1918, în marele Război Mondial, care a fost urmat de cele mai grave lipsuri de alimente, ciume și cutremure de pământ din istoria pământului. Isus a declarat că acestea vor fi începutul necazului. În versetul 14 El declară că vestea bună despre prezența Regelui și despre întemeierea împărăției va fi predicată pe tot pământul și adaugă aceste cuvinte: „Atunci va veni sfârșitul”.

Sfârșitul acestui necaz va fi bătălia de la Armaghedon. Isus a menționat această ultimă bătălie în aceste cuvinte: „Atunci [după anunțarea împărăției pe tot pământul] va fi mare necaz, așa cum nu a fost de la începutul lumii până în acest timp, și nici nu mai va fi”. (Matei 24:21) Vedem astfel că această bătălie va fi *ultima*. Această ultimă luptă este menționată din nou în Revelația 16: 14. Acolo citim că „spiritele diavolilor ... merg la împărății pământului din întreaga lume, ca să-i adune la bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic.” Astfel, vedem că lupta este între Dumnezeul Atotputernic și împărății pământului, marii regii financiari, politici și religioși.

Această *ultimă* bătălie este menționată din nou de Daniel, capitolul 2, versetul 44, după cum urmează: „În zilele acestor regi [adică, în timp ce regii sunt încă la putere și domnesc], Dumnezeul cerului va înființa un regat care nu va fi distrus niciodată; și regatul nu va fi lăsat altui popor, ci va zdrobi și va mistui toate aceste regate, și el însuși va rămâne pentru totdeauna”.

Din nou, această *ultimă* bătălie este menționată în Isaia 34: 1, 2 după cum urmează: „Apropiati-vă, națiuni, ca să auziți și voi, popoare, luați aminte! Să asculte pământul și tot ce este pe el ...câci indignarea lui Iehova este asupra tuturor națiunilor și furia sa asupra tuturor armatelor lor; El le-a distrus în întregime, le-a dat măcelului”. Multe alte texte confirmă acestea și ne asigură de distrugerea completă a instituțiilor neputincioase și inutile create de om.

La sfârșitul acestei bătălii finale, Satan urmează să fie legat timp de o mie de ani (Rev. 20: 1-3), astfel încât să nu mai înșele națiunile. După Armaghedon, „nicio națiune nu va mai ridica sabia împotriva altei națiuni, nici nu vor mai învăța războiul”, ci „din săbii își vor face pluguri și din sulițe cosoare”, instrumente ale păcii și binecuvântării. Nimic nu va fi îngăduit să împiedice lucrarea aceluia regat, care va începe mai întâi cu cei vii și va continua până când toți cei din mormintele lor vor lua parte în binecuvântările lui.

Dar care vor fi binecuvântările regatului? Răspunsul este că toți cei binevoitori și supuși vor fi eliberați complet și complet de marele blestem pe care la adus Adam asupra rasei; va fi o eliberare fizică, mentală și morală. Ei vor avea legea lui Dumnezeu scrisă în inimile lor, până când toți Îl vor cunoaște de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei; și vor reveni la casa lor pământescă frumoasă pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Adam și pe care el a pierdut-o din pricina neascultării, adică, pământul, care va fi, în cele din urmă, ca grădina Edenului, un paradis. Cei binevoitori și supuși vor obține, de asemenea, libertate perfectă, pace perfectă, fericire perfectă și

viață veșnică; dar ei vor primi toate acestea chiar aici pe acest pământ. Nimic altceva decât regatul lui Dumnezeu poate da vreodată aceste binecuvântări. Scripturile indică cu claritate că unii dintre milioane de descendenți ai lui Adam se vor dovedi încăpățânați și răuvoitori și nu vor accepta aceste binecuvântări, nu vor deveni ascultători de legea lui Dumnezeu și că vor fi distruși în a doua moarte, care este simbolizată de „iazul de foc și pucioasă”.

Regatul va pune capăt pentru totdeauna răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu și tuturor învățăturilor defăimătoare și false despre el; el va pune capăt păcatului și morții, bolii, durerii și lacrimilor; și va pune capăt sărăciei și opresiunii, precum și războaielor. Profetul spune: „Ei vor obține bucurie și fericire, iar durerea și suspinul vor fugi”. - Isa. 35: 10.

Când Dumnezeu urma să distrugă „lumea care a fost” rea și stricată înainte de potop, l-a trimis pe Noe să avertizeze oamenii de planul Său. Timp de mulți ani, Noe avertiza oamenii și construia o arcă pentru propria sa siguranță și izbăvire. Oamenii l-au ridiculizat, l-au batjocorit și au refuzat să creadă mesajul. Relatarea este că „nu au știut, până când a venit potopul și i-a luat pe toți”. Ei nu au știut pentru că au refuzat să creadă sau să investigheze mesajul lui Noe.

Când Dumnezeu era pe punctul de a elibera pe israeliți din robia egipteană, l-a trimis pe Moise să-i spună lui Faraon despre planul Său. Faraon s-a împotrivit mesajului și a murit pentru încăpățânarea sa.

Când Dumnezeu urma să distrugă Sodoma, a trimis pe îngeri să-l avertizeze pe Lot și pe familia sa să iasă din oraș.

Scopul lui Dumnezeu acum este de a distruge toate instituțiile păcătoase, corupte, egoiste și opresive ale oamenilor, astfel încât el să poată înființa un guvern drept pe pământ și El și-a propus să avertizeze pe toți oamenii cu privire la hotărârea Sa. Nu numai că a decretat ca să fie făcut un anunț despre distrugerea organizației rele omenești a lui Satan, dar a și hotărât să se facă un anunț despre binecuvântările care vor urma după distrugerea ei. Informația despre aceste binecuvântări ulterioare este numită „evanghelie”, „veste bună”, „vești bune”.

Anunțul luptei care stă să vină și vestea bună despre binecuvântările care vor urma după acea bătălie, *trebuie* „predicate în toată lumea”; *trebuie* „vestite” pretutindeni, astfel încât toți oamenii de bună credință, toți iubitorii neprihănirii, să poată lua poziție de partea Domnului și să nu se găsească în opoziție cu Domnul și cu lucrarea sa împotrivindu-se întemeierii regatului. Cei care își iau poziția pentru Domnul vor fi binecuvântați, iar cei care se opun înființării regatului vor fi distruși în lupta Armagedonului. Astfel, anunțarea regatului este o avertizare pentru ca oamenii să intre în armonie cu Dumnezeu. Timpul pentru această anunțare și acest avertisment care trebuie dat este *între* momentul în care *a început* necazul, care a fost în 1914, și momentul în care începe bătălia finală.

În Matei 24: 7,8 Isus menționează războiul mondial, foametea, epidemiile și cutremurele de pământ din 1914 și de atunci înainte, și spune: „Toate acestea sunt începutul durerilor”. În versetul 14, el adaugă: „Această evanghelie a regatului va fi predicată în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile; și *atunci va veni sfârșitul*”. Astfel, putem vedea că avertismentul trebuie dat *înainte* să vină sfârșitul. În Isaia 52: 7, oamenii Domnului sunt ilustrați ca aducând vești bune, *vestind* pacea și declarând oamenilor vestea bună că „Dumnezeul tău domnește”. Din nou, în Psalmul 96:10, citim porunca: „Spuneți printre neamuri că Domnul domnește”. Și Psalmul 99: 1 spune: „Domnul *domnește*; să tremure popoarele”. Din nou, în Psalmul 97: 1 citim: „Domnul domnește; să se bucure pământul”.

În Psalmul 41:1, 2 Domnul promite o binecuvântare celor care se conformează lucrării regatului. El spune: „Fericit este cel ce se îngrijește de sărac; Domnul îl va scăpa în timpul de necaz [ziua nenorocirii, care se referă la bătălia de la Armagedon], Domnul îl va păzi și-l va păstra în viață. El va fi binecuvântat pe pământ și nu-l vei lăsa în voia dușmanilor săi.” Această promisiune este pentru oamenii de binevoitori, cei care iubesc neprihănirea și promisiunea este că ei vor scăpa *vii* și vor fi binecuvântați pe pământ.

Astfel, dovezile arată că regatul *este aici* și că noi acum suntem martorii primei sale lucrări, adică, distrugerea vechii ordini, astfel încât să poată fi instituită o nouă ordine în locul ei. Acest mesaj glorios se răspândește acum în toată lumea, fiind *publicat* atât în formă tipărită, cât și la radio. Peste 70.000.000 de cărți și broșuri au fost tipărite în mai mult de treizeci de limbi, care

declară vestea bună că regatul *este* aici. Mai mult de o sută de posturi de radio difuzează același mesaj în mai multe limbi. Anunțul *trebuie* făcut, deoarece Iehova Dumnezeu a decretat astfel. Regatul lui Cristos este deja la putere și în curând, foarte curând, toată lumea va realiza acest lucru, și curând, binecuvântările sale vor fi evidente. Dar *trebuie să vină mai întâi* Armageddonul.

UN STINDARD PENTRU POPOARE

Cuvântul „stindard” este utilizat în diverse moduri. În război, un stindard este un steag în jurul căruia soldații se adună și pe care îl apără cu viața lor. Dacă, din orice motiv, un soldat refuză să-și apere sau să-și părăsească steagul, el este numit trădător și este judecat de curtea marțială. În politică, un stindard este platforma sau principiile susținute de un partid, iar candidatul partidului este numit purtător de stindard. În rândul politicienilor, este considerat o rușine să abandonezi principiile partidului, iar cei care o fac sunt, mai mult sau mai puțin, defavorizați ulterior. În cercurile religioase, un stindard este crezul unei anumite biserici. El reprezintă doctrinele, scopurile și lumea bisericii, așa cum se subliniază în crez.

Dacă războiul ar fi corect, dacă politica ar fi curată și dacă toate crezurile ar fi adevărate, atunci ar rezulta că este rușine a abandona stindardul, iar cel care ar face acest lucru ar merita defăimare și pedeapsă. Există puțini oameni care ar susține că războiul este corect, sau că politica este pură, sau că orice crez este adevărul. Acest lucru fiind adevărat, fiecare om cinstit ar trebui să se simtă complet liber să abandoneze astfel de stindarde atunci când află că acestea sunt false sau neadevărate. Dacă nu ar face așa, ar fi necinstit, ipocrit și nu ar putea fi demn de încredere.

Iehova Dumnezeu are stindardul său. El este alcătuit din toate acele principii ale neprihănirii, adevărului, dreptății și iubirii pe care El le proclamă. El și-a ridicat stindardul în Eden și le-a cerut lui Adam și Eva să se adune în jurul lui și să-l susțină. Dacă s-ar fi dovedit credincioși și ar fi susținut acel stindard, ei ar fi trăit și astăzi și s-ar fi bucurat de toate binecuvântările pe care le garantează stindardul lui Dumnezeu pentru familia umană, și anume, viața veșnică, libertatea perfectă, sănătatea perfectă, pacea perfectă și libertatea față de păcat, boală, sărăcie și moarte.

Stindardul lui Dumnezeu este *legea* sa, *voința* sa, cerințele sale pentru omenire, ea vrea să aibă favoarea și dragostea lui. Standardul său este întotdeauna drept și întotdeauna aduce binecuvântări celor care îl susțin. Orice standard ale legii sau curs de acțiune, stabilit fie de oameni, fie de îngeri, dacă este contrar celui divin, este greșit și aduce întotdeauna necazuri și suferințe celui care îl urmează, la fel cum cursul îndărătnic al lui Adam a adus necazuri și suferințe peste toată rasa umană. Nu există nicio excepție de la această regulă. Orice persoană care stabilește alte standarde decât cele pe care le-a stabilit Dumnezeu se dovedește a fi îngâmfată și rebelă și, desigur, trebuie să sufere pentru înfumurarea și răzvrătirea sa.

Alegând să-și urmeze propriul său curs, propriul său standard, Adam a adus condamnarea morții cu toate necazurile ei, asupra lui; și, prin legea eredității, aceeași condamnare a fost transmisă tuturor descendenților săi. Ce nenorocire teribilă a adus îngâmfarea și răzvrătirea sa asupra rasei umane!

Cu toate acestea, în spatele păcatului lui Adam, era Satan, marele dușman al lui Dumnezeu. Satan a fost cel care a sugerat lui Adam standardul fals, folosind-o pe mama Eva ca instrument al său. Satan încearcă să întoarcă oamenii de la loialitatea față de Dumnezeu și de la susținerea standardului lui Dumnezeu. El face acest lucru stabilind standarde *false*, și orbind mințile oamenilor față de faptul că ele sunt false. El face acest lucru lucrând la îngâmfarea lor, la temerile, prejudecățile și mândria lor. Cei mai mândri, cei mai cu prejudecăți și cei mai îngâmfați oameni ai pământului sunt cei care domină politica, finanțele și religia lumii, și aceștia sunt cei care stabilesc standardele în politică, finanțe și religie.

Inițial, aceste standarde sunt stabilite de Satan, care îi folosește pe acești oameni ca pe niște neghiobi ai săi. Aceste standarde satanice create de om sunt rele, crude, opresive, false și dăunătoare. Ele privează oamenii de drepturile date de Dumnezeu, de libertățile și liberul arbitru.

Tendința tuturor standardelor actuale este de a folosi *forța*, constrângerea. Legile somptuare îi *obligă* pe oameni să renunțe la „a lua puțin vin pentru stomacul lor”; bombele cu gaze lacrimogene, puștile cu țevi retezate, și bastoanele din mâinile poliției, îi *forțează* pe oameni să renunțe să tânjească la salarii mai mari; recrutarea *forțează* oamenii să meargă la război, împotriva scrupulelor lor conștiințioase; legile în timp de război *obligă* oamenii să cumpere obligațiunile împotriva voinței lor, fie că își permit sau nu.

Astfel, sub regimul lui Satan, oamenii sunt privați de libertatea de gândire, de vorbire și de acțiune, iar minoritatea conduce majoritatea și îi dictează. Toate standardele diferite ale lui Satan pot fi rezumate într-un singur cuvânt, și anume, *egoismul*. Lumea este guvernată de egoism astăzi. Sub acest standard, cei mândri, aroganți, răi, cruzi și mincinoși forțează/impun punctele lor de vedere, planurile, doctrinele, legile lor maselor, până când adevărul este pus la pământ, dreptatea este moartă pe străzi, sărăcia băntuie pretutindeni, și un mare strigăt se ridică pe tot pământul împotriva nedreptății și opresiunii, care prosperă și se dezvoltă sub standardul fals al *egoismului*.

Prin profeți, Iehova Dumnezeu ne-a spus că a prevăzut egoismul care controlează astăzi pământul și a auzit strigătul oamenilor, și și-a propus să-i elibereze de puterea lui Satan și a aliaților săi; să-i izbăvească de opresiune, nedreptate și tiranie. Această eliberare va veni prin regatul lui Cristos. Timpul pentru stabilirea aceluia regat este acum aici. Înainte ca Cristos să distrugă instituțiile păcătoase și corupte ale pământului în „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic”, el își propune să stabilească un *nou standard* pentru popoare.

Iar și iar, profeții prezic acest nou standard. El va fi legea lui Dumnezeu, voința lui Dumnezeu. Acesta va consta din toate acele principii ale dreptății, adevărului și neprihănirii pe care Dumnezeu le aprobă. Standardul lui Iehova va fi *iubire*. Isus a rezumat acest standard după cum urmează: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu toată mintea ta și pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Când toate popoarele pământului se vor aduna în jurul acestui standard, egoismul se va sfârși; la fel și in justiția, opresiunea, cruzimea, tirania, speculația, războaiele și *forța* de orice fel.

Standardul lui Iehova se stabilește *acum* pe pământ. El are pe pământ o societate de oameni care spun oamenilor despre scopurile lui Dumnezeu, despre voința și legea lui. Peste 70.000.000 de cărți și broșuri care explică scopul și lucrarea lui Dumnezeu au fost deja plasate în mâinile oamenilor. Peste 125 posturi de radio transmit același mesaj. Este un mesaj al speranței, al veseliei și al binecuvântării. El anunță faptul că Cristos este acum prezent și că și-a luat puterea și a început o lucrare care se va termina cu eliberarea completă a oamenilor.

Hotărârea lui Dumnezeu de a stabili un nou standard este afirmată în următoarele texte: Ieremia 50: 2 spune: „Declarați printre națiuni, vestiți și înălțați un stindard; vestiți și nu ascundeți; spuneți: Babilonul este luat, Bel este făcut de rușine”. Babilonul se referă la toate sistemele răutăcioase ale lui Satan, care operează acum pe pământ și care se întemeiază pe egoism. Bel este zeul Babilonului și se referă la Satan însuși, care este numit „dumnezeul acestei lumi”. Textul înseamnă pur și simplu că stindardul iubirii lui Dumnezeu trebuie să fie vestit printre toate națiunile și drept rezultat Babilonul cel mare va fi luat și Satan va fi făcut de rușine.

Când stindardul lui Dumnezeu este în funcțiune, acest lucru va însemna că nici o doctrină falsă despre Iehova, despre adevărul și planul său nu va fi predată, nicio asuprire a omului de către semenii săi nu va fi permisă și nicio lege care să abroge liberul arbitru al omului nu va fi în codul de legi. Actuala combinație politică, financiară și religioasă, numită „Babilon”, va dispărea pentru totdeauna, iar Satan va fi legat pentru o mie de ani, după care va fi „aruncat în iazul de foc”, care va fi sfârșitul lui, distrugerea lui.

În Ieremia 51: 12,13 citim: „Înălțați un stindard pe zidurile Babilonului, întăriți straja! Puneți străjeri! Pregătiți-i pe cei ce vor sta la pândă! Căci Domnul nu numai că a plănuțit, ci a și făcut ceea ce a vorbit împotriva locuitorilor Babilonului; o, tu, care locuiești pe multe ape, bogată în comori, și-a venit sfârșitul și măsura lăcomiei tale”. În acest text, Domnul ne spune din nou despre hotărârea sa de a distruge Babilonul, acea combinație răutăcioasă, numită „Creștinătate”, a cărei fiecare operațiune se bazează pe egoism. Cu toate acestea, înainte de distrugerea ei, scopul său este s-o avertizeze despre distrugerea ei iminentă și să declare noile standarde: să spună națiunilor că neprihănirea va lua locul nedreptății; adevărul va lua locul minciunii; dreptatea va înlocui

nedreptății; pacea va prevala în locul războiului și agitației; prosperitate în loc de sărăcie; bunăvoință în loc de ură; bucurie și fericire în loc de frică și de îngrijorare; sănătate în loc de boală; în locul mitei, corupției, înșelăciunii și ipocriziei, vor predomina onestitatea, echitatea, sinceritatea și respectul reciproc. Cu alte cuvinte, noul standard al *dragostei* lui Dumnezeu va înlocui vechiul standard satanic al egoismului, care a umplut pământul cu ură, suspiciune, război, sărăcie, păcat, infrațiune doctrine calomnioase despre Dumnezeu și despre Biblie.

Dumnezeu poruncește poporului său să ridice *acum* noul standard, pentru că foarte curând „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic” va distruge organizația lui Satan; iar înainte de distrugerea ei Dumnezeu își propune să-i avertizeze pe oamenii sinceri, iubitori de adevăr, iubitori de pace, iubitori de Dumnezeu și cu suflet nobili din ea spunându-le despre noul standard al împărăției sale, astfel încât ei să se poată separa de organizația lui Satan și să intre în armonie cu Domnul și să primească binecuvântarea Lui. Una din aceste porunci se găsește în Isaia 62: 10 și spune: „Treceți, treceți pe porți! Pregătiți calea poporului! Înălțați, înălțați drumul cel mare! Curățați-l de pietre! Înălțați un standard pentru popoare”. Acest drum este drumul nou și relativ ușor prin care oamenii se pot întoarce în armonie cu Dumnezeu în timpul domniei lui Cristos. „Strângerea pietrelor” înseamnă îndepărtarea tuturor doctrinelor false, a erorilor, a înșelăciunilor, a ipocriziilor, a fățarniciilor, și a escrocheriilor care au orbit și au înșelat oamenii în trecut.

Același cuvânt tradus „standard” este, de asemenea, tradus „semn” în mai multe texte. Cristos este numit „rădăcina lui Isai”, iar în Isaia 11: 10, 12 citim: „În ziua aceea, va fi o rădăcină a lui Isai, care va fi ca un semn al poporului; pe el îl vor căuta Neamurile [națiunile]; iar odihna lui va fi glorioasă, și El va ridica un semn pentru națiuni”. În Isaia 18: 3 citim: „Toți locuitorii lumii ... vedeți, când el ridică un semn pe munți și când sună din trâmbiță, ascultați.”

Din nou, în Isaia 5:26 citim: „El va ridica un semn pentru națiunile de departe și le va fluiera pe cele de la marginea pământului; și, iată, că ele vor veni în grabă”. Astfel, vedem că atunci când Babilonul este distrus și poporul discerne noul standard, majoritatea se va conforma cu bucurie și va accepta pe noul Rege și noul său standard. În Isaia 31: 9 ni se spune că prinții lui Satan, adică, marii conducători ai Babilonului, vor auzi și se vor teme de noul standard. Textul spune: „Prinții lui se vor teme de semn, spune Domnul”.

Astfel, ni se spune că foarte curând, toți oamenii vor fi eliberați de puterea lui Satan și de organizația lui Satan numită „Babilon”. Satan va fi legat pentru o mie de ani. Doctrinile false și blasfematoare ale chinului veșnic, ale trinității, ale nemuririi umane și ale evoluției se vor sfârși pentru totdeauna; doctrinele false despre dreptul divin al regilor și al clerului nu vor mai fi predate; proprietatea asupra cărbunelui, a petrolului, a fierului, a aurului și a argintului va fi luată de la monopolști și dată înapoi poporului, acolo unde Dumnezeu a intenționat ca ea să fie. Pacea pe pământ și bunăvoința față de oameni vor predomina pretutindeni, iar noul standard va continua pentru totdeauna și va fi o sursă de bucurie și de binecuvântare pentru oameni.

de TURNUL I VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

1 NOIEMBRIE 1930

Nr. 21

Cuprins:

PREMIUL

- Pag. 389

ZIUA JUDECĂȚII, CÂND OAMENII VOR AVEA O ȘANSĂ

(Prelegere radiofonică de treizeci de minute)

- Pag. 397

LEGĂMÂNTUL CURCUBEULUI LUI DUMNEZEU

(Prelegere radiofonică de cincisprezece minute)

- Pag. 402

STÂNCA VEACURILOR

Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întamplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lecțiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfintele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbește Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENTEI LUI CRISTOS

Vol . LI

1 Noiembrie 1930

Nr 21

PREMIUL

„Alerg spre țintă, pentru premiul chemării înalte a lui Dumnezeu, în Cristos Isus”. – Filipeni 3:14.

IEHOVA acordă premiul numai celor care fac voia LUI. Aceasta ar însemna că orice se face trebuie făcut în mod legal. Motivul care duce la acțiune trebuie să fie neegoist. Toți care vor primi vreodată premiul trebuie să fie guvernați de aceeași lege. Această concluzie este pe deplin dovedită de cuvintele inspirate ale apostolului: „Și dacă un om se străduiește după măiestrii, nu este încoronat, dacă nu se străduiește în mod legal”. (2 Timotei 2: 5) Cuvintele lui Isus fac distincția clară între cei care sunt nelegiuiți sau lucrători ai nelegiuirii și cei care se străduiesc într-o manieră legală. Cei care alcătuiesc cele două clase sunt chemați la chemarea înaltă și sunt pregătiți pentru împărăție. - Mat. 13:43.

2. Este important să aveți clar în minte ce se înțelege prin chemarea înaltă și care este premiul. Biserica descoperă acum mai clar decât oricând înainte că scopul lui Dumnezeu de la început este să construiască o împărăție care să-i apere complet numele pentru totdeauna. Chemarea înseamnă o invitație. Aceasta este o invitație la împărăție, care va reabilita numele lui Iehova. Isus a fost primul chemat și a fost chemat după ce a fost născut la Iordan. Alții sunt chemați și ei trebuie, de asemenea, să primească chemarea după ce au fost aduși ca fii ai lui Dumnezeu. Chemarea înaltă este la împărăție, al cărei tron este în ceruri și, prin urmare, este o chemare la un loc mai înalt, ceresc. Numai creaturile spirituale urmau să fie chemate la acel loc, pentru că nimeni altul nu putea accepta chemarea și este sigur că Dumnezeu nu urma să dea chemarea oricărei creaturi care nu putea s-o accepte. Prima cunoștință pe care a avut-o orice creatură în afară de Isus cu privire la chemarea înaltă a fost primită de ucenicii săi, când Isus le-a spus: „Și eu închei un legământ cu voi, așa cum Tatăl Meu a făcut legământ cu mine pentru împărăție, că veți mânca și veți bea la masa mea, în împărăția mea, și veți sta pe tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel”. (Luca 22: 29, 30, *Diag.*) Chemarea înaltă este, așadar, un loc sau o poziție în Împărăția lui Iehova.

3. Premiul este acordat unei singure (clase sau corp) care se luptă legal și care câștigă. (1 Cor. 9:24). Mulți sunt chemați, dar puțini aleși. Unii răspund la chemare și sunt pregătiți pentru regat dar nu câștigă pentru că nu se luptă în mod legal. Pentru că nu aleargă în mod legal, ei nu pot fi încoronați. Premiul este coroana vieții care va fi acordată acelei clase de chemați care se străduiesc în mod legal și sunt, prin urmare, credincioși și adevărați chiar până la moarte. Isus le-a spus acestora: „Fii credincios până la moarte și îți voi da coroana vieții”. (Apoc. 2: 10) Cuvintele lui Pavel și ale lui Isus dovedesc dincolo de orice îndoială că, pentru ca cei chemați să câștige cursul de acțiune întreprins de ei, el trebuie să fie unul legal, adică cel marcat de Domnul. Doar urmașii credincioși ai lui Cristos Isus iau acel curs de acțiune. Astfel de credincioși sunt desemnați „alesul lui Dumnezeu” și despre care este scris: „Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care, în conformitate cu îndurarea Lui bogată, ne-a născut din nou la o speranță plină de viață prin învierea lui Isus Cristos din morți, la o moștenire nestrăcutabilă, și neîntinată, și care nu se veștejește, rezervată în cer pentru voi, care sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință pentru salvarea gata să fie arătată în ultima vreme”. – 1 Pet. 1:3-5.

4. Cei credincioși vor fi biruitori, și aceștia vor fi răsplățiți cu un loc pe tron cu Cristos în regatul său și vor fi încununați cu nemurire. (Apoc. 3:21). Premiul, așadar, este răsplata dată celui credincios și nimănui altcuiva.

ADUSE LA LUMINĂ

5. Promisiunile mari și prețioase ale chemării înalte pe care Dumnezeu a dat-o bisericii prin Isus Cristos și prin apostolii lui au fost mult timp ascunse sub gunoiul învățăturilor false ale clerului, învățături false care au fost inspirate de Satan. În timpul perioadei bisericii prefigurată de profetul Ilie, marele adevăr al chemării înalte și alte adevăruri au fost restaurate bisericii așa cum spusese Isus că se va face. (Mat. 17:11). Această aducere la lumină a adevărilor și restaurarea lor a fost treptată, înțelegerea acestora de către biserică a crescut dat fiind faptul că Domnul a făcut ca lumina să strălucească mai clar asupra acestor adevăruri.

6. În acea perioadă de restaurare s-a văzut mai întâi de cei devotați Domnului că Iehova făcuse promisiunea de a binecuvânta toate familiile pământului prin sămânța lui Avraam și că popoarele pământului așteaptă ca această sămânță să aducă binecuvântările, chiar dacă nu știu despre ea. Această restaurare venită la timpul potrivit al lui Dumnezeu a dezvăluit credincioșilor multe erori ale clericilor pe care ei le-au predat de mult timp. Credincioșii au început să afle că împărăția lui Dumnezeu va fi înființată în folosul creaturilor sale, în special al omului. Ei au primit adevărul cu privire la iad și au văzut că marele sacrificiu de răscumpărare face posibil ca toți să aibă o șansă la viață.

7. Aceste adevăruri au fost primite de către poporul lui Dumnezeu pe pământ ca un ordin să-și asigure „chemarea și alegerea lor” la un loc înalt în favoarea lui Dumnezeu, pentru ca să poată domni cu Cristos cu scopul de a binecuvânta omenirea în general. Un astfel de loc înalt a fost marele obiectiv pus în fața lor, a cărui valoare nu putea fi comparată de ei cu nimic altceva. Adevărurile care au fost cele mai proeminente pentru ei sunt acestea: salvarea întregii lumi prin marele sacrificiu de răscumpărare și marea lucrare de restaurare care se va face, în care vor participa cei care sunt chemați la chemarea înaltă. Aceste adevăruri au atras atenția celor consacrați practic lăsându-i deoparte pe toți ceilalți. Această distincție clară între mântuirea lumii și mântuirea bisericii a făcut ca cei născuți din spirit să vadă cu ușurință că trebuie să existe o separare a lor de lume într-o formă sau măsură. S-a înțeles în mod clar că toți cei chemați la chemarea înaltă trebuie să fie consacrați lui Dumnezeu, așa cum Isus a fost consacrat. Separarea de la lume a fost înțeleasă ca însemnând că cei consacrați trebuie să renunțe la toate drepturile și privilegiile care revin creaturii umane și acum noua creatură trebuie să trăiască o viață de credință și evlavie cu speranța că un astfel de curs de acțiune va aduce perfecțiunea noii creaturi și va câștiga pentru ea o poziție de onoare cu Cristos Isus în conducerea lumii.

8. Scopul real al împărăției nu a fost înțeles atunci. Mântuirea creaturii a fost concepută ca fiind cea mai importantă. Acest lucru a dus în mod necesar la egoism din partea multora. Așteptarea a ceea ce a fost conceput a fi premiul a dus la mândrie din partea altora. Ei s-au lăudat cu faptul că poziția lor va fi mult mai mare decât a altora.

9. Cei consacrați erau nerăbdători să le spună celor care vroiau asculte despre a doua venire a lui Cristos și despre regatul său, și despre binecuvântările care urmau să curgă spre popor. Aceștia au îndemnat pe mulți să facă o consacrare pentru a deveni alergători în cursa pentru premiul chemării înalte. Pentru că se credea că Dumnezeu va găsi în denomiinațiunile bisericesti aproape pe toți aceia pe care îi va lua la cer, de ceva timp mesajul adevărului a fost dus de poporul Domnului aproape exclusiv la cei care membri ai denomiinațiunilor bisericesti. Acest lucru s-a datorat în mare măsură faptului că exista așteptarea că Dumnezeu va avea pe cei ce vroia el să meargă în cer și apoi îi va folosi pentru a da viață restului omenirii. Cei consacrați care au transmis mesajul adevărului altora au fost considerați ca îngeri care adunau grâu în depozitul Domnului. În mod frecvent, aceia dintre consacrați care au făcut această lucrare spuneau cu multă plăcere și bucurie: 'Astăzi am găsit un bob de grâu adevărat'.

10. Aceste afirmații sunt făcute, nu ca și critică a cuiva, ci pentru a arăta că lumina lui Dumnezeu a dezvăluit treptat scopurile lui la cei care i-au fost dedicați, și acum, prin harul său, scopurile lui sunt mai clar văzute decât atunci când am ajuns la o cunoaștere a adevărului. Cei care au umblat în lumină au toate motivele să se bucure, pentru că li se oferă parteneriat cu Domnul după făgăduința Lui.

TABERNACOLUL

11. Cartea *Umbrele Tabernacolului* a fost dată bisericii și un studiu al acesteia a devenit de mare importanță și a dus la mult bine pentru mulți și la rău pentru alții. Învățătura tabernacolului atunci când a înțelesă a dat ajutor și putere celor devotați cu adevărat votat Domnului. Ea a clarificat distincția între cei care vor primi slava cerească și cei care vor fi restaurați la viață pe pământ. Fără îndoială, voința lui Dumnezeu este să învățăm de la tabernacolul tipic și ceremoniile sale, necesitatea

ca preoția spirituală să se curețe toate nelegiuirile și să-și desăvârșească sfințirea în frica de Dumnezeu. (2 Cor. 7: 1). Unii au concluzionat în mod eronat că aceasta a însemnat o „dezvoltare personală a caracterului” care îi va face potriviți și calificați pentru a domni cu Cristos. O înțelegere incorectă a ceea ce constituie lumea și gândul continuu de separare de lume l-au avut mulți care au ajuns la o concluzie greșită. De la studiu mult și continuu al *Umbrelor Tabernacolului* mulți au ajuns la concluzia că Dumnezeu a vrut ca ei să fie închiși într-un loc liniștit sau secret și să mediteze și să crească în „roadele și darurile spiritului” până vor fi gata să fie luați în cer. Ideea subliniată aici este că gândul lor principal a fost să ajungă în ceruri pentru ca să poată îndeplini funcția de conducere a lumii. Unii sunt încă în această stare și nu înțeleg planul lui Dumnezeu de a-și înființa regatul și, prin urmare, nu reușesc să înțeleagă lecțiile reale pe care le predă tabernacolul din pustie.

12. Este foarte evident faptul că Dumnezeu nu a împiedicat un test al bisericii în problema *Umbrelor Tabernacolului*. El a permis acest test pentru ca cei aprobați să poată fi arătați. Acest lucru este susținut de concluzia anunțată în 1 Corinteni 11:19: „Căci trebuie să fie și erezii printre voi, pentru ca cei aprobați să fie arătați printre voi”. Adversarul a ajutat pe unii să obțină o înțelegere necorespunzătoare pentru că ei nu au fost conduși de o motivație corectă în a lua cursul de acțiune pe care l-au luat. Ar trebui să se țină cont de faptul că în ziua în care cartea *Umbrele Tabernacolului* a fost studiul principal al bisericii, Satan nu a fost încă aruncat din ceruri. El îi acuza în mod continuu pe frați și, cu siguranță, își folosea mijloacele subtile pentru a-i induce în eroare și mai ales pe cei care au fost conduși de o motivație greșită. Motivația sau starea inimii este de o importanță vitală, iar acest lucru apare mai clar pe măsură ce progresăm pe cale.

13. *Umbrele Tabernacolului* provocase, fără îndoială, mai multe discuții între frați decât orice altă parte a adevărului. Mii de ore au fost petrecute în dezbaterile detaliilor minore ale construcției tabernacolului și multe încercări inutile au fost făcute de acești studenți pentru a arăta sensul tipic al acestuia, în timp ce lecțiile mai mari și mai importante predate de tabernacolul din pustie au fost trecute cu vederea sau ignorate. Unii dintre conducătorii bisericii s-au făcut specializat în a preda *Umbrele Tabernacolului* și au dezvoltat o mândrie considerabilă și au arătat-o în această privință. Din cauza studierii detaliilor construcției tabernacolului, și a marelui accent pus pe acesta, mulți au fost făcuți să creadă că planul lui Dumnezeu cu privire la ei este că ei ar trebui să se separe și să perfecționeze pentru ei un caracter care-i va face potriviți pentru cer. Domnul a știut dinainte și a prezis prin profetul său că unii, cu o evlavie exterioară, 'vor pleca capul ca o papură', în timp ce alții vor deveni înțelepți în propriile lor concepții. (Isa.58: 5, Rom.12:16) Aceștia au fost păcăliți de adversar și concepția greșită despre tabernacol le-a adus mult rău. Pentru că au fost conduși de o dorință egoistă ei s-au expus atacului de succes al inamicului. Desigur, vina nu este a tabernacolului, nici a cărții *Umbrele Tabernacolului*. Vina a fost în inimile celor care au studiat-o cu scopul de a-și justifica cursul de acțiune și care au ignorat sau trecut cu vederea planul lui Dumnezeu de a-i chema la chemarea înaltă.

14. Credincioșii au luat un curs diferit. Recunoscători lui Dumnezeu pentru adevărurile binecuvântate găsite în studiul tabernacolului aceștia au făcut eforturi să slujească lui Dumnezeu ca adevărați sub-preoți, să-și păzească inima cu toată sânguința, și să caute întotdeauna să facă ceea ce l-ar onora pe Iehova și să-i dea toată onoarea și slava. Atenția lor nu a fost centrată pe sine. Ei și-au dat seama de propriile imperfecțiuni și de faptul că nu meritau favoarea mare a lui Dumnezeu și că ei nu ar putea să se facă perfecți. Ei au înțeles că era o imposibilitate să se facă un „caracter perfect”; dar, cu Pavel, 'fiind încrezători că Dumnezeu, care a început o muncă bună în ei, o va face până la sfârșit', ei au continuat să caute cu rugăciune și cu umilință să cunoască și să facă voia lui

Dumnezeu. Motivul sau ceea ce i-a împins la acțiune pentru a-și continua cursul de acțiune erau corecte, și, prin urmare, așa cum slujitorul privește mâna stăpânului său, tot așa și aceștia au așteptat călăuzirea Domnului ca să știe care va fi voia lui cu privire la ei. (Ps. 123:2). Aceștia au văzut că tabernacolul din pustie era o imagine detaliată a marelui plan de ispășire a păcatului pe care Dumnezeu l-a făcut pentru păcatele poporului prin jertfa lui Cristos Isus și ei au dat lui Dumnezeu slava și lauda pentru această măsură și au avut o dorință sinceră și onestă de a-l sluji neegoist.

15. Unii au primit adevărul, dar nu au primit iubirea adevărului. (2 Tes. 2:10) Ei au primit o cunoaștere a adevărului într-un spirit de egoism și este clar din Scripturi că aceștia nu urmează să fie încoronați cu premiul. O simplă cunoaștere mentală a adevărului nu dovedește deloc că cineva va fi în împărăție. Dacă cineva se mândrește cu faptul că cunoștințele sale despre Biblie sunt mai mari decât cele ale semenilor săi și permite ca acest lucru să-l înalțe, el se uită la sine însuși cu importanță, se gândește mai mult la sine decât ar trebui să se gândească și dovedește că nu a primit iubirea adevărului. Energia înșelătoriei vine în timp, iar cei care au avut un motiv greșit cad sub influența ei și cred mai degrabă o minciună decât adevărul.

TESTUL

16. Venirea Domnului în templul său și strângerea laolaltă la sine a credincioșilor săi este timpul testului. Acesta este momentul în care el stă ca un mare rafinator și clarifică adevărul și separă pe cei egoiști de cei care au avut motivația corectă.

17. Domnul a dezvăluit scopul categoric al lui Dumnezeu în construirea regatului său, și cei umili și credincioși văd acum că scopul principal este apărarea Cuvântului și numelui lui Iehova.

18. Ei văd că scopul unșilor pe pământ în acest moment este ca ei să fie martorii lui Dumnezeu pentru a da mărturie că este Cel Preaînalt; că lumea s-a încheiat și că a sosit timpul pentru stabilirea neprihănirii și, prin urmare, că, potrivit poruncii Domnului, această veste bună trebuie predicată tuturor națiunilor lumii ca mărturie. Cei chemați și aleși sunt cei care trebuie să fie acum martori credincioși și adevărați. Acești credincioși văd că trebuie să se 'curețe de toată întinăciunea trupului și a spiritului, și să perfecteze sfințenia în frica de Dumnezeu' și ei văd că aceasta înseamnă mult mai mult decât puritatea și castitatea personală. Ei văd indiferent de ce ar face pentru a se face perfecți nu pot reuși. Ei văd clar că ceea ce înțelege prin sfințenie este un devotament complet față de Dumnezeu în a face voia lui, și că a face voia lui înseamnă că ei trebuie să se supună poruncilor lui cu bucurie. Aceștia sunt cei care constituie membrii vizibili ai organizației lui Dumnezeu pe pământ și care se numește „Societatea”. Mulți a-ar putea considera o parte a Societății, dar în sensul strict al cuvântului acesta se aplică celor care sunt cu adevărat devotați Domnului. Prin roadele pe care aceștia le fac ei pot fi identificați; și roadele pe care ei le fac sau le aduc sunt roadele lui Dumnezeu, și nu roadele vreunei creaturi.

19. Alții, care susțin a fi în adevăr, s-au separat în diferite companii și au anunțat cu îndrăzneală că Societatea a fost lepădată de Domnul. Aceste companii nu au niciun acord între ele și nicio unitate, cu excepția unui singur lucru, și acesta este opoziția lor față de Societate și lucrarea pe care o face ea în a da mărturie despre numele și împărăția lui Dumnezeu. Satan se opune Societății și lucrării Sale și caută distrugerea celor cărora le este dată mărturia lui Isus Cristos. (Apoc. 12:17) El folosește diferite instrumente pentru a-și îndeplini scopul. Cei care alcătuiesc diversele companii mici menționate aici încearcă acum să pună la cale un aranjament care să se opună mai ales Societății și activității sale. În același timp, aceștia mărturisesc că aleargă după premiul chemării înalte și susțin că semnul este acela al dragostei perfecte pe care ei o obțin, avansând ca pe o pistă de alergare, trecând semnele de sosire în ordinea numită și că această avansare este o „dezvoltare a caracterului”. Ei interpretează cuvintele apostolului în sensul că ei trebuie să dezvolte caracterul care este indicat de semnul iubirii perfecte și că atunci când ajung la semn trebuie să stea acolo și să aștepte pentru a fi luați în ceruri. Este cert că aceștia au în întregime o concepție greșită despre ceea ce se înțelege prin cuvintele apostolului din Filipeni 3:14.

SEMNUL

20. Nu există nimic în Scripturi care să justifice concluzia că semnul menționat de apostol în Filipeni 3: 14 se referă la dragostea perfectă și că aceasta este atinsă prin trecerea prin patru etape sau patru semne. Iubirea perfectă înseamnă un devotament complet față de Dumnezeu. Cu siguranță, Pavel a avut dragoste perfectă pentru Dumnezeu din momentul în care a început să predice evanghelia Neamurilor. Domnul nu l-ar fi trimis și nu i-ar fi încredințat marea însărcinare la Neamuri de a duce Evanghelia dacă nu ar fi fost devotat deplin lui Dumnezeu. Mulți ani după aceea, și după ce Pavel a suferit tot felul de persecuții datorită credincioșiei sale față de Dumnezeu, el a scris aceste cuvinte: „Am luptat o luptă bună, am terminat cursa, am păzit credința; de acum înainte îmi este rezervată o coroană a neprihănirii, pe care Domnul ... mi-o va da în ziua aceea”. (2 Tim. 4: 7,8). În cuvintele sale nu există nici cea mai mică aluzie că el a dezvoltat un caracter perfect și astfel a atins semnul iubirii perfecte și aștepta să meargă la cer. Ceea ce a spus el a fost că el a luat cursul de acțiune pe care Domnul l-a marcat pentru el și l-a urmat, luptând cu credincioșie mereu de partea dreaptă și că acum știa că Domnul îi rezervase premiul chemării înalte, pe care urma să-l primească la timpul potrivit. El terminase lucrarea pe care Domnul i-o încredințase s-o facă și datorită credincioșiei lui în a face aceasta el urma să primească cununa vieții.

21. Acest text din Filipeni referitor la semn a fost interpretat ca însemnând aceasta: că atunci când cineva este născut din spiritul sfânt, el începe să alerge pentru premiul chemării înalte din cer; că, așa cum cineva vede o bandă întinsă pe o pistă pentru curse, marcând obiectivul care trebuie atins, tot așa creștinul vede acel scop sau semn și că aceasta este iubire perfectă; că el începe în cursă și face primul sfert, apoi al doilea și al treilea și în cele din urmă ajunge la cel de-al patrulea, care este semnul, și acolo stă și este testat în ceea ce privește caracterul său și apoi luat la cer. O astfel de interpretare este greșită și este în întregime nesusținută de vreo scriptură. Ceea ce Pavel a spus a fost că el a urmat în cursul de acțiune trasat pentru el de către Domnul și că pe acesta l-a urmat până la sfârșit și, fiind credincios în acest lucru, el va primi premiul chemării înalte.

22. Textul conform versiunii *Diaglott* este: „Mă îmbulzesc spre cursă, spre premiul chemării înalte a lui Dumnezeu prin Cristos Isus”. Această redare exprimă gândul apostolului aproape în mod corect. El nu a vrut să spună că adeptul lui Isus Cristos se îmbulzește spre un semn sau alergă spre un semn și el nu a spus asta. În mod clar, înțelesul cuvintelor sale este că cursul de acțiune este stabilit conform unei linii sau unui semn, iar credincioșii trebuie să urmeze acel curs de acțiune în conformitate cu acea linie sau marcă pentru a alerga în mod legal și pentru a face voia lui Dumnezeu. Linia este de la începutul cursului creștinului până la momentul morții și această linie sau curs de acțiune este marcat de Domnul însuși. Este aceeași linie sau curs de acțiune pe care l-a luat Isus și pe care l-a descris atunci când a spus: „Dacă cineva va veni după mine, să se nege pe sine, să-și ia crucea și să mă urmeze” și să meargă pe același drum pe care am mers eu. După cum spune Petru: „Căci la aceasta ați fost chemați; pentru că și Cristos a suferit pentru noi, lăsându-ne un exemplu, ca să călcați pe urmele Lui.” (1 Pet. 2: 21). Pentru fiecare dintre cei care au fost aduși în legământul pentru împărăție, cursul este exact același. Noua creatură este chemată și atunci când răspunde la acea chemare și este luată în legământul pentru împărăție, ea intră apoi în cursa alergării și trebuie să urmeze acea cursă în mod categoric și legal până la sfârșit, sfârșit care vine la moartea sa. Chemarea înaltă este la împărăție. Premiul este coroana vieții, iar semnul este calea sau cursul de acțiune care trebuie să fie urmat de oricine care câștigă împărăția.

SCOPUL REGATULUI

23. Scopul regatului lui Dumnezeu este ca Cuvântul și numele lui Dumnezeu să fie pe deplin și totalmente reabilitate. Orice altceva este neînsemnat în afară de aceasta. Dumnezeu și-a dat cuvântul că va aduce o „sămânță” care va ține neclintit la un curs al credincioșiei cu el și că această „sămânță” el o va folosi pentru a elimina răutatea din univers și pentru a stabili neprihănirea. Satan a negat în mod categoric că Dumnezeu ar putea face un astfel de lucru și a ocărât numele lui Dumnezeu pentru că a spus așa ceva. Prin urmare, Satan a pus problema în discuție, care trebuie decisă la timpul potrivit. Pentru a-și îndeplini scopul, Dumnezeu l-a trimis pe Isus pe pământ ca reprezentant și martor al său. Atât de importantă și categorică a fost învățătura și însărcinarea pe care a primit-o Isus de la Tatăl său, încât a spus: „Doctrina mea nu este a mea, ci a celui ce m-a trimis”. (Ioan 7:16) „Căci eu n-am vorbit de la mine, ci Tatăl care m-a trimis, mi -a dat o poruncă,

ce să spun și ce să vorbesc”. (Ioan 12: 49) „Eu nu pot face nimic de la mine”. (Ioan 5:30) Aceste scripturi arată că Iehova Dumnezeu marcuse cursul pe care trebuia să-l ia Isus. Din nou, Isus a spus: „Pentru aceasta m-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” (Ioan 18: 37) Isus a marcat calea și toți cei care primesc cununa vieții trebuie să meargă pe același drum.

24. Iuda a primit adevărul de la Isus și a devenit fiul pierzării pentru că nu a primit dragostea adevărului. Motivul sau condiția inimii sale au fost greșite și acesta a fost motivul căderii sale. Fiindcă ceilalți unsprezece ucenici au primit dragostea adevărului și au fost credincioși lui Isus, el i-a luat în legământul cu el pentru regat. Mulți sunt chemați la regat și răspund la acea chemare; dar un număr mult mai mic este ales, pentru că mulți nu primesc dragostea adevărului. Dacă egoismul este motivația cursului lor de acțiune, ei nu au dragostea adevărului. Oricine subliniază necesitatea de a-și perfecționa caracterul pentru ca să meargă la cer și să conducă, ignoră în întregime planul lui Dumnezeu și își îngăduie să facă ceea ce Scripturile arată că nu poate face.

25. Isus este calea, adevărul și viața. (Ioan 14: 6) El este, prin urmare, ușa sau drumul spre regat. Nimeni nu poate intra care nu merge în același curs pe care Dumnezeu l-a marcat pentru Isus. Dacă cineva încearcă să intre în regat în orice alt mod, el este un hoț și un tâlhar, așa cum a afirmat Isus. Isus nu a spus nimic despre intrarea în regat prin dezvoltarea unui caracter. Cei care cred că pot intra în regatul lui Dumnezeu separându-se de organizația lui Dumnezeu și de calea hotărâtă de Dumnezeu și devin un caracter perfect care-i face potriviți pentru regat se înșeală amarnic. Aceasta este o încercare de a intra în regat într-un mod diferit de ceea ce a stabilit Dumnezeu; prin urmare, se aplică cuvintele lui Isus: „Cel care nu intră pe ușă pe stână, ci intră pe altă parte, acela este un hoț și un tâlhar”. (Ioan 10: 1) Satan a râvnit putere și autoritate și lingușire și a căutat-o în mod ilegal. Scripturile afirmă în mod categoric că hoții și creaturile lacome nu vor avea viață veșnică, nici nu vor intra în regatul cerurilor. – Ier. 51:13, 18; 1 Cor. 6:10.

26. Dumnezeu i-a dat lui Isus titlul: „Martorul credincios și adevărat”, nu pentru că Isus a dezvoltat un caracter, ci pentru că Isus a fost total credincios în îndeplinirea însărcinării pe care a primit-o de la Iehova. Isus a fost întotdeauna perfect. El a primit răsplata înaltă datorită credincioșiei sale. (Fil. 2: 5-11) Pavel a primit o slujbă sau însărcinare, adică, predicarea evangheliei regatului lui Dumnezeu, și mai ales, să ducă acel mesaj la Neamuri. El afirmă că trebuia să facă acea lucrare în mod voluntar, cu bucurie și cu credincioșie dacă vroia să primească o răsplată (1 Cor. 9:17) El trebuia să calce exact pe urmele lui Isus și trebuia să fie martor pentru Dumnezeu și pentru Cristos. Acesta este modul legal de a te strădui să intri în împărăție. În același sens el aduce argumentul referitor la certitudinea cursului pe care trebuie să-l ia cineva și cu privire la credincioșia în urmărirea lui pentru a fi încoronat. „Prin urmare, eu alerg nu în mod incert; lupt așa nu care lovește în vânt; ci îmi disciplinez trupul, și îl aduc în supunere; ca nu cumva, după ce le-am predicat altora, eu însumi să fiu înlăturat”. - 1 Cor. 9: 26,27.

27. Pavel nu încerca să-și facă un nume pentru sine printre oameni. El nu ceda în fața dorințelor trupului pentru a primi aplauzele oamenilor și ei să-i spună: 'Ce personaj frumos are Pavel'. El nu se înșela pe sine să creadă că trebuie să ia un astfel de curs pios și evlavios pentru ca să-i determine pe alții să accepte adevărul. El nu lovea în vânt. Cine lovește în vânt se înșeală pe sine și înșeală unele creaturi, dar nu-L înșeală deloc pe Domnul. Cineva poate gândeste că gândurile și acțiunile sunt într-un totuț pure și sfinte și în același timp ele sunt o urâciune în ochii lui Dumnezeu pentru că el se gândeste cât de mare și bun și puternic este și cât de dorit va fi să-l aibă în ceruri. Pavel afirma că a intrat în cursa pe care Domnul a marcat-o pentru el și că el s-a păstrat în control pentru ca fiecare înzestrare să fie folosită și chiar a fost folosită pentru a face voia lui Dumnezeu.

28. Un raționament asemănător el l-a făcut scriindu-i lui Timotei, în care a spus: „Și lucrurile pe care le ai au auzit de la mine printre mulți martori, încredințază-le la oameni credincioși, care vor putea să-i învețe și pe alții.” (2 Tim. 2: 2) În mod clar aceasta înseamnă că Timotei trebuia să fie un martor fidel al Domnului. Apoi apostolul adaugă: „Prin urmare, îndură greutatea, ca un bun soldat al lui Isus Cristos”. (2 Tim. 2: 3) Aceste cuvinte implică faptul că direcția de acțiune prevăzută pentru urmașii lui Cristos le aduce ocară, dar că așa cum Stăpânul a călcat pe acel drum și a fost ocărit, și servitorul trebuie să facă același lucru și să fie supus unei ocări asemănătoare. Apostolul spune apoi că omul care intră într-un legământ cu Dumnezeu și are o

adevărată speranță de a câștiga și aleargă pentru a câștiga nu se încurcă cu alte lucruri, ci este orb față de tot, cu excepția voinței Domnului, și depune toate eforturile pentru a-l mulțumi pe Domnul și că trebuie să urmeze un astfel de curs legal dacă vrea să fie încoronat . „Nici un om care se războiește nu se încurcă cu treburile acestei vieți, ca să-l mulțumească pe cel care l-a ales pentru a fi un soldat. Și dacă un om se străduiește pentru deprinderi, nu este încoronat decât dacă se străduiește în mod legal”. (2 Tim. 2: 4, 5) Un astfel de devotament complet față de Dumnezeu arată iubirea perfectă pentru Dumnezeu. Este o condiție pură a inimii și un devotament deplin față de Iehova.

29. Pavel a intrat în cursa sau în cursul de acțiune marcat de Domnul pentru el, cu ani înainte de a scrie epistola către Filipeni, care este analizată aici. El a oferit toate dovezile că este desăvârșit în dragoste pe tot parcursul întregii sale slujiri, pentru că el a fost fără compromisuri pentru Dumnezeu și nu a ezitat să predice întregul adevăr în toate ocaziile. (Faptele 20:27) El își adresa epistola către Filipeni, pe care îi iubea foarte mult. El le dădea sfaturi sănătoase și un asemenea sfat este voia lui Dumnezeu pe care toți din legământ ar trebui s-o accepte. Argumentul său este, în esență, acest lucru: 'Fraților, datorită celui Uns, am suferit pierderea tuturor lucrurilor de pe pământ și socotesc această pierdere ca nimic. Știu că nu pot fi găsit în împărăție datorită propriei mele neprihăniri, dar trebuie să o obțin pe baza credinței în Cristos și a credincioșiei în îndeplinirea legământului meu. Dorința mea cea mai mare este să fiu conform cu moartea lui Isus Cristos, ca să pot lua parte la învierea sa. Dumnezeu m-a apucat și m-a chemat la viață și la împărăția lui, iar acum mă străduiesc în mod legal să apuc regatul lui Cristos. Nu l-am obținut încă. Dar există un lucru pe care îl fac și numai unul. Am lăsat la o parte și am uitat tot ce am lăsat în urmă și acum depun toate eforturile față de ceea ce este înainte. Văd cursul de acțiune care mi-a fost marcat de Domnul și pe care trebuie să-l urmez dacă vreau să câștig premiul. Prin urmare, alerg spre țintă sau cursul care este marcat, înaintând spre premiul chemării înalte a lui Dumnezeu prin Cristos. Fie ca toți cei care sunt maturi în credință să fie cu același gând. Fraților, marcați cursul pe care îl iau eu și urmați-l.'

30. Nu se spune nici un cuvânt despre dezvoltarea caracterului. Dimpotrivă, el neagă acel gând spunând că nu poate obține premiul prin propria sa neprihănire. Apoi adaugă: "Cu toate acestea, unde am ajuns deja, să mergem după aceeași regulă, să gândim la același lucru. Fraților, urmați-mă, și uitați-vă la cei ce umblă dat fiind faptul că ne aveți pe noi ca un exemplu."- Fil. 3:16, 17.

31. În timpul perioadei Ilie a bisericii, o linie sau curs de acțiune marcat pentru biserică a fost de a obține o cunoaștere a adevărului care a fost mult timp ascunsă și de a spune aceste adevăruri altora care vroiau să audă. Predicarea mesajului a fost în general legată de sacrificiul mare de răscumpărare și de beneficiile sale pentru toți; și a doua venire a lui Cristos și a împărăției sale, pentru ca toți să primească apoi beneficiul răscumpărării. Aceste adevăruri fundamentale fiind restaurate, Domnul a venit imediat în templul său. Printre alte lucruri pe care le-a făcut a fost să rafineze adevărul, adică, să facă ca lumina să lumineze mai clar asupra lui; și aceasta a arătat mai clar scopurile lui Dumnezeu. Apoi, clasa templului a văzut cele două mari organizații marșând în ziua decisivă. Ei au văzut că ziua deciziei va reabilita pentru totdeauna numele lui Dumnezeu și cuvântul său veșnic. Ei au văzut acest lucru pentru că au primit dragostea adevărului și nu au căutat doar o răsplată egoistă. Cursul general de acțiune nu a fost schimbat, dar calea a devenit mai clară pentru credincioși din acel moment înainte. Calea arată că fiecare dintre unșii lui Dumnezeu trebuie să fie martori și să depună mărturie națiunilor pământului că Iehova este Dumnezeu, că ziua răzbunării sale este aproape, că Regele este deja pe tron și că credincioșii de pe pământ formează o parte din marea organizație a lui Dumnezeu și că nu poate exista niciun compromis între organizația lui Dumnezeu și cea a dușmanului. Nu există nicio alternativă. Ei trebuie să fie martori pentru Domnul. Dumnezeu a trasat linia sau cursul de acțiune pe care să meargă, iar perioadele Ilie și Elisei doar arată acest lucru într-o manieră oarecum diferită. Acum calea este atât de strălucitoare și de clară încât nimeni care iubește pe Domnul nu trebuie să greșească pe ea. Aceste adevăruri descoperite nu sunt de la om, ci sunt de la Domnul. El face ca lumina fulgerului să lumineze calea.

32. Nimeni care a primit dragostea adevărului, și a ținut-o așa, nu a fost rănit din cauza luminii strălucitoare care strălucește asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Cei care au ținut cu încăpățănare și insistență la interpretările vechi și mai puțin clare, chiar și după ce Dumnezeu a dat

o lumină mai clară, s-au rănit. Invariabil, ei se opun lucrării făcute de Societate în ascultare de poruncile lui Dumnezeu; și la fel de sigur cum Societatea este o parte a organizației lui Dumnezeu, tot așa de sigur ei se împotrivesc și luptă împotriva lui Dumnezeu.

33. Accentul mare pus pe învățăturile din cartea *Umbrele Tabernacolului* cu privire la viața individuală din sfânta sfintelor și „dezvoltarea caracterului” au făcut pe mulți să-și îndrepte gândurile spre ei înșiși și spre neprihănirea de sine, și ei nu l-au distins pe Dumnezeu și planurile sale. Ei au spus în mod constant: „Doamne, Doamne”, dar nu au reușit să asculte și să-i facă voia. Ei au persistat în lupta împotriva luminii, și mulți de acest fel sunt găsiți depunând eforturile cele mai puternice ca să distrugă ceea ce odată au construit. Ei merg în congregațiile credincioșilor și se străduiesc să-i îndepărteze de fidelitatea lor față de Dumnezeu, în a fi martorii lui. Se pare că Dumnezeu i-a avut în minte atunci când a făcut ca profetul să scrie: „Dușmanii tăi răcnesc în mijlocul congregației tale; și-au pus semnele lor drept semne. Un bărbat era faimos în timp ce ridicase securea peste copaci deși. Dar acum își sfărâmă lucrarea sculptată dintr-o dată cu securi și ciocane. Ei au aruncat foc în sanctuarul tău, au pângărit, aruncând locașul numelui tău la pământ. Ei au spus în inimile lor: Să-i distrugem împreună”. (Ps. 74: 4-8) Dar ei nu vor reuși! Domnul a prevăzut această condiție și l-a făcut pe martorul său credincios să scrie în privința aceasta: „Și atunci va fi descoperit cel rău, pe care Domnul îl va mistui cu spiritul gurii sale și va distruge cu strălucirea venirii sale; a cărui venire este după lucrarea lui Satan, cu toată puterea și semnele și minunile mincinoase”. – 2 Tes. 2:8,9.

34. Interpretarea greșită a unei scrieri nu numai că este derutantă, ci duce adesea la un prejudiciu mare. Interpretarea „premiului chemării înalte”, așa cum a fost dată și menținută pentru o lungă perioadă de timp, a oferit o scuză pentru mulți să se străduiască să obțină o condiție de auto-neprihănire prin propriile lor eforturi, ceea ce este imposibil. Vrajmașul a profitat de acest lucru și i-a făcut pe mulți să-și piardă timpul într-o încercare fără rost și, în același timp, să se mândrească cu presupusa lor blândețe și iubire, pe care nu le-au avut. Dumnezeu a permis acest lucru ca să fie arătați cei aprobați. Urmând acest curs egoist, aceștia au fost conduși să judece aspru și să critice pe cei care se străduiesc cu credincioșie să păzească poruncile lui Dumnezeu. Totuși, nimeni în adevăr nu ar trebui să fie descurajat, având în vedere că Dumnezeu a știut dinainte și a prezis o astfel de condiție și a luat o măsură amplă pentru protecția credincioșilor săi.

35. Astăzi, credincioșii nu vorbesc prea mult despre chemarea înaltă, pentru că ei văd că voința Domnului este ca numele Său să fie declarat și că el a chemat pe poporul Său ca să fie martori ai Săi și vestească laudele Lui. Ei au o înțelegere mai mare ca oricând a chemării înalte și, ca și Pavel, dorința lor mare este să câștige premiul. De asemenea, ca și el, ei văd în mod clar faptul că, condiția prealabilă de a obține acest premiu este ascultarea completă a poruncilor lui Dumnezeu, determinată de un devotament negoist față de el. Cei care vor participa la învierea lui Cristos Isus trebuie să facă așa cum a făcut Pavel, adică, să lase deoparte totul și să uite tot ceea ce este în urmă și să depună toate eforturile pentru a îndeplini cu credincioșie însărcinarea pe care le-a dat-o Dumnezeu.

36. Punctul culminant al raționamentului apostolului este atins. El îi avertizează pe frații săi cu privire la cei care sunt egoiști și îi clasifică pe aceia ca dușmani ai lui Dumnezeu pentru că pântecul (egoismul) lor este dumnezeul lor și gloria lor este rușinea lor. (Vs. 18, 19). Apoi, către credincioși, el a spus: „Fraților, deveniți co-imitatori ai mei, și priviți pe cei care merg în felul acesta, având în vedere că ne aveți pe noi ca model”. (Vs. 17, *Diag.*) Pavel a declarat că a fost credincios până la sfârșitul cursului de acțiune și că a câștigat victoria datorită credincioșiei sale. Fiecare dintre cei care vor fi din împărăție trebuie să fie acum credincioși. Această credincioșie va fi o expresie a iubirii perfecte pentru Dumnezeu și despre care este scris: „În aceasta este făcută perfectă dragostea noastră, ca să avem îndrăzneală în ziua judecării; căci așa cum este el, așa suntem și noi în această lume”. (1 Ioan 4: 17) Aceasta este ziua judecării. Este ziua pe care Domnul a făcut-o pentru a-și apăra cuvântul și numele. Fie ca martorii săi să fie credincioși și adevărați și să aibă o contribuție în lucrarea glorioasă a lui Iehova.

Întrebări pentru studiul berean

1. Cui oferă Dumnezeu premiul? Ce se înțelege din expresia „dacă nu se luptă în mod legal”?
2. Ce este chemarea înaltă? Cine sunt cei chemați?
- 3,4. Ce arată Scripturile că este acest premiu? Explică dacă toți care sunt chemați primesc premiul.
- 5-7. Explică de ce au fost ascunse promisiunile mari și scumpe după zilele apostolilor și faptul că biserica vine din nou la o înțelegere și apreciere a acestora.
- 8-10. În legătură cu aceasta arată ce fapte arată descoperirea treptată a scopurilor lui Iehova!
- 11,12. Care este unul dintre cele mai importante adevăruri pe care le învață Tabernacolul din pustie? Cum a devenit acest subiect un test pentru biserică?
- 13-15. Descrie cum cunoștința învățăturilor Tabernacolului a afectat diferit două clase distincte ale celor consacrați? De ce este diferența?
- 16,17. De când a făcut Domnul cunoscut hotărârea sa neclintită de a-și ridica împărăția? De ce atunci?
- 18,19. Ce se înțelege prin „Societate”? Cum poate fi identificat cineva ca fiind cu adevărat o parte din ea? Care sunt dovezile împotrivirii lui Satan față de Societate și lucrarea ei?
- 20-22. Dovedește dacă în cuvintele textului nostru apostolul s-a referit la iubirea perfectă sau orice mod de a ajunge la ea. Ce a vrut să spună Pavel?
- 23-25. Ce a învățat Isus și a exemplificat cu privire la curs că trebuie să urmărească și să termine adepții săi?
- 26,27. Citează și aplică cuvintele apostolului din 1 Corinteni 9:26,27, ca definind cursul pe care el l-a urmat.
28. Explică învățătura apostolului Pavel către Timotei din 2 Timotei 2:2-5!
- 29,30. Prezintă esența raționamentului pe care-l prezenta Pavel!
31. Compară cursul trasat pentru biserică în timpul perioadei Elisei cu cea a lui Ilie. Explică lumina mai mare și activitatea mai mare în timpul perioadei din urmă.
- 32-34. Arată că învățăturile Tabernacolului cu privire la viața individuală în sfânta au adus binecuvântări pentru unii și pagubă pentru alții. Explică aceste rezultate opuse.
- 35,36. Ce văd acum credincioșii cu privire la cursul marcat pentru ei? Cum își manifestă ei iubirea lor față de adevăr și aprecierea premiului chemării înalte?

ZIUA JUDECĂȚII, CÂND OAMENII VOR AVEA O ȘANSĂ (Prelegere radiofonică de treizeci de minute)

Aceasta este o epocă a vitezei, cu avioane care zboară cu mai mult de trei sute șaptezeci și cinci de mile (600 km) pe oră și o navă mai ușoară decât aerul care se deplasează complet în jurul globului nostru pământesc în câteva ore, mai mult de unsprezece zile de timp efectiv de zbor! Dar gândiți-vă la o viteză de nouăzeci și una de mile pe secundă sau din orașul New York până în San Francisco în treizeci și cinci de secunde! Așa de repede ar urma să fie trecute toate creaturile umane care au trăit și au murit de la Adam până acum în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu, dacă ziua judecății omenirii ar avea doar douăzeci și patru de ore. În acel ritm, destinul etern al fiecăruia ar trebui să fie pronunțat într-a două sute patruzeci și două de secunde. O astfel de pronunțare ar fi prea rapidă pentru ca urechea umană s-o prindă. Îți poți imagina?

Dar este oare învățat un astfel de lucru în acea carte foarte greșit înțeleasă, Biblia? Mai întâi, totuși, să judecăm împreună această propoziție, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Veniți acum, și să raționăm împreună, zice Domnul”.

O zi de judecată include în mod corespunzător un proces, în timpul căruia cel din proces are șansa de a răspunde pentru sine pentru propria apărare. Legea lui Dumnezeu dată evreilor a permis o astfel de șansă de autoapărare, așa cum arată Evanghelia lui Ioan, capitolul șapte, versetul

cincizeci și unu, spunând: „Judecă legea noastră judecă vreun om înainte să-l audă și să știe ce face?” Într-o fracțiune de secundă, niciun proces nu ar putea fi condus în mod corect vreodată pentru o creatură umană și, imediat după aceea, să fie pronunțată sentința dreaptă. E adevărat, „la Dumnezeu nimic nu va fi imposibil” (Luca 1: 37); dar Dumnezeu este chibzuit cu creaturile umane, iar apostolul Pavel a spus că Dumnezeu „va judeca lumea cu dreptate”. Este adevărat că Pavel a declarat, de asemenea, că Dumnezeu a hotărât o zi pentru a face această judecată. Dar cât timp a ordonat Dumnezeu ca acea zi să dureze? Expresia „zi” în Biblie nu înseamnă întotdeauna o perioadă de douăzeci și patru de ore, deoarece, de exemplu, Geneza 2: 4 vorbește despre „ziua în care Domnul Dumnezeu a făcut pământul și cerurile”; iar Psalmul 90: 4 spune despre Dumnezeu: „Căci înaintea ta o mie de ani nu sunt decât ca ziua de ieri care a trecut”.

Apostolul Petru, în cea de-a doua epistolă a sa, capitolul trei, versetele șapte și opt, menționează în mod expres „ziua judecății și a pierzării oamenilor nelegiuiți”, și apoi ca să prevină orice părere greșită cu privire la cât de lungă va fi acea zi adaugă imediat: „Dar, preaiubiților, nu fiți ignoranți despre acest lucru, că pentru Domnul o zi este ca o mie de ani și o mie de ani ca o zi”. O mie de ani trebuie să fie și durata domniei lui Cristos a lui Isus asupra omenirii, așa cum se spune în mod clar în Revelația 20: 6; și acea mie de ani a domniei lui trebuie să fie la fel ca ziua judecății, căci Cristos Isus va fi atât judecător, cât și rege, după cum este scris: „În îndurare va fi stabilit tronul său; și el va sta pe el în adevăr ... judecând și căutând judecată și plin de râvnă pentru neprihănire”. (Isaia 16: 5) „Căci Tatăl nu judecă pe nimeni, ci a încredințat toată judecata Fiului”. (Ioan 5: 22) Deși, așa cum a spus Isus, „lumea nu-L mai vede” și, prin urmare, el va fi invizibil omenirii în timpul perioadei de judecată, totuși judecățile sale drepte vor fi făcute vizibile din cer față de oameni. Legile lui vor fi, de asemenea, vestite pe tot pământul prin profeții credincioși și slujitorii din vechime ai lui Dumnezeu, pentru că ei vor fi înviați din morți și vor deveni copii ai lui Cristos, „Tatăl veșnic”, și vor fi făcuți „prinți pe tot pământul” și astfel vor fi reprezentanții pământești vizibili ai lui Cristos printre oameni.

Astfel, toți oamenii, în afară de membrii bisericii adevărate a lui Cristos (care vor domni atunci cu Isus în cer), vor fi judecați pe acest pământ. Totuși, ei vor apărea înaintea scaunului de judecată al lui Cristos, pentru că el își va îndrepta atenția asupra judecării lor pe pământ și el îi va vedea cu claritate pe ei și faptele lor chiar dacă ei nu-l vor vedea. Dar va exista atunci un pământ literal?, poate întrebă cineva.

Cu siguranță! pentru că Revelația lui Ioan, capitolul douăzeci și unu, versetul unu, spune: „Am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că primul cer și primul pământ au trecut.” În versetele imediat precedente din Revelația, Ioan afirmă că primul cer și primul pământ „au fugit” din fața lui Cristos când el a fost așezat pe tron în momentul în care urma să înceapă judecata. (Rev. 20: 11-15). Nu că pământul nostru literal cu sol, pietre, munți, dealuri și văi, râuri și oceane, „a trecut” de fapt sau va trece și va fugi atunci! Psalmul 78: 69 numește globul nostru „pământul pe care El l-a întemeiat pentru totdeauna”. De asemenea, Ecclesiastul 1: 4 este destul de clar, care spune: „Pământul rămâne pentru totdeauna”. Regele Solomon nu era neștiințific când a scris acest lucru; el a fost inspirat de spiritul infailibil al lui Dumnezeu. Sute de ani mai târziu, Petru a fost inspirat să scrie: „Dar cerurile și pământul care sunt acum ... sunt păstrate, rezervate focului din ziua judecății ... Pământul și lucrările care sunt acolo, vor arde”. -2 Pet. 3: 7, 10.

Din moment ce Dumnezeu nu inspiră învățături contradictorii, rezultă că cerurile care vor trece în foc trebuie să fie puterile guvernatoare cerești invizibile, adică, Satan și organizația sa nevăzută de demoni care acum conduc greșit și corup omenirea. „Pământul” care trebuie „ars” (și care merită să fie ars) trebuie să fie organizația actuală imperfectă, nedreaptă, nelegiuită a omenirii sub guvernele umane ale pământului, peste care Satan este stăpân. Țefania 3: 8 ne spune că „focul” care va „mistui” pământul simbolic este „focul geloziei [lui Dumnezeu]”; cu alte cuvinte, „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic”, bătălie spre care toate elementele pământești și instituțiile care se opun regatului lui Dumnezeu se grăbesc acum pentru distrugerea lor. În punctul culminant, Cristos Isus, ca slujitor executiv al lui Dumnezeu, îl va lega pe Satan pentru o mie de ani, distrugându-i și guvernul demonic.

Și apoi începe judecata omenirii. Dar vor fi ei judecați după faptele trecute sau după faptele lor în timpul celor o mie de ani ai zilei de judecată? După faptele din timpul celor o mie de

ani, răspunde Cuvântul lui Dumnezeu. Oamenii nu au nevoie de o zi de judecată pentru a fi condamnați mormântului. Miliarde s-au dus deja acolo, iar milioane de oameni vii astăzi sunt cu siguranță pe drumul care duce acolo. Dar întrebarea este: Cum va decide omenirea să trăiască după experiența lor prezentă cu păcatul și răul și după învierea lor din morți? Se vor întoarce atunci de la păcat și spre Dumnezeu și vor accepta prevederea lui pentru viață prin răscumpărarea lui Cristos și vor hotărî să trăiască vrednici de viață veșnică? Aceasta este exact ceea ce va decide ziua judecării după cursul lor de acțiune atunci. Până în prezent omenirea nu a avut șansa de a trăi veșnic pe acest pământ. Ei s-au născut sub condamnare la moarte. În afară de adevărații adepți ai lui Cristos Isus, cărora li se aplică acum beneficiile dătătoare de viață ale sacrificiului de răscumpărare al lui Isus, nimeni dintre oameni nu a scăpat de condamnarea aceea la moarte. Dar cum au luat naștere toate acestea?

Biblia răspunde că primul nostru tată, Adam, a avut un test al ascultării sale în grădina Edenului și că a eșuat pentru că a cedat ispitei și a încălcat o lege a lui Dumnezeu pe care a fost perfect capabil s-o respecte. Pentru neascultarea sa intenționată, sentința de moarte a fost executată împotriva lui. Deoarece toate acestea s-au întâmplat înainte de nașterea vreunui dintre copiii lui Adam, rezultatul a fost pentru noi, așa cum este menționat în 1 Corinteni 15: 21, 22: „Prin om a venit moartea ... în Adam toți mor”. Romani 5: 18, 19, spune: „Printr-o singură greșală a făcut să vină condamnarea pentru toți...prin neascultarea aceluia singur om mulți au ajuns păcătoși.” Astfel, faptul că moartea a fost rezultatul pentru toți copiii lui Adam, datorită greșelii și neascultării sale, a făcut posibil și drept ca Dumnezeu să răscumpere pe Adam și toată omenirea prin sacrificiul ispășitor al „omului Isus Cristos”. Așadar, apostolul Pavel continuă să spună: „Tot așa și prin neprihănirea unuia, a venit darul gratuit asupra tuturor oamenilor pentru îndreptățirea vieții... Astfel, prin ascultarea unuia, mulți vor fi făcuți dreți”.

Dar cum s-ar putea împlini cuvintele apostolului? Miliarde de păgâni au trăit și au murit fără să fi auzit vreodată despre Cristos și, prin urmare, nu au avut niciodată șansa de a accepta darul gratuit al lui Dumnezeu pentru îndreptățirea vieții și astfel nu au avut niciodată șansa de a fi făcuți dreți? Și înainte de a veni Cristos pe pământ ca om și înainte ca să moară, toate popoarele și națiunile, inclusiv evreii, erau necreștine și, prin urmare, nu au avut niciodată șansa de a accepta darul gratuit lui Dumnezeu prin Cristos și de a fi făcuți dreți, și astfel, vrednici de viață veșnică pe pământ. Și acum, când numărul mai mare de așa-numiți clerici „creștini” disprețuiesc învățătura unei răscumpărări prin sacrificiul lui Cristos și învață evoluția și alte doctrine nescripturale, oare câți oameni care frecventează biserica au o șansă adevărată să accepte același dar gratuit pentru îndreptățirea vieții și pentru a fi făcuți dreți? Vom insista noi oare asupra faptului că oamenii de astăzi care frecventează biserica și cei din secolele trecute au avut șanse egale, când slujitorii lor de biserică trec prin multe forme și ceremonii nescripturale, la fel ca închinarea păgână și predică politica, sociologia, critica modernă, evoluția, războiul, prohibiția și numeroase alte lucruri care țin de această lume rea și nu sunt în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu și nici cu învățătura și exemplul lui Cristos și cu regatul său care stă să vină?

Numește oare Dumnezeu acest lucru o șansă? Cei care încearcă să-i aducă pe oameni în sistemele lor bisericesti ar înfrica oamenii să creadă așa; dar înțelesul complet al Cuvântului lui Dumnezeu este împotriva unei astfel de învățături, care-l reprezintă greșit pe Dumnezeu și scopurile sale pentru salvarea veșnică a omenirii. Profetul lui Dumnezeu, Ezechiel, spune un proverb al timpului prezent, spunând: „Părinții au mâncat aguridă, iar copiilor li s-au strepezit dinții”. Apoi, Dumnezeu subliniază că acest proverb nu va fi întotdeauna valabil în ceea ce-i privește pe oamenii pământului. Cum se va anula, așadar, acest proverb cândva și cum vor fi recuperați oamenii din rezultatele mortale ale păcatului lui Adam și cum vor primi șansa să accepte darul gratuit al lui Dumnezeu prin Cristos și să fie îndreptățiți la viață veșnică pe pământ?

Cuvintele apostolului în 1 Corinteni 15: 21, 22 ne dau răspunsul: „Căci, din moment ce prin om [Adam] a venit moartea, tot prin om a venit și învierea morților. Căci așa cum toți mor în Adam, tot așa toți vor fi înviați prin Cristos”.

Revelația 20: 11-13 arată clar că învierea morților va începe odată cu venirea zilei judecării și înființarea regatului lui Cristos pe pământ. Atunci se vor deschide „cărțile”, nu cărțile care păstrează o evidență a greșelilor din trecut ale oamenilor, ci cărțile adevărului și legii lui

Dumnezeu, astfel încât oamenii să poată să cunoască ce este adevărul despre Dumnezeu și despre Răscumpărătorul Isus și ce este legea lui Dumnezeu care trebuie respectată pentru a obține viață perfectă și veșnică pe pământ. Atunci va veni șansa tuturor popoarelor pământului, a celor vii și a celor morți, căci atunci Isus va aplica meritul sau valoarea sacrificiului său uman pentru a plăti păcatul deliberat al lui Adam și pedeapsa lui cu moartea. Apoi, așa cum se spune în Isaia 11: 9, „pământul va fi plin de cunoștința Domnului, așa cum apele acoperă marea”. Satan nu va mai fi „prințul lumii” și nici „dumnezeul lumii” [epocii] și prin urmare nu va mai fi liber să orbească mințile oamenilor, schimbând întunericul cu lumina. (Ioan 12:31; 2 Corinteni 4: 3, 4). Când cerurile simbolice rele sunt distruse în focul geloziei lui Dumnezeu, Satan va fi legat și închis pentru cei o mie de ani ai zilei de judecată. Noul cer va fi în control, adică, regatul cerurilor, compus din domnitorul ceresc Cristos Isus, și adepții săi glorificați, vor fi înlocuit complet vechiul cer. Actualul pământ rău, adică, actuala organizație coruptă a omenirii sub guvernele naționale perverse și opresive, vor fi înlocuite de un nou pământ, pentru că profeții și toți martorii credincioși și aprobați ai lui Dumnezeu, înainte de Cristos, vor fi treziți din somnul lor în țărână și vor fi făcuți reprezentanți pământești ai cerului nou invizibil. La aceasta s-a referit apostolul atunci când a scris: „Cu toate acestea, noi, conform promisiunii Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea”. (2 Petru 3:13). Cu astfel de ceruri drepte și pământ drept în control, oamenii vor avea într-adevăr pentru prima dată o șansă. „Și o altă carte [va fi atunci] deschisă, care este cartea vieții” și urmărind cursul aprobat în armonie cu legile regatului, ei pot avea numele lor scrise în cartea aceea ca vrednici de viață veșnică pe pământ.

Astfel, ziua de judecată care stă să vină este momentul în care întreaga rasă umană, exclusiv creștinii, va avea ocazia să câștige viața veșnică pe pământ. Acea zi este foarte aproape. Evenimentele din lume, interpretate de profeția biblică, dovedesc că Cristos este prezent într-un mod invizibil chiar acum și se pregătește să distrugă sistemele politice, financiare, religioase și toate părțile organizației lui Satan, deoarece acestea au fost judecate în mod corect după comportamentul lor din 1914, au fost cântărite în balanță și au fost găsite ușoare. Pe ruinele acestor instituții ale lui Satan, Cristos Isus va ridica guvernul său perfect; și aceasta, în termen de câțiva ani, potrivit tuturor indicațiilor. Atunci va începe încercarea omenirii. Atunci se va aplica profeția din Ieremia 31: 29-30: „În zilele acelea nu se va mai spune: Părinții au mâncat aguridă, iar copiilor li s-au strepezit dinții, ci fiecare va muri pentru propria lui nelegiuire. Celui ce va mânca aguridă i se vor strepezi dinții”. Și, așa cum zice Ezechiel 18: 3, 20: „După cum trăiesc, zice Domnul Dumnezeu, nu veți mai avea ocazia să folosiți acest proverb în Israel. Sufletul care păcătuiește va muri. Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui, și nici tatăl nu va purta nelegiuirea fiului; dreptatea celui drept va fi asupra lui, și răutatea celui rău va fi asupra lui.”

Milioane de oameni care trăiesc acum vor trăi încă pe pământ în acel moment. Ei sunt cei numiți cei vii în 2 Timotei 4: 1, care spune: „Cristos ... va judeca pe cei vii și pe cei morți la apariția și sa și prin regatul Său”. În mod logic, așadar, prin urmărirea cursului de acțiune marcat în mod divin, aceste milioane nu trebuie să moară niciodată pe acest pământ. Vorbind despre evenimentele mondiale din 1914 d. Cr., Isus a spus (și cuvintele lui se aplică creștinilor care încă trăiesc de la acea dată): „Când vedeți aceste lucruri întâmplându-se [așa cum a fost profețit] să știți că regatul lui Dumnezeu este aproape”. (Luca 21:31) Deci, în timpul vieții prezentei generații, Domnul Isus va pune în aplicare pentru întreaga omenire valoarea jertfei sale de răscumpărare pe care a dat-o pentru toți. (1 Timotei 2: 5, 6). Prin urmare, așa cum toți au gustat din rezultatele rele ale păcatului lui Adam, tot așa toți vor avea șansa de a gusta beneficiile eterne ale sacrificiului lui Cristos pentru păcat. Isus va oferi mai întâi beneficiile vieții ale sacrificiului său de răscumpărare oamenilor vii.

La timpul hotărât de Dumnezeu, toți morții umani, inclusiv Adam, se vor întoarce din mormânt și în ordinea pe care Dumnezeu o alege pentru ei. Așa ne-a asigurat Isus, spunând: „Vine ceasul în care toți cei care sunt în morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși; cei care au făcut binele, pentru o înviere a vieții și cei care au făcut răul pentru o înviere [a judecării].” (Ioan 5:28, 29). Cei care au făcut binele sunt creștinii fideli, precum și profeții și martorii credincioși ai lui Dumnezeu înainte de era creștină. Cei care au făcut răul sunt tot restul omenirii. În ceea ce privește poziția creștinilor cu referire la judecata de atunci, apostolul Pavel spune: „Nu știți că sfinții vor judeca lumea?” adică, vor judeca pe toți cei care au făcut răul. Isus va fi judecătorul principal; adepții săi,

sfinții, vor fi judecătorii săi asociați. Și înaintea acestui corp de judecători cerești, toți cei care au făcut răul vor ieși pentru o înviere a judecății.

Toți oamenii vii sunt într-o stare păcătoasă; toți morții necreștini vor fi în aceeași stare când vor ieși din mormânt. Ei nu vor fi trecut prin nicio transformare morală în starea lor de moarte. Dar Cristos nu-i va condamna, pentru că „Dumnezeu nu a trimis pe Fiul Său în lume pentru a condamna lumea, ci pentru ca lumea să fie salvată prin El”. (Ioan 3:17) Isus va fi mijlocitorul sau „mediatorul dintre Dumnezeu și om”. Este scris: „Bun și drept este Domnul; de aceea va învăța El pe păcătoși calea”. (Psalmul 25: 8) Isus va fi Marele Învățător; după ce-l va lega pe înșelătorul Satan, Isus ca profet al lui Dumnezeu va învăța omenirea adevărul pur. Doar cei care vor refuza să învețe sau să asculte atunci de adevăr vor fi nimiciti în moarte: „căci Moise a spus cu adevărat părinților: Domnul, Dumnezeu va ridica dintre frații voștri un profet ca mine. Să ascultați de el în tot ce vă va spune. Orice suflet care nu va asculta de Profetul acela va fi distrus din mijlocul poporului”. (Faptele Apostolilor 3: 22, 23). Dar este înțelept să ne așteptăm că marea parte a oamenilor va răspunde învățăturilor înțelepte, adevărate și sănătoase ale marelui Profet și va intra în armonie cu dreptatea lui Dumnezeu.

Isaia 26:9 afirmă: „Când judecățile Tale sunt pe pământ, locuitorii lumii vor învăța dreptatea”, ceva ce ei nu fac acum. Chiar și cei care au practicat răul mai mult sau mai puțin din punct de vedere profesional vor avea oarecare șanse. Pentru că pentru lume, în general, tot testul nu se termină la moarte. Ezechiel 18: 20-23, vorbind despre ziua judecății, spune: „Dacă însă cel rău se întoarce de la toate păcatele pe care le-a comis și respectă toate legile mele și face ce este drept și corect, în mod sigur nu va trăi; nu va muri. Niciuna dintre fărâdelegile lui nu va fi amintită împotriva lui; el va trăi în dreptatea lui pe care a făcut-o”.

Dar nu va fi nicio răsplată pentru faptele lor rele deliberate și ticăloșiile vieții din prezent? Da; dar pedeapsa nu va fi chinul veșnic în focul literal și în pucioasă. În schimb, în funcție de voința lor sau de măsura înțelegerii mentale pe care o aveau, ei vor avea mai mult timp să se curețe decât vor avea cei care au încercat să trăiască cinstit în această viață. În mod logic, vor fi necesare mai multe lovituri corective și mult efort mai dureros din partea lor, în conformitate cu regula stabilită de Isus în Luca 12: 47, 48. Profitorii nemiloși, politicienii altoiți și „falsificatorii” religioși vor fi demascați atunci în totalitate. (Luca 12: 2). Ei pot să păcălească și să-i înșele pe oameni acum, dar nu și atunci. Ei vor veni atunci pentru măsura lor meritată de rușine publică; unii își vor purta rușinea veșnic pentru că vor refuza să se reformeze. Profetia lui Daniel (12: 2) spune: „Mulți dintre cei care dorm în țărâna pământului se vor trezi, unii la viața veșnică și unii la rușine și dispreț veșnic”. Nu va fi greu de suportat aceasta? Nu va fi o amplă răsplată? Dar ar trebui să aibă un efect bun asupra acestora dat fiind faptul că este încă posibil să aibă salvare spre/la dreptate. Cei care sunt atât de degradați încât să prefere păcatul și să nu profite de ajutorul Domnului și prevederea Lui de a se întoarce la chipul și asemănarea pământească a lui Dumnezeu vor fi distruși, și aceasta pentru totdeauna. (Prov. 2, 21, 22). Nu va mai exista vreo șansă pentru aceștia.

Cei care intră în armonie cu judecățile Domnului vor fi ridicați treptat la perfecțiune mentală, morală și fizică ca ființe umane. Astfel, ei se vor bucura de ceea ce Isus a numit „învierea judecății”. (R.V.) În loc să mai învețe războiul, ei își vor transforma puterile agresive pentru supunerea întregului pământ și transformarea lui într-un paradis asemănător grădinii Domnului în Eden. Ei vor moșteni pământul în conformitate cu regula Domnului anunțată în Proverbe 2:21, 22: „Cei drepti vor locui în țară și cei perfecți vor rămâne în ea. Dar cei răi vor fi nimiciti de pe pământ și păcătoșii vor fi smulși din ea”. Cei drepti și perfecți care vor fi trecut cu credincioșie testul mare și final asupra lor când Satan va fi eliberat la sfârșitul celor o mie de ani, Dumnezeu, Judecătorul suprem al tuturor, îi va achita, îi va îndreptăți și le va acorda dreptul la viața veșnică în paradisul lor pământesc.

De ce ar trebui, atunci, ca orice om cinstit sau femeie care dorește ca dreptatea, judecata și neprihănirea să fie stabilite după felul lui Dumnezeu, să privească cu teamă venirea zilei judecății? Psalmistul inspirat David, care privea de-a lungul secolelor până în zilele noastre, a izbucnit în aceste cuvinte poetice: „Să se bucure cerurile și să se veselească pământul, să urle marea și tot ce este în ea. Să se bucure câmpia și tot ce este pe ea; toți copacii pădurii să se bucure înaintea

Domnului; [de ce?] pentru că el vine, vine să judece pământul; el va judeca lumea cu dreptate și popoarele cu adevărul său” - Ps. 96: 11-13.

LEGĂMÂNTUL CURCUBEULUI LUI DUMNEZEU (Prelegere radiofonică de cincisprezece minute)

Subiectul legămintelor lui Dumnezeu este rareori discutat în predicile sau lecțiile școlare duminicale; prin urmare, majoritatea oamenilor nu știu nimic despre ele. Totuși, conform Scripturilor, nicio persoană nu poate câștiga viața veșnică dacă nu a făcut un legământ cu Dumnezeu și dacă nu a respectat acel legământ cu credincioșie atâta timp cât el există. Importanța subiectului este evidentă atunci când aflăm că Dumnezeu a făcut șaisprezece legăminte diferite cu oamenii și că legămintele sunt menționate în două sute șaptezeci și șase de texte diferite.

Timp de peste patruzeci de secole întreaga familie umană a fost obligată să respecte unul din legămintele lui Dumnezeu. Foarte puțini, totuși, își dau seama de această obligație și, astfel, încălcă fără să știe legământul în fiecare zi. Nu există nicio scuză pentru încălcarea legământului, așa cum se afirmă clar în Biblie. Oamenii chibzuiți ar trebui să-și dea seama că este rău, nedrept și crud să facă lucrurile interzise de legământ, chiar dacă Biblia nu a spus acest lucru. Scripturile ne asigură că toți încălcătorii legământului vor fi pedepsiți, indiferent dacă o fac conștient sau nu.

Dumnezeu a pus curcubeul pe cer ca un semn pentru a reaminti oamenilor că există legământul și că îi va face răspunzători de încălcarea lui. (Gen. 9: 12-16). În legământ, Dumnezeu se obligă să nu blesteme din nou pământul, așa cum a făcut-o cu potopul, dacă Noe și descendenții lui urmau să se oblighe să nu ia viața umană, nici viața animalelor, a păsărilor sau peștilor, cu excepția anumitor condiții care au fost clar enunțate în legământ. (Gen. 8:21; 9:11) Excepțiile au fost că viața animalelor, a peștilor și a păsărilor putea fi luată doar pentru a servi ca mâncare, iar viața oamenilor putea fi luată numai în cazul în care ar fi fost ucigași. Descendenții lui Noe urmau să includă întreaga rasă a omenirii.

Motivul lui Dumnezeu pentru a face un astfel de legământ este că viața este un dar de la Dumnezeu și, prin urmare, un lucru sacru. Din moment ce omul nu poate da viață, el nu are dreptul să priveze nicio făptură de viața ei, decât dacă este autorizat de Dumnezeu să facă acest lucru, care este autorul oricărei vieți.

Dreptul de a priva orice creatură de viață aparține numai lui Dumnezeu; și a priva pe altul de acest dar dat de Dumnezeu este ceva obraznic și nedrept și denotă o lipsă de respect față de Dumnezeu și o lipsă de apreciere a propriului dar al vieții. Reflecția pentru un moment va convinge orice persoană inteligentă că această afirmație este adevărată.

Așa cum se spune în Geneza 9: 3-18, legământul spune: „Toate creaturile vii, care se mișcă, să vă servească drept hrană. Vi le-am dat pe toate, ca pe iarba verde. Numai carnea cu viața ei, care este sângele ei, să n-o mâncați.” După cum se vede, Dumnezeu a dat omului dreptul de a mânca carne ca și hrană, dar el *nu* trebuie să mănânce sângele. Principiul vieții este în sânge; și din moment ce viața este un dar sacru, omul nu trebuie să mănânce sângele. Mai târziu, Dumnezeu a afirmat același principiu în legea sa dată națiunii Israel, după cum urmează: „Orice om ...care vânează și prinde un animal sălbatic sau o pasăre ce se poate mânca, să-i verse sângele și să-l acopere cu țărână...; oricine îl mănâncă va fi nimicit”. (Leviticul 17:13, 14). Astfel, pedeapsa pentru consumarea sângelui animalelor care au fost ucise pentru mâncare a fost moartea.

Versetele 5 și 6 din Geneza 9 continuă relatarea legământului după cum urmează: „În mod sigur voi cere înapoi sângele vieților voastre; îl voi cere înapoi din mâna oricărei creaturi vii și din mâna omului....Dacă cineva varsă sângele omului, și sângele lui va fi vărsat de om, căci Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul său”. Aceasta înseamnă că dacă omul ar ucide animale, păsări sau pești pentru alt scop decât pentru hrană, acestea ar deveni dușmanul omului și l-ar prăda pe om și i-ar

distruge viața. Aceasta mai înseamnă că oamenii ar avea dreptul să ia viața unui criminal ca pedeapsă pentru crima lui.

Constituie o încălcare a legământului a ucide animalele pentru sport sau plăcere sau a consuma sângele acestora. Este o încălcare a legământului să asasinezi o altă persoană; să uci oameni în război; să-i constrângi pe oameni în armată și să-i obligi să-i omoare pe alții; să ridici prețurile hranei atât de mult încât săracii să moară de foame; să devitalizezi sau să falsifici sau să otrăvești mâncarea, astfel încât să apară moartea prematură. Părinții au încălcat legământul oferindu-i pe fiii și pe fiicele lor ca jertfe umane; milioane de bărbați, femei și copii au fost aruncați la lei, arși pe rug, răstigniți, cufundați în ulei care clocotea și lăsați să putrezească și să moară în temnițe sau în exil, pe insule stâncoase și în colonii de deținuți în numele patriotismului și în numele religiei.

În ochii lui Dumnezeu aceste crime au fost pur și simplu ucideri și încălcări ale legământului curcubeului, deoarece a fost vărsat sânge *nevinovat*. Curcubeul care apare pe cer este un avertisment că legământul este încă în funcțiune, pentru că el a fost un „legământ veșnic” și pentru „toate generațiile” și a fost făcut între Dumnezeu și „fiecare creatură vie de orice carne”. - Gen. 9: 12-17.

Deoarece milioane de oameni calcă legământul în fiecare zi, Dumnezeu nu mai este obligat să se abțină de la a trimite un alt blestem pe pământ, iar Scripturile ne asigură că El va face acest lucru. Legământul a fost făcut cu „orice făptură vie de orice carne” și a autorizat pe oameni să ia viața unui ucigaș. O astfel de luare a vieții trebuia să fie, desigur, în conformitate cu instrucțiunea afirmată clar de Iehova. A face acest lucru pe baza unei mărturii îndoielnice sau false ar fi o încălcare a legământului.

Legea lui Moise, care era legea lui Dumnezeu, a numit un călău pentru acești ucigași individuali și acest călău a fost numit „răzbunător al sângelui”. Însă legile făcute de om nu recunosc că cei uciși în războaie, în numele patriotismului și în numele religiei, sunt uciși și, prin urmare, nu iau nicio măsură să „răzbune” sângele lor. Conform termenilor legământului curcubeului, toate aceste decese *sunt* crime. Sângele vărsat a fost sânge *nevinovat* și trebuie „răzbunat”.

Acum, întrebarea este: cum și când urmează să fie „răzbunați” acești ucigași? Răspunsul este că ei vor fi răzbunați de un alt blestem, care va mătura întregul pământ cu mătura distrugerii. Dumnezeu a numit un alt „răzbunător al sângelui” în persoana lui Isus Cristos, care va răzbuna tot *sângele nevinovat* care a fost vărsat pe pământ. Această lucrare de „răzbunare” a „sângelui celor nevinovați” va avea loc în timpul „bătăliei Armagedonului”, care se află chiar în fața noastră.

Dumnezeu a promis să nu mai blesteme din nou pământul dacă oamenii urmau să țină „legământul veșnic”. Dar ei au încălcat legământul de milioane de ori și blestemul *trebuie să vină*. Armagedonul este acel blestem și el va pedepsi pe toți cei care au vărsat sânge nevinovat. Scopul lui Dumnezeu este acela de a pune vinovăția sângelui nevinovat asupra generației care *trăiește acum*, la fel cum „sângele drept vărsat pe pământ, de la sângele dreptului Abel până la sângele lui Zaharia” a venit asupra generației care a trăit în vremea lui Isus”. - Mat. 23: 34,35.

În Romani 13: 4 apostolul menționează „slujitorul lui Dumnezeu, un răzbunător să execute mânia asupra celui care face răul.” În Revelația 6: 9, 10 citim: „Am văzut **sub altar** sufletele celor ce fuseseră uciși din cauza cuvântului lui Dumnezeu și din cauza mărturiei pe care au ținut-o; și ei au strigat cu glas tare, zicând: „Până când, Doamne ...te vei reține... să răzbuni sângele nostru asupra celor care locuiesc pe pământ? Răspunsul a fost că 'ei mai trebuiau să se odihnească încă puțin până când și tovarășii și frații lor vor fi omorâți ca și ei '. Timpul de odihnă sau de așteptare menționat în acest text s-a încheiat. „Ziua răzbunării” , adică, timpul când Dumnezeu va răzbuna sângele nevinovat care a fost vărsat în numele patriotismului și în numele religiei este la ușă.

„Bătălia Armagedonului” urmează să fie un alt blestem pe pământ, și trebuie să vină pentru că oamenii au călcat „legământul veșnic” și au încălcat legile lui Dumnezeu,

În Isaia 24: 5, 6, citim: „Pământul este, de asemenea, pângărit sub locuitorii săi, ...ei au încălcat legile ... au rupt legământul veșnic. De aceea blestemul a devorat pământul”. În Psalmul 94: 21 citim: „Ei se adună împreună împotriva sufletului celor neprihăniți și condamnă *sângele nevinovat*”. De asemenea, în Psalmul 106: 37,38, se spune: „Ei și-au sacrificat pe fiii și fiicele lor

diavolilor și au vărsat sânge nevinovat”. Din nou, în Isaia 59: 7 citim: „Picioarele lor aleargă la rău și se grăbesc să verse sânge nevinovat.” În Proverbe 6: 16,17, ni se spune că Domnul urăște o „limbă mincinoasă și mâinile care varsă sânge nevinovat”.

Acei oameni care, folosind legi de recrutare și revoltă, au forțat pe alți bărbați să moară prematur și acei bărbați și femei care și-au sacrificat fiii și fiicele la moarte în ritualuri religioase sau care au forțat pe alții să moară în persecuții religioase, precum și acei oameni care au făcut provizii de alimente în timp ce milioane de oameni mor în foamete, sunt vinovați de vărsare de sânge nevinovat. În Psalmul 9:12, Isus, ca răzbunător al lui Dumnezeu, este menționat în aceste cuvinte: „Când caută pe cei ce varsă sânge, își amintește de ei; el nu uită strigătul celor smeriți”. Și din nou, în Isaia 26:21 citim: „Iată, Domnul iese din locul lui să pedepsească pe locuitorii pământului pentru nelegiuirea lor; pământul, de asemenea, va da pe față vărsarea de sânge și nu va mai acoperi pe cei uciși”. Aceasta înseamnă că se va dezvălui că milioane de oameni nevinovați au fost uciși. Sângele celor uciși în numele patriotismului și al religiei a fost „acoperit” în sensul că oamenii au fost învățați că aceștia au murit pentru țara lor sau într-un așa-numit „război sfânt” și că, prin urmare, moartea lor a avut aprobarea divină.

Din cauza vărsării sângelui nevinovat va exista 'un timp de necaz cum nu a fost de la începutul lumii până în acest timp, nu, și nici nu va fi vreodată'. (Matei 24: 21). Cei nevinovați au protestat, doar ca să fie uciși ca instigatori și trădători.

Dumnezeu a văzut toate aceste încălcări ale legământului său. El și-a așezat cu credincioșie curcubeul pe cer, ca un avertisment și ca un memento. Cei vinovați nu au nicio scuză și blestemul prezis va mistui în curând pământul. „Răzbunătorul sângelui”, oficial al lui Iehova, "și-a luat deja puterea și va executa în curând răzbunarea asupra națiunilor și pedepsele asupra popoarelor. Cu toate acestea, această pedeapsă nu va fi un alt potop, ci un „mare necaz”, care va fi o pedeapsă bine meritată pentru toți cei care s-au făcut vinovați de privarea semenilor lor de darul dat de Dumnezeu, adică, de privilegiul de a trăi și de a se bucura de viață în libertate și fericire.

de TURNUL I VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

15 NOIEMBRIE 1930

Nr. 22

Cuprins:

A FI POTRIVNICUL LUI DUMNEZEU

- Pag. 407

CINE SUNT MARTORII LUI DUMNEZEU

- Pag. 416

STÂNCA VEACURILOR

Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în luptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întam plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lecțiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfintele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbește Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărata lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TU TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol . LI

15 Noiembrie 1930

Nr 22

A FI POTRIVNICUL LUI DUMNEZEU

„Ascultați Cuvântul Domnului, voi, care tremurați la Cuvântul Lui. Frații voștri, care v-au urât, care v-au izgonit din pricina Numelui Meu au spus: Domul să fie glorificat; dar el se va arăta spre bucuria voastră și ei vor rămâne de rușine!” – Isaia 66:5.

1. IEHOVA își zidește casa. Nici o altă ființă nu o poate zidi în locul său. „Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc; dacă nu păzește Domnul orașul, degeaba veghează străjerul”.(Ps. 127:1). Unii care au auzit chemarea pentru împărăție nu au reușit să învețe acest adevăr mare și arătat atât de lămurit. Creaturile pot să lucreze și ele la Casa Domnului, dar ceea ce fac, trebuie să facă așa după cum Dumnezeu îi îndrumă, pentru că altfel nu va fi primit. Iehova, prin reprezentantul său principal, adună materialul și ridică structura.

2. Casa sau templul lui Dumnezeu este alcătuit din aleșii și unșii săi. Nimeni nu-i în stare să așeze pe cineva în acest templu și nici să scoată pe cineva de acolo. Scripturile învață clar că se va face o încercare de a zidi o casă, pe care s-o numească, casa lui Dumnezeu, dar care de fapt este împotriva casei lui Dumnezeu. Fiind avertizați că în acest timp Satan își concentrează toate puterile ca să nimicească rămășița lui Dumnezeu de pe pământ, e de așteptat că el va încerca să imite casa lui Dumnezeu și că unii vor fi atrași într-o astfel de mișcare și vor devenii dușmanii lui Iehova, deoarece nu au primit iubirea adevărului.

3. Contextul și cadrul acestei profeții ajută la înțelegerea textului analizat. Cea de-a doua parte a cărții lui Isaia se referă la eliberarea captivilor lui Israel, care au fost ținuți de către Cyrus, cuceritorul, în Babilon. Faptele istorice sunt că, odată cu eliberarea lui Israel, a venit și instrucțiunea lui Cyrus de a reconstrui templul lui Iehova la Ierusalim. Cyrus a emis o proclamație și a răspândit-o în toată împărăția sa, care în acel timp era considerată ca fiind „toate împărățiile pământului”. Această proclamație a declarat că Dumnezeu îl însărcinase pe Cyrus să-I construiască o casă în Ierusalim, pentru ca acolo să se poată face din nou închinarea la Iehova. - 2 Cron. 36: 22, 23; Ezra 1: 1-4.

4. Din moment ce aceste lucruri au fost scrise pentru a avea o aplicare și însemnătate specială la sfârșitul lumii, ar fi de așteptat ca în profeția lui Isaia să se facă o referire la reconstruirea templului lui Iehova și venirea lui Cristos în el și că informația va fi dată mai ales pentru încurajarea și mângâierea celor unși. - Rom. 15: 4; 1 Cor. 10:11.

5. În profeția lui Isaia, Cyrus este folosit pentru a ilustra sau reprezenta pe Servul lui Iehova, care este folosit pentru a construi Sionul. Numele Cyrus înseamnă „soare” și el a fost folosit de Domnul pentru a ilustra „Soarele neprihănirii.” (Mal. 4: 2) Primii captivi care au fost eliberați din Babilon și care s-au întors la Ierusalim au ajutat la pregătirea terenului sau a căii pentru cei care au urmat ulterior. După eliberare a urmat reconstruirea templului. Dumnezeu l-a făcut pe Isaia să profetească și să-i exprime voința în această chestiune: „[Domnul] zice despre Cyrus, El este păstorul meu și îmi va face toată plăcerea; spunând Ierusalimului: Vei fi zidit; și templului: va fi pusă temelia ta.” – Isa. 44:28.

6. Cu toate că e adevărat că Cyrus nu-l cunoscuse pe Dumnezeu, totuși Iehova l-a folosit în calitate de reprezentant al său. Ceea ce avea o importanță capitală în reconstruirea templului a fost faptul de a arăta oamenilor că Iehova este singurul Dumnezeu, în afară de care nu există altul, și acest lucru urma să aibă un rezultat benefic pentru creaturile sale. Doar un număr mic de evrei,

comparativ vorbind, s-au întors cu Zorobabel și Iosua la ordinul lui Cyrus. Aceștia au început reconstruirea templului. Era de așteptat ca Dumnezeu să încurajeze pe cei pe care îi însărcinase și îi trimisese la Ierusalim pentru a reconstrui templul atâta timp cât ei au îndeplinit ordinele sale în modul stabilit.

7. Revenind acum la profeția lui Isaia (66: 1-4), cuvintele profetului nu sunt cuvinte de încurajare, ci cuvinte de mustrare de la Iehova. Acest lucru pare să prefigureze că, clasa care este în numele Domnului va pretinde că aduce jertfă și slujește lui Dumnezeu, încercând să construiască o casă sau oraș, făcând acest lucru contrar modului stabilit de Dumnezeu. Prin profetul său, Iehova spune: „Cerule este tronul meu și pământul este scăunelul meu; unde este casa pe care mi-o zidiți? și unde este locul odihnei mele?” (Isa. 66: 1) Acest text și context indică o încercare din partea grupării care pretinde a fi urmași ai lui Cristos de a construi o organizație contrară voinței lui Dumnezeu și în opoziție cu Cuvântul Său. Prin urmare, cuvintele de mustrare.

8. Ultimul capitol din profeția lui Isaia pare să fie în natura unui epilog și prezintă o situație care are o corespondență în momentul în care Cristos adună poporul său la sine în templu. Această profeție sau încheiere pare a fi imediat urmată de un mare eveniment. Acum este clarificat oamenilor unși ai lui Dumnezeu că cea mai mare parte a profeției lui Isaia este în curs de împlinire. „Slujitorul” a fost arătat unșilor de pe pământ, căruia Dumnezeu i-a spus: „Iată servitorul meu, pe care îl susțin; alesul meu, în care își găsește plăcerea sufletul meu; am pus spiritul meu peste el; el va aduce judecata națiunilor.” – Isa. 42: 1.

9. Cristos Isus a venit la templul său și a construit Sionul, iar cei care sunt aduși sub haina dreptății și în templu sunt făcuți parte din „serv”. „Servul” are favoarea specială a lui Dumnezeu. Lucrarea „servului”, în special a celor care compun acea parte pe pământ, a fost arătată în mod clar. Cuvintele Capului se aplică tuturor celor care sunt membri ai „servului”, și anume: „Spiritul Domnului Dumnezeu este peste mine, pentru că Iehova m-a uns”. Dumnezeu a pus spiritul său peste „serv” și l-a însărcinat să-l facă lucrarea, iar toți unșii care fac acea lucrare trebuie să o facă în modul stabilit de Dumnezeu. Oricine ar încerca să facă altceva sau să ia un alt curs de acțiune decât cel marcat de Domnul va fi o urâciune pentru El și, prin urmare, va fi supus muștrării Lui.

10. Perioada de timp desemnată ca 'pregătind calea înaintea lui Iehova' a început în jurul anului 1878. Aceasta marchează timpul când israeliții spirituali din Babilon au început să fie eliberați și aduși sub îndrumarea adevărilor restaurate și făcute cunoscute lor. Lumina adevărului cu privire la a doua venire a lui Cristos Isus a început atunci să fie înțeleasă și din acel moment înainte cei care au primit adevărul s-au despărțit în trei companii sau grupuri, și anume: (1) cei care au înțeles odată adevărul și apoi l-au abandonat; (2) cei care au primit adevărul și pentru un timp s-au bucurat de perspectiva ocupării unei poziții înalte în ceruri și de a fi conducători comuni ai lumii și care din cauza motivației lor greșite au fost duși în eroare de influența subtilă a celui rău; și (3) acea companie care a primit adevărul și dragostea adevărului și care a căutat cu credincioșie să cunoască și să facă voia lui Dumnezeu, fiind sânguincioasă în serviciul lui și făcând acel serviciu în modul stabilit de Dumnezeu.

11. Cei care compun această clasă din urmă au știut mai bine/mult decât să încerce să construiască o casă sau un templu pentru Iehova. Ei au apreciat adevărul că dacă nu zidește Iehova casa, ea nu ar putea fi zidită. Deosebind adevărul despre templul lui Dumnezeu, și despre marele lor privilegiu de a fi făcuți parte din acesta, prin harul lui Dumnezeu, această mică societate credincioasă s-a bucurat să vorbească continuu despre Iehova și despre templul său și să-i vestească laudele fiind martorii lui așa cum li s-a poruncit. (Ps. 29: 9) Nu este deloc rațional ca Iehova să mustre această mică societate credincioasă, să-i îndepărteze de la el și să le refuze jertfele ca fiind urâcioase în ochii lui.

12. Prin urmare, este evident că capitolul șaiszeci și șase din profeția lui Isaia se deschide cu o mustrare pentru cei care au căutat să meargă și care susțin că fac lucrarea lui Dumnezeu în felul lor și contrar modului lui Dumnezeu. Ei au fost neglijenți în evaluarea voinței lui Dumnezeu și au făcut lucrarea ce au făcut-o după propriile lor dorințe egoiste. Există unii, după cum este bine cunoscut, care pretind că ei sunt templul lui Dumnezeu, că ei sunt turma mică și aleasă de Dumnezeu și care refuză să aibă vreun rol în a da mărturie conform poruncilor lui Dumnezeu și

care, în mod deschis, se împotrivesc celor care depun această mărturie. Aceștia sunt denumiți în mod corespunzător adversarii lui Dumnezeu. Afirmarea simplă a lui Iehova este că niciun templu pe care acești adversarii îl vor construi nu va fi acceptabil și că sacrificiile lor sunt neplăcute pentru el. Cu privire la aceștia, Iehova prin profetul său spune: „Când am chemat, nimeni nu a răspuns; când am vorbit, nu au auzit, ci au făcut rău înaintea ochilor mei, și au ales ceea ce nu mi-a plăcut”. – Vs. 4.

13. Aceleiași clase, Iehova îi vorbește în capitolele cincizeci și opt și cincizeci și nouă din profetia lui Isaia, dând o avertizare corectă și poruncindu-le să se trezească la oportunitățile lor și să se alăture organizației sale, și să meargă mai departe cu lucrarea lui și spunându-le că un eșec de a face acest lucru îi va separa de Dumnezeu. Acestora li se spune de către Domnul că păzesc sabatul în propriul lor mod egoist. (Isaia 58:13) Dumnezeu a declarat ceea ce ar fi făcut în această zi de odihnă și că oamenii săi ar trebui în mod special să fie martorii lui. (Isaia 43: 10-12) Apoi adaugă profetul lui Dumnezeu: „Bindecuvântat este omul care face acest lucru și fiul omului, care-l ține; care păzește sabatul ca să nu-l întineze, și își ține mâna de la a face vreun rău”. (Isa. 56:2). Prin Cuvântul Său, Dumnezeu explică clar de cine îi va plăcea și de cine nu îi va plăcea. În ceea ce privește această clasă care este mai întâi indiferentă și apoi devine împotrivoare este scris de profetul Domnului: „De ce am postit, spun ei, și tu nu ai văzut? De ce ne-am chinuit sufletului, și tu nu ai luat la cunoștință? Iată, în ziua postului vostru voi găsiți plăcere, și-i asupriți pe muncitorii voștri. Iată, postiți să vă luptați și să vă certați, și să loviți cu pumnul răutății; nu postiți cum cere această zi, să faceți ca glasul vostru să se audă sus”. (Isa. 58:3, 4). Astfel este scoasă în evidență o clasă care ignoră voința lui Dumnezeu și ia un curs marcat de propriul ei egoism.

14. Trebuie să fie adevărat că Dumnezeu are doar o singură organizație care face lucrarea lui pe pământ. Ar fi total lipsit de rațiune și inconsecvent ca Dumnezeu să aibă două organizații opuse și ambele s-i facă efectiv lucrarea. Dumnezeu nu este inconsecvent în nimic. Acest lucru fiind adevărat, atunci orice companie care s-ar opune organizației lui Dumnezeu și ar părăsi-o ar părăsi astfel pe Dumnezeu și I s-ar împotrivi. Aceasta este evident clasa la care se referă profetul lui Dumnezeu, care spune: „Dar voi sunteți cei care părăsesc pe Domnul, care uită Muntele Meu cel sfânt [organizația], care pregătesc o masă [diferită de masa lui Dumnezeu] pentru acea trupă, și care furnizează băutura pentru acel număr”. - Isa. 65: 11,12.

15. Aceste cuvinte sunt aproape identice cu cuvintele folosite în Isaia 66: 4 și arată se referă la aceeași clasă. Sacrificiile acestei clase fiind contrare modului stabilit de Dumnezeu, el spune despre cei care sacrifică astfel și despre jertfele lor: „Cel care ucide un bou este ca și cum ar ucide un om; cel care sacrifică un miel, ca și cum ar tăia gâtul unui câine; cel care aduce o ofrandă, ca și cum ar aduce sânge de porc; cel care arde tămâie, ca și cum ar binecuvânta un idol. Da, ei și-au ales propriile lor căi, iar sufletul lor găsește plăcere în urâciunile lor.” - Isa. 66: 3.

16. După ce Zorobabel și israeliții eliberați împreună cu el s-au întors la Ierusalim, a fost potrivit ca ei să lucreze la zidirea templului, deoarece acesta a fost planul exprimat al lui Dumnezeu și voia Lui cu privire la ei. Cu toate acestea, ei trebuiau să facă acea lucrare în modul stabilit de Dumnezeu, și chiar au făcut așa. În aceste zile din urmă, când Dumnezeu își zidește templul care nu este făcut de mâini omenești, oamenii săi au fost informați cu privire la templu, la reconstruirea lui, la lucrarea lor sau oportunitatea de a face serviciu. Cei care slujesc, așadar, trebuie să facă serviciu pentru Dumnezeu în modul său stabilit. El are doar un mod stabilit. Rezultă că oricine ar urmări un curs contrar s-ar opune lui Dumnezeu.

17. Venirea Domnului Isus Cristos și strângerea la el a adeptilor săi credincioși datează din 1918. (2 Tes. 2: 1) Din acel moment în special neascultarea față de Domnul a început să fie arătată de cei care mărturisesc că sunt în legământ cu el. Adevărul a continuat să fie clarificat din acel moment înainte și obiecția și opoziția față de el a fost manifestată de cei care s-au despărțit de Societate de la data menționată, și această opoziție a crescut. În Apocalipsa 11: 18,19 se arată că a venit ziua mâniei lui Dumnezeu și că templul din cer este deschis. Imediat după aceea este declarația din Apocalipsa 12 despre două semne mari în cer, și anume, organizația lui Dumnezeu și organizația lui Satan. Împotrivorii Societății au refuzat să accepte aceste semne în ceruri după care urmează să se ghideze poporul lui Dumnezeu. Ei refuză să vadă organizația lui Iehova ilustrată de

femeia care dă naștere copilul de sex masculin. Ei refuză să accepte adevărul despre organizația lui Satan. Ei resping total opoziția lui Satan, ilustrată de încercarea balaurului de a distruge copilul de sex masculin. Ei, de asemenea, refuză să accepte adevărul despre construirea Sionului de către Dumnezeu din acel moment înainte. Nu numai că ei refuză să accepte aceste adevăruri, ci și se opun în mod energic și îi denunță pe cei cărora Dumnezeu le-a permis să le atragă atenția. Respingând aceste adevăruri actuale, ei refuză să aibă vreun rol în a da mărturie cu privire la regatul lui Dumnezeu și că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat. Ei refuză să atragă atenția asupra organizației lui Satan care se opune lui Dumnezeu. Ei se opun organizației pe care Dumnezeu a folosit-o mai mult de o jumătate de secol pentru a-și proclama adevărul și pe care acum el continuă s-o folosească.

18. În loc să fie supuși Domnului, ei încearcă să formeze o organizație în conformitate cu propriul lor model. Ei încearcă să construiască o casă și o organizație diferită de cea a lui Dumnezeu,

și, prin urmare, Dumnezeu le spune: „Unde este casa pe care mi-o zidiți? și unde este locul meu de odihnă?” Iehova le spune că își construiește propria sa casă și că el privește cu aprobare, nu spre eforturile împotrivorilor, ci spre poporul său care sunt săraci în ochii lui, și cu duh zdrobit și care se supun cu bucurie Cuvântului lui Dumnezeu. Astfel, organizația lui Iehova și cei care se opun acestei organizații sunt arătați în mod clar. Aceia din organizația lui Dumnezeu de pe pământ îl iubesc și îi sunt dedicați. Cei care se opun lui Dumnezeu și organizației sale se iubesc pe ei înșiși. Prin urmare, Dumnezeu spune despre împotrivorii: 'Voi alege înșelătoriile lor și voi aduce temerile lor asupra lor.' În ceea ce privește aceeași clasă, este scris în Cuvântul lui Dumnezeu: „Din acest motiv Dumnezeu le va trimite o înșelăciune puternică, ca să creadă o minciună; pentru ca toți să fie condamnați, care nu au crezut adevărul, ci au avut plăcere în nelegiuire.” – 2 Tes. 2: 11,12.

ÎNCURAJAȚI

19. Domnul se adresează celor ce alcătuiesc societatea care ascultă și se supun Cuvântului Său. El spune prin profetul său: „Ascultați cuvântul Domnului, voi care tremurați la cuvântul său: frații voștri care v-au urât, care v-au izgonit din pricina Numelui Meu, au spus: Domnul să fie proslăvit; dar el va apărea spre bucuria voastră, și ei vor rămâne de rușine”. (Isa. 66: 5). Iehova spune acestor credincioși că împotrivorii, care cândva au fost frații lor care au umblat cu ei, i-au urât și i-au izgonit datorită credincioșiei lor față de numele lui Dumnezeu, și că acești oponenți au susținut atunci că fac acest lucru spre slava lui Dumnezeu. Este bine cunoscut faptul că fiecare grupare care s-a retras din Societate și fiecare persoană care formează o parte din aceste grupări, a făcut acest lucru din propria voință. Liderii ambițioși și egoiști din grupuri mici au scos afară această companie de opozanți. Cu toate că această companie de oponenți nu sunt de acord între ei și nu găsesc nicio unitate în serviciul Domnului, toți se opun lucrării de mărturie a Societății care se face în numele și în ascultare de poruncile Domnului. Conducătorii din această opoziție spun: „Să ne opunem cu fermitate și să ne împotrivim Societății Turnului de Veghere și a Tractatelor Bibliei și astfel numele Domnului să fie glorificat.” Atitudinea și vorbirea lor tind să descurajeze pe unii din poporul lui Dumnezeu și, pentru încurajarea lor, Iehova le spune, în esență: 'Nu vă descurajați; pentru că Domnul va apărea spre bucuria voastră și ei vor rămâne de rușine'. Astfel, cele două clase sunt făcute cunoscute clar, una care slujește lui Dumnezeu și cealaltă care se opune lui Dumnezeu.

20. Cei care tremură la Cuvântul lui Dumnezeu sunt aceia care sunt sărguincioși în a păzi și asculta poruncile Lui. Ei nu se luptă, desigur, cu oponenții lucrării lui Dumnezeu. Aceștia sunt atacați de adversari, și se menționează aici acest lucru, nu cu scopul unei controverse, ci pentru ca poporul lui Dumnezeu să poată fi încurajat în a vedea împlinirea profeției; așa cum este arătat prin voia lui Dumnezeu, ei vor fi încurajați. Când se vede clar că opoziția față de lucrarea lui Dumnezeu a fost prezisă cu mult timp în urmă de profetul său și că profeția se împlinește acum, aceasta este o mare încurajare pentru credincioși și este o dovadă că Domnul se ocupă de ei și că ei sunt în favoarea lui. Prin urmare, este clar că este voința lui Dumnezeu, ca să fie atrasă atenția credincioșilor asupra acestor lucruri în acest moment.

21. Numărul total al celor care s-au retras din Societate și care se opun acum lucrării sale este comparativ destul de mare, atunci când aceștia sunt luați împreună. Aceștia sunt împărțiți acum în multe grupări, toate susținând a fi adepți ai lui Cristos și susținând a fi turma mică a lui Dumnezeu, cu toate că în același timp vorbesc lucruri rele cu privire la cei care se străduiesc cu credincioșie să-l slujească pe Dumnezeu. Ei acuză Societatea și lucrarea ei, spunând că activitățile sale se datorează unei teorii create de om și că cei care urmează să compună Societatea sunt firești și sunt implicați într-o afacere de vânzare de cărți și nu în slujirea lui Iehova. Liderii lor din diverse grupări spun: „Să ne adunăm împreună și să alegem bărbați și să-i trimitem printre diferitele biserici care compun Societatea și să provocăm disensiuni acolo și să punem capăt lucrării lor”. Acești oponenti ai lucrării lui Dumnezeu refuză să vadă organizația vicioasă a lui Satan, dușmanul, și să avertizeze pe cineva cu privire la ea. Chiar și când văd că hoțul fură devotamentul oamenilor față de Dumnezeu ei refuză să dea avertizare.

22. Ei vorbesc de rău fără încetare pe cei care se află în legământul cu Domnul. În timp ce fac toată această lucrare de opoziție ei pretind a fi reprezentanții lui Dumnezeu. Profetul Domnului vorbește clar despre această clasă de împotriviți atunci când spune: „Dar celor răi Dumnezeu le spune: Ce ai tu cu legile mele, sau să iei legământul meu în gura ta, când tu urăști învățătura și arunci Cuvântul Meu în spatele tău? Când ai văzut un hoț, ai consimțit cu el, și ai fost părtaș cu adulterii. Îți dai gura spre rău și limba ta urzește înșelăciune. Stai și vorbești împotriva fratelui tău, calomniezi pe fiul mamei tale”. – Ps. 50:16-20.

23. Este un lucru obraznic din partea oricărui om sau grupări de oameni să încerce să construiască casa sau organizația lui Iehova, dacă nu este îndrumată de Iehova să facă acest lucru. Moise a înălțat tabernacolul în pustie, nu după propriile sale idei, ci exact după modelul pe care Dumnezeu i l-a arătat. Israelii nu puteau face un loc de închinare lui Iehova contrar îndrumării sale. David a dorit să construiască templul pentru Iehova și nu i sa permis să facă acest lucru, deși Dumnezeu l-a apreciat pentru starea dreaptă a inimii sale. Când a venit vremea ca Iehova să aibă un templu construit, el a poruncit ca Solomon să-l construiască și el a fost construit așa (1 Cron. 17: 11,12; 28: 1-12) Spiritul Domnului Dumnezeu a oferit lui David modelul pridvorului casei pentru templu, și Solomon a fost îndrumat să-l construiască în mod corespunzător. Când exilații s-au întors din Babilon, au zidit templul, nu după propriile lor dorințe, ci după instrucțiunile Domnului. Cyrus acționa ca un tip al lui Cristos și a dat ordine pentru reconstruirea casei lui Iehova la Ierusalim. (Vezi Ezra 1: 3). Contrar regulii divine, opoziții organizației lui Dumnezeu, numiți în Isaia 66:1, și-au propus în mod obraznic să construiască un templu și un oraș, care este un simbol al unei organizații despre care nu au primit instrucțiuni de la Domnul. Ei își dirijează propria cale și lucrează contrar instrucțiunilor lui Dumnezeu și sunt, prin urmare, lucrători ai nelegiurii. - Mat. 7: 23.

24. Niciun om sau companie de oameni nu i-a izgonit pe acești opoziții din organizația lui Dumnezeu, nici nu i-ar putea izgoni; însă, opoziții, persistând în cursul lor greșit de acțiune, au fost scoși de Domnul. (Mat. 13:41). Prin urmare, Iehova le spune acestora: „Unde este locul meu de odihnă?” Aceste cuvinte ale lui Iehova se referă cu siguranță la orașul sau organizația pe care Iehova

o recunoaște ca a Lui proprie. Această organizație este Sionul, după cum este scris: „Căci Domnul a ales Sionul; l-a dorit ca locuință a Sa. Aceasta este odihna mea pentru totdeauna; aici voi locui; căci l-am dorit”. (Ps. 132: 13,14) Aceasta trebuie să însemne că orice altă organizație în afară de Sion, Dumnezeu nu o va recunoaște, și faptul că Domnul Iehova folosește Societatea în lucrarea sa și că Societatea face lucrarea Lui arată că cei care se opun se opun lucrării lui Dumnezeu. Sionul este alcătuit din cei aprobați și unși ai lui Dumnezeu.

25. Există acum o mișcare concertată printre liderii diferitelor grupuri care s-au retras din și care se opun lucrării Societății, de a forma un efort compact sau un efort organizat având drept obiectiv o opoziție mai eficientă față de lucrarea Societății. Acest lucru Domnul l-a prezis prin profeții săi pentru încurajarea poporului său. În conformitate cu promisiunea sa prețioasă, el spune: „Declar lucruri Noi; înainte de a avea loc, vă spun despre ele”. – Isa. 42:9.

ORGANIZAȚII

26. Prin limba lui Isaia 66:6 sunt dezvăluite din nou două organizații, una care este în confuzie și se opune lui Dumnezeu, iar cealaltă care este în armonie cu și slujește lui Dumnezeu. Vocea este un simbol al unui mesaj sau al unei doctrine care este proclamată. Profetul vorbește mai întâi despre o voce de zgomot dintr-un oraș sau o organizație și care este, prin urmare, discordantă. Cealaltă voce pe care o menționează profetul dă o armonie dulce. Profetul spune: „O voce de zgomot din oraș, o voce din templu, o voce a Domnului care dă răsplată dușmanilor săi”. (Isa. 66: 6) Vocea celui care nu poate să cânte atunci când încearcă să cânte produce un zgomot enervant, discordant. O grupare de astfel de voci produce un zgomot extrem de discordant. Grupările care se opun Societății au fiecare câte un ritm favorit de a cânta. Toți aceștia încearcă să-și armonizeze notele în opoziție cu mesajul regatului lui Dumnezeu. Eforturile combinate ale organizațiilor care încearcă să acționeze într-o singură organizație au ca rezultat o voce de zgomot din oraș, simbolul unei organizații. Nu există nicio unitate sau frumusețe în legătură cu acest lucru, ci totul contrar lui. Nu există un sunet mai frumos și mai armonios pentru urechea umană decât sunetul unei voci umane antrenate, care cântă lauda lui Iehova Dumnezeu. Vocea unei creaturi spirituale trebuie să fie mult mai minunată, armonioasă și frumoasă. Cântarea cântecului lui Moise și a Mielului de către poporul lui Dumnezeu pe pământ este frumoasă deoarece cântecul este condus de Capul clasei templului. Acest cântec, pentru cei care-l pot învăța, cânta și auzi, este dulce, măreț și glorios.

27. Observați că profetul spune: „O voce din templu, o voce a Domnului.” Aceasta dovedește că vocea care exprimă mesajul sau doctrina care este aprobată vine de la Iehova și cel care conduce cântecul este Cristos Isus, Șeful templului. El este acum în templul său și toți îngerii lui sfinți sunt cu el. Membrii înviați ai trupului lui Cristos sunt, de asemenea, adunați cu el în templu. Cei aprobați de pe pământ, fiind ai organizației (orașului) lui Dumnezeu și membrii ai templului, sunt privilegiați să se alătore cântecului. Este un mesaj mare, glorios și armonios care iese din Sion spre lauda lui Iehova Dumnezeu. Toți cei din templu se alătură acestui cântec de lauda spre slava lui Dumnezeu. -Ps. 29: 9.

28. Cei care se opun organizației lui Dumnezeu fac pentru ureche un zgomot dur și îngrozitor de confuzie. Prin aceasta se dovedește că ei au devenit parte a organizației lui Satan. Toți care sunt împotriva lui Dumnezeu și a organizației sale sunt împotriva regatului. Isus a spus: „Cine nu este cu mine, este împotriva mea, și cine nu adună cu mine, risipește”. (Mat. 12: 30) Vocea zgomotului, prin urmare, este o voce împotriva împărăției și a lui Dumnezeu, iar Satan îi folosește pe cei care fac acest zgomot pentru scopul său și pentru propria lor distrugere. - 2 Tes. 2: 9,10.

29. Faptul că profetul spune „O voce din templu”, arată că mesajul face cunoscută judecata lui Dumnezeu împotriva acelor care se opun casei și regatului său. Domnul este în templul său sfânt pentru judecată, și judecata trebuie să înceapă cu cei care susțin a fi adepții săi. (Ps. 11:4 ; 1 Pet. 4:17). Cuvintele profetului dovedesc de două ori judecata împotriva opozanților, când spune: „O voce a Domnului care dă răsplată dușmanilor săi”. „Clasa servului” este însărcinată să declare „ziua de răzbunare Dumnezeului nostru” și, prin urmare, „servul” are datoria să atragă atenția asupra judecării lui Dumnezeu împotriva potrivnicilor. Aceasta nu este judecata oamenilor, și nici un om n-are dreptul nici măcar s-o declare decât la porunca Domnului. Profetul vizualizează o companie de oameni făcând ceva ceea ce ei susțin că fac în numele lui Dumnezeu și în onoarea lui, dar care nu este potrivit voinței lui Dumnezeu și pe care Dumnezeu îl respinge. Opoziția acestei societăți este atât de marcată împotriva lui Dumnezeu și a organizației sale, încât el ia notă de acest lucru, iar acest fapt este făcut cunoscut prin faptul că Dumnezeu îi aduce pe acești opozanți la judecată rapidă. Se pare că acest lucru este necesar ca o avertizare pentru alții ca nu cumva să devină neplăcuți lui Dumnezeu.

30. Nu ar trebui să fie deloc dificil pentru nimeni care iubește pe Domnul să discearnă de unde vine glasul zgomotului și ce organizație dă vocea Domnului din templu. Această informație Dumnezeu o dă pentru mângâierea și încurajarea poporului său.

31. Capitolul șaiszeci și șase din Isaia are o legătură strânsă cu Apocalipsa 11:18 și 19 și, de asemenea, cu capitolul doisprezece din Apocalipsa. În capitolul al unsprezecelea din Apocalipsa se face declarația că templul este deschis în cer și că a venit timpul judecății. Imediat urmează declarația din capitolul douăsprezece care arată nașterea împărăției lui Dumnezeu. Versetele de la șapte la zece din acel capitol arată că organizația universală a lui Dumnezeu a dat naștere regatului, ilustrat de copilul de sex masculin, și toți cei din Sion sunt chemați să se bucure. Isaia nu a vorbit despre nașterea copilului de sex masculin, ca și cum ar fi scris că atunci avea loc acest lucru, ci mai degrabă limbajul arată (versetul 9) că Iehova vorbește direct celor care ar trebui să știe, dar care refuză să creadă și să accepte aceste adevăruri mari cu privire la ceea ce Dumnezeu a făcut să aibă loc.

32. Cu câțiva ani înainte de 1918 biserica aștepta apariția și întemeierea regatului. În anul 1914 regatul s-a născut, după cum este ilustrat prin copilul de sex masculin. Ulterior, adică, în 1918 și 1919, un mare chin sau necaz a venit peste poporul lui Dumnezeu. Acest lucru în sine ar fi trebuit să-i determine pe cei consacrați să caute cu atenție dovada începutului împărăției; dar chiar și după anul 1925, când Domnul prin *Turnul de Veghere* a dat mărturia clară care a dovedit că Sionul a dat naștere copilului de sex masculin, care este împărăția și care va conduce lumea, mulți dintre cei care fuseseră din Societate au refuzat să accepte acel adevăr și au început să se opună cu înverșunare *Turnului de Veghere* și activității Societății. În profeție Dumnezeu pare să spună: 'Ar fi trebuit să știți că ziua nașterii era aproape; și când v-am dat dovada, de ce vă îndoiiți de ea?' Limbajul profetului este: „Să provoc eu nașterea și să nu o duc la bun sfârșit? zice Domnul: „să provoc eu nașterea și să închid pântecele? spune Dumnezeul tău”. -Isa. 66: 9.

33. Este un fapt bine cunoscut că mulți s-au dat poticnit de acest adevăr referitor la nașterea națiunii sau a împărăției și au devenit opozanți ai Societății. De asemenea, Dumnezeu a arătat începutul împărăției prin așezarea Pietrei principale în Sion, și de aceasta, aceeași clasă s-a poticnit și a căzut și a devenit împotrivoare lui Dumnezeu

34. Rapid după anunțarea nașterii copilului de sex masculin și a copiilor Sionului, Dumnezeu prin profetul său cheamă toate creaturile din organizația sa să se bucure. Toți cei care îl iubesc pe Dumnezeu și organizația sa au poruncă să cânte cu bucurie: „Bucurați-vă cu Ierusalimul și bucurați-vă cu el, toți cei ce-l iubiți; bucurați-vă cu el, toți cei care plângeți pentru el”. (Isa. 66:10). De asemenea, Apocalipsa, pe care Dumnezeu a dat-o lui Isus Cristos ca s-o arate slujitorilor săi, vorbind despre același lucru, spune: „Și am auzit o voce tare spunând în ceruri: Acum a venit salvarea și tăria, și împărăția Dumnezeului nostru și puterea Cristosului lui; căci acuzatorul fraților noștri este aruncat, care i-a acuzat înaintea Dumnezeului nostru zi și noapte. . . De aceea, bucurați-vă, ceruri și voi care locuiți în ele.” – Rev. 12,10,12.

35. Faptele care arată o împlinire a acestei afirmații profetice sunt că atunci când copiii lui Dumnezeu de pe pământ au primit o înțelegere a nașterii împărăției a fost mare bucurie între toți aceia

care l-au iubit cu adevărat pe Dumnezeu. În același timp, adversarii au devenit acrii și reci. Îndeplinirea acestor profeții și dovada clară a acestui lucru fiind adusă la cunoștința iubitorilor de Dumnezeu, dă toate motivele pentru bucurie. Este, de asemenea, sigur că Dumnezeu permite ușilor săi să vadă și să înțeleagă aceste profeții acum pentru propria lor încurajare, mângâiere și întărire. Nimeni nu ar putea avea o adevărată plăcere în a atrage atenția potrivnicilor cu privire la Dumnezeu și organizația sa, dar acest lucru trebuie să fie făcut în beneficiul celor care-l iubesc pe Dumnezeu, precum și pentru a anunța judecata lui Dumnezeu din templu. Cunoștința despre îndeplinirea acestor profeții ar trebui să-i determine pe unși să continue să umble cu smerenie înaintea lui Dumnezeu și să fie sânguincioși în păzirea poruncilor lui. Faptul că profetul lui Dumnezeu cheamă pe toți cei care îl iubesc pe El și organizația sa să se bucure poate însemna că cei care nu se bucură de împlinirea profețiilor și care le resping, nu-l iubesc pe Dumnezeu și sunt, prin urmare, dușmani ai lui Dumnezeu și ai organizației sale.

36. Profetul, în versetul paisprezece, spune: „Și când vedeți acest lucru, inima voastră se va bucura și oasele voastre vor înflori ca planta; și mâna Domnului va fi cunoscută față de slujitorii săi și indignarea sa față de vrăjmașii săi.” Aici este o promisiune că acei copii ai lui Dumnezeu care văd și apreciază împlinirea promisiunii se vor bucura și vor înflori ca o plantă. Astfel, bunătatea

iubitoare a lui Dumnezeu este făcută cunoscută și este exercitată față de clasa „servului” său, cu toate că în același timp indignarea lui va fi față de cei care se opun și care, așadar, sunt dușmanii săi. Indignarea sa este astfel exprimată în versetul cincisprezece: „Căci, iată, Domnul va veni cu foc și cu carele sale ca un vânt, pentru a-și vărsa mânia cu furie și mustrarea cu flăcări de foc”. Aceeași clasă de opozanți este menționată de profet în capitoul precedent. (Isa. 65: 3-7) Aceștia sunt aceia cărora Iehova le-a întins mâna dreaptă, ca și când i-ar fi rugat să-L asculte și să asculte de poruncile Lui, dar care, în loc să-L asculte pe Domnul, umblă pe calea lor. Neascultarea lor îl provoacă pe Domnul și el spune: „Un popor care mă provoacă mereu la mânie în față, care sacrifică în grădini și arde tămâie pe altare de cărămidă”. - Isa. 65: 3

37. Iehova a adus la îndeplinire faptele care îi împlinesc profețiile și a făcut ca aceste adevăruri să fie publicate și trimise la cei ce făcuseră un legământ cu el. Acest mesaj a fost dus de cei care s-au străduit cu umilință și cu credincioșie să asculte de Domnul; dar, potrivit au refuzat să audă și, refuzând să audă, au spus martorilor care au adus adevărul: „Stai unde ești, nu te apropia de mine, pentru că sunt mai sfânt decât tine”. Acești opozanți au susținut că sunt singurii aprobați de Dumnezeu și susțin, așadar, a fi mai sfinți decât alții, așa cum a prezis profetul, și despre ei Iehova spune: „Aceștia sunt un fum în nasul meu, un foc care arde toată ziua”. – Isa. 65:5.

38. Un copac este un simbol al unei creaturi și acești adversari au insistat să dea onoare și glorie creației pe care Dumnezeu a folosit-o în biserica sa mai degrabă decât lui Dumnezeu și organizației sale. Ei insistă asupra faptului că creatura a adus la iveală tot adevărul până la sfârșitul anului 1916 d. Cr., și că niciun adevăr nu a mai fost primit de atunci. Cu privire la ei Iehova l-a determinat pe profetul Său să scrie: „Cei ce se sfințesc și se purifică în grădini, în spatele unui copac în mijloc, mănâncă carne de porc, și urâciunea și șoarecele, vor fi mistuiți, spune Domnul”. (Vs. 17) Cei care se retrag din organizația lui Dumnezeu se separă în companii mici și încearcă să se purifice prin propriile lor eforturi, și să dezvolte un caracter frumos și se înșeală pe ei înșiși. Cei care dau onoare și glorie creaturii care a fost folosită pentru a aduce adevărul și apoi resping lumina progresivă a adevărului, pe care o dă Dumnezeu, devin o urâciune pentru el. Cu privire la aceștia Isus a spus: „Voi sunteți cei care vă justificați înaintea oamenilor; dar Dumnezeu vă cunoaște inimile; pentru că ceea ce este foarte apreciat printre oameni este o urâciune în ochii lui Dumnezeu”. – Luca 16:15.

39. În Revelația 22:17 Iehova, Cristos Isus și mireasa lui se alătură în mesajul către oamenii care sunt departe să ia amine și să asculte Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la salvarea și împărăția Lui. La fel, Dumnezeu, prin profetul său Isaia, spune: „Căci eu cunosc faptele și gândurile lor; se va întâmpla, că voi aduna toate națiunile și limbile; și ele vor veni și vor vedea slava Mea”. (Vs. 18). Slava Domnului va fi cântată de tot poporul, și aceasta începe acum.

40. Iehova și-a declarat scopul de a-și apăra total Cuvântul și numele. Această mare lucrare de reabilitare a început când Cristos Isus a venit la templu și a început judecata. În acel moment el a găsit o clasă de persoane consacrate conduse de un motiv drept sau o stare bună a inimii de a călca pe urmele lui Isus. Datorită dragostei lor față de Dumnezeu și Cristos și datorită credincioșiei lor în împlinirea legământului până în acel timp, Domnul a început acolo să adune la sine pe acești oameni cu inima sinceră. El i-a adus în templu, sub haina neprihănirii, și le-a dat veșmintele salvării și a făcut această clasă credincioasă custodele tuturor intereselor regatului său de pe pământ. Apoi Domnul și-a arătat mila față de cei visători, indolenți și neprihăniți de sine, trimițându-le mesajul de adevăr și dându-le un avertisment corect. Cei care au respins acel avertisment puternic care a venit de la Domnul au devenit acum potrivit deschiși ai lui Dumnezeu și ai organizației sale. „Omul păcatului, fiul pierzării” este arătat.

41. Fie ca unșii credincioși să aibă acum o apreciere profundă a poziției în care i-a pus Iehova. Să fie ascultători ai Cuvântului lui Dumnezeu și împlinitori ai voinței sale. Să lucreze cu dreptate. Să iubească mila, și să umble smeriți înaintea lui Dumnezeu. A umbla cu smerenie înseamnă a fi supuși cu bucurie poruncilor lui Dumnezeu.

42. Indiferent de ce ar spune alții, nu vă îndepărtați de la un devotament sincer față de Dumnezeu și serviciul său. Cel mai mare privilegiu al oricărei creaturi care a fost vreodată pe pământ este acela de care se bucură acum unșii Domnului.

43. Cristos Isus stă în fruntea organizației glorioase a lui Dumnezeu, ilustrată sub simbolul Muntelui Sion. Cei unși stau cu el și sunt identificați clar ca fiind copii ai lui Dumnezeu pentru că sunt total dedicați lui. Aceștia Îl iubesc pe Dumnezeu, și Iehova îi iubește pe ei pentru că ei sunt din Sion și sunt credincioși Lui. Aceștia au acum privilegiul de a se alătura în mesajul important care merge către națiunile pământului, proclamând că Iehova este Dumnezeu, Cristos este Rege și că împărăția este aici. Continuând de acum înainte credincioși în îndeplinirea legământului lor aceștia vor primi o intrare abundentă în regatul veșnic al Dumnezeului nostru și al lui Cristos. Acest mare premiu va fi dat nu datorită frumuseții inerente și auto-dezvoltate, ci datorită credincioșiei și devotamentului iubitor față de Domnul. Acești credincioși vor sta pentru totdeauna în casa lui Iehova, privind gloria și frumusețea lui și continuând să obțină cunoștințe și înțelepciune în templul său. Indiferent de opoziție, fiți foarte curajoși de acum înainte. „Domnul va da tărie poporului său, Domnul va binecuvânta poporul Său cu pace”. – Ps. 29:11.

Întrebări pentru studiu berean

1,2. Ce formează templul sau casa Domului? Cine zidește această casă? Împotriva cărei activități neautorizate sunt avertizați oamenii lui Dumnezeu aici?

3,4. Relatează raportul proclamării despre rezidirea templului lui Iehova din Ierusalim! De ce a fost făcut acesta o parte a Raportului Divin?

5,6. Ce motiv poate fi invocat pentru faptul că Iehova a încredințat această chestiune lui Cyrus? Care a fost răspunsul la proclamație, și care a fost rezultatul?

7. Ce a fost prefigurată prin cuvintele lui Isaia 66:1-4?

8,9. Enumeră câteva fapte care indică timpul împlinirii profeției lui Isaia?

10-12. Arată împlinirea lucrului care a fost ilustrat prin eliberarea din Babilon a captivilor evrei. Ce clase au fost scoase la suprafață?

13-16. Explică cuvintele de mustrare cu care începe Isaia 66! Arată alte mustrări și avertismente din profeția lui Isaia! Ce este semnificativ în acuzația că „ei și-au luat propriile lor căi”?

17,18. Descrie poziția luată de cei care nu reușesc să deosebească cele două „semne mari din cer”.

19-22. Aplică Isaia 66:5!

23-25. Când Iehova a vrut ca să se facă o lucrare pentru Sine a dat îndrumări cu privire la cine să facă acea lucrare și cum s-o facă. Arată învățătura din aceasta! Arată dacă această lecție a fost învățată și aplicată de cei care au avut ocazia să cunoască scopurile lui Iehova!

26-30. Pe baza mesajului și a activității, identifică (a) „vocea de zgomot din oraș”; (b) „vocea din templu!”

31,32. Arată legătura lui Isaia 66 cu Apocalipsa 11:18,19 și Apocalipsa cap. 12.! Descrie împrejurările care justifică cuvintele Domnului din Isaia 66:10!

33-35. Descrie împlinirea lui Isaia 66:10 și Apocalipsa 12:10,12, arătând legătura strânsă între cele două profeții!

36,37. Arată cele două clase la care se face referire în versetul 14, atitudinea fiecăreia, și modul în care Domnul se va purta cu fiecare.

38. Descrie circumstanțele prin care este identificată clasa la care se face referire în versetul 17!

39,40. Cum a scos la suprafață începutul judecății poporului lui Dumnezeu două clase ? Cum s-a purtat Dumnezeu cu fiecare clasă, și cu ce scop?

41-43. Cum își privesc azi credincioșii unși poziția lor? Cum o mențin? Ce privilegiu viitor îi așteaptă?

CINE SUNT MARTORII LUI DUMNEZEU

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat. El este Creatorul și Dătătorul a tot ce este bun. El este sursa vieții. A-l cunoaște pe El înseamnă a cunoaște calea către viață, iar viața este ceea ce toți oamenii înțelepți doresc.

Iehova Dumnezeu are o organizație puternică, cea mai mare parte a căreia este invizibilă pentru ochii oamenilor. Ea este alcătuită din Cristos Isus, Principalul, și o mulțime de creaturi spirituale, iar Iehova este Capul peste toți. Ea are câțiva membri pe pământ printre oameni. Pentru o vreme națiunea lui Israel l-a reprezentat pe Dumnezeu pe pământ, scopul principal al utilizării lor fiind acela de a face ilustrații profetice ale unui reprezentant mai puternic pe care Dumnezeu urma să-l aibă pământ. Din mijlocul Israelului, Dumnezeu și-a ales profeții credincioși și i-a folosit ca instrumente pentru a scrie profeții pe care ei nu le-au înțeles, dar care pot fi acum înțelese, pentru că este timpul potrivit lui Dumnezeu să fie înțelese.

Printre cei care au scris profeții a fost Isaia. Această profeție pusă alături de evenimentele istoriei moderne arată că profeția se referă chiar la ziua în care trăim acum. În Isaia 43: 8 este scris: „Aduceți orbii care au ochi și surzii care au urechi.” Este evident că această profeție înseamnă că în momentul împlinirii ei urmau să fie națiuni ale popoarelor având ochii naturali, dar fiind oarbe mintal, că ele pot auzi sunete de cuvinte, dar nu le înțeleg. Această condiție există astăzi din cauza teoriilor diverse care sunt emise de cei care pretind că sunt învățători ai Cuvântului lui Dumnezeu. Există o mare confuzie printre oameni, în special în așa-numita „Creștinătate”.

Apoi profetul adaugă: „Să se strângă toate națiunile, și să se adune popoarele”. Această condiție există acum ca niciodată înainte, și acum radioul face posibil ca milioane de oameni să audă în același timp. Apoi profetul lui Dumnezeu propune această întrebare: „Care dintre ele poate să declare aceasta și să ne arate lucrurile dintâi? Să-și aducă martorii, ca să se îndreptățească, sau să audă [martorii mei] și să spună: Este adevărul”. Apoi, către credincioșii săi Iehova spune: „Voi sunteți martorii mei, spune Iehova”. Există o mare chestiune în discuție care trebuie acum rezolvată și Dumnezeu va avea mărturie dată pe această chestiune în discuție. Cine sunt martorii în numele lui Iehova? Astăzi, națiunile mai puternice ale pământului constituie ceea ce se numește „Creștinătate”, a cărei religie se numește „Creștinism organizat”, nume care, așa cum s-a arătat până acum este foarte derutant. Un număr tot mai mare de clerici ai „Creștinătății” au ales evoluția și spun: 'Acesta este un Dumnezeu mai puternic decât Dumnezeul Bibliiei'. Prin urmare, Iehova îi cheamă pe aceștia să vină și să facă dovada sau să audă mărturia martorului său și să fie de acord cu aceasta. Un număr tot mai mic de clerici, numiți „Fundamentalisti”, învață teoriile contradictorii ale salvării; și toți spun: 'Creștinii lumii să se alinieze cu Liga Națiunilor ca salvator al lumii.' O mare criză în afacerile oamenilor se apropie rapid și este pe punctul de a izbucni imediat. Există, prin urmare, un motiv imperativ pentru a depune mărturie în acest moment înainte ca să izbucnească acea mare furtună.

MĂRTURIA

Iehova nu-și implementează planul în secret. El avertizează la timp despre planurile sale. Nu a trecut decât un scurt interval de timp după expulzarea omului din Eden că Satan a format o companie de oameni și i-a făcut să se numească în mod ipocrit după/prin numele Domnului. (Gen. 4:26). Oamenii au alunecat rapid pe drumul răului. Satan a condus, de asemenea, pe mulți dintre fiii

angelici ai lui Dumnezeu la rău, făcându-i să părăsească prima lor stare, să ia formă umană și să se depraveze cu fiicele oamenilor. Din cauza acestei răutăți, Dumnezeu a hotărât să distrugă acea generație rea. (Gen. 6: 7). Înainte de a face acest lucru, El l-a trimis pe Noe să depună mărturie despre planul său. (2 Pet. 2: 5; 1 Pet. 3:20) Ceea ce a făcut Noe a fost profetic și a prezis ce se va întâmpla la sfârșitul lumii. Despre acest lucru nu există nici cea mai mică îndoială, pentru că așa a declarat Isus. - Mat. 24:37.

Când Dumnezeu urma să elibereze pe poporul Său din mâna opresivă a conducătorului Egiptului, el i-a trimis pe Moise și pe Aaron să dea mărturie în fața aceluia conducător și popor despre planul său. (Ex. 3:18; 4:16; 5: 1-4; vezi și Exodul de la 6 până la 12). Ceea ce s-a făcut acolo de către Moise și Aaron și ceea ce a urmat apoi cu israeliții a fost profetic și a prezis lucruri similare care se vor întâmpla la sfârșitul lumii, și acest lucru este, de asemenea, sigur. (1 Cor. 10:11). Profetiile împlinite dezvăluie două organizații puternice, adică, organizația lui Dumnezeu și organizația lui Satan, care se află în dușmănie și între care s-a dus războiul din cer și între care urmează să fie purtat încă un război mare, care va implica toate popoarele pământului. Ar fi de așteptat ca Iehova Dumnezeu să avertizeze despre acel conflict care se apropie prin depunerea mărturiei în felul său propriu, în legătură cu și despre planurile sale.

CHESTIUNEA

Marea chestiune în discuție care trebuie stabilită rapid de toate creaturile este: Cine este Dumnezeul Atotputernic? Această problemă trebuie să aibă și va avea o rezolvare finală, pentru că Dumnezeu a declarat așa. Când Nimrod, sub supravegherea lui Satan, a construit turnul Babel, scopul era să dovedească că Satan era egal cu Iehova Dumnezeu, dacă nu mai mare. Iehova a distrus acel turn și a încurcat vorbirea aceluia popor pentru ca ei să știe că El este Dumnezeul Atotputernic.

Când împăratul Egiptului a devenit arogant și a asuprit poporul ales al lui Dumnezeu, chestiunea atunci era: Cine este Dumnezeul suprem? Iehova și-a demonstrat puterea sa supremă în aceș timp, pentru ca numele și supremația Sa să fie păstrate înaintea poporului său pentru bine și pentru a

demonstra Egiptului că Iehova este Dumnezeu. - 2 Sam. 7: 23.

Când împăratul Asiriei a apărut cu aroganță înaintea orașului Ierusalimul, chestiunea ridicată de el atunci era: Cine este Dumnezeul suprem? Iehova a distrus armata asiriană pentru ca poporul să poată vedea cine este suprem. - Isa. 36:18; 37: 36-38.

Astăzi puterile mondiale ale Creștinătății aliate se supun lui Satan Diavolul, și aruncă ocări asupra lui Iehova, în timp ce susțin în mod ipocrit că sunt urmași ai lui Cristos; iar acum marea chestiune este: Cine este Dumnezeul Atotputernic și de cine să ascultăm? Iehova și-a exprimat hotărârea că problema va fi rezolvată și aceasta în curând; dar înainte de a face acest lucru, El va face ca să fie dată o mărturie înaintea națiunilor și popoarelor lumii despre planul său, pentru ca oamenii și conducătorii să poată avea ocazia să cunoască adevărul; și mai mult, ca toate gurile să fie oprite pentru totdeauna de la a mai spune că nu au avut ocazia să știe. Faptul că depunerea acestei mărturii ar trebui să precedă imediat rezolvarea finală a chestiunii mari a bătăliei Armagedonului este confirmat de cuvintele lui Isus Cristos, marele Profet al lui Iehova Dumnezeu: „Și această evanghelie a regatului va fi predicată în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul. Căci atunci va fi un mare necaz, așa cum nu a fost de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi”. - Mat. 24:14, 21.

Faptul că Dumnezeu vrea ca această mărturie să fie depusă înainte de marele timp de necaz este o dovadă că el va da astfel un avertisment, precum și o oportunitate pentru cei care aud ca să profite de fapte, să se îndepărteze de organizația lui Satan, și să caute siguranță sub puterea și protecția lui Iehova. Este la fel de sigur că Satan va face tot ce este în puterea sa pentru a împiedica conducătorii și oamenii să nu audă mărturia, pentru ca să-i poată ține în organizația sa.

CINE VA DEPUNE MĂRTURIE?

Mărturia este dată de martori care detaliază anumite fapte care au legătură cu această problemă. Cine vor fi martori pe pământ ca să mărturisească numele lui Iehova Dumnezeu ca Cel Atotputernic? Această chestiune poate fi determinată prin a analiza pe cine a folosit Dumnezeu în ocazii anterioare când urma să-și prezinte numele înaintea creației. Iehova își pune spiritul său peste oamenii pe care îi trimite să transmită mesajul adevărului. Aceasta înseamnă că ei sunt autorizați să vorbească în numele Lui. El îi înzestrează pe aceștia cu putere de sus pentru a acționa ca martori pentru el. Spiritul său este puterea sa invizibilă care funcționează conform voinței sale suverane. (2 Pet. 1: 21) Este destul de evident că Dumnezeu a făcut o înregistrare a ceea ce a făcut în trecut, pentru a da posibilitate oamenilor să înțeleagă mai bine ce va face El în viitor.

Când Dumnezeu a organizat Israelul în organizația sa profetică, el a prevăzut ca preoția să slujească aceluși popor, și el a făcut ca preoții să fie unși cu untdelemn sfânt, indicând astfel autoritatea și aprobarea de la Iehova. Untdelemnul sfânt a fost o reprezentare a spiritului sfânt al lui Dumnezeu cu care el îi unge pe cei care acționează în numele lui. Printre alte îndatoriri care trebuiau îndeplinite de preoții acelor timpuri a fost și aceea că ei trebuiau să învețe poporul, informându-i despre legea lui Dumnezeu și planurile Lui. (Mal. 2: 7) Preoții acelei organizații au prezis în mod profetic o clasă similară care urma să slujească organizația sa reală 'când Sionul va fi construit'.

Prin profetul său, Dumnezeu a prezis venirea Fiului său Cristos Isus, marele profet al lui Iehova. În ceea ce privește lucrarea pe care El urma s-o facă, profetul a scris: „Spiritul Domnului Dumnezeu este peste mine, pentru că Domnul m-a uns predic vestea bună celor smeriți; El m-a trimis să-i leg pe cei cu inima frântă, să proclam captivilor libertatea și deschiderea închisorii celor ce sunt legați; să proclam anul acceptabil al Domnului și ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru, să-i mângâi pe toți cei ce plâng”. (Isa. 61: 1, 2). Când Isus și-a început lucrarea pământească, el a luat cartea care conținea acea profeție, a citit-o în auzul altora și a aplicat-o sie însăși.

„Spiritul lui Iehova este peste mine, pentru că el m-a uns să predic săracilor evanghelia, m-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să predic captivilor eliberarea și celor orbi recăpătarea vederii, să-i pun în libertate pe cei zdrobiți și să predic anul de bunăvoință al Domnului. Atunci el le-a zis: Astăzi s-a împlinit această scriptură în auzul vostru”. (Luca 4.18, 19, 21). Faptul că, citind profeția în acel timp, Isus a omis cuvintele „și ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru”, trebuie să fie semnificativ.

El știa că va veni din nou și că la a doua sa venire și la sfârșitul lumii, „răzbunarea Dumnezeului nostru” ar trebui să fie adusă la cunoștința oamenilor înainte de acea zi mare și groaznică; iar această concluzie este pe deplin susținută de ceea ce el a spus ulterior discipolilor săi. (Mat. 24: 14,21). În perioada dintre Cincizecime până la venirea la templul său și până la zidirea Sionului, membrii corpului său urmau să fie selectați și adunați la el. Ultimii dintre aceștia urmau să constituie „picioarele lui” și trebuie să îndeplinească, așadar, sarcinile desemnate prin autoritatea ungerii lor. - Isa. 52: 7, 8.

Timp de trei ani și jumătate, Isus a dat mărturie înaintea oamenilor și conducătorilor, spunând despre planurile lui Dumnezeu. Când a stat în picioare înaintea lui Pilat și a răspuns la întrebările referitoare la misiunea sa pe pământ și dacă era sau nu rege, el a spus: „Pentru aceasta m-am născut și pentru aceasta am venit în lume: ca să depun mărturie despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul meu”. (Ioan 18:37). Astfel el a dovedit că misiunea sa este a marelui Martor sau Profet al lui Dumnezeu și că toți care sunt cu adevărat din adevăr trebuie să audă și să-i asculte vocea și trebuie să fie martori împreună cu el. - Luca 24: 48.

Unul dintre titlurile date lui Isus de către Iehova este „martorul credincios și adevărat”. (Rev. 3:14). De asemenea, se spune că membrii corpului său trebuie să fie ca el. (Romani 8:29) Această asemănare trebuie să conste în mod necesar din faptul că membrii corpului său trebuie să fie dedicați în întregime și fără rezerve lui Iehova Dumnezeu și să-și găsească plăcerea în respectarea poruncilor sale. Aceasta ar însemna că ei trebuie să fie martori pentru Iehova.

„UN POPOR PENTRU NUMELE SĂU”

Scopul lui Iehova de a avea predicată Evanghelia de la Cincizecime până la venirea lui Isus Cristos în templul său, a fost acela de a scoate din mijlocul oamenilor un „popor pentru numele său”. Inamicul vicelan Satan a început neîntârziat să-și continue campania de contracarare a planului lui Dumnezeu. Știind bine că trebuie să acționeze prin fraudă și înșelăciune, el a proiectat în mintea liderilor din organizația pământească a bisericii concluzia că misiunea bisericii este aceea de a converti lumea și de a-o îmbrăca în glorie și frumusețe ca pregătire pentru a doua venire a lui Cristos Isus. Satan știa că oamenii nu pot face acest lucru, dar că urmând acest curs i-ar păstra ocupați și ar ascunde scopul real al lui Dumnezeu de înțelegerea lor.

Atunci când Roma a adoptat o religie și a numit-o „religia creștină”, conducătorii au început atunci să întreprindă o mare campanie pentru a obliga oamenii să devină membri ai acelei biserici. Aceasta a însemnat că Satan preluase controlul asupra organizației și făcuse acea organizație „religia” organizației sale; așadar, o făcuse parte a Babilonului. Cei care nu s-au supus acestei influențe au fost supuși la tot felul de tratamente și torturi pline de cruzime.

Scopul real al bisericii a fost în întregime pierdut din fața oamenilor sinceri și acesta a fost rezultatul influenței rele a lui Satan. Așa cum fariseii erau ghizi orbi pentru poporul orb atunci când Isus a fost pe pământ, tot așa și clericii, care sunt omologii fariseilor, au devenit ghizii orbi ai oamenilor din biserică, care și ei au fost orbiți față de adevăr prin cursul de acțiune al lui Satan.

Când condițiile din biserică romană au devenit intolerabile, unii dintre cei mai sinceri s-au despărțit pentru a forma ceea ce se cunoaște ca biserică Protestantă. Protestanții, de asemenea, au căzut sub influența seducătoare a lui Satan, au înțeles greșit scopul bisericii și au crezut că datoria lor este de a converti lumea la Protestantism. În consecință, au urmat multe războaie sângeroase au urmat, în special în Europa, între organizațiile bisericesti catolice și protestante. Aceste două organizații mari au participat în mod liber la politica lumii și au devenit de fapt o parte a factorilor de conducere. Adevărul a fost ascuns față de ei. Această condiție a înțelegerii greșite a scopului bisericii a continuat până la a doua venire a Domnului și începutul restaurării doctrinelor fundamentale ale adevărului.

În timpul perioadei din 1878 înainte, lucrarea de restaurare a adevărului pentru căutători a fost continuată, lucru care a fost prezis în mod profetic prin acțiunea pe care a luat-o Ilie. În acea perioadă, mulți s-au retras din organizațiile bisericesti catolice și protestante și au îmbrățișat cu bucurie adevărul; dar unele dintre erorile anterioare s-au ținut de ei. Aceste erori sunt reprezentate de profet ca „hainele murdare” care au fost aduse cu cei care s-au despărțit de Babilon. Mulți dintre cei care au ajuns astfel la o cunoaștere a adevărului și s-au retras din organizațiile catolice și protestante au crezut și au procedat conform teoriei că datoria lor principală era să se pregătească pentru cer. În acest scop, ei au încercat să dezvolte un caracter dulce și frumos și să atragă atenția celorlalți asupra necesității de a face acest lucru. Nimeni nu va pune la îndoială că ei au fost sinceri în acest lucru.

Desigur, a fost drept pentru ei să creadă că Domnul va da învingătorilor credincioși o parte cu el în împărăția sa; și a fost corect pentru ei să creadă că trebuie să fie curați în gândire, în cuvânt și în acțiune, pe cât posibil; dar ei au trecut cu vederea o lucrare care trebuia făcută mai întâi de urmașii lui Cristos în timp ce sunt pe pământ. Fiecare creștin ar trebui să ducă o viață ireproșabilă și să depună toate eforturile pentru a face întotdeauna ceea ce este drept; dar asta nu este tot ce trebuie să facă. Nici un om nu poate, prin propriile sale eforturi, să devină atât de bun și de perfect încât să fie potrivit pentru a domni cu Cristos în regatul său.

Condiția care precede intrarea în acel regat este dragostea pentru și credințioșia față de Iehova Dumnezeu și Cristos Isus. O astfel de dragoste este dovedită prin respectarea cu bucurie a poruncilor lui Dumnezeu. (Ioan 14:15, 21; 1 Ioan 4: 17,18; 5: 3). Aceasta înseamnă că cei învingători sunt devotați într-un mod altruist Domnului și cauzei sale și refuză să se compromită, direct sau indirect, cu orice parte a organizației Diavolului. Cei care sunt astfel credincioși până la sfârșit vor primi cununa vieții și un loc cu Cristos Isus în regatul cerului. Creștinul nu poate fi credincios și adevărat și, în același timp, să neglijeze sau să ignore poruncile lui Iehova Dumnezeu. Plăcerea lui va fi să respecte aceste porunci.

Iehova îi dezvăluie treptat omului semnificația Cuvântului său. „Cărarea celui drept este ca lumina strălucitoare, care strălucește din ce în ce mai mult până în ziua perfectă”. (Prov. 4:18). Apostolii au început să vadă și să înțeleagă scopul lui Dumnezeu în momentul în care au fost uniți cu spiritul sfânt la Cincizecime, dar după aceea au văzut și mai clar. Tot astfel, oamenii Domnului au înțeles treptat adevărul așa cum a fost restaurat și după ce Domnul a venit în templul său, ei au început să-l vadă mai clar și lumina continuă încă să crească asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Când Isus a fost pe pământ, el și-a limitat predicarea doar la evrei. Timp de trei ani și jumătate după aceea discipolii săi au învățat exclusiv pe evrei. Religia evreilor devenise un formalism ca rezultat al necredincioșiei clerului și a liderilor de acolo. După ceva timp după Cincizecime, o mare parte din acel formalism a fost ținut de discipolii lui Isus Cristos.

O convenție a discipolilor lui Isus a avut loc la Ierusalim pentru a analiza aceste chestiuni. Iacov, unul dintre discipolii Domnului, a fost președintele acelei convenții. În timpul discuției, Petru a arătat cum Dumnezeu trimisese Evanghelia prin el la Neamuri și că nu exista nicio distincție între evrei și Neamuri, în ceea ce privește Cuvântul și planul lui Dumnezeu. Apoi Pavel și Barnaba s-au adresat convenției și au relatat ce miracole și minuni a făcut Dumnezeu printre Neamuri prin ei. Rezumând chestiunea, Iacov a rostit cuvinte profetice. Armonizând cuvintele sale cu cele ale profetului lui Dumnezeu, Amos, Iacov a spus:

„Simeon a declarat cum, mai întâi, Dumnezeu și-a îndreptat atenția spre Neamuri ca să scoată din ele un popor pentru numele său. Și cu aceasta corespund cuvintele profeților, după cum este scris: După aceste lucruri mă voi întoarce și voi rezidi cortul căzut al lui David; îi voi rezidi ruinele și-l voi ridica din nou, pentru ca aceia care rămân dintre oameni să-l caute pe Domnul, și toate Neamurile care este chemat numele meu, spune Iehova, care face aceste lucruri. Cunoscutele sunt lui Dumnezeu toate lucrările lui de la începutul lumii”. (Fapte 15:7-18). Astfel, el a arătat că a fost o parte a planului lui Dumnezeu de la început de a scoate „un popor pentru numele său” și, după aceasta, el va construi Sionul, își va pune în funcțiune regatul (ceea ce a fost arătat în mod profetic prin domnia lui David), iar apoi binecuvântările regatului se vor extinde asupra tuturor familiilor pământului.

Declarația lui Iacov este o profeție care nu a putut fi înțeleasă în mod clar decât după ce a fost împlinită sau în curs de împlinire. De la deschiderea templului în 1918, cei din clasa templului văd acum clar că Iehova Dumnezeu scoate un popor pentru numele *său* și că acest lucru trebuie făcut înainte ca binecuvântările de restaurare ale tuturor familiilor pământului să înceapă. Trebuie înțeles în mod clar din aceasta că Dumnezeu are o lucrare specifică pe care cei scoși astfel trebuie să o facă în timp ce sunt încă pe pământ.

Organizația lui Satan a aruncat o mare ocară asupra numelui lui Iehova Dumnezeu. Acest lucru este adevărat în special în vremurile moderne. „Creștinismul organizat” este într-adevăr o religie formalistă. Această organizație a preluat numele lui Cristos și pretinde a fi creștină, însă cursul de acțiune luat de organizației provoacă violență și aduce dezonoare numelui lui Cristos și numelui lui Iehova Dumnezeu. Liderii și membrii se apropie de Domnul cu serviciul lor pe buze, dar nu au nici un devotament din inimă față de El. Ei folosesc numele Domnului, dar fără o înțelegere reală. Satan a folosit organizația și practicile de formalism din ea pentru a orbi oamenii față de adevăr și pentru a-i îndepărta de Dumnezeu. Dumnezeu dezvăluie acum scopul său de a-și aduce numele în mod proeminent înaintea oamenilor și, prin urmare, scoate din rândul creștinilor declarați un popor pe care îl folosește pentru numele lui și care va depune mărturie despre măreția numelui său. Numele său mare trebuie pus în mod corespunzător înaintea oamenilor, pentru că singura modalitate prin care ei pot obține viața este să-L cunoască pe El, adevăratul Dumnezeu și pe Cristos Isus, pe care l-a trimis în lume ca Salvator. (Ioan 17: 3). Dumnezeu alege un popor și îl unge și îl autorizează să depună mărturie despre numele său înaintea lumii.

Egiptul a fost organizația lui Satan, iar poporul lui Dumnezeu în robie și sub asuprirea conducătorului Egiptului a prezis în mod profetic popoarele pământului în robie față de Satan și organizația sa rea din prezent. Înainte de a-i elibera pe israeliți din robia egipteană, Dumnezeu l-a chemat pe Moise și, trimitându-l împreună cu el pe Aaron să vorbească, l-a călăuzit cu privire la mesajul care trebuia dat lui Faraon: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu evreilor: Lasă-l pe poporul meu să plece, ca să-mi slujească! Fiindcă de data aceasta îmi voi trimite toate plăgile împotriva

inimii tale, peste slujitorii tăi și peste poporul tău, ca să știi că nu este nimeni ca mine pe tot pământul. Căci acum îmi voi întinde mâna ca să te lovesc cu ciumă, pe tine și pe poporul tău, și vei fi nimicit de pe pământ. Dar, de aceea te-am ridicat ca să-ți arăt puterea mea, și ca numele meu să fie proclamat pe tot pământul”. – Ex. 9:13-16.

În ochii oamenilor, Faraon părea că face ce vrea în sfidarea lui Iehova Dumnezeu. La cererea făcută de Moise, Faraon a răspuns: „Cine este Iehova, ca să ascult glasul Lui?” Din cauza acestei sfidări a devenit necesar ca Iehova să-și pună numele înaintea poporului, și aceasta în beneficiul omului. Prin urmare, Scripturile marchează acele condiții și circumstanțe ca prezicând lucrurile care trebuie să aibă loc la sfârșitul lumii, când afacerile oamenilor și ale națiunilor vor întâmpina o mare criză. Peste acest pământ în prezent există o condiție precisă clar de condițiile de atunci din Egipt. Niciodată înainte în istoria umană din zilele lui Faraon și până în prezent nu a mai existat ceva care să se potrivească atât de bine cursului profetic din Egipt. Ceea ce Dumnezeu a făcut Egiptului în acel timp pentru a face un nume pentru Sine a prezis modul în care el își va face cunoscut numele înaintea întregii sale creații la sfârșitul lumii.

Dumnezeu declară prin profetul său intenția sa de a pedepsi „Creștinismul organizat” cu un timp de necaz așa cum nu a mai cunoscut omul vreodată. Cu toate acestea, Dumnezeu nu va întreprinde această acțiune fără a da un avertisment corespunzător. Timpul pentru anunțarea acestui avertisment sau pentru mărturia ce trebuie dată, El precizează că trebuie să fie imediat înainte de marele necaz.

Pentru a-și împlini lucrarea în a da un astfel de avertisment Dumnezeu trebuie să aibă un instrument sau câteva persoane care să fie martorii Lui. Lucrarea corespunde celei care a fost făcută de Moise. Oamenii sunt ținuți în ignoranță și asupriți, și acum Domnul va lua măsuri.

În acest timp Dumnezeu nu a ridicat un individ să facă lucrarea Sa, ci a ridicat o societate de adepți credincioși ai lui Cristos Isus, pe care el îi numește „servul” Său. Cei care urmează să alcătuiască acest „serv” sunt cei găsiți credincioși și aprobați de Domnul în momentul venirii la templul său, și acestora el le-a încredințat lucrarea depunerii mărturiei; și Dumnezeu i-a însărcinat să facă acest lucru.

Oamenii scoși pentru numele lui Iehova trebuie să fie aceia pe care îi folosește și îi va folosi pentru a-i informa pe conducători și pe oameni cu privire la planurile sale. După ce a venit în Sion și după ce l-a construit și a adus pe cei aprobați ai săi în condiția templului, Domnul îi informează că există o lucrare pe care ei trebuie s-o facă și că o astfel de lucrare constă în a depune mărturie despre numele lui Iehova Dumnezeu și a anunța planurile sale legate de organizația rea și planurile sale cu privire la oameni.

Clerul „Creștinismului organizat” respinge Cuvântul lui Dumnezeu, învață teoriile oamenilor și preamărește virtuțile și realizările oamenilor și ale organizațiilor omenești, iar rezultatul este că popoarele au fost orbite față de înțelegerea adevărului. A sosit timpul Domnului ca să-și dezvăluie cuvintele profetice și el scoate o societate de bărbați și femei care sunt pe deplin consacrați lui și îi folosește ca pe martorii Săi pentru a spune oamenilor adevărul. Aceștia vin la voi cu un mesaj simplu al Cuvântului lui Dumnezeu, care vă dă posibilitatea să decideți dacă doriți să mai fiți conduși de ghizii orbi ai „Creștinismului organizat” sau să priviți în Scripturi pentru voi înșivă. Mesajul pe care acești bărbați și femei îl aduc la ușile dumneavoastră dovedește că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și că Biblia este Cuvântul lui de adevăr. Ei vă aduc cărți care conțin, nu teoriile oamenilor, ci o afirmație a faptelor istorice în comparație cu profețiile lui Dumnezeu prin care puteți stabili motivul condițiilor nesatisfăcătoare actuale și ceea ce se va întâmpla în curând. Aducându-vă aceste cărți, ei predică Evanghelia regatului lui Dumnezeu, nu pentru bani, și nici pentru a construi o organizație pământească, ci doar pentru că ei Îl iubesc pe Dumnezeu și le place să se supună poruncilor sale și au dorința de a vă face bine. Pentru bunăstarea și pacea inimii voastre, este recomandat să ascultați ceea ce vă vor spune și apoi să decideți problema pentru voi înșivă.

De mult timp ați dorit să înțelegeți cartea Revelației. Domnul a făcut acum să se împlinescă acea mare profeție. Acești martori vă vor spune cum s-o înțelegeți, iar atunci când înțelegeți, veți avea o binecuvântare reală. Cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu va face mai mult pentru a reduce valul de crime pe întreg teritoriul decât toate comisiile pe care le poate numi

președintele Statelor Unite. Martorii lui Dumnezeu vă aduc acest adevăr. Faceți-vă partea dvs. pentru a obține o înțelegere a acestuia, și apoi ajutați-i pe alții să înțeleagă. Aveți o obligație morală față de voi înșivă, față de familiile și vecinii voștri să faceți astfel.

de TURNUL I VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

1 DECEMBRIE 1930

Nr. 23

Cuprins:

ÎNCREDEREA RĂMĂȘITEI

- Pag. 425

OI ȘI CAPRE

- Pag. 433

STÂNCA VEACURILOR

Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în luptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întam plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminariilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lecțiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru că acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfintele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbește Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărata lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

ÎNCREDEREA RĂMĂȘITEI

„Domnul este lumina și salvarea mea: de cine să mă tem? Domnul este tăria vieții mele: de cine să-mi fie frică?” – Psalm 27:1.

Iehova s-a îngrijit din belșug de aceia care au o încredere fără rezerve în El, și care își găsesc plăcerea în a avea parte în apărarea numelui și cuvântului său. Acum rămășița unșilor săi este pe pământ. Pe acești credincioși Isus Cristos, Capul unșilor i-a adunat în jurul său. În afară de rămășiță, nimeni de pe pământ nu poate să înțeleagă ce înseamnă să fii în templu. Dușmanul vede rămășița și activitatea fiecăruia dintre membrele rămășiței și continuă defăimarea și hulirea unșilor lui Dumnezeu, și caută să-i distrugă. Cei ce fac parte din clasa rămășiței, membrele clasei „servului” lui Dumnezeu, se roagă lui Dumnezeu să aibă favoarea deplină a lui Dumnezeu și să continue în serviciul său. Ei se încred pe deplin și necondiționat în El.

2. Psalmii 26 și 27 stau în strânsă legătură unul cu altul, și aceasta este adevărat cu privire la autorul acestor psalmi precum și cu privire la aceia pentru care au fost scriși acești Psalmi. Unșii văd lămurit că acești Psalmi nu numai că sunt relatări ale experiențelor scriitorului, ci că sunt afirmații profetice scrise îndeosebi în beneficiul poporului lui Dumnezeu de pe pământ la sfârșitul lumii. Scriitorii Psalmilor, probabil, că au avut niște experiențe similare celor care sunt descrise, dar este foarte clar pentru unși că cuvintele acestora au fost dictate de Domnul și consemnate în beneficiul celor care își manifestă iubirea față de El. Ambii Psalmi cer aprobarea lui Dumnezeu și cer ajutorul necesar de la El, și ambii exprimă o încredere neclintită în El.

EXAMINARE

3. De la venirea Domnului la templul său, încercările copiilor lui Dumnezeu nu au conținut. De atunci i-au ajuns multe încercări aspre. Există momente de descurajare și din cauza unei opoziții puternice sau a unei încercări de foc, unul din micuții Somnului este îndemnat să întrebe: „Sunt eu oare unul din unșii lui Dumnezeu, sau m-a înlăturat Domnul?”. Orice examinare de sine este un lucru bun și este în armonie cu voința lui Dumnezeu.(1Cor. 11:28). „Examinați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă. Nu vă cunoașteți pe voi înșivă că Isus Cristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați”. (2 Cor. 13:5). Dacă unșul se gândește la sine însuși așa cum ar trebui să gândească și apoi își conduce auto-examinarea în credință, păstrând întotdeauna în minte relația sa cu Dumnezeu prin Cristos Isus, atunci el poate ajunge la o concluzie justă. Cuvintele psalmistului din capitolul douăzeci și șase dezvăluie tocmai o astfel de examinare de sine și rugăciune către Dumnezeu că El va ține cont de modul de acțiune al copilului său și-i va da aprobarea Sa.

4. Promisiunea Domnului nu este că va scuti pe copiii săi de încercări de foc, ci promisiunea către unși este că Dumnezeu își va păzi copiii în aceste încercări, cu condiția ca copilul lui Dumnezeu să-și păstreze integritatea. Termenii legământului trebuie îndepliniți. Rămășița este obiectivul principal al atacului lui Satan și el folosește diverse mijloace pentru a înfăptui distrugerea rămășiței. Satan atacă ceea ce consideră cel mai vulnerabil punct. Ca o compensare completă a

atacului lui Satan, Isus spune adevăraților săi adepți: „Dar cine va răbda până la sfârșit, acela va fi salvat”. – Mat. 24:33.

5. Satan a ridicat problema cu privire la Iov, și anume: ar putea să-și păstreze el integritatea în cele mai aspre încercări? Ceea ce este consemnat în această problemă cu privire la Iov a fost scris pentru binele copiilor lui Dumnezeu de pe pământ peste care a venit sfârșitul lumii. Faptul că cartea lui Iov nu a fost niciodată înțeleasă înainte de acel moment este o dovadă că lecțiile din ea sunt menite în special pentru timpul prezent. În ascultare de poruncile lui Dumnezeu unșii săi merg să predice evanghelia împărăției și în timp ce fac acest lucru ei sunt atacați în mod constant atacate de mulți din

agenții lui Satan. Ocazia pentru auto-examinare este necesară pentru ca copilul lui Dumnezeu să fie sigur că este în dragostea lui Dumnezeu. Dacă se găsește suferind datorită credințioșiei sale față de Dumnezeu și față de Cristos și față de interesele regatului, aceasta este o dovadă puternică el are dreptate și este pe drumul cel bun. Apoi își amintește cuvintele lui Isus rostite către credințioșii săi din prezent, și anume: „Și veți fi urâți de toți oamenii pentru numele meu. Dar nu va pieri un păr din capul vostru. În răbdarea ta veți poseda sufletele voastre”. - Luca 21: 17-19.

6. Dintr-odată este evident că urmașul lui Cristos trebuie să-și urmeze cursul în răbdare. Dar răbdarea nu înseamnă veselie exterioară în timp ce răbdă încercările. Dimpotrivă, este posibil ca el să plângă în exterior și, în același timp, să sufere cu răbdare și să progreseze. S-ar putea să nu apară nicio veselie pe fața lui. Răbdarea înseamnă constanță și statornicie în îndeplinirea datoriei în mijlocul opoziției sau al persecuției și, în același timp, bucurie interioară în cunoașterea faptului că el face voia lui Dumnezeu. Astfel, el este impulsivat să continue, indiferent de opoziție. Răbdarea rezultă dintr-o încredere neclintită în Iehova.

7. Acum, rămășița este în război cu Satan, care se străduiește cu disperare s-o distrugă, deoarece aceștia sunt singurii dușmani reali ai lui Satan care sunt pe pământ. Trebuie să ne așteptăm să luptăm până la capăt, dar să ținem întotdeauna în minte faptul că promisiunea Domnului este că aceia care își păstrează integritatea nu vor suferi daune sau rănire. „Nici măcar un fir de păr din capul vostru nu va pieri”. Aceasta este o promisiune puternică și adevărată. Cuvintele profetului din Psalmii douăzeci și șase și douăzeci și șapte sunt aplicate în mod specific rămășiței. Limbajul psalmistului arată că aceștia nu caută aprobarea oamenilor, ci ca copii ai lui Dumnezeu ei doresc să fie siguri că au aprobarea lui. Prin urmare, cererea: „Judecă-mă, Doamne; căci am umblat în integritatea mea; am avut încredere în Domnul; de aceea nu voi aluneca. Examinează-mă, Doamne, și încearcă-mă; încearcă-mi rărunchii și inima”. – Ps. 26: 1, 2.

8. Cu alte cuvinte, creatura cere Domnului să lase cazul ei să vină înaintea lui și să-i acorde atenție și să-i facă cunoscut dacă există vreun lucru în care copilul său are lipsuri. Apoi el își prezintă cazul înaintea Domnului spre examinare. Rețineți că el nu se justifică din cauza bunătății sale interioare sau de sine. El a învățat că îndreptățirea de sine în fața Domnului nu este deloc plăcută. Adevăratul urmaș al lui Cristos învață că nu poate să se aducă pe sine la perfecțiune sau să dezvolte un caracter frumos care, în sine, ar putea fi plăcut Domnului. Pavel a fost vasul ales de Dumnezeu și totuși a spus: „Știu că în mine nu există nici un lucru bun”. (Romani 7:18) Nu există nici un afirmație că el a dezvoltat un caracter dulce și frumos și s-a făcut neprihănit în sine și din acest motiv este potrivit pentru împărăția lui Dumnezeu. Și astfel psalmistul subliniază aici devotamentul său credincios față de Dumnezeu și dependența sa de el. O astfel de dependență este posibilă și este cerută de la oricine este aprobat de Dumnezeu. Parafrazând cuvintele Psalmului, care de fapt sunt cuvintele membrilor credincioși ai rămășiței, el își prezintă cazul înaintea Domnului în felul acesta:

9. 'O, Doamne, bunătatea ta iubitoare este întotdeauna înaintea ochilor mei. Din toate părțile văd adevărul și neprihănirea, și bunătatea ta s-a manifestat față de cei ce te iubesc; am umblat în adevărul tău și el a fost o lampă pentru picioarele mele; nu doresc să fiu călăuzit în alt fel. Nu m-am desfătat în discuția filosofiei zadarnice și nici nu m-am asociat cu aceia care fac divizarea poporului tău și se opun organizației tale. Am urât și, prin urmare, evit întâlnirile acestor răufăcători și voi refuza să stau cu ei, pentru că am respect față de bunătatea ta iubitoare. Privește-mi mâinile, pentru că sunt nevinovate și nu am atins nimic din a celor care se opun lucrării tale. Astfel am făcut

ca să mă am o contribuție în a da mărturia despre marile fapte ale Tău și a mări numele Tău și a cânta laudele Tale'.

10. Servul sau creatura mâinii Lui se roagă lui Dumnezeu să nu-l pună în același loc cu acești păcătoși și răi, ci să-l examineze și să constate că el își menține integritatea. Când Iov a fost asuprit aspru de torționarii lui, a strigat: „Chiar dacă mă va ucide, totuși voi avea încredere în el.” Tot așa membrii credincioși ai clasei rămășiței, fiind greu apăsați de dușman, spun apăsat cu încredere în Dumnezeu: 'Dar în ceea ce mă privește, voi umbla în integritatea mea; . . . piciorul meu s-a oprit pe un loc sigur în adunarea lui Iehova, și Îl voi sluji și-L voi lăuda pentru totdeauna'. Adevărata dorință a inimii rămășiței este de a avea aprobarea lui Dumnezeu, și nu aprobarea vreunei creaturi. Orice membru al ei știe că nu se poate îndreptăți înaintea lui Dumnezeu; ci îl roagă în mod corespunzător pe Dumnezeu să-i analizeze cazul ca poată avea aprobarea Domnului.

11. Fiecare dintre unși poate să știe bine prin auto-examinare dacă își menține sau nu integritatea față de Dumnezeu. El se poate întreba, 'De la venirea Domnului în templul său a fost vreun moment în care nu am iubit pe Dumnezeul meu? Am avut vreun gând neloial față de Dumnezeu sau

organizația sau activitatea sa? Am avut vreo simpatie cu cei care se opun lucrării sale? Cu siguranță, tot timpul dorința mea principală a fost de a onora numele lui Dumnezeu și de a-mi dovedi dragostea pentru el prin păzirea poruncilor lui. Inima mea, mintea mea și motivul meu tot timpul au fost îndreptate spre Dumnezeu. Știu că sunt imperfect, dar am încredere că Dumnezeu și Domnul meu mă vor judeca după credințioșia mea'.

12. Nimeni nu poate fi loial, credincios și sincer față de Domnul dacă nu păzește cu bucurie poruncile lui. (1 Ioan 5: 3) Nimeni care nu se opune lucrării lui Dumnezeu care se face prin organizația nu poate fi loial și credincios lui Dumnezeu, pentru că a te opune chiar și celor pe care Dumnezeu îi folosește înseamnă a practica nelegiuirea. Fiecare poate vedea și poate determina dacă a încercat sau nu să-L slujească pe Dumnezeu păzind cu bucurie poruncile lui, în special de a vesti regatul său predicând adevărul și făcând acest lucru fără egoism și cu o inimă curată. O astfel de auto-examinare și o astfel de

concluzie în lumina faptelor și a Scripturilor aduce pacea minții datorită unei încrederi de neclintit în Iehova. O asemenea încredere este arătată de cuvintele psalmistului: „Piciorul meu stă într-un loc sigur; voi binecuvânta pe Domnul în adunări”. -Ps. 26:12.

13. Apoi urmează începutul celui de-al douăzeci și șaptelea Psalm, cu expresia de încredere totală în Iehova. Profetul Isaia (12:1) ilustrează pe poporul lui Dumnezeu care a ajuns la înțelegerea că Iehova a fost nemulțumit de ei, dar acum mânia lui a fost îndepărtată de la ei și această cunoaștere le aduce mângâiere, pace și bucurie. Acest Psalm arată pe poporul lui Dumnezeu într-o stare relativ similară. Credincioșii văd că sunt înconjurați din toate părțile de către dușmanul crud și că atacurile lui împotriva lor sunt conduse de Satan și sunt puse în operă de diferiții săi agenți. Acum ei văd că Satan a recrutat pentru forțele sale și a adus în față pe aceia care odinioară erau copiii ai lui Iehova și care, de asemenea, au umblat în lumină până când nelegiuirea i-a condus pe căi greșite. Acum acești abandonati au devenit dușmani înversunați ai credincioșilor și din cauza cunoștințelor lor anterioare sunt mai bine pregătiți pentru a fi folosiți de Satan împotriva celor care sunt în favoarea lui Dumnezeu. Dar niciunul din aceste lucruri nu îi face pe credincioși să se teamă sau să tremure sau să se abată de la credințioșia lor în devotamentul față de Iehova. Cu încredere și curaj, rămășița credincioasă spune: „Iehova este lumina mea și salvarea mea; de cine mă voi teme? Iehova este fortăreața vieții mele; de cine să-mi fie frică?” - Ps. 27: 1, *Roth*.

14. Cei răi sunt aceia care au fost odinioară luminați de Cuvântul și spiritul lui Dumnezeu și au fost favorizați cu ocazia de a sluji și de a-și arăta dragostea față de El și care, din pricina egoismului, s-au întors de la Dumnezeu și au devenit împotriviți ai Lui și ai lucrării sale. Apoi, ei devin persecutori ai martorilor favorizați ai lui Dumnezeu. Conduși de dușmanul principal, ei încă pretind că fac o lucrare în numele Domnului, dar urăsc instrucțiunile și aruncă înapoi lor cuvintele lui Dumnezeu și îi persecută pe martorii Lui. Uneori, și cu scopul de a înșela și a induce în eroare, și a provoca tulburări între rândurile armatei vizibile a Domnului, aceste instrumente înșelătoare ale lui Satan folosesc „cuvinte bune și vorbiri plăcute” și prin acestea îi fac pe cei simpli să cadă sub vraja lor și departe de Domnul. Apoi ei vorbesc cuvinte calomnioase împotriva copiilor lui

Dumnezeu, care s-au născut sau au aduși sub același legământ sau mamă, toate acestea făcându-le sub influența lui Satan pentru ca cuvântul lui Dumnezeu printre ai Săi să fie văzut ca lipsit de importanță. Înainte ca aceste lucruri să se întâmple pe deplin, Dumnezeu le arată credincioșilor pentru încurajarea și protecția lor.

15. Rămășița Domnului vede acum „omul păcatului, fiul pierzării” arătat clar și prin credință, pe baza pe Cuvântul lui Dumnezeu, îi vede sfârșitul. Dușmanii aliați nu deranjează echilibrul credincioșilor. Ei spun: „Când au venit cei răi, chiar dușmanii mei ca să mănânce carnea mea, s-au poticnit și au căzut”. (Ps. 27: 2). Această manifestare a protecției și a bunătății iubitoare a lui Dumnezeu o determină pe rămășiță să fie îndrăzneată și foarte curajoasă și să spună: „Chiar o oștire de ar tăbări împotriva mea, inima mea nu se va teme; chiar de s-ar ridica război împotriva mea, în acesta voi fi încrezător”. - Vs.3.

16. Această profecție din Psalmi ilustrează și prezice clasa rămășiței sau a „servului”, nevătămată deși împresurată din toate părțile de numeroși dușmani. Clasa rămășiței sau a „servului” vede că dușmanii sunt numeroși și că lupta va continua cu disperare până la sfârșit. „Servul” vede oștirea puternică, rea sub conducerea lui Satan, care mășăluiește spre atac, dar declară că nu se va teme, pentru că este în mâna lui Iehova. Încrederea sa în Iehova este atât de puternică și de totală încât el este determinat să spună că 'chiar război de s-ar ridica împotriva mea, pentru că sunt servul lui Dumnezeu, nu mă voi teme, ci mă încred în Iehova'. El vede oștire după oștire venind împotriva sa, și cu un pericol din ce în ce mai mare, dar în credință și în încredere el devine tot mai puternic în Domnul. Când vrăjmașul l-a înconjurat pe Elisei și Dumnezeu a dezvăluit prezența unei mulțimi de îngeri trimiși pentru protecția lui, profetul a spus: „Nu te teme, căci cei care sunt cu noi sunt mai mulși decât cei care sunt cu ei”. (2 Regi 6:16) Tot așa și acum, când slujitorul lui Dumnezeu face lucrarea prefigurată de Elisei și vrăjmașul vine cu oștiri mari, servul nu se va teme, pentru că se bazează pe Iehova, care a promis să dea îngerilor săi supravegherea asupra slujitorului în acest moment și aceasta oferă toată protecția necesară. - Ps. 91: 11,12.

17. Doar cei care îl cunosc pe Iehova și care sunt siguri de relația lor cu el și care lucrează în conformitate cu voința lui, pot avea bucurie și exprimă o asemenea încredere neclintită. Nu toți cei care pretind că slujesc lui Dumnezeu și care spune: „Doamne, Doamne”, pot avea o astfel de încredere. Numai aceia care servesc neegoist pe Dumnezeu și se bazează cu încredere pe el au o astfel de credință. Prin auto-examinare, servul poate determina dacă este de neclintit, păstrându-și astfel integritatea. Dacă este așa, el este în bucuria Domnului și cu o bucurie inerentă se bucură să-l vadă pe Domnul și pe armata sa împingând bătălia spre poartă pentru ca numele și cuvântul lui Iehova Dumnezeu să poată fi reabilitat pentru totdeauna. El constată în continuare că pentru a fi în clasa credincioasă și triumfătoare, pe care Iov a ilustrat-o în neclintirea sa, va fi o minunată favoare din partea lui Dumnezeu; și astfel servul va înainta. Credința și încrederea Lui în Iehova crește și el este puternic în Domnul și în puterea tăriei Lui.

18. Fiecare membru al clasei slujitorilor poate vedea că Dumnezeu a pus în mod grațios aceste adevăruri în Cuvântul Său pentru ajutorul, mângâierea și încurajarea celor credincioși în acest timp. Acesta este un moment de mare pericol, din cauza războiului disperat pe care „Cel rău” îl face împotriva rămășiței, și totuși este cel mai binecuvântat dintre toate timpurile pentru ca credincioșii lui Dumnezeu să fie pe pământ. Domnul conduce oștirile neprihănirii și este absolut sigur de victorie și, curând, numele lui Dumnezeu va fi justificat, iar credincioșii vor avea o contribuție în acest lucru.

19. Continuând să îți dai seama de bunătatea iubitoare a lui Iehova această încredere în el crește dragostea servului pentru Iehova. „Servul” se află acum în templu, unde a fost adunat de către Reprezentantul Principal al clasei „servului”. Rămășița, prin harul lui Dumnezeu, primește acum o viziune a organizației glorioase a lui Iehova, cu tronul Celui Prea Înalt mai presus de toate. Unul pe tronul acela este prezentat în Apocalipsa ca o piatră foarte prețioasă, glorioasă în reflecția luminii, transparentă, pură, și fără comparație în neprihănire. Este casa lui Dumnezeu, și el este slava ei. Este organizația lui și slava lui Dumnezeu o înconjoară.

20. Frumusețea și gloria Regelui Veșnic începe să vină la cei din „serv” sau rămășiță după ce templul din cer este deschis pentru viziunea sa, și niciun om nu a avut nimic de-a face cu acordarea acestei viziuni. Atunci Domnul face clasa „servului” să înțeleagă lucrurile care trebuie

făcute rapid și, în acest scop, le-a arătat lucruri glorioase în organizația sa minunată. „Servul” știe că Iehova este atotputernic, foarte frumos și glorios, iar lumina din templu continuă să extindă viziunea lui, și cu o inimă sinceră el spune: „Un lucru l-am dorit de la Domnul, pe care-l voi căuta; să locuiesc în casa Domnului toate zilele vieții mele, ca să văd frumusețea Domnului, și să întreb în templul său.” – vs. 4.

21. Rămășița „servului” îi cere acum lui Dumnezeu ca să rămână în locul sau în condiția binecuvântată toate zilele și să continue să privească frumusețea lui Domnul și să învețe de el. Aceasta nu poate fi înțeles ca însemnând o exclamație pioasă sau chiar a sinceră dorință de a avea și de a se bucura doar de o odihnă dulce și viață liniștită departe de lucrurile luptei. Templul tipic nu a fost o locuință nici măcar pentru preoți. A fost un loc al slujirii lui Dumnezeu. Acest text trebuie, prin urmare, înțeles și aplicat în mod corespunzător clasei „servului” atunci când Domnul construiește Sionul și credincioșii sunt aduși în organizația sa și unși. Fiecare membru al rămășiței își dă seama că acum este în casa lui Iehova, în care Cristos Isus este Capul și că pentru a rămâne acolo trebuie să respecte regulile și legile. Cunoscând acest lucru, cererea și rugăciunea lui este ca să rămână toate zilele vieții sale și să continue să privească frumusețea lui Iehova și să învețe mai multe despre lucrările sale minunate, pentru ca să-l poată onora și sluji.

22. Exprimarea dorinței de a „locui în casa lui Iehova” nu este o rugăciune sau o cerere de a fi luat la cer și departe de agitația lumii, așa cum s-au rugat unii în timpul perioadei Ilie a bisericii. Niciun serv credincios nu se roagă acum în acest fel. El apreciază faptul că tot ceea ce are este un dar plin de har al lui Dumnezeu și că în această viață este privilegiul său de a fi un „serv” al lui Dumnezeu și, în timp ce face acest lucru, dorința lui este să rămână în casa Domnului și să privească frumusețea și gloria lui, să învețe despre el și să-l slujească. El dorește să știe calea lui Dumnezeu, ca să poată face ceea ce va arăta laudele lui; și acum el știe că trebuie să locuiască în casa Domnului pentru a face acest lucru. Servul va rămâne în locul secret al Celui Prea Înalt în siguranță, în timp ce este angajat în serviciul binecuvântat al lui Iehova.

23. „Servul” este pe deplin conștient de necazul care are loc și că acesta trebuie să continue să înconjoare poporul lui Dumnezeu în timp ce este pe pământ. Din cauza mâniei dușmanului Satan și a agenților săi, „servul” știe bine că acest război trebuie să continue până la înfrângerea finală a inamicului. „Servul” vede ziua bătăliei mari a Dumnezeului Atotputernic apropiindu-se și știe că aceasta va fi cel mai mare necaz care a fost vreodată în lume, și știe că cei care continuă să rămână în casa Domnului sunt în siguranță. Prin urmare, „servul” spune: „Cu siguranță El mă va ascunde în adăpostul lui în ziua nenorocirii, el mă va ascunde în ascunzătoarea cortului său, în strâmtorare mă va înălța” (Ps. 27: 5, *Roth.*) Aceste cuvinte arată credința și încrederea totală în Iehova, și au fost scrise anterior pentru încurajarea și mângâierea ultimilor membri ai trupului lui Cristos pe pământ și care vor continua acolo până la marea bătălie. Inamicul amenință rămășița sau „servul” și adună toată puterea agenților săi pentru a distruge „servul” și lucrarea în care el este angajat. Cu toate acestea, „servul” nu se va teme, și nici nu va descuraja în lucrarea sa și va merge mai departe spre onoarea lui Dumnezeu. Încrederea lui îngrijirea și protecția lui Iehova este totală și spune: „De aceea, capul meu va fi înălțat deasupra dușmanilor mei din jurul meu, și voi jertfi în cortul lui jertfe de strigăte sacre către Iehova.”- Vs. 6, *Roth.*

24. Nu ar exista niciun motiv ca rămășița să fie acum pe pământ decât doar acela ca să mărturisească numele și cuvântul lui Iehova. Aceștia sunt servitorii procesului Domnului și trebuie să transmită mesajul încredințat lor conducătorilor și popoarelor care sunt sub Satan, anunțând ceea ce se va întâmpla în curând. Ascunzătoarea sau locul secret nu este de așa natură încât el să nu poată fi auzit să cânte numele lui Iehova. „Servul”, știind de siguranța sa în casa Domnului, își ridică capul deasupra dușmanilor săi și spune cu îndrăzneală: 'Voi cânta laudele lui Iehova Dumnezeu. Voi sacrifica în cortul lui'; ceea ce înseamnă că în această locuință temporară pe pământ el va da lui Dumnezeu lauda și sacrificiul buzelor prin faptul că este un martor credincios și adevărat. Această concluzie este susținută de cuvintele apostolului: „Prin el, așadar, să aducem sacrificiul de laudă lui Dumnezeu în continuu, adică, rodul buzelor noastre, dând mulțumiri numelui Său”. (Evrei 13:15). Aceasta înseamnă nimic mai puțin decât slujirea veselă de către rămășița lui Dumnezeu în ducerea mesajului împărăției ca martori la națiunile pământului.

25. Cu cuvinte de sarcasm necruțător, dispreț și ocară agenții inamicului spun rămășiței: 'Sunteți pur și simplu implicați într-o schemă de vânzare de cărți. Voi nu-l slujiți pe Dumnezeu'. Unii cu cunoștință mai puțină și cu credință slabă sunt împiedicați de astfel de atacuri. Cu toate acestea, credincioșii își vor aminti că Isus, Capul „servului” a poruncit urmașilor Săi să predice această evanghelie ca mărturie înainte de sfârșitul final și că Dumnezeu poruncește ca cei din casa lui să fie martorii lui și ca toți din templu să-i vestească laudele. - Mat. 24:14; Isa. 43: 10-12; Ps. 29: 9

26. În ce mod ar putea fi făcut acest lucru dacă nu prin intermediul radioului și a unei publicații de cărți care conțin mesajul adevărului? Domnul însuși a creat această ocazie, și este datoria și privilegiul celor unși să folosească ceea ce a oferit Domnul. Cu cât mai multe cărți care conțin mesajul adevărului sunt plasate în mâinile oamenilor, cu atât va fi mai mare mărturia spre slava lui Dumnezeu și ascultarea față de poruncile lui. Suma mică de bani luată pentru cărți nu acoperă cheltuielile de publicare și distribuire. Domnul dă oamenilor binevoitori ocazia de a suporta o parte din poverile publicării mesajului pentru binele lor. Cei credincioși și sinceri nu vor permite ca aceste atacuri crude și nejustificate să-i împiedice în lucrarea de mărturie.

VEGHEAȚI ȘI VĂ RUGAȚI

27. Martorii Domnului sunt față în față cu dușmanul. Privilegiile lor de serviciu de care ei se bucură le reamintesc constant de dependența lor de Iehova. Atâta timp cât lupta continuă rămășița va fi supusă testelor de credință și va trebui să fie vigilent și să se roage lui Dumnezeu. Prin harul lui ei sunt protejați și asistați. Săgețile arzătoare ale dușmanului zboară întotdeauna spre cei care slujesc lui Dumnezeu. Există defăimători care se amestecă cu compania credincioșilor, iar pe aceștia adversarul îi folosește să facă rău în secret și cu violență lucrării Domnului. Există cei care cred că sunt în adevăr și totuși spun cuvinte calomnioase împotriva celorlalți care sunt implicați cu sânguință în slujirea Domnului. Apoi există atacuri deschise făcute de dușman, care își folosește toată inteligența și răutatea să învingă scopurile Domnului în a da mărturia la națiuni. Este de datoria fiecăruia din rămășiță să fie mereu vigilent la cursul său de acțiune pentru ca să se păstreze strict în regulile organizației lui Dumnezeu și să mențină o comunicare strânsă cu Domnul prin exercitarea privilegiului său de a se ruga. Rămășiței i se aduce aminte de o astfel de nevoie prin cuvintele profetului lui Dumnezeu, și anume: „Ascultă, Doamne, când strig cu glasul meu; ai milă de mine și răspunde-mi” (Vs. 7) Isus știa că fusese credincios lui Dumnezeu și că îl slujea în continuu și cu credincioșie, și totuși s-a rugat și a strigat către Dumnezeu pentru ajutor și mângâiere. Aceasta ar sugera rugăciunea unită a rămășiței lui Dumnezeu într-un strigăt către Domnul Dumnezeu pentru favoarea sa continuă și pentru binecuvântarea sa asupra lucrării sale și pentru ca dușmanul să fie distrus, spre slava lui Dumnezeu.

28. Rămășița credincioasă caută întotdeauna fața lui Iehova pentru că dorește favoarea lui. Impulsurile inimii îl conduc pe slujitor să facă astfel. Prin urmare, el spune: „Inima mi-a spus; fața ta o caut Iehova”. (Vs. 8, *Roth.*) Slujitorul recunoaște că în Iehova are cel mai bun prieten și cel mai de încredere și că este dorința inimii sale ca să aibă întotdeauna aprobarea zâmbitoare a Celui Preaînalt. De la început slujitorul l-a cunoscut pe Iehova, și chiar înainte să-l cunoască, Dumnezeu a fost cel mai bun Prieten al său, și el dorește privilegiul de a ține totdeauna această prietenie și să se bucure de acea relație dulce. De aceea se roagă: „Nu-și ascunde fața de mine, nu arunca în mânia ta pe servul tău; tu ai fost ajutorul meu; nu mă abandona și nu mă părăsi, Dumnezeul meu salvator!”- Vs 9, *Roth.*
Ambii.

29. Fiecare care s-a devotat în întregime lui Dumnezeu și slujirii lui a constatat curând că făcând acest lucru el și-a rupt legăturile pământeste sau trupesti. Soțul abandonează soția sau soția soțul. Copiii se îndepărtează de părinții care slujesc Domnului. Foștii prieteni îi evită pe cei credincioși ai Domnului. De regulă, cea mai mare dragoste se manifestă de către părinți pentru copil. Ei privesc la copilul lor cu mândrie. Ei marchează cursul pe care trebuie să-l ia. Ei aleg școala lui, iau măsuri pentru educația lui, aleg meseria sau profesia lui, aranjeze căsătoria, și în general îl

ocrotesc. Cu toate acestea, când acest copil se dedică lui Iehova Dumnezeu și serviciului său toată această protecție a părinților pământești dispăre. Părinții părăsesc copilul și nu-l ajută la nevoie. Orice legătură pământească este ruptă. Dar copilul lui Dumnezeu are acum asigurarea că Tatăl cerească nu-l va părăsi, pentru că este scris cu privire la copiii lui Dumnezeu: „Nu te voi lepăda, nici nu te voi părăsi”. (Ios. 1: 5, Evrei 13: 5, 6). Potrivit cu aceste cuvinte, psalmistul, vorbind pentru rămășiță, spune acum: „Chiar dacă tatăl meu și mama mea m-au părăsit, totuși Iehova se va îngriji de mine”. Vs. 10, *Roth.*) Rămășița nu se îngrijește de aprobarea nimănui, ci continuă să-l slujească cu bucurie pe Domnul. .

30. Slujitorul lui Dumnezeu se simte ca un străin pentru întreaga lume. Nu există niciun braț de carne pe care să se poată sprijini. De fapt el nu dorește sprijin din partea puterii umane. Așa-numitul „Creștinism organizat”, susține că organizația ei primară constituie părinții „Creștinismului”, dar acum ei resping în întregime pe cei care calcă cu umilință pe urmele lui Isus și care se străduiesc să asculte de poruncile Domnului de a fi martorii lui. Cei care au umblat odată cu rămășița, ca frații lor în Cristos, i-au părăsit și ei. Dar această condiție de abandonare a rămășiței și singurătatea ei aparentă nu o împiedică deloc. Cu o satisfacție reală, o mângâiere și o bucurie inerentă, ea spune: 'Tatăl Meu cerească m-a luat și el va avea grijă întotdeauna de mine'. În același scop, apostolul Petru scrie pentru încurajarea fraților săi în Cristos: „Umiliți-vă, așadar, sub mâna puternică a lui Dumnezeu, pentru ca el să vă înalțe la timpul potrivit, aruncând toată îngrijorarea voastră asupra lui; căci el îngrijește de voi” . (1 Pet. 5: 6, 7) Această promisiune se aplică în special atunci când Satan și agenții săi caută distrugerea rămășiței.

31. Servul, știind că este în siguranță atâta timp cât rămâne în locul secret al Celui Preaînalt, totuși temător ca nu cumva să nu dea de bucluc și să-l nemulțumească pe Iehova, își continuă cursul cu teamă și cutremur. Aceasta nu este o frică morbidă, ci este o veghere cu atenție care îl conduce întotdeauna să facă ceea ce va aduce cele mai bune rezultate posibile. Prin urmare, servul spune lui Dumnezeu: „Arată-mi, Iehova, calea ta, și călăuzește-mă pe o cărare dreaptă: nu mă da lăcomiei adversarului meu, cel care suflă violență împotriva mea”. (Ps. 27: 11,12, *Roth.*) El dorește să umble exact așa cum ar avea Dumnezeu să umble, și astfel cere să fie arătat.

32. Redarea versetului treisprezece de către *Versiunea Autorizată* este derutantă. Cuvintele „aș fi leșinat dacă nu aș fi crezut” par să nu fie justificate nici chiar de context, și cu siguranță nu de textul original. „Țara celor vii” cu siguranță nu se referă la ceri. Un loc reprezintă simbolic o condiție,

și, prin urmare, țara celor vii s-ar referi la starea celor care au viața și tot dreptul la ea prin harul lui Dumnezeu. Viața rămășiței Dumnezeu o ascunde sau o asigură prin Isus Cristos. Toți cei din clasa templului sunt, așadar, în starea din „țara celor vii”. Dacă aceștia continuă să fie credincioși termenilor legământului până la sfârșit ei sunt absolut siguri de viața veșnică. În prezent rămășița este atacată de dușman, care este numeros și puternic. Dorind să fie sigur că are dreptate și are aprobarea lui Dumnezeu, el cere lui Iehova să-l examineze și să-l dovedească drept. El prezintă propriul său caz înaintea Domnului în lumina Scripturilor. El vede că și-a păstrat și continuă să-și păstreze integritatea. Prin urmare, în deplină încredere, clasa „servului” spune: „Cred că voi privi lucrurile bune ale lui Iehova în țara celor vii.” (Vs. 13, *Roth.*) Asta înseamnă, 'În timp ce sunt în cort, starea sau locuința temporară de pe pământ luptând lupta cea bună a credinței și proclamând cu bucurie laudele lui Iehova, cred că voi continua să văd lucrurile bune ale Celui Prea Înalt'.

33. Evident, Iehova este mulțumit de o astfel de încredere, credincioșie și neclintire a rămășiței. Fiind la măreția și demnitatea sa, el vorbește „servului” prin Capul acestuia cuvinte de asigurare și spune: „Așteaptă-L pe Iehova; fii puternic, inima ta să fie; așteaptă-L pe Iehova”. (Vs. 14, *Roth.*) Aceste cuvinte aduc pace, consolare și curaj clasei servului. Ele sunt potrivite și corespunzătoare în această oră oportună.

34. Cei din clasa „servului” care sunt încă pe pământ încep să aprecieze relația binecuvântată care există între serv și Iehova cel Mare Stăpân. Cristos Isus, Regele și Reprezentantul principal al lui Iehova și care vorbește pentru el, spune adepților credincioși care au fost aduși sub haina neprihănirii și care sunt în legământul pentru împărăție: „În lume veți avea necazuri, dar aveți curaj. Eu am biruit lumea”. „Fii credincios până la moarte și îți voi da coroana vieții”.

35. Așadar, cei ai rămășiței văd că sunt total dependenți de Iehova și încrederea lor că pot depinde de el este totală. Ei sunt în legământul cu Domnul pentru împărăție. Ei știu că dacă sunt credincioși față de partea lor din legământ vor fi întotdeauna în împărăție, pentru că Dumnezeu este întotdeauna credincios față de partea sa de legământ. Ei sunt, așadar, dependenți de el pentru împărăție.

36. Îndeplinirea completă a termenilor legământului de către creatură, servul, îi va aduce marele premiu al nemuririi. Dar chiar și în aceasta servul este în permanență dependent de Iehova, pentru că Iehova este în cealaltă parte a legământului. Există, prin urmare, cea mai minunată și frumoasă relație dintre Iehova și fiii lui unși. Aceasta este relația pe care nimeni altcineva nu o poate cunoaște și de care nimeni altcineva nu se va bucura vreodată.

37. În zilele acestea din urmă, când situația este atât de îngrijorătoare și lupta atât de crâncenă, Dumnezeu oferă hrana Cuvântului său creaturii noi prin care ea poate fi sigură de favoarea continuă a Celui Prea Înalt. Servul are toate motivele să se încreadă fără rezerve în Iehova, pentru că știe că Iehova își ține toate promisiunile fără greș. Servul îl servește cu bucurie pe Iehova deoarece îl iubește și el își dovedește iubirea reprezentându-L cu îndrăzneală pe Cel Preaînalt. Cu bucurie crescândă servul înaintează și cântă cântarea cea nouă în onoarea numelui lui Iehova.

Întrebări pentru studiu berean

1. De ce s-a ocupat Iehova de unșii săi în acest timp cu atâta grijă?
2. Care este natura Psalmilor? În folosul au fost scriși ei?
3. Descrie situația care a făcut necesară încurajarea specială din Psalmii 26 și 27! Cum poate copilul lui Dumnezeu să se folosească de ajutorul oferit acolo?
4. Explică încercările de foc ce vin asupra copiilor lui Dumnezeu! Ce a promis Dumnezeu în legătură cu aceasta?
5. Ce este evident acum în ce privește scopul cărții lui Iov? De ce este necesară și utilă examinarea de sine?
- 6,7. Ce se înțelege prin răbdare? Cum se manifestă ea? De ce este atât de necesară acum?
- 8,9. Explică semnificația versetelor 1 și 2 ale Psalmului 26! Parafrazează Psalmul pentru a arăta în beneficiul cui a fost scris.
10. Cum va aplica rămășița cuvintele, "Voi umbla în integritatea mea; voi lăuda pe Domnul"?
- 11,12. Arată cum poate să știe fiecare din cei unși dacă își păstrează integritatea înaintea lui Dumnezeu! În ceea ce privește activitățile omului, care este testul cu privire la credința lui?
13. Ce legătură este între Isaia 12:1 și psalmul 26?
- 14,15. Identifică pe „cei răi!”. Descrie metodele folosite de ei. La ce va conduce cursul lor?
16. Cum se aplică cuvintele Psalmului 27:3 la timpul prezent?
- 17,18. În ce condiții își poate exprima încrederea și bucuria în cuvântul lui Dumnezeu, acela, care se declară serv al lui Dumnezeu? De ce a pus Dumnezeu aceste adevăruri acum înaintea celor credincioși?
- 19,20. Care este viziunea inspiratoare dată acum rămășiței?
- 21,22. Care este în mod clar aplicarea Psalmului 27:4?
- 23,24. Ce se înțelege prin „ziua de necaz”? Care este atitudinea rămășiței în timpul acela?

25,26. În ce sunt implicați credincioșii în timp ce se află în „locul secret”? Ce mijloace a furnizat Iehova pentru realizarea lucrării de mărturie? Cum caută dușmanul să împiedice acea lucrare?

27. Cu ce ocazie s-au spus cuvintele versetului 7 și de ce este important pentru rămășiță „să vegheze și să se roage”?

28. Ce înseamnă a 'căuta fața lui Iehova'? Ce a fost determinat servul să facă?

29,30. Descrie împrejurările între care cuvintele versetului 7 se pot aplica rămășiței?

31. În ce sens se potrivesc versetele 11 și 12 cu cuvintele servului credincios?

32. Cum privește clasa „servului” lucrurile bune din „țara celor vii”?

33-36. De ce i se spune servului, „Așteaptă pe Iehova” și ca să 'fie puternic, și inima sa îndrăzneată'.

37. Ce este, așadar, îngrijirea evidentă pe care a făcut-o Iehova în timpul acestor zile din urmă pentru credincioșilor săi? Cum vor primi credincioșii această îngrijire și cum își vor exprima aprecierea față de ea?

OI ȘI CAPRE

IEHOVA a făcut ca profeția să fie scrisă cu scopul de a-i instrui pe cei care au dorința să cunoască adevărul. În capitolul 25 din Matei se găsesc cuvintele lui Isus despre oi și capre. Aceasta este o profeție spusă sub forma unei parabole, iar scopul este de a ascunde semnificația ei până la momentul împlinirii ei. Când se întâmplă evenimente, acestea se numesc fapte fizice. Când putem vedea că astfel de fapte bine cunoscute, atunci când sunt puse alături de o profeție, se potrivesc exact acelei profeții, atunci putem ști că acestea constituie o împlinire a profeției. Aceasta este una dintre dovezile puternice că toate profețiile provin de la Iehova Dumnezeu, pentru că nicio minte umană nu poate prezice cu mult timp înainte evenimente care trebuie să se întâmple.

Mulți oameni creștini au făcut un efort onest să interpreteze și să precizeze semnificația profeției cu privire la oi și capre și au eșuat. Motivul este, după cum se spune în Scripturi, că nicio profeție nu se interpretează singură. La timpul său hotărât, Domnul face ca să aibă loc evenimente în împlinirea profeției și apoi celor care doresc cu sinceritate să știe adevărul, el le arată clar care este semnificația acestora. Unii au spus că această profeție înseamnă că, într-o zi de douăzeci și patru de ore, toate popoarele pământului vor fi adunate și făcute să treacă în fața scaunului de judecată al lui Cristos și să primească sentința lor finală. Acest lucru nu ar putea fi adevărat, pentru motivul că toate popoarele pământului nu ar putea trece înainte de un anumit punct dat în termen de douăzeci și patru de ore. Alții au spus că profeția se aplică în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos și că în această perioadă toți oamenii vor fi împărțiți în două societăți reprezentate de oi și capre. Acest lucru nu ar putea fi conform realității, din mai multe motive; dar unul este menționat aici și este suficient, și anume că judecata este pronunțată din cauza a ceea ce se face sau nu se face fraților lui Cristos, în timp ce în timpul domniei milenare a lui Cristos nu vor exista pe pământ frați ai lui Cristos.

Raportul Divin arată că Biblia a fost scrisă în beneficiul special al oamenilor care vor fi pe pământ la sfârșitul lumii. Acest lucru ar dovedi de la sine că profeția oilor și a caprelor trebuie să fie împlinită și înțeleasă înainte ca toți membrii corpului lui Cristos să treacă de pe pământ la cer. Acum suntem în momentul în care Dumnezeu a făcut clare Scripturile ca niciodată înainte, pentru că este timpul Său potrivit.

Cuvintele lui Isus în această profeție fixează timpul pentru începutul împlinirii ei când spune: „Când va veni Fiul omului în slava Lui și toți îngerii sfinți împreună cu El, atunci el va ședa pe tronul gloriei sale” pentru judecată. Aceste cuvinte ale lui Isus sunt spuse ucenicilor săi ca răspuns la întrebarea pusă de ei cu privire la care va fi dovada sfârșitului lumii și a venirii Lui

pentru ai Săi, așa cum promisese El. Aceasta este o dovadă suplimentară că împlinirea profeției se referă la timpul specific menționat, adică, la sfârșitul lumii; pentru că, fără îndoială, Isus le-a răspuns sincer la întrebarea lor, iar întrebarea lor se referea în mod special la sfârșitul lumii.

Dovada biblică și faptele din afara Bibliei, bine cunoscute tuturor, arată, dincolo de orice îndoială, că perioada cunoscută ca sfârșitul lumii, adică al lumii lui Satan, datează din toamna anului 1914 și a fost marcată de începutul Războiului Mondial, exact așa cum a prezis Isus în capitolul douăzeci și patru din Matei.

Evenimentele de la prima și a doua venire a lui Isus corespund. La trei ani și jumătate după prima sa venire, Isus s-a arătat în templul tipic din Ierusalim pentru judecată. Într-o perioadă similară de timp, adică, trei ani și jumătate după toamna anului 1914, adică, în primăvara anului 1918, Isus a venit la templul său pentru judecată și, prin urmare, aceasta ar marca începutul timpului judecării. Faptele pe care se bazează o astfel de judecată implicată în această profeție trebuie să fi început să se întâmple înainte de acea dată și ele urmau să continue să aibă loc până la sfârșitul perioadei de judecată. Profețiile înregistrate în Psalmul 11 și în Maleahi 3 și în alte locuri din Biblie arată că venirea lui Isus în templul său, cu alaiul său de slujitori numiți îngeri, este cu scopul de a face judecată, iar 1 Petru 4:17 este dovada că o astfel de judecată trebuie să înceapă cu cei care se declară a fi urmași ai lui Isus Cristos. Ar trebui să observați acum că profeția oilor și caprelor este înregistrată în capitolul douăzeci și cinci din Matei, versetele de la 31 la 46. Rețineți acest lucru și citiți cu atenție acea scriptură. Se va vedea că judecata pronunțată de Domnul Isus nu este pentru sau împotriva celor care sunt urmași adevărați, ci este pentru și împotriva acelor care pretind a fi urmașii săi și care în același timp fac bine sau rău celor care sunt urmașii săi adevărați și credincioși.

Raportul arată că Isus spune: „Înainte Lui vor fi adunate toate națiunile; și el îi va despărți una de cealaltă, așa cum un păstor desparte oile de capre; și va pune oile la dreapta lui, dar caprele la stânga.” (Matei 25: 32,33) „Toate națiunile” menționate de el aici în mod necesar se referă la toate națiunile care constituie ceea ce se numește „Creștinătate”, adică, națiunile pământului care pretind că sunt creștine, distingându-se de păgâni. Națiunile sunt alcătuite din conducători și conduși. Conducătorii sunt alcătuiți din trei elemente, adică, comerciale, politice și religioase. Națiunile Creștinătății sunt acum adunate și au fost adunate mai ales începând din 1919, când s-a format alianța Ligii Națiunilor. „Creștinătatea”, așa-zisă, este responsabilă pentru nașterea Ligii Națiunilor. Niciodată înainte în istoria omului nu s-au adunat astfel națiunile. Radioul face posibilă acum comunicarea acestor națiuni aproape instantaneu unele cu celelalte. Din moment ce Domnul Cristos este în templul său pentru judecată, toate aceste națiuni sunt adunate înaintea lui. Privind până în această zi, Domnul, prin profetul său, vorbește oamenilor, în profeția lui Habacuc 2:20, și spune: „Domnul este în templul Său cel sfânt; toate națiunile să tacă înaintea lui”. Aceasta înseamnă că toate națiunile trebuie să ia aminte la mesajul pe care el urmează să le trimită.

Declarația judecării sau hotărârii lui Iehova a fost scrisă demult, pentru că el a știut dinainte că anumiți oameni vor împlini profețiile și termenii acelor judecări anunțate. În ziua Domnului, adică, după venirea lui Isus Cristos la templul său pentru judecată, judecățile scrise în Biblie trebuie anunțate de cineva, iar Psalmul 145:5-9, afirmă clar că aceste judecări ale Domnului vor fi anunțate de cei care sunt martorii credincioși ai lui Dumnezeu acum pe pământ. Acești martori sunt cu totul devotați lui Dumnezeu și regatului Său iar însărcinarea lor cu autoritate este arătată în profeția lui Isaia (capitolul 61) și include aceste cuvinte, și anume, că 'Domnul a numit și a uns pe aceștia să declare ziua de judecată a Dumnezeului nostru'. Prin urmare, prin declararea judecării lui Dumnezeu, nici un om nu-și arogă dreptul să judece pe altul, ci omul pur și simplu anunță și atrage atenția asupra faptelor care arată că judecata lui Dumnezeu este peste unii. Vă spun acum fără ezitare că națiunile numite „Creștinătate” sunt în fața scaunului de judecată al Domnului, iar faptele și profeția care anunță judecata trebuie să fie declarate pentru ca oamenii care doresc acest lucru să vadă cine este prietenul lor și de partea cui vor sta. Iehova Dumnezeu este adevăratul Prieten al omului, iar cei care iau poziția de partea lui vor fi binecuvântați.

Cuvântul „Cristos” înseamnă unsoiul lui Dumnezeu. Isus este Principalul sau Capul clasei unse, iar ceilalți care sunt unși cu el sunt desemnați ca frații săi. Astfel, când Domnul vorbește despre frații săi în această profeție, el se referă la aceia care sunt adevărații săi adepți și devotați pe

deplin lui Dumnezeu și trebuie să-i includă pe cei din ziua de azi care sunt cu adevărat mesageri sau martori pentru Domnul pe pământ.

În această profeție cuvântul „oaie” este folosit simbolic și se aplică acelei clase de oameni acum pe pământ care acceptă mental pe Cristos ca Răscumpărător al omului și care așteaptă să vină un timp mai bun sub domnia sa și care au respect pentru oricine este un adevărat urmaș al lui Cristos Isus. Cuvântul „capre” este folosit simbolic pentru a reprezenta acea clasă de oameni care trăiesc în teritoriul numit „Creștinătate” și care doar de formă se numesc oameni creștini, dar care nu așteaptă domnia lui Cristos pentru binecuvântarea oamenilor dar care gândesc și învață că omul va îmbrăca mai întâi acest pământ cu frumusețe și glorie și apoi Domnul va veni și îl va pedepsi.

Este bine cunoscut faptul că clericii sunt păstorii sau pastorii congregațiilor numite „creștine” în acest teritoriu al așa-numitei „Creștinătăți”. Clericii moderniști neagă Cuvântul lui Dumnezeu și, în special, faptul că sângele lui Isus Cristos oferă prețul de răscumpărare pentru om și, prin urmare, ei neagă binecuvântările pentru oameni sub regatul Lui. Fundamentalistii clerului, în timp ce pretind că cred în Dumnezeu și în Cristos, resping în întregime învățăturile clare ale Bibliei cu privire la domnia lui Cristos și lucrarea regatului său de distrugere a lumii rele, și neagă restaurarea rasei umane, și neagă faptul că prin acel regat omul va primi pace, prosperitate, viață, libertate și fericire.

Din moment ce acești lideri susțin că îl reprezintă pe Domnul, ei sunt responsabili pentru ceea ce ar putea ști dacă ar încerca să afle. Principalii membri ai congregațiilor sau turmelor lor sunt adesea bărbați cu o bogăție mare și cu influență politică, dar care nu au nici un interes real în față de regatul lui Dumnezeu. Există mulți oameni în păturile sociale de rând care susțin aceste organizații și care, prin urmare, au semnul organizațiilor, numită „fiara”, atât pe frunte, cât și pe mâini. „Fiara” este un termen simbolic care se referă la organizația vizibilă a lui Satan. S-ar putea să existe unele „oi” printre aceștia, dar majoritatea liderilor, dacă nu toți, sunt „capre”. Capra este un animal arogant, mândru, disprețuitor și crud. În aceste congregații există mulți oameni care au dorit să afle adevărul și să facă binele, dar care s-au reținut de la a lua o poziție fermă de partea lui Dumnezeu și a Cristosului din cauza fricii lor de clerici. Aceștia sunt, prin urmare, ținuți prizonieri în aceste congregații, iar Domnul vorbește despre ei ca prizonieri. Alții din aceste congregații care doresc adevărul și care l-au căutat au fost alungați și persecutați de pastori. Pastorilor care împiedică astfel pe membrii turmelor lor să primească o înțelegere a adevărului, Domnul, prin profetul său, Ieremia, le spune: „Vai de pastorii care distrug ... oile pășunii mele!, zice Domnul. ...Voi ați risipit turma Mea, și i-ați izgonit, și nu le-ați vizitat; iată, voi întoarce asupra voastră răul faptelor voastre”.

Profetul spune că Isus în momentul judecății va pune oile la dreapta sa, ceea ce înseamnă poziția de favoare a sa, iar caprele la stânga sa, ceea ce înseamnă o poziție a dezaprobării sale. Acelora pe care Domnul îi desemnează drept „capre”, el le spune apoi: „Căci mi-a fost foame, dar nu mi-ați dat să mănânc, mi-a fost sete, dar nu mi-ați dat să beau. Am fost străin, dar nu m-ați primit înăuntru, gol, dar nu m-ați îmbrăcat, bolnav și în închisoare, și nu m-ați vizitat. Atunci și ei vor răspunde, zicând: Doamne, când te-am văzut noi flămând sau însetat sau străin sau gol sau bolnav sau în închisoare și nu ți-am slujit? Atunci el le va răspunde, zicând: Adevărat vă spun: Fiindcă nu ați făcut lucrul acesta unuia dintre aceștia care sunt cei mai mici, mie nu mi l-ați făcut”. - Mat. 25: 42-45.

Observați că Isus spune că adevărații săi adepți sunt socotiți ca membri ai trupului său și, prin urmare, la fel ca el însuși și orice maltratare a acestor adepți credincioși ai săi, el o consideră drept maltratată a Sa. Acum să analizăm faptele care se aplică în mod clar profeției și prin care oricine poate stabili cine sunt „caprele” și care sunt „oile”. În ultimii ani, bărbații și femeile s-au dedicat în întregime lui Dumnezeu, ca martori ai săi, și au mers din casă în casă pentru a aduce oamenilor mesajul regatului lui Dumnezeu. Ei nu au făcut această lucrare pentru bani, ci pentru dragostea lor față de Dumnezeu și față de semenii lor și pentru că Domnul le-a poruncit în mod clar să meargă și să dea această informație națiunilor lumii. Frecvent, acești martori credincioși bat la ușa unui cleric și îi explică că vizitează oamenii pentru a-i ajuta să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la regatul lui sub Cristos, pentru ca oamenii să știe cum poate să li se aducă eliberare și binecuvântare. În multe astfel de ocazii, clericul i-a alungat pe acești martori de la ușă, folosind cuvintele dure și abuzive împotriva lor și i-a tratat foarte rău. Apoi, în mânia sa, clericul chema pe

un executant al legii ă aresteze pe cel care-l vizitează și să-l pună în închisoare cu acuzația sau pretextul că acest creștin încalcă legea duminicală sau legea vânzătorului ambulant. La fiecare câteva zile, unii dintre acești martori umili au fost arestați și aruncați în închisoare la cererea unora dintre acești clerici, care declară că sunt urmași ai lui Cristos. În mod evident, arestarea este făcută pentru că mesajul regatului este predicat direct oamenilor.

În timpul Războiului Mondial, mulți dintre clericii din America, Canada, Anglia, Germania și alte țări au provocat arestarea și pedepsirea severă a bărbaților și femeilor umile creștine, nu pentru că au săvârșit vreo infracțiune, ci pentru că au spus oamenilor că marele Război Mondial a fost dovada venirii regatului lui Dumnezeu sub Cristos. Clericii din toate confesiunile s-au alăturat opoziției față de acești bărbați și femei credincioase care nu au făcut nici un rău, ci care au deranjat pe clerici, spunând adevărul la oameni cu privire la regat. În multe locuri, acești adepți umili ai lui Cristos au fost arestați la insistența clericilor doar pentru că erau în posesia cărților de cântece și ale Bibliilor. Numărul 27 al revistei *Epoca de Aur* este plin cu copii ale declarațiilor care expun acțiunile clericilor care astfel au persecutat pe urmașii umili ai lui Cristos. Isus prezisese acest lucru în același timp când a spus pilda despre oi și capre, în aceste cuvinte: „Veți fi urâți de toate națiunile pentru numele Meu”. Că Isus a avut în minte acești credincioși atunci când a rostit profeția este sigur, pentru că el le-a spus: „Dacă pe mine m-au persecutat, și pe voi vă vor persecuta”. „Servul nu este mai mare decât Stăpânul său.” Și din nou, el a spus că „în lume veți avea mult necaz pentru că eu v-am ales din lume”.

Clericii și conducătorii turmelor lor au fost cei care l-au persecutat pe Isus, și tot aceeași clasă este cea care astăzi îi persecută pe adepții credincioși și care cer oamenilor să aducă laolaltă cărțile lor care explică Biblia și le ard în focuri de tabără publice. Orice bărbat sau femeie care au fost arestați și persecutați în timpul ultimilor zece ani pentru predicarea evangheliei regatului au fost arestați la cererea unor clerici sau conducători ai turmelor lor. Mulți au fost alungați din congregații pentru că au îndrăznit să vorbească adevărul.

Mulți care sunt bolnavi spiritual pentru că nu au găsit nicio hrană în denominațiunile bisericii din care să se hrănească s-au întors împotriva lui Dumnezeu și a Bibliei și au murit de foame din punct de vedere spiritual. Cu privire la cei care au fost responsabili pentru această condiție, Domnul spune prin profetul Său: „Nu ați întărit pe cei bolnavi, nici nu ați vindecat-o pe cea suferindă, nu i-ați legat rănile celei zdrobite, nu ați adus-o înapoi pe cea rătăcită și nu ați căutat-o pe cea pierdută, ci le-ați stăpânit cu forță și cruzime. Cu timpul, ele s-au împrăștiat fiindcă nu aveau păstor și au ajuns hrana tuturor fiarelor câmpului și erau împrăștiate. Oile mele rătăceau pe toți munții și pe toate dealurile înalte, oile mele erau împrăștiate pe toată fața pământului și nimeni nu le-a căutat. (Ezec. 34:4-6). Prin urmare, este clar că „caprele” reprezintă acea categorie de oameni care persecută și fac rău adepților umili ai lui Cristos, pentru că ei predică adevărul.

OILE

Există o altă clasă menționată aici de Domnul și pe care el o numește „oaie”. Acest animal este inofensiv și blând și nu rănește în mod voluntar pe nimeni. În ceea ce privește această clasă, Isus spune: „Mi-a fost foame și mi-ați dat să mănânc, mi-a fost sete și mi-ați dat să beau. Am fost străin și m-ați primit înăuntru, gol și m-ați îmbrăcat. M-am îmbolnăvit și ați avut grijă de mine. Am fost în închisoare și ați venit la mine”. (Matei 25: 35,36) Apoi, profeția reprezintă această clasă de „oi” ca spunând: 'Doamne, când am făcut aceste lucruri pentru care ne lauzi?' Iar răspunsul Domnului către ei este: 'Întrucât le-ați făcut unuia dintre cei mai mici dintre acești frați ai mei, mi-ați făcut mie aceste lucruri'.

Faptele care au avut loc în ultimii doisprezece ani în legătură cu poporul Domnului pe pământ arată că cuvintele lui Isus citate aici au fost împlinite literal și simbolic. Multe cazuri de felul următor au avut loc: Unul dintre martorii Domnului, altfel numit colportor, a vizitat o casă de străini și a spus pe scurt membrilor familiei despre regatul lui Dumnezeu, despre a doua venire a lui Cristos și despre binecuvântările de eliberare care vor veni în curând pentru omenirea suferindă. Aceste cuvinte sunt auzite de urechi înțeleghătoare și inimi delicate, iar răspunsul ar fi după cum urmează: 'Știu că ceea ce spuneți trebuie să fie adevărul și trebuie să fiți trimis de Domnul. Știu că

trebuie să aparții lui Cristos. Mi-ar plăcea să am acele cărți și cu o Biblie să aflu mai multe despre Dumnezeu, despre Cristos și regatul lui, dar vedeți că suntem foarte săraci. Soțul meu a fost fără muncă timp de multe luni. Văd că sunteți atât de obosit și ziua este atât de calduroasă, nu ați vrea, vă rog, să veniți și să vă așezați, să beți apă rece și să vă îmborsăți puțin?'

Această bunătate se face pentru că cel care o arată crede că celălalt este un martor și slujitor al Domnului. Este Domnul mulțumit de un astfel de tratament? Cuvintele lui Isus din Marcu 9:41 răspund: „Oricine vă dă să beți un pahar de apă în numele Meu, fiindcă aparțineți lui Cristos, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata”.

Domnul va lua notă de cea mai mică bunătate arătată unuia dintre frații săi, mai ales când este arătată unuia pentru că acesta este creștin. Multora dintre cei care sunt prea săraci pentru a cheltui chiar și o sumă mică pentru o carte, li se dă una ca să cunoască adevărul. Aceștia arată întotdeauna recunoștință față de Domnul și bunătate față de dător.

Există alte situații în care oamenii din casă, când au fost vizitați de acești bărbați și femei credincioase, au spus în esență: 'Trebuie să fiți foarte flămând; nu vreți să intrați și să luați cina cu noi?' La fel, când furtunile bat tare afară, bărbatul sau femeia casei zic: "Nu vreți să petreceți noaptea cu noi? Știm că faceți un lucru bun și am dori să facem ceva pentru dumneavoastră'. Sau, din nou, când un martor credincios stătea în spatele gratiilor din închisoare, fiindcă era victima urii și a denunțului unui cleric, unii dintre acești bărbați și femei umile și bune au vizitat pe acești prizonieri și le-au arătat bunătate pentru că au crezut că aceștia fac o lucrare bună în numele lui Isus Cristos. În legătură cu aceasta, observați cuvintele lui Isus în profeție: „Mi-a fost foame și mi-ați dat să mănânc, mi-a fost sete și mi-ați dat să beau. Am fost străin și m-ați primit înăuntru, gol și m-ați îmbrăcat. M-am îmbolnăvit și ați avut grijă de mine. Am fost în închisoare și ați venit la mine.” - Mat. 25: 35, 36.

JUDECATA

Criminalul înrăit îl urăște pe cel care nu face altceva decât să spună adevărul care îl demască. Diavolul urăște pe oricine care spune adevărul, pentru că acesta vorbește Cuvântul lui Dumnezeu și al lui Cristos. Cei care l-au persecutat pe Isus și i-au cauzat moartea au făcut acest lucru pentru că Isus a spus adevărul. Clericilor care au condus persecuția împotriva lui, Isus le-a spus: 'Voi căutați să mă omorâți pentru că v-am spus adevărul pe care l-am auzit de la Dumnezeu'. (Ioan 8:40) Apoi Isus arată cine i-a împins să-l persecute, atunci când le-a spus: 'Voi sunteți de la tatăl vostru diavolul, și împliniți porunca lui'. Aceasta explică de ce unii oameni persecută pe cei care fac bine. Clericii știu bine că bărbații și femeile care merg de la casă la casă, arătând oamenilor cărțile care explică și clarifică Biblia, spun adevărul și că adevărul arată că clericii nu au fost credincioși lui Dumnezeu și nici oamenilor. Adevărul îi face furioși și ei caută pedepsirea acestor martori credincioși ai Domnului.

Judecățile lui Dumnezeu sunt scrise împotriva oamenilor care păcătuiesc de bunăvoie împotriva luminii adevărului, care este rezultatul spiritului Său sfânt, care clarifică Cuvântul Lui. Prin urmare, Isus spune tuturor celor care manifestă spiritul cruzimii, al caprei împotriva urmașilor săi credincioși: 'Voi păcătuiți de bunăvoie împotriva luminii adevărului. Plecați de la de la mine, blestemaților, în focul veșnic, pregătit pentru Diavol și îngerii lui'. Apoi, ca și cum ar fixa mai complet chestiunea asupra lor: 'Întrucât ați maltrat pe unul din acești micuți ai mei, pe mine m-ați maltrat'. Apoi Isus a pronunțat judecata finală asupra acestor oameni asemănători caprelor în aceste cuvinte: „Aceștia vor merge în pedeapsă veșnică”. Aceasta înseamnă o pedeapsă a distrugerii care va dura pentru totdeauna și din care nu va mai fi nicio scăpare. Capitolul douăzeci din Apocalipsa, care este pe explicat detaliat în cartea *Lumina*, oferă o explicație suplimentară a acestei scripturi.

De secole oamenii au fost ținuți în ignoranță față de planul lui Dumnezeu, iar această ignoranță s-a datorat în primul rând lucrării lui Satan cel rău. Acum, de la venirea Domnului la templul său, o mai mare lumină este dată oamenilor, iar Satan cel rău și organizația lui sunt demascați de această lumină. Oamenii din toate națiunile oftează astăzi sub mari sarcini care sunt puse peste ei de către instrumentele lui Satan. Ei tânjesc după ușurare și ajutor. Oricine le spune

adevărul despre ajutor întâmpină nemulțumire, ură și persecuție din partea lui Satan și a agenților săi. Acei oameni care au o inimă tandră și bunăvoință și sunt blânzi doresc să audă mesajul adevărului așa cum le este adus. După ce aud încep să înțeleagă că este cu adevărat imposibil ca vreo organizație a oamenilor să aducă eliberarea lor de asupra. Ei văd că numai Dumnezeu poate să-i elibereze de sarcina lor mare de asupra și tristețe și să le dea binecuvântările vieții, libertății și fericirii. Când un om cinstit sau o femeie vine la ușa lor cu acest mesaj de consolare, ei sunt flămânzi să audă și se bucură că este un mesaj pentru ei din Cuvântul lui Dumnezeu. Fiind binevoitori și sinceri, ei doresc să fie buni față de cei care aduc acest mesaj. Isus a știut dinainte că această condiție va exista în prezent și, prin urmare, a spus în mod profetic despre acești oameni următoarele cuvinte: „El va pune oile la dreapta sa. . . Atunci Împăratul le va spune celor de la dreapta sa: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți regatul pregătit pentru voi de la întemeierea lumii”.

De la început Dumnezeu a anunțat că va aduce o „sămânță” prin care vor fi binecuvântate toate națiunile pământului. Această „sămânță” Scripturile o definesc ca Cristos și binecuvântările vor veni la oameni prin regat. Pe toți cei cu bunăvoință și inimă onestă, care aud acum și ascultă de adevăr Domnul îl va binecuvânta. Regatul a fost pregătit pentru aceștia; prin urmare, Isus le spune că regatul a fost 'pregătită pentru aceștia de la întemeierea lumii'. Această clasă de persoane sincere și bune la inimă sunt cei care vor intra rapid pe drumul care duce la viața veșnică; și ascultând cu credincioșie de Domnul și urmând acea cale, ei vor fi răsplătiți cu viața veșnică pe pământ. Ei sunt numiți drepti pentru că umblă pe calea dreptății, și prin urmare, Isus, în această profeție, pronunță judecata finală asupra acestor ascultători în aceste cuvinte: 'Aceștia vor merge în viața veșnică'.

Acum a sosit momentul când această profeție a lui Isus urmează să fie înțeleasă. Este, de asemenea, timpul potrivit în care adevărul trebuie declarat oamenilor. Cei care aud au un mare privilegiu și o responsabilitate asemănătoare cu privire la cursul pe care îl vor lua. Oamenii trebuie să aleagă pentru ei înșiși în ceea ce privește faptul dacă vor fi în continuare conduși de clerici, care sunt ghizi orbi sau se vor informa despre planul lui Dumnezeu și vor fi ghidați de Cuvântul adevărului său.

Funcționarii justiției țării au fost ademiniți în capcana lui Satan, iar Satan a folosit clericii și i-a condus în acea capcană. Toată lumea știe că liderii în adoptarea legii Prohibiției au fost și sunt clerici. Politicienii s-au conformat, deoarece părea că trebuie să facă acest lucru pentru a câștiga voturile constituenților lor și pentru a fi aleși. Anumiți alți bărbați cu bani mulți și proprietăți s-au conformat, deoarece au văzut că ar putea face sume mai mari de bani din traficul ilicit cu băuturi alcoolice. Așadar, combinația a fost clerul în frunte, politicienii fără conștiință care s-au alăturat în cântare, și negustorii de băuturi interzise care au obținut un profit monetar; iar rezultatul net a fost o masă foarte extinsă de criminali, iar valul de crime continuă să crească. Oamenii cumpătați ai țării încep să vadă că au fost prinși în capcană și în curând vor fugi de clerici și vor scoate masca pe care o poartă acești domni ai clerului.

Reprezentanții legii încearcă să pună capăt criminalității. Clericii denaturează adesea realitatea pentru acești reprezentanți ai legii și, știind bine că nu spun adevărul, ei le spun, în esență: 'Acești studenți ai Bibliei sunt criminali deghizați'. Pentru a ajuta reprezentanții legii să-și îndeplinească în mod corespunzător îndatoririle, se iau toate măsurile posibile pentru ca studenții Bibliei, care sunt martori ai Domnului, să fie identificați în mod corespunzător când din loc în loc. Oamenii încep să vadă că acești martori credincioși fac mult bine în calea prevenirii criminalității. Acești martori ai regatului Domnului merg la oameni cu adevărul și le arată că doar regatul Domnului poate aduce ajutor și binecuvântare și, prin urmare, oamenii ar trebui să fie liniștiți și să aștepte puțin până când dreptatea este pe deplin stabilită pe pământ de către Domnul. Oamenii află că Satan Diavolul este cel mai mare dușman al lor și că Iehova Dumnezeu și Cristos sunt cei mai buni prieteni ai lor. Și cum obțin ei această cunoaștere? Nu printr-un cleric sau prin vreo organizație bisericească. Ei obțin această cunoaștere importantă din Biblie și din cărțile care explică Biblia care le sunt aduse de acești martori credincioși ai Domnului. Reprezentanții cumpătați ai legii află aceste fapte și văd că acești studenți ai Bibliei fac mult mai mult pentru ordinea bună dintre oameni decât orice altă clasă.

Dorința studenților Bibliei este de a coopera cu toți oamenii iubitori de ordine care doresc să facă bine. Aruncarea oamenilor în închisoare și împușcarea altora suspecti nu aduc niciodată dreptatea. O cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu și a regatului său este singurul mijloc posibil de reformă. Aceasta va fi o reformă completă. Este scris în Isaia 26: 9: „Când judecățile Domnului sunt pe pământ, locuitorii lumii vor învăța dreptatea”. Biblia și realitatea arată că judecățile Domnului sunt acum pe pământ. Fie ca oamenii să audă Cuvântul Domnului și, auzind, să afle adevărul și astfel să găsească drumul spre pace, prosperitate, dreptate, viață veșnică și fericire fără sfârșit.

Mesajul Cuvântului lui Dumnezeu astăzi este de cel mai util, necesar și de interes pentru oameni. Radiul este folosit pentru a transmite gratuit oamenilor mesajul adevărului. Martorii credincioși ai Domnului aduc acest mesaj într-o formă mai amplificată la casele oamenilor. Orice persoană iubitoare de ordine ar trebui să dea o mână de ajutor în răspândirea acestei vești bune a regatului lui Dumnezeu. Primiți-o cu inimi recunoscătoare și dați toată lauda și cinstea numelui lui Iehova.

de TURNUL I VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LI

15 DECEMBRIE 1930

Nr. 24

Cuprins:

CAMPANIA LUI

- Pag. 443

CEA MAI MARE NEVOIE A OAMENILOR

- Pag. 451

STÂNCA VEACURILOR

Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în luptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu fulgere și slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întam plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lecțiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfintele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbește Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărata lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol . LI

15 Decembrie 1930

Nr 24

CAMPANIA LUI

“Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca mărturie tuturor națiunilor. Atunci va veni sfârșitul.” - Matei 24:14.

IEHOVA L-a făcut pe Isus să vorbească aceste cuvinte pentru a-i învăța pe unșii Săi de pe pământ după ce Isus a intrat în templul lui Dumnezeu. În această privință nu este urmă de îndoială, deoarece Isus a zis: “Tatăl care m-a trimis pe Mine, El mi-a dat poruncă ce trebuie să spun și ce trebuie să vorbesc.” (Ioan 12:49) Cei care sunt în deplină armonie cu Iehova acum împlinesc cu bucurie această poruncă dată de Isus. Toți aceștia formează o companie a cărei scop este glorificarea lui Dumnezeu. Toți cei unși trebuie să aibă o concepție clară a acestei campanii și pentru a ajunge la o concluzie potrivită sunt publicate următoarele lucruri.

2. Societatea Turnului de Veghe și a Tractatelor Bibliei e angrenată în cea mai importantă lucrare care se face pe pământ. Cei care sunt asociați în această lucrare nu o fac pentru vreun câștig personal sau bănesc. Pentru ei, a face parte din aceasta, este cel mai mare privilegiu; prin urmare, nu contează orele pentru ei. Ei nu se limitează la opt ore pe zi. Orice altă organizație de pe fața pământului funcționează pe baza unor motive egoiste, fie ele personale, fie bănești, dar Societatea funcționează în mod altruist.

3. Toate instituțiile sau organizațiile din lumea asta trăiesc într-o îndoială și perplexitate în privința viitorului. Societatea nu are nici cea mai mică îndoială în privința rezultatelor și a viitorului. Aceste afirmații pot părea a fi deplasate pentru unii, de aceea am considerat că o explicație ar fi potrivită.

4. În urmă cu mai bine de șase mii de ani, unul din fiii lui Iehova, Lucifer, a fost însărcinat cu cea mai de seamă lucrare, și anume supravegherea creației de pe pământ incluzând omul. Lucifer s-a răsculat împotriva lui Dumnezeu și și-a preschimbat toată puterea de care dispunea în răutate. El L-a sfidat pe Iehova de a pune omul pe pământ care să-și mențină integritatea sa prin cel mai sever test. El a cauzat căderea omului și el a primit sentința morții. El a continuat să-L învinuiască pe Dumnezeu. Numele de Lucifer i-a fost preschimbat de către Domnul și de atunci el este cunoscut în Biblie sub numele de Satan, Balaurul, Șarpele și Diavol. Dumnezeu și-a propus să-l distrugă pe cel rău. El ar fi putut să facă acest lucru imediat și să creeze o altă lume cu un alt om perfect în ea. Dar perfectă înțelepciune a ales cea mai opusă direcție. Înainte de a-l distruge definitiv pe Satan și aliații lui răi, Dumnezeu a ales să-l lase pe acesta să-și dovedească provocarea, și de aceea Iehova nu a intervenit în lucrările rele ale Diavolului, asta până în momentul când îi va fi sosit timpul. Iehova a declarat însă, că la timpul potrivit, va interveni și va distruge pe cel rău împreună cu planurile sale.

5. Din Eden și mai târziu, pentru o perioadă de mai bine de 60 de secole, Satan și-a făcut nestingherit lucrarea, mai puțin în unele cazuri în care Dumnezeu a făcut să-I fie înălțat numele înaintea oamenilor pentru a se asigura că aceștia nu își uită Creatorul. Azi, Scriptura și faptele fizice arată că a venit vremea ca El să-l nimicească pe Satan și lucrările lui. Înainte de a duce la îndeplinire acest fapt, Domnul mai are de făcut o lucrare specială pe pământ; și aceasta este azi în desfășurare, iar Societatea menționată anterior reprezintă partea vizibilă în organizația lui Dumnezeu pe pământ și care se ocupă cu această chestiune. Această lucrare trebuie desfășurată și îndeplinită potrivit cu poruncile Domnului. Ce este de fapt această lucrare? Și de ce trebuie făcută?

6. În momentul izgonirii omului din Eden, Iehova a declarat că va fi adusă o “sămânță” prin care se va stabili pe pământ o guvernare dreaptă și cu ajutorul căreia lucrarea rea a lui Satan va fi distrusă. Mai târziu, El a făcut cunoscut că “sămânța” promisă e Isus Cristos, Fiul Său preaiubit și

cei asociați cu El în această lucrare dreaptă. Pe parcursul a nouăsprezece secole El a continuat să-și aleagă “sămânța”, muncă pe care aproape a dus-o la bun sfârșit.

7. Pentru a răscumpăra omul de la moarte, Isus a trebuit să se facă om și să moară, lucru pe care l-a și făcut; prin urmare Iehova L-a înviat din morți și l-a dăruit viață veșnică precum o făptură cerească. Principalul scop al venirii lui Isus pe pământ nu a fost răscumpărarea omului, ci răspândirea adevăratului mesaj al lui Iehova, iar prin acest lucru s-a făcut cu puțință planul lui Dumnezeu de a răscumpăra omenirea. El a fost credincios în lucrarea care l-a fost încredințată, motiv pentru care Iehova i-a dăruit printre multe altele și numele de “Martorul adevărat și credincios”.

8. Au trecut aproape nouăsprezece secole de când Isus s-a înălțat la cer, iar ochii omului nu-l vor mai vedea niciodată deoarece El este divin. El e îmbrăcat cu toată puterea din cer și de pe pământ, fiind principala căpetenie a lui Iehova. Promisiunea divină e că în acest timp acordat de Dumnezeu, Isus se va întoarce și va lua în primire chestiunile lumii și va domni în dreptate. În 1914 a fost pus pe tronul Său de autoritate de către Iehova și a început să-și exercite puterea regească, acest lucru regăsindu-se în faptele fizice și în Scriptură, și anume în Psalmul 110:1-4 și Psalmul 2:6. Imediat după aceasta a avut loc un război în ceruri între Isus și îngerii Săi pe o parte, și Satan și îngerii săi pe altă parte, fapt care a condus la izgonirea acestuia din urmă undeva în vecinătatea pământului, iar acțiunile sale păcătoase se desfășoară pe pământ. Acesta e motivul pentru care numărul crimelor și al fărâdelegilor crește pe pământ. Aceasta este o lucrare întunecată și ticăloasă care trebuie să se întâmple înainte ca organizația lui Satan să fie înfrântă.

9. E necesar să spunem că Dumnezeul Atotputernic are o organizație care îi face lucrarea mai departe. El este Dumnezeul dreptății și tot ce face El e drept, iar El își duce planul la îndeplinire prin această organizație. Isus Cristos este responsabilul în această organizație. Era aproximativ anul 1879 când Isus Cristos a redat credincioșilor Săi discipoli de pe pământ adevărurile Scripturii care au fost de mult timp ascunse din pricina faptelor ilicite săvârșite de către adepții lui Satan. Scriptura denumește această lucrare ca “pregătind calea Domnului”. Cam în aceeași perioadă s-a început publicarea *Turnului de veghe*, iar *Societatea Turnului de Veghere și a Tractatelor Bibliei* a fost în scurt timp organizată, iar de atunci încoace a reprezentat mijloc vizibil sau un canal de comunicare între urmașii lui Isus Cristos preocupați cu lucrarea Sa și ceilalți care încă mai sunt pe pământ. Fără îndoială putem afirma că Domnul e cel care a dirijat întreaga formare a Societății.

10. De la începuturile sale și până în 1917, Societatea a continuat să facă cunoscut oamenilor adevărul privind scopurile lui Dumnezeu. În anul 1917, Războiul Mondial era în plină desfășurare, timp în care oamenii lui Dumnezeu de pe pământ au trecut prin grele persecuții și încercări. Războiul a ajutat la furnizarea acestor persecuții și tratamente ostile. Acest lucru a luat o asemenea amploare încât activitatea Societății a încetat pentru mai bine de un an. Apoi Domnul a dezvăluit oamenilor Săi motivul pentru care această lucrare a fost oprită pentru o perioadă ca mai apoi să fie readusă la viață. Din anul 1919 activitatea Societății a înaintat cu un elan în continuă creștere.

11. În capitolul 24 din Matei se regăsește o mare profeție a lui Isus Cristos despre evenimentele care urmau să se întâmple la sfârșitul lumii. Acea profeție a fost rostită ca răspuns la întrebările emise de către discipolii Săi. El îi învățase despre reîntoarcerea și regatul Său, unde va domni dreptatea, cei răi fiind înlăturați, iar cei buni binecuvântați. Fiind pe deplin interesați de acest lucru, ucenicii Săi l-au întrebat care aveau să fie semnele care vor demonstra prezența Lui iar mai apoi sfârșitul lumii. El le-a spus că începutul acelei perioade va fi marcat de un război mondial, urmat de foamete, ciumă și alte dezastre care aveau să se petreacă printre oameni. Acea profeție începea să se împlinească în toamna anului 1914, timpul împlinirii profeției fiind arătat în Psalmul 2:6, care spune: “Totuși Eu am pus pe regele meu pe muntele meu cel sfânt al Sionului” De asemenea, semne ale împlinirii profeției se găsesc și în Apocalipsa 11:17, 18, care spune așa: “Spunând: Îți mulțumim, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, pentru că ai luat la tine puterea Ta cea mare și ai domni. Și națiunile s-au mâniat, și a venit mânia Ta”.

12. Este o corespondență între a doua și prima venire a Domnului Isus Cristos, mai ales în această privință: trei ani și jumătate după ce și-a început preoția, și anume în anul 33, El a venit în Templu la Ierusalim și s-a autoproclamat rege al Israelului și a început o muncă de purificare a

templului. A doua Sa apariție a avut loc în toamna anului 1918, când a fost pus pe tron, și trei ani și jumătate mai târziu, mai exact în primăvara anului 1918, Domnul Isus a apărut la templul Lui sfânt și a început lucrarea de examinare și curățire. Când spunem templu ne referim la toți cei care sunt pe deplin devotați lui Dumnezeu și sunt aprobați de către El ca fiind urmașii lui Isus Cristos și care formează templul lui Dumnezeu nu construit de mâini omenești (2 Corinteni 6:16, 1 Corinteni 3:16). Venirea Domnului Isus în templul Său divin a fost pentru a-și verifica urmașii și pentru judecată. Toți cei aprobați în timpul de dinaintea Domnului Isus au fost adunați în organizația Sa și făcuți membri ai clasei templului. Cei care sunt deja membri ai acestui templu dar care totuși au rămas pe pământ sunt numiți “rămășița” Domnului, și sunt unși, lucru care înseamnă că au fost oficial desemnați să facă lucrarea Domnului pe pământ după cum poruncește El.

13. Corporația care poartă numele de “Societatea Turnului de Veghere și a Tractatelor Bibliei” a fost creată și organizată pe baza legilor de pe pământ pentru a săvârși lucrarea cu care a fost însărcinată. Aceasta, în fine, este mai degrabă o chestiune legală. Adevărata Societate, menționată aici și numită Societatea Turnului de Veghere și a Tractatelor Bibliei este alcătuită dintr-un grup de bărbați și femei care sunt pe deplin, fără urmă de egoism devotați lui Dumnezeu și cauzei Sale drepte și care refuză să aibă orice fel de simpatie sau cooperare în ceea ce privește organizația lui Satan. Unii dintre aceștia au fost luați pentru a fi cu Isus Cristos în regatul Său și s-au devotat întru totul slujbei Domnului. Prin urmare, atunci când se face referire la “Societate”, scopul este de a include doar pe cei absolut devotați lui Dumnezeu și cauzei Sale pline de dreptate. Domnul a furnizat mărturia la fiecare, El fiind cel care determină dacă cineva e sau nu un membru în organizația Domnului.

14. Care este motivul pentru care acești bărbați și aceste femei se află pe pământ azi, făcând parte din organizația lui Dumnezeu; se pregătesc ei pentru a merge în cer? Isus a răspuns la această întrebare. Făcând referire la credincioșii pe care i-ar fi găsit venind la templul Său, El îi numește pe toți “servi” sau “serv credincios și înțelept”. El vorbește astfel: “Să știți că, dacă ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa. De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți. Care este deci servul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vreme hotărâtă? Ferice de robul acela pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune conducător peste toate bunurile sale.” - Matei 24:43-47.

15. În acest text, când vorbește despre bunurile sale, el se referă la interesele regatului Său, interese care sunt pe pământ. Acești credincioși amintiți sunt, prin urmare, desemnați și însărcinați cu misiunea de a face voia lui Dumnezeu pe pământ. Aceeași muncă este și cea în care Societatea e angrenată.

16. Care este voia lui Dumnezeu în această privință și lucrarea pe care ei o au acum de făcut? Marele eveniment înspre care sunt ațintite toate privirile creștinilor, după ziua cincizecimii, a fost și este a doua venire a lui Cristos și instalarea regatului lui Dumnezeu prin Cristos. Ca răspuns la întrebarea când va începe acel timp, Isus a menționat anumite evenimente care aveau să demonstreze începuturile acesteia, iar acele evenimente au început să se desfășoare din 1914. Împlinirea acestora, care demonstrează ca a doua venire a Domnului s-a desăvârșit și că regatul îi este dat în stăpânire, reprezintă o veste bună pentru toți cei care îl iubesc pe Domnul Dumnezeu. Cuvântul “evanghelie” înseamnă veste bune, de vreme ce însuși Domnul Isus, vorbind “servului său credincios și înțelept” adunat împreună la templul Său, a zis: “Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor națiunilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:14) Prin aceste cuvinte, Domnul subliniază clar munca pozitivă care trebuie făcută de către cei care alcătuiesc templul lui Dumnezeu și sunt încă pe pământ. Niciun creștin nu poate fi plăcut Domnului dacă ar da greș sau ar refuza să se implice în această lucrare când i s-ar ivi oportunitatea.

17. Înainte și după 1918 Domnul a adunat laolaltă pe credincioși, și i-a dus într-o companie numită “templu” sau clasa “servului credincios”, și care sunt altfel denumiți în Scriptură, ca fiind “rămășița” din Sion, care e organizația lui Dumnezeu. Acestei “rămășițe” Domnul îi impune obligația și datoria furnizării unei mărturii privind regatul Său. (Apocalipsa 12:17) Bărbații și femeile care alcătuiesc această organizație trebuie să fie și vor fi supuși poruncilor Domnului;

așadar, serviciile lor pentru Domnul trebuie să fie și sunt lipsite de egoism. Munca lor nu e pentru bani, nu e pentru funcție, nici onoare sau laude pământești. Ei fac acest lucru pentru că îl iubesc pe Dumnezeu și pe Cristos, și sunt încântați că fac parte în reabilitarea Sfântului Nume al lui Dumnezeu. Toți cei care acum se dovedesc a fi credincioși până la final, vor putea lua parte la reabilitarea cuvântului și numelui lui Iehova, iar felul lor de a acționa va demonstra încă o dată faptul că Dumnezeu are bărbați și femei pe pământ care reușesc să-și mențină și să-și păstreze integritatea față de El chiar în cele mai severe condiții. Aceștia merg înainte predicând Evanghelia; a predica înseamnă a spune vestea bună altora, iar aceasta este singura lor lucrare.

18. Cu ce scop avem această companie de oameni numită “Societatea” angrenați în predicarea evangheliei și a veștii bune a regatului? Adevăratul scop e acela de a înștiința conducătorii și omenirea de pe tot pământul, cu precădere cei care se numesc “creștini”, despre scopul lui Dumnezeu de a-și apăra cuvântul și numele, și de a demonstra tuturor că el este Dumnezeul Atotputernic.

19. De îndată ce această lucrare se va face în supunere față de poruncile Domnului, lumea și organizația lui Satan va fi distrusă, iar acest final va fi marcat de marea bătălie din ziua Dumnezeului Atotputernic, cunoscută și sub numele de “bătălia Armagedonului”, bătălie denumită de Isus ca fiind cea mai grea perioadă de necaz și probleme pe care lumea a văzut-o vreodată; iar mai apoi El afirmă că nu va mai fi niciodată o alta, deoarece acea bătălie va distruge definitiv organizația lui Satan. (Matei 24:21,22) Imediat după aceea va urma instituirea totală a dreptății peste tot în lume. Guvernarea lui Cristos va prelua întregul control asupra treburilor din lume și va aduce ușurare celor asupriți și binecuvântări celor supuși.

20. Lucrarea în care este Societatea angrenată este, deci, lucrarea regatului, pentru că cei care formează această Societate declară lucrarea și lauda Atotputernicului Dumnezeu și informează oamenii despre marile beneficii pe care le va aduce domnia Lui. Din acest motiv, lucrarea Societății reprezintă cel mai important lucru care se petrece pe pământ azi. E lucrarea Domnului, și de aceea are o foarte mare importanță. Trebuie făcută fără urmă de egoism, deoarece, realizată într-un alt mod, nu ar fi acceptată de Iehova și de Domnul Isus ca reprezentant executiv principal.

ORGANIZAȚIE

21. Lucrarea făcută de sfinții lui Dumnezeu pe pământ din 1879 până în 1918 a fost prefigurată de lucrarea lui Ilie, profetul. Scriptura relatează că Elisei a fost uns și desemnat în locul lui Ilie pentru a termina munca începută de acesta. Și Ilie și Elisei sunt oamenii aleși de Dumnezeu și fac parte din acei care fac ceva diferit pe durata unei perioade de timp. În concordanță cu aceste imagini, în anul 1918 lucrarea, practic, s-a oprit, din pricina răpirii lui Ilie. Un an după aceea, prin bunăvoința Domnului, lucrarea a început din nou. Atunci a fost momentul când Domnul le-a descoperit oamenilor Săi că mai sunt multe lucruri de făcut. Cei care erau întru totul devotați lui Dumnezeu și nerăbdători să-i glorifice numele, au înaintat plini de un zel aparte. Mai târziu, adică, în 1922, biserica a văzut prima venire a lui Isus Cristos în templul lui Dumnezeu și acum toți aleșii Lui trebuie să se implice în vestirea Regelui și a Împărăției Sale de fiecare dată când li se ivește ocazia. În consecință, lucrarea Societății a fost organizată pentru prima dată pe o bază mai sistematică și eficientă.

22. Urmașii lui Cristos au început să bage de seamă că Dumnezeu nu pregătea pur și simplu oamenii pentru a-i duce în cer, ci scotea la iveală oameni pentru numele Lui, pentru a fi martorii Săi la sfârșitul lumii. Aceasta a făcut să fie mai lesne de înțeles că “această evanghelie a Împărăției” trebuie predicată tuturor națiunilor ca mărturie înainte de sfârșit.

23. Pentru a săvârși această lucrare a fost necesară producerea a multe cărți și broșuri. Angajarea în munca tipăririi ar presupune mari costuri al produsului finit pentru oameni, prin urmare, ar deveni imposibil pentru oameni să dețină mesajul lui Dumnezeu. Societatea s-a mobilizat și a construit tipografia pentru tipărirea cărților și a altor literaturi cerute. Fabrica a fost construită în Brooklyn și a fost întru totul echipată cu cele mai noi mașinării pentru tipărire a cărților. Acum, această fabrică reușește să scoată douăzeci de mii de cărți a câte 368 de pagini fiecare într-o zi lucrătoare. Altă fabrică a fost construită în Magdeburg, Germania și alta în Berna, Elveția. Aceste

fabrici furnizează publicații în diverse limbi folosite în Europa Centrală și alte părți ale pământului. Rezultatul ar fi că evanghelia aceasta a Împărăției este publicată în 36 de limbi, iar mesajul a fost pus în mâinile oamenilor din multe țări ale așa-numitei „Creștinătăți”. Prin urmare, națiunile au mărturia.

24. Deoarece lucrarea de tipărire a cărților e realizată de către bărbați și femei care sunt devotați lui Dumnezeu și cauzei Sale, și care nu urmăresc câștiguri materiale, și datorită realizării economiei în cumpărarea materialului și tipăririi literaturii și cărților, și mai presus de toate, datorită binecuvântării lui Dumnezeu, aceste cărți sunt publicate și ajung în posesia oamenilor la un preț nominal.

24. Acum Societatea publică următoarele cărți legate cu pânză: *Harpa lui Dumnezeu, Eliberarea, Creația, Împăcarea, Guvernarea, Viața, Profetia*, Prima și a doua carte a *Luminii*; la care se adaugă următoarele cărți mai mici cu copertă de hârtie: *Revenirea Domnului Nostru, Iad, Unde sunt morții?, Ultimele zile, Prosperitate asigurată, Asuprire, Judecată, Crime și calamități, Război sau Pace? Prohibiția și Liga Națiunilor, De vorbă cu morții, Milioane care trăiesc nu vor muri niciodată, Necazul lumii: De ce? Guvernul necesar, Mângâiere pentru oameni, Mângâiere pentru iudei, Steag pentru oameni, Libertate pentru oameni, Prietenii oamenilor*; și alte publicații precum: *Turnul de Veghe și Epoca de aur*, toate acestea conținând mesajul Împărăției.

26. Din 1922, în special, lucrarea aceasta a continuat să meargă tot înainte și a sporit în fiecare an, și în urma examinării raportului din 1930 s-a ajuns la concluzia că acesta e cel mai prosper an de până acum. Anul 1929 a fost unul de maximă prosperitate materială, comparativ vorbind, în timp ce 1930 a fost un an de multă presiune; și totuși această lucrare de propagare a cuvântului lui Dumnezeu a prosperat. Fiecare din cărțile amintite mai sus au fost scrise și publicate între anii 1921 și 1930. În jurul anului 1929 numărul total de cărți de care au dispus oamenii, în diferite limbi, a fost de aproximativ 77,452,360. Adăugând numărul total de publicații din mâinile oamenilor din anul 1930, veți avea o idee despre extraordinara muncă realizată în ultimii zece ani de către cei câțiva oameni cunoscuți sub numele de “Societatea” sau “servul” lui Dumnezeu. Nicio organizație creată de mâna omului nu ar fi putut realiza această lucrare. Doar Domnul putea obține acest rezultat, lucru pe care L-a și îndeplinit prin oamenii consacrați Lui, și fiecare din ei au apreciat privilegiul de se supune Domnului și au înțeles că este voia lui Dumnezeu să răspândească evanghelia oamenilor.

27. Desigur, lucrarea trebuie făcută în ordine, ceea ce s-a și îndeplinit într-o manieră aproape perfectă, și prin mila Domnului ea continuă spre slava Sa. Acesta este motivul pentru care afirmăm cu tărie faptul că Societatea este o parte din organizația lui Dumnezeu care continuă lucrarea lui, și este singura parte vizibilă a organizației lui acum pe pământ. Aceasta nu e spre lauda niciunui om sau a vreunui lucrări făcută de mâini omenești, ci spre lauda Domnului, deoarece toți cei care formează Societatea au ajuns la concluzia că ei singuri nu pot face nimic, ci doar prin mila și îndurarea Domnului vor reuși să realizeze aceste lucruri.

OPOZIȚIE

28. Satan Diavolul este marele dușman al lui Dumnezeu și, prin urmare, dușmanul tuturor celor care Îl iubesc pe Dumnezeu și îl slujesc. Scopul și planul lui au fost întotdeauna să-i țină pe oameni în necunoașterea adevărului și, pentru a face acest lucru, el a recurs constant la escrocherie și înșelăciune. Satan este dumnezeul acestei lumi și prin înșelarea maselor de oameni și a conducătorilor lor, a construit o puternică organizație. Organizația sa constituie „sămânța” lui pentru că ea împlinește porunca lui. Este de așteptat ca această organizație a lui Satan să se opună cu fermitate proclamării adevărului de reprezentanții lui Iehova. Opoziția este constant manifestată și orice îndoială despre sursa ei dispare atunci când Scripturile sunt înțelese.

29. Iehova evidențiază în Cuvântul Său că sămânța șarpelui este organizația lui Satan, alcătuită din creaturi spirituale rele care sunt invizibile pentru om, și conducătorii vizibili ai acestei lumi, adică, elementele comerciale, politice și religioase combinate, care guvernează și conduc oamenii. Iehova afirmă în Cuvântul Său că va exista vrăjmășie de moarte între sămânța promisiunii și sămânța șarpelui. (Gen. 3:15) Această vrăjmășie nu a putut fi manifestată într-un grad însemnat

până când „sămânța” lui Dumnezeu nu a ieșit în evidență și până când sămânța lui Satan nu este aliniată împotriva acelei semințe. Sămânța promisiunii a început să se manifeste într-un grad marcat în 1914, când Iehova a așezat pe tronul său pe Fiul său iubit, iar sămânța șarpelui a arătat o vrăjmășie deosebită împotriva poporului lui Dumnezeu de la acea dată.

30. Isus a spus în limbaj clar că clericii printre evrei au fost progenitura lui Satan Diavolul. Aceștia au fost oamenii pe care Satan i-a folosit pentru a-l persecuta și a se opune lui Isus. Corespondentul acelor oameni constă în clericii din zilele noastre, în special din națiunile numite „Creștinătate”. Pe lângă aceștia, sunt cei care au aduși la cunoștința adevărului și care au devenit nelegiuți și s-au alăturat organizației lui Satan. Aceștia sunt toți sămânța lui Satan, pentru că sunt orbi față de adevăr și își permit să fie folosiți pentru a se opune celor care aduc adevărul oamenilor și prin opoziția lor aceștia contribuie la a ține oamenii în întuneric. Cei care au primit o cunoaștere a adevărului din și după 1879 și care nu au primit dragostea adevărului au devenit nelegiuți. A primi dragostea adevărului înseamnă că omul trebuie să fie dedicat în mod neegoist cauzei lui Iehova. Unul care are un motiv egoist în slujirea lui Iehova, cum ar fi o dorință egoistă de a ajunge în ceruri și de a ajuta la conducerea universului, nu ar putea fi dedicat în întregime cauzei lui Dumnezeu.

31. Toți aceia care au refuzat să se supună poruncilor Domnului să predice această evanghelia a împărăției, și care s-au opus unei astfel de lucrări, au căzut victime ușoare lui Satan și au fost cei mai violenți opozanți ai lucrării Societății. Ei sunt mai bine pregătiți să se opună, pentru că istețimea lor a fost ascuțită. Această opoziție față de activitatea Societății este una dintre cele mai bune dovezi că lucrarea Societății este de la Domnul și are aprobarea Domnului, iar aici sunt prezentate unele Scripturi în sprijinul acestei concluzii.

32. Satan a ocărât și a defăimat numele lui Dumnezeu chiar de la începutul istoriei omului. El a fost întotdeauna un defăimător al lui Dumnezeu, iar numele său Diavol înseamnă că el este un calomniator. El a făcut acuzații răutăcioase și calomnii împotriva lui Iehova tot timpul. Când Isus a venit pe pământ pentru a face lucrarea pe care Dumnezeu l-a trimis s-o facă, este scris despre el, „Ocările celor care te-au ocărât pe tine au căzut peste mine”. (Ps. 69: 9). O ocără este o calomnie răutăcioasă făcută împotriva bunului nume și lucrării cuiva, scopul fiind acela de a provoca răni atât creaturii, cât și lucrării. Cei care au devenit copii ascultători ai lui Dumnezeu și au depus toate eforturile pentru a servi cu credincioșie pe Dumnezeu și de a călca pe urmele lui Isus au fost și sunt supuși aceluiași ocări sau persecuții care au căzut asupra lui Iehova și asupra lui Cristos Isus. „Căci nici chiar Cristos nu și-a plăcut lui însăși; ci, așa cum este scris: Ocările celor care te-au ocărât pe tine au căzut peste mine”. (Rom. 15: 3). Și aceștia sunt calomniați de Diavolul și reprezentanții săi.

33. Pentru urmașii săi credincioși, Isus a dat acest avertisment: „Dacă lumea vă urăște, să știți că pe mine m-a urât înainte să vă urască pe voi. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi pe ai ei; dar pentru că sunteți din lume, ci eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăște”. (Ioan 15: 18-20) Fără îndoială, Isus a vorbit aceste cuvinte pentru încurajarea celor care urmau să calce cu credincioșie pe urmele lui; și cunoscând aceste adevăruri, cei care sunt privilegiați să fie o parte a Societății sau organizației vizibile a lui Dumnezeu, nu permit ca batjocurile și calomniile să împiedice eforturile lor în a face lucrarea Domnului. Mai degrabă ei iau aceste lucruri ca o dovadă de la Domnul că ei fac lucrarea Lui.

34. Pentru ca adepții adevărați și credincioși ai lui Isus să poată fi încurajați să continue în fața opoziției, este scris mai departe în Cuvântul Său: „În lume veți avea necazuri ”(Ioan 16:33). „Trebuie să intrăm prin multe necazuri în regatul lui Dumnezeu”. (Faptele Apostolilor 14:22) „Fiindcă vouă vă este dat în numele lui Cristos, nu numai să credeți în el, ci și să suferiți din pricina lui”. (Filipeni 1:29). „Dacă suferim, vom și domni cu el”. (2 Timotei 2:12). Ca o încurajare suplimentară este scrisă pentru aceștia: "Dacă sunteți batjocoriți pentru numele lui Cristos, ferice de voi; pentru că spiritul gloriei și al lui Dumnezeu se odihnește peste voi; din partea lor este vorbit de rău, dar din partea voastră este glorificat”. - 1 Petru 4:14

35. În armonie cu aceste texte, poporul adevărat al lui Dumnezeu care alcătuiește Societatea, nu iubește lumea, nici lucrurile care sunt în lume, ci dragostea lor este în întregime dedicată lui Iehova și împărăției lui drepte. Aceștia sunt pentru Cristos și împărăția sa și înțeleg ceea ce Domnul a spus în Cuvântul Său, și anume că toți cei care sunt împotriva lucrării sale sunt împotriva lui Cristos și împotriva regatului, și prin urmare, împotriva lui Dumnezeu. Acestea

include pe aceia care odată au susținut că slujesc lui Dumnezeu și care au căzut. Cei care continuă cu credincioșie văd organizația lui Satan pregătită de luptă împotriva organizației lui Iehova Dumnezeu. Ei văd în mod clar problema și se bucură să fie de partea Domnului și să proclame mesajul lui. Acestora, Domnul prin cuvântul Său, le spune: „voi aveți o ungere de la Cel Sfânt și știți toate lucrurile”. (1 Ioan 2:20) Aceasta înseamnă că ei sunt numiți și unși de Dumnezeu pentru a-i face lucrarea și ei cunosc toate lucrurile care aparțin acestei chestiuni. Ei văd organizația rea pe o parte și organizația dreaptă pe cealaltă, și sunt determinați de harul lui Dumnezeu să continue în proclamarea adevărului său, indiferent de orice opoziție. Din acest motiv, ei se angajează cu sârguință în predicarea acestei evanghelii a împărăției și, datorită credincioșiei lor în acest sens, sunt persecutați, iar acea persecuția vine de la cei care pretind că sunt creștini, dar care nu sunt.

36. Atât Scripturile, cât și faptele fizice de aici contribuie la a dovedi că Societatea, altfel numită „serv”, constituie reprezentantul vizibil al regatului Domnului pe pământ în acest moment și, prin urmare, o parte a organizației sale vizibile.

37. Mai mult, Societatea nu încearcă să convertească, sau să construiască o organizație prin aducerea de membri. Misiunea ei unică este de a predica această evanghelie a împărăției și, astfel, de a sfătui pe oameni că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și că împărăția lui este singurul remediu pentru multele nenorociri ale omenirii. Societatea îi învață pe oameni adevărul și nimic altceva decât adevărul. Aceasta fiind lucrarea pe care a poruncit-o Domnul că trebuie să fie făcută, oricine are credință în El va ști că lucrarea va continua până când voia Sa se va împlini.

CURAJOȘI

38. „Curajul” înseamnă a merge cu încredere înainte într-o sarcină sau o lucrare desemnată, știind că există o opoziție serioasă în calea acestui lucru, dar în același timp a te baza implicit pe puterea care se află în spatele lucrării atribuite. În timpul anului, rămășița a arătat adevărat curaj. Aceștia știu că Iehova este cu ei în campanie. Ei se bazează cu încredere pe Domnul și sunt curajoși, indiferent de orice pericol sau opoziție. Ei apreciază promisiunea lui Iehova că el va furniza toată protecția necesară, „Pentru că el [rămășița sau servul] și-a îndreptat dragostea asupra mea, de aceea îl voi izbăvi; îl voi pune pe înălțime, pentru că mi-a cunoscut numele”. – Ps. 91:14.

39. În timpul anului opoziția a crescut, dar acest lucru nu a diminuat deloc zelul sau curajul celor credincioși ai lui Dumnezeu. O mare opoziție a fost manifestată de clerul așa-numitului „creștinism organizat”, care și-a manifestat opoziția înverșunată împotriva rămășiței. Aceasta este exact așa cum a prezis Domnul că va fi, deoarece Satan este supărat pe organizația lui Dumnezeu și caută distrugerea rămășiței seminței ei. (Evrei 12:17) Clerul a provocat arestarea multora dintre frați și multe cazuri au trebuit să fie judecate în instanță. Frații au fost acuzați de încălcarea legii duminicale sau de vânzarea de bunuri și mărfuri fără licență.

40. Cu siguranță, aceste învinuiri sunt false, dar sunt aduse în același fel; și celor împotriva cărora sunt îndreptate aceste învinuiri le e reamintit că însuși Isus a fost acuzat pe nedrept. De asemenea El le-a spus credincioșilor Săi, “Servul nu este mai mare decât stăpânul. Dacă m-au prigonit pe Mine, vă vor prigoni și pe voi”. Niciunul dintre lucrătorii Domnului nu sunt negustori în vreun fel. Acești lucrători nu fac deloc vreo afacere comercială, și sigur nimic din care să rezulte vreo competiție cu cineva. Oricine Îl iubește pe Domnul și-L servește, întâmpină cu plăcere pe oricine este interesat de același lucru. Ei nu încearcă să producă bani sau să caute membri pentru organizație, ci se devotează exclusiv îndeplinirii poruncilor lui Dumnezeu. În calitate de copii ai lui Dumnezeu, ei sunt autorizați și însărcinați cu predicarea evangheliei. În America se obișnuia ca evanghelia să fie predicată duminica. Este absolut inconștient să arestezi pe cineva care era pe cale de a proclama Împărăția lui Dumnezeu într-o zi de duminică. Bineînțeles, cunoaștem că acesta este rezultatul legilor concepute de organizația acestei lumi. Opoziția și persecuția trebuiau neapărat să vină, pentru ca cei credincioși să fie în necaz. Totuși, aceste chestiuni trebuie date la o parte, pentru că este, cu siguranță voia Domnului ca supușii Săi să nu se dea înapoi de la persecuții sau să refuze să mărturisească. Având totală credință în Dumnezeu, ei înaintează în lucrarea lor.

41. Câteodată, când cineva încearcă din rășputeri să slujească, și devine obosit, uzat și ostenit, și apoi e reținut de niște ofițeri și târât prin tribunale, acea persoană s-ar putea întreba de ce

Dumnezeu îngăduie asemenea persecuții și opoziții. Dar nu-i așa că aceste opoziții atrag atenția oamenilor înspre martorii lui Iehova, și oare nu chiar aceasta îi face pe ei să iasă în evidență ca martorii Domnului? Rămășița realizează că Domnul este cel care stă în fruntea Campaniei Sale și cunoaște toate aceste opoziții și le poate destrăma în orice moment. Faptul că El permite ca aceste lucruri să continue trebuie să fie din motive foarte întemeiate și care servesc rămășiței Sale.

42. Cu toată încrederea și curaj reînnoit, rămășița insistă și continuă lucrarea. Ei sunt determinați să înainteze până la final în ciuda tuturor opozițiilor. Cei care-L iubesc pe Domnul realizează că trebuie să fie credincioși unei “puteri mai mari” și această “putere mai mare” înseamnă Iehova Dumnezeu și Isus Cristos, și, de asemenea, celelalte părți ale organizației lui Dumnezeu cărora El le-a încredințat direcțiile lucrării Sale, și anume apostolii.

43. Fiind avertizați în legătură cu opoziția și știind că avea să vină, credincioșii nu sunt uimiți când aceasta chiar se întâmplă. Bineînțeles că Domnul l-a încurajat pe Petru, acum mult timp, să scrie aceste cuvinte pentru a-i încuraja pe cei care vor predica evanghelia Împărăției. “Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi,; ci bucurați-vă, întrucât sunteți părtași la suferințele lui Cristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți când se va arăta slava lui. Dacă sunteți batjocoriți pentru numele lui Cristos, ferice de voi! Fiindcă spiritul slavei și al lui Dumnezeu, Se odihnește peste voi; de partea lor el este vorbit de rău, dar de partea voastră este glorificat.”-1 Petru 4:12-14.

Întrebări pentru studiu berean

1. Cine este autorul cuvintelor textului citat? De ce au fost scrise ele?
- 2,3. În ce privință se deosebește Societatea Turnului de Veghere de orice altă organizație de pe pământ?
- 4-6. Explică motivul nelegiuirii pe pământ în ultimii șase mii de ani! În ce măsură a intervenit Dumnezeu în această privință, și de ce? Între timp ce lucrare a împlinit Dumnezeu pe pământ?
7. Ce a fost împlinit prin venirea lui Isus pe pământ?
8. Explică cauza înmulțirii crimelor și răutății pe pământ în ultimii ani.
9. Când și în ce chip a fost realizată lucrarea de „pregătire a căii înaintea Domnului”?
- 10,11. Ce profeții mari și-au avut împlinirea în și în timpul Războiului Mondial și în evenimentele care au urmat imediat?
12. Arată legătura între prima venire și a doua a Domnului!
13. Ce este Societatea Turnului de Veghere și Tractatelor Bibliei? Arată aplicarea specială a termenului „Societate”!
- 14,15. Ce dovedesc clar faptele a fi aplicarea corectă din Matei 24:45-47?
- 16,17. Cu ce ocazie a exprimat Isus cuvintele din Matei 24:14? De unde putem ști precis timpul împlinirii acestei profeții și porunci? Prin cine și cum se face această lucrare?
- 18-20. Ce scop are mărturia dată acum? „Atunci va veni sfârșitul”. Sfârșitul a ce? Cum? Care este, așadar, natura și importanța comparativă a lucrării Societății?
- 21,22. Arată împlinirea a ceea ce a fost prefigurată prin lucrarea lui Ilie și a lui Elisei.
- 23-27. Descrie îngrijirea lui Iehova cu privire la depunerea mărturiei și cum a progresat lucrarea! Ce arată aceasta în mod clar în privința relației Societății cu organizația și lucrarea lui Dumnezeu?
- 28,29. Care este sursa și scopul opoziției față de această lucrare de proclamare a adevărului? De ce este evidentă opoziția în special în acest timp?
- 30,31. Arată cum afirmații clare ale lui Isus despre clerul iudeu servesc la identificarea seminței lui Satan în acest sfârșit al epocii. Ce recruți special a căutat Satan și de ce? Explică de ce au fost scoși așa de ușor din drum. Dovada despre ce este această opoziție față de lucrarea Societății?

32-34. Citează scripturi care să arate ce se pot aștepta cei care-l slujesc cu credincioșie pe Dumnezeu și calcă pe urmele lui Isus. Cum dezvăluie persecuția statutul (a) celor care se angajează în persecuție, și (b) a celor care sunt persecutați?

35. Explică motivul pentru care poporul adevărat al lui Dumnezeu este atât de hotărât în proclamarea evangheliei împărăției?

36,37. Care este, așadar, poziția Societății în legătură cu împărăția lui Dumnezeu?

38. Ce se înțelege prin curaj? Cum a fost exemplificat un curaj real în activitățile rămășiței? Explică încrederea lor.

39,40. Cum dezvăluie Apocalipsa 12:17 sursa opoziției lor înverșunate împotriva rămășiței? Descrie metoda pe care a folosit-o Satan recent în efortul său constant de a împiedica pe martorii lui Dumnezeu în lucrarea lor.

41,42. Ce scop bun are acea formă de persecuție? Cum afectează persecuția pe martorii credincioși ai lui Dumnezeu?

43. Citează cuvintele mângâietoare și încurajatoare ale Domnului adresate celor care predică cu credincioșie evanghelia regatului, așa cum este consemnat în 1 Petru 4:12-14!

CEA MAI MARE NEVOIE A OAMENILOR

Oamenii din fiecare țară sunt într-o nevoie cumplită. Puțini au belșug de bani și proprietăți, dar nu sunt fericiți sau mulțumiți. Masele nu au suficient pentru a hrăni și îmbrăca trupul, și peste tot nemulțumirea continuă să crească. Toți sunt nedumeriți și nefericiți deoarece simt că o nenorocire urmează să cadă asupra lumii și nu au nicio cunoaștere despre ceea ce este ea sau cum să scape de ea.

Înainte este cel mai mare timp de necaz pe care l-a cunoscut lumea vreodată și înainte ca acel timp de necaz să cadă peste oamenii de pe pământ, Domnul a dat porunca adeptilor săi credincioși că trebuie să poarte mesajul adevărului la oamenii la care se referă el. Printre altele, acestor martori li se poruncește în mod specific să proclame oamenilor că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat.

Aceste fapte incontestabile arată că cea mai mare nevoie a popoarelor acum este cunoașterea a ceea ce este adevărul. Dacă înțeleg adevărul oamenii pot să vadă calea de întoarcere pentru ca să poată să-și păstreze cel mai bine interesele. Orice lucru mare și bun se naște în mijlocul unui mare necaz. Bărbații și femeile credincioase vă vizitează acasă pentru a vă spune despre adevăr și unde puteți să-l găsiți. Ei vă spun despre eliberarea și binecuvântarea care vor veni, și acest mesaj este contracarat cu putere. Ca toate celelalte lucruri bune, el întâmpină împotrivire aprigă din partea celor care sunt împotriva bunăstării generale a omenirii. Întreaga situație așa cum o observăm acum a fost prezisă cu mult timp în urmă de profeții sfinți ai lui Dumnezeu și a sosit timpul ca acele profeții să fie înțelese și trebuie să li se spună oamenilor.

Iehova l-a făcut pe profetul său să prezică motivul pentru care martorii săi trebuie să depună mărturie înaintea popoarelor lumii că El este Dumnezeul Atotputernic. Dușmanul și agenții săi ar vrea ca oamenii să creadă că solicitarea depunerii mărturiei cum că Iehova este Dumnezeu arată egoism și slăbiciune din partea lui Dumnezeu; egoism, pentru că, spun ei, el dorește onoarea pe care i-o vor conferi oamenii dându-i laude; slăbiciune în sensul că el se teme că toată creația îl va părăsi. Astfel de concluzii sunt total greșite și sunt într-adevăr rele.

Dumnezeu nu ar putea fi egoist, pentru că „Dumnezeu este dragoste”, ceea ce înseamnă că el este expresia perfectă a altruismului. El nu a făcut niciodată nimic din motive egoiste, ci întotdeauna pentru binele creaturilor sale. Marele său altruism și iubirea sa perfectă au fost arătate în mod special atunci când l-a dat pe fiul său iubit să fie omorât ca jertfă pentru ca oamenii să poată să trăiască. În acest mare act, apostolul spune cu adevărat, că Iehova a făcut un dar pentru omenire, care nu poate fi pe deplin apreciat: „Mulțumiri fie lui Dumnezeu pentru darul său nespus de mare”. (2 Cor. 9:15) Acest lucru demonstrează întotdeauna netemeinicia faptului că există egoism din partea lui Iehova în a avea mărturia dată. Nicio putere nu putea exista sau nu putea fi exercitată

decât cu permisiunea lui Iehova, pentru că el este Autorul și Creatorul cerului și al pământului și toată puterea este în mâinile lui. Prin urmare, este imposibil ca Dumnezeu să se teamă că ceva va fi luat de la el. Toate faptele arată că el acționează în apărarea numelui său și în folosul creaturilor sale.

Timp de secole, Satan a încercat să demonstreze tuturor celorlalți din creație că el este egal cu Iehova Dumnezeu; și, din acest motiv, el a încercat să reproducă și a contrafăcut principalele părți ale planurilor lui Dumnezeu revelate omului. Satan, din cauza înșelăciunii și a denaturărilor sale, a reușit să îndepărteze masele de oameni de Dumnezeu. Iehova nu a intervenit în încercarea lui Satan de a se înălța; dar, dacă nu ar fi intervenit la un moment dat, aproape toți oamenii ar fi fost distruși cândva. Satan nu a fost niciodată în stare să dea viață omului și niciodată nu ar fi putut să facă acest lucru. Iehova Dumnezeu este izvorul vieții veșnice. Numai Dumnezeu poate da viață veșnică creaturilor sale. Dar el nu va forța viața asupra lor. El oferă viața ca un dar grațios și apoi aduce omul la cunoștința planurilor sale pentru ca omul să poată avea posibilitatea de a accepta sau nu. Viața este darul lui Dumnezeu prin Isus Cristos, Domnul nostru. - Rom. 6:23.

Niciun om nu ar putea accepta un dar fără cunoașterea darului și a dătorului. De aceea, dacă omul urmează să primească vreodată viață veșnică, el trebuie să-L cunoască pe Dumnezeu și să știe că este Dătorul grațios. Vine timpul ca Dumnezeu să oprească pe Satan din cursul său păcătos, pentru ca omul, nestingherit, să aibă ocazia de a primi darul vieții. Dumnezeu anunță scopul său de a-l distruge pe Satan și lucrările lui rele, pentru ca toți cei care ascultă de bunăvoie să poată avea viață veșnică într-o stare de fericire. Cu toate acestea, înainte de acel timp de distrugere, Dumnezeu face ca o campanie de educare să fie desfășurată în lume pentru informarea oamenilor despre ceea ce intenționează să facă pentru binele lor. El nu va lua măsuri în secret și fără să anunțe. El vrea să spună oamenilor despre planul său, iar apoi le va demonstra puterea sa supremă.

Scopul mărturisirii sau al campaniei de educare poate fi prezentat, așadar, pe scurt în felul următor: Să lumineze oamenii prin deschiderea ochilor lor orbi și să le dea posibilitate „prizonierilor” să vadă că va exista o eliberare pentru ei, și pentru ca toți să cunoască singura cale adevărată spre viață veșnică în fericire. Pentru a face acest lucru este necesar să se spună oamenilor ce constituie organizația lui Dumnezeu și ce reprezintă organizația lui Satan, și de ce sunt ele potrivnice una alteia.

Cu multe secole în urmă, Dumnezeu l-a făcut pe profetul Său să scrie și să prezică faptul că va veni un timp când se va face o campanie de educare pe pământ și că aceasta va fi făcută de „servul” de care se bucură Iehova: „Iată servul meu, pe care-l sprijin; alesul meu, în care sufletul meu își găsește plăcerea; am pus spiritul meu peste el; El va da judecata Neamurilor [națiunilor]!” (Isaia 42: 1) Mai mult, Dumnezeu spune martorilor sau slujitorilor săi: „Eu, te-am chemat în dreptate și te voi ține de mână, te voi păzi și te voi da ca legământ al poporului, ca lumină a Neamurilor; ca să deschizi ochii orbi, ca să-i scoți din temniță pe prizonieri, din casa de detenție pe cei ce stau în întuneric”. - Isa. 42: 6,7.

Din această profeție se va observa că, la împlinirea ei, există orbi ai căror ochi trebuie deschiși și că în închisori există prizonieri care trebuie să aibă ocazia să fie eliberați. Profeția trebuie să aibă o împlinire, pentru că ea este rostită sub îndrumarea lui Iehova prin profetul său asupra căruia El și-a pus aprobarea. Studentul va căuta faptele fizice care arată o împlinire a acestei profeții și, dacă este în curs de împlinire, va fi capabil să discearnă cine sunt prizonierii și cine sunt aceia care sunt orbi.

PRIZONIERI

S-a sugerat că mormântul este „închisoarea” și că morții sunt în „casa închisorii”. Această concluzie este în mod evident incorectă. Scripturile arată că prizonierii gem și strigă către Dumnezeu după ajutor și El îi aude. Morții nu gem și nu strigă. Ei sunt inconștienți și nu știu nimic, așteptând în mormânt timpul lui Dumnezeu să-i trezească din moarte. (Ecl. 9: 5,10; Psalmul 115: 17). Închisoarea este un loc unde oamenii sunt bărbații sunt privați de libertate personală. Astfel, un om poate fi ținut în spatele gratiilor de fier sau poate fi ținut în constrângere de teamă și pentru motivul că nu poate să-și exercite libertatea. „Frica de om aduce o capcană.” (Prov. 29:25). Un

prizonier ținut din cauza coerciției care îl pune în frică este la fel de prizonier ca și cel care este reținut fizic.

Dovada scripturală este acum prezentată aici, arătând că „casele de închisoare” menționate de profet constă din sisteme organizate ale religiei și, în mod special, așa-numitul „creștinism organizat”. Există numeroase congregații, numite simbolic „case”, atât catolice, cât și protestante, care toate au luat numele de creștin, dar care, de fapt, arată prin modul lor de acțiune că organizațiile sunt orice altceva dar nu creștine. Închinarea în aceste case sau congregații este formalism. Închinătorii se închină în fața chipurilor și trec prin forme de închinare, ceea ce este contrar Cuvântului lui Dumnezeu. Ei se apropie de Domnul numai cu buzele lor, dar nu există nici un devotament din inimă față de Domnul. Ei măresc pe oameni și trec printr-o ceremonie care, în loc să dea onoare Domnului, aduce ocară asupra numelui său. Dumnezeu este mulțumit numai de cei care se închină lui în spirit și în adevăr. (Ioan 4: 23,24) Formalismul este o urâciune înaintea Domnului Dumnezeu.

Israelii au căzut în idolatrie și formalism, iar cursul lor a fost profetic, prezicând modul în care Israelul spiritual declarat urma să se depărteze de Dumnezeu și să cadă în idolatrie. Dumnezeu a poruncit să nu se facă chip cioplit: „Să nu vă faceți idoli sau chip cioplit, nici să nu vă ridicăți vreo coloană sacră și să nu puneți în țara voastră vreo piatră împodobită cu chipuri ca să vă plecați înaintea ei, căci eu sunt Domnul Dumnezeu vostru”. - Lev. 26: 1.

Formalismul practicat în așa-numitul „creștinism organizat” vine clar din definiția chipurilor cioplite. (Isaia 44: 9, 29:13, 2 Timotei 3: 1-5) Din acest motiv, aceștia devin o parte a Babilonului sau a religiei Diavolului, deoarece scopul nu este de a onora numele lui Iehova, ci de a construi o organizație care îi dezonorează numele și îi îndepărtează pe oameni de el. Sistemele eclesiastice sunt, prin urmare, închisori.

Șeful sau îngrijitorul închisorii este Satan însuși, pentru că el a obținut prin înșelăciune controlul organizației numită „creștină”. În fiecare congregație a acestor organizații eclesiastice există un păstor sau un paznic numit altfel „pastor”. Acești oameni, care sunt clerici, se numesc păstori ai turmei sau clerici ai turmei. Fiecare privește la propria sa congregație pentru sprijin. Prin modul lor de acțiune, ei dovedesc că nu-L iubesc pe Dumnezeu, pe Cristos și regatul Lui, pentru că ei se supun și sprijină Liga Națiunilor, care este improvizația Diavolului. Ei altfel participă la politica acestei lumi și sunt mai interesați de ceea ce ei numesc afacerile civice decât în a spune despre marele plan al lui Dumnezeu și regatul lui. Ei refuză să audă mărturia Cuvântului său și, prin urmare, sunt orbi față de ceea ce face de fapt Domnul Dumnezeu în acest moment. Nu numai că ei refuză să audă, ci depun toate eforturile pentru a împiedica congregațiile lor să audă. Acești clerici sunt ca și omologii lor, fariseii, cărora Isus le-a spus: „Vai de voi, legiuitori [doctori], pentru că ați luat cheia cunoștinței; voi înșivă n-ați intrat, iar pe cei care intrau i-ați împiedicat”. - Luca 11:52; Matt. 23:13.

Legiuitorii, fariseii, politicienii și liderii comerciali au stat împreună printre evrei. Astăzi, politicienii și puterile comerciale susțin așa-numiții „doctori ai divinității”. Nu numai că ei înșiși sunt orbiți față de adevăr și refuză să-l audă, ci iau toate acțiunile care le stau în putere pentru a împiedica membrii congregațiilor lor să audă adevărul. Clericii și conducătorii turmelor lor sunt ghizi orbi și, așa cum a spus Isus, ei vor cădea în șanț. - Mat. 15:14.

Acești clerici sunt păzitorii locali ai închisorii. Probabil în fiecare organizație denominațională, numită biserică, și în fiecare congregație a acesteia, există oameni care îl iubesc pe Dumnezeu și care doresc să știe despre el și să-l asculte. Dar, datorită influenței clericilor și a „conducătorilor turmei”, nu li se permite să discute în mod liber despre Biblie în întâlnirile bisericești și sunt descurajați să meargă în altă parte pentru a obține o cunoaștere a acesteia. De fapt, în foarte puține dintre aceste organizații există un studiu biblic. Clericii nu vorbesc despre Biblie. De fapt, clericii moderni neagă că Biblia este Cuvântul de adevăr al lui Dumnezeu. Dacă atenția acestor clerici este atrasă spre o carte care dă învățătură despre Biblie și prezintă dovada scripturală a planului lui Dumnezeu, clericii denunță puternic cartea și cer ca congregațiile lor să nu aibă nimic de-a face cu ea. Clericii pretind că sunt singurii autorizați să interpreteze Biblia. Rezultatul este că oamenii din acele congregații se află în întuneric cu privire la adevărata învățătură a Cuvântului lui Dumnezeu.

Congregația observă că pastorul sau clericul își dedică predicile politicii lumești, așa-numitei științe, chestiunilor civice și sociale, dar nu îi dă (congregației) niciodată hrană din Cuvântul lui Dumnezeu care întărește credința oamenilor în Dumnezeu și în planul său de salvare. Dacă se spune că membrii congregației merg altundeva pentru a auzi adevărul, clericul se opune cu înverșunare acestui lucru, spunând că dacă se retrag de la biserică fac un lucru rău și vor participa la prăbușirea societății și că își vor găsi destinul lor veșnic în chin. O „mare mulțime” de oameni buni sunt ținuti astfel în teamă și constrângere în organizațiile denominaționale numite „biserici”. Așa cum a prezis profetul, ei au o teamă superstițioasă de Dumnezeu, însă acea teamă față de Dumnezeu „este predată de instrucțiunile oamenilor”. – Isa. 29:13.

Dumnezeu a prezis prin profetul său că clericii sau păstorii, vor ajunge într-un timp în care nu vor hrăni congregația, ci se vor hrăni pe ei înșiși, și el și-a exprimat dezaprobarea sa categorică față de aceștia. Israelul a fost un popor tipic care a prefigurat creștinismul organizat de astăzi. Domnul l-a făcut pe profetul său să scrie aceste cuvinte care au prezis aceste condiții: „Fiu al omului, profetește împotriva păstorilor lui Israel, profetește și spune-le: Așa vorbește păstorilor Domnul Dumnezeu: Vai de păstorii lui Israel, care se pasc pe ei înșiși! Oare nu trebuie ca păstorii să pască turma? Voi mâncați grăsimea și vă îmbrăcați cu lână. Voi înjunghiați animalul gras. Nu pașteți turma. Nu ați întărit oile bolnave, nu ați vindecat-o pe cea suferindă, nu i-ați legat rănilor celei zdrobite, nu ați adus-o înapoi pe cea răătăcită și nu ați căutat-o pe cea pierdută, ci le-ați stăpânit cu forță și cu cruzime. De aceea, păstorilor, ascultați cuvântul Domnului: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată că sunt împotriva păstorilor; îmi voi cere înapoi turma din mâna lor și nu-i voi mai lăsa să-mi pască turma, iar păstorii nu se vor mai paște pe ei înșiși; îmi voi scăpa oile din gura lor și ele nu vor mai ajunge hrană pentru ei. Căci așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, eu însumi îmi voi căuta oile și le voi îngriji”. – Ezec. 34:2-4, 9-11.

Oamenii binevoitori din aceste organizații bisericesti văd că nu mai este predat niciun adevăr adunării de către clerici și nici de conducătorii turmelor. Atunci când congregația se adună, aceasta are în principal scopul de a expune hainele frumoase ale unora și de a asculta un discurs care nu are nicio referire la Cuvântul lui Dumnezeu. Prin urmare, există suflete înfometate în sistemele bisericesti denominaționale care sunt în mare suferință din cauza stării pe care o văd acolo. Dumnezeu, prin profetul său, prezice această condiție și pune în gura celor din adunare care sunt cu bunăvoință această rugăciune: „Ajută-ne, Dumnezeul salvării noastre, pentru slava Numelui Tău, și eliberează-ne și șterge păcatele noastre, pentru numele Tău.” (Psalmii 79: 9). Ei știu că numele lui Dumnezeu nu este onorat în adunare; și ei știu că oamenii din afară, numiți în mod obișnuit păgâni, privesc cu dezgust la credința clericilor, știind bine că sunt fățarnici și că pretenția lor că-L reprezintă pe Dumnezeu nu este adevărată.

Profetul reprezintă apoi pe acești „prizonieri” sinceri ca spunând: „Pentru ce să zică păgânii [cei din afara sistemelor bisericesti]: „Unde este Dumnezeul lor?” Ei susțină și plâng din cauza acestei situații, iar profetul îi reprezintă mai departe rugându-se: „Să ajungă înaintea ta suspinele prizonierului! După măreția puterii tale păstrează-i pe cei sortiți morții! Plătește-le vecinilor noștri de șapte ori în sânul lor pentru batjocura cu care te-au batjocorit, o, Doamne! Astfel, noi, poporul tău și turma pășunii tale, îți vom aduce mulțumiri pe veșnicie; vom vesti lauda ta din generație în generație.” - Psalmul 79: 13

Această profecție arată că prizonierii sunt vii, dar că sunt „rânduți să moară”; și, astfel, ei sunt identificați cu certitudine. Toți cei care au făcut o consacrare pentru a face voia lui Dumnezeu și care au fost acceptați în numele lui Isus și au fost luați în legământul jertfei cu el trebuie să moară ca creaturi umane și să fie ridicați din moarte ca niște creaturi spirituale. Prin urmare, ei sunt „rânduți să moară” din cauza legământului făcut. Cei care se separă cu bucurie și de bunăvoie de sistemele religioase lumești, în ascultare de poruncile Domnului (2 Cor. 6:16-18), trebuie, de asemenea, să moară; dar ei nu sunt prizonieri. Hărându-se cu Cuvântul lui Dumnezeu, ei au devenit puternici și au părăsit casele de închisoare și au fost aduși în Sion. Mulți dintre aceștia au fost odată „captivi” în Babilon sau în sistemul capturat de Diavol, dar au ieșit și s-au bucurat. (Ps. 126: 1-3). Dar cei consacrați, care rămân în sistemele denominaționale și sunt ținuti acolo prin frică sau constrângere, sunt ținuti ca prizonieri; și aceștia sunt aceia care strigă după eliberare. Marele profet al lui Dumnezeu arată apoi că această clasă este „mulțimea mare” care trebuie să treacă prin timpul

de necaz și să-și spele hainele în sângele Mielului și astfel să primească aprobarea lui Dumnezeu și că atunci „Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor”. Ei nu vor fi din familia regală a cerurilor, ci vor sluji „înaintea tronului lui Dumnezeu. –Rev. 7: 11-17; Zah. 14: 2.

Realitatea este că în organizațiile bisericesti denominaționale, atât catolice, cât și protestante, există astăzi multe suflete înfometate după adevăr, și totuși clericii sau păzitorii fac tot ce le stă în putință să-și împiedice să cunoască adevărul. În suferința lor, acești prizonieri se roagă lui Dumnezeu: „M-am uitat la dreapta mea, și am văzut că nu este nimeni care să mă cunoască. Locul meu de refugiu a pierit dinaintea mea, nimeni nu a îngrijit de sufletul meu. Te-am chemat, o, Doamne; am spus: Tu ești refugiul meu, partea mea în țara celor vii. Ia aminte la strigătul meu, căci sunt sleit de puteri! Scapă-mă de persecutori, căci sunt mai tari decât mine! Scoate-mi sufletul din temniță ca să laud numele tău! Să se strângă cei drepți în jurul meu, pentru că tu îmi vei face bine” - Ps. 142: 4-7.

Prin profetul său, Dumnezeu prezice o vreme când va auzi strigătele acestor prizonieri și va trimite izbăvire și apoi arată că timpul acestei izbăviri urma să fie trimis după construirea Sionului. Această dovadă arată o lucrare pe care clasa templului, martorii lui Dumnezeu, trebuie să o facă și un motiv pentru a depune mărturie: „Când Domnul va zidi Sionul, va apărea în slava Lui și va asculta rugăciunea celor săraci și nu va disprețui rugăciunea lor. Acest lucru se va scrie pentru generația care va veni și poporul care va fi creat va lăuda pe Domnul. Pentru că a privit din înălțimea sanctuarului său, din cer, Domnul a privit pământul ca să audă suspinele prizonierului, să-i dezlege pe cei sortiți morții”. – Ps. 102:16-20.

Domnul a adus, la momentul potrivit, radioul în acțiune, care dă posibilitatea oamenilor să rămână în căminele lor și să asculte o proclamație a adevărului, indiferent de opoziția păzitorilor închisorii, clericii. Știind acest lucru, clericii se unesc cu Marea Afacere pentru a controla radioul și, dacă este posibil, pentru a împiedica difuzarea adevărului. Domnul a oferit, de asemenea, un număr mare de cărți care explică Biblia, iar martorii săi credincioși merg din casă în casă și le pun în mâinile oamenilor pentru ca prizonierii să poată avea ceva hrană. Profetul arată apoi că Dumnezeu va deschide ușile închisorii dându-le celor care caută sincer adevărul ocazia să-l audă și să-l cunoască. „Lăudați pe Domnul ... care a făcut cerul și pământul, marea și tot ce este în ea: care ține adevărul pentru totdeauna, care face dreptate celor oprimați, care dă mâncare celor flămânzi Domnul îi eliberează pe prizonieri; Domnul deschide ochii orbilor; Domnul îi înalță pe cei încovoiați; Domnul iubește pe cei drepți”. - Ps. 146: 1-3.

Dovada arată, așadar, că cei consacrați în organizațiile bisericesti denominaționale care doresc să-L cunoască pe Dumnezeu și Cuvântul Său sunt flămânzi și în suferință, și că strigă după ajutor; și că clericii sunt păzitorii închisorii care nu ajută deloc și despre care Dumnezeu spune: „Iată, sunt împotriva păstorilor și voi cere turma mea din mâna lor și îi voi face să înceteze să hrănească turma, iar păstorii nu se vor mai hrăni pe ei înșiși”. - Ezech. 34:10.

Apoi Dumnezeu, prin profetul său, arată cum va aduce eliberarea prizonierilor, dându-le o cunoaștere a adevărului. Prin profetul său, Dumnezeu spune că îl va trimite pe „slujitorul” sau „martorul” său să le spună adevărul.

Acesta este unul dintre motivele pentru care mărturia adevărului Cuvântului lui Dumnezeu trebuie dată acum de clasa „servului”; iar lucrarea aceasta este în curs de desfășurare acum în împlinirea profeției. Acesta este motivul pentru care bărbații și femeile credincioase merg din casă în casă cu cărți care explică Biblia și le pun în mâinile oamenilor la un preț neînsemnat. Acesta este modul în care ei propovăduiesc Evanghelia, pentru că este modul hotărât al lui Dumnezeu. Scopul depunerii mărturiei prin radio, prin cărți și prin alte mijloace, este de a separa sau despărți oamenii. Aceasta scoate pe oamenii sinceri binevoitori, care doresc să-l slujească pe Dumnezeu, dintre cei care sunt fățarnici. Nu este nici scopul, nici rezultatul, de a face pe cineva să se alăture unei organizații, ci mărturia este dată pentru a le da posibilitatea să-și deschidă ochii și să-și ia poziția de partea lui Iehova Dumnezeu. Dacă Dumnezeu a poruncit ca această mărturie să fie dată prizonierilor, martorii săi trebuie să depună mărturia; altfel nu ar putea să-I fie plăcuți.

POPOARE

Există milioane de oameni binevoitori în lume care nu fac parte din organizația lui Satan, dar care sunt sub influența și controlul acestei organizații opresive. Ei nu sunt ținuți în închisorile bisericii, ci sunt în exterior. Ei văd ipocrizia în biserică și se țin departe de ea. Cu toate acestea, ei sunt orbi față de adevăr, iar Satan le-a cauzat orbirea. (Isa. 42: 7; 2 Cor. 4: 3,4) Este intenția lui Dumnezeu ca aceste persoane să aibă posibilitatea de a afla adevărul și de a le deschide ochii, ceea ce se referă la înțelegerea lor, pentru a le da posibilitatea să ia poziția de partea lui Iehova Dumnezeu și împotriva Diavolului. Iehova, prin profetul său, a prezis că va lua o măsură pentru această lucrare și el chiar a făcut acest lucru. Prin profetul său el a prezis că va face un legământ veșnic cu Cristos, Fiul Său iubit, și că alții vor fi aduși în acest legământ, și că cei credincioși acelui legământ vor fi membrii clasei „servului” său care este aprobată. - Isa. 55: 1-3; 42: 1-6

Faptul că le dă acestor martori să facă o lucrare în folosul poporului este clarificat. Prin profetul său El a spus: „Iată, l-am dat ca martor pentru oameni, un conducător și comandant pentru oameni”. (Isa. 55: 4) Aceste cuvinte ale profetului se aplică în primul rând lui Isus Cristos, care a declarat că a venit în lume ca să fie martor al adevărului. Ele se aplică tuturor celor care sunt în Cristos, ceea ce include pe cei care sunt în templu și, prin urmare, ai Sionului. Ultimii membri ai Cristosului pe pământ sunt, prin urmare, desemnați de Iehova ca 'martori pentru oameni', iar obligația care este pusă asupra lor este făcută clară. Sub supravegherea marelui Martor, Cristos Isus, aceștia urmează să fie făcuți, și sunt făcuți „martor pentru oameni, un conducător și comandant pentru oameni”.

Rămășița constituie „picioarele Lui”, ale marelui Martor și, prin urmare, sunt din Sion și în templu și, fiind încă pe pământ, stau la granița regatului glorios al lui Dumnezeu. Aceștia sunt străjerii lui Dumnezeu și el vorbește despre ei ca fiind așezați pe zidurile Ierusalimului, care reprezintă organizația poporului său pe pământ; și apoi, prin profetul său, El spune despre ei: „Am pus străjeri pe zidurile tale, Ierusalime, care nu vor tăcea niciodată, nici zi și nici noapte; voi cei care amintiți de Domnul, nu păstrați tăcerea” - Isa. 62: 6.

Rămășița sau slujitorii lui Dumnezeu trebuie să continue să depună mărturie, chiar până în momentul intrării în regat. Intrarea acolo este simbolizată de „porți”, și, adresându-se clasei servului care sunt martorii lui, Iehova spune: „Treceți, treceți pe porți! Pregătiți calea poporului! Înălțați, înălțați drumul cel mare! Curățați-l de pietre! Înălțați un stindard pentru popoare!” – Isa. 62.10.

Cu fețele lor îndreptate spre regatul ceresc martorii credincioși arată oamenilor drumul cel bun. Acești credincioși „pregătesc calea poporului”, spunându-le despre motivul orbirii și opresiunii lor și despre prevederea grațioasă a lui Dumnezeu de a-i elibera de povara lor și de a le arăta calea spre viață nesfârșită. Acesta nu este un efort de a converti lumea, așa cum au susținut clericii că pot face, ci este o campanie de educare, informând oamenii conform poruncilor lui Dumnezeu. Martorilor li se poruncește să „înălțe un stindard pentru popoare”. Un stindard înseamnă un steag la care oamenii se pot aduna și identifica cu o anumită parte. Stindardul care urmează să fie ridicat pentru popoare este stindardul lui Dumnezeu cu privire la salvare și guvernul său de dreptate. Poporului trebuie să i se spună că Satan este dușmanul real al omenirii și că Iehova este prietenul adevărat și veșnic al omului. Acest lucru trebuie făcut pentru ca toți oamenii binevoitori de bună voință să poată avea ocazia de a-și lua poziția de partea Domnului Dumnezeu și sub stindardul său.

Cea mai mare nevoie a poporului este, prin urmare, o cunoaștere a lui Dumnezeu și a regatului său sub Cristos, care le va aduce o eliberare completă și o binecuvântare veșnică. Aducându-vă mesajul de adevăr al lui Dumnezeu, acești martori fac o luptă pentru voi. Fie ca toți acei oameni binevoitori care iubesc dreptatea și urăsc răutatea să arunce cătușele care îi leagă și îi țin într-o organizație egoistă; fie ca ei să ia o poziție îndrăzneată și neînfricată de partea lui Iehova și să nu mai țină la teoriile făcute de om care contestă Cuvântul lui Dumnezeu. Fie ca ei să accepte cu bucurie adevărul. Ziua eliberării este aproape și toți cei care caută adevărul și îl ascultă umblând pe calea dreptății vor fi întotdeauna binecuvântați și numele cel bun al lui Iehova Dumnezeu va fi apărat pentru totdeauna.